

Giới thiệu Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương

Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương - Đang tiến hành - Hồ Miêu

Giới thiệu truyện ngôn tình đặc sắc này:

Gia Hỷ cô không may ngã cầu thang, cùng lúc đó ở mấy ngàn năm trước có một cô tiểu thư bị thất sủng, bị chính em gái mình đẩy ngã xuống hồ. Linh hồn Gia Hỷ cứ thế mà xuyên không qua mấy ngàn năm, nhập vào thân thể của cô gái nọ.

Cô gái đó tỉnh dậy, tên là Phùng Gia Hào, là con gái đầu lòng của nhà họ Phùng nhưng chẳng may mẹ mất sớm, cha cô sau đó rước Hàn thị về làm chính thất. Hàn thị sinh ra Nhị tiểu thư chính là người đã đẩy cô ngã xuống hồ.

Dưới Hàn thị cha cô còn có vài người vợ lẽ khác và vài người con trai con gái khác. Bản thân Phùng Gia Hào bị thất sủng, quanh năm suốt tháng sống cô tịch ở Tĩnh U điện, không ai đến thăm không ai đoái hoài, cũng không có bạn bè gì.

Đó là một lợi thế để Gia Hỷ không bị phát hiện mình là linh hồn xuyên không, thế nhưng mà hoàn cảnh này thật cũng quá éo le cho cô gái hiện đại như cô.

Gia Hỷ sẽ phải làm gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 1: Ngẩng Đầu Trời Gió

Lời đầu tiên xin chào đồng bào để các nàng nháy mắt và cảm ơn đi nào.

*Lời tiếp theo, đây là bộ truyện thứ hai của tôi, cũng là đề tài trạch đấu - cung đấu. Bộ này được viết trên bối cảnh bộ truyện đầu tiên *Quần Tâm*, nhưng có thể hệ tiếp theo. Choné nếu muốn hiểu rõ hơn về bộ này, các nàng có thể đọc trước *Quần Tâm* nha.*

Chúc các nàng đọc truyện vui vẻ. Bật mí là nữ chính - nam chính bộ này rất xứng đôi và rất là.

Gia Hỷ mơ mơ màng màng hé mắt, chỉ thấy ánh sáng yếu ớt hắt qua rèm cửa dày nặng. Đầu vẫn đau như búa bổ, đôi mi lại không tự chủ mà nhắm đi. Trong cơn mơ nặng nề, thân thể nàng dường như bị nhấn chìm giữa vô vàn tầng tầng lớp lớp đồng nước. Lồng ngực bị đè nén, nặng không thở nổi, quờ quạng tay tìm người giúp. Người không thấy, chỉ có tiếng âm âm u u truyền lại.

Thanh âm rõ dần thành tiếng người nói, có bóng người đi lại xung quanh. Nghe xì xào từng đợt. Đến khi một nửa tâm đã thanh tỉnh, tai nàng cũng nghe mạch lạc từng câu nói hơn:

Có giọng trung niên phụ nữ nặng nề:

- Ba ngày trước đại phụ đã nhìn một cái rồi, nếu qua hôm nay Đại tiểu thư không tỉnh, thì chắc có lẽ sẽ không bao giờ tỉnh.

Một mềm mại đoan trang giọng nói khác:

- Nói bậy. Đại tì nhi phúc lớn mệnh lớn, nói không tỉnh là không tỉnh sao! Chỉ truyệt chân ngã một cái, làm sao có thể không bao giờ tỉnh lại?

Lại thêm mấy cái bàn luận ồn ào nữa, chỉ là thân thể Gia Hỷ chống đỡ không nổi, lại chìm vào giấc ngủ.

Lần thứ hai tỉnh dậy, mắt nàng đã mở ra được, cảnh vật xung quanh có hơi mờ mờ rồi dần sắc nét hơn. Gia Hỷ đưa tay lên dụi mắt mấy lần. Mới nhận thấy một trần nhà cao ráo có xà ngang sơn son, mái ngói xanh nhạt.

" Thật lạ!"

Gia Hỷ suy nghĩ trong đầu, lối kiến trúc kiểu cũ này bây giờ thật khó bắt gặp. Hôm qua trên đường đi từ tầng hầm lên căn hộ, thang máy không hoạt động, nàng phải đi thang bộ. Chưa được nửa đường lại vô tình trơn trượt vùng nước mưa đọng dưới sân ẩm thấp mà ngã xuống. Nhói đau một cái liền ngất đi. Đến bây giờ tỉnh lại không rõ bản thân đang ở đâu.

Gia Hỷ vịn tay lên thành giường ngủ đứng dậy, cả người rời rạc, xương cốt nhẹ bẫng. Nhìn xuống chân thấy đã được mang tất trắng, trên người một bộ trung y màu hồng nhạt, áo may tùy bằng tay nhưng đường kim mũi chỉ lại đều tăm tắp. Quần ống dài chấm gót, hơi rộng, có viền gấu thêu mây dóa phù dung.

Gia Hỷ có chút linh cảm không lành, bụng dạ hơi cồn cào. Đây không phải đồ bệnh nhân, nhìn quanh căn phòng cũng chẳng ra phòng bệnh viện. Một gian nhà cũ, tường gạch dán giấy hoa màu vàng nhạt, cửa sổ treo rèm dày nặng bằng vải thô, trong phòng ngoài chiếc giường đang nằm còn có một kệ trang điểm gương đồng, một tủ quần áo cùng với bộ bàn trà, được che chắn với giường bởi tấm bình phong bốn bức bằng gỗ chạm mai lan trúc cúc.

Gia Hỷ đứng dậy nhìn vào gương, một gương mặt xa lạ hiện lên khiến nàng hoảng hốt, đưa tay lên mặt, mỗi anh đào chín mọng, mắt phượng uớt ắt long lanh như sao khuya, sống mũi thanh tú, làn da mềm mại trong suốt kia đều quá sức hoàn hảo, nhưng không phải là nàng. Gia Hỷ đã hơn hai mươi lăm tuổi, người trong gương kia trong như chỉ mười hai mười ba tuổi.

Nàng nhìn ngắm chán mới mở dung nhan, liền xô chân vào giày vải, tự bước ra sân, thật vắng vẻ, trên sân nắng hanh hanh, cũng không có ai khác. Một khóm trúc, mấy bụi hoa phù dung, lá khô cũng rơi rơi đầy. Sân nhỏ được ngăn cách với bên ngoài bởi nguyệt môn.

- Tiểu thư! Người tỉnh rồi!

Nghe tiếng gọi sau lưng, Gia Hỷ giật mình quay lại. Một thiếu nữ khoảng mười hai mười ba tuổi gương mặt vừa ngạc nhiên vừa vui mừng chạy đến. Thiếu nữ vừa điu nàng quay về phòng, vừa liến thoắng:

- Tiểu thư tỉnh rồi sao không gọi em! Trời Phật phù hộ, mấy hôm nay em cùng Vệnh Đạm đều khấn Bồ tát thương tiếc tiểu thư!

Gia Hỷ được đỡ ngồi xuống giường, trong đầu mơ màng xa lạ tiếp nhận thông tin, cuối cùng cũng mờ mờ:

- Cô là ai? Đây là đâu? Sao tôi lại ở đây?

Thiếu nữ kia biểu tình hoảng hốt, lại sợ qua trán lại nắm lấy tay nàng, gương mặt thoáng chốc đỏ lên, mi mắt hơi ướt:

- Tiểu thư không nhớ em sao? Em tên Vệnh Đóa, là tì nữ của tiểu thư!

Lúc này từ ngoài cửa, một thanh y ánh xuất hiện, ăn mặc không khác gì nữ nhi khuê các ngày xưa, trên đầu cài dây trâm vàng, dưới thân mang hài kết ngọc. Trông xinh đẹp nhanh nhẹn, nhưng cũng chỉ khoảng mười tuổi. Nàng ta bước vào trong tự nhiên, bẽn lẽn nói:

- Người tỉnh rồi? Thật làm quá lên, khiến phụ thân phạt ta nửa năm cấm cửa, ba tháng tiêu vật! Ta bị phạt nặng thế sao người không chết luôn đi?

Vệnh Đóa xoay người lại, nhún chân thi lễ một cái, âm ức rút từ trong bình một ly trà lạnh đặt lên trên bàn:

- Nhị tiểu thư dùng qua! Trong viện ít người bận rộn, thật không chu toàn.

Bên cạnh người được gọi là Nhị tiểu thư, một phụ nhân khoảng hơn ba mươi tuổi gương mặt dài cằm nhọn, mắt xếch lên, dáng điệu khinh khinh mới tiếp lời:

- Tiểu thư nhà chúng ta đã sang đây thăm hỏi rồi! Đừng có lằng phằng gì với lão gia, lão phu nhân nữa!

Vệnh Đóa cắn môi:

- Maman nói quá, Đại tiểu thư cũng chỉ vừa tỉnh lại, sao có thể cáo trạng đến lão phu nhân!

Gia Hỷ vẫn mơ hồ nhìn cảnh tượng trước mặt, cái gì "tiểu thư", "ma ma", phục trang cổ đại như hoa bay bướm lượn trước mặt, ngôn từ xưng hô đôi khác, là nàng đang nằm mơ, hay đã chết đi rồi đầu thai?

Hai người họ đứng dậy ra về, trả lại viện một mảnh an tĩnh. Gia Hỷ vẫn chưa hết bàng hoàng, thần thờ một lúc lâu. Sau cùng lấy hết can đảm hỏi:

- Vệnh Đóa, có cho tôi biết, bây giờ là năm nào?

- Tiểu thư, đây là năm Vệnh Nguyên thỉm mười bảy!

Gia Hỷ cổ lục lợi trí nhớ, niên hiệu Vĩnh Nguyên không phải ít, không thể xác định, lại đề dặt hỏi tiếp:

- *Quóchiệucưanơi đây làgi? HoàngĐếhogi?*

Vĩnh Đóa khóc nức lên:

- *Tiểuthưgườiquênhếttrảisao? Đây làĐại Quốc, Hoàng tộc đềuhọ Hoàn Nhan!*

Biết chắc bản thân đã xuyên qua, Gia Hỷ hơi thờ nhẹ, chỉ cần che giấu thân phận rồi tìm cách quay về sẽ ổn thôi. Nàng đảo mắt, nghĩ một giây rồi tìm câu trả lời hợp lý nhất:

- *Có lẽhộnnặngkhếnếđầu ta không thanhtinh, cóthểgiảithíchcận kẻ hontalaikông?*

Lúc này từ ngoài cửa, một thiếu nữ khác đi vào, cũng hơi giật mình, thần sắc vui mừng:

- *Tiểuthưtinhtrôiư? Nóisácthuốchowười! Ngườinauốngkhinóngđi!*

Gia Hỷ nhìn Vĩnh Đóa, Vĩnh Đóa biết ý, mới nói:

- *Tiểuthư!Đây là Vĩnh Đan! Cũnglàtintữthecongườitrẻ!*

Vĩnh Đan nhủ mảy, lo âu:

- *Tiểuthusaovậy?*

Vĩnh Đóa chấm nước mắt:

- *Saukhitinhđấy, tiểuthưkhôngcònnhỏgihết!*

Vĩnh Đan im lặng một hồi mới mở miệng:

- *Đừngchoaibiếtchuyệnmày, phunhànlạivn có nàylàmkhótiểuthư, từừgiúp tiểu thưhóilại.*

Nói rồi Vĩnh Đan, Vĩnh Đóa ti mi tường tận miêu tả cuộc sống hằng ngày của chủ nhân khối thân thể này cho nàng nghe.

Hóa ra, đây là phủ đệ họ Phùng, đứng đầu là Thượng thư bộ binh Phùng Triều, cùng Đại phu nhân Hàn thị. Bởi lão phu nhân còn thọ nên Phùng phủ cũng chưa phân gia, Phùng Đại lão gia có năm huynh đệ. Trừ bỏ nhị phòng đang làm một huyện lệnh ở xa thì cả bốn phòng còn lại đều chung sống với nhau.

Thân thể này của một người tên Phùng Gia Hỷ trùng tên với nàng, là trưởng nữ đại phòng, Đại tiểu thư Phùng phủ, nhưng do nguyên phối sinh ra, không phải nữ nhi của Đại phu nhân Hàn thị. Sau khi mẫu thân Gia Hỷ qua đời, Hàn thị mới được đưa về Phùng phủ thành chính thất. Hàn thị có một con trai là Đại thiếu gia Phùng Cẩm, cùng một con gái Nhị tiểu thư Phùng Gia Hào. Phùng Đại lão gia còn có một di nương họ Phạm, sinh được Tứ tiểu thư Phùng Gia Hòa.

Nhị phòng ở xa thời không cần nhắc đến.

Tam phòng có Tam lão gia Phùng Triện. Tam phu nhân Lâm thị, Lâm thị sinh được Nhị thiếu gia Phùng Vận cùng một cặp ti muội sinh đôi là Lục tiểu thư Phùng Tú Mai, Thất tiểu thư Phùng Tú Mi.

Tứ phòng có Tứ lão gia Phùng Hán. Tứ phu nhân Nguyễn thị. Nguyễn thị chỉ có một Ngũ tiểu thư Phùng Dạ Vân. Còn Tứ thiếu gia Phùng Hải và Ngũ thiếu gia Phùng Ngự đều do Mã di nương sinh ra.

Ngũ phòng có Ngũ lão gia Phùng Dư, Ngũ phu nhân cũng họ Hàn, cùng với Đại phu nhân là đường ti muội. Tuy vậy Ngũ phòng bao năm qua chỉ có một nữ nhi là Bát tiểu thư Phùng Bạch Thảo, do một nô ti thông phòng sinh ra, sau đó mất sớm.

Gia Hỷ ngẫm ngẫm một hồi, cố nhớ hết những lời Vĩnh Đan, Vĩnh Đóa nói, một hồi mới hỏi tiếp:

- *Vậy ta có bằng hữu hay không?*

Vĩnh Đóa hơi ngó người:

- *Bằng hữu?*

Vĩnh Đan lắc đầu, mắt hơi đỏ:

- *Tiểu thư không được xem trọng trong phủ, mấy năm nay cũng chẳng được ra ngoài! Làm gì có ai nguyện ý đến Tinh U viện chứ!*

Tinh U viện, ngay cả tên viện cũng thể hiện được, nơi này, thể nhân thường tình ấm lạnh, chỉ trọng y sam bất trọng nhân! Nàng không thấy có gì không phải, ngược lại, Phùng Gia Hỷ này quan hệ mỏng, ít người biết đến, lại là lợi thể, cũng chẳng phải ứng phó nhiều.

Vĩnh Đan cho rằng Gia Hỷ buồn, mới xoa xoa lòng bàn tay hơi vàng vì ốm nặng, nói chuyện:

- *Tiểuthưtinlà tôi rồi, Nhịtiểuthưhậtcũngkhôngbiếtđiều, xõnggã tiểu thưxuốnghòsen, cũngkhôngđượcmộtcauxinlỗi. MấyngàynayHàmamabịđuổidĩkhientiểuthưđếnthuốccũngbữacóbữa chẳng, khônggòlạitinhđược!*

Gia Hỷ nghe Vĩnh Đan nói, cũng mơ hồ nhận biết. Nhị tiểu thư Phùng Gia Hào là nữ nhi thân sinh của Đại phu nhân gây họa đẩy thân thể này xuống nước, có lẽ khi đó ở mấy ngàn năm sau, nàng ngã cầu thang cùng lúc, mà xuyên qua!

Gia Hỷ nhìn căn phòng cũ nát, lòng chọn rộn:

- *Đây là Tinh U viện?*

Vĩnh Đóa lắc đầu:

- *Không! Tiểu thư, đây là gian viện hoang, Đại phu nhân nói người bị thương nặng cần an tĩnhnghingơi nên mới chuyển ra đây!*

Gia Hỷ thờ nhẹ một hơi, nơi này quá tệ rồi, cũng có chút mùi ẩm mốc, liền đứng dậy:

- *Vậy về viện ta thôi!*

Vĩnh Đan, Vĩnh Đóa hơi ngăn ngại:

- *Tiểu thư cũng chỉ vừa tỉnh, chưa đi được xa, để nô ti xin Đại phu nhân một cỗ kiệu tre, đưa người về viện?*

Gia Hỷ thần thờ một lúc, vốn đã quen sống ở hiện đại, nào biết quy tắc những gia tộc giàu có ngày xưa. Phùng phủ này Đại phu nhân quản gia, nào có chuyện nàng muốn đến đâu thì đến, muốn đi đâu thì đi. Trong lòng dâng lên chút chua xót, chút áy ngại.

Thân xác này mới mười hai mười ba tuổi đi, quá nhỏ bé. Tâm hồn nàng trống rỗng. Nhìn trên bàn có cây tỉ bà gỗ đã thối đen vài chỗ, có lẽ nữ chủ nhân thân thể này rất giỏi cầm nghệ, nàng vuốt ve bụi phủ:

- *Tarất thích tỉ bàư?*

Vĩnh Đan hơi đỏ mặt:

- *Đến chuyện nàytiểuthưcũngkhôngnhớư? Đầnmày của Lữ Định Ân côngtử!*

Gia Hỷ nhủ mảy, đầu bồng đầu mắt chút, tìm cũng nhớ lên mấy lần, chắc có lẽ Lữ Định Ân đó cùng nữ chủ thân thể này có mối quan hệ đặc biệt. Trong tâm khám nằng không có khái niệm nhưng miệng lại bất ngờ thốt lên:

- *Trường Thịnh ca?*

Ý thức Gia Hỷ dần dần hiện hữu, Trường Thịnh là tên tự của Lữ Định Ân, vốn là biểu ca của Phùng Gia Hỷ. Mẫu thân Lữ Định Ân cùng sinh mẫu Gia Hỷ vốn là thân ti muội. Lữ Định Ân làm nghề buôn bán, năm trước có ghé qua Phùng phủ thấp hương cho mẫu thân Gia Hỷ, lại tặng nằng một cây tỉ bà, từ đó nàng xem tỉ bà là lẽ sống, tương tự Lữ Định Ân.

Phùng Gia Hỷ mười hai tuổi đã biết yêu, còn nàng hai mươi lăm xuyên vào thân thể này còn chưa biết đến nỗi tình đầu, bất giác cảm thấy vô cùng đáng thương.

Trời hơi lạnh, cũng đã vào tháng tám, gió len lỏi qua mấy khe cửa hở hững, đã là mùa thu. Gia Hỷ hít một hơi dài, đã xuyên đến nơi đây, thì cũng phải từ từ chấp thuận. Chuyển tìm cách quay về đầu phải ngày một ngày hai. Nàng nhìn Vĩnh Đan Vĩnh Đóa, mỉm cười dề cả hai yên tâm:

- *Chuẩn bị nướcấm, tamuốngđĩtấm!*

Vĩnh Đoá gạt đầu mạnh, toé toét chạy vội. Vĩnh Đan huơ hươ giò trúc trong tay:

- *Emđiháihoaởởởthầnvào nước!*

Một mình còn lại trong phòng lạnh, rớt chén trà nguội, đại bi vô lệ, đại ngộ vô ngôn, đại tiểu vô thanh, nước mắt muốn rơi mà không rơi nổi, trời dô chiều, mây núi cũng tận, chim bay về tổ. Bầu trời hai ngàn năm không đổi, chi có số mệnh hồng trần phàm nhân thay đổi. Gia Hy trầm ngâm.

Giao đầu mùa!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tử* *Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 2: Nhóm Bếp Cẩn Tình

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Gia Hy tắm xong trời cũng chập tối, nàng dùng com dưới ánh đèn dầu, khói hơi từ mũi. Đại phu nhân không ưa nàng, nên cũng chẳng dốc tâm chuẩn bị, viện này hoang lạnh, đêm về tiếng côn trùng kêu rả rích.

Gia Hy không quen nhìn hai ti nữ đứng bên cạnh hầu hạ, nên nàng tự mình gấp thức ăn, trên bàn ba món một canh một điểm tâm, có thịt hầm cả tim đậu que khô, cá sông chưng gừng, ngon bí xào tỏi, canh nấm hương xương gà và bánh bao hấp nhân hạt dẻ. Com cũng là gạo ngon, trắng nõn từng hạt, mềm mịn dẻo thơm, đưa vào miệng đã thấy vị ngọt tan lên đầu lưỡi. Nhưng nàng ăn không vô, dù bụng cũng thật đói. Cuối bữa, cũng chỉ có một góc đĩa rau xào với đi, còn lại đều nguyên vẹn như cũ. Gia Hy súc miệng bằng trà hoa hồng, xong xuôi liền nói:

- Haiemcũng chưa ănđúngkhông? Ngồixuốngănđi! Rồiđemtráibátchophòngbếp.

Vĩnh Đan, Vĩnh Đoá hơi ngần ngại, nhưng nhìn Gia Hy khẩn khoản, hai nàng cũng rụt rè ăn. Kỳ thật làm nô tì không thể ăn com đúng giờ như chủ tử. Sau khi hầu tiểu thư dùng com, hai nàng mới thay nhau đến phòng bếp nhận phần com của hạ nhân.

Gia Hy cũng không được sung gì mấy, phản hồi món của mẫu thân nàng sau khi mất đều bị Đại phu nhân trăm phương ngàn kế đoạt lấy, nói rằng giúp nàng quản lý, khi nào xuất giá thì mua đồ cưới. Nhưng Gia Hy bây giờ cũng đã mười hai tuổi, đến một phần tiền còn chưa được thấy. Mấy hôm nay nàng ốm, một lần lão phu nhân nhìn qua thương tiếc, mới móc hầu bao để nàng ăn ngon hơn.

Ăn xong lại quanh quẩn trong phòng, Vĩnh Đoá kéo rèm đóng kín cửa không để bướm đêm bay vào. Trên lò hương, Vĩnh Đan cẩn thận thêm mấy giọt tinh dầu, mùi bạc hà cay cay tràn tràn không khí.

Gia Hy ôm gối, dựa đầu vào hai chân mình, một lúc sau nàng buột miệng:

- Ta phải làm gì bây giờ?

Vĩnh Đan phe phẩy quạt xua khói đèn ám đen đi, nhẹ nhàng phân tích:

- Đầu tiêntiểuthưphảixétthămliophunhân, ngườiđạtình một ngày, Lão phu nhândối với người vớikhôngbạc. Cònxuấttiệntúimớidạiphuốtíchongười!

Gia Hy gạt đầu dầu, lại hỏi:

- Còn phụ thân?

Vĩnh Đan hơi ngập ngừng, lại cười:

- Lão gia thường bận rộn chính sự không có thời gian gặp qua tiểu thư đâu!

Vĩnh Đoá ngắt lời:

- Tiểu thư, ngày mai là mười lăm, lão gia chắc sẽ đến viện của lão phu nhân thỉnh an!

Gia Hy ngẩn ngơ một lúc, lại kêu mệt, muốn ngủ. Kỳ thật, bây giờ ở hiện đại nàng cũng chỉ mới vừa đi làm về, có thể còn đang tắm, sau đó cùng bạn bè ra ngoài. Gia Hy kéo chăn trùm mặt lại, trong mơ những cánh đường phố tấp nập, ồn ào hiện hữu. Nước mắt nàng không tự chủ cứ tuôn ra. Nàng nhớ nhà, có ba mẹ, có con cún ngoan, có bát cháo trứng gà mỗi sáng!

Đến khi Gia Hy tỉnh giấc, trời cũng chỉ mờ mờ, chưa sáng hẳn. Vĩnh Đan Vĩnh Đoá liền giúp nàng thay áo, chải đầu, rửa mặt. Gia Hy đứng trước tủ đồ gỗ mộc, bên trong chỉ bốn năm bộ sơ sài, xuyên về là một Đại tiểu thư, tư trang lại không bằng một nhân viên văn phòng hiện đại.

Gia Hy ngắm ngắm, tùy tiện lấy ra một bộ xiêm y nọ. Áo chần ngắn the trắng, bỏ bên trong chân váy vàng thắt lưng ngang ngực màu rắng chiều, lại khoác áo ngoài thêu hoa hồng*.

Vĩnh Đan ti nữ chọn trong hộp trâm cài bấy đó kim quế** bằng vàng, khéo kẹp lên tóc xoắn, buộc nửa ra sau, thêm một đôi hoa tai ngọc. Cũng đã là những thứ quý giá nhất mà nàng có.

Bên ngoài vẫn chưa có ánh sáng, trời trắng xám mây mù nhiều, không khí lạnh, nhìn về xa xa đã thấy phòng bếp nổi đèn chuẩn bị bữa sáng cho chủ nhân. Gia Hy nãy ra một ý:

- Lão phu nhân thường ngày dùng điểm tâm gì?

Vĩnh Đoá đoán định:

- Tiểu thư muốn vào bếp? Lão phu nhân quanh năm chỉ ăn chay, không dùng đồ mặn, ăn uống rất thanh đạm.

Gia Hy gạt đầu, nhìn trời một lúc rồi cẩn thận sang phòng bếp, Vĩnh Đoá đi trước soi đèn, Vĩnh Đan điu nàng bước. Bóng ba người lấp lờ trong màn sương mùa thu, ần ần hiện hiện.

Gia Hy hơi ngần ngại đứng trước cửa, nàng nhìn nhìn ngó ngó một hồi thì thấy có hai ma ma bê rau củ đi vào.

Hai người họ nhìn nàng có vẻ ngạc nhiên:

- Tiểu thư đến đây là gì?

Sau đó cũng không nói thêm gì nữa, hì hục đem sọt to vào trong.

Vĩnh Đan lăm bằm:

- Tiểu thư thật dễ tính, nên mấy kẻ dưới mới quá quác như vậy!

Gia Hy thờ ơ, tự mình đi vào, bấy giờ mới thấy Phòng gia bề thế vô cùng. Phòng bếp chia vô số gian kín nhỏ, hạ nhân cũng trên chục người luôn tay luôn chân không ngừng. Lúc này, từ đằng xa một lão nhân thông thả đi đến, Vĩnh Đan thì thầm:

- Vị này là Vương chương sự, chuyên quản chuyện dầu củi gạo muối!

Gia Hy gạt đầu chào Vương chương sự, ông cũng chấp tay hành lễ, lại ôn tồn hỏi han:

- Tiểu thư đã khỏe? Tiểu thư muốn dùng gì cứ phân phó, không cần tự mình đến.

Gia Hy mỉm cười nói ra ý định muốn làm bữa sáng kính lễ phu nhân. Vương chương sự cũng không thái độ gì, đưa nàng đến một gian bếp trống. Gia Hy xắn tay áo lên, ngắm nhìn mấy lượt, quyết định nấu cháo đậu đỏ ăn kèm nấm rom kho tiêu và bí ngô om ***

Gia Hy nhờ người vô sạch gạo, sau đó thêm đậu đỏ vào cùng hầm với nước mía lau, nêm chút muối. Lại cho dầu cải vào cháo sấu lòng, đợi dầu sôi phi thơm hành, đem nấm hương xào lên, hai muỗng tương mặn ngọt, một ít tiêu sọ giã nát.

Tiếp theo nàng gọt bí đỏ, xắt thành miếng vuông, rửa sạch, đập dập tơi phi với ít dầu trên chảo nóng, cho bí vào đảo đều, thêm củ cải trắng, nước tương cùng đậu phộng nguyên hạt vào, dậy nắp lại.

Gia Hy nấu dọn dẹp gian bếp sạch sẽ, đợi thức ăn chín. Vĩnh Đan, Vĩnh Đoá tròn mắt nhìn nàng. Đại tiểu thư từ trước đến giờ cũng không học nữ công nữ hồng gì, chỉ thích ca từ thơ phú, nay có thể vào bếp nấu com. Cho dù chỉ là mấy món đơn giản, cũng khiến người khác vô cùng tò mò.

Gia Hy nấu đủ món trời cũng đã sáng, nàng sắp xếp tất cả vào thạp gỗ, thông thả đi bộ đến viện lão phu nhân.

Khi Gia Hỷ vào trong, lão phu nhân cũng vừa thay y phục xong, đang đợi người hầu đem bữa sáng lên. Gia Hỷ được Vu ma ma mời ra sau, nàng không dám nhìn lão phu nhân, hành lễ gượng gạo:

- Tô mẫu an khang!

Lão phu nhân không mặn không nhạt, cho Vu ma ma đỡ nàng dậy:

- Ngồi đi!

Gia Hỷ thấy thái độ lão phu nhân không tốt, càng không dám ngồi, nàng dè dặt nói:

- Sáng sớm, con có đến phòng bếp, tự mình làm mấy món điểm tâm, tổ mẫu dùng qua!

Vu ma ma đỡ thập gỗ trong tay Vịnh Đan, đem mấy đĩa thức ăn bày lên bàn, lúc này phòng bếp cũng đưa bữa sáng tới. La liệt món mặn món canh, chỉ riêng bánh bao cũng đã sáu bảy vị khác nhau. Gia Hỷ ngượng ngùng xấu hổ không nói lên lời.

Lão phu nhân ngắm dáng vẻ Gia Hỷ, thần ảnh nàng gầy gầy, bàn tay xương xương, đứng một mình cái mặt trông hơi có quạnh. Mười ngày trước còn vì ngã xuống hồ sen mà ngắt đi, hôm nay đến thỉnh an cố làm điểm tâm đem đến. Lão phu nhân nhớ ra, hôm trước qua thăm nàng thấy trên bàn chỉ có canh suông cùng dưa cà, liền quở trách Đại phu nhân một trận, còn trực tiếp đem tiền qua phòng bếp bồi bổ nàng. Hôm nay nàng đến tra ơn đi. Đưa trẻ này xem ra là quá sông phẳng.

Lão phu nhân nghĩ đến đó, lại dịu giọng:

- Con tỉnh từ khi nào? Sao không cho gia nhân báo lại?

Gia Hỷ nghe lão phu nhân hỏi, cũng hơi lo sợ bị trách tội, liền chống chế:

- Con tỉnh ngày hôm qua, Nhị muội có sang thăm một chút, sau đó con cũng mơ hồ khó chịu nên Vịnh Đan Vịnh Đóa phải ở cạnh mãi. Không có người đến báo tổ mẫu!

Lão phu nhân nghe vậy cũng không hỏi gì thêm, chỉ vào thức ăn, bảo nàng dùng. Gia Hỷ ngồi xuống, cẩn thận nhìn chén ngọc đĩa bạc trên bàn, thật sang quý không gì tả nổi.

Dùng bữa xong, lão phu nhân ăn hết hai bát cháo đậu đỏ, cũng vui đi nửa phần nếm, bẻ nàng chuẩn bị. Vu ma ma khen ngồi không ngắt lời, lão phu nhân ăn uống rất kén chọn, kiêng khem, nay nàng có thể giúp bà ăn nhiều. Vu ma ma mừng rỡ ra mặt.

Lão phu nhân không cho Gia Hỷ hầu súc miệng, nàng đành đi ra bàn trà, ngồi một mình đợi mọi người đến. Lúc này Gia Hỷ mới quan sát được viện. Đồ trong viện toàn bộ là gỗ sơn son, ở những góc bàn, chân ghế đều được thếp vàng cẩn thận. Trên giá đặt bình ngọc, lọ cỏ, gốm màu, có cả đồ thủy tinh phía Tây công phẩm đem đến thật trân quý. Hai cửa ngạch che bằng bình phong gỗ Hoa Lê, thêu cá chép hoa sen, lối thêu hai mặt vô cùng tinh xảo, phối màu loan loan như họa. Có thể thấy được, Phùng phủ không kém hoàng thân quốc thích bao nhiêu.

Gia Hỷ đợi thêm một khắc, thì thấy Tam phu nhân Lâm thị đưa theo hai nữ nhi Phùng Tú Mai, Phùng Tú Mi đến. Thấy Gia Hỷ ngồi đó, cả hai nàng đều thi lễ một cái:

- Trưởng ti an hảo!

Gia Hỷ đứng dậy nghiêng người tránh một phần lễ, lại mỉm cười với Tam phu nhân Lâm thị:

- Tam thẩm mạnh khỏe! Hai vị muội muội cũng thế!

Tam phu nhân đối đáp vài câu, hỏi thăm sức khỏe Gia Hỷ. Gia Hỷ cũng tự nhiên mà trả lời, nhìn Tam phu nhân áo bằng lụa nhưng cũng đã cũ, mếp áo còn hơi sờn một chút, hai tiểu thư tam phòng tuy y phục mới mẻ nhưng chất vải không quá tốt khiến Gia Hảo đoán được chuyện tiền bạc tam phòng không hanh thông lắm.

Một lúc sau, Đại phu nhân, Ngũ phu nhân cùng Phùng Gia Hảo và Phùng Gia Hòa đến. Đại phu nhân mặc ngoài áo dài đỏ cộc tay, phía trước thêu bích thủy uyên ương bằng kim tuyến, có năm khuy gài bằng ngọc trắng hàng, vạt áo xẻ tà đối xứng bên trong váy lụa mềm màu huyết dụ, tay áo dài rộng chấm gót, viền áo hình sóng lượn. Phùng Gia Hảo cũng không kém cạnh, áo chên dài tay phủ qua thắt lưng màu thiên thanh, thêu hoa hải đường hồng nhạt, váy mả diện xếp nếp viền hoa, thắt lưng đỏ tươi. Tóc bện hai bên, cài trâm vàng đeo khuyên phi thủy, tay mang vòng bạch ngọc dương chi. Chỉ riêng Phùng Gia Hòa một thân bạch y thêu hoa cúc, tóc dài buộc hồ bằng lụa tím, cài trâm ngọc qua nút buộc, so với hai mẫu từ Đại phu nhân, Phùng Gia Hòa trông xinh đẹp thanh nhã hơn hẳn.

Đại phu nhân tiến vào, trong phòng liền đứng lên, Đại phu nhân liếc mắt qua Gia Hỷ một cái, lại gạt đầu lấy lệ, sau nắm tay Phùng Gia Hảo ngồi xuống trên cùng vị trí, Phùng Gia Hòa lặng lẽ ngồi cạnh, cũng chỉ dám nhìn Gia Hỷ một cái kín đáo. Ngũ phu nhân đi sau cùng, áo màu bạc viền tím, tóc vấn đơn sơ cài trâm bạc, có điều trên cổ đeo một chuỗi minh châu quý, hạt nung tròn đều tăm tắp. Tam phu nhân từ lúc đó cũng không nói chuyện nữa, chỉ chăm chú nhìn vào chén trà, phân tích từng lá trà mặt.

Lão phu nhân bây giờ cũng bước ra, bà mặc áo dài thêu họa tiết như y, tay viền xà, dưới thân váy đen chấm gót lộ ra hải vàng có đính bảo thạch. Lão phu nhân nhìn qua một lượt oanh oanh yến yến trong phòng đang hành lễ, bà ngồi xuống, cả phòng cũng ngồi theo.

Lão phu nhân hỏi qua mấy chuyện không quan trọng, lại nhìn Ngũ phu nhân:

- Bát tiểu thư đâu? Sao không đến?

Ngũ phu nhân lập tức đứng lên:

- Sáng sớm ma ma có báo cho con đâu, bảo rằng Bát ti nhĩ đêm qua nhiễm phong hàn, con đâu đã cho người mời đại phu đến kê thuốc!

Lão phu nhân gật đầu, vừa nhìn Đại phu nhân định nói gì thì từ ngoài cửa tiếng Tứ phu nhân Nguyễn thị lạnh lạnh đưa vào:

- Con đâu đi trẻ!

Tứ phu nhân cùng một đoàn bốn năm ti nữ ma ma đi vào, Phùng Dạ Vân bị Tứ phu nhân đẩy ra trước thỉnh an lão phu nhân, còn bản thân Tứ phu nhân tự nhiên ngồi xuống. Đằng sau Nguyễn thị, Ngũ thiếu gia đang được bà vú bé trong bọc vải. Lão phu nhân không giận Nguyễn thị, ngược lại còn để Vu ma ma ôm Phùng Dạ Vân lên thấp ngồi với mình.

Các tiểu thư trong phủ không chênh lệch bao nhiêu tuổi, Phùng Gia Hỷ mười hai tuổi, nhưng Nhị tiểu thư Phùng Gia Hảo và Tứ tiểu thư Phùng Gia Hòa cũng đều mười một, chẳng qua chỉ hơn kém cái tháng sinh. Ngũ tiểu thư Phùng Dạ Vân cũng mười tuổi. Đồi ti muội song sinh Phùng Tú Mai, Phùng Tú Mi cũng đã chín tuổi, chỉ có Bát tiểu thư Phùng Bạch Thảo nhỏ nhất tám tuổi mà thôi!

Gia Hỷ tò mò nhìn Tứ phu nhân, người này gương mặt tươi tắn, tóc vấn yểu điệu kẻ **** nhưng nhìn không già, ngược lại còn tăng phần quý hiển. Trên đầu cài trâm điểm thủy****, y phục màu xanh, áo chên tay rộng bó eo phối váy ngọc bích dài quá đất, chân mang hài đỏ thêu họa tiết long công.

Trên tháp, lão phu nhân cùng Phùng Dạ Vân thủ thi trò chuyện, phía dưới, Đại phu nhân cùng Phùng Gia Hảo cũng thi thăm to nhỏ, trong phòng dâng lên cảm giác ngượng ngập.

Hồi lâu, không hiểu Phùng Dạ Vân xóc xia những gì mà lão phu nhân lại quay sang Đại phu nhân khó chịu:

- Đại ti nhĩ đã tỉnh từ hôm qua, sao không nghe Đại phu nhân báo tin đến viện của lão bà này?

Đại phu nhân Hàn thị giả vờ giật mình, mỉm cười lấy lệ:

- Con đâu tới qua mới nghe Nhị ti nhĩ nói lại, khi đó đã khuya, không dám quấy rầy mẹ!

Lão phu nhân vẫn không buông:

- Bên cạnh Đại ti nhĩ còn có một ma ma đứng không?

Đại phu nhân Hàn thị vẫn không thu nụ cười, nhát nhát trả lời:

- LàHāmama, mấyhômtrướcchạmtừếtsắcthuốchoĐạitinhĩ, conđầudẫnduờilàm vườnòiạ!

Lão phu nhân hừ nhẹ một tiếng, nói nặng nhẹ mấy câu:

- Trongphủkhôngphảihèokhóđếnmừkhôngngười được bávũ cho đấmtừ! Đạiphu nhân nắmquyềngiữ gia, nếukhônglắnmởithìnềngiảobórchongười khác!

Hàn thị cắn răng không trả lời, là phu nhân Đại phòng, nắm quyền trong phủ này đã chục năm, làm sao không biết lão phu nhân vẫn có ý cợt nhả Tứ phòng, muốn chia bớt quyền hành cho Nguyễn thị đó. Đại phu nhân bình tĩnh:

- Làcon đâu sớot, conđầusẽđiềulàmamatrởạiTinhU viện ngay!

Nói rồi lại quay sang Gia Hỷ:

- Đạitinhĩđãđộcậnh, cũngnênquayvềTinhUviên, mẫu thân sẽchongười sápxếp hộcon, chieunaycótếchuyểnđi được rồi!

Gia Hỷ kìn áo thờ ra, thi lễ một cái

- Tàomẫuthânquảtâm!

* Phục trang của Phụng Gia Hỷ.

** Hoa kim quế

Cháo đậu đỏ

Nấm hương kho tiêu

Bí đỏ om

**** Uy dọ kếp

***** Trâm điểm thúy

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 3: Âm Y Ngọc Thực

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lão phu nhân nghe Hàn thị nói thì ra vẻ hài lòng, lại ân cần hỏi han Phùng Dạ Vân. Được một lúc sau, Vu ma ma ghé vào tai lão phu nhân bẩm báo mấy câu, lão phu nhân nhấp ngụm trà, thong thả phản phó:

- Hôm nay trên triều có sự vụ quan trọng, mấy người lão Đại không hỏi phủ sớm được, tạm thời ai về viện nấy, chiều nay theo lệ dùng cơm đoàn viên.

Lão phu nhân cũng không đợi mọi người nghe hết, liền sửa soạn đứng dậy, dắt theo Phùng Dạ Vân vào trong, bên ngoài sảnh, lần lượt các phu nhân ra về, đám tiểu thư cũng nói gót theo sau. Nguyễn thị nghênh ngang chen qua mặt đại phòng đi trước, Đại phu nhân hừ lạnh, nhưng cũng không gây ra cái gì với tứ phòng vô lễ.

Gia Hỷ nhìn trời cũng đã không còn sớm, lúc sáng thỉnh an chỉ ăn qua một chút ở viện lão phu nhân, năng giữ ý không dám ăn nhiều, bây giờ bụng cũng sôi lên. Vĩnh Đóa liền chạy đến nhà bếp lấy một chút điểm tâm, là bánh đậu xanh sữa bò, ngọt thơm mà không ngán, mềm dẻo trong miệng.

Gia Hỷ nhìn đĩa sứ xanh ngọc, vẽ hoa mai đỏ, trên bày bánh vàng tươi thích mắt, chợt nhớ đến chiều nay dùng cơm đoàn viên, năng mời hỏi qua. Hóa ra Phùng phủ thật không ít quý tộc, mỗi ba ngày một, thiếp thất di nương đều phải đến ăn chủ mẫu, các phòng lại phải thỉnh an lão phu nhân. Buổi chiều mười lăm hàng tháng sẽ sang Ngọc Thực viện dùng cơm cùng nhau, tò ý đoàn kết gắn bó.

Gia Hỷ tiếp thu thông tin, lại nhớ đến thái độ mấy vị phu nhân đối lập nhau, không khỏi tò mò:

- Tam phòng hình như không được sung túc?

Vĩnh Đan gật đầu:

- Tam lão gia là thứ xuất, nên không được lão phu nhân coi trọng!

Gia Hỷ ngạc nhiên:

- Thứ xuất?

Vĩnh Đan khẳng định:

- Nhị phòng cùng tam phòng đều thứ xuất, nếu không đến bây giờ sao Nhị lão gia mới chỉ có một cái Huyện lệnh. Tam lão gia cũng chỉ một Biên tu Hán lâm viện.

Gia Hỷ hơi im lặng, cả hai chức quan trên đầu thất phẩm, tam phòng có ba đứa trẻ hai người lớn, giặt giũ và vai thì mới tạm đủ, may mà Tam lão gia yên phận không nạp thiếp thất!

- Tứ phu nhân rất được lòng lão phu nhân?

Vĩnh Đan vừa rót thêm chén trà nóng hầu nàng ăn bánh, khỏi trà tàn mát trong không khí, vừa trả lời:

- Tiểu thư quên rồi sao, Tứ phu nhân là cháu họ, gọi lão phu nhân là dì, thêm nữa, Tứ phu nhân vào cửa khi Tứ lão gia còn chưa có chút công danh gì, Tứ phu nhân là bỏ vốn riêng để Tứ lão gia đi thi, năm lần bảy lượt thi vẫn đều không có nổi một cái từ tài. Tứ phu nhân lên lo lót để Tứ lão gia có một cái võ quan, dần dần mới lên được làm Phó tướng, bảo vệ phía nam kinh thành!

Phó tướng cũng là ngũ phẩm dĩ, Nguyễn thị đối nhân xử thế như vậy, lão phu nhân át hẳn vào lòng, hơn hết, Phùng Dạ Vân giống tính cách Nguyễn thị, lạnh lợi lạnh lớt lớt bên tai lão phu nhân, mua một chút tâm tư của bà, hẳn là một bước tính toán tốt. Chỉ đáng tiếc, Tứ phu nhân không thể sinh nở nữa, bằng không cũng không nâng một di nương lên bên cạnh. Gia Hỷ cảm thán:

- Tứ phu nhân giới giang là thế, vẫn phải chia sẻ Tứ lão gia với Mã di nương đó sao?

Vĩnh Đóa nhìn quanh rồi nhỏ giọng:

- Từ khi em và Vĩnh San vào phủ, đã nghe mấy bà tử trong nhà bát quái rằng, sau khi sinh Ngũ tiểu thư, Tứ phu nhân có hoá thai thêm một lần, đại phu đã coi rồi đó là nam hài, được bốn tháng thì mất đi. Tứ phu nhân sau lần đó cũng không mang thai được nữa. Chuyện này liên quan đến đại phòng, làophu nhânhidócámtứcĐạiphu nhânsauĐạilãogiapháitâmcáchđếntừTứlãogia, thìTứphòngmớiđề yền choĐạiphòng!

Vĩnh San nhàu mảy, sụt một tiếng:

- Nóbây! Hầmahaytuyệttiệmmồm mép nguơilạimướnhọc theo, làophu nhândã cảm nhức đến, đứmgđếbịphạt!

Vĩnh Đóa bủi mũi, không nói gì nữa, đem đĩa sứ trên bàn trà phòng bếp, tiện thể nhận bữa trưa. Vĩnh Đan lau dọn bàn, nhìn về mặt tò mò của Gia Hỷ, không nhận được cũng đem một số chuyện nói ra:

- Em cũng Vĩnh Đóa hầu người từ kinh rồi năm tuổi đến bây giờ, tiểu thư cũng đã sắp xuất giá, Phùng gia sau mười năm tuổi đều làm lễ cưới rồi rồi đi, tuy tiểu thư là trưởng nữ, nhưng người có vẻ lạnh lùng như vậy mà, sợ rằng sẽ không được môn hôn tốt!

Gia Hỷ nghe mấy câu chân tình thì hơi ủa nước mắt, gạt giọt đầu rồi quay mặt vào trong

- Hai em đừng phản cảm của ta đi, ta ăn không vào!

Vĩnh Đan thở dài, sau khi tiểu thư năng tình dậy, tính cách cũng thay đổi nhiều, thường ngày, tiểu thư chỉ ở trong viện, nếu không cần phải đến thính an cũng tìm cách trốn thính an, mỗi câu nói đều nhắc đến "Trường Thịnh ca ca", si tâm Lữ Định Ân sẽ đến hỏi cưới mình. Nay tiểu thư còn hỏi chuyện các phòng, quan tâm đến phủ sự, Vĩnh Đan muốn nhắc cơ hội này nhắc nhở tiểu thư lưu tâm đến chuyện hôn sự mai sau.

Bữa trưa dùng xong thì mấy bà tử gia nô từ đại phòng đến, giúp đỡ Gia Hỷ thu dọn về lại Tĩnh U viện. Hà ma ma được trả lại hầu hạ nàng, nhìn Gia Hỷ mắt có hơi ướt, Gia Hỷ vỗ vỗ tay bà, cũng không nói gì trước mặt đồng người.

Lão phu nhân cho hai gã thô sử đem bành kiệu* của chính bản thân đến đưa Gia Hỷ về viện, đây là ân huệ đặc biệt đi. Gia Hỷ nhìn cỗ kiệu chạm long quý hồ phục, mái cũng che bằng gấm Tô Châu đó tuổi mà lòng có chút kính sợ. Hà ma ma đỡ nàng lên kiệu ngồi, thì thầm vào tai:

- Là lão phu nhân coi trọng người!

Gia Hỷ lắc đầu, cái này là lão phu nhân muốn hạ uy phong của đại phòng, nàng đứng ở giữa như cá nhỏ trong hồ sen, người nào đầu nhau nàng cũng thiệt. Gia Hỷ trên kiệu lắc lư đi về. Hai bên Phùng phủ tràn cảm dị thảo, đường đi qua hoa viên quanh co vô cùng, đi ba bước dựng giả sơn, năm bước có cỗ thụ, mười bước một tiểu đình, cảnh sắc vô cùng mê hoặc.

Một hồi sau, Gia Hỷ cũng đến được viện, Tĩnh U viện cảnh cũng như tên, trước sân mấy khóm hoa nở muộn, vắng vẻ thanh lạnh, cái nắng vàng vọt đầu đông càng thêm thê lương.** Hà ma ma móc hầu bao thưởng cho mấy phu kiện cùng bà tử dọn dẹp viện, Vĩnh Đan đi vào khuê phòng, Vĩnh Đóa rót ấm trà nóng đã được pha sẵn.

Khuê phòng tịch tịch, một bình phong thêu sen chắn ngang nơi tiếp khách và giường ngủ, cạnh giường một tủ nhỏ có đèn lồng hoa, rèm vài lụa mỏng màu đào nhạt, thả chạm sàn trải thảm mềm*** Chỉ là trên bàn phấn gỗ đỏ, có một chiếc gương lưu ly trắng thủy tinh, Gia Hỷ hơi kinh ngạc, gương thủy tinh này chắc hẳn là công phẩm đi, luận về vai vế trong nhà, nàng không thể có được, luận độ ăn sung lại càng không.

Vĩnh Đan thấy gương mặt bờ ngõ của nàng trong gương, mỉm cười:

- Chiếc gương này là hồi môn của Lữ phu nhân năm đó, sau để lại cho người, mấy lần Nhị tiểu thư sang quấy đòi đều bị lão gia gạt đi!

Gia Hỷ nghĩ thầm, nếu như vậy không phải quan hệ giữa mẫu thân và phụ thân rất tốt sao, phụ thân mới không đành lấy đi gương lưu ly này. Có điều nàng mới mười hai tuổi, Đại thiếu gia đã mười lăm, nghĩa là trước khi mẫu thân nàng vào cửa ba năm phụ thân đã qua lại với Hân thị đó, nhưng vì lý do gì không nạp luôn Hân thị, đợi mẫu thân nàng qua đời mới rước về?

Gia Hỷ mãi mê suy nghĩ một hồi, Hà ma ma mới nhắc nhở:

- Tiểu thư, cũng sắp đến giờ đi Ngọc Thực viện rồi!

Gia Hỷ gạt gạt đầu, ra sau mục dục phòng chuẩn bị tắm gội, thay đổi phục trang, xong xuôi cũng vừa vận giờ đi. Gia Hỷ đi bộ, trong phủ ngoài lão phu nhân, nếu không ai có việc gì đều phải đi bộ, trừ khi người đó được đặc cách, thai nghén sinh nở, bị thương, đau ốm. Hoặc ngày tuyết rơi dày vận bất đắc dĩ phải ra ngoài.

Ngọc Thực viện làm một trong tổ hợp tam đại viện từ đường, đường dẫn vào viện đi qua hồ cá nhỏ, thả bèo nuôi cá chép đỏ, qua cầu gấp một khuyết môn**** vào trong nhìn phải là Ngọc thực viện, ngó trái là Cẩm y hiên, chính giữa là Giáo môn, qua Giáo môn là Từ đường. Nữ nhân ngày thường không được đến Từ đường bái lạy, nên cũng chỉ quý ở Giáo môn hành lễ. Hai bên Ngọc thực viện để dùng thiện, mà Cẩm y hiên chính là nơi giữ gìn lễ phục, quan phục, đồ ngự ban các đời trước hoặc không dùng đến.

Một gia tộc đã mấy đời phụng sự triều chính, phủ đệ nằm giữa kinh thành nơi địa thế tốt nhất, thì quy củ trong nhà cũng không thể nào ít được. Gia Hỷ hít một hơi, cẩn thận vào sân, nhìn trên trần hành lang cũng được treo đèn lục giác***** sang quý, trong phòng đều đốt trầm ngăn nền lớn cháy rực rỡ.

Lão phu nhân một bàn riêng, trên cùng giữa viện, đang được Vu ma ma kiểm tra bày biện. Dưới lão phu nhân bốn bộ bàn gỗ xếp đối xứng dành cho lão gia phu nhân các phòng. Thiên điện bên trái cách một bình phong là dành các tiểu thư, ngược lại bên phải dành cho thiếu gia. Nam nữ lên năm đã phân biệt, Phùng phủ đặt nguyên tắc này lên hàng đầu. Bởi vậy nữ nhân Phùng gia trăm năm đều tiếng tốt, tuy nhiên Phùng gia lại không đẩy người vào tranh sùng trong cung, vì thế tuy phủ quý nhưng chưa nổi một cái tước phong.

Gia Hỷ loay hoay ngoài điện, nhìn từ xa đã thấy Phùng Dạ Vân một mình đến, tay phát phơ khăn lụa màu lợt, nhìn thấy Gia Hỷ liền đoan trang mỉm cười nhưng không thi lễ:

- Trương ti an hảo!

Gia Hỷ hơi ngạc nhiên, nhưng cũng nhanh chóng về một nụ cười lên miệng:

- Muội muội đến thật sớm!

Phùng Dạ Vân thon thót nói chuyện:

- Chẳng phải ti ti đến sớm hơn muội đây ư, muội đây là thêm lâu Tứ xuyên***** không chịu nổi!

Gia Hỷ cũng phím chuyện nàng vài câu, biết được từ trưa biểu thiếu gia Hân phủ có ghé qua thăm Đại phu nhân cùng Ngũ phu nhân. Một khắc sau, trong sân đã đông đảo tiếng cười nói. Đại lão gia đi trước, theo chân ông là Đại phu nhân nắm tay Phùng Gia Hảo, còn Phùng Gia Hòa thì không thấy đâu.

Đại phòng đã vào sân, Phùng Gia Hỷ cũng không thể tiếp chuyện với Phùng Dạ Vân được nữa, liền đến cạnh Đại lão gia:

- Nữ nhi thính an phụ thân, mẫu thân!

Đại lão gia gạt đầu một cái:

- Con còn một nhiều?

Gia Hỷ lắc đầu:

- Nữ nhi ở ngoài căn viện trống kia đã thấy khỏe khoắn, hôm nay mẫu thân cũng đã chuyển con về lại Tĩnh U viện.

Đại lão gia chỉ về phía sau Hàn thị:

- Ra sau cùng mấy tí muối chuẩn bị vào trong!

Gia Hỷ thì lễ một cái, cẩn thận chào Hàn thị:

- Mẫu thân an hảo!

Hàn thị tò vò rộng rãi, thân thiết nắm tay Gia Hỷ đi bên cạnh, đẩy Phùng Gia Hào sang một bên. Gia Hỷ mắt nhìn mũi, mũi nhìn chân đi thêm một đoạn thì nghe tiếng hai thiếu niên:

- Phụ thân, mẫu thân!

- Lão gia, phu nhân!

Phùng Gia Hào cũng vui vẻ chạy ra trước:

- Đại ca, biểu ca!

Phùng Gia Hào lúc này mới thấy Phùng Gia Hòa đứng sau hai người họ, một thân y phục hoa cúc màu vàng tao nhã, tay đang nắm sáo ngọc, hơi bẽn lẽn:

- Biểu ca là tặng Tứ muội sáo ngọc này?

Phùng Gia Hòa nhìn qua biểu thiếu gia, thấy hắn không nói gì, mới rụt rè:

- Là muội muội thích sáo ngọc này, nên biểu ca cho muội.

Chỉ "cho" và "tặng" tuy đồng nghĩa nhưng khác sắc thái, Phùng Gia Hào cũng không nói gì nữa. Nhưng Đại phu nhân thì thay đổi sắc mặt, có hơi liếc nhìn biểu thiếu gia.

Gia Hỷ nhìn thẳng lên, Đại thiếu gia Phùng phủ không hổ danh dòng dõi nhà quan, vóc dáng cao gầy, hơi xanh xao, một thân áo nhạt màu khoác ngoài, bạch y bên trong, tay cầm quạt giấy có viết thơ từ, thanh nhã thật thanh nhã! Biểu thiếu gia thì khác hẳn, vóc người khỏe mạnh, y phục lụa tím sẫm, gương mặt anh tuấn nhưng có đáy mắt có ánh nhìn âm hiểm, nụ cười cũng nửa vờ!

Đại thiếu gia lướt qua Gia Hỷ một chút đánh giá, lại chào hỏi tự nhiên:

- Đại muội hôm nay cũng đến? Thường ngày muốn nhìn thấy muội cũng không dễ!

Gia Hỷ thì lễ một cái, đối đáp có lễ:

- Đại ca an hảo!

Biểu thiếu gia tiến đến một bước, chấp tay ngang ngực:

- Ra mắt Đại tiểu thư!

Gia Hỷ lùi lại một chút, đứng sau Vịnh Đan Vịnh Đóa:

- Hân thiếu gia hữu lễ, Gia Hỷ không dám nhận!

Từ trước cửa, Vu ma ma đã lên tiếng:

- Lão phu nhân mời mọi người vào trong!

* bánh kẹo

** Tinh U viên

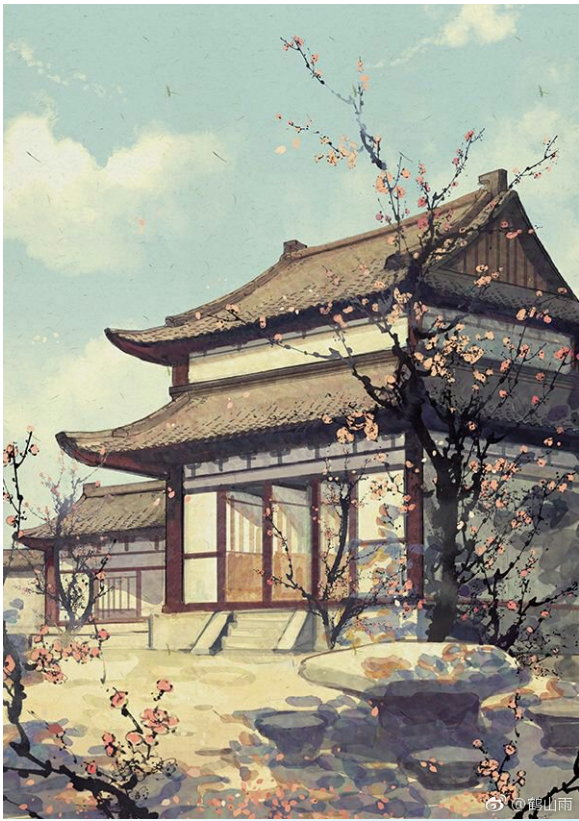
*** khuê phòng Phùng Gia Hỷ

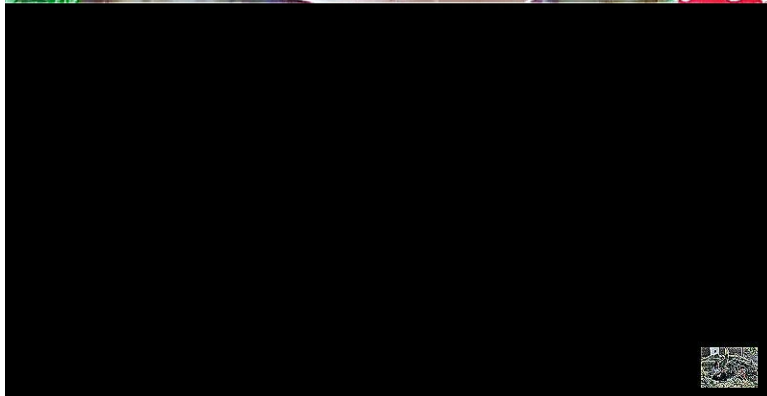
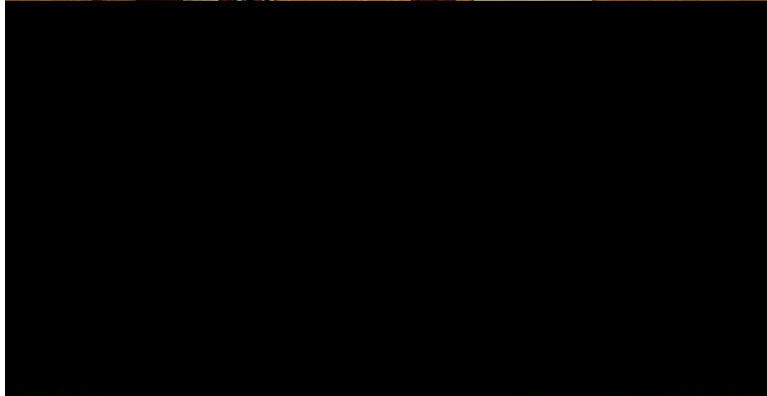
**** khuyết môn

***** đèn lục giác

***** lầu Tứ Xuyên

Chương 4: Chương 4: Lửa Trời Không Tắt

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Theo chân Đại Lão gia, Đại phu nhân, Gia Hỷ nhanh chóng vào trong, sau khi qua loa bái kiến, các tiểu thư, thiếu gia liền nhanh ra sau bình phong.

Gia Hỷ ngồi xuống đầu tiên, bàn tròn xoay được, mỗi người một phần lẩu Tứ Xuyên, cùng mười mấy món mặn, mười mấy món rau, lại thêm mười mấy loại điểm tâm khác. Sau lưng mỗi tiểu thư đều có kẻ hầu người hạ chọn món gắp món.

Bởi vì bên ngoài lão phu nhân vẫn chưa khai tiệc, còn đang nói chuyện, nên trong này, các nàng vẫn chưa động đũa. Tiếng dõng đáp rõ mồn một vang vang vào tai các nàng.

Đại phu nhân Hàn thị tươi cười đứng lên nhìn lão phu nhân:

- Con dâu có việc này xin ý của mẹ!

Lão phu nhân gật đầu, có Đại Lão gia ở đây, bà cũng không tiện làm khó Hàn thị:

- Nói đi.

Đại phu nhân nhìn qua Đại Lão gia một giây, mới mở miệng:

- Hàn gia nhị thiếu cũng là biểu huynh đệ đám nhỏ trong phòng, nay lên kinh học tập, cũng không có nơi nào thuận tiện ở lại hơn phủ chúng ta, lại cùng độ tuổi với Cẩm nhi, để cả hai giúp nhau dùi mài cũng là điều tốt.

Lão phu nhân im lặng nghe Đại phu nhân nói hết. Hàn gia dù gì cũng là phú quý gia tộc, nếu không làm sao có đến hai đứa con dâu họ Hàn vào cửa bà. Chỉ là Hàn gia không có phủ đệ ở kinh thành, vẫn sinh sống tại Bình Thành nên mới gọi gắm Hàn gia nhị thiếu đến, gia sư dạy một cùng là dạy, dạy hai cùng là dạy, hơn hết tiện dịp bán cho Hàn gia một cái nhân tình đi. Vả lại chi phí của hán chính là do Đại phu nhân bỏ ra. Lão phu nhân nhanh chóng đồng ý, còn khoa trương gọi biểu thiếu gia đến dặn dò vài câu.

Phùng Gia Hòa ngồi bên trong bình phong, cố nghe hết động tĩnh bên ngoài, khi biết tin biểu thiếu gia được ở lại Phùng phủ, liền bày ra sắc mặt vui mừng. Gia Hỷ chăm chú nhìn xung quanh, trừ Phùng Gia Hòa kích động, còn lại đều an ổn tĩnh, Phùng Gia Hào đang sẫm soi đôi hủi đỏ đĩnh lông vũ của Phùng Dạ Vãn, không biểu lộ gì.

Bây giờ mấy hạ nhân mới bắt đầu đốt lò nấu lẩu, khói bay nghi ngút thơm phức. Lão phu nhân nhìn xuống dưới thấy trống một ghế, liền bực nhọc:

- Lão Ngũ đâu?

Đây chính là hỏi Ngũ lão gia Phùng Dư, Ngũ phu nhân vội vã đứng dậy:

- Thưa mẹ, mấy ngày nay, Ngũ gia đều không về phủ!

Lão phu nhân trừng mắt, gằn giọng:

- Cuội phải một ngày không về phủ nhân, lão Ngũ không về cũng không trách được. Cái bụng phu nhân bao giờ có thể có hài tử. Người ta nói cây đũa không trái...

Lão phu nhân dai dẳng nói, Tứ Lão gia nhìn ra vẻ ái ngại của Ngũ phu nhân liền xuề xòa:

- Mẹ, thôn nào, làng gì mới được dịp đoàn viên, ai lại không biết lão Ngũ quan trọng chỉ nằm ở sông bạc, cứ kệ đi vậy. Chúng ta dùng cơm!

Lão phu nhân chuyển ánh mắt âu yếm sang nhìn Tứ Lão gia, mềm hẳn giọng:

- Lão Tứ thật tốt, còn nó đi chơng rồi khác!

Lại nhìn sang Tứ phu nhân cười nói:

- Mẹ Di, trên bàn tác oán họ đó còn ít lắm, mà ông năm nay sợ rằng không còn nữa. Vả mà nam em muốn cho Tứ phu nhân.

Nguyễn thị thon thót đỡ hộ Vu ma ma, nhìn lão phu nhân trách móc:

- Mẹ cũng thích nhỏ đó, con đâu hiểu kính mẹ cả phần con đâu!

Thật là một mảnh mẫu tử từ hiếu. Đại Lão gia có chút chương mắt, ho khan một tiếng, cộc cằn nói:

- Dùng cơm thôi!

Lúc này từ bên chính sảnh mới bắt đầu im lặng, tiếng lò than nổ tí tách, lẩu sôi ùng ục. Đến khi trời tối hẳn, bữa cơm đoàn viên này mới dùng xong. Gia Hỷ đem bụng no kên đi về lại Tĩnh U viên.

Hà ma ma phui phui mưa bụi trên áo Gia Hỷ, lại đốt thêm nến lên, miệng bàn luận chuyện xảy ra ở Ngọc Thực viện vừa rồi, Gia Hỷ cũng tò mò nên không ngăn cản, Hà ma ma được sức nói:

- Tiểu thư không biết chứ, nói Ngũ Lão gia là một tay hách chi tử cũng không said được. Từ thời thiếu niên đến bây giờ nếu không đến ki viện chính nhà vô sông bạc, Ngũ phu nhân khi già vào cư có hò mồn khác, về sau dẫn cả bà đi trốn cho Ngũ Lão gia!

Gia Hỷ ngồi trên giường, ngấm chân vào thảo được, nàng gọi chuyện:

- Tô mẫu để yên cho Ngũ phu nhân làm vậy à?

Hà ma ma lắc đầu:

- Lão phu nhân hiển nhiên sớm mất mặt nên không chod em ngoài, nhưng cũng không chịu bô cạc giúp. Cuối cùng Đại phu nhân trả giá hỏi mua hết tài sản của Ngũ phu nhân!

Gia Hỷ nhủ mảy:

- Họ là đường gì mọii con à?

Hà ma ma sống trong Phùng phủ đã lâu, mấy loại thâm cung bí sử trong gia tộc đều nắm rõ, nay có dịp liền như núi lửa trào ra kể lể:

- Đại phu nhân vào cư trước, khi đó Ngũ Lão gia mới giở ra ra mưng, Đại Lão gia tỏn không tiện bắ công sức để bịt miệng nhàn nhàn cùng lo kót Hinh bộ.

Vịnh Đóa đem nước rửa mặt cho Gia Hỷ, nghe đến đó liền xác nhận:

- Cái này mà bày từ làm việc nặng có kẻ cho em nghe một lần! Ngũ Lão gia vì em nhưng một tén gác cổng sông bạc mà cường hiếp nàng ta, không em nhưng từ kia cứng rắn, thách thức chứ không chịu nhục.

Gia Hỷ nghe mà kinh hãi, hơi sờ sờ môi hỏi:

- Phu quân rằng thế nào?

Hà ma ma bâu môi dài thọt:

- Thời đó, dân ông một đám cả tỉnh, lão phu nhân đem cho làm mấy cô hầu gái nơt ở trên đờp phân liê nưt đơn kiện Ngũ Lão gia, tự nhận mười gậy tội vukhông gây rốc công đường.

Gia Hỷ càng nghe càng thất kinh, trong lòng dâng lên một cỗ khó chịu, Hà ma ma không nhận ra, lại nói tiếp:

- Ngũ Lão gia dẫn đờp rồi cũng cách chết rồi, nên mới bị cái án phạt 100 lượng vàng nộp quy công, nếu sau này tá phàm sẽ bị tra đidây.

Vịnh Đóa, cúi xuống lau chân Gia Hỷ, kể lể:

- Vậy mà Ngũ Lão gia vẫn chứng nà otật đậy, sau là làm nhục Ngũ phu nhân!

Gia Hỷ nhớ lại dáng người mảnh dẻ tính cách nhút nhát của Ngũ phu nhân ban chiều, thờ dãi:

- Cháclàbịtrùngkể!

Hà ma ma nhìn quanh, thì thầm:

- LàĐạiphunhânàimớiNgũphunhândểphủđiđồngtrà, thươnghoa. Đạiphunhânmộtphứcdĩđầukhôngrõ, NgũliogiabấtgặpNgũphunhântrongvườnhoakiềngiờtrởđỏbại. Ngũphunhânthấthần, lờngòaiHàngia chỉ có đườngxuấtgia, màNgũliogiaphạmmọtổitrầsẽbịđày, nênliôphunhânổidemễsangxincườiNgũphunhânvề. BớivậynếndềngiờNgũphunhânvẫnchurahoàithai, liôphunhânluôndayngheỉn!

Vĩnh Đan lúc này mới vào phòng, nghe mấy câu thì liền trừng mắt:

- Tiểu thư còn chưa đến tuổi đính hôn, các người đã kể những chuyện kinh sợ như vậy?

Hà ma ma giọng gào cười ra ngoài, Vĩnh Đóa huých vào vai Vĩnh Đan:

- Giời cho cáithanhtaonhàcô!

Gia Hỷ nhìn mấy người họ, trong lòng cũng nhận biết một chút, Vĩnh Đan tính tình mầu mực thủy mị, cũng trưởng thành hơn Vĩnh Đóa nhiều lần. Hà ma ma cũng chỉ là vú nuôi tầm thường, không phải người mẹ cả cài vào nhưng cũng không phải hồi môn của nữu thân nàng. Gia Hỷ ngắm Vĩnh Đan đoan trang sắp xếp bàn phấn, chăm đến thối nên buông rèm liền buộc miệng:

- Hôm nay Vĩnh Đan trực đêm đi!

Vĩnh Đan nhún chân một cái, mềm mại trả lời:

- Vâng!

Dưới thân giường chủ tử có một giường nhỏ chỉ bằng một phần ba dành cho ti nữ trực đêm nằm, trong đêm chủ nhân có sai bảo gì thì thuận tiện mà nghe thấy.

Trời cũng đã khuya, Vĩnh Đan sau khi hầu Gia Hỷ lên giường cũng nằm xuống. Gia Hỷ ho nhẹ mấy tiếng, bắt chuyện:

- Ennănmaybaonhiềutươi?

Vĩnh Đan trở mình, hơi thờ hòa vào khí lạnh cuối thư:

- Enđămườilăm!

- Thế Vĩnh Đóacũngmườilăm?

- Không, tiểuthư, Vĩnh Đóa mớichínmười ba.

Mười lăm tuổi ở cổ đại cũng sắp lấy chồng đi, Gia Hỷ hơi tiếc người ti nữ này, liền uớm hỏi:

- Khinaoemròiphixuấtgái?

Vĩnh Đan cười hơi chua chát:

- Enlàngicónoinàodễđi!

Trong bóng tối mờ mờ, gió xào xạt trên mái nhà thổi buốt buốt, tiếng thì thầm hai chủ tớ cũng lẫn vào làn hơi ấy.

Vĩnh Đan là con gái một Huyện thừa(1), một năm nọ nơi này bị lũ quét, vỡ đê, khi ấy Thái tử làm Khâm sai Đại thần chính lý đề điều đến, liền quy kết phụ thân nàng vô trách nhiệm, đẩy đi biên ải mười năm. Phụ thân nàng sức khỏe yếu, tuổi cao, ngã bệnh mà mất nơi tha hương. Huyện trưởng nâng khí ấy để có tiền đưa thì thế phụ thân về, liền nghe theo lời chị dâu, bán nàng làm nô.

Gia Hỷ đau lòng, mỗi người một cảnh, không ai chắc rằng mình có sung sướng hơn người khác không. Nàng im lặng thờ đều rồi chìm dần vào giấc ngủ. Trên mái nhà, hừng đông đã hừng, có tiếng chim nhảy nhót chào ngày mới.

Gia Hỷ ngủ chưa được bao lâu thì Hà ma ma đánh thức nàng dậy, Đại phu nhân cho người gọi nàng sang bên đó dùng bữa sáng. Vĩnh Đan Vĩnh Đóa đều ngạc nhiên hết mực, trước giờ Đại phu nhân coi tiểu thư như không khí nay đột nhiên gọi nàng đến. Chưa hẳn đã là điều tốt.

Gia Hỷ nhanh chóng rửa mặt, chải đầu đôi xiêm y nhanh chân đi. Khi nàng đến cửa viện Đại phu nhân, cùng lúc gặp Phùng Gia Hòa. Phùng Gia Hòa gật nhẹ đầu chào nàng, chân hơi nhún xuống:

- Trưởng ti!

Gia Hỷ vươn tay đỡ nàng, vừa đỡ vừa lắc đầu:

- Tứ muội không cần, đều là ti muội trong nhà cả!

Phùng Gia Hòa hơi gật đầu, đi sau nàng một chút vào trong. Gia Hỷ nhìn lên bàn, thức ăn đã được nhà bếp đưa lên hơn một nửa, nhưng Đại phu nhân chưa thấy ra. Nàng cũng không dám ngồi, thận trọng nép một bên nhìn đám người hầu luôn tay luôn chân. Viện Đại phu nhân tinh xảo trang trí vô cùng, bàn gỗ Hoa Lê, chạm họa tiết cá chép hóa long khảm xà cừ trân quý(2).

Gia Hỷ cùng Phùng Gia Hòa đợi lâu thật lâu, Phùng Gia Hảo mới đỡ Đại phu nhân từ trong phòng đi ra, Gia Hỷ thì lễ, thân mật chào hỏi:

- Mẫu thân anhào!

Phùng Gia Hòa tiến lên một chút, thảo mai đưa đẩy:

- Mẫuthân! Hômmaysắc mặt mẫuthàntốtquá! Chắccanhữongsinhđã cótácđụng!

Đại phu nhân liếc hai nàng một cái, nhún nhát trả lời:

- Ngồiđi!

Phùng Gia Hòa hơi khựng lại, Phùng Gia Hảo hát qua vai Phùng Gia Hòa, mỉm cười kín đáo. Gia Hỷ nhu mảy, đợi Đại phu nhân ngồi xuống mới dám ngồi. Bữa cơm diễn ra trong im lặng, nhạt thêch. Một hồi lâu, Đại phu nhân mới lên tiếng:

- Trong viện biểu thiếugià, cómộttròđidámruềquyềchữừ. Cácconghĩnênxửlýthế nào?

Gia Hỷ trộm mắt nhìn quanh, Phùng Gia Hảo đắc ý lên cười, Phùng Gia Hòa tay hơi run, thần sắc không được tự nhiên. Đại phu nhân lơ đãng:

- GiaHỷ, conlêTrưởngti, chuyệnnàycônggiải quyết ra sao?

Nghe chỉ đích danh, tim Gia Hỷ muốn nảy khỏi lồng ngực:

- Mẫuthân, theocon... nôtkiànênduờilàmvườn, tránhgặpgòibiếuthiếugiathêm!

Phùng Gia Hòa tái mặt, tay cầm đĩa không vững. Đại phu nhân cười âm hiểm:

- Loạikhôngbiếtthầnbiếphận, cócháptrẻocaodô, tônthânnêngiđilàmthiếpchonguròita, cóchínhthêquân, mớikhônglẽnglàn được!

Phùng Gia Hòa đánh rơi đĩa xuống nền đất, leng keng mấy tiếng, nàng ta sợ hãi, vội đứng lên:

- Nônhithấthố!

Đại phu nhân chỉ vào ti nữ thấp thân bên cạnh Phùng Gia Hòa, phát tay:

- Hầuhạchữừthấtlẽ, lờirangòaidánh hai mươi trượng, bôđóiba ngày!

Phùng Gia Hòa nhắm mắt im bật, hai hàng lệ chảy xuống, chỉ dám lấp bắp:

- Tậmmẫu thân quamtâm!

Ti nữ kia bị hai gia đình lôi đi, cũng không dám la hét xin tha mạng, cứ thế lặng lẽ bị kéo lê khuất mắt. Tim Gia Hỷ rồi bình bịch, hai mươi giây bỏ đôi ba ngày, cái này chính là muốn lấy mạng người. Đại phu nhân giết gà dọa khỉ, có điều con khi Phùng Gia Hòa này quá nhất gan, đã sợ đến đứng không vững. Phùng Gia Hòa không dám nhìn thẳng:

- Mẫu thân, con thấy không khỏe, con xin phép về lại viện.

Đại phu nhân từ một tiếng. Phùng Gia Hòa vừa đi tới cửa, Đại phu nhân mới nói thêm:

- Biểu thiếu gia đến phủ làm khách, có chuẩn bị quà tặng, phần của các con mẫu thân đã đưa đến viện.

Phùng Gia Hòa hơi ngáp ngừng nhưng không dám quay lại, cúi đầu một mạch đi thẳng. Gia Hỷ không ăn nói cơm nữa, trong miệng như rom khô, khó nuốt vô cùng. Bữa cơm nặng nề trôi qua. Xong bữa, Gia Hỷ hầu Đại phu nhân súc miệng. Đến khi nàng chuẩn bị ra về, Đại phu nhân mới đưa đến mấy mươi súc gấm Tô Châu:

- Con chọn ra mấy loại thích hợp, rồi đưa đi may áo, tạt tấy xiêm y con không ngại!

Gia Hỷ tuân lời, chọn một súc vàng hoa mẫu đơn, một súc hồng thù hoa cúc (3). Đưa Vĩnh Đan đem về viện. Gia Hỷ đi chưa khuất bóng, Phùng Gia Hòa đã dậm chân hậm hực:

- Đáng chết! Súc lụa hồng kia phải của nữ tử!

Đại phu nhân hí mắt nhìn theo:

- Hừm! Lão gia không tự mình nói, mẫu thân phải tốn bạc cho đứa con của Lữ thị?

(1) Huyện thừa (cửu phẩm): lo công văn, sổ sách trong huyện, phụ giúp Tri huyện.

(2) Bàn họa tiết cách chế phoá long khảm xà cừ:

(3) Gấm Tô Châu của Gia Hỷ chọn:

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mạc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Chương 5: Nấm Mật Năm Gai

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Gia Hỷ quay về viện, đem hai súc vải so lên người, thật đẹp, nàng biết đây chẳng qua là Đại phu nhân giả từ bì, mà có khi cái giả từ bì này còn chẳng phải từ tâm bà ta chạy ra ngoài. Gia Hỷ ngắm thêm một lượt, Hà ma ma sờ sờ nước hồ lụa mịn đẹp, cười nhàn cả mắt:

- Đại phu nhân thật rộng tay, đầy đều là hàng hiếm, cuộn hồng phấn này, lối thêu viền hai mặt vô cùng quý giá, nghe nói mỗi năm Tô Châu chỉ ra được mười cuộn, năm cuộn cống phẩm, năm cuộn bán ra ngoài, đều đắt đỏ cả!

Gia Hỷ nhàu mày, nàng chọn vài cái vì vẻ đẹp, không rõ độ quý báu, nếu súc vải khó tìm thế này, Đại phu nhân không giữ riêng cho Phùng Gia Hảo hay chính mình mà đưa ra cho nàng chọn, nàng lại nhanh chóng đem đi chẳng phải trắng kẻ hay sao, nhân cơ hội này Đại phu nhân chắc chắn sẽ gièm pha nàng bên tai phụ thân!

Nhưng vải cũng đã lấy, suy nghĩ chi thêm nặng đầu, Gia Hỷ vờn vai một cái, cỡi áo ngoài lên thấp đọc qua sách du kí, Vịnh Đan đem vải vào tủ cất đi, Hà ma ma nhìn theo ngẩn ngơ:

- Tiểu thư, có thể sáng mai có người đến lấy số đó để may xiêm áo rồi!

Gia Hỷ gất đầu một cái, gõ từ ngoài cửa sổ thổi màn mát, nằng cuội thu đầu dậu, nằng ngủ quên lúc nào không hay. Vịnh Đan buồng rèm mòng, tránh người bên ngoài sản nhìn vào được, rồi đi về phòng bếp lấy thức ăn trưa.

Hôm nay là cuối tháng, Phùng phủ có tục ăn chay, đồ ăn phu nhân dễ xuất, đồ chay trong gia tộc giàu có tuy không đậm bạc như ngoài dân gian, nhưng cũng không tốn quá nhiều chi phí. Mỗi tháng hai ngày ăn chay đã là tiết kiệm một số tiền lớn, thường thì mùa đông dùng chay sẽ có thêm một lần nấu đậu phụ, mùa hè một bát chè đậu xanh. Vịnh Đan đến cùng lúc với mấy đại tì nữ khác, tùm tùm một góc nói chuyện.

Trong số mấy gia nhân chờ ngoài phòng bếp, có tư đồng của Đại thiếu gia, hẳn họ Phùng thường gọi là Tiểu Sơ, là họ hàng xa mười mấy đời, được lão thái gia sinh thời thương tình thu nhận về hầu hạ.

Vịnh Đan thấy hần tay xách nách mang bao nhiêu thập tráp, trong khi nàng chỉ có một thập gỗ nhỏ, liền dề nghị:

- Tiểu Sơ, để tôi giúp huynh!

Tiểu Sơ vui vẻ cảm ơn rồi cùng Vịnh Đan đi bộ dọc theo hoa viên rợp bóng cây, Tiểu Sơ và Vịnh Đan vào phủ một lượt, thường ngày quan hệ cũng không tệ. Gần đến cửa viện Đại thiếu gia, Vịnh Đan biết ý dừng lại, vui vẻ chào tạm biệt. Khi Vịnh Đan quay lại, từ xa đã thấy bóng Đại thiếu gia cùng biểu thiếu gia đi học trở về, nàng liền khụy chân xuống, cúi mặt đợi họ đi qua.

Biểu thiếu gia thấy Vịnh Đan là mặt, liền tỏ mò:

- Người là ai?

Vịnh Đan không dám ngẩng lên, nhất nhất trả lời:

- Nô tì hầu hạ ở Tĩnh U viện.

Đại thiếu gia phát tay để nàng đi:

- Là người bên phòng Đại muội, chắc giúp Tiểu Sơ đem cơm đến.

Biểu thiếu gia nhìn Vịnh Đan thì lễ lui đi, gương mặt nàng non mịn lấp ló dưới nắng trưa, mắt hần ánh lên một chút, nghĩ thầm:

- Tì nữ trong phủ cũng có thể xinh đẹp như vậy!

Đại thiếu gia đã vào phòng, làm sao nghe được mấy lời phong hoa tuyết nguyệt đó chứ.

Buổi chiều, Đại phu nhân truyền Hàn quân gia vào, Hàn quân gia là người Đại phu nhân đem theo từ khi vừa bước chân vào Phùng phủ làm đầu. Sau bao trận đấu nhau long trời lở đất, lão phu nhân mới để yên cho người của Đại phu nhân làm quản gia.

Hàn quân gia nắm toàn bộ nội quyền trong phủ, ông cũng đã ngoài năm mươi tuổi, nhưng bộ dáng cứng rắn, làm việc gọn lẹ, Đại phu nhân xoa mi tâm, phản phò:

- Y phục mùa đông đã xong chưa?

Hàn quân gia chấp tay cung kính:

- Phu nhân, y phục gần như đã đầy đủ, chỉ còn gầy của các thiếu gia vẫn đang làm?

Phùng Gia Hảo nghe đến đó, liền chen miệng vào:

- Nương, bên Tử phòng, Phùng Dạ Vân có một đôi hồng hải đính lông vũ rất đẹp lại mới mẻ, nữ nhi nghe nói đó là kiểu mới từ trong cung truyền ra!

Đại phu nhân cười nhạt nửa miệng, vuốt ve mái tóc của Phùng Gia Hảo:

- Cái này là Y cực về kiểu cho Vạn Quý phi! Thứ nữ vẫn hoàn thứ nữ!

Phùng Gia Hảo nhìn Đại phu nhân, hồi lâu cũng gật đầu theo. Vạn Quý phi là thứ nữ, Tử phu nhân Nguyễn thị cũng là thứ nữ, chẳng là Nguyễn thị nuôi dưới thân mẹ cả, tính cách gian xảo được cả phủ họ Nguyễn yêu thương nên mới có thể trở thành chính thể Phùng lão tử.

Đại phu nhân lấy trong hộp hai viên trân châu loại lớn sáng rực, lại thêm mười mấy viên hạng trung, đưa cho Hàn quân gia:

- Đem hai viên lớn này làm một đôi hải cho Nhị tiểu thư, phần còn lại đánh một bộ hoàn kim trang sức.

Phùng Gia Hảo ôn ền cười, chui vào lòng Đại phu nhân nằm, Đại phu nhân vỗ vỗ vai con gái, nhìn mấy áo lông thú treo trên giá:

- Chiều nay bảo Tú Hoa phường cho người đến lấy số đo Đại tiểu thư, ngoài hai súc vải đó, may thêm cho tiểu thư hai áo choàng lông thỏ, thêm hai bộ y phục thường ngày.

Hàn quân gia tuân mệnh, vội vã rời đi.

Chiều mát mẻ, sau khi Gia Hỷ tắm xong đang nằm dong đưa trên võng treo đầu hiên nhà, dưới giàn hoa sứ quân từ tòa hương thơm nồng thì Thước thị bà chủ Tú Hoa phường đưa hai cô nương trẻ đẹp đến lấy số đo nàng. Tú Hoa phường chỉ nhận may y phục các nhà danh môn, nếu không phủ không quý thường không mời được, lối may, kiểu may không khác bao nhiêu so với cung cấm, nên vô cùng được ưa chuộng. Mỗi bộ xuất tiền công là mười lượng bạc, chưa tính đến trân châu ngọc thạch, dây kim tuyến hay đính lông vũ kèm theo. Mỗi mùa trung bình một người nhà giàu may bốn bộ, một phủ tính trên dưới mấy chục người, mỗi năm bốn mùa. Tú Hoa phường đếm tiền hoa cả mắt.

Do đó, Thước thị bao giờ đến các phủ đều vô cùng vui vẻ, tặng bốc chủ nhân. Chỉ là năm nay bà hơi ngạc nhiên khi Phùng phủ đặt may nhiều cho Đại tiểu thư như vậy, trong trí nhớ của bà, dòng dõi nữ duy nhất của Đại phòng Phùng phủ chỉ có một nữ nhi dưới gối Đại phu nhân Hàn thị mà thôi. Nhưng chuyện các đại gia tộc cũng là cấm kỵ nhiều, bà có tò mò cũng vô ích.

Thước thị cho hai người làm lấy số đo cẩn thận, sau đó đưa thêm vài cuộn vải cùng các mẫu y phục mới cho nàng chọn:

- Đại phu nhân đúng là thương yêu tiểu thư, ngoài hai súc Tô Châu lăng là có sẵn, tiểu thư chọn thêm hai bộ nữa, với cả năm nay có mẫu áo choàng viền gấm đó rất đẹp, kiểu mới của Hiền phi nương nương trong cung đề ra, tiểu thư có thích, hoặc Đại Công chúa có lời áo lụa trắng thêu hoa mai bên trong, đều đẹp cả.

Gia Hỷ không tiếp lời Thước thị, làm bà ta hơi ngượng miệng, cũng không nói nữa. Gia Hỷ chọn y phục xong, Vịnh Đóa cũng đi nhận bữa tối, trời đã mát, nằng cũng tắt dần. Thước thị xong việc liền đóng sổ sách, cáo từ ra về, Hà ma ma tiễn ra tận cửa, Thước thị rộng miệng vài câu:

- Cũng từ bụng Hàn phu nhân chui ra, tính cách của Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư thật khác nhau một trời một vực!

Hà ma ma trừng mắt, nhìn quanh rồi nói:

- Im cái mồm của bà lại, Đại tiểu thư là nguyên phối sinh ra, Nhị tiểu thư mới là của phu nhân!

Thước thị ngược mắt vào trong nhìn qua nữ từ thân hình mình để u tình dong đưa trên võng, tà áo phướn dật theo gió. Lác đầu tội nghiệp, sống cũng kẻ mẩu, thật ăn mật năm gai.

Gia Hỷ nhắm tính số tiền may áo vừa rồi, tất cả tiền công tiền vải là khoảng chừng một trăm lượng. Một năm dân chúng bình thường tiêu pha chỉ có hai mươi lượng. Một trăm lượng, đủ một nhà sinh sống năm năm! Gia Hỷ thất kinh, sống trong danh môn, quá thật vô cùng tốn kém. Nàng hỏi Vịnh Đan:

- Một tháng ta được bao nhiêu tiền tiêu vật?

Vĩnh Đan lấy sổ sách, liệt kê từng chi tiết nhỏ:

- Mỗi tháng tiêu thụ có mười hai lượng bạc tiêu vật, một hộp huyết yến, mỗi mùa đều có bốn bộ phục. Ngày ba bữa cơm trong phủ không mất bạc, nhưng dùng thêm điểm tám các loại hoặc muốn ăn món khác lạ đều phải tự mình chi ra. Đại phu bắt mạch, thuốc bổ các thứ thì không cần chi trả.

Gia Hỷ găt đầu, Vĩnh Đan chờ nàng nghe hết thì nói tiếp:

- Tiền lương gia nhân phòng nàothi phòng dóch trả. Đại phòng chúng ta để do Đại phu nhân bố trí ra, việc của tiểu thư hờ vào đồ cưới của Lữ phu nhân còn lại.

Gia Hỷ ngẩng ngơ một lúc lại hỏi:

- Vậy nếu bây giờ ta muốn trừ vào tiền này thì dùng tiền từ?

Vĩnh Đan ngờ ngợ một chút nhưng vẫn trả lời:

- Đừng dùng tiền tiêu vật, bất quá mỗi tháng có mười hai lượng, thường cho mấy nhà sai vặt, lại son phấn trang sức, sợ rằng một năm tích cóp cũng không đủ.

Gia Hỷ ngắm sổ sách tính toán cẩn thận, chữ viết Vĩnh Đan thanh tao nhã nhặn, nàng thầm khen tốt, Vĩnh Đan trầm tĩnh am hiểu, không có một tí nữ như vậy, nàng thật khó mà sống tốt.

Gia Hỷ nhìn quanh một lượt, nhỏ giọng:

- Ta làm sao lấy được của của trong về, Đại phu nhân giữ lâu như vậy, một nén bạc ta còn chưa được nhìn qua đâu!

Vĩnh Đan hơi nhường mí mắt:

- Nồi thì yếu tiểu thư, nồi không xa, chim có mùa hè năm nay, Đại phu nhân may cho tiểu thư bốn bộ phục chất vải đều tề, giặt mấy lượt đã như hao, bây giờ tiểu thư cũng không có mấy bộ từ tề!

- Đem hộp trang sức của ta ra đây.

Vĩnh Đan găt đầu, đem mấy hộp nữ trang ra, bên trong không có gì đáng giá cả, hai hộp gỗ khảm xà cừ(1) đựng một lọ tinh dầu hoa hồng để bôi tóc, một lọ tinh dầu bạc hà dùng súc miệng, một hũ keo bồ kết để gội đầu, cùng mấy hộp phấn chỉ, mấy mảnh son giấy, thêm một lọ kẻ mày bằng muội than. Hộp gỗ từ đàn(2) cuối cùng có một bộ trang sức bằng bạc, thêm mấy trăm cái, vòng tay đều mạ vàng. Đúng là không có gì đáng giá.

Gia Hỷ thở dài hồi lâu thì Vĩnh Đóa cũng đem com về, Vĩnh Đóa đem một bản nhỏ ra hiển, bày thức ăn lên trên. Bốn món bày ra sắc vị đều thu hút, trong gia tộc giàu có ăn uống càng cầu kỳ, chỉ là nộm rau bầu hấp cũng thành lý ngư hóa long, một đĩa cà tím xào tỏi, một phần liên điệp ngọc mễ, lại thêm gỏi cuốn ngũ sắc(3). Gia Hỷ thoáng nhìn bụng cũng sôi rạo ừng ục.

Vĩnh Đóa nhắc lại chuyện buổi chiều Hà ma ma cùng Thứ thị, giọng bức bối:

- Thứ thị kia còn không biết thân này có một Địch trượng nữ Đại tiểu thư!

Vĩnh Đan nhàu mày ra hiệu im lặng, Vĩnh Đóa càng không hiểu, bỏ bỏ kê ra trong kinh thành này, không được mấy nhà biết đến Đại tiểu thư, thường chỉ nghe được mỗi Nhị tiểu thư Phùng Gia Hảo Đại phu nhân hay đem theo ra cửa, và thứ nữ Từ tiểu thư Phùng Gia Hòa.

Gia Hỷ không nuốt nổi com, buông đũa đi vào trong, Vĩnh Đan nhìn theo bóng Gia Hỷ, chạy vội:

- Tiểu thư, tiểu thư...

Hà ma ma ôm gói đồ lãnh từ phòng giặt về, trừng mắt nhìn Vĩnh Đóa:

- Ăn với chân thôi, khuya tay lúc nào chớ xoay ngoài, Đại tiểu thư mới nghỉ thông được mấy ngày, nhạ đâu này!

Vĩnh Đóa lè lưỡi, cẩn thận dọn mâm com.

(1) Hộp gỗ khảm xà cừ

(2) Hộp gỗ từ đàn

(3) Bốn món ăn trên bàn Gia Hỷ.

Lý ngư hóa long

Cà tím xào tỏi

Liên điệp ngọc mễ

Gỏi cuốn ngũ sắc

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Chương 6: Lấy Lại Hồi Môn (Thượng)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Gia Hỷ âm ức nằm trên giường, đồ cưới Lữ phu nhân để lại cho khối thân thể này, nàng đã xuyên qua thì phải có trách nhiệm lấy lại, không có đồ cưới, nàng làm gì cũng khó, huống hồ nàng cũng đã mười hai mươi ba, mấy năm nữa xuất giá, Đại phu nhân bỏ ra thêm hai nghìn lượng sớ sai đã đuổi nàng khỏi nhà được rồi.

Bên ngoài Thần Đô này, người ta há có biết Phùng phủ có một Đại tiểu thư như nàng, cứ vậy hôn sự sẽ không tốt, vô cùng không tốt. Nàng không muốn cả đời phải ngây ngốc với một phu quân không quan hệ lại nhiều thế thiếp. Nàng nằm đó một hồi, chợt nghĩ, ngày mai thỉnh an Lão phu nhân.

Gia Hỷ nhìn quanh Tinh U viên, không có gì quý trọng, thứ duy nhất mà mẫu thân nàng để lại chính là chiếc gương lưu ly này, nhưng gương thủy tinh tráng bạc không hề dễ cháy. Gia Hỷ cười thầm, gọi Vĩnh Đan đến.

Sáng sớm, Gia Hỷ mặc y phục thiên thanh, vài tuy không tốt nhưng kiểu may rất mới mẻ, nàng cài thêm mấy đoá trăm mạ vàng lên đầu, trang điểm tươi tắn. Bình thường, nàng cũng sẽ không kệch cỡm như vậy, nhưng hôm nay Gia Hỷ muốn ai nấy

đều phải chú ý đến mình. Gia Hỷ cùng Vĩnh Đan Vĩnh Đóa đi trên đường, liền đụng phải Phùng Gia Hòa.

Phùng Gia Hòa sau chuyện "giết gà dọa khỉ" mấy ngày trước cũng không mấy ra ngoài, càng ít nói chuyện đi, bên cạnh rằng vẫn chưa thêm tí nữ mới, chỉ có một ma ma theo sau, thấy Gia Hỷ rằng ta hơi khuy chân xuống:

- Trườnggi!

Gia Hỷ nhìn mắt Gia Hòa thâm quầng, chắc có lẽ không ngủ yên được, thiếu nữ chưa ra cửa đã si tình, thật bi ai. Gia Hỷ thần thiết nắm tay:

- Từ muội đừng thương tiếctiềnnữkiantra, bênTinhUviêncómanyngười, hayđểĐạitiđurasangbên muội?

Phùng Gia Hòa mắt long lanh nhìn Gia Hỷ, nhưng cuối cùng cũng chỉ lắc đầu. Gia Hỷ không ép uống nữa, nàng nói ra nhưng không có ý để Phùng Gia Hòa nhận, trong phủ này làm gì thật sự tình tưởng nhau được, về ngoài tốt, chưa hẳn tâm đã tốt. Nếu già nhân già nghĩa mà sống hảo được, Gia Hỷ nguyện làm người già nhân già nghĩa.

Thoảng chốc đã đến viện lão phu nhân, khi Gia Hỷ vào trong, đã thấy lão phu nhân trò chuyện cùng Phùng Dạ Vân, bên cạnh Phùng Dạ Vân còn một người nữa, mười lăm mười sáu tuổi, phục sức cũng không tầm thường, trang điểm nhu mì xinh đẹp, tóc một cái nguyên bảo kế(1) nặng nề trăm ngọc trăm vàng, móng tay son hồng, môi cũng tô hồng.

Gia Hỷ cùng Phùng Gia Hòa đi vào, nhìn một bên đã thấy Từ phu nhân Nguyễn thị ngồi đó, đang ăn hạt dưa, vô rơi dãi cả sân nhà, Gia Hỷ lấy tư thái vui vẻ nhất:

- Thinhantỏmẫu!

Lão phu nhân gạt đầu một cái, qua loa báo Gia Hỷ ngồi xuống. Gia Hỷ cũng không để tâm hay phật lòng, nhìn sang Từ phu nhân:

- Từthánhômmay trông tinhthầnthậttốt!

Nguyễn thị nghe khen liền cười lớn, cho hạ nhân đem hạt dưa qua cho Gia Hỷ:

- Nhìnthấy Từ thámgười có đồngongườiồnlềchiếmtiệmghid!

Gia Hỷ nhận câu đùa đó, nhận luôn phần hạt dưa, vuốt đuôi ngựa:

- Hômmayvìabướcvào, đầnghekhivâyquanhiện, tởmẫutrởngcuòinóinhưvậy, lậphúcciádamconcháuúngcon!

Lão phu nhân nghe cũng vui vẻ theo, mắng yêu Gia Hỷ:

- Conbénàycànglơcàngđéomiệng, mấynămtừócchỉ biết nhốminhtrongphòng, giòcònbiếtchọctởmẫucuò!

Gia Hỷ cắn hạt dưa cười hì hì theo, không khí cũng không câu nệ nữa. Lão phu nhân chỉ tay vào người ngồi cạnh Phùng Dạ Vân, nói qua:

- Đây là Tinh Hoa, từ Nguyễn phủ Hoài Nam mới đếnhômqua.

Gia Hỷ ngắm nhan sắc tươi mới như hạnh đào của Tinh Hoa, liền thốt lên:

- TinhHoa tiểu thư thật xinhđẹp!

Tinh Hoa lấy khăn tay che miệng, phong thái ung dung, giọng nói thánh thót nhưng không lộ ra phần nào khiêm tốn:

- Đây làĐạiTiểuthưPhùngphủ? Tinh Hoađãưamắt!

Phùng Gia Hỷ xua xua tay:

- Talạmệtuổitácconkém Tinh Hoatiểuthư, nếuTinhHoatiểuthưkhôngchê, thicứgoiñhaulàti muội!

Nguyễn Tinh Hoa liếc qua Từ phu nhân một cái, thấy Từ phu nhân ra hiệu đồng ý, mới mỉm cười:

- Đại muội đảonóinhưthế, người làmtitiñhưahảidồngý!

Lão phu nhân vuốt vuốt tóc Nguyễn Tinh Hoa:

- Hoanhữlễkinhhiễn này đểthamgiatuyếntú...

Từ phu nhân cười giong gài:

- Mệđúngnớintra, conbédômặtlênrồi kia! Tuyếntúicũngchỉlathicứ, không được cũngchẳgsao, miễnTinhHoathíchthửlàđược.

Gia Hỷ âm thầm, Hoàng thượng năm nay đã bốn mươi tuổi hơn, Thái tử luận tuổi tác còn vượt quá Nguyễn Tinh Hoa, vào cung hầu một người chồng như vậy, liệu có đáng? Nhưng dù gì lần này nàng đến đây cũng không phải để bàn luận chuyện người khác. Một khắc sau, các phòng đều đến dãi cả, Đại phu nhân như thường lệ đưa theo Phùng Gia Hảo, hơi ngạc nhiên nhìn Nguyễn Tinh Hoa trên tháp nhưng cũng không nói gì. Nguyễn Tinh Hoa ra mắt mấy bận, thu về bao nhiêu vòng ngọc trăm cái từ các phu nhân. Nàng ta cũng chuẩn bị quà tặng về các viện, đều là son phấn hương liệu từ Hoài Nam.

Đang nửa buổi trò chuyện, thì một ti nữ dâng trà đến vô tình làm đổ nguyên ấm trà nóng lên người Gia Hỷ, Vĩnh Đan hoảng hốt lao đến trước mặt xoay lưng đỡ hộ nàng, thì lúc này, kì lạ thay, y phục ti nữ của Vĩnh Đan không thấm nước, nhưng vạt áo của Gia Hỷ đã đầm nước trà, dính sát vào da. Đại phu nhân nhận ra điểm lạ, nhanh chóng thu thập cục diện:

- Nò ti đáng chết, tay chân vụng về như vậy làm sao hầu hạ trước mặt lão phu nhân! Người đầu, đưa Đại tiểu thư về Tinh U viên thay áo!

Gia Hỷ già đau, chậm chạp đứng dậy, nước mắt lưng tròng. Từ phu nhân thấy vẻ khẩn trương của Đại phu nhân, cơ hội tốt thế này làm sao có thể bỏ qua được, Nguyễn thị vô như vô tình, kêu to lên:

- Xem kia, áo của Đại ti nhi ướt thế kia, chắc là đã bông nặng rồi!

Đại phu nhân nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Từ phu nhân đang ung dung ngồi đó, chưa kịp nói gì thì tiếng của lão phu nhân vang lên:

- Ta thấy y phục của hầu gái còn chỉnh tề, sao Đại ti nhi mới dính một chút trà đã lem nhem như thế?

Vu ma ma đứng bên cạnh lão phu nhân híp híp mắt nhìn sang Nguyễn thị, lại phát phát khăn tay tỏ vẻ thương xót:

- XemĐạitiểuthưcủachúngta kia, đườngđườngláchdịchtrởngừ, lạithiếunặcdécáphaidùngvấithỏ!

Gia Hỷ suýt xoa đứng lên, lắc lắc tóc:

- Tởmẫu, konkhóngsao, đềulậphuccá, trongtúcđượcbổnnăm bộ đềuthếnày, đểconvềđemộtbộsáchsẽhonorlàđược!

Nguyễn Tinh Hoa nhũn nhũn, nàng sao mà không rõ trăm phương ngàn kế chốn trạch viện này, nàng nhìn sang bên lão phu nhân, tự nhiên hòa giải:

- Ta ở tại viện lão phu nhân, phòng ngay bên cạnh, dễ tả đưa Đại muội tạm thay!

Gia Hỷ chặt vật càm on rồi cùng Nguyễn Tinh Hoa lui ra, bên trong viện lão phu nhân ăn tỉnh một mảnh. Đại phu nhân thấy thái độ không bằng lòng của lão phu nhân cũng chẳng dám ngồi xuống. Lão phu nhân thì liếc xéo một đường xoay mặt nhìn ra cửa.

Phùng Dạ Vân ra hiệu ti nữ, chốc lát đem vào một ít trà táo đỏ nóng(2), lại cung kính vuốt ve lão phu nhân uống, còn tỏ ra thương tiếc:

- Cháu gái có mấy xấp vải từ Hoài Nam đưa về đợt này, Tinh Hoa biểu ti có tặng riêng, hay để cháu gái đem sang bên Đại ti!

Lão phu nhân uống trà thì hà hòa, lại nghe Phùng Dạ Vân hiểu chuyện như vậy càng thêm khó chịu Đại phu nhân:

- Người là mẫu thân đám trẻ, dù không phải từ bụng người chui ra cũng không nên đối xử như vậy? Phùng gia ta nghèo đến rách nát, không để Đại tiểu thư ăn mặc bằng một ti nữ ư?

Hàn thị gắng gượng hai tay, giả trá cho qua chuyện:

- Thưa mẹ, con dâu vừa rồi cũng đã đưa lãng la Tô Châu để Đại ti nhi chọn, lại còn may thêm mấy bộ thường phục mấy áo choàng lông, với cả Gia Hảo, con dâu cũng chưa chỉ ra đến thế!

Nguyễn Thị cười nhặt một cái, phất phơ quạt ngọc, hướng lão phu nhân mà kể lể:

- Đại tẩu nói không sai đâu mẹ, hôm vừa rồi bên viện tẩu, Đại bá đem về mấy mươi súc lãg là, có dặn dò may cả y phục cho Đại ti nhi! Đại ti nhi cũng thật đáng thương, nương đã mất từ lâu, Đại bá hay đi công vụ cũng không được chăm chút nhiều. Năm nay đã mười hai còn không ra khỏi viện lấy một lần!

Hàn thị nghe mà cắn răng cắn lợi, Nguyễn thị thật nằm dưới gầm giường nhà người khác mà. Lão phu nhân càng nghe càng tỏ ra khó chịu, Phùng Gia Hỷ không phải đứa cháu bà yêu thương nhất, nhưng Phùng Gia Hỷ đâu gì cũng là đích trưởng nữ, cái hôn sự đầu tiên của đám cháu gái, cứ đà này, bà sợ xe trước đó đầu xe sau đó đó. Hồng cả đám chất nữ.

Lão phu nhân đập mạnh ly trà tào xuống bàn, Phùng Dạ Văn giật nảy mình, vội vàng đưa tay lên vuốt ngực bà:

- Tổ mẫu bớt giận, không tốt cho gan!

Lão phu nhân chỉ tay vào mặt Hàn thị, nhểc móc:

- Mấy năm trước Đại ti nhi còn nhỏ, tính cách trầm lắng, ta ít để tâm đến, nghĩ con bé đại kỳ như nhất, bên đó cũng có ma ma từ nữ chăm lo sẽ không xảy ra chuyện gì. Sau này mười lăm cặp kẻ tìm một nhà tốt mà gả đi. Không phải giọt máu của người nên ta không ép uống người chăm lo con bé như sinh mẫu nó, chỉ cần người bao dung một chút, ta cũng không quản chuyện mấy phòng. Nay con bé đã lớn, vừa rồi Nhị ti nhi không hiểu chuyện làm nó rớt xuống hồ sen, cũng may chưa mất đi mạng nhỏ. Người thương tiếc Nhị ti nhi một câu cũng không phạt, cảm tức năm ba hôm cho có, ta cũng bỏ qua. Nào ngờ người ngược đãi con bé, đến y phục một tiêu cô nương cũng không tươm tất. Hôm nay Tĩnh Hoa ở đây, người nghĩ người Nguyễn phủ sẽ đánh giá Phùng gia chúng ta thế nào?

Nguyễn thị mỉm mỉm cười, hướng Phùng Dạ Văn nháy mắt một cái, Phùng Dạ Văn té nước theo mưa, đem chậu nước bẩn này sạch sẽ hắt lên người Đại phu nhân:

- Cháu gái nghe phòng bếp nói, Đại ti thường ngày không có huyết yến(3) ăn, nên mới suy nhược, vừa rồi cháu gái đem phần huyết yến của mình đến phòng bếp dặn dò làm cho Đại ti, lại sợ tí ấy không nhận nên không dám nói ra!

Nguyễn thị gãi vò cằm nước mắt:

- Ôi! Dạ Văn ngoan! Con không nói nương biết, để nương bù huyết yến cho con! Đại ti còn có phần đồ cưới của Lữ phu nhân năm xưa, không đến nỗi không có được bát huyết yến!

Hàn thị nghe đến này thì cũng lùi lại, món đồ cưới này, từ khi gả vào Phùng phủ Hàn thị liền tìm mọi cách để chiếm lấy, nay trong tay bao nhiêu năm, sinh ra bao nhiêu lỗi, chưa bao giờ bị uy hiếp đến nhường này! Nguyễn thị cùng Phùng Dạ Văn đang tung hứng thì mấy người Đại lão gia, Tứ lão gia sau lên triều về đến phủ, đi ngang câu chuyện.

Lão phu nhân công tâm tức giận, hằm hằm trách cứ:

- Lão đại, người đến đây mà xem nương từ tốt đẹp của người đối xử với nhi nữ nhà người thế nào!

Đại lão gia nhìn qua Hàn thị chỉ thấy mắt Hàn thị rung rung đỏ hoe, Đại lão gia có chút tiếc thương:

- Mẹ, có chuyện gì cũng từ từ nói, cứ để cho nàng ngồi xuống đã.

Lão phu nhân mặt đỏ lên nhìn Hàn thị ung dung ngồi xuống, Vu ma ma thuật lại sự việc, Đại lão gia nghe qua thì có vẻ không tin tưởng mà nhìn Hàn thị:

- Phu nhân nói xem, chuyện có phải như vậy không?

Hàn thị ấp úng mấy câu:

- Đúng là thiếp sơ xuất để bọn người dưới làm ăn không tốt, mới thiệt thòi Đại ti nhi, thiếp trăm công ngàn việc, không sát sao hết được!

Lão phu nhân chỉ dọi có câu này của Hàn thị, liền chớp lấy cơ hội:

- Nếu đã không làm được hết, thì để vợ lão Tứ quản lý một phần! Nhà bếp và vườn sau đi!

Nhà bếp lẫn vườn sau đều là chỗ kiếm ra tiền, Đại phu nhân hiển nhiên khó chịu, Nguyễn thị nghe lão phu nhân nói thì cười vui vẻ:

- Nếu mẹ đã giao cho con đâu, con đâu sẽ làm thật tốt!

Tứ lão gia thấy Tứ phu nhân vui vẻ, cũng họa theo:

- Để thấy Đại tẩu sức khỏe không tốt như xưa, hơi xanh xao, cứ để Mẹ Di giúp tẩu.

Đại lão gia nhìn sang nét mặt của Hàn thị, cũng cảm thấy có phần không tốt:

- Phu nhân vẫn nên hào nghi ngôi!

Hàn thị không có lý gì cãi lại được đành phải méo mặt đồng ý chia quyền quản gia cho Nguyễn thị. Nguyễn thị được phần lợi lớn, nên tạm thời không nhắc đến đồ cưới của Phùng Gia Hỷ nữa, ai ngờ đầu Tam phu nhân không biết ý người, này giờ chỉ là người qua đường, liền lên tiếng:

- Ngươi cũng, Đại tình công oại gia là Lữ phủ, tiếng tăm không thấp, trên người chẳng có món trang sức nào có giá trị. Hôm trước con đâu còn thấy Đại tình đi em trăn bọc đi mà lại vàng!

Lão phu nhân đứng dậy chuẩn bị bước vào trong, nghe vậy nhắm thẳng Hàn thị mà nói:

- Cầm thú nước trời được mà không sợ ghen tứcừ việc nước uống!

Hàn thị cúi gầm, Đại lão gia về mặt thay đổi nhìn sang bên cạnh. Vu ma ma chưa điu lão phu nhân đi được mấy bước, thì một tên gia đình canh vườn vội vã lao đến trước cửa viện:

- Lão phu nhân, lập phu nhân! Tĩnh Uý viên cháy rồi!

Đại lão gia bật người dậy:

- Đại tình đâu? Đã về viện chưa?

Ngay lúc đó, Hà ma ma từ đâu chạy đến:

- Không xong rồi, Đại tình không hề về viện sao đã lao vào đám cháy!

Đại lão gia vén tà áo chạy vội ra ngoài, Hàn thị nắm tay theo:

- Lão gia, người phải cẩn thận! Đại tình phúc lớn mệnh lớn, chắc chắn không sao!

Đại lão gia xoay người lại, gáy gắt:

- Còn đứng đó làm gì, điều động người dập đám cháy nhanh lên, Vụ Hát nước kham mắt đã giao con bé cho ta!

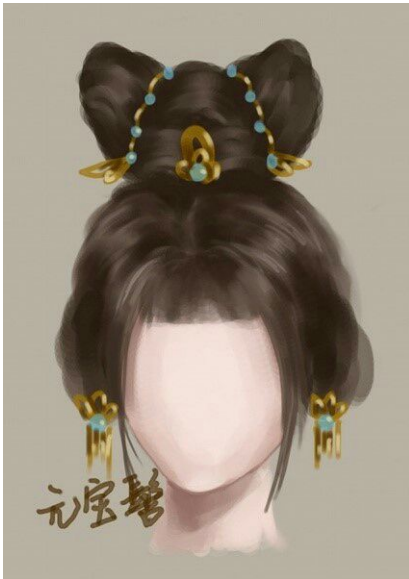
Hàn thị đứng đó, cười lạnh "Vụ Hát! Lữ Vụ Hát! Đã bao nhiêu năm rồi, Đại lão gia vẫn nhớ về người đàn bà này! Nếu năm đó không có cái thai trường tử, phải hay không phải, Đại lão gia không rước ta về?"

Tuy vậy, Hàn thị vẫn tỏ ra sốt sắng cho người tìm cách dập lửa, lại có tình để bản thân bỏng một mảnh ở bắp tay.

(1) Nguyễn bảo kê

(2) Trà tào đó

(3) Huyết yến

Chương 7: Chương 7: Lấy Lại Hôi Môn (Trung)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Liên Thành Hầu Hoàn Nhan Viên Hạo đã vào kinh từ hai ngày trước, cũng chỉ là ngao du, không phải công vụ nên không gấp rút, ngược lại vô cùng thư thái. Liên Thành Hầu này là Hoàng tử thứ năm của Hoàng thượng, trên còn có một Hoàng tử cùng mẹ chính là Hòa Cát Trưởng Công chúa. Có điều, Liên Thành Hầu từ khi sinh ra không được may mắn lắm.

Sinh mẫu Liên Thành Hầu khi hạ sinh hẳn ra còn là một Phò Hậu. Hoa Phó Hậu với tước vị Tuồng phương phẩm danh bất hư truyền trong thiên hạ, bởi vì sinh một đôi rồng là Ngũ Hoàng tử cùng Lục Hoàng tử nên được Hoàng thượng vô cùng yêu chiều. Chỉ là hậu cung hiểm ác, Lục Hoàng tử bị ám hại mà mất mạng, sự việc đó kéo theo nhiều phi tần cũng vong thân. Hoa Phó Hậu thì bị găng làm Tần vị, đuổi ra khỏi cung, biệt giam ở tận Liêu Châu.

Thấm thoát đã trải qua nhiều năm, bây giờ Liên Thành Hầu cũng sắp đến tuổi định thân, là một Hoàng tử, nhưng tước vị của hắn còn thấp hơn cả Hoài Nam Vương gia, vốn chỉ là cháu trai của Hoàng thượng, lại có phụ thân phạm trọng tội. Càng không thể so sánh với Nhị Thành Vương, nhi tử của Vạn Quý phi, đang vinh hiển làm một thân vương với đất phong bao la rộng lớn Giang Châu.

Liên Thành Hầu chuyển này cũng là cố tình hồi kinh mua ít vật dụng mà Liên Thành không có, đem về chuẩn bị Hoa Tần tử Liêu Châu đến Mị Châu. Đó là lý do ngoài mặt, thật sự chuyển này đi Hoàn Nhan Viên Hạo muốn liên kết một ít đại thần, lấy chút tin tức kinh thành, tạo một thế lực vững chắc.

Một trong những người mà Hoàn Nhan Viên Hạo muốn liên hiệp chính là Thượng thư Bộ binh Phùng Triều. Phùng Triều tuy Tứ phẩm nhưng đã là Thượng thư một bộ, Hoàng thượng cũng đã có chỉ ý để trong năm nay ông ta được thăng tiến Chính Tam phẩm. Hoàn Nhan Viên Hạo biết vị Thượng thư này có một nữ nhi dòng dõi dưới gối Hân phu nhân, nhưng hẳn không có ý định định thân. Một phản hiện tại hẳn là một Hoàng tử thất sủng. Phùng Thượng thư cũng không mặn mà hôn sự.

Liên Thành Hầu đã hẹn trước, bây giờ vừa đúng giờ thì đến trước cổng lớn Phùng phủ nhưng thay vì gia nhân canh cổng uy phong như mọi ngày, Phùng phủ loạn thành một đoàn, từ hậu viện, khói lửa dày đặc xông lên. Hắn nhu mày, Phùng Thượng thư ắt hẳn cần giúp đỡ rồi, thuận tiện bán một cái nhân tình cũng tốt.

Tĩnh U viên bỗng cháy dữ dội, giữa mùa đông, cây cối trơ khỗ mảy nhánh càng thêm bất lửa, Đại lão gia đứng đó, vẫn chưa nhìn thấy Gia Hỷ đâu, bây giờ hắt nước vào đám lửa không khác gì rắc muối bỏ bể, mấy phòng đều tập trung ở đây, xa xa bên ngoài, Phùng Dạ Vân đỡ Lão phu nhân đứng xem, Phùng Dạ Vân níu nơ:

- Tởm lắm, thật tội nghiệp Đại ti đi, Tĩnh U viên nằm một góc hoa viên, cách thật xa các phòng. Dù gì Đại ti là người Đại phòng, ngay cả Tử ti cũng được ở cạnh Đại thẩm đi!

Phùng Dạ Vân lên lên chấm nước mắt, nâng hình rất rõ tâm tính Lão phu nhân, từ nhỏ nàng đã được nuôi trong viện Lão phu nhân, đến khi trưởng thành mới ra viện riêng, mẫu thân là thứ xuất thì đã sao, chỉ cần mẫu thân nâng nắm quyền quân gia, lại được Lão phu nhân tin tưởng, cả Phùng phủ này khác nào thiên hạ của mẫu tử nàng! Bởi vậy, mọi lúc, nàng đều hoặc lộ liễu, hoặc giấu giếm gió thổi bên tai để Lão phu nhân thêm ghét bỏ Đại phu nhân!

Từ trong Tĩnh U viên, có tiếng hét thất thanh:

- Cứu với!

Lão phu nhân tất bật đi vào.

Gia Hỷ chưa bao giờ nghĩ kế hoạch của mình lại thảm bại như vậy, nàng đốt cháy Tĩnh U viên, nhưng không phải một trận đại hỏa hoạn như thế này. Nàng chỉ muốn Tĩnh U viên hư hại một chút, sau có thể moi tiền từ chỗ Đại phu nhân sửa chữa nơi này, từ đó có thể đòi một phần đồ cưới của mẫu thân nàng về, nào ngờ lửa càng ngày càng lớn, Gia Hỷ ôm gương lưu ly trong tay, gương càng ngày càng nóng lên, nhưng nàng không thể buông bỏ, nàng lao vào lửa chẳng phải để lấy chiếc gương này sao. Đây là vật duy nhất mẫu thân nàng để lại, nếu có mất mạng cũng là truyền tiếng hiếu thảo đi!

Gia Hỷ mơ hồ thấy không đúng, biết đâu sau khi chết nàng có thể xuyên lại về hiện đại, ý nghĩ đó bùng lên, khiến nàng càng thêm tin tưởng. Nhưng chết cháy có phải quá đau đớn không! Gia Hỷ sợ hãi, một trần nhà xà ngang rớt xuống, chặn mất cửa vào, Gia Hỷ nghe tim đập thình thịch.

Lúc này từ trên phản mái, có ai đó đang mở một phản ngói thông thoáng, sau đó dùng khính công mà đưa nàng theo phản ngói đó ra ngoài. Người này ôm nàng trong vòng tay, nhưng có bọc một chăn bông thấm đầy nước, cũng không tiếp xúc da thịt, thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi vô cùng anh tuấn, y phục tím thẫm thâm họa tiết đen mờ chìm theo, nhìn kỹ là hình rồng. Gia Hỷ hơi thất kinh, hình rồng dù nói dù chìm cũng chỉ có thể là người Hoàng tộc. Phùng gia không có quan hệ thân thích với hoàng thân nào, vậy đây là ai?

Thiếu niên nọ hạ người nhẹ nhàng xuống đất, Đại lão gia vội đến cảm tạ. Gia Hỷ được Vĩnh Đan, Vĩnh Đóa đỡ, cả người nàng quần trong chăn bông lạnh sùng nước. Vội vã được đám ti nữ dìu về một phòng trống trong viện Đại phu nhân, lúc này nàng mới vì kinh sợ mà ngất đi.

Đại lão gia chấp tay trước mặt:

- Tạ ơn Hầu gia ra tay kịp thời, cứu mạng gia nữ!

Liên Thành Hầu gương mặt hơi âm khí, nhưng khí chất tỏa ra không thay đổi, dù gì cũng là Hoàng tử nuôi dạy trong cung từ nhỏ, thần thái kiêu bạc cao ngạo không phải ai cũng có thể có được, hẳn sở sống mũi cao thẳng, thấy có vết than đen, cười nói:

- Thượng thư đại nhân dừng khách khí, bản Hầu thấy việc tự nhiên giúp đỡ, không nghĩ nhiều.

Lão phu nhân thấy con trai mình cung kính gọi đây là Hầu gia cũng vội vàng lên tiếng:

- Hầu gia đến phủ lại gặp những chuyện thế này thật không phải!

Liên Thành Hầu chấp tay trả lễ:

- Kính lão đắc thọ, bản Hầu khiến Lão phu nhân phiền lòng thật có lỗi!

Lại nhìn sang bên cạnh Lão phu nhân:

- Vị tiểu thư này là?

Phùng Dạ Vân thanh tao thì lễ:

- Tiểu nữ Phùng Dạ Vân, là nhi nữ của Phùng Phó tướng thành Tây Thấn Đô.

Liên Thành Hầu từ tốn bảo nàng đứng dậy, hóa ra đây là tiểu thư Từ phòng họ Phùng. Đã đến nhà người khác cũng nên tìm hiểu qua đôi chút, nên hẳn có thể phỏng đoán thân phận từng người. Đại lão gia vội vàng mời Liên Thành Hầu đi rửa mặt thay áo, lại cho người căn vặn chuẩn bị tiếp đãi. Lửa ở Tĩnh U viên cháy nửa buổi cũng đã tàn, Liên Thành Hầu gật đầu, phong phạm hơn người đi theo Đại lão gia.

Lão phu nhân nhìn sang Từ phu nhân:

- Con chuẩn bị trà bánh tiếp đãi Hầu gia! Sau đó sang viện của ta, có chuyện này muốn dặn dò con.

Từ phu nhân đơn đáp:

- Thưa mẹ, con đâu biết rồi ạ!

Vì đã qua buổi trưa mà mọi người cũng chưa dùng gì, nên Đại phu nhân chuẩn bị một ít điểm tâm đưa đến từng phòng. Riêng khách phòng của Liên Thành Hầu, Đại phu nhân cho người sang bên phòng Gia Hỷ báo nàng buổi tối sang tạ ơn.

Đại phu nhân vậy tay gọi Phùng Gia Hảo đến:

- Buổi trưa con đã thấy Liên Thành Hầu?

Phùng Gia Hảo gật đầu, Đại phu nhân lại tiếp lời:

- Nguyễn thị có ý sắp xếp một cái hôn sự cho Phùng Dạ Vân với Hầu gia!

Phùng Gia Hảo bâu môi một cái, khinh thường:

- Thì sao chứ, Từ phu nhân là thứ xuất, cho dù Phùng Dạ Vân có là đích xuất Từ phòng thì vẫn bị thân phận Từ phu nhân kéo lại!

Đại phu nhân cười cười, vuốt tóc Phùng Gia Hảo:

- Con đã hiểu chuyện hơn rồi đấy, không nghe buổi chiều Lão phu nhân nói gì sao, cho Nguyễn thị chuẩn bị tiếp đãi Hầu gia, thì Phùng Dạ Vân có lý do xuất hiện trước mặt Hầu gia nhiều hơn.

Phùng Gia Hảo thò thọt:

- Con nghe nói Liên Thành Hầu có mẫu thân là một cung tần có tội nên bị đưa đi ra ngoài, người như vậy, liệu tương lai có vững chắc?

Đại phu nhân nhìn ra cửa, trời chuyển âm u, có lẽ sắp mưa, sau mỗi trận cháy lớn đều thường có mưa to, hồi lâu mới nói

- Mẫu thân hết sức giúp con một hồi hôn tốt, nếu lão phu nhân đã có ý đẩy sang Phùng Gia Văn thì có lẽ lão bà đó biết rõ về Liên Thành Hầu, đợi sau khi phụ thân con bàn xong công vụ ta sẽ ước lời, phụ thân con ắt hẳn lo lắng cho con.

Phùng Gia Hào gật gật đầu, lại sửa soạn xiêm y để chuẩn bị bữa tối dự com khách.

Bên phòng Gia Hỷ, nàng cũng vừa mới tỉnh dậy toàn thân ẽ ẩm, trên tay có một vệt bóng đã được băng bó, cả người chỉ kinh sợ chứ không có gì quá nghiêm trọng. Nàng uống hết bát thuốc đen đắng của đại phu kê, cảm thấy đỡ hơn, Vĩnh Đan đưa một đường cho nàng ngậm để tiêu vị đắng trong miệng, Vĩnh Đan lấy khăn ẩm lau mặt Gia Hỷ, lại lấy một khăn khác lau cả tay chân. Hà mã ma vội vội vàng vàng đi vào:

- Tiểu thư, người không biết đau, công tử cứu người vừa rồi là Hầu gia Liên Thành!

Gia Hỷ nhớ lại gương mặt anh tuấn dịu dàng ra khỏi đám cháy bốn bề, y phục bằng vải vóc thượng hạng, thêu rồng đen chìm ẩn theo thớ vải, cảm thấy thân phận cũng đúng là một Hầu gia.

Hà mã ma liền thoáng không ngừng:

- Đại phu nhân cho người đến thông báo, tiểu thư khi nào tỉnh thì đi cùng phu nhân tạ ơn Hầu gia!

Gia Hỷ gật đầu, để Hà mã ma ra ngoài, nhìn quanh một lượt, nơi nàng ở là một căn phòng cũng tốt, tuy hơi nhỏ, chỉ có giường gỗ và bàn trà, thêm một bàn trống gần cửa sổ, trên có để bình hoa nhỏ, gương lưu ly của nàng cũng được bày trên đó. Gia Hỷ nhắc tay chân đau nhức lên, Vĩnh Đan đã chuẩn bị sẵn nước liền đau nàng vào phòng tắm. Gia Hỷ ngắm mình trong nước một hồi, liền nói với Vĩnh Đan:

- Cứ báo Vĩnh Đóa sang bên Đại phu nhân, bảo rằng ta sức khỏe không thể từ mình hôm nay tạ ơn Hầu gia.

Vĩnh Đan gật đầu, lại nói thêm:

- Tiểu thư cứ nghỉ ngơi, tởn hắt mền tránh gặp gỡ với Liên Thành Hầu này, trưanay nôtừ thấy thái độ cả Đại phu nhân và Tứ phu nhân đều muốn kéo một cái hôn sự!

Đại phu nhân nghe Gia Hỷ báo lại sẽ không đến tạ ơn Liên Thành Hầu liền cười thầm, cho ma mã sang trang điểm Phùng Gia Hào thật lộng lẫy rồi sang khách phòng gặp Liên Thành Hầu.

Từ phu nhân Nguyễn thị đang ở trong bếp, cẩn thận nhìn thực đơn, lão phu nhân muốn Nguyễn thị làm com tối đãi khách, lại là khách quý, hiển nhiên Nguyễn thị nào từ chối, nếu làm tốt, chẳng phải uy danh của Nguyễn thị trong phủ sẽ tăng cao hay sao, và lại sáng nay vừa nhận tiếp quản nhà bếp, bây giờ đã có cơ hội tỏ tài, Nguyễn thị

mừng còn không hết.

Nguyễn thị gạt mấy món tâm thường sang một bên, quyết định làm một bàn ăn Tứ Linh(1) long, ly, quỳ, phụng. Lại tất bật chuẩn bị thêm một nồi lẩu hoa cúc(2), mùa đông hoa cúc không nở, Nguyễn thị phải đến vườn hoa trồng trong nhà ẩm của phủ khác, mua với giá cực kì đắt đỏ, lại giấu giếm không nói ra Liên Thành Hầu đến phủ, cứ thế vất vả mãi cũng làm xong một bàn com.

- (1) Bàn com Tứ linh
- (2) Lẩu Hoa cúc

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 8: Chương 8: Lấy Lại Hồi Môn (Hạ) 1.1

Tranh thủ Đại lão gia vừa về viện, Đại phu nhân Hàn thị liền để Phùng Gia Hào ở phòng trang điểm, một mình đến gặp Đại lão gia. Hàn thị cẩn thận suy nghĩ sẽ nói gì để Đại lão gia không nổi giận, càng không thể để lộ toan tính bản thân. Hàn thị đến trước viện Đại lão gia, hơi dừng lại, Tạ mã mã huých tay một cái, Hàn thị mới hít sâu hơi thở, lấy can đảm gõ cửa.

Đại lão gia cũng chỉ vừa thay áo xong, thấy Hàn thị đến liền vui vẻ:

- Phu nhân có chuyện gì mà lại đến giờ này?

Hàn thị tự nhiên ngồi xuống, rót trà trong ấm ra, thấy là trà cũng nguội mấy phần liền lấy ấm nước đang sôi trên lò than kê bên pha một phần trà mới. Tài nghệ pha trà này là từ Trà Hương Đường của Hàn gia truyền lại, Đại Quốc không coi trọng thương nhân, nhưng Trà Hương Đường thì ngược lại, được coi là nghệ nhân. Năm Thái Tông Hoàng đế, đã từng đến tận Trà Hương Đường thưởng thức tài nghệ pha trà danh bất hư truyền này. Bởi thế Hàn thị lấy làm tự tin lắm.

Đại lão gia hộp một ngụm trà, gật gù:

- Tay nghệ phu nhân qua mười mấy năm vẫn không mai một!

Hàn thị cười, lau lau tay vào chiếc khăn thêu hải đường đem theo. Tâm cách mở đầu câu chuyện:

- Thiếp thân đang định đích thân sang bên Hầu gia tạ ơn, lão gia thấy thế nào?

Đại lão gia từ một tiếng, gật đầu:

- Vậy cũng tốt, cũng là cứu mạng một người, tạ ơn bao nhiêu lần đều không thừa.

Hàn thị day day khăn tay, ước hời:

- Không phải thiếp thân nhiều chuyện, nhưng Phùng phủ ừ có liên hệ với hoàng thân quốc thích, cũng tránh đưa nhi nữ vào cung. Vậy Hầu gia lần này đến là có đại sự?

Đại lão gia ngậm ngùi trả lời:

- Liên Thành Hầu dù gì cũng là cốt nhục của Hoàng thượng, hiện tại không được sủng, nhưng Hoàng thượng cũng chỉ có mấy Hoàng tử là đã trưởng thành. Thế nên, cục diện triều chính bây giờ, ai cũng muốn kéo một chút lợi ích

về phía mình. Hẳn đến đây cũng không ngoại lệ.

Hàn thị nghe giải thích cũng hiểu một phần, lại nghĩ đến tương lai đoạt đích, không giấu nổi tâm tư:

- Lão gia nhìn người thường chuẩn, Liễn Thành Hầu này mấy phần tài mao?

Đại lão gia vuốt cằm lún phún râu, mắt nhìn xa xăm:

- Liễn Thành Hầu mắt đen trắng phân minh, ấn đường sáng sủa, trán có chữ Vương, mày đậm mũi cao, răng đều lợi bóng. Chưa kể phong thái cao ngạo không ảm hiềm không siểm nịnh. Trừ Từ Hoàng tử ta còn chưa có dịp gặp mặt, thì ngay cả Nhị Thịnh Vương cũng không thể sánh bằng!

Hàn thị không biết nhiều chữ, nhưng nghe qua cũng toàn là điểm tốt, liền cảm thán:

- Đáng tiếc, người như vậy lại có một mẫu thân thất sủng!

Đại lão gia cười cợt:

- Nói Hoa Tần thất sủng cũng không đúng, nếu Hoa Tần thất sủng thật, sao Hoàng thượng qua ngân ấy năm còn có thể nhớ đến mà để Hoa Tần về Mi Châu tụ họp cùng con trai.

Hàn thị mở cò trong bụng, vòng vèo mãi cũng đề cập đến chuyện chính:

- Liễn Thành Hầu còn chưa định thân, Gia Hảo cũng đã mười hai tuổi, hay là...

Đại lão gia lắc đầu:

- Ta thấy không được, luận về tuổi tác, Gia Hy còn chưa định thân, sao lại để em vượt qua chị. Luận về gia thế, Liễn Thành Hầu tuy là Hoàng tử nhưng không được sủng, chưa rõ mai sau có được hồi kinh không, không nên để Gia Hảo mạo hiểm. Hơn hết, ở kinh thành tuy không thể với cao lên Bả Liên Hầu nhưng ít ra một gia đình đại môn thanh sạch không vương thị phi đều có thể. Con bé được hưởng chiếu tử nhỏ, vào những gia tộc như thế, chúng ta cũng dễ dàng trông nom bảo vệ hơn!

Hàn thị không cho là phải, lại nghĩ đến lão phu nhân, liền ầm ục:

- Lão gia nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng mẹ muốn ấn cái hôn sự vào tay Từ phòng! Gia Hảo không thua kém Ngũ ti nhi ở điểm nào, người làm mẫu thân như thiếp, chỉ sợ con bé thiệt thòi!

Đại lão gia thờ dãi:

- Phu nhân nghĩ xem, thế cục triều chính bây giờ một bên là Thái tử danh chính ngôn thuận được tham gia bàn luận quốc sự, bên kia Vạn Quý phi cùng Nhị Thịnh Vương làm mưa làm gió. Còn chỗ cho một cái Hầu tước? Ta là không muốn đem nữ nhi cùng gia tộc ra mạo hiểm! Chỗ lão phu nhân, ta cũng sẽ nói qua! Trời cũng sắp tối, phu nhân có đến cảm tạ Hầu gia thì cũng nên đi đi.

Hàn thị khéo léo cáo từ, nhưng vẫn nuôi nấng chút hi vọng về một cái Hầu gia Phu nhân cho Phùng Gia Hảo. Hàn thị đưa Phùng Gia Hảo đến gặp qua Liễn Thành Hầu cũng không gây ấn tượng gì nhiều, chủ giọng gao mấy câu tạ ơn ả ý, cũng không dám nói đến chuyện định hôn hay gì bấy bạ, cứ thế nhạt nhẽo trôi qua, thẳng đến bữa tối, mới mời Liễn Thành Hầu sang Ngọc Thực viện.

Gia Hy nằm trên giường một buổi chiều cũng thật buồn chán, người nàng ngắm qua thảo được đã hết êm ả, đêm nay trăng lại sáng, như thể chưa có trận cháy nào ban trưa. Nếu nói nàng không tiếc Tinh U viên thì không phải, nhưng nàng đã đại đột quá, tự tay châm lửa cháy, lửa lại quá lớn. Gia Hy chợt nhớ ra, trong đồng đồ nát chưa dọn dẹp kịp đó, hẳn có bình dầu năng dùng để đốt lên màn cửa lên sân nhà cho bắt lửa, bình dầu đó là Vĩnh Đan mua từ bên ngoài vào, nếu ngày mai Đại phu nhân cho người dọn dẹp phát hiện ra, có phải nàng chết không có đất chôn không!

Gia Hy lo lắng, gọi Vĩnh Đan đến, cuối cùng cả hai nhất quyết đợi đến đêm khuya, khi mặt trăng treo giữa đình trời thì mới quay lại Tinh U viên. Bây giờ còn sớm, đường qua thán phòng phải ngang Tinh U viên, mà Ngọc Thực viện đang có tiệc rượu, hẳn sử dụng than củi rất nhiều, có lẽ thán phòng đang đông người. Gia Hy đi đi lại lại, nhìn ánh trăng mùa đông xanh xao tỏa hơi lạnh giữa nền trời u tối.

Giữa khuya, Liễn Thành Hầu cảm thấy hơi chịu, có lẽ do trong tiệc hẳn đã uống khá nhiều rượu, mùa đông lạnh, hơi rượu trên người hẳn lại tỏa ra nồng nức rừng rực. Liễn Thành Hầu xốc cổ áo, gọi một tùy tùng:

- Tuyệt Tâm, người cùng bàn Hầu đi dạo một chút!

Tuyệt Tâm là thủ vệ theo chân Liễn Thành Hầu từ khi mới đến Mi Châu, người này cũng chỉ hơn Liễn Thành Hầu ba, bốn tuổi. Được Tương Đại Tướng quân huấn luyện trăm người chọn một, võ nghệ hết sức cao cường, tên cũng như người, vô cùng lạnh lùng. Nghe chủ nhân ra lệnh, hẳn chỉ chấp tay mới cái. Hiên nhiên thì Hoàn Nhan Viên Hạo đã quá quen với thái độ của Tuyệt Tâm nên không trách cứ gì, ung dung thả bộ ra hoa viên. Lúc này mặt trăng giữa nền trời đã bị mây che khuất.

Hoàn Nhan Viên Hạo đi ngang đám cháy buổi sáng, như nhớ ra điều gì, mới hỏi:

- Người có biết vị tiểu thư bàn Hầu cầu là ai không?

Tuyệt Tâm cung kính đáp:

- Thuộc hạ đã hỏi qua quản gia, đó là Đại tiểu thư Phùng phủ, Trưởng nữ Đại phòng, là nữ nhi của nguyên phối cùng Phùng Đại lão gia.

Hoàn Nhan Viên Hạo gật đầu, cái lợi của việc có một tên thuộc hạ máy móc thô cứng như Tuyệt Tâm chính là chỉ đâu làm đó lại làm rất cẩn kẻ không hề sai sót, Hoàn Nhan Viên Hạo buộc miệng:

- Nàng ta hoàng sơ trông thật đẹp! Cũng là một tiểu mỹ nhân!

Tuyệt Tâm muốn đòi không hiểu chuyện nam nữ ả tình nên cũng không đáp lại, Hoàn Nhan Viên Hạo lắc đầu, tự cho mình đang đối đáp với ánh trăng còn tốt hơn trò chuyện với một tên đá tảng.

Gió thổi lồng lộng, đột ngột từ trong đồng cây đổ sập của Tinh U viên có tiếng động sột soạt vang lên. Hoàn Nhan Viên Hạo nhui mày:

- Là ai?

Gia Hy chưa bao giờ nghĩ bản thân lại xui xẻo đến chừng đó, nàng đã canh khoảng thời gian ít có kẻ qua người lại nhất, gia nhân sau một ngày vừa chữa cháy vừa tiếp đãi khách đã mệt mỏi mà đi ngủ hết. Nàng chỉ việc chạy ra đây, tìm bình dầu rồi đem đi tiêu hủy, nào ngờ lại đụng phải người không nên đụng nhất.

Hắn buổi sáng còn là ân nhân cứu mạng nàng, nhưng đến buổi đêm có thể là kẻ chi điểm hại chết nàng, bây giờ từ trong đồng hoang tàn, nàng cùng Vĩnh Đan nghe được tiếng hắn đến liền âm thầm bước đi, lén lút trốn khỏi thị đập phải một cây xà nhà đã cháy thành than, thanh xà gãy, khiến nàng lật xuống, tạo nên tiếng vang to rõ trong đêm khuya tĩnh mịch.

Ngay lập tức, Tuyệt Tâm cùng mũi kiếm sắc lạnh đưa lên cổ Vĩnh Đan, Gia Hy đánh phải lên tiếng:

- Ngừng tay! Chúng ta là người Phùng phủ!

Hoàn Nhan Viên Hạo nghe giọng nữ nhi liền vờ cùng ngạc nhiên, trực tiếp đi đến, màn đêm mờ mịt không thể nhìn rõ mặt người, hẳn chỉ có thể hỏi:

- Người của Phùng phủ? Sao lại nửa đêm lén lút ở đây? Hay hai người là hung thủ phóng hỏa, canh khi ít người tiêu hủy chứng cứ?

Gia Hy gạt nãy mình, tên Liễn Thành Hầu này có khả năng đi guốc trong bụng người khác à, nàng nhìn ánh thép loang loáng trên cổ Vĩnh Đan, đánh cấn răng:

- Không phải... không phải, ta là Đại tiểu thư Phùng phủ, đây là viện của ta, ta đến để tìm đồ!

Hoàn Nhan Viên Hạo có chút ngạc nhiên, nhưng nhanh chóng phỏng đoán được sự việc, ả chứng vị Đại tiểu thư này cùng Đại phu nhân có xích mích mẹ kế con chồng nên mới làm ra mấy trò đầu đá, tuổi còn nhỏ đã ảm hiềm. Với một kẻ sinh trưởng trong Hoàng tộc như hắn, lại thấy nữ nhân này vô cùng thú vị. Hoàn Nhan Viên Hạo cười gằn:

- Đưa Đại tiểu thư về khách phòng của bàn Hầu, ta có chuyện muốn nói!

Tuyệt Tâm nghe lệnh, liền đưa cả Gia Hy và Vĩnh Đan về nơi ở của Hoàn Nhan Viên Hạo. Nhưng vừa đi mấy bước, Gia Hy đã kêu lên đau đớn, ngồi thụp xuống. Hoàn Nhan Viên Hạo ra hiệu Tuyệt Tâm soi đèn lồng vào thì phát hiện chân nàng đã trật khớp. Không chân chữ, Hoàn Nhan Viên Hạo bế xốc nàng lên tay, thân nhiên đi về hướng khách phòng.

Gia Hy nằm trong lồng ngực cường trán của Hoàn Nhan Viên Hạo mà chỉ cảm thấy người run lẩy bẩy, nàng sợ hãi, phải, là nàng đang rất sợ hãi. Hẳn là ai, là Ngũ Hoàng tử, là con trai ruột của Hoàng thượng, đã đến tuổi định thân, nàng chỉ là nữ nhi một quan viên Tứ phẩm, nếu bị bắt gặp, nàng có bị trói lại dìm nước thả trôi sông không, nàng có bị đem pha là rù quyền Hầu gia không, nàng có bị đem vào chùa làm ni cô không? Gia Hy nhắm mắt, cầu xin ông trời đừng để ai thấy cảnh tượng này.

Liễn Thành Hầu ôm Gia Hy bước đi nhẹ bằng như ôm một bọc bông gòn, người hắn tỏa ra hương rượu hoa cúc thơm nồng hòa, như có một làn hơi luân quần bảo bọc lấy Gia Hy, nhìn nữ nhân trong lồng nhắm tịt mắt, tay nắm chặt, thân người run nhè nhẹ khiến hắn bật cười. Lần đầu hắn hành động bốc đồng như thế này lại vì một nữ nhi. Có lẽ hắn cảm thấy, màn đêm có thể giúp hắn che giấu cảm xúc.

Đến khách phòng, Hoàn Nhan Viên Hạo đặt Gia Hy ngồi trên ghế, lại cho Tuyệt Tâm cùng Vĩnh Đan đóng kín cửa lại ra. Gia Hy hoảng sợ, có khi nào, Liễn Thành Hầu này muốn nàng dùng thân báo đáp ân tình của hắn. Nàng chật vật lên tiếng:

- Hứa gia, đừng làm vậy, người ngoài sẽ hiểu lầm!

Hoàn Nhan Viên Hạo lo đếnh nhìn nàng:

- *Bà Hâu khôngmuốn có kếpững kiến cànhràyrờirẻaurabátquái.*

Gia Hỷ im miệng, hẳn nói không sai, nếu bây giờ có ai đó đi tuần ngang qua phát hiện rằng nửa đêm chung phòng với hắn, thì mọi chuyện còn tệ hơn nhiều. Gia Hỷ nhìn xuống chân, thấy Liên Thành Hâu đang từ từ tháo hài của nàng ra, sau đó lột bỏ tất, Gia Hỷ đỏ mặt, rụt chân lại:

- *Hàngia, nammữthựthụbấttươnghắn!*

Liên Thành Hâu cười nhạt:

- *NàngnghĩbàHầucóđịnhgìớinàng?*

Gia Hỷ chưa nghĩ xong, đã nghe rắc một tiếng, chân nàng chưa kịp đau nhói đã ổn định chỗ bị trật. Gia Hỷ há hốc mồm, lại thấy xấu hổ vì những ý nghĩ trong đầu.

Lúc này Hoàn Nhan Viên Hạo mới nhìn thấy bình dầu bằng đất nung trắng men trên tay nàng, hắn phúi phúi tay vào khăn, lên tiếng:

- *Nàngcóýtthiếu, bàHầulạitỏnccôngcứunàng?*

Gia Hỷ lúng túng giấu bình dầu ra sau ghế, quay mặt sang hướng khác:

- *Là...là...tiểumĩtĩnh cớ...nhậtdược...*

Liên Thành Hâu như không nghe nàng nói, cẩn thận mang lại hài tất cho nàng, sau mới ngồi bên cạnh:

- *Nàngphóng hóaviệnbàn thán để làm gì? Đấthế còn ngưngốc tự mình gây nguyhiểm.*

Gia Hỷ nhìn thẳng vào đáy mắt Hoàn Nhan Viên Hạo, tự hỏi hắn có xuyên qua không, rằng ở hiện đại đã hai mươi tuổi hơn, nhưng bây giờ lại không thể che giấu tâm tư trước một tên thiếu niên. Hoàn Nhan Viên Hạo ngược mắt lên, Gia Hỷ mới biết mình thất lễ, liền thu hồi ánh mắt. Cuối cùng nàng cũng dè dặt nói ra ý định lấy lại số đồ cưới của mẫu thân để lại.

Liên Thành Hâu chăm chú lắng nghe, không có biểu tình gì trên mặt, hồi lâu mới nói:

- *Nàngkhôngthểđầulụcmềcà, cũngnhưbàHâu, luôn phảinhìnmặtngườikhácmà sống. Nhưng riêng chuyện này bà Hầucóthểgiúp được nàng, chícầnnàngngheotheobàHâu!*

Gia Hỷ ngạc nhiên một hồi, cuối cùng gật đầu, nghe theo sắp đặt của Hoàn Nhan Viên Hạo. Gần sáng, Tuyệt Tâm đưa Gia Hỷ an toàn trở lại phòng không một ai nhìn thấy, sau khi quay lại, hắn mới không nhịn được mà lên tiếng:

- *Hàngia, vimột nữ tửlạccóđịnhdốidịchvớiPhùngĐạinhắn, đầmgvìnhômàmtấtlớn!*

Liên Thành Hâu đưa tay lên chặn lời nói Tuyệt Tâm lại

- *Ngườibiếtnuôiquânlụccầnnhấtlạikhông? Lạcbạc! Ngườibiết Lữgianổitiếngnhátbởithưgì không? Sòngbac! MẫuthâmàngàtalàTrườngữLữgia, hỏimônchấccầnnhỏkhôngnhỏ, cầncũngkhôngthểthiếusòngbac. BàHầudầttĩnhcàrồi!*

Tuyệt Tâm ngẩng ngơ nhìn chủ nhân hắn đi vào trong tấm phòng, tự hỏi rằng liệu Liên Thành Hâu có thật chỉ là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, hay đây là phẩm chất Hoàng tộc chân chính!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Chương 9: Lấy Lại Hồi Môn (Hạ) 1.2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Liên Thành Hâu ở Phùng phủ ba ngày, được tiếp đãi vô cùng tử tế, đến ngày thứ ba, thì có một thầy phong thủy đi ngang Phùng phủ. Vốn Đại Lão gia là mệnh quan triều đình, không mấy tin vào những chuyện dị đoan, nhưng thầy phong thủy này lại là Du Các tiên sinh - người mà có dùng tiền cũng không mời được. Bởi vậy nên khi hạ nhân báo rằng vị này muốn đích thân gặp Đại Lão gia, thì ngay cả Lão phu nhân cũng hiếu kì đến nghe bói toán.

Du Các tiên sinh nhìn Đại Lão gia một hồi, vuốt chòm râu bạc phơ, điềm nhiên uống hết tách trà mới khen ngợi:

- Trà ngon! Có vị của sương tháng ba, lại có hương của hoa sen tháng tám, người pha được bình trà này mai sau sẽ được cáo mệnh vô cùng cao quý, nếu có nữ nhi, thì ắt hẳn hóa loan hóa phượng!

Đại Lão gia nhìn sang Hàn thị, trà này do Hàn thị pha, Hàn thị đúng là có một nữ nhi Phùng Gia Hảo, nói vậy thật sự Gia Hảo sẽ được xuất giá vào nhà hoàng thân quốc thích. Hàn thị ánh mắt long lanh, đưa tay vuốt ngực không giấu nổi chờ mong. Lão phu nhân nhìn sang Hàn thị một cái, cũng không tỏ vẻ gì. Du Các tiên sinh hồi lâu lại nói:

- Lão gia sắp được thăng tiến, nhưng đó mới chỉ bắt đầu, trong mười năm tới đây, công danh lão gia sẽ không ngừng, thậm chí có thể sánh ngang bậc Công, Hầu.

Đại Lão gia tròn tròn mắt, miệng lưỡi cứng đơ, không nói được gì, mãi sau mới thốt ra một câu:

- Tiên sinh chắc được mấy phần?

Du Các tiên sinh cười lắc đầu:

- Nếu ta nói có mười phần chắc chắn, thì không phải chính là tiết lộ thiên cơ hay sao? Cho nên lão gia tin được mấy phần thì đây là mấy phần chắc chắn.

Đại Lão gia gật đầu cảm tạ, Du Các tiên sinh nhìn Lão phu nhân một chút:

- Bên cạnh Lão phu nhân có kẻ tiểu nhân, gièm pha phá hoại lợi lộc riêng, nên cần trọng.

Lão phu nhân nhủ mảy nhìn về phía Hàn thị, chẳng phải đây là cái gai trong mắt bà sao, Hàn thị nhận ra ánh mắt của Lão phu nhân, chợt nhớ năm mươi năm nữa Đại Lão gia có thể lên đến Công Hầu liền không kiêng nể gì, nguyệt dài Lão phu nhân.

Du Các tiên sinh uống hết bình trà thì mới tiếp:

- Quý nhân trong phủ Lão gia mang mệnh kim long thiên vân, tương lai không thể đoán định nổi. Trong viện phu nhân có người mệnh phụng hoàng, cũng chẳng thể chi chính xác được, là phu nhân phúc khí.

Hàn thị mở cơ trong bụng, như vậy không phải chín phần người mệnh rồng kia là Liên Thành Hâu sao, dưới gối Hàn thị chỉ có Phùng Gia Hảo, cùng với lời lúc trước, chắc chắn Phùng Gia Hảo sẽ một đường là Hoàng hậu rồi. Hàn thị ra hiệu cho người đưa vàng bạc đến tạ ơn, Du Các tiên sinh không nhận, chỉ nói:

- Ta đi qua đường, thấy khát, nhìn ra trong phủ có người pha được trà ngon mới xin một ấm, nay ấm trà đã uống xong, cũng không tiện lưu lại. Phu nhân cất cho, ta may mắn biết được thiên cơ, cũng không thể dùng thiên cơ làm kế sinh nhai. Phu nhân cần thận Trường tử, sẽ vướng vào chuyện thị phi mà đứt đường công danh.

Đại Lão gia chú ý nghe lấy, sau tiễn Du Các tiên sinh ra tận cửa. Hàn thị cùng Lão phu nhân đơn độc đứng trong phòng nhìn nhau một hồi.

Tùng ấy tiên đoán xảy ra nhưng Gia Hỷ vẫn không biết gì, nàng còn đang bận rộn ở phòng bếp, buổi sáng nay Liên Thành Hâu từ một cái Thiếu giám sang, nói rằng muốn dùng cơm do chính tay Gia Hỷ nấu, nàng đã định từ chối, nhưng nghĩ lại vàng bạc hồi môn còn do Liên Thành Hâu giúp đỡ lấy lại, nên miễn cưỡng chuẩn bị bữa sáng giúp hắn.

Vị Thiếu giám mà Liên Thành Hâu cử tới họ Triệu, tên là Từ Đoạn. Triệu Từ Đoạn cũng không hơn chủ nhân hẳn bao nhiêu tuổi, chỉ khoảng hai mươi, gương mặt xuất thần thoát tục, miến nhem nhân gian yên hòa, da quá trắng, môi đỏ như tô son, mắt phượng dài hẹp dưới hàng mi cong rợp bóng, mày đậm nhưng thanh, nếu thật sự là nữ nhi hẳn phải là một đại mỹ nhân. Bù lại gương mặt thoát tục ấy là một thân hình cao ráo trắng kiện, tuy bên ngoài đơn độc một bộ tứ y (y phục màu tím) tóc cũng chỉ búi bằng trăm sợi voi, nhưng khí thế lại vô cùng cao quý, mười đầu ngón tay xương xương thon dài mảnh dẻ, vốn không phải của người làm việc nặng nhọc.

Đại Quốc có quy chế về hoạn quan rất rõ ràng, đứng đầu mười hai cung chính là Đại Giám hay thường gọi là Đại Tổng quản. Mỗi cung lại có các Chương quản, dưới Chương là phó Chương quản. Phụ trách các cục, phủ chính là Thiếu giám. Ngoài ra, hầu hạ ngư tiên cũng từ cấp bậc Thiếu giám trở lên. Trong cung hiện tại cũng chỉ có năm vị Thiếu giám, tuy vậy ngày trước khi Liên Thành Hâu về Mi Châu, Hoàng thượng đặc ân đưa một Thiếu giám tuổi vô cùng trẻ đi theo, đó chính là vị Triệu Thiếu giám này. Giờ đây, hắn đang đứng ngay cạnh Gia Hỷ trông coi nàng làm cơm.

Gia Hỷ loay hoay một hồi cũng bày xong được mấy món, có kim kê đậu phộng, sườn xào chua ngọt, cá chép sốt cà, lại thêm đậu phụ ma bà (1). Triệu Thiếu giám nhìn nàng gật gù, rồi thông thả cho người đưa thức ăn về khách phòng, cũng chẳng nói lời nào. Chờ người đi khuất, Vĩnh Đan mới tỏ ra khó chịu:

- Vị Thiếu giám này thật là, một câu cảm ơn cũng chẳng có.

Gia Hỷ im lặng lắc đầu, lại đi về phòng chỉnh trang, chuẩn bị thành an Đại phu nhân. Váy áo mùa đông hôm qua quần gia cũng vừa đưa tới, nàng nhìn ngắm đồ mới một hồi, cũng quyết định ăn vận tươi đẹp, dù gì hôm nay cũng là ngày trọng đại. Bởi một cái phi tiên kế(2) cái một đóa màu đơn tím nhỏ lên tóc, thêm hai dây buộc cùng màu phát phơ trong gió, váy dài màu trắng gối theo hoa từ đỉnh hương, cổ áo cao viền cúc họa mi khỏa ngoài áo mỏng từ sa mấy tầng phiêu dật, thêm một cái áo lông bạch thỏ ấm áp.

Gia Hỷ cảm thấy nhan sắc bản thân không tệ mấy, tóc đuôi này hơi dài, giữa ấn đường vẽ một đóa hoa mai màu hồng phớt, mới tô nhạt bóng như thạch, nhìn vào chỉ muốn cắn một ngụm. Vịnh Đóa, Hà ma ma đứng bên ngoài nhìn Vịnh Đan đi ra, đều không hèn mà xuýt xoa mấy tiếng. Đại tiểu thư xinh đẹp quá! Thường ngày giấu dung nhan điếm lệ sau sắc áo mộc mạc, nay lại là tôn mỹ sắc, càng ngắm càng mê người.

Gia Hỷ phớt tay cảm theo quạt ngọc có khảm nhành lan bằng hồng ngọc, che đi nửa khuôn miệng son son, cẩn thận buông hai đi trên hành lang không nhiễm một hạt bụi đến phòng Đại phu nhân. Bởi vì từ hôm Tĩnh U viên bị cháy, nàng đã theo sự sắp xếp của Đại phu nhân mà đến Đại phòng ở. Viện Đại phu nhân rất lớn, chia thành mười mấy thiên viện nhỏ hơn, nối nhau bằng hành lang gỗ dài có mái ngói che ở trên. Trong các phòng, chỉ có viện Đại phu nhân và Đại lão gia là riêng biệt, còn lại Tam phòng, Tứ phòng, Ngũ phòng phụ thể đều cùng viện nhau. Lệ này có từ khi lão thái gia sinh thời, sau khi ông mất, Đại lão gia nói theo mà dọn ra trước ở.

Gia Hỷ đi chừng nửa khắc thì đến trước viện Đại phu nhân, trời xám xịt, gió lạnh thổi vô vô, không chừng mấy ngày nữa tuyết sẽ rơi. Gia Hỷ cởi áo choàng đưa Hà ma ma giữ, lại vuốt vuốt tà áo phăng phiu thêm một chút. Đợi thêm một khắc, Tạ ma ma bên cạnh Đại phu nhân mới mời nàng vào.

Đại phu nhân đang dùng bữa sáng, Gia Hỷ hơi ngạc nhiên khi thấy Đại lão gia cũng ở đây, nàng khụy chân một chút:

- Phụ thân, mẫu thân an hảo!

Đại lão gia không ngẩng lên, chỉ vào ghế trống bên cạnh Phùng Gia Hảo:

- Con đã đến rồi thì ngồi xuống mà dùng cơm.

Gia Hỷ cẩn thận kéo váy ngồi cạnh, Phùng Gia Hảo cũng không nói rằng gì, biểu cảm kinh ngạc ngắm nhìn nàng. Đại phu nhân thấy Gia Hảo im lặng, cũng ngược mắt lên. Nhìn mẫu tử họ thất thần một cái mà Gia Hỷ cười thầm trong lòng, nàng là sinh ra ở thế kỉ hai mới, kĩ nghệ trang điểm của nàng, mấy ngàn năm nữa mới có người theo kịp.

Vịnh Đan nhận chén dưa từ Tạ ma ma, cẩn thận chọn cho Gia Hỷ một chiếc bánh bao nhân rau cải ăn cùng với gà chưng bát bảo, sau thêm một ít cháo đậu xanh. Gia Hỷ ăn rất ngon miệng, xong xuôi cũng để Vịnh Đan hầu súc miệng, bởi lại son. Bởi hôm nay không thành an lão phu nhân, nên sau bữa sáng, lão gia cũng quay về thư phòng. Gia Hỷ thấy bản thân hơi thừa thãi, nhưng Đại phu nhân chưa cho đi, nàng cũng không dám xin về.

Đại phu nhân Hàn thị đi vào trong, Gia Hỷ cũng đành đi theo, Hàn thị nửa nằm nửa ngồi trên ghế quý phi, Phùng Gia Hảo ngồi ngay bên cạnh, Gia Hỷ hơi cách xa hơn một chút. Hồi lâu, Hàn thị mới mở miệng:

- Hai năm nữa người cũng đến tuổi định thân, đã có ý với nhà nào chưa?

Vịnh Đan trong lòng thấp thỏm, vốn Đại tiểu thư si mê Lữ Định Ân công tử là chuyện ai cũng biết, nhưng nếu chính miệng Đại tiểu thư nói ra, thì khác nào xóa đi thanh danh bản thân.

Gia Hỷ hơi cúi đầu, không rõ Đại phu nhân suy tính gì, chỉ dám đáp sơ sài:

- Phụ mẫu đặt đâu nữ nhi theo đó, nào có lý con cái tự chọn hôn sự!

Hàn thị gật đầu, mỉm cười:

- Tư sắc của người không tệ, nhưng hôm nay ăn vận thế này đến là dễ dụ dỗ à? Liên Thành Hầu hoàng thân quốc thích, người cũng xứng sao?

Bởi trong phòng không có ai, nên Hàn thị không cả nề gì, nếu không phải vì sợ lão bà mẹ chồng kia bắt nhược điểm, sợ quyền quân gia rơi vào tay Tứ phòng, Hàn thị cũng chẳng để Gia Hỷ sống đến ngày hôm nay. Bao nhiêu năm qua Gia Hỷ im hơi lặng tiếng, đột ngột rơi xuống hồ sen một cái lại thay đổi, tính cách từ trầm tĩnh sợ sệt trở nên khéo léo mưu toan hơn. Đêm hôm qua, một tên gia nô gác cổng đã thấy Gia Hỷ cùng Liên Thành Hầu gặp nhau lên lầu lút trong vườn hoa. Sáng sớm nay lại làm cơm đưa đến khách phòng. Nếu không phải người đó là Liên Thành Hầu, Hàn thị đã tìm có đuổi Gia Hỷ xuất gia đi tu. Hàn thị càng nghĩ càng khó chịu, nói xằng:

- Từ đây đến khi cập kê, tasẽliệuhônserúcangươi, cũnglàmộttiểuthư, khônggìnàovànhà tiểumônitiểu. Nếuđanhmônthiếgiạkhôngnguyêný cho người vào dòng đích, thì gáchodòngthứctừcũngchẳngthiệtthời. Lĩrgiasuysuptừlầu, xemthứcơai muốn rướcngườivề!

Gia Hỷ nén giận, rằng cần vào mới muốn chảy máu, thật là khinh người quá đáng, nàng hít một hơi sau, bật cười:

- Phụhànmớiquá, tachodùkhôngcóngoạithần hiếnhànhHàn phủ cômộtáiphôĐỗNgưng, nhưngíttracùnglàĐíchTrưởngtửPhùngphủ, hõnsựcủata, ngườilàmkiếmtiểuthưphunhánháchchứ, đứmgđétakeoNhịtiểuthưxuốngbùntheo!

Phùng Gia Hảo tròn tròn mắt:

- Cáingìnhưngườicũngxứngsao? Mẫuthànhtử làm mớidếngườisốngđếnghayhôm nay, DuCactiẽnsinhđânóitacó thể làm loan làm phụng, cònngười, yênpậnmàgặđi, đứmgto tướng đếnLiênThànhHầu!

À ra thế! Gia Hỷ cười nhạt, Hàn thị trở mặt với nàng không nề nang gì chính là nhờ vào một câu bói toán, Gia Hỷ đứng dậy, xoay người ra về:

- Mẫuthànccùng muội muội à, haingườichưa từng nghe sao, nhân địnhthăngthiên! Mẫuthàntrómấynăm qua khôngchiếttáchđểtức, thicũngkhôngthểhủy hoại cuộc đòitadược? LiênThànhHầuđó, takhôngcóýtranhgiành, nhưngnếuNhị muội đầmuốn người nhưthế, thì cũngđừng trách ta, takhôngcóđược, muội cũngđừng hồng!

Vịnh Đan nhắm mắt chạy theo Gia Hỷ, lòng thầm nghĩ Đại tiểu thư ơi Đại tiểu thư, từ trước đến giờ phu nhân miệt thị người bao lần người đều nín nhịn được, sau một trận ốm dậy, hết dốt viện lại kiêu khích, là ai nhập vào Đại tiểu thư vậy!

Gia Hỷ ra tới cổng, liền thấy Tạ ma ma hơi cúi đầu đi vào trong. Nàng khoan khoái thở ra, Liên Thành Hầu có lẽ đã thi triển kế sách giúp nàng rồi. Gia Hỷ thong thả men theo hậu viên ra đến chính sảnh.

(1) Kim kê đậu phộng

Sườn xào chua ngọt

Cá chép chưng tương

Đậu phụ ma bà

(2) Phi tiên kế

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mạc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Chương 10: Lấy Lại Hối Môn (Hạ) 1.3

Hàn thị gương mặt còn hơi ửng đỏ vì tức giận, lại nghe mấy lời Tà ma ma nói mà kích động hơn:

- *Cái gì? Ma ma không nghe lắm chứ? Là Liên Thành Hầu muốn cùng Đại phòng chúng ta hợp tác làm ăn?*

Tà ma ma gật đầu liên tục:

- *Chính miệng lão gia sai bảo nó đi mời phu nhân đến, còn phải đem theo cả sổ sách!*

Hàn thị nghĩ hoặc, cho người chỉnh sửa y trang, lại gọi Hàn quán gia đem sổ sách theo cùng, kéo theo Phùng Gia Hào đến thư phòng Đại Bào gia. Trên đường đi, Hàn thị suy nghĩ rất lung. Liên Thành Hầu mở miệng muốn cùng làm ăn, vậy phải chia lợi nhuận thế nào, quan hệ thân thiết đến đâu, nếu sau này trong cuộc đoạt đích, Liên Thành Hầu có kéo cả Phùng gia xuống nước cũng không!

Hàn thị đến trước thư phòng, cũng không thấy người canh giữ, liền đi vào, bên trong đã có người ngồi sẵn, Hàn thị nhìn quanh một giây, thấy Liên Thành Hầu cùng Đại Bào gia đều đang ở phía kia căn phòng, khuất sau một giá đồ cổ thay thế bình phong. Hàn thị nhìn về hướng đó, thì lễ một cái:

- *Tham kiến Hầu gia!*

Tiếng Liên Thành Hầu khách khí phát ra:

- *Phu nhân đã lễ rồi, Triệu Thiếu giám theo bàn Hầu đã lâu, nay tích lũy được chút vốn nhỏ, thật muốn làm ăn. Nên mời đến nhờ phu nhân vậy!*

Bởi vì triều đình không cho phép quan viên cùng hoàng thân buôn bán, vậy nên bọn họ thường phải để thân tín đứng tên hộ, phi thương bất phú, các Ngự sử tố cáo một hồi cũng không đẹp được, nên Hoàng thượng thường nhắm mắt cho qua. Lễ đó, Đại phu nhân nghe qua cũng biết Triệu Thiếu giám này là Liên Thành Hầu mượn danh làm ăn. Đại phu nhân liền ngồi xuống dè dặt:

- *Thất lễ với Thiếu giám, chẳng hay Thiếu giám muốn đầu tư gì?*

Triệu Thiếu giám đi chuyển đổi mất phương dài đến cuốn sổ bìa đỏ mà Hàn quán gia đang ôm, sấm soi bộ móng tay dài đẹp:

- *Phu nhân có gì sinh lợi nhất?*

Hàn thị cười hơi gượng, trên đời Hàn thị kinh bi nhất loại yếm nhân này, nhưng đây là Thiếu giám, người bên cạnh Liên Thành Hầu, muốn không nể mặt cũng là không được, Hàn thị ra hiệu để quán gia đưa sổ xuống, Triệu Từ Đoạn chậm rãi mở sổ, đọc rành mạch hồi lâu mới nói:

- *Trong đây có một tâu lâu khiêm sông bạc là Tủy Khê phường, thu vào cũng không tệ, phu nhân thấy thế nào?*

Hàn thị ngẫm nghĩ, Tủy Khê phường này mỗi năm cũng kiếm về được khoảng hơn chục vạn lượng bạc, coi như không tệ, nếu đầu tư thêm hẳn sẽ sinh thêm phần lợi nhuận cao hơn, Hàn thị cười cười:

- *Thiếu giám thật có mắt nhìn, Tủy Khê phường thực chất làm ăn rất tốt, nếu muốn, Thiếu giám có thể bỏ tiền vào.*

Triệu Từ Đoạn lướt thêm một vòng, lại thấy Bích Ba trang, nơi này có suối nước nóng, kinh doanh như một khách điểm, doanh thu cũng cao ngất, nửa năm qua đã thu được hơn năm vạn lượng bạc. Triệu Từ Đoạn nghĩ trong lòng, Hàn thị mấy năm qua sống trên đồ cưới của Đại tiểu thư thật sung sướng, chẳng trách, Hầu gia chương mất, muốn thu về.

Triệu Từ Đoạn phát tay cho mấy gia nô không rương gỗ đi tới, mở miệng cười nhạt:

- *Đây là năm vạn lượng vàng, nó tài muốn góp chút vốn vào làm ăn ở Tủy Khê phường và Bích Ba trang.*

Hàn thị sững sốt, nhìn số vàng mà người kia đang lỏng lảnh từng đợt, Phùng Gia Hào ngồi cạnh cũng thấp phần mừng rỡ, năm vạn lượng vàng, là năm ngàn vạn lượng bạc đi. Nói Phùng phủ cũng là thế gia, nhưng tự chung cả đời này, chưa bao giờ có một khối lượng tiền của nhiều như vậy.

Hàn thị lắp bắp nhìn Hàn quán gia:

- *Mau mài mực khế ước cho Thiếu giám đại nhân!*

Triệu Từ Đoạn cười cười:

- *Nó tài chỉ là bề tôi của Hầu gia, nào dám nhận tiếng đại nhân này của phu nhân!*

Hàn thị nào nghe được gì nữa, mắt hoa lên những vàng kim rực rỡ, Hàn quân gia viết xong khế ước mới đưa đến cho Triệu Từ Đoạn, nụ cười trên gương mặt trắng nõn như hoa lê của hắn dần thu lại, giọng điệu cũng không còn hòa nhã nữa:

- *Thật không hiểu phu nhân cảm thấy Thiếu giám ta không xứng làm ăn với phu nhân?*

Hàn thị quay đầu nhìn Hàn quân gia, lại đọc tờ khế ước Triệu Từ Đoạn trả lại, Hàn thị đọc đi đọc lại mấy lần đều nhìn không ra sai ở điểm nào, cuối cùng mới áp ứng:

- *Thiếu giám thấy có gì không phải?*

Triệu Từ Đoạn chỉ vào sổ:

- *Phu nhân, nó tài thấy trên đây có viết rõ hai nơi này đều là của Lữ phu nhân để lại cho Đại tiểu thư, sao Đại tiểu thư lại không kí khế ước? Khế ước không có chữ ký điểm chỉ của người sở hữu, thì làm sao có giá trị?*

Hàn thị ngớ người, mười mấy năm qua, Hàn thị luôn coi những món này là của riêng mình, nào nghĩ đến chuyện trên giấy tờ vẫn là của Phùng Gia Hỷ, khế ước sau khi lập ra còn phải đem tới quan phủ đóng dấu, như vậy giao dịch mới hoàn thành. Chỉ có điều như vậy, Phùng Gia Hỷ lại được nhúng tay vào chuyện sổ sách, Hàn thị không cam tâm, đang tìm cách trả lời lại, thì giọng Liên Thành Hầu sau giả đồ cổ vang lên:

- *Hóa ra Phùng Đại nhân không nể mặt bản Hầu lần này, thật sự bản Hầu có chút thất vọng! Bản Hầu cứ nghĩ câu Đại tiểu thư một mạng, năng sẽ không đến mức phải sạch.*

Đại lão gia nghe Liên Thành Hầu nói thì cảm thấy khó chịu, Hầu gia là Hầu gia, Phùng Hoàng có gây một chút thì gì cũng chẳng sánh được, huống hồ Liên Thành Hầu mới mười sáu tuổi, tương lai rất dài, ai biết được ngày sau Vương tướng vinh hiển thế nào. Nhà mẹ Liên Thành Hầu lại là Tương gia, Hoa Tần có thất sủng, nhưng còn đó một Tương Hoàng Quý phi, một Tương Đại Tướng quân cả một cái Tương Quốc công gia nữa. Phùng gia danh gia vọng tộc thế nào, cũng không bị được, Đại lão gia nghiêm nét mặt lại:

- *Hầu gia đừng nghĩ như vậy, chỉ là phu nhân làm việc có chút sơ sót, Gia Hỷ sẽ đến ngay thôi!*

Liên Thành Hầu cười cười, hóa ra Đại tiểu thư tên là Gia Hỷ. Hắn thật sự rất thương thức cái tên nàng, vui vẻ nhẹ nhàng. Hắn gật đầu nhìn Đại lão gia:

- *Bản Hầu biết Phùng Đại nhân là người hiểu chuyện, lại là bậc trọng thần trong triều, sao có chuyện quân gia không nghiêm, hà khắc tôn tử được!*

Hàn thị nghe mấy lời này mà khó chịu, cái gì quân gia không nghiêm, hà khắc tôn tử, đây chính là nói người làm mẫu thân như bà độc ác với con khác mẹ hay sao. Hàn thị nụ cười vụn vụn khổ khổ nhìn Tạ ma ma:

- *Gọi Đại tiểu thư đến đây mau!*

Tạ ma ma men theo vườn hoa ba chân bốn cẳng chạy đến phòng Đại tiểu thư mời. Gia Hỷ hiện tại vốn ở trong viện Đại phu nhân, nên rất nhanh đã nghe thấy tiếng bước chân Tạ ma ma gấp gấp đứng trước sân chung. Vĩnh Đan nhìn sắc mặt thân nhân của Gia Hỷ, cười cười bước ra:

- *Buổi trưa khó chịu, không biết ma ma có việc gì lại gấp rút vậy?*

Tạ ma ma nghiêng răng nghiêng lợi:

- *Hừ! Còn không mau gọi tiểu thư nhà người sang bên thư phòng lão gia, Đại phu nhân đang đợi bên đó. Còn có Hầu gia, nếu để Hầu gia chờ lâu, người gánh được tội không?*

Vĩnh Đan khó chịu, cái gì là chó cậy gần nhà, viện này của Hàn thị, hiển nhiên Đại tiểu thư không thể mắng chửi làm khó người của Hàn thị được. Gia Hỷ bên trong nghe rõ, mới chậm chậm đứng dậy:

- *À, thì ra là Tạ ma ma, ta cứ tưởng nó thì phòng nào đến quấy nhiễu, ma ma vào trong uống trà đợi một chút, ta chỉnh trang rồi đi ngay.*

Tạ ma ma liếc xéo:

- *Nó thì không có thời giờ uống trà, phiền tiểu thư nhanh một chút!*

Gia Hỷ cũng lúc ngồi xuống bàn thì Hà ma ma don dà đem thuốc đến, cơ thể nàng suy nhược đã lâu, lần da cũng nhợt nhạt, mười mấy năm qua sống trong chen ép, nàng mới xuyên qua chưa đầy một tháng, đánh phải tích cực bồi bổ bằng được liệu, thức ăn. Những thứ này đều phải mua bằng tiền a, mỗi tháng mười hai lượng, còn thua cả chi phí ăn mặc của Phùng Gia Hòa là thứ nữ Đại phòng, mỗi tháng hai mươi lượng. Gia Hỷ cười nhạt, lần này nàng phải đòi cả vốn lẫn lời:

- *Vĩnh Đóa, hầu ta uống thuốc, Vĩnh Đan giúp ta chỉnh lại tóc. Hà ma ma, xem thử phòng bếp đã có cơm chưa? Sáng sớm nay ăn ít, quả thật bây giờ ta có chút không chịu nổi.*

Nhìn Tạ ma ma cầm gậy đứng đó, Gia Hỷ thấy thật thoải mái cái gì gây ông đập lưng ông, ác nô bắt nạt chủ tử đã quen như bà ta, đứng ngoài sân nửa canh giờ còn là nhẹ! Tạ ma ma nhìn Gia Hỷ hết uống thuốc lại ăn cơm, xong xuôi còn dùng hoa quả, lại đợi nấy a hoàn pha nước súc miệng bạc hà hoa hồng, bôi lại môi son, kẻ lại mày liễu, vuốt phẳng vạt xiêm y, rồi mới thông thả đi ra. Gia Hỷ ngang qua Tạ ma ma một cái, cười cười:

- *Phiền ma ma đợi lâu!*

Tạ ma ma khó khăn lắm mới nhắc được chân đi theo sau, vừa ra đến viện Đại lão gia thì trời đổ tuyết, những bóng tuyết trắng tinh lấp lánh đầu đông, báo hiệu cái rét dữ dội đã đến. Gia Hỷ vươn tay nghịch một bông tuyết trong lúc đợi Tạ ma ma vào bẩm báo.

Khi Gia Hỷ vào phòng, đã thấy Triệu Từ Đoạn trầm trầm ngồi cùng Đại phu nhân, trên bàn sổ sách chất đống, bên cạnh Đại phu nhân, Phùng Gia Hào trang điểm hoa lệ mái mề nhìn mấy ruộng vàng rờn, nếu không được Liên Thành Hầu báo trước, có lẽ Gia Hỷ cũng thất kinh khi nhìn sổ vàng đó. Nàng chậm rãi tiến lên:

- *Tham kiến Hầu gia.*

Liên Thành Hầu ho khan một cái, hiệu nàng đứng lên, Gia Hỷ lại nhìn sang Đại lão gia:

- *Phụ thân, mẫu thân an hảo!*

Vĩnh Đan đã sắp xếp ghế bên cạnh Đại phu nhân, Gia Hỷ thân nhiên ngồi xuống, vừa ngồi đã nghe tiếng Liên Thành Hầu:

- *Thật lạ, đây là Đại tiểu thư của quý phủ? Bản Hầu thật nghi hoặc?*

Đại lão gia nhún mày:

- *Vì sao Hầu gia lại nghi ngờ?*

Liên Thành Hầu cười rộ lên:

- *Bản Hầu gặp qua Trường Công chúa cũng phải hành lễ, chỉ là không biết Phùng Nhị tiểu thư gặp trường ti có thể làm lơ như vậy, khiến bản Hầu không khỏi suy nghĩ người vừa đến có phải Đại tiểu thư không?*

Đại phu nhân nghe vậy thì ruột gan lẫn lộn lên, vừa khó xử vừa khó chịu, liếc mắt nhìn Phùng Gia Hào đang vụn vụn trên ghế kia một cái, Phùng Gia Hào đứng dậy, nhìn qua Gia Hỷ một cái:

- *Đại ti, muội muội thân thể không tốt, Đại ti bỏ qua.*

Gia Hỷ doan trang hiền huệ hỏi thăm mấy câu, lại nói:

- *Muội muội đã thấy không khỏe, sao còn ở đây làm gì, mau cho người đưa về nghỉ ngơi!*

Phùng Gia Hào trừng mắt nhìn qua, cái gì, là đuổi nàng đi sao? Nàng trang điểm ăn vận, chỉ muốn được Liên Thành Hầu để mắt đến, Gia Hỷ vừa đến đã muốn đuổi nàng đi. Phùng Gia Hào kéo khăn tay, liếc nhìn Đại phu nhân. Hàn thị thấy Liên Thành Hầu đã có ý nói Gia Hào thất lễ, không phép tắc, cũng không định gây rối thêm, chỉ gật đầu:

- *Con cũng nên về phòng nghỉ ngơi!*

Lại gọi Tạ ma ma đưa Phùng Gia Hào về. Gia Hỷ mím môi kim lại nụ cười, cẩn thận nhìn Triệu Từ Đoạn, đọc qua mấy lượt khế ước, cuối cùng mới nói:

- *Thiếu giám, lợi tức này vẫn nên chia theo mỗi người một nửa!*

Hàn thị trừng mắt nhìn Gia Hỷ, cái gì là không biết tốt xấu nặng nhẹ. Năm nghìn lượng vàng kia có thể mua đứt cả gia sản đó, đừng nói là góp vốn. Gia Hỷ mặc cả như vậy, chỉ sợ rằng Hầu gia nổi giận.

Triệu Từ Đoạn phát phờ quạt lụa tím thắm, cười như không cười:

- *Đại tiểu thư muốn chia đôi?*

Gia Hỷ gật đầu:

- *Đầu rằng Thiếu giám góp phần nhiều của cải nhưng chung quy lại việc quản lý ghi chép chịu trách nhiệm vẫn do Phùng Gia Hỷ ta làm, coi như ta bỏ công, người bỏ của, Thiếu giám thấy như vậy có hợp lý không?*

Triệu Tử Đoạn muốn cười cũng không cười được, Đại tiểu thư này thật sự muốn Hầu gia mang tiếng hẹp hòi bức ép nữ nhân hay sao chứ. Sau giả gỗ, Liên Thành Hầu ho nhẹ:

- *Đại tiểu thư đã mở lời vậy thì người cũng nên đồng ý!*

Triệu Tử Đoạn chấp tay một cái tỏ ý đã nghe. Soạn thảo kế ước lần nữa, sau lại cùng Gia Hy đóng dấu điểm chỉ. Phòng Gia Hy híp híp mắt nhìn hần, lại nhìn qua phía Liên Thành Hầu, cuối cùng mới nở nụ cười.

Liên Thành Hầu thấy dung nhan điểm lệ của nàng nhờ nụ cười mà càng thêm tươi sáng, hần cảm thấy khó khó cỡ họng:

- *Dù sao cũng là đã để nhiều kim lượng lại như vậy, thì Triệu Thiểu giám cũng nên ở đây giúp đỡ Đại tiểu thư điều hành hai phường này!*

Hần thị cảm thấy sự việc đi quá xa, vội vàng nói:

- *Đại tiểu thư là nữ nhi khuê phòng, hơn hết còn không có viện riêng, Triệu Thiểu giám nếu cứ ở mãi khách phòng cũng không tiện! Thân phụ có thể giúp đỡ Đại ti nhi quản lý sổ sách a!*

Đại lão gia thấy lời nói Hàn thị lộn xộn không hợp lý lắm, nhưng trước Liên Thành Hầu cũng không có ý làm Hàn thị mất mặt, hơn nữa, của nà trong nhà không vào tay con cũng là tay vợ, mới nói:

- *Hàngiaithânpânnqũytrọngcầnnữgườinhàhạ, gianĩchilatiểuthukhuêphòng, khôngđánhđếHàngiabỏ côngphảisư!*

Liên Thành Hầu cười mỉm:

- *BảnHầukhôngthểđếnnchuyệntrongnhàcủaPhùngđạinhân, bảnHầudangquảnmắmgànglượmgvàngkia!*

Đại lão gia nghe đến tiền cũng khó mở miệng, đành cho qua, Liên Thành Hầu nhìn Hàn thị một giây qua ó trống trên giá cổ, nụ cười càng rõ nét:

- *Phunhân, nằmgìnhiên lượng đó, cũngđủchoĐạitiểuthưcâymộtcănviệnmới, TriệuThiểugiámccũngkhôngcầnở khách phònglàngì.*

Hàn thị cứng lưỡi, không đáp trả được, mồ hôi chảy ròng ròng sau áo. Gia Hy xoay người thì lễ với Liên Thành Hầu một cái:

- *TạomHàngiaugiúp đỡ, GiaHysẽnghetheoHàngia, xâymớiviện, để Hầu gia không vì Triệu Thiểugiám mà phiền lòng!*

Nàng lại nhìn sang Hàn thị:

- *Tạomẫuthânmườinămquadrã giúp nữnhiquảnhĩsổ sách, naymữnhicũngxấpxuấtgiá, nhândìpnàycóTriệuThiểugiámchibáo, cũngnêntấpquảngiaquảnvụ!*

Hàn thị chỉ đánh gật đầu ra về từ mẫu:

- *Đạitinhnhiôiphải, chuyệnnàyHàngiatrôngcậyvàocon, đừng khiếnHàngiathấtvọng!*

Gia Hy mỉm mị cười:

- *Nữnhinhókhônggiam, ngoàithaiphuởng trang nàycòncótrangsức, vàivóc, tranhthêu, bìnghongcáckiểu, đugicũnglắđổcủamương, nữnhingàyđẽmócóchứtmongnhớ!*

Hàn thị gương mặt trắng bệch, những đồ này bao năm qua đã sớm tiêu sạch, làm gì còn giữ lại, hồi lâu Hàn thị mới gượng gạo:

- *Trongphủikhôngcónhiềumoitừđồđạc, mẫuthânhìnvậnnhớngười, chệukhôngthầubithươngđãđemrangòaitừ lâu! Mỗisốđồđạc cũ mựchư hòng chưakểđến!*

Gia Hy a lên một tiếng, đưa khăn tay lau nước mắt vô cùng đau xót, mỹ nữ yếu điệu hoa lệ dưới mưa khiến ai này đều thương cảm. Hàn thị biết bản thân đã quá thất thố trước mặt Đại lão gia và Liên Thành Hầu rồi, đành giả là:

- *Biết rằng tiềnbạc không đốilấyđược, nhưngmẫuthânsẽcóovát vàcònmoniàohaymónấy, thứgidămát, mẫuthânsẽtìmmuabivào!*

Gia Hy thì lễ một cái, uyển chuyển cáo từ lui đi, Triệu Tử Đoạn cũng cất bước theo, cho người ôm sổ sách cùng mấy rương vàng đến phòng Gia Hy trong mỗi tiếc hận của Hàn thị.

Liên Thành Hầu đẩy mắt đượm tia âm hiểm không rõ. Việc cũng đã xong, không lý gì còn ở lại Phùng phủ.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thêm Đại Mặc Hương* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Chương 11: Trở Mình Lật Người

Liên Thành Hầu lên xe ngựa quay lại Mi Châu, trời lúc này cũng khá rét, mặc dù hần đã nghe ngóng được chỉ ý Hoàng thượng cho phép Hoa Tần được đến Hầu phủ cùng hần, nhưng với mặt độ tuyết ngày càng dày đặc thế này, có lẽ nhanh nhất cũng phải đến cuối mùa xuân sang năm người tuyển chỉ mới tới được Liêu Châu.

Xe ngựa của Liên Thành Hầu được thiết kế vô cùng đặc biệt, trong xe được ngăn thành hai phần, phía trước nhỏ hơn, đặt vừa một bàn trà nhỏ cũng chỗ cho hai người ngồi, qua một rèm ngăn dầy là nơi để Hầu gia nghỉ ngơi, có gối tựa mềm, chăn ấm áp, dưới lòng xe còn một hệ thống sưởi ấm bằng sắt khối. Sắt nung nóng thả từng viên vào bên trong, đủ để phía trên xe lúc nào cũng ấm áp.

Tuyệt Tâm ngồi đằng trước, đây là xe song mã, kéo bằng một đôi ngựa đực khỏe mạnh, đầu xe có hai xa phu đang thay nhau điều khiển, hần nhấp môi bằng rượu. Sau lần rèm kia, Hầu gia còn mai trêu hoa ghẹo nguyệt với một nha hoàn là Linh Tê, Linh Tê này đi theo Hầu gia từ nhỏ, trong phủ được yêu chiều không kém tiểu thư khuê các. Lần này Hoa Tần đến, không rõ Linh Tê có bị chính đồn một lượt hay không.

Hầu gia thiếp đi một lúc, Linh Tê mới ra phía đầu xe ngồi cùng Tuyệt Tâm, áo xống nàng ta chưa kéo lên chỉnh tề, vai vẫn hở một khoảng rộng, đủ để thấy vết bầm đỏ mà Liên Thành Hầu để lại. Tuyệt Tâm ho nhẹ, mắt hướng ra cửa sổ, bên ngoài gió đang thổi tuyết bay mịt mù, hần không có gì để xem. Linh Tê hiểu ý, chỉnh trang y phục. Linh Tê mở miệng trước:

- *Tuyệt thế này, không biết bao lâu mới đến về đến phủ!*

Tuyệt Tâm nheo nheo mắt:

- *Linh Tê có nương bận tâm gì, càng chậm về phủ, có nương càng nhiều cơ hội được Hầu gia coi trọng.*

Linh Tê thờ dài, thân phận của nàng vốn đã vô cùng bấp bênh. Cái nàng dựa vào chỉ là chút tình nghĩa thuở bé nàng bên cạnh hầu hạ. Mấy năm nay Đại Công chúa lại gửi đến một cái Cẩm Từ, tuy Cẩm Từ lớn tuổi hơn nàng, cũng không phải là nữ hầu hạ giường chiếu, nhưng là người của Đại Công chúa, nên được làm quản sự trong phủ, Cẩm Từ vốn đã chường mắt rắng từ lâu, lần này Hoa Tần đến, nàng vẫn thật sự lo lắng.

Linh Tê thờ dài:

- *Hầu gia nói sẽ bảo vệ ta, nhưng huynh cũng biết, nội trạch tranh đấu dữ dội, ta...*

Tuyệt Tâm lắc đầu, không phải hần không hiểu, nhưng bên Hiên Trì Châu đã mấy lần đánh tiếng muốn gả Hiên nhị tiểu thư sang bên này, Hầu gia cũng không có ý gì phản đối. Vốn chỉ là một tước Hầu, ngang hàng chính Tam phẩm, tuy có cao hơn cái Tử phẩm Trĩ Châu, nhưng Trĩ Châu ít ra còn nắm đại cuộc một châu, trong khi đó Liên Thành Hầu chỉ có một cái Liên Thành nhỏ bé! Hiên nhị tiểu thư gả sang, nhà mẹ lại gần, sợ rằng Linh Tê đến xương cũng bị ăn sạch.

Liên Thành Hầu nằm sau màn trướng xe, hần cũng chẳng ngủ được, nghĩ tới cái hôn sự và vận đặt ra trước mắt, âm thầm tính toán một lượt. Đột ngột xe ngựa khựng lại, xóc lên một cái. Tuyệt Tâm liền vịn rèm hơi bên ngoài

- *Có chuyện gì?*

Xa phu trả lời:

- *Nguyên thủ vệ, không rõ vì sao đoạn đường này bị chắn lại, ngăn không cho người đi.*

Tuyệt Tâm nhủ mày, lúc này một trong mấy thị vệ xe ngựa phía sau đã đến, hỏi qua tình hình một lúc thì bẩm báo:

- *Nguyên thủ vệ, mấy người ở đây cho biết hôm nay Thịnh Vương phủ xuất ra một tiểu thiếp vềHuyQuậnCông phủ, vì vậy nên mới chắn đường để tiện đi lại!*

Tuyệt Tâm nheo nheo mắt, gần giọng:

- *Làm càn! Chỉ là một cái thiếp thất, lại để Hầu gia phải đợi ở đây?*

Hoàn Nhan Viên Hạo sau trường nghe rõ, chỉ nhàn nhật báo:

- *Tìm đường vòng mà đi, miễn làm lỡ việc vui của nhị vị hoàng huynh.*

Tuyệt Tâm nhận mệnh, cũng không nói thêm gì, cho xa phu quay xe đi đường khác. Chỉ là đoàn rước dâu của tiểu thiếp kia đi thêm một đoạn thì bị chặn lại bởi một xe ngựa cũ kỹ, trên xe là một lão già mù, chân bị thương bốc mùi hôi thối, cùng vợ lão ta trông hốc hác nhem nhuốc như hai kẻ ăn mày, chiếc xe lao thẳng vào đoàn đường chật, đụng phải kiệu hoa, tạo nên cảnh hỗn loạn.

Một bên ý thế Vương phủ hiệp người, một bên ra về cứu người như cứu hỏa, lão già mù nằm lăn lộn trên nền tuyết ăn vạ, cái chân nhiễm máu mù be bét trên đường. Mấy tên phu kiệu quật roi da xuống người ông lão, thật huyền não.

Trong một cao lâu, ngay cạnh cửa sổ, Hoàn Nhan Viên Hạo mỉm cười nhìn cảnh tượng náo nhiệt dưới đường kia, cái gì là gây ông đập lưng ông. Linh Tề tựa người vào cửa sổ:

- *Thật mắt mặt, một tiện thiếp cũng chắn đường đụng kiệu son son rước vào phủ!*

Liên Thành Hầu nhấp môi lên ly rượu, nhàu mày:

- *Nhị hoàng huynh không ngu ngốc vậy đâu.*

Tuyệt Tâm gật đầu, hần vừa điều tra mấy thông tin:

- *Đây là một nữ tử thanh lâu, không hiểu vì sao được Nhị Thịnh Vương mua về nhưng không đem đến đất phong, cứ giữ lại kinh thành. Nghe nói tháng trước va phải Huy Quận Công...*

Hoàn Nhan Viên Hạo cười cười, Huy Quận Công chính là tam hoàng huynh của hần, một tên đầu đầu hủ, cần bản ngu dốt, cậy vào Thái tử mà lộng quyền. Cái này có lẽ là hồ Nhị Thịnh Vương đảo sẵn cho Huy Quận Công lọt vào. Nhị Thịnh Vương giống Vạn Quý phi, trước khi lập kế lớn phải bày ra nhiều mưu nhỏ.

Linh Tề ngắm nghía người mặc hỷ phục trong kiệu vén rèm nhìn ra ngoài kia, hơi giật gấu khăn tay, Tuyệt Tâm nói thêm:

- *Lần này Huy Quận Công muốn đón nàng ta về phủ, Nhị Thịnh Vương ba lần bảy lượt đểu làm khó, cuối cùng Huy Quận Côngchàng ta lấy thân phận quý thiếp đem kiệu hoa đến rước, nên hôm nay mới xảy ra cơ sự này!*

Hoàn Nhan Viên Hạo thông tay gấp một miếng vịt quay vào bát, vịt quay nóng hôi hổi, bên ngoài gió lạnh, nhấp một ly Nữ nhi hồng, cảm thấy thật sáng khoái, hần năng nằng ly rượu trong tay:

- *Đội náo nhiệt tan đi, đem thêm năm mươi lượng bạc cho vợ chồng lão ăn mày đó!*

Tuyệt Tâm nhận mệnh, năm mươi lượng bạc một mối gia đình thường dân tần tiện cũng đủ sống hai, ba năm. Khi này đã bỏ ra một trăm lượng. Liên Thành Hầu không phải quá giàu có, chuyện này đi cũng coi như dốc hết gia sản để gây tiếng vang tại kinh thành. Nhưng Hầu gia tính cách luôn rộng rãi như vậy. Tuyệt Tâm xoay người bước đi, cũng chỉ dám lặc đầu.

Linh Tề thấy dưới đường cũng vui bốt, liền đóng cửa sổ, gương mặt vì lạnh mà hồng rực lên, Hoàn Nhan Viên Hạo ôn nhu nhìn nàng ta:

- *Ngồi xuống ăn đi, đang bên ngoài phủ, đừng lễ tiết quá!*

Linh Tề mỉm cười, dạ một tiếng, liền ngồi cạnh Liên Thành Hầu, lòng thầm nghĩ nếu chuyện đi này mãi không kết thúc thì tốt quá.

Hiển nhiên chuyện Huy Quận Công còn trong tang kỳ đã nạp thiếp, lại dùng kiệu đỏ hỷ phục, còn gây loạn ra tay đánh người không thoát khỏi mảy ánh mắt sắc như cú vọ của các quan Ngự Sử. Mà phải kể đến Hàn Đại nhân, vốn là Phó Đô Ngự Sử, tính cách vô cùng cương trực, Hàn Đại nhân này là thân phụ của Đại phu nhân, ngoại công Phùng Gia Hào. Huy Quận Công trên triều bị trách phạt nặng nề, lại phải đóng cửa tĩnh tâm ba tháng. Vốn Hoàng thượng không có quá nhiều hi vọng vào Huy Quận Công. Vương tước cũng không ban, nhưng dù sao cũng là một Hoàng tử, lại dưới tay Thái tử, sau này Thái tử lên ngôi danh vọng thế nào chưa thể nói trước, nên các quan cũng có đứng ra cầu xin một chút. Cuối cùng hình phạt đó cũng chỉ là giờ cao đánh khẽ.

Đại lão gia ra khỏi sân rồng, vừa định lên xe ngựa, thì Đông Thượng thư đến, Đông Thượng thư vốn đứng đầu Lại bộ cùng Binh bộ thật không có liên can gì, Đại lão gia cũng chỉ định qua loa mấy câu, nào ngờ Đông Thượng thư không kiêng nể mà hỏi:

- *Phùng đại nhân, bản quan nghe nói rằng Liên Thành Hầu bí mật đến kinh thành đã ghé qua quý phủ?*

Đại lão gia hơi khó chịu, cũng là mệnh quan triều đình một phẩm cấp, không thua kém gì, cho dù Đông gia có một Vạn Quý phi, nhưng đó là chuyện hậu cung, tiền triều không hề can dự. Đại lão gia nhìn quanh một giây:

- *Sao gọi là bí mật, Liên Thành Hầu đến kinh thành đem theo mấy mươi kẻ hầu người hạ, chỉ là vì an toàn nên không công khai thân phận.*

Đông Thượng thư thấy Phùng Đại lão gia không nề mặt gì mình nên hừ một tiếng:

- *Phùng đại nhân nếu muốn sống tốt thì cũng nên nhìn rõ một chút, đừng vì lợi nhỏ mà hỏng đại cuộc!*

Đông Thượng thư phất tà áo bước đi, Đại lão gia cũng bực dọc lên xe ngựa, đây là uy hiếp, trắng trợn uy hiếp. Đông gia một lòng phò tá Nhị Thịnh Vương, vẫn luôn hoặc mua chuộc, hoặc đe dọa những người trung lập. Về đến Phùng phủ, Đại lão gia liền sai sứ thư động:

- *Mời Hiệu tiên sinh đến đây.*

Hiệu tiên sinh này là môn khách của Đại lão gia, được vinh dự ở cùng sân Đại lão gia, Hiệu tiên sinh năm xưa thi đỗ Thám Hoa nhưng không ra làm quan vì chán cảnh luân cú, quay về quê nhà bán đậu hũ với thế tử, mấy năm trước bệnh dịch, vợ con đều mất, phiêu dạt đến kinh thành thì được Đại lão gia cứu mạng, trở thành sư gia của Đại thiếu gia.

Hiệu tiên sinh ngồi gần cửa sổ, trên tường có mấy bức tự đồ của các danh gia nổi tiếng, đợi Đại lão gia kể xong chuyện, mới ôn tồn nói:

- *Đôngđạinhàtínhcáchthứtnướcđếnmàyluônnhư vậy, trongcác Hoàng tử, NhịThịnhVươnglàngườicóđủ yếu tốkếvịnhất, đượcHoàng thượng ưa thích, tướckhôngcũngcao nhất, dụngmạolãnhhọcvấnđềuỷên thâm. VạnQuýphityênhiệuxuânhanhcũng đã được nhậpgia phá dòngđích, hơnhétcònlànhấtphẩmQuýphi. Điểmvươngmãcđiynhất của NhịThịnhVươngchínhlàTháitử, mộtkhiconTháitửđanhhínhngônthuận, thìkhônghétcôngườikhácnổigì!*

Đại lão gia gật đầu:

- *Nhữngđiềumàytađềubiết, tiênsinhthấychuyệnLiênThànhHầuđộngộtgópvónlắm ăn vớiPhùnggia như thếnào?*

Hiệu tiên sinh vuốt vuốt chòm râu bạc:

- *LiênThànhHầuuyêntrẻ tuổi, nhưngcó chí khí, đángvócđềuđoaracylực, cấchốngônhànhtấnxúachúng, chắcchắntươnglại sẽ tiến thân, ánhmtắccủaNhịThịnhVươngtuyâmhiểmnhưngthiếuphảnminhbạc, tâmvocthậtsựLiênThànhHầuấnnhơn. TuyvậyLiênThànhHầulắmàyđếnlàngópvónvớidạiTiêuthuchứkhôngphàivớilãogia.*

Đại lão gia nhàu mày:

- *Có gì khác nhau?*

- *Dại tiểu thư trong phủ không được quá nhiều chú ý, thật sự sau vụ sự xuống ghế nên mới có rắc rối về việc nhiều hơn, trước đó ông các dụng nhan Đại tiểu thư, Hiệu mỗ cũng chưa được thấy qua! Một tiểu thư như vậy, Liên Thành Hầu đưa bạc đến làng góp vốn với Đại Tiếu thư chứ không phải với lão gia, mà chỉ để thăm dò!*

Đại lão gia đứng dậy, đến cạnh Hiệu tiên sinh:

- *Thăm dò?*

Hiệu tiên sinh phất phơ quạt giấy:

- *Nếu lão gia xem trong hont tiểu thư, chứng tỏ người cũng đang xem trọng Liên Thành Hầu, còn nếu người bỏ qua, thì rõ ràng là người đã có mục tiêu khác!*

Đại lão gia lúc này mới ngồi cạnh Hiệu tiên sinh, suy nghĩ:

- *Chuyện trong phủ không lộ ra ngoài, có lẽ Liên Thành Hầu cũng chỉ vì tình biết được!*

Hiệu tiên sinh nụ cười trăm

- *Lão gia, thích cho Hiệu mỗ nói thẳng, Đại tiểu thư quý phủ là dịch trưởng nữ, nhưng lại một viên xan nằm gò cho tiện, gần tánh phòng, khi cảylạichàng có một gian hám màochiulaovaohĩa, đồ đạc trong viện cũng sơ sài, thì đáng giá nhà lão gia trong hủi trắng bạc, đáng để tiểu thư làm bạn như vậy sao? Tìm những tiểu ti này, Lớn Thành Hầu có lẽ đã đoán ra mĩc độ sung ái của Đại tiểu thư mà dùng kế!*

Đại lão gia neho neho mắt nhìn về hướng Tĩnh U viên, hồi sau mới hỏi:

- *Theo tiênsinh, bây giờ mỗenlắm thế nào ởphải?*

Hiệu tiền sinh chỉ lên tấm bản đồ treo trên tường:

- Hằng năm cứ quamiadông, lão gia luôn phải dâng tấu xin giảm lương từ quốc khố để quân binh chuẩn bị đánh đuổi bọn cướp bóc từ Mạt Quốc đến cư ở làng mạc nơi biên quan, nhưng thường thì khi được cđuyệt, bời lẽ saumi xuân, tuyết tang gây lụt lội, trời ẩm ướt dễ có dịch bệnh, chonên quốc khố phải cắt bớt người dân!

Đại lão gia gật đầu:

- Rất đúng!

- Năm trước chẳng phải Hiền phu trong cung nhờ Mịch Hộ Bá gia cho Bộ Binh vay hai mươi vạn lượng bạc mới cứu nguy được tình hình, Mịch Hộ Bá gia xuất thân là Tướng quân nên hiểu rõ. Năm nay, lão gia hãy hỏi vay Đại tiểu thư, nhất tiểu thư đồng ý thì nhà Liên Thành Hầu đồng ý. May mà có thể được một cái tấu được phong đấy!

Đại lão gia nhìn chằm chằm Hiệu tiền sinh:

- Ý ti sinh chính là dựa vào Liên Thành Hầu?

Hiệu tiền sinh ôn tồn:

- Lão gia cùng Liên Thành Hầu chưa có chút quan lại, không thể nói là dựa vào. Nhưng Nhị Thịnh Vương gần năm ba, bốn phần quan lại, người thì giàu có rồi nhưng vẫn chưa chắc không gây nghi ngờ. Vả lại Vạn Quý phi chưa bao giờ được chấp chưởng lục cung, có thể thấy, Hoàng thượng không có ý thích ép Nhị Thịnh Vương lên ngôi! Liên Thành Hầu vốn kinh luân này không chighen một mình Phụng phủ, mà còn nhiều gia tộc quan viên khác, lão gia đừng quá lo lắng!

Đại lão gia cho người lui, thần thò suy nghĩ hồi lâu, mới hạ lệnh:

- Mời Đại tiểu thư đến thư phòng!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Chương 12: Ho Vay Lấy Lại

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Gia Hỷ cài thêm một lượt hoa vào lên tóc, cảm thấy dung nhan yếu điệu hơn một chút mới chậm rãi đi đến thư phòng. Vĩnh Đan luôn vào tay nâng lò sưởi bọc bông, giữ giữ tà áo gấm trắng lông thỏ, lại cầm ô che tuyết cho nàng.

Gia Hỷ nhìn hành lang được quét dọn sạch sẽ âm thầm hài lòng, Hàn thị quản việc nhà, vô cùng tham hiểm ích kỷ nhưng cũng là ti mi điều luyện, khó thể chê trách gì, Gia Hỷ nhìn mũi giày đá tà áo, trầm giọng:

- Em nói xem, vì sao phụ thân lại gọi ta đến?

Vĩnh Đan lắc đầu, trăm bạc dung đưa:

- Nó ti không biết, lão gia đi để ý đến chuyện hậu viện, phần lớn thời gian đều đọc sách, đi công vụ, ngay cả Nhị tiểu thư, lão gia cũng hiếm khi gọi đến gặp riêng.

Gia Hỷ nhìn cánh cửa thư phòng đã hiện ra cuối con đường, lẳng lặng cúi áo choàng, đi vào trong:

- Phụ thân, hôm nay tuyết rơi nhiều, người cẩn thận mặc ấm!

Đại lão gia chỉ vào ghế bên cạnh:

- Con ngồi đi.

Gia Hỷ vén tà váy đoan trang ngồi xuống, Đại lão gia vẫn viết viết ẩn ẩn, không có gì làm, Gia Hỷ âm thầm quan sát một lượt thư phòng, mực hương hoa lẽ thoang thoảng, nàng cố ghi nhớ sở thích của Đại lão gia, biết đâu có thời điểm lại dùng đến.

Đại một khoảng thật dài, Đại lão gia mới ngừng bút:

- Sản nghiệp của nương con để lại làm ăn chắc phát đạt?

Gia Hỷ hơi nhủ mảy, đột ngột hỏi đến sản nghiệp, không lẽ Hàn thị thổi gió bên gối nên Đại lão gia có ý muốn lấy lại, nhưng bây giờ người của Liên Thành Hầu còn ở đấy, Đại lão gia sẽ không làm vậy. Gia Hỷ tò vò về tội, mỉm cười:

- Nữ nhi cũng chỉ mới nhận được cách đây vài ngày, sổ sách cũng chưa kiểm kê kịp, mà mẫu thân cũng chưa đưa sang hết!

Đại lão gia thờ dãi một cái:

- Bên mẫu thân đề ta nói năng nhanh một chút, dù gì cũng bận quản lý hậu viện, sợ không nhớ hết được!

Gia Hỷ bĩu môi một cái, Hàn thị chậm chạp vì muốn khai khống số lợi nhuận, để bề ăn bớt, Đại lão gia hiển nhiên biết nhưng luôn bên vực, cười cười:

- Nữ nhi cũng nghĩ vậy, mẫu thân hay một nhọc trong người, sợ không quản nổi hết.

Đại lão gia biết lời nàng có hàm ý, liền nói thẳng:

- Qua mùa đông Bình Bộ thường thiếu ngân lương, sản nghiệp của con được Liên Thành Hầu đầu tư không ít, có thể cho Bình Bộ vay mượn? Khoảng ba mươi vạn lượng bạc?

Gia Hỷ chấn kinh, nhớ tới hiện đại, tư nhân làm ăn với nhà nước đều thua thiệt, nay muốn nâng bô tiền riêng ra cho triều đình vay, nàng không nỡ, cái vay này, sợ không dễ lấy lại. Gia Hỷ xoa xoa bàn tay vào lò sưởi, bên trong lò đã nguội ngắt, tay nàng cũng lạnh giá, Gia Hỷ mở miệng cười duyên đáng:

- Chuyện này nữ nhi không tự quyết được, phần vốn Liên Thành Hầu còn nhiều hơn nữ nhi, để nữ nhi hỏi qua Triệu Thiếu giám đã!

Đại lão gia cũng không miễn cưỡng, cho nàng lui ra ngoài. Gia Hỷ đường về miễn man suy nghĩ, cảm thấy vô cùng khó hiểu. Vĩnh Đan thấy nàng có tâm sự cũng phiền nhiễu, cho người nấu nước ấm có hoa mai để nàng tắm. Gia Hỷ ngâm người trong bồn, chưa ra khỏi nước đã phản phở:

- Triệu Thiếu giám đang ở đâu?

Vĩnh Đan đứng ngoài bình phong, đang dùng lò sưởi hơi ấm xiêm y của Gia Hỷ, trả lời:

- Hôm qua Thiếu giám đã lên đường đến Bích Ba trang rồi ạ.

Gia Hỷ xoa xoa đầu, mùa đông, suối nước nóng ở đó chắc thu hút không ít khách nghỉ lại. Sổ sách mong là Hàn thị ngày mai sẽ đưa qua, nàng đã đánh tiếng với Đại lão gia như thế, Hàn thị có thể nào không biết điều.

Gia Hỷ khoác áo, hờ hững hong tóc gần lò than cạnh giường ngủ, xung quanh yên ả đến kì lạ, Vĩnh Đan khoi khoi than để lửa thêm được một chút. Gia Hỷ nhìn quanh:

- Vĩnh Đóa đâu?

Vĩnh Đan lắc đầu:

- Mấy hôm nay nhà đầu đó cứ thấy vắng việc là chạy đi mất tích, Hà ma ma thì trở lạnh bị viêm khớp, cũng ít đi lại, chỉ nằm trong phòng rèn ri thôi!

Gia Hỷ đến trước bàn trang điểm, tùy tiện lấy ra năm lượng:

- Đem đến để Hà ma ma mua thuốc, người già nhiều bệnh, cứ để bà ấy nghỉ.

Chập tối, Gia Hỷ đang vẫn một bụi tóc đơn giản để đến phòng Đại phu nhân dùng cơm, thì Vĩnh Đóa mới trở về, Gia Hỷ nhủ mảy trách mảy câu:

- Em có còn là người bên cạnh ta không, suốt ngày chạy ra khỏi viện, em cũng là nữ nhi, đáng lẽ không nên tới công trước, lui công sau như vậy chứ?

Vĩnh Đóa ảm ức quý xuống nhận lỗi, Gia Hỷ cũng không nói gì nữa, phát phát tay để nâng dậy. Vĩnh Đan choàng áo ấm cho nàng, Gia Hỷ phản phó:

- Em cũng vất vả cả ngày rồi, đi nghỉ đi, để Vĩnh Đóa hầu hạ ta sang bên Đại phu nhân.

Gia Hỷ bước ra hành lang, so với nhiệt độ ẩm áp trong phòng thì hơi choáng váng một chút, bên ngoài rét muối, cũng chẳng thấy gia nhân nào canh cổng ban đêm, có lẽ trời quá lạnh khiến bọn họ đều trốn vào phòng củi cả.

Bên trong phòng Đại phu nhân có tiếng cười nói vui vẻ, Gia Hỷ nhìn Vĩnh Đóa:

- Nghe như tiếng của lão gia?

Vĩnh Đóa lên lút đến gần hơn:

- Còn có tiếng của biểu thiếu gia nữa!

Gia Hỷ nấp lò sưởi chặt hơn một chút, sáng mượn bạc, tối làm cơm, không biết trong hồ lô họ định bán thuốc gì. Gia Hỷ gõ cửa, Hạnh Độ là đại tì nữ bên cạnh Đại phu nhân tươi cười bước ra, mời nàng vào. Hạnh Độ ở Phòng phủ rất có mặt mũi, cũng đã hai mươi lăm nhưng không lập gia đình, ăn mặc chi phi đến Phòng Gia Hòa cũng chỉ được như thế. Vĩnh Đóa giúp Gia Hỷ cởi bỏ áo choàng, lại chỉnh trang một lượt cho nàng. Gia Hỷ thăm chán nản, nếu biết hôm nay đông đủ vậy, nàng không chỉ ăn vận đơn giản như vậy. Nhưng dù sao cũng chỉ là cơm tối, thanh nhã một chút cũng có ý vị riêng. Dù gì bốn cây trăm ngọc bích chạm bách điều này cũng đầu phải ai có thể có, nàng cũng chỉ vừa đặt riêng cách đây mấy ngày mà thôi. Nhìn qua tà áo xanh ngọc phẳng phiu lần nữa, về trên môi một nụ cười chuẩn mực, Gia Hỷ mới bước vào trong:

- Mẫu thân an hảo!

Chợt như bất ngờ vì thấy đông người như vậy, Gia Hỷ vô khựng lại một chút rồi cung kính:

- Phụ thân, nữ nhi có lễ!

Lại nhìn sang bên Đại thiếu gia cùng biểu thiếu gia, cúi mặt thì lễ một cái. Bởi Gia Hỷ lễ nghi hết sức tự nhiên nên Phùng Gia Hảo cùng Phùng Gia Hòa đều miễn cưỡng đứng lên chào hỏi. Đại thiếu gia cũng chỉ vào ghế trống cạnh Đại phu nhân:

- Mời ngồi xuống đi.

Gia hỷ vừa chạm xuống ghế, đã nghe Phùng Gia Hảo ngọt nhạt:

- Đại tì cũng thật cao quý, khiến cả nhà đang đợi cơm ti đây!

Gia Hỷ thăm cười Phùng Gia Hảo ngu ngốc này, muốn nói nàng đi trẻ cũng không nên trước mặt Đại lão gia tranh nhau, Gia Hỷ im lặng không nói gì, Đại phu nhân liếc mắt nữ nhi mình một cái, lĩnh đạm:

- Tạ ma ma đưa món lên đi!

Gia Hỷ nhìn chén ngọc trước mặt, âm thầm suyt xoa, Phòng phủ không hổ trăm năm thế gia, cũng thật phong phú. Chén ngọc này mùa đông sờ vào vẫn ấm, chắc chắn là đồ tốt. Lại nhìn bốn chậu đồng có chân cao chứa than bạc đó rực góc phòng, hai trăm ngọn nến cháy rõ mặt người, biết bao tiền của.

Tạ ma ma cho mấy tì nữ dâng lần lượt, một phần lẩu tiết cay to đặt lên giữa bàn, hương lẩu thơm đưa vào không khí khiến Vĩnh Đóa đứng sau cũng phải nuốt nước bọt ừng ực. Sau đó là bánh hành, thịt kho Tô Đông Pha, đậu que ớt đỏ, tiểu long bao, gà bọc tiêu đường...tất cả đều nóng hôi hổi. Cuối cùng, Tạ ma ma đặt thêm một bàn phụ, bảy mươi hai loại điểm tâm, tám loại canh hầm, năm loại cháo khác nhau nữa.

Gia Hỷ cảm thấy đói thật sự, kiếp trước nàng chỉ là nhân viên yếm, ăn uống qua loa, nay được sống lại, nàng thề hứa, kiếp này nàng phải luôn sống trong vinh hoa phú quý. Bữa ăn Gia Hỷ khéo léo tìm cách ăn được nhiều nhất, mà vẫn phải tự nhiên lễ độ nhất, dù gì năng cổ bạc nhưng Phòng phủ không cho phép tiêu thư có phòng bếp riêng, nếu nàng bỏ tiền ăn đồ xa xỉ chính là để người khác nắm nhục điểm, thăm tằm nàng cũng không muốn tỏ ra nhiều tiền để người khác thèm thuồng nghĩ đến.

Vĩnh Đóa gấp thức ăn cho nàng, Gia Hỷ nhìn chăm chăm hoa văn đôi đĩa, bất chợt, thấy một chiếc vòng vàng lộ ra trên cổ tay trắng nõn của Vĩnh Đóa, Gia Hỷ hơi thắc mắc, nhưng cũng không tiện tò vò về gì.

Đại lão gia giữa bữa cơm mới lên tiếng:

- Năm sau Tô Đông có đại sự, là bầu ra tân Tộc trưởng, có lẽ lão phu nhân sẽ đến Mi Châu một chuyến.

Đại phu nhân điềm nhiên:

- Dù gì cũng không đến lượt chi chúng ta nhận về vang danh hiệu này, lão gia quan tâm làm gì?

Đại lão gia gật đầu:

- Ta vốn là không quan tâm, chỉ là mấy đứa nhỏ đều đã lớn, ta muốn viết tên Gia Hòa dưới thân phu nhân.

Đại phu nhân bấy giờ mới ngước mắt lên, liếc nhanh qua Phùng Gia Hòa đang ngờ ngàng kia một cái, dầm dề:

- Lão gia sao lại quyết định đột ngột vậy?

Đại lão gia gấp một miếng đậu que, lại chế cay quá mà vớt đi, lạnh nhạt đáp:

- Bên Tĩnh Gia Bá phủ đã đánh tiếng muốn nghị hôn. Ta thấy hôn sự không tệ, nên đã đáp ứng, cũng muốn cho Từ tì nhi gả sang bên đó có chút mặt mũi.

Đại phu nhân nhàu mày một chút, Tĩnh Gia Bá phủ đến đời này chỉ có một cái duy nhất nam nhi, cũng chính là được tập ấm, thường gọi là Lưu tiểu Bá gia, tính cách phóng đảng, năm bảy phòng thiếp thất, nhưng dù sao cũng chưa có chính thê, Gia Hòa chỉ là thứ xuất, như vậy cũng quá cao đi. Đại phu nhân hơi lưỡng lự:

- Viết dưới danh thiếp, thiếp không ý gì, nhưng Tĩnh Gia Bá phủ sao lại muốn một con dâu thân phận như Từ tì nhi?

Đại lão gia cũng không nề mặt Gia Hòa đang ngồi cạnh, trực tiếp nói ra:

- Lưu tiểu Bá gia hẳn đã liệt giường một tháng nay, Tĩnh Gia Bá phu nhân muốn xung hì cho hẳn ta!

Phùng Gia Hòa nghe đến đó như sét nổ trời quang, đầu óc choáng váng, dù là thứ xuất, nhưng năng ta vẫn tự nhận mình là thanh cao tài năng, muốn có cái thú phu thê ân ái họa mĩ trước gương, nay phải gả cho một tên phóng đảng chực cái thiếp thất thì thôi đi, còn là bị bệnh sắp chết!

Phùng Gia Hòa uất quá hóa ngốc, vội đứng dậy:

- Không được!

Đại phu nhân nâng mi mắt:

- Vô lễ! Thường ngày ta dạy người thế nào? Có thể đập bàn quát tháo trước mặt phụ mẫu như vậy ư?

Đại lão gia nhìn Phùng Gia Hòa khốc lốc kia, phiền phức:

- Cũng là còn lâu mới bàn đến, ngồi xuống ăn cơm đi. Gà qua đó, với người đã là với cao.

Phùng Gia Hòa không nuốt nổi cơm, ai cũng biết thân phận nàng chỉ đáng lót đường cho Phùng Gia Hảo, nhưng nàng cũng là con người, ép uống đến thế nàng không chịu nổi.

Gia Hỷ chứng kiến một màn này, lòng ghen đi mấy phần, Phùng Gia Hòa cũng là nữ nhi ruột thịt của Đại lão gia, ông ta lại đánh lòng gả đi như vậy, cũng chỉ muốn một cái quan hệ với hoàng thân quốc thích. Hóa ra mấy cái thanh danh không màn quyền thế, không đưa nữ nhi vào cung cũng chỉ là để chầu. Gia Hỷ nuốt một hơi lạnh, Phùng Gia Hảo kia là bảo bối trong lòng họ, năng được tính là cái gì, nếu không tính kế tốt, năng chẳng phải cũng sẽ như Phùng Gia Hòa sao?

Lẩu tiết cay: làm từ nội tạng và tiết của heo, bò, cừu các loại. Thêm nhiều ớt, tiêu, hương liệu. Vị cay nồng, thơm, ấm.

Bánh hành:

Thịt kho Tô Đông Pha:

Đậu que ớt đỏ: đậu que cùng ớt nướng thơm giòn, sau đó xào cùng gừng tỏi, gia vị.

Tiểu long bao

Gà bọc tiêu đường:

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mạc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 13: Chương 13: Tử Hội Hồng Mai

Cuối bữa, Tạ ma ma đem mấy loại trái cây lên, đều là đồ quý, mùa đông lạnh, đến rau cũng không sống nổi, huống hồ là hoa quả. Phùng Gia Hào khinh khinh nhìn sang bên Phùng Gia Hòa đang khó nhọc kim nén nước mắt:

- Từ muội không ăn cũng không sao, sang bên phủ Tĩnh Giai Bá làm sao thiếu được của ngon vật lạ.

Phùng Gia Hòa lúc này không chịu được nên khóc lóc thảm thiết, Đại lão gia coi như không thấy, nói với Hàn thị:

- Độ năm ba ngày nữa, Tĩnh Giai Bá phu nhân sang xem mắt, cũng nên chuẩn bị một cái yến hội nhỏ, mời thêm vài phủ, Gia Hào cũng đã lớn. Gia Hỷ, Gia Hào đều nên định thân trước Gia Hòa.

Gia Hỷ im lặng không nói gì, đồ ngon cũng không đến lượt nâng ăn, tốt nhất phải xem Hân thị toan tính ra sao thì mới tương kế tựu kế. Phùng Gia Hảo thì ngược lại, mỉm cười e thẹn. Hân thị ngấm nhìn nữ nhi thân sinh một lượt, mới nói:

- Chưa qua hết tang kì, hoàng thân quốc thích cũng chưa có cưới hỏi. Thêm một năm nữa cũng tốt, vừa vận tìm một mối hôn!

Đại lão gia gật đầu:

- Về phần Gia Hỷ phụ nhân cứ liệu, còn Gia Hảo, để ta sắp xếp mấy nhà.

Lòng Gia Hỷ cuộn lên đắng ngắt, nằng thẳm cười nhạt, Phùng Gia Hảo được đích thân Đại lão gia chọn lựa hôn phối, còn nằng đành lòng để Hân thị lo liệu, cái gì lo liệu, Hân thị con chưa đưa nằng cho một tên cùi què sứt mẻ đã là hay. Xong tiệc, Gia Hỷ ra về, lại thấy vật ảo tím của Phùng Gia Hòa lên lút ra khỏi viện. Nằng bám tay để Vĩnh Đóa chạy đi nhìn một cái. Rồi lẳng lẳng vào phòng.

Vĩnh Đan khép cửa, thay giày cho Gia Hỷ, trời tuyết lạnh, chân ướt sẽ không tốt, lò than bốn góc phòng dâng lên ấm áp vô cùng. Gia Hỷ nói qua vài chuyện vừa xảy ra, nghị luận:

- Em nói xem, vì sao Đại lão gia lại nói ra cái hôn sự không mấy tốt đẹp trước mặt cả phòng này?

Vĩnh Đan mang lại tất chân cho Gia Hỷ:

- Từ tiểu thư cũng biểu thiếu gia có một tầng quan hệ, chắc là để cắt đứt đi!

Gia Hỷ gật đầu, chuyện này cũng chẳng bí mật gì, Hân thị tháng trước còn cảnh cáo Phùng Gia Hòa một lần, nhưng nhanh như vậy đã muốn gả đi, chẳng phải Đại lão gia đối với con đẻ mình độc ác quá hay không. Chung quy lại cũng chỉ là con thị thấp, không có chút giá trị nào.

Vĩnh Đóa quay về, thờ dốc, má mỗi đều đỏ ửng vì lạnh:

- Từ tiểu thư nằng ta chạy đến viện của biểu thiếu gia cầu dẫn...thật là hồ ly tinh. Chẳng trách Đại lão gia gả nằng ta xung hỷ.

Gia Hỷ nhủ mảy, bản luận chủ tử vốn là chuyện không nên làm, nhưng dù sao đây cũng là trong phòng nằng, không có kẻ khác nghe được. Gia Hỷ trầm giọng:

- Ngủ thôi, mấy ngày sau không biết còn xảy ra đại sự gì!

Thế nhưng tuyết lạnh, muốn tổ chức một cái yến tiệc cũng không dễ, trong kinh thành vắng ngắt, đường đi ngập trong tuyết, xe ngựa cũng không dễ qua. Cho nên Tĩnh Giai Bá phu nhân cũng không có đến xem mặt được, tạm thời Phùng Gia Hòa vẫn yên ổn sống.

Sáng mười lăm, trời hừng hơm một chút, nắng nhẹ rất đẹp và trong trẻo. Lão phu nhân muốn các phòng sang thính an, cho nên trời vừa sớm, Hân thị đã gọi các nằng sang lập quy củ rồi cùng nhau đi bộ. Trái ngược với dự đoán của Gia Hỷ, sắc mặt Phùng Gia Hòa hồng nhuận, vô cùng tốt, tựa hồ cái hôn sự kia không phải rơi vào đầu nằng ta vậy!

Gia Hỷ thong dong đi theo Hân thị, dù gì Phùng Gia Hòa nữ nhi một thấp thất mà được nuôi dưới gối Hân thị bao năm vẫn sống yên ổn, phần lượng hàng tháng chỉ có hơn Đại tiểu thư nằng chứ không hề kém cũng coi như bản lĩnh không nhỏ.

Hân thị đến nơi đã nghe thanh âm cười đùa trong khách phòng phát ra, tiếng nói lành lốt của Tứ phu nhân Nguyễn thị không lẫn vào đâu được. Hân thị nhấm mặt, thận trọng bước vào, sau khi thính an chào hỏi qua lại mới điềm tĩnh ngồi xuống, hôm nay Tam phu nhân đến một mình, Phùng Tú Mai, Phùng Tú Mi đều bị nhiễm lạnh, mà cả Ngũ phu nhân cũng bị phong hàn. Cho nên không khí trầm lắng hẳn.

Lão phu nhân ngấm nghĩa Phùng Gia Hòa một cái, bắt giác hốt:

- Phạm di nương đâu?

Phạm di nương đây là mẹ đẻ của Phùng Gia Hòa, thường ngày nằng ta niệm phật, không bao giờ ra khỏi viện. Không tranh sùng ái, không giành giật, tựa hồ như không tồn tại. Bởi nằng ta như vậy Hân thị cũng không làm gì khó dễ, mà Phùng Gia Hòa cũng ở viện Đại phu nhân mà lớn lên.

Phùng Gia Hòa hơi giật mình một chút:

- Di nương vẫn ngày ngày cầu phúc tổ mẫu!

Lão phu nhân thở dài:

- Đứa nhỏ mệnh khổ này, người xem Tĩnh Giai Bá phu là chỗ nào, tên Lưu tiểu Bá gia cũng đã sắp chết, để người đi bên đó, ta thật sự không an tâm. Nhưng người ta đã đưa thiếp thư đến tận phủ, phụ thân người chi là một thượng thư! Không thể từ chối được.

Chung quy cũng chỉ muốn Phùng Gia Hòa ưng thuận cái hôn sự này, mẹ đẻ nằng ta còn ở đây, nằng ta nếu có hành động gì cũng chính là đẩy Phạm di nương vào chỗ chết. Lão phu nhân tỏ vẻ tiếc thương, ban cho Phùng Gia Hòa mấy cái trâm vàng vòng ngọc. Lại nhìn sang Tứ phu nhân âu yếm:

- Di nhi, Hoài Nam Vương gia đã đến kinh thành, mối hôn này với Ngũ tỉ nhi không tệ!

Tứ phu nhân dạt rang một tiếng, cười vui vẻ. Gia Hỷ nhìn sang bên cạnh, đã thấy mặt Phùng Gia Hòa tràn đầy hận ý. Phùng Dạ Vân là đích nữ Tứ phòng, được cha thương mẹ yêu tổ mẫu lo lắng, còn Phùng Gia Hòa chỉ là thứ nữ, dù có xuất sắc thế nào, cũng chỉ là đá lót đường cho kẻ khác. Phùng Gia Hòa nắm chặt tay, mặt ngày càng đỏ.

Hân thị quay mặt nhìn Phùng Gia Hảo, tựa hồ không tin lời của lão phu nhân nói là thật, Hoài Nam Vương gia? Đây là cháu trai của Hoàng thượng, sau sự biến Hoàng thượng đoạt ngôi năm đó, tất cả những người con của phế đế đều mất mạng chi có vị Hoài Nam Vương gia này vẫn sống, mà là sống rất tốt, một tước Vương, đối đãi không khác gì Hoàng tử. Hân thị lấy phong thái tự nhiên nhất mở miệng:

- Hoài Nam Vương gia sắp đến kinh thành?

Nguyễn thị nhìn qua lão phu nhân một cái, cười khanh khách trả lời:

- Không chỉ đến Thần Đô, còn là ghé qua phủ chúng ta thăm hỏi lão phu nhân!

Hân thị cười giọng gao, thăm hỏi lão phu nhân, bởi vì họ Nguyễn ở Hoài Nam cũng là thế gia, Vương gia nhận đất phong ở đó, vẫn nề mặt họ vài phần. Vương gia không có nhà mẹ đẻ hỗ trợ, Ngụy gia đã từ lâu thất thế, chỉ dựa vào duy nhất một hoàng thúc có mối thù giết cha. Cuộc sống trôi qua hẳn không dễ chịu như lời đồn.

Hân thị suy tính một chút, vô vô khăn tay, nếu quả thật Hoài Nam Vương gia được Hoàng thượng thiên vị như chính cốt nhục của bản thân, thì để Phùng Dạ Vân gả sang bên đó có phải là quá dễ dàng cho Tứ phòng không?

Đến ngày mười tám, trời đột nhiên hừng nắng trở lại, thời tiết tốt như vậy, thật không uổng phí tâm huyết Hân thị bỏ ra làm một tửu yến nhỏ, mời một vài vương công quý tộc đến dự, tất nhiên khách mời chính chính là Tĩnh Giai Bá phu nhân. Năm nay mai đó trồng trong nhà ẩm gặp đợt nắng ấm này cũng nở ra, vừa vận một buổi thường mai uống rượu.

Từ sáng sớm, Phùng Gia Hỷ đã được Vĩnh Đan chải tóc, trang điểm. Nằng không bôi phấn dày, chỉ kẻ mày thật dài, tỏ mối mong chín, cài trâm san hô, một bộ từ y nhiều tầng nhẹ nhàng phiêu dật. Không tính là đơn giản, cũng không đoạt nổi bật của Phùng Gia Hòa - người được định thân hôm nay.

Khi Vĩnh Đan dìu Gia Hỷ ra, đã thấy Phùng Gia Hảo cùng Hân thị chào hỏi khách, vốn là tiệc thưởng hoa, cũng không chia nam nữ, chỉ cách nhau bằng một hàng mấy mươi chậu mẫu đơn vàng quý hiếm, thường ngày cũng chỉ nằm trong nhà ẩm, nay Hân thị không tiếc đem ra đây. Phùng Gia Hảo một thân hồng đậm, lại cài nạm cây trâm hồng ngọc thả to vàng rung rinh, khuôn mặt trang điểm kĩ lưỡng, nhìn thật không ra một tiểu cô nương mười hai tuổi, xinh đẹp như vậy, thu hút không biết bao nhiêu ánh nhìn.

Thật ra tiệc rượu này ban đầu không trang trọng như vậy, chỉ là Hoài Nam Vương gia nhân hôm nay cũng ghé qua, lão phu nhân mới chỉ tiền tui. Mà Hoài Nam Vương gia ghé qua, nên mấy vị Hoàng tử cũng đến, do đó, các phu nhân nhà quý hiển nhân dịp này đều dẫn theo các tiểu thư khuê các, khiến trong hoa viên đông vui như trẩy hội.

Gia Hỷ mỉm cười đoan trang, phiêu dật bước đến, trong ánh nắng dịu nhẹ giữa mùa đông, khuôn mặt nằng bừng sáng như ngọc thạch, lần da tron bóng không tí vết trên cổ tay đeo mấy chiếc vòng san hô đưa ra hành lễ:

- Mẫu thân an hảo!

Phùng Gia Hảo hôm nay ngoan ngoãn lạ thường, chắc hẳn đêm qua Hân thị đã chỉ điểm, nằng ta đến trước mặt Gia Hỷ, quy củ:

- Đại tỉ!

Gia Hỷ mềm mại đỡ nằng ta dậy, từ tốn:

- Nhị muội da lễ, tỉ muội chúng ta có nhiều lễ nghi thế đâu!

Hân thị gật đầu cho người đỡ hai vị tiểu thư, lại nói:

- Đây là Đại tiểu thư phủ chúng ta, vốn cũng đã mười ba, thường ngày nhút nhát ít ra khỏi phòng.

Gia Hỷ trước khi chưa hề xuất hiện tại các yến hội, nhiều người cũng không biết phủ Phùng Thượng thư còn có một đích trưởng nữ, cứ nghĩ dưới thân Hàn thị chỉ có một Phùng Gia Hào. Hôm nay nàng xuất hiện, tuyệt nhiên sẽ thu hút sự chú ý của nhiều người.

Phùng Dạ Vân đi ra cùng Nguyễn Tinh Hoa, so với Nguyễn Tinh Hoa, Phùng Dạ Vân kém hơn một bậc, nhưng nàng ta còn nhỏ, lợi dụng điểm đó liên một cái y phục thiên thanh trong sáng đáng yêu. Từ phu nhân kéo kéo gấuo tiếp, lại kéo không ít các phu nhân về phía mình vui vẻ nói chuyện. Hàn thị nhìn Phùng Dạ Vân đoạt nổi bật của Phùng Gia Hào thì khó chịu ra mặt. Nhìn quanh vẫn chưa thấy Phùng Gia Hòa đâu, lo sợ rằng ta trốn mất, Hàn thị mới liếc nhìn Tạ ma ma, để bà ta đi tìm Phùng Gia Hòa.

Tạ ma ma vừa đi thì Phùng Gia Hòa cũng đến, y phục tuyết trắng, trăm ngà voi, vòng tay bạch ngọc, trên tóc còn cài mấy đóa bạch mai, nàng ta xuất hiện như tiên nữ hạ phàm, phong phạm đều khác biệt. Mấy vị phu nhân liếc mắt qua đều xi xầm:

- *Thật đáng tiếc, người như vậy lại phải gả cho một cái phóng đàng như Lưu tiểu Bá gia!*

- *Ta nghe nói là Tinh Giai Bá phu nhân lấy quyền ép người, nàng ta chỉ là thứ nữ, Phùng Thượng thư khó thể từ chối!*

Một phu nhân khác lên tiếng:

- *Lưu tiểu Bá gia hình như đã liệt giường?*

Lúc này ánh mắt sắc bén của Tinh Giai Bá phu nhân nhìn sang, khiến lời bà quiet im bặt. Dù gì mấy người này, cáo mệnh cũng không thể cao hơn một cái phu nhân Bá phủ.

Phùng Gia Hòa bước ngang qua đám tiểu, hành lễ trước Hàn thị rồi đến cạnh Gia Hỷ ngồi xuống, nàng ta thong thả uống trà, mi mắt hơi động. Gia Hỷ thật không rõ, hôm nay nàng ta định thoát thân thế nào, hay thật sự đã đầu hàng số phận.

Tinh Giai Bá phu nhân đến cạnh bàn Gia Hỷ, không hề có năng đứng lên hành lễ đã nhanh chóng ngồi xuống cạnh Phùng Gia Hòa, cố ý nói to rõ cho xung quanh nghe:

- *Đây chính là Từ tiểu thư quý phi?*

Hàn thị mau mắn:

- *Phu nhân nói đúng rồi, đây là Từ ti nhi, người xem có phải rất xinh đẹp không?*

Tinh Giai Bá phu nhân cười cười, nò ti đáng sau liền đứng lên một hộp gỗ, trong hộp chính là chuỗi dạ minh châu tròn đều tằm tắp, cực kì quý hiếm:

- *Cái này ta tặng cho con, chuỗi minh châu này ban đêm có thể phát sáng, không phải tầm thường.*

Tinh Giai Bá phu nhân từ tay đeo vào cổ Phùng Gia Hoà, nàng ta cũng chẳng từ chối, chỉ tạ ơn. Vốn gả cho tên Lưu tiểu Bá gia nàng đã quá chịu thiệt thòi, nhận một chuỗi ngọc thì đã làm sao? Mấy phu nhân còn lại nhìn độ trân quý của quà ra mắt cũng không nói mồm nói, người ta là Bá phủ nổi tiếng giàu có, quan viên như tướng công các năng làm sao sánh được.

Lúc này Hoài Nam Vương gia ngoài cửa mới đến, cùng đi với Hoài Nam Vương gia chính là Thái tử.

Hàn thị ngạc nhiên vô cùng, Thái tử đến đây, là ngẫu nhiên cùng Hoài Nam Vương gia, hay thật sự là chú ý đến cô nương nhà nào. Thái tử vào một khắc, được Phùng Thượng thư đón tiếp nồng nhiệt, thì sau đó Huy Quận Công cùng Dự cửu thiếu gia đến sau.

Dự cửu thiếu gia này là con trai út của Dự Bá lão thái gia, vốn một tước bá nhưng không được tập ấm, vẫn chưa có chính thất, tính cách phóng túng, sau khi đỗ tú tài cũng không học hành thi cử gì nữa, suốt ngày cặp kè với đám con cháu quan lại, hoàng thân quốc thích hư hỏng vào ra tâu lầu. Cũng là huynh đệ tốt của Huy Quận Công. Dự cửu thiếu gia được đón tiếp niềm nở chủ yếu dựa vào Thanh Tuấn Quận chúa, là mẫu thân của hắn. Nay cả Dự Bá lão thái gia đã già cả, Thanh Tuấn Quận chúa cũng không còn nữa, hắn vẫn lông bông như vậy, tương lai chắc hẳn sẽ không tốt đẹp.

Sau khi Huy Quận Công vào, thì Triện An Quận chúa cũng đến, Triện An Quận chúa là nữ nhi của Tam Thân Vương, hoàng huynh Hoàng thượng. Tuy chỉ là nữ nhi của một Trắc phi, nhưng Điều Trắc phi mẹ đẻ nàng ta là người nắm giữ vụ Vương phủ, bởi Tam Vương phi thất sủng, nhiều người còn đồn đại là hồng hạnh vượt tường, nổi nhục lớn của Tam Thân Vương.

Triện An Quận chúa đi cùng Bạch phu nhân, Bạch phu nhân đây là biểu tâu của Triện An Quận chúa, tuy tướng công của nàng ta chỉ là một cái trắc tử phẩm trong Hàn Lâm viện, nhưng Bạch gia là nhà mẹ đẻ của Tam Thân Vương, nên tự nhiên danh vọng cũng khác biệt. Lần này Bạch phu nhân đến, có lẽ để chọn chính thể cho trưởng tử đã mười sáu tuổi của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 14: Chương 14: Lần Đầu Xem Kịch

Bởi vì Thái tử đã đến, nên Đại lão gia nhường hẳn vào ghế chủ vị cùng Hoài Nam Vương gia, còn lại trừ bỏ đường đi ở giữa xếp đầy những bồn mẫu đơn vàng hai bên nam nữ đều phân ra riêng biệt.

Triện An Quận chúa ngồi trên cùng, sau đó những phu nhân thân quen cứ tùm tụ nhao lại quanh các bàn, dù gì cũng chỉ là một cái tử yến nên không có quá nhiều quy tắc. Hôm nay trong phủ có một đoàn ca múa đến từ miền Nam, thi vũ rất đẹp. Giữa mùa đông tuy ngừng tuyết nhưng không khí vẫn rất lạnh. Bình thường một Thượng thư tam phẩm có mời tửu yến cũng không quá nhiều người đến dự như vậy, chỉ là qua năm mới cũng đã hết Đại tang hai bảy tháng. Hoàng thượng hạ lệnh tuyển tử. Bởi thế, tửu yến nay cũng xem như là một cái mai mối giữa các nhà với nhau, trốn tránh việc tuyển tử. Các phu nhân tiểu thư xiêm áo rực rỡ trò chuyện thân mật, hoa viên trong phủ tuy không quá rộng, nhưng cảnh sắc nên thơ đặc biệt, lại có nhiều đại thụ che kín gió, cũng gọi là dễ chịu. Gia Hỷ chăm chăm thưởng trà, lĩnh cảm trong tâm nâng thời thức cổ chuyện gì sắp đến, nhưng không rõ có chỉ thẳng vào bản thân không. Lão phu nhân cũng đã ngắm Hoài Nam Vương gia cho Phùng Dạ Vân, không rõ với Phùng Gia Hào Đại lão gia định gả đến nhà nào. Riêng bản thân nàng, cũng chỉ đi một bước tính một bước, nàng xuyên qua vài tháng, cục diện vẫn chưa nắm rõ hết.

Nguyễn Tinh Hoa ngồi bên cạnh Từ phu nhân, nhan sắc nàng đặc biệt nổi bật, Gia Hỷ nhìn thần thái xuất chúng, một cái nhấc tay vén tóc của Nguyễn Tinh Hoa đều hoa lệ cực kì, âm thầm hâm mộ. Nói cho cùng cũng là đích nữ dòng chính họ Nguyễn, lần này vào cung hẳn là tranh một cái phi vị đi. Và lại, Hoàng thượng còn chưa lập tân Hậu, họ Nguyễn nói không có chút tâm tư sợ rằng không phải.

Gia Hỷ nhìn xung quanh, chỉ thấy Tinh Giai Bá phu nhân đã vắng mặt trên ghế từ lâu. Bà ta đưa theo hai ti nữ, bây giờ chỉ còn một người đứng tại đó, báo hiệu chủ tử rằng ta còn chưa về. Gia Hỷ xoa xoa hai tay với nhau, nhất thời không nghĩ ra điều gì.

Triện An Quận chúa đặt tay vào ấm lò, má hây hây đỏ vì lạnh, cười nói:

- *Thời tiết hôm nay cũng tốt, các ti muội ở đây cũng nên góp chút vui vẻ.*

Ý là Quận chúa muốn để đất diễn cho các tiểu thư trò tài, nàng nữ nhân phân vị cao nhất ở đây, đã nói ra thì hiển nhiên ai cũng hưởng ứng. Không vì mặt mũi nàng ta cũng vì mặt mũi hoàng thất. Ti ti nàng ta chính là Ngọc Vũ Công chúa, phụ thân nàng ta Hoàng thượng còn nhường ba phần, hôm nay nàng ta đến, nhà nào có muốn cầu thân cũng khó có thể mồi koi.

Gia Hỷ trầm trầm gương mặt, nàng xuyên qua đây, chỉ biết chủ nhân thân thể này thường tập luyện ti bà, nhưng chính nàng thì không biết. Bây giờ nếu bị người chỉ điểm góp vui, sợ rằng chỉ chuột lấy mất mặt. Lan thiếu phu nhân ngồi ở đầu tiệc cười cười, giọng đại tuý hời hợt, nhưng ai cũng biết Lan Quốc công, tổ phụ của phu quân nàng ta ngoài một tước Quốc công còn là huynh trưởng của Thái hậu đã quý tiên, nên các phu nhân khác đều xun xoe nghe nàng nói:

- *Tiểu thúc nhà chúng ta cũng đã mười bảy tuổi, Tú tài đỗ cũng đã mấy năm, hai năm nữa thì Trạng, nếu không phải tam nguyên cũng là tiến sĩ đi. Tiểu thúc thích những nữ nhân biết ca múa!*

Lan thiếu phu nhân nói vậy, mấy mệnh phụ liền thấy đây là một cửa hôn không tồi, Dự phu nhân đứng lên, gương mặt nịnh bợ thấy rõ:

- *Tiểu thư nhà chúng ta tuy không phải luyện tập gì nhiều nhưng thân mình nhẹ nhàng rất thích hợp một điệu vui mừng.*

Lan thiếu phu nhân cũng không đáp chỉ gật đầu, Dự tiểu thư kia ra sau thay y vũ, liền một thân xanh biếc xán lạn múa khúc thanh bình ca. Nguyễn Tinh Hoa chăm chú uống trà, Phùng Dạ Vân kéo tay áo nàng ta:

- *Biểu ti, chẳng phải ti múa rất đẹp sao, một chút để mọi người mở mang tầm mắt nào.*

Nguyễn Tinh Hoa lắc đầu, trăm hồ điệp rung rinh sinh động:

- *Không thích hợp!*

Gia Hỷ lúc này cảm thấy khó chịu trong người, thật lạ, sáng sớm cũng đã dùng bữa, bây giờ trên bàn đầy các loại điểm tâm mặn ngọt, không khí không quá lạnh, lại không có gió, sao nàng có thể đau đầu khó chịu như vậy được. Gia Hỷ sờ lên mặt, hai tai đã nóng bừng. Phùng Gia Hòa nhìn nàng:

- *Đại ti! Sao khi sắc ti kém vậy?*

Vĩnh Đan nghe Phùng Gia Hòa nói, lo lắng nhìn Gia Hỷ, quả thật gương mặt Gia Hỷ bây giờ đã đỏ bừng, mồ hôi rịn từng tầng trên vầng trán nhẵn bóng. Phùng Gia Hòa chép miệng:

- *Hay muội cùng ti ra sau nghỉ ngơi một chút, dù gì khuê phòng muội cũng gần đây!*

Gia Hỷ gật đầu đồng ý, phòng của Phùng Gia Hòa tuy nằm trong viện Đại phu nhân nhưng lại ở góc viện, có cổng nhỏ dẫn ra hoa viên. Có điều đi chỉ nửa đường, Gia Hỷ đã cảm thấy khó thở, ngực căng lên như dây đàn, Phùng Gia Hòa chỉ vào

một tiểu đình:

- *Chúng ta ngồi đây nghỉ chân trước. Để muối cho Như Mai đi gọi đại phu.*

Như Mai là ti nữ thấp thân của Phùng Gia Hòa, nàng ta nghe lệnh chủ từ liền một mạch ra ngoài. Gia Hỷ tuy không quá tin tưởng vị muối muối này, nhưng dù gì bây giờ nàng cũng có Vĩnh Đan bên cạnh, không sợ nàng ta tính kế. Hơn một khắc sau, cả hai nôi đến khuê phòng Phùng Gia Hòa, lúc này từ trong phòng vọt ra bóng người, chạy trốn chết. Phùng Gia Hòa hoảng hốt la hét:

- *Có trộm, có trộm!*

Bởi khuê phòng nàng cách từ yên không xa, nên có nhiều người nghe được tiếng la, liền chạy đến. Mấy tên gia đình cũng nhanh chóng đem gậy gộc mà bắt được tên trộm. Phùng Gia Hòa đã sợ đến trắng bệch, bám vào lấy Gia Hỷ. Bởi xảy ra cơ sự này, nên từ từ đến dừng lại giữa chừng. Thái tử cũng đích thân đến, sân viện trở nên chật chội.

Bấy giờ, Tuyên Tân Huyện chúa Chu gia mới bừa mồm khinh khỉnh:

- *Ban ngày ban mặt ở trong khuê phòng nữ nhân, không biết là trộm càn hay hái hoa tặc!*

Lời này của Tuyên Tân Huyện chúa nói ra khiến ai nấy đều xi xầm, Phùng Gia Hòa định ước còn chưa thành đã chừa chấp nam nhân trong phòng. Triện An Quận chúa liếc mắt một cái, liền nói lên công đạo:

- *Lục soát người hẳn xem sao? Nếu không có gì đáng giá chính là có ản tình. Hôm nay Thái tử cũng đến đây, biết đâu lại là thích khách chưa ra tay được!*

Bạch phu nhân nghe vậy cũng vuốt mông ngựa theo Triện An Quận chúa:

- *Cởi bỏ khăn che mặt hẳn ra, xem thử là ai?*

Tên trộm dưới mặt đất vội la lên:

- *Đừng, đừng tháo, ta nói, ta nói, ta là nhân tình của Tứ tiểu thư!*

Mọi người xung quanh ồ lên một tiếng, Phùng Gia Hòa nước mắt lưng tròng lắc đầu nguầy nguậy:

- *Không đúng, không đúng! Ta không quen biết người!*

Gia Hỷ cau mày nhìn Phùng Gia Hòa, nàng ta bị gã cho Lưu tiểu Bá gia đã đủ thể thảm, nay ai còn muốn hắt nước bẩn lên người nàng ta. Gia Hỷ nhìn thấy ánh mắt của Đại lão gia, liền ồm lấy vai Phùng Gia Hòa ngọt ngào:

- *Không phải muối, từ khi từ yên bắt đầu, muối đã cùng ta ở một chỗ. Muối là người mời ta về phòng, cũng là người hô hoán trộm. Sao có thể quen biết hẳn được.*

Đại lão gia lúc này mới thờ ra một tiếng, ông không mong muốn nữ nhi nào của Phùng Gia gán tiếng xấu, sự việc này đúng là bất ngờ. Tên trộm thấy Phùng Gia Hòa có bằng chứng xác thực như vậy liền cắn chết không buông, tự tháo khăn che mặt xuống, hiện ra là một bạch diện thư sinh tuấn tú, hẳn với vầng vàng vàng:

- *Tiểu thư! Sao người có thể tuyệt tình như vậy, rõ ràng người đã cùng ta thề ước, cùng chung chăn gối, nay sắp định thân thì vứt bỏ ta. Ta biết Phùng phủ quyền quý, chỉ muốn một lần hỏi rở nàng. Nàng có thể nhẫn tâm vu oan ta là kẻ trộm!*

Mọi người xung quanh nghe thấy càng xi xào, lúc này những lời nói khó nghe đều chỉ trích về Phùng Gia Hòa, Hoài Nam Vương gia nhìn Thái tử một giây rồi gằn giọng:

- *Soát người, lấy bằng chứng đưa lên quan phủ. Không thể để một tên ti tiện ảnh hưởng đến thanh danh tiểu thư khuê các như vậy.*

Nghe lệnh Hoài Nam Vương gia, mấy gia đình lập tức lục lọi trong người hẳn, liền phát hiện một bức tranh. Hoài Nam Vương gia nhủ mảy, cho người mở tranh ra, thì không ngờ, trong tranh họa hình Tĩnh Giai Bá phu nhân. Tranh vẽ rất đẹp, Tĩnh Giai Bá phu nhân bắt quả bốn mươi tuổi, trong tranh trẻ như vừa ba mươi, ai nấy ngạc nhiên đến mức á khẩu.

Triện An Quận chúa há hốc miệng:

- *Tĩnh Giai Bá phu nhân đâu? Sao người này lại giữ tranh họa phu nhân?*

Lúc này một nô ti mới tiến lên, Gia Hỷ nhận ra đó là một trong hai nô ti của Tĩnh Giai Bá phu nhân đem theo:

- *Thưa Quận chúa, phu nhân giữa tiệc bị ướt áo nên đã đi thay áo rồi ạ!*

Triện An Quận chúa nhàn nhạt cười:

- *Trùng hợp vậy sao?*

Lúc này Hàn thị mới nhìn Tạ ma ma:

- *Mau đến khách phòng mời Tĩnh Giai Bá phu nhân đến đây.*

Tạ ma ma chưa đi được mấy bước thì thấy Tĩnh Giai Bá phu nhân từ chính trong phòng của Phùng Gia Hòa bước ra:

- *Sao lại đồng lúc thế này? Đây là có chuyện gì?*

Một vài mệnh phụ che mặt cười, một vài người khác tỏ vẻ khó chịu. Ti nữ Tĩnh Giai Bá phu nhân vội chạy đến thuật lại sự việc, Tĩnh Giai Bá phu nhân hưng hăng đá vào ngực tên trộm kia:

- *Người! Người vào cung họa, hãm hại ta! Aisa kiểm người, laisai khiến người?*

Tên trộm kia không ngờ lại ồm lấy chân Tĩnh Giai Bá phu nhân, khóc lóc:

- *Phu nhân cứ đi nhét đi, cứ đi nhét vào mắt mặt phu nhân đi!*

Một mệnh phụ áo xanh cảm thán:

- *Aiu, xem kia, xem kia, thật là y trọng tình thâm.*

Một mệnh phụ khác che miệng cười:

- *Cái gì, Tĩnh Giai Bá đã mắt mười mấy năm rồi đây! Người ta không thủ tiết được là phải thôi!*

Tĩnh Giai Bá phu nhân biết mình đã trúng kế liền phản trả:

- *Tadi thà yao, một tí của Phùng phủ đưa đến khách phòng, sau khi hay xong cảm thấy hơi mệt, mới ra không thấy người của ta đâu rồi thì thì kiêu đã đến lại từ trên, ngẩng đầu nào không hay, nào ngờ khi tỉnh lại gặp phải cảnh này!*

Lúc này Hàn thị đã có ý giận, đây là nói Phùng phủ định hãm hại Tĩnh Giai Bá phu nhân hay sao:

- *Phu nhân năm mới tân hạnh, phúc chúng ta không thù không oán với phu nhân, cũng không đến mức đem nữ nhi chưa cưới ra chửi trăn đe hãm hại phu nhân!*

Thái tử lúc này mới lên tiếng:

- *Sự việc xem chừng đến đây cũng rõ ràng, Tĩnh Giai Bá phu nhân bị bắt gặp cùng trộm tặc ở trong khuê phòng Tứ tiểu thư. Có lẽ phu nhân chimuôn lấy lại tranh họa bản thân mình, còn tên trộm này già nêo dút dây, vào an chophu nhân.*

Đây là Thái tử lấy lại chút mặt mũi cho Tĩnh Giai Bá phu nhân đi. Tên trộm kia trong lúc ồm ào bị Đại lão gia đưa lên quan phủ, chỉ chịu tội trộm một bức tranh phạt cũng không nặng. Chỉ là nỗi nhục này của Tĩnh Giai Bá phu nhân có đến mấy chục năm sau cũng không rửa nổi.

Mọi người sau khi hành lễ "Thái tử anh minh" thì cũng ra về, chẳng ai có tâm tình ở lại dự tiệc. Chỉ có Hoài Nam Vương gia làm khách lão phu nhân mấy ngày.

Lúc này đại phu đã được mời đến, chỉ nói Gia Hỷ ăn nhầm vài thứ đồ không sạch sẽ, liền kê một phương thuốc, sau khi uống thì hai khác sau liền khỏi. Nàng nhìn Phùng Gia Hòa. Cái mưu kế này nếu như do Phùng Gia Hòa bày ra thì quả thật thâm sâu, với hiểm khích này, hôn sự của nàng ta cùng Lưu tiểu Bá gia xem như bị hủy. Đúng như Gia Hỷ dự đoán, đến chiều hôm đó, Hàn thị thu lại sọt dạ minh châu của Phùng Gia Hòa trả cho Tĩnh Giai Bá phủ. Cái hôn sự này, về sau cũng không nhắc lại nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](http://EbookFull(chăm)Net).

Chương 15: Chương 15: Thoát Ngụy Ngọa Mục

Gia Hỷ quay về phòng, trong tâm tưởng nàng chuyện này vẫn chưa thể kết thúc như vậy được, rõ ràng là Phùng Gia Hòa đang mưu toan lớn hơn. Nếu như nàng không nhầm thì Phùng Gia Hòa chắc chắn tìm cách danh chính ngôn thuận gả cho Hoài Nam Vương gia đi.

Gia Hỷ xoa xoa hai bầu má, nàng tự thấy bản thân quá bất cần mới dễ trúng được của Phùng Gia Hòa, trở thành nhân chứng cho nàng ta. Gia Hỷ thấy lạnh người, hầu như được đó không phải một loại chóng mặt đau đầu mà là thuốc vô sinh hay độc mất mạng thì sao. Con ôn lạnh khiến Gia Hỷ khó chịu, nàng gồ gở tay lên mặt bàn:

- *Vĩnh Đan, em gọi Hà ma ma và Vĩnh Đóa đến đây.*

Vĩnh Đan gật đầu một cái chạy nhanh đi tìm người, khi đã có mặt đủ, Gia Hỷ mới kín kẽ nói:

- *Lục soát trên dưới phòng ta ở xem thử có gì lạ không, kể cả hai gian của ma ma và các em ở. Ta nghĩ, đêm nay có lẽ sẽ ớn ào.*

Chập tối, lão phu nhân gọi sang Ngọc Thực viện dùng cơm tiếp đãi Hoài Nam Vương gia. Gia Hỷ thay y phục, đưa theo hai ti nữ đến. Trước khi đi, nàng nhìn Hà ma ma một cái:

- *Ma ma, ta vốn cũng không phải lớn lên từ bầu sữa của bà, nhưng dùng người thì phải tin, đêm nay không rõ sẽ phát sinh những gì, ma ma trông coi phòng này... cẩn thận.*

Hai chữ cuối nàng phát âm kéo dài, môi mím lại, gương mặt lạnh đậm không biểu lộ cảm xúc. Lần này là nàng đánh cược, xem thử một nỗ tài như Hà ma ma có trung tâm hay không.

Gia Hỷ căng thẳng đi đến Ngọc Thực viện, giữa đường đụng phải Phùng Gia Hòa, gương mặt nàng ta yêu kiều thanh lệ, phục sức vẫn tao nhã như cũ, chỉ là trang điểm đuôi mắt một màu đỏ kéo dài, hợp với dấu hoa chu sa giữa hai hàng mày, càng thêm mĩ lệ. Gia Hỷ cố giữ vẻ thản nhiên, nàng mím mím môi, thật không nghĩ đến vô hại như Phùng Gia Hòa cũng có thể nổi lên dả tằm như vậy.

Phùng Gia Hòa đưa tay ra hứng chút gió lạnh, cười nói:

- *Buổi chiều mẫu thân đã đem chuỗi dạ mình châu trả lại Tình Giai Bá phủ, cái hôn sự kia cuối cùng cũng hủy bỏ, thật tốt.*

Gia Hỷ gương cười:

- *Thật tốt!*

Nam nữ hai bên bình phong ngồi riêng biệt, chỉ là hôm nay phá lệ, có Hoài Nam Vương gia, tất thấy cùng nhau ngồi thành mười mấy bàn lớn nhỏ, ghé chủ vị trên cùng dành cho Hoài Nam Vương gia. Gia Hỷ nhìn một lượt, Phùng Gia Hào cùng Phùng Dạ Văn đều lộng lầy trang sức, rực rỡ y phục, bên kia mười chiếc trăm phi thủy thủ hải đường thì bên này cũng phải đủ tám cái thoa mẫu đơn lại. Bất quá, Hoài Nam Vương gia hẳn đã có tính toán tốt đi.

Hoài Nam Vương gia đã ngoài hai mươi tuổi, trước khi có một chính phi, sau nàng ta đoán mệnh ta thể, vẫn chưa đẻ lại mụn con nào, như vậy bây giờ ai được gả sang bên đó hạ sinh trưởng tử thì sau này chính là thế tử đi. Lão phu nhân chắc chắn ắn cái hôn sự này lên người Phùng Dạ Văn. Nhưng đây cũng chính là cơ hội tốt của Phùng Gia Hòa. Nếu nàng ta không thu xếp được, sợ rằng hôn sự về sau đánh bỏ ngõ.

Hoài Nam Vương gia được nửa buổi tiệc thì ra ngoài một chút, Gia Hỷ liếc mắt một cái, Vĩnh Đan liền đi theo, Hoài Nam Vương gia đi chưa được nửa khắc, Phùng Gia Hòa cũng cất bước. Gia Hỷ đưa tay vào ấm lỗ lạnh ngắt từ lâu, vật kia trong tay áo cộm cộm, Gia Hỷ cười nhẹ, Phùng Gia Hòa muốn giả họa cho nàng ư, bất quá nàng ta chưa đủ bản lĩnh đó.

Gia Hỷ vẫn im lặng như đang chăm chú lắng nghe mấy chuyện vụn vặt của lão phu nhân và các phòng, trong lòng không khỏi nôn nóng, lúc này Phùng Gia Hòa đã quay lại bàn tiệc, về mặt tự tại như không có gì xảy ra. Gia Hỷ nhu mày, mơ hồ không đoán được. Tiếng lão phu nhân phía trên oang oang:

- *Hoài Nam Vương gia lần này vào kinh chủ yếu để tìm một Vương phi sinh con nối dòng, nếu nữ nhi nhà nào phù hợp, sẽ xin Hoàng thượng tử hôn. Hoài Nam Vương gia đến đây làm khách, hẳn cũng đã muốn kết một cái thông gia.*

Hàn thị tươi cười gật đầu:

- *Mẫu thân nói không sai, luận độ tuổi luận nhân phẩm thích hợp nhất phải kể đến Đại tì nhi!*

Gia Hỷ chấn động, là nàng sao, Hàn thị muốn gả nàng cho Hoài Nam Vương gia kia chứ không phải Phùng Gia Hào? Nhanh vậy Phùng Gia Hào đã có cửa hôn sự ư? Gia Hỷ liếc sang Tứ phu nhân, chỉ thấy vẻ mặt bà hơi méo mó, rất nhanh khôi phục nụ cười ngày thường:

- *Đại tẩu là muốn tranh cái hôn sự này? Mấy hôm trước mẫu thân cũng nói rõ, là muốn Ngũ tì nhi.*

Lão phu nhân hừ nhẹ, nhìn sang Hàn thị:

- *Đại phòng người thật tham lam, cái tốt đều muốn giành về phần mình.*

Hàn thị nước mắt lưng tròng, ra vẻ vô tội:

- *Lão gia xem, thiếp thân chỉ muốn Phùng phủ này có mặt mũi, Đại tì nhi năm sau đã cập kê, còn không phải thích hợp nhất, so độ tuổi nàng đều lớn hơn cả, Hoài Nam Vương gia cũng đã ngoài hai mươi, Ngũ tì nhi qua tết này mới mười hai có phải quá bé hay không! Nếu thiếp thân tham lam sao không để nữ nhi thân sinh gả đi mà lại là Đại tì nhi.*

Lời nói Hàn thị đều hợp lý lẽ, nhất nhất là suy nghĩ nhất mũi Phùng phủ chứ không lợi gì cho bản thân, biểu tình khéo léo, phản trần rõ ràng lại có vẻ đáng thương nàng đâu bị mẹ chồng ức hiếp. Lão phu nhân nhất thời không nói được gì.

Tứ phu nhân lờm mắt:

- *Tẩu nói là không đúng, Hoài Nam Vương gia muốn một cái Nguyên gia hôn sự, chứ không phải Hàn gia các người, nên ti không đưa Phùng Gia Hào ra được.*

Hàn thị ánh lên tia quý quyết:

- *Cái gì mà Hàn gia, Nguyên gia, chúng ta gả vào Phùng phủ, đã là người Phùng phủ, cùng nhà mẹ có bao nhiêu quan hệ? Nay cả Đại tì nhi cũng Ngũ tì nhi không phải đều mang họ Phùng hay sao?*

Tứ phu nhân ngó người, lời nói gấp gáp bị Hàn thị nắm nhược điểm. Lão phu nhân cũng không nói gì được. Gia Hỷ nhìn quanh một chút, Vĩnh Đan vẫn chưa quay lại, sau lưng Phùng Gia Hòa, Như Mai ti nữ thiếp thân nàng ta đi đâu không rõ.

Vĩnh Đóa thăm thi vào tai Gia Hỷ:

- *Tiểu thư, Vĩnh Đan trông thấy gì đó nhắn tiểu thư đến gần khách phòng.*

Gia Hỷ mỉm cười thì lễ, đứng dậy xin ra ngoài. Nàng nhanh chân đi theo Vĩnh Đóa, trước hành lang khách phòng tối om om. Đột ngột ai đó chụp một cái khăn tay vào mặt Gia Hỷ khiến nàng giật đi. Vĩnh Đóa xoa xoa vòng vàng trên tay, mỉm cười lạnh lừng, cùng người kia kéo Gia Hỷ vào đặt trên giường khách phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Vĩnh Đóa nhìn quanh một cái, nhanh chân chạy đi.

Vĩnh Đóa đợi dưới gốc cây hồ chưa lâu thì Hàn biểu thiếu gia đến, hẳn cười tà mị:

- *Tiểu thư người đâu?*

Vĩnh Đóa chỉ về hướng khách phòng:

- *Nàng đã nằm trong đó!*

Hàn biểu thiếu gia lấy trong túi một tấm ngân phiếu, mắt Vĩnh Đóa sáng lên, có vẻ giá trị không ít. Vĩnh Đóa thì lễ một cái:

- *Biểu thiếu gia hành sự nhanh chóng, tránh bị phát hiện.*

Vĩnh Đóa đi chưa được một đoạn thì có kẻ lúi nháng vào góc tối, cứ thế bí ẩn biến mất.

Trong tiệc ớn ào thêm một lúc thì Phùng Gia Hòa đưa khăn lên che miệng:

- *Không rõ Đại tì cùng Vương gia ra ngoài lâu vậy vẫn chưa quay lại à!*

Lời nói của Phùng Gia Hòa tuy như vô tình nhưng khiến người khác nghĩ ngợi. Đây là ý gì, không phải Phùng Gia Hỷ tìm cách lên lút rù quyền Vương gia. Tứ phu nhân nhắm chặt mắt, nắm lấy tay Phùng Dạ Văn:

- *Đi nhìn Đại tì con một chút!*

Lão phu nhìn quanh một vòng, trong mắt tất cả người ngồi dưới bà đều nồng đậm tính kế. Lão phu nhân khó chịu trong tâm, một nhà như vậy, lại thật dơ bẩn hãm hại nhau. Lão phu nhân bước chân ra ngoài, nói với Vu ma ma:

- *Đi, cũng nên rangelo à một chút cho hong thả!*

Hướng bên kia phù, Như Mai ôn tồn đi vào Hoài Nam Vương gia vào một căn phòng khác:

- *Vương gia không ngại, người cứ vào đây nghỉ ngơi, nó tì sẽ bằm lại cho lão gia.*

Như Mai nhìn quanh, đây đúng là khuê phòng Phùng Dạ Vãn đi, ràng híp mắt, mấy người của Hoài Nam Vương gia đem theo đã sớm uống phải rượu thịt có mê dược của tiểu thư này. Nhanh chóng nàng đi vào Hoài Nam Vương gia nửa bất tỉnh vào giường, nhanh tay đổi hương trong lò thành một loại xuân dược kích thích. Có điều khi Như Mai bước ra mở cửa, không rõ làm sao cửa bị khóa chặt, không thể nào mở được, mở hồi trên trần Như Mai chảy ròng ròng, là có người tương kế tựu kế. Cái xuân dược đang tỏa ra trong không khí kia, chính ràng tự mua dây buộc mình.

Đoàn người của lão phu nhân chậm rãi đi trên hành lang vòng vèo, vốn là tiệc đón khách, kết cục khách nhân lại đi đầu không rõ. Phùng Gia Hòa đưa khăn tay lên mặt che giấu nụ cười bí hiểm, nàng già như không biết gì, vô tình nói:

- *Có lẽ Vương gia khó chịu, đã quay về khách phòng rồi chăng?*

Đại lão gia nhíu mày, mà Tứ phu nhân cũng nhìn Tứ lão gia một cái, nếu Vương gia một môi thì cũng đã cho người qua thông báo một tiếng, đây là đột ngột biến mất, không thể không khiến người khác nghi ngờ. Có điều bởi lời nói của Phùng Gia Hòa, ai nấy đều không tự chủ bước về khách phòng.

Âm thanh nam nữ hoan ái mỹ hoặc vang lên trong đêm khuya tịch mịch nghe rõ mồn một, Hàn thị hít sâu một cái, nhìn quanh quần chi có Phùng Gia Hỷ vắng mặt, nếu là nàng làm ra chuyện bại hoại này thì Hàn thị sao không vui vẻ được. Bởi vậy, Hàn thị sốt sắng cho người mở cửa phòng, hô một tiếng:

- *Ai?*

Tạ ma ma nhanh tay thấp nền, trong ánh sáng lò mờ hiện ra hai thân ảnh. Phùng Gia Hòa già vờ xấu hổ chỉ vào quần áo vương vãi trên nền đất:

- *Đây không phải là y phục của Đại tì sao!*

Đại lão gia mặt mày sa sầm, gồng từng tiếng một:

- *Vô phúc! Lôi ra ngoài!*

Tạ ma ma cùng hai bà từ thò sử nhanh chóng đưa hai kẻ đang điên cuồng trên giường kia ra, Phùng Gia Hào nhìn nam tử kinh hô một tiếng:

- *Biểu ca!*

Phùng Gia Hòa chạy đến sau Tạ ma ma, gương mặt thấp phần lo lắng nhưng đầy mắt đầy chàm chọc:

- *Đại tì...*

Ngay lập tức ràng ta hét lên, thay đổi giọng nói:

- *Sao lại là người?*

Tiếng hét của Phùng Gia Hòa khiến mọi người kinh động, nữ nhân bị lôi ra y phục xộc xệch kia không phải là Phùng Gia Hỷ, mà là Vịnh Đóa. Lúc này mọi người mới để ý mùi xuân dược tỏa ra nồng nặc, Tạ ma ma phải đốt hương liệu khác để xua đi, cũng đem lò hương chứa xuân dược ra ngoài. Bây giờ cả Hàn biểu thiếu gia và Vịnh Đóa vẫn chưa tỉnh, cả hai lại lập tức quấn vào nhau. Đại lão gia thấy vô cùng mất mặt, cho Tạ ma ma đem nước lạnh đến, tạt thẳng vào, thì Hàn biểu thiếu gia cũng Vịnh Đóa mới hoàn hồn.

Hàn biểu thiếu gia nhìn đông người vây quanh, bên cạnh Vịnh Đóa người đẩy vết tích cũng đã hiểu ra bản thân bị trù kế. Nhưng hắn không thể nói chính hắn mua chuộc Vịnh Đóa để nàng lừa Phùng Gia Hỷ đến khách phòng nhằm chiếm đoạt năng dược. Hàn biểu thiếu gia liền bỏ băng đầu gối đến trước Hàn thị, vẻ mặt vô cùng thành khẩn:

- *Có cô, người phải tin tưởng diệt nhĩ! Diệt nhĩ không thể làm ra loại chuyện này, chính là nó tì này ám hại!*

Hàn biểu thiếu gia chỉ thẳng vào Vịnh Đóa. Vịnh Đóa liền khóc lóc:

- *Phu nhân, nó tì không có, nó tì không có, nó tì cái gì cũng không làm!*

Vịnh Đóa không thể thừa nhận chuyện ham tiền bán rẻ chủ tử, cũng không thể nói bản thân muốn bỏ lên giường của Hàn biểu thiếu gia, bây giờ nàng nhận tội nào cũng là tội chết. Vịnh Đóa chỉ có thể khóc lóc cầu xin. Nhưng loại sự tình này, làm sao Hàn thị bỏ qua, mặt mũi của Đại thiếu Hàn gia có thể để một nó tì đưa bẩn. Hàn thị nắm tay thành quyền, nhìn hai bà từ kia:

- *Hai mụ lời cầu nó tì này đánh năm mươi gậy, nhốt vào phòng củi bỏ đói.*

Hai bà từ lời Vịnh Đóa đi thật xa, cũng không nghe tiếng kêu la gì nữa. Lão phu nhân chứng kiến một màn khó coi, lắc đầu:

- *Đại tì nhi đầu không quản người dưới cẩn thận, lại để làm ra những chuyện đáng xấu hổ thế này!*

Phùng Dạ Vãn tiến đến mặt đất, nhật ào chោng lên, rõ ràng không phải y phục của Phùng Gia Hỷ, nhưng sao Phùng Gia Hòa lại chắc chắn như vậy. Phùng Dạ Vãn thì thăm to nhỏ vào tai Tứ phu nhân, Nguyễn thị nghe con gái nói thì giật nảy người, nắm tay một tì nữ chạy về viện Tứ phòng.

Một nhóm người mặc trang phục cận vệ Hoài Nam Vương phủ tiến vào, đây là gia nhân theo cận vệ Hoài Nam Vương gia, bây giờ tình lại không tìm được chủ tử liền nhón nhào lên. Phùng Gia Hòa không hiểu sao Phùng Gia Hỷ có thể thoát được cái bẫy ràng giăng sẵn, chỉ có một cách giải thích là Vịnh Đóa tâm cơ muốn bỏ lên giường cùng Hàn biểu thiếu gia, nhưng Phùng Gia Hỷ ra ngoài lâu như vậy đã đi đâu.

Tiếng một hạ nhân bẩm báo:

- *Lão phu nhân và các vị lão gia, phu nhân, người của Hoài Nam Vương gia đã tìm được, Vương gia đang ở trong khuê phòng của Ngũ tiểu thư.*

Nguyễn thị siết chặt tay Phùng Dạ Vãn, chuyện này có người ám hại nữ nhi nàng, chưa hứa hôn đã tìm cách lợi nam tử lên giường của mình, dù đúng dù sai, qua chuyện này cái hôn sự này với Hoài Nam Vương gia, Phùng Dạ Vãn cũng không dễ dàng thành.

Như Mai không quay lại, Phùng Gia Hòa đã vô cùng bất an, cái nàng muốn hôm nay chính là khiến Phùng Gia Hỷ thất thân với Hàn biểu thiếu gia, khiến Phùng Gia Hỷ không còn cửa gì đến Hoài Nam, sau đó vu cho Phùng Dạ Vãn dùng xuân dược rù quyền Vương gia, để Phùng Dạ Vãn bị ghét bỏ. Khi đó, Phùng phủ nếu muốn kết thông gia, chỉ còn một mình nàng là nữ nhi hợp tuổi duy nhất. Phùng Gia Hào không được, bởi Hàn thị đã xem qua, bất tự nhiên canh của Phùng Gia Hào khác với Hoài Nam Vương gia. Mà Hàn thị tin Phùng Gia Hào mệnh phượng hoàng, chỉ có thể gì cho chân chính hoàng tử.

Mọi người theo chân lão phu nhân đến viện Tứ phòng. Phùng Dạ Vãn run rẩy nắm tay áo lão phu nhân. Vốn thương yêu nàng, lão phu nhân gắt đầu mấy cái trấn an, nắm lấy tay Phùng Dạ Vãn như bảo hộ.

Bấy giờ một thanh âm thanh thủy trong veo vang lên:

- *Nữ nhĩ gặp quá oải mỗ, mỗ nhân, phụ thân, các vị thúc thúc, thăm thăm!*

Phùng Gia Hòa hơi lùi lại theo bản năng, người vừa nói chuyện, không phải Phùng Gia Hỷ sao, nàng vẫn đứng đó, y phục xinh đẹp, tóc tai gọn ghẽ, dịu dàng đi chính là Vịnh Đan. Bên cạnh Phùng Gia Hỷ, Triệu Tử Đoan cùng hai tiểu thái giám cũng đứng ra hành lễ.

Đại lão gia thấy một màn này hơi nghi hoặc, hỏi qua mới biết Triệu Thiếu giám nhận thư của Liên Thành Hầu gửi riêng Phùng Gia Hỷ nên mới giữa buổi tối mà đến đây. Vốn biết Hoài Nam Vương gia làm khách nên không muốn kinh động, liền nhờ một gia đình nhân Vịnh Đan ra công sau mà vào, cũng chỉ định nhận thư hồi âm của Phùng Gia Hỷ thì đi ngay, nào ngờ nghe hạ nhân báo lại trong phủ có việc xảy ra nên mới hộ tống Phùng Gia Hỷ đến đây sợ nguy hiểm. Tuy tự ý vào phủ là không hợp lễ thường lễ, nhưng cũng chỉ vì sợ kinh động Vương gia, và lại Liên Thành Hầu gấp gấp muốn Phùng Gia Hỷ hồi âm nên có thể chấp nhận được. Triệu Tử Đoan lựa lời nói khiến ai cũng cảm thấy hợp lý.

Phùng Gia Hòa lấy vẻ mặt tự nhiên nhất tươi cười nắm tay Gia Hỷ:

- *Đại tì là từ khi rời khỏi tiệc luôn ở cùng một chỗ với Triệu Thiểu giám! Thật may mắn chuyện kia không phải là tì!*

Gia Hỷ thuận tay gạt tay nàng ta ra, nhân nhặt trà rồi:

- *Mọi người hồi lạc ở gì, ta vẫn cùng Triệu Thiểu giám, ha vị tiểu công công kia, còn có Vịnh Đan và Hama ma đều ở bên phòng tam nội buổi.*

Đây là nàng muốn chứng minh trong sạch, chuyện đêm nay dù có thế nào cũng không can dự đến Gia Hỷ nàng. Triệu Thiểu giám thấy tạm thời Gia Hỷ cũng không còn nguy hiểm nữa, liền cáo từ rời đi, tránh cho Phùng phủ không xử lý được gia vụ.

Phùng Gia Hòa bấy giờ mới bước chân đều nặng như đeo chì, Như Mai chưa quay lại, hẳn ràng ta đang cùng Hoài Nam Vương gia trong phòng. Là Như Mai tạo phản hay Như Mai trù kế, Phùng Gia Hòa bấy giờ chỉ tính toán làm sao bảo vệ

được thần mình. Gia Hỷ đi lùi lại song song với nàng ta, cười nhạt:

- *Người dùng ghênhét mảy mủi do bám vào phòng ta được thì có thể hãm hại ta được!*

Phùng Gia Hòa khựng lại một bước, mắt ngược lên nhìn Gia Hỷ rất nhanh sau đó cụp xuống, cũng tiến nhanh về phía trước, không đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chương 16: Nghịch Lân Khắc Tử

Chẳng mấy chốc đã đến sân viện của Tứ phòng, bên trong phòng Phùng Dạ Vân, cửa phòng mở toang, mà Hoài Nam Vương gia ngồi uy nghi trên ghế, một tay cầm chén trà còn hơi nóng, tựa hồ như không có gì xảy ra. Phía dưới mặt đất, Như Mai bị trôi lại, cả người nàng ta đỏ như con tôm luộc, mặt uớt mồ hôi sũng ướt áo không ngừng, có lẽ trúng xuân dược không nhẹ.

Hoài Nam Vương gia hừ một tiếng, gia nhân liền đưa đến mấy tàn hương chứa xuân dược còn lại cho lão phu nhân xem. Phùng Gia Hòa gương mặt đã hơi biến sắc, Tứ phu nhân nhìn một cái lại tỏ ra ủy khuất, chấm nước mắt:

- *Mẫu thân người xem, một tiểu nô tì làm sao có thể có cái tâm tư này, làm sao giám hạ độc thủ lên người Vương gia!*

Đây là Nguyễn thị hàm ý Đại phòng dung túng nữ nhi, hết ti nữ Phùng Gia Hỷ thông dâm cùng Hàn biểu thiếu gia cho đến ti nữ Phùng Gia Hòa bỏ được hạ thủ lên người Hoài Nam Vương gia. Gia Hỷ nghe khẩu khí của Nguyễn thị, trực tiếp châm dầu vào lửa, cũng là tỏ ra bất quá mấy chuyện này nàng không can hệ:

- *Tứ thẩm nói thật đúng, ti nữ trong phủ nhiễu loạn như vậy, cần phải dụng hình mới tra ra rõ chân tướng!*

Phùng Gia Hòa nhủ thầm:

- *Đại ti đây là ý gì, Vĩnh Đóa bỏ lên giường biểu ca thì phải sạch quan hệ, sao Như Mai cùng Vương gia một chỗ, ti lại cố tình ám chỉ có người đứng sau?*

Gia Hỷ trừng mắt, giọng lạnh đi:

- *Cái gì mà cố tình ám chỉ, Vĩnh Đóa kia ta không tiếc người, tổ mẫu cùng mẫu thân nếu muốn tra ta cũng không nói đến, nhưng một Hàn biểu thiếu gia còn có thể thông cảm. Đây đường đường là Vương gia Đại quốc được chính Hoàng thượng sắc phong, là uy nghiêm Hoàng gia, nếu không tra xét rõ, liệu ai có thể gánh nổi tội này!*

Phùng Gia Hòa hơi lùi lại, cũng im lặng đi, thái độ hơi hốt của Hoài Nam Vương gia càng khiến mọi người không rõ ra sao. Hồi lâu, hắn mới nói:

- *Nghe qua cũng biết đây là ti nữ Tứ tiểu thư, bản Vương chỉ thấy lạ, làm sao nàng có thể lựa chọn một nơi dễ bị phát hiện như khuê phòng Ngũ tiểu thư để ra tay?*

Nguyễn thị ánh mắt sát bén nhìn về Như Mai, lúc này nàng ta đã tỉnh táo tám phần, Như Mai bị trôi không cử động được, nước mắt ngấn dài:

- *Không liên quan đến tiểu thư, là nô tì tự mình làm, nô tì tự mình chịu!*

Nguyễn thị đá một cước lên người Như Mai, hận không thể giết chết nàng ta:

- *Cái gì tự người làm tự người chịu, người có mấy cái đầu?*

Như Mai ngã sấp xuống đất, tóc tai rũ rượi:

- *Nô tì muốn được vào Vương phủ, hưởng vinh hoa phú quý, lại sợ bị phát hiện quyền rũ Vương gia nên mới...nên mới làm thế!*

Hoài Nam Vương gia hừ lạnh, hắn nhìn qua Nguyễn Tĩnh Hoa đang ung dung đứng cạnh Tứ phu nhân, nàng cái gì cũng tốt, từ bỏ tình cảm của hắn dành cho nàng đến kinh thành dự tử cũng rất tốt, không klu lại chút gì. Hắn đến lần này chỉ muốn gấp nàng, nào có muốn đặt hôn sự với Phùng gia, một quan viên tam phẩm, nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ. Gấp mấy cái phi vị còn phải cúi đầu.

Hoài Nam Vương gia biết Nguyễn Tĩnh Hoa lảng tránh mình, tự nhiên không làm khó nàng. Hắn nhìn ti nữ dưới chân đang khóc lóc cảm thấy ghê tởm:

- *Gia vị trong nhà Phùng đại nhân cứ giải quyết, bản Vương lần này đến cũng không muốn nào loạn gì, chuyện này, sẽ không để lộ tin tức ra ngoài.*

Nói rồi Vương gia cùng hạ nhân thủ vệ ra ngoài, hắn nhìn sang Nguyễn Tĩnh Hoa một cái:

- *Bản Vương đến có tin nhà cho nàng, ngày mai nàng có thể đến gặp bản Vương lấy thư.*

Nguyễn Tĩnh Hoa phúc thân hành lễ, dạ một tiếng. Đôi mắt ướt át nhìn lên bóng Hoài Nam Vương gia đã khuất xa. Bấy giờ giữa sân viện trống vắng, lão phu nhân nhìn đèn đuốc sáng rực mới một nhọc nói một tiếng:

- *Vào trong đã, đứng đây để ngày mai cả kinh thành này đều biết hay sao?*

Hàn thị tức mắt cho người đem gia pháp đến, nghe khẩu khí của lão phu nhân, Hàn thị biết chuyện này không dễ bỏ qua. Cả hai nữ nhi đại phòng chắc chắn sẽ bị trừng phạt. Lão phu nhân chỉ vào Phùng Gia Hòa và Phùng Gia Hỷ:

- *Quý xuống.*

Gia Hỷ quy củ quý xuống trước, đầu cúi sát nền gạch:

- *Tổ mẫu, mẫu thân, phụ thân, nữ nhi biết lỗi, nữ nhi quân giáo hạ nhân không nghiêm, gây loạn hậu viện, nữ nhi tình nguyện chịu phạt.*

Phùng Gia Hòa cũng im lặng quý xuống, nước mắt lưng lưng khuôn mặt xinh đẹp:

- *Tổ mẫu, cháu gái cũng thành thật nhận lỗi, đây là do cháu gái quân người dưới không được, Như Mai là người của mẫu thân đưa sang, cháu gái cũng không nói năng nhảm.*

Hàn thị híp mắt, Như Mai vốn là người mới tự bán mình vào phủ, khi đưa sang bên Phùng Gia Hòa, Hàn thị cũng đã đưa hắn khế ước, nay Phùng Gia Hòa lại vịn vào có đó kéo nàng xuống bần.

Lão phu nhân im lặng, chỉ xoa xoa mi tâm, nhưng Vu ma ma nhanh trí, liền nói:

- *Đại phu nhân, người đừng gia pháp đi ạ!*

Hàn thị hít một hơi sâu, giọng lo lắng khàn đục:

- *Phùng Gia Hỷ thân là trưởng nữ lại vì phạm quân giáo không nghiêm gây ra hậu quả, quyền rũ thiếu gia, nay phạt cấm túc một tháng. Vĩnh Đóa tâm tư độc ác, bày mưu hại chủ đánh năm mươi trượng, bán ra khỏi phủ. Phùng Gia Hòa cùng tội trưởng ti nhưng ảnh hưởng nặng nề đến thể diện gia tộc, phạm vào Hoàng thân, cấm túc ba tháng, trừ tiền tiêu vặt 3 tháng. Như Mai đánh chết vút xác ra bãi tha ma.*

Hàn thị nói xong, cũng lau đi mồ hôi trên trán. Ta ma ma thu lại gia pháp, lập tức cho gia nhân đi thi hành. Lão phu nhân gật đầu chấp thuận, chuyện ồn ào đến đây cũng chấm dứt. Hàn thị nắm lấy tay Phùng Gia Hòa, vuốt vuốt tóc, nữ nhi nàng không dính vào vũng nước đục này là tốt rồi.

Gia Hỷ tiến đến Hàn thị, thân nàng mềm mại như liễu được Vĩnh Đan đỡ:

- *Mẫu thân, nữ nhi có thể gặp qua Vĩnh Đóa lần cuối không? Dù gì nàng cũng hầu hạ con mười mấy năm!*

Không đợi Hàn thị trả lời Đại lão gia đã gạt đầu:

- *Đi đi, ngày mai ngoan ngoan ở trong viện cấm túc.*

Hàn thị nghe Đại lão gia nói vậy cũng chỉ mỉm cười lấy lệ. Dù gì với hình phạt này, Phùng Gia Hòa cũng sẽ bắt mất vì bị nặng hơn Phùng Gia Hỷ, Phùng Gia Hòa nhỏ tuổi đã độc ác như vậy, Hàn thị vẫn mong nàng ta sẽ làm ra cái gì thiếu thán kéo theo Phùng Gia Hỷ cùng chết.

Gia Hỷ thì lễ một cái, đi về hướng phòng củi, vừa đi nàng vừa thở nhẹ nhàng, thật suýt chết, nếu không phải đột trước Đại lão gia hỏi nàng vay ngân lượng, nàng mới viết thư cho Liên Thành Hầu, thì lần này Triệu Tử Đoạn đã không đến đưa thư mà gặp cảnh Vĩnh Đóa lôi nàng lên giường, suýt bị tên họ Hàn đó làm nhục. Mới cứu thoát được nàng, thay Vĩnh Đóa vào. Nhưng chuyện Như Mai, nàng vẫn không rõ ràng, Phùng Gia Hòa định làm gì mà lại để Như Mai hạ xuân dược lên Hoài Nam Vương gia. Cuối cùng tự lấy đá đập chân mình, Như Mai trúng được bị phát hiện, Hoài Nam Vương gia cũng trong phòng lại bình yên vô sự.

Gia Hỷ chậm rãi đi đến trước phòng củi, mấy tên hạ nhân đang gác bên ngoài thấy nàng vội đứng dậy:

- Đại tiểu thư!

Gia Hỷ gật đầu một cái, cười mỉm:

- Đây là chút bạc ta thưởng cho các người, đêm nay vất vả trông chừng nàng rồi, ta chỉ muốn nói mấy câu với nàng, các người có thể?

Đám hạ nhân nhận bạc, nhanh chóng mở cửa, Vĩnh Đóa nhận năm mươi roi và thân bê bê máu, nằm trên sàn nhà co quắp. Gia Hỷ cười cười:

- Vĩnh Đóa!

Vĩnh Đóa mơ hồ nghe tiếng gọi, muốn đứng lên nhưng không đứng nổi. Khi nhìn rõ là Gia Hỷ, nàng ta mới khóc nức lên:

- Tiểu thư, cứu em, tha cho em, em bị mờ heo che óc mới nhận tiền của Tứ tiểu thư mà hãm hại người!

Vĩnh Đan tức đầu, chậm chậm móc ra một lọ thuốc nhỏ:

- Đây là dược tiểu thư chuẩn bị cho người, ngày mai người bị bán đi rồi, thoa cái này nhanh chóng hết đau! Đến nhà khác, nhớ hầu hạ chút cho tốt, đừng làm rách uyển hạ người thiệt mình nữa!

Gia Hỷ tức đầu một cái, quay lưng bước đi, Vĩnh Đóa khó nhọc cõng phục, tự xoa thuốc cao lên, xoa đến đầu mắt lạnh đến đó, ngay tức khắc đau đớn đều biến mất. Gia Hỷ ra cửa, đám hạ nhân nhanh chóng khóa lại. Gia Hỷ cười lạnh một cái:

- Chậm đã!

- Tiểu thư có gì dạy bảo?

Gia Hỷ nhìn vào trong lần nữa, chắc có lẽ Vĩnh Đóa đã thoa thuốc xong, nàng thở ra nhẹ nhẹ:

- Ngày mai, ma ma sẽ đem bán nàng ta đến thanh lâu, đêm nay các người không nên... bỏ phí!

Đám hạ nhân nhìn nhau, xoa xoa tay, cười hề hềch:

- Đại tiểu thư dạy phải!

Vĩnh Đan không tin vào tai mình, Đại tiểu thư nhân từ là thế, có bao giờ đánh chửi hạ nhân đâu, nay ra tay ngoan độc như vậy. Vĩnh Đan hít một hơi lạnh, trên đường về, nàng run run không dám ngừng mặt, Gia Hỷ cười nhạt:

- Em biết không, rỗng có vậy ngược, chạm vào khắc chết.

Vĩnh Đan vội vàng quỳ xuống:

- Tiểu thư, em thề với trời đất, mãi luôn trung thành cùng người, chết không hai lòng.

Gia Hỷ dừng bước lại, nhìn bầu trời mùa đông với vầng trăng xanh tái trong đêm mờ mịt:

- Đừng dậy đi, ta tin em! Vĩnh Đóa không có phúc hươm, thuốc đó nếu đã thoa vào, sau này xương cốt ngày đêm đau đớn, sống không bằng chết.

Gia Hỷ vào trong phòng, Hà ma ma hồ hởi chạy lại:

- Tiểu thư không sao là tốt rồi! Người của phủ nhân viên sang đây, nói là từ ngày mai tiểu thư sẽ bị cấm túc.

Gia Hỷ một mình ngồi trên tháp, nàng luôn nghi ngờ Hà ma ma có lòng riêng, không ngờ người phản bội lại là Vĩnh Đóa. Gia Hỷ dịu dàng:

- Mama, vất vả chớ à rồi!

Hà ma ma rung rung:

- Tiểu thư, nói thật không nhanh nhẹn hoạt bát, nhưng ngày xưa cũng lành họ đáng tin tưởng người Lễ phủ nhân, chỉ là nói chậm chạp vụng về, thường ngày trốn việc nên không được tin nhiệm. Nói cái gì cũng không tốt, chỉ nói thật là trung thành!

Gia Hỷ đỡ Hà ma ma dậy, đi vào trong:

- Ngủ thôi, cấm túc một tháng, cũng vừa tròn đến năm mới.

Gia Hỷ như nhớ đến điều gì liền lấy mấy mươi lượng bạc trong hộp ra:

- Ma ma, ngày mai tìm người phụ trách chuyển bán Vĩnh Đóa, tìm thanh lâu nào để nhả kinh thành bán nàng ta vào!

Hà ma ma cúi đầu nhận tiền, đây là Đại tiểu thư thứ ba, bà và Vĩnh Đóa giao tình rất tốt, nếu lần này bà không làm được chính là không hết lòng với Đại tiểu thư. Hà ma ma nghĩ đến đó thì run run, cẩn thận nhận tiền bỏ vào áo.

Vĩnh Đan trải giường, lăm lăm:

- Tiểu thư, Hoài Nam Vương gia biết rồi! Như Ma có tình đưa đến Tứ phòng hạ dược, vẫn không phát giác, người này vốn không muốn hòng sự trong phúc chúng ta!

Gia Hỷ ngạc nhiên:

- Sao em biết?

Vĩnh Đan hồi tưởng:

- Khiếm cưng Triệu Thiệu giám coi được tiểu thư, liền thấy một thú vị Vương gia, luôn đi theo giám hộ, không bị trừng phạt được, sợ rằng những người hầu hạ Vương gia chỉ là giả vờ bất tỉnh!

Gia Hỷ nhũn mày, vậy là Hoài Nam Vương gia đến đây không vì cô nương Phùng phủ, như vậy chỉ có thể vì Nguyễn Tĩnh Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chương 17: Nước Mưa Mùa Xuân

Năm mới rồi cũng đến, cuối tháng chạp, tiếng pháo nổ đùng đoàng trên đường phố rộn rã tươi vui, năm nay dân chúng lại được mùa, Gia Hỷ là mới xuyên đến nửa năm, chưa ăn tết cổ đại bao giờ, tâm trạng nàng thật sự có chút háo hức. Nhìn Hà ma ma và Vĩnh Đan cắt lức may bao tiền màu đỏ, Gia Hỷ cảm thấy không khí thật tươi mới. Bên ngoài trời tuy nắng đã lên nhưng băng tuyết đóng còn dày trên mặt đất, mà mặt trời cũng chỉ một hai canh giờ giữa trưa, không đủ tan. Khi trời vẫn lạnh.

Mấy ngày này, Gia Hỷ chủ yếu tiếp nhận sổ sách điền trang từ tay Đại phu nhân, có lẽ chuyện thư từ của Liên Thành Hầu đến với nàng không còn lạ, Đại phu nhân không nề mặt tưng nể mặt Phật. Gia Hỷ xoay xoay người một lúc trên tháp, mới hỏi Hà ma ma:

- Ma ma bao lâu rồi ta chưa đến thăm ngoại tổ mẫu?

Hà ma ma bỏ kim khâu xuống, ngo ngoác:

- Ý là tiểu thư muốn đến tháp hương? Nhà tổ nữ nhân cũng không thể vào dâng hương, nếu người muốn đi thì sang năm mới có thể cùng Lữ Đại lão gia đến đó. Nhưng mấy năm nay phân gia, người cũng có thăm vị câu câu này đâu?

Gia Hỷ cười cười cho qua chuyện, vậy hóa ra là ngoại tổ mẫu và ngoại tổ phụ nàng đã mất, nên họ hàng cũng đã phân gia, bởi vậy nên Hàn thị mới hay nói nàng không có nhà mẹ đẻ dựa vào. Gia Hỷ cầm một bao tiền, vụng về may mấy đường:

- Đại câu câu ta là chức quan gì?

- *Nó ti nghe nói là một cái Hinh bộ Thị lang, cũng không biết phẩm cấp gì, nhưng được Thái tử cắt nhắc làm, con trai của Lữ Đại lão gia còn làm thư đồng cho Thái tử, bây giờ cũng xem như là tay chân.*

Gia Hỷ nhủ mảy, vậy là ngũ phẩm hoặc trác tứ phẩm, không cao không thấp, nhưng rõ ràng thua xa gia tộc Hàn thị một cái Phó Đồ Ngự sử vạch tội được cả vua chúa. Vịn Đan thấy Gia Hỷ lững thững mới cười nói:

- *Người đợi Lữ công tử?*

Gia Hỷ hơi giật mình, không nói gì, Vịn Đan càng cười hơn:

- *Năm nào sau nguyên tiêu Lữ công tử cũng sang phủ chúng ta, chắc chắn sẽ không quên người đâu!*

Gia Hỷ hơi đỏ mặt, Trường Thịnh ca này là tương tự trong lòng nữ chủ thân thể chứ không phải nàng, Gia Hỷ cũng hơi kinh tởm chuyện loạn luân thể này, dù trong thời cổ đại là bình thường, nhưng nàng xuyên qua từ hiện đại, cảm giác vô cùng khó tả. Gia Hỷ hết ngồi trên thấp lại nằm gục xuống, cảm tức trong phòng, dù chỉ còn mấy ngày nữa, nhưng nhảm chán đầu đã cho hết. Không biết bên kia Phùng Gia Hòa như thế nào, lần trước Như Đào bị Hàn thị đánh chết thị uy, lần này Như Mai cũng mất mạng, nàng ta không còn thân tín, sẽ sống ra sao.

Gia Hỷ mong mỗi đêm từng ngày qua năm mới, khi đó lệnh cấm túc cũng hủy bỏ. Thêm năm này nữa nàng cũng cập kê, sắp bước vào cuộc sống gia đình, Gia Hỷ thờ dài, cổ đại tam thế tử thiếp, nàng làm sao chịu nổi, nguyên một đời một lòng một người họ may chỉ có trong văn chương thì phú. Buổi trưa Hà ma ma nhận cơm về, miệng cười thật hào phóng:

- *Tiểu thư, sáng sớm nay bên Bích Ba trang đã đưa bác đến.*

Gia Hỷ gất đầu một cái, bực này lấy danh nghĩa của nàng cho Bình bộ mượn, hiển nhiên thanh danh nàng chỉ tốt lên chứ không xấu đi. Nữ nhi nguyên phối đem lợi tức hồi môn của mẹ ruột mười mấy năm hiến cho Bình bộ, gọi là cho vay nhưng mà vay không bao giờ trả, cả cái kinh thành này mấy người được như nàng. Cũng phải ta ơn Liên Thành Hầu, nàng không rõ chuyện chính trường, nhưng có lợi cho nàng, nàng liền phải cảm tạ. Gia Hỷ nghĩ là làm, liền ngồi vào bàn lấy giấy bút viết thư tạ ơn.

Cái tin nàng quyền tiền cho Bình bộ lan nhanh trong kinh thành, nàng là đích nữ, sắp đến tuổi cập kê, sang năm tuyển tú, lại không đủ tuổi vào, hiển nhiên nhiều hào môn đều muốn xem qua dung mạo tài nghệ để hỏi cưới. Vào một trưa cuối năm, đã hai mươi tám tết, còn một ngày nữa mới hết cấm túc thì Vịn Đan tiến vào:

- *Tiểu thư, Lữ gia Tam tiểu thư đến thăm người!*

Gia Hỷ mơ hồ lục trong trí nhớ của mình, đây là Lữ Mộng Oánh, là thứ xuất Lữ Đại lão gia, nhưng từ nhỏ đã nuôi dưới thân lão phu nhân, phần gia thi ghi danh dưới mẹ cả, cũng coi như một nửa dòng đích. Gia Hỷ đứng dậy đối diện y:

- *Báo nàng ta đợi ở ngoài một chút.*

Vịn Đan chưa kịp phản phó đã nghe tiếng cười khanh khách của Lữ Mộng Oánh tiến vào trong:

- *Tì tì không cần phải như vậy, để muội muội giúp tì chải tóc.*

Gia Hỷ nhủ mảy, nàng ta vừa đến đã thân thiết xưng hô như vậy, thật cũng khó lường, mấy năm nay Lữ gia chưa từng hỏi đến nàng, họ may chỉ có Lữ Định Ân thường xuyên lui tới, nhưng Lữ Định Ân là con của Lữ tam lão gia, cùng với Lữ Đại lão gia phụ thân Lữ Mộng Oánh không có nửa điểm quan hệ.

Gia Hỷ thong thả ngồi trước gương, phất tay để Vịn Đan lui đi, Lữ Mộng Oánh gương mặt hơi cứng lại, bất quá nàng chỉ muốn tỏ ra thân mật, đoán rằng biểu tì sẽ cự tuyệt, nào ngờ Gia Hỷ nàng ta không có chút mất tự nhiên nào, cổ tình hạ thấp thân phận nàng.

Lữ Mộng Oánh giọng gao nồm lấy lược đối mỗi từ từ chải lên mái tóc dài đen của Gia Hỷ, vẫn một kiểu tóc trong nhà đơn giản, cài thêm một đoá hoa bạch ngọc lên, trong trắng thuần khiết. Gia Hỷ đưa tay vuốt ve lọn tóc mai, thấy đã ổn thò ra mới cùng nàng ta ra ngoài khách phòng.

Lữ Mộng Oánh nhìn phòng Gia Hỷ trang trí dung dị, không có đồ nào quý hiếm, trong phòng bày tám lọ than bạc, bên cạnh cửa sổ một bình hồng mai trong lọ gốm men trắng vô cùng tinh tế, thanh nhã như vậy không giống người có thể bỏ vài chục vạn lượng bạc cho Bình bộ. Lữ Mộng Oánh qua loa mấy chuyện trong nhà ngoài ngõ kinh thành, cuối cùng mới dò hỏi:

- *Tì tì, nghe nói rằng quan hệ của ti với Liên Thành Hầu thật thân thiết?*

Gia Hỷ nhủ mảy:

- *Là ai nói cho muội?*

- *Muội nghe bên ngoài...*

Gia Hỷ cười nhạt:

- *Liên Thành Hầu cùng ta không có chút quan hệ, bất quá Triệu Thiếu giám người bên cạnh Hầu gia vừa vận nhìn trúng mấy cái cửa hàng hồi môn ta, nên mới bỏ chút vốn góp vào. Từ bao giờ ta với Hoàng tộc có thể thân thiết vậy?*

Lữ Mộng Oánh thấy nàng nói dừ cũng không để cập đến Liên Thành Hầu nữa, nàng ta đi đi lại lại trong phòng, thấy cây đàn tì bà trên giá đã điểm chút bụi mờ mới hỏi:

- *Tì tì lâu nay chưa có luyện tập đàn? Muội biết phía tây kinh thành có một vị nương tử rất giỏi cầm nghệ, nhất là tỳ bà.*

Gia Hỷ lắc đầu, mấy loại cầm kì thi họa này trong mắt một người hiện đại như nàng thật không có sức hút, Lữ Mộng Oánh nhìn quanh một giây mới nói tiếp:

- *Trường Thịnh ca đã về tới kinh thành rồi, bất quá chỉ mười ngày nữa tháng nữa có thể đến thăm biểu tì!*

Gia Hỷ cười khò, nữ chủ thân thể này thật sự yêu quý vị ca ca phía ngoại của mình đến mức ai ai cũng biết được ư. Nhưng Hàn thị chắc chắn không muốn Lữ gia nhúng tay vào chuyện hôn sự của nàng, hiển nhiên sẽ không để nàng cùng Lữ Định Ân thành một đôi. Trong mắt Hàn thị, nàng chỉ đáng lột đường cho Phùng Gia Hòa.

Gia Hỷ nhìn trời dần nhạt nắng mới nói:

- *Muội đến đây thật sự là có việc gì?*

Lữ Mộng Oánh khựng lại một giây, rồi cúi mặt, nước mắt cứ thế rơi như mưa, Vịn Đan vội vàng đem khăn tay đến:

- *Lữ tiểu thư!*

Gia Hỷ nhìn thân nàng ta có chút gầy yếu, bờ vai rung rung cũng cảm thấy đau lòng, sống dưới thân mẹ cả nào đâu tốt được, huống hồ nàng ta còn là dòng thứ! Gia Hỷ ho nhẹ một tiếng, an ủi:

- *Muội có gì cứ nói ra, giúp được ta sẽ giúp, đừng khóc nữa!*

Lữ Mộng Oánh lau nước mắt, ngược mặt lên:

- *Tì tì, người cho muội đi theo ti được không, thật bên Lữ gia muội không sống nổi!*

Gia Hỷ cả kinh, đây là muốn bám vào nàng sao, nàng là gì chứ, trường nữ dòng đích nhưng cha không lo mẹ không yêu lão phu nhân không màng tới, thân nàng còn chưa lo xong huống hồ curu mang thêm một biểu muội thứ nữ. Gia Hỷ lắc đầu:

- *Muội theo ta? Nói dễ thì dễ nói khó thì khó, ta curu mang một biểu muội có gì không đúng, nhưng phụ mẫu muội còn đó, bên ngoài sẽ đánh giá Lữ gia như thế nào, là mẫu thân muội hà khác con thì, hay phụ thân muội trị gia không được?*

Lữ Mộng Oánh không biết nên trả lời thế nào, chỉ khóc lóc thể thâm hơn. Gia Hỷ chỉ biết lắc đầu, biết là sống với mẹ cả không dễ dàng, nhưng nàng chưa tự lo cho bản thân được, sao dám rước thêm một cái phiền phức về. Và lại Lữ Mộng Oánh chung quy cùng nàng không thân thiết, vì tiếng tăm nàng trong kinh thành vừa mới nổi lên, Lữ Mộng Oánh mới đến cửa, kẻ thù hoa trên gấm vốn cũng không tốt đẹp gì.

Hà ma từ ngoài đi vào, trên tay cầm một thiếp mời:

- *Tiểu thư, đây là thiếp mời của Vạn Quý phi, đến cuối tháng ba, Quý phi trong cung tổ chức ngắm hoa trong cung, các tiểu thư hà quý媛 đều được mời!*

Cuối tháng ba mới tổ chức, bây giờ đã đem thiếp mời đến các phủ, Vạn Quý phi cũng thật khoa trương, Gia Hỷ nghĩ thầm, đây là Vạn Quý phi muốn tìm một cái hôn sự thích hợp cho Thịnh Vương đi, vị vương gia này anh tuấn phong nhã, lại rất được Hoàng thượng coi trọng, trước khi tuyển tú đã tổ chức ngắm hoa, một là tìm con dâu hai là nhìn tử nữ, tám tư vị Quý phi này không nên xem thường.

Gia Hỷ đặt lá thư vào trái, nhìn Lữ Mộng Oánh:

- *Tà không thể đem muội theo bên người được, nhưng đến tháng ba, nếu muội thật sự muốn, thì ta có thể đưa muội đến hội hoacủa Vạn Quý phi trong cung.*

Lữ Mộng Oánh thu lại nước mắt, gật đầu, nở một nụ cười tươi tắn tạ ơn, nàng ta là thứ xuất, chưa chắc mẹ cả đã đưa ra khỏi phủ, đừng nói là bước chân vào Hoàng cung, nay Gia Hỷ đã đưa ra một ưu đãi như vậy, nàng ta vui vẻ còn không hết.

Lữ Mộng Oánh lau qua loa gương mặt nhem nhuốc:

- *Tì tí! Tìhậtrót, Mộng Oánh sẽ không làm mámmặttì!*

Gia Hỷ xoay người vào trong, thuận tiện phản phó:

- *ĐưaLữ tiểu thướchàidầurấtamặt.*

Lữ Mộng Oánh mục đích đã đạt, nhanh chóng thi lễ:

- *Khôngcònổnmữa, tìtìnghữngoidì, muội quayvềphủ, lầnkhácsẽghếthămtì.*

Nằm trên thấp nghiêng người, đưa mười ngón tay thon dài trắng trẻo ra cửa sổ, người ta thường bảo, nữ nhi nhà giàu mười ngón tay không dính nước mưa mùa xuân, nhưng ai biết được, bên trong đại môn đại hộ, có bao nhiêu uất ức, bao nhiêu nhàm chán, bao nhiêu toan tính, Gia Hỷ thờ dài một cái, ba ngày nữa được miễn cảm tức, nàng cũng nên tranh thủ đến Bích Ba trang một chuyến, chuyện quân gia nàng bắt đầu phải học dần, tránh khi về nhà chồng lại bở ngỡ. Bên kia Phùng Gia Hảo, Hàn thị đã toan tính mời ma ma trong cung ra chỉ dạy. Quả thực Hàn thị muốn gán một cái Vương phi lên người Phùng Gia Hảo mới an lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí từ www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Chương 18: Mỹ Nhân Tinh Tửu (Thượng)

Gia Hỷ thả lỏng người, tối nay sẽ có cơm giao thừa, buổi sáng, Tạ ma ma đã sang đây thông báo hết thời hạn cảm tức, Gia Hỷ hậu đãi bà một bao lì xì thật dày, Tạ ma ma quả nhiên lộ ra ít tin tức, Phùng Gia Hòa cũng được miễn cảm tức. Bởi vì Phùng Gia Hòa ăn năn hồi cái, sơ suất dù sao cũng của hạ nhân, Phùng Gia Hòa lại quý trước cửa phòng ba ngày không ăn không uống, còn thù tranh chữ Vương Hí Chi dâng lên Vương gia, thù bách thọ đồ đến lão phu nhân, nàng ta hiểu tâm tận lực như vậy, không miễn cảm tức có phải quá khác khe không.

Gia Hỷ nghe Tạ ma ma nói, cũng gật đầu cho rằng phải:

- *Từ muội thậtcổlông, HoànNamVươnggiacònởtrongcung, nếunhưcóvịquýnhânàonhìntrúng, từ muội biếtđầucóthểcómộtmoìhòntốt!*

Tạ ma ma thu lại nụ cười, hơi ngăn người rồi đi về. Lời của Gia Hỷ sao bà có thể không hiểu, Phùng Gia Hòa có lòng riêng, dâng lên tổ mẫu là một mảnh tửu tâm, còn dâng lên Vương gia, chính là đeo bám không tha đi.

Gia Hỷ phát phờ tá áo vào trong ngồi, giờ hộp trang sức, một gói mẽ tinh hương hiện ra, Phùng Gia Hòa nhét cái này vào viện nàng hôm đó chẳng phải khi sự việc thành sẽ khiến nàng chịu tội, nàng vừa bị Hàn thiếu gia làm nhục lại phạm thượng Vương gia, hằm hại muội muội, mấy tội này cộng lại, trong danh môn quý tộc, sợ rằng chỉ có đường chết. Hàn thị còn không tìm cách bức tử nàng để lấy số hồi môn đó ư. Gia Hỷ lạnh run, ngấm nhìn gói mẽ tinh hương ảm ỳ:

- *Vĩnh Đan, vứt thứ này đi, loại này quá thông dụng, khó dùng để phát hiện, tốt nhất đổ xuống hồ sen, người ngoài cũng không thể nhìn ra được.*

Vĩnh Đan nhét bọc thuốc vào ngực áo, vừa quay đi lại nghe Gia Hỷ nói:

- *Em cũng cùng Hà ma ma nên tạo quan hệ rộng rãi hơn một chút với hạ nhân các viện khác. Chủ tử nào cũng có tâm phòng nhưng hạ nhân thì tham tiền, đặc biệt là những kẻ làm việc thấp kém, thường xuyên bị đánh đập!*

Vĩnh Đan hiểu ý tiểu thư muốn làm gì, đây là tạo một mạng lưới riêng, có chuyện sẽ dùng đến, mua một chút thông tin bán một chút nhân tình. Vĩnh Đan sau lần thấy Gia Hỷ ra tay âm độc với Vĩnh Đóa cũng đã hiểu tiểu thư bây giờ không giống như xưa, nàng đã rũ bỏ nhu nhược đi rồi.

Gia Hỷ mở tủ lấy xiêm y, nàng không còn chịu khổ, một tủ đầy những lăng la tơ lụa, từ khi nàng cho Binh bộ vay bạc, thì lão phu nhân cũng tăng tiền tiêu vật nàng lên bốn mươi lượng một tháng, vượt qua cả Phùng Gia Hảo. Gắn ngang bằng với các phu nhân. Gia Hỷ biết sống bạc đến trang hồi môn bấy giờ là của mình nhưng chẳng phải của mình, để mua một cái an toàn, nàng chẳng phải đều đem cho Liên Thành Hầu kiểm soát, mỗi năm nhận phần lượng cũng không phải là ít, nhưng trực tiếp không thể mua đứt bán đoạn được.

Muốn làm gì cho bản thân vẫn nên suy tính cẩn trọng, hiện tại nàng có tâm một vạn lượng bạc làm vốn riêng, nếu soi với giá đất kinh thành thì chưa chắc đã mua được một cái sân viện đâu a, nghĩ cũng thật thảm thiết. Nhưng nữ tử vô lo, sau kết hôn đều phải sang nhà chồng làm dâu, làm gì cần nàng lo đến chuyện nhà cửa. Có điều Gia Hỷ là người hiện đại, nàng lại nghĩ chẳng may hòa ly, thì nàng sẽ ôm con đi đầu cơ chứ, Phùng phủ mấy năm nữa phân gia rồi, nàng coi như từ cổ vô thân.

Hàn ma ma hốt hải chạy vào trong, theo sau là mấy hạ nhân khiến một rương lớn, Hà ma ma cười tươi tắn:

- *Đây là quà tết mà Liên Thành Hầu gửi tặng, Liên Thành Hầu cũng thật rộng tay, phủ nào có mối giao hảo đều đưa đến không ít đồ tốt.*

Gia Hỷ nhìn vào trong rương, cũng là các dạng gấm vóc, đồ chơi nữ nhi, son phấn hương liệu, còn có một chiếc quạt ngọc tròn, trên vẽ hoa đào cực kì tinh xảo, quạt hơi trong suốt, có thể thấy chất ngọc vô cùng tốt. Gia Hỷ nhặt quạt ngọc lên, còn lại đều cho Vĩnh Đan ghì sở cần thận, đưa vào kho cất giữ.

Hà ma ma tùm tùm vui vẻ:

- *Liên Thành Hầu cũng gửi đến lão phu nhân và đại phòng một phần, các phòng khác đều chỉ vật tượng trưng. Nhị tiểu thư cũng không có, người xem, có khi nào Hầu gia đặt mối hôn với người!*

Gia Hỷ ngấm quạt ngọc, lắc lắc tóc mai:

- *Cũng không rõ, nhưng ta khó mà có thể làm chính thế Hầu phủ, cao lắm cũng chỉ quý thiếp, lại xa kinh thành, hôn sự này ta không muốn.*

Hà ma ma thấy nàng nói cũng có lý, liền không nhắc đến nữa. Đợi Vĩnh Đan quay lại, Gia Hỷ mới gọi hai người vào trong:

- *Ma ma, cũng là cuối năm rồi, đây là quà tết ta chuẩn bị ma ma, hai bộ y phục này cho ma ma, tuy không phải thượng hạng nhưng đều là chất tốt, còn có ba mươi lượng bạc, không nhiều, nhưng cũng đủ ma ma và người nhà ăn tết sung túc.*

Hà ma ma cúi đầu, y phục bằng gấm, so với hạ nhân như bà, tìm đâu ra chất vải đẹp thế này, ba mươi lượng bạc, cũng đủ gia đình tiêu trong mấy tháng. Nghĩ đến đứa cháu ở nhà mới sinh, có thêm tiền, nó sẽ được ăn uống tốt hơn.

Gia Hỷ cũng đưa đến Vĩnh Đan hai bộ y phục, lại lấy ra một cái trâm vàng:

- *Dù gì cũng là nữ nhi, không nên quá sơ sài, ngoài trâm này cũng có mấy đóa hoa lụa rất đẹp, ta thấy nha đầu các muội ưa thích nên lần trước đánh một bộ trang sức cũng làm cho muội, đây còn một hộp phấn dưỡng nhan. Cứ lấy mà dùng.*

Nữ nhi tuổi này không giống như mấy phụ nhân, tiền làm ra nếu không có gia đình các nàng cũng chỉ mua son phấn, Gia Hỷ chọn đồ đều tốt, Vĩnh Đan trong lòng thật cảm động. Nhìn trời cũng sắp tối, Vĩnh Đan liền cho người đem nước vào phòng tắm, đây là chiều ba mươi, trong nước tắm, ngoài cánh hoa bình thường còn có vỏ cam quýt và mấy loại lá có hương thơm, Gia Hỷ ngấm người đến khi nước sắp lạnh mới bước ra, thật sáng khoái.

Gia Hỷ thay xiêm y màu hồng nhạt, khoác áo lông, tay cầm quạt ngọc, ung dung đến trước viện lão phu nhân, dung nhan nàng không tẻ, khí huyết đều tốt, môi bóng má hồng, trên tóc cài thêm mấy lượt hoa tươi, tuyệt nhiên không bị cảm tức mà suy giảm, hoặc không vì hạ nhân phản bội mà đau lòng.

Gia Hỷ nhìn Vĩnh Đan hơi run run một cái, nhỏ giọng:

- *Sẵn sàng chưa?*

Vĩnh Đan gật đầu, vẻ mặt nhuộm màu quyết tâm. Gia Hỷ ung dung:

- *Nếu chờ người hạ thủ mới ngăn chặn chẳng phải quá bị động sao, nàng ta không chết, chính là tiểu thư nhà em chết, đây là lúc nàng ta thất thế nhất, không nên bỏ lỡ.*

Vĩnh Đan cầm cộm lọ được trong tay áo, chần chờ:

- *Tiểu thư...*

Gia Hỷ ngắt lời:

- *Lần trước nếu việc nàng ta hoàn thành, vậy giờ tiểu thư em đã nhận ba thước lụa trắng rồi!*

Vĩnh Đan không nói gì nữa, nếu tiểu thư nàng chết, những người làm như nàng cũng sẽ mất mạng, nàng còn muốn trả thù a, đại tẩu nàng ngày đó không tiếc tay bán rẻ nàng lấy năm lượng bạc, chỉ năm lượng bạc, để không phải nuôi một kẻ báo com như nàng, để không phải lo đồ cưới, nàng phải báo thù cả Thái tử, kẻ đã khiến phụ thân nàng mất mạng.

Gia Hỷ nhìn tia oán hận trong mắt Vĩnh Đan, âm thầm hải lòng. Vĩnh Đan không phải là đên cạn dầu, người có nhiều thù hận mới có thể đủ nhẫn tâm hại người. Có điều tâm tư Vĩnh Đan không nhỏ, Gia Hỷ nàng cũng nên tìm thêm tí nữ trung tâm thời.

Gia Hỷ đi vào viện, Vu ma ma mời nàng vào trong, Gia Hỷ đi từng bước nhỏ không gây tiếng động, quý xuống hành lễ:

- *Tổ mẫu, cháu gái làm người buồn lòng, nay đến nhận lỗi, cháu gái biết sai, từ nay không tái phạm nữa!*

Lão phu nhân cho Vu ma ma nâng nàng dậy, gạt đầu hải long:

- *Đều là lỗi của hạ nhân, con cũng đừng nên tự trách gì nhiều!*

Vu ma ma đặt trà lên một bàn, như không ын ý hỏi nàng:

- *Đại tiểu thư, nó tí nghe nói người để mấy ma ma thô sử bán Vĩnh Đóa vào thanh lâu!*

Gia Hỷ biết chắc những việc xảy ra trong phủ không thoát nổi mắt của lão phu nhân, nhưng nàng cũng không lường được Vu ma ma lại hỏi thẳng thừng như vậy, Gia Hỷ nhú mày, tỏ vẻ oan uổng:

- *Cháu gái nào có biết, cháu gái chỉ dặn dò bán Vĩnh Đóa vào một nơi nhân nhả, nào ngờ, bị hiểu lầm thành...*

Lão phu nhân nào không hiểu Gia Hỷ đang chối cãi, nhưng hạ nhân ám hại chủ như vậy, tha mạng đã là phúc, dù Gia Hỷ có giết chết người bà cũng không quản, một nữ nhi chưa cập kê có suy nghĩ ngoan độc như vậy, không phải là do mẹ cả dồn ép hay sao, nghĩ đến Tứ phòng vẫn phải chịu Đại phòng chen ép, bà thở dài. Một mẫu thân nhưng không yêu các con như nhau, bà luôn thiên vị Tứ phòng, cái Ngũ phòng kia, coi như bỏ đi.

Gia Hỷ uống chưa hết tách trà thì Phùng Dạ Vân đến, xinh đẹp thanh thuần, xiêm y xanh nhạt cài trâm ngọc bích phối hợp tuyệt mỹ, thấy nàng, Phùng Dạ Vân liền liếc lướt:

- *Đại tỉ cũng ở đây, chúc mừng đại tỉ đã hoàn thành chịu phạt!*

Gia Hỷ cười cười:

- *Ngũ muội lúc nào cũng vui vẻ, như chim hoàng oanh, năm mới ai nấy gặp muội cũng đều lấy phúc khí đi.*

Phùng Dạ Vân nhào lên thắp, ôm lấy vai lão phu nhân:

- *Là muội may mắn ngày bên cạnh tổ mẫu, mới có cái phúc khí đó!*

Không khí đang vui vẻ thì Đại phòng đến, theo sau Hàn thị là Phùng Gia Hảo và Phùng Gia Hòa, cùng Đại lão gia là Đại thiếu gia và Hàn thiếu gia. Lão phu nhân xoay chuyển thái độ, lạnh nhạt bảo ngồi, dù gì nếu Hàn thị không đem cái thiếu gia họ mẹ về thì cũng không gây nên loạn vừa rồi. Lão phu nhân vốn đã ghét bỏ Hàn thị đã lâu, nay càng không vừa mắt.

Tứ phòng đến sau một khắc, Nguyên thị một tay dắt Tứ thiếu gia, ma ma đứng sau ôm Ngũ thiếu gia, mà Nguyễn Tinh Hoa quy củ một thân áo vàng kim lộng lẫy bên cạnh, Tứ lão gia cũng vui vẻ đem đến một giò trái cây đầy:

- *Sáng nay con đang thù thành, thì có một tên lính lệ ngày xưa được con cứu một mạng đem đến hậu tạ, năm nào cũng cố gắng đem trái cây từ quê hương từ hản ở vùng nóng mả bao nhiêu thời gian, thật có lòng!*

Mùa đông lạnh, rau củ trái cây vốn quý giá, giò trái cây này Tứ phòng đem hết cho lão phu nhân là vô cùng hiếu thảo, lão phu nhân cười không ngâm được miệng.

Tam lão gia cũng đến, thứ xuất thì thứ xuất, nhưng vẫn chung phu với lão phu nhân, ngoại trừ chuyện tiền bạc không hành thông, ra ngoài cũng không bị làm khó, mà lão phu nhân cũng không phân biệt đối xử gì. Tam phu nhân đưa Phùng Tú Mai và Phùng Tú Mi ra chào tổ mẫu, hai tỉ muội này giống nhau như đúc, nhìn qua thật khó phân biệt. Lão phu nhân nhìn hai chất nữ đáng yêu, mới hỏi:

- *Qua năm mới cả hai được mấy tuổi?*

Tam phu nhân cười cười:

- *Mẫu thân, hainha đầu nàyquancảmđềulàmười tuổi.*

Lão phu nhân gạt đầu, nhìn Tam lão gia một cái:

- *Mấynămnaynhinxemcómôihônàotốtthĩnhưởclà vừa, cònémuốntuyệttúcngênừmởmama.*

Ngũ phòng đến sau cùng. Ngũ phu nhân ốm liệt giường không dậy được, nên Ngũ lão gia mới đưa Phùng Bạch Thảo đến một mình. Ngũ phu nhân này số khổ, bị cưỡng hiếp mới thành thê người ta, mẹ chồng coi khinh, phu quân bạc tình, một cái nữ nhi cũng là con tiểu thiếp đi.

Gia Hỷ ngắm nhìn người thúc thúc lần đầu gặp mặt này, trông có vẻ không giống với loại quần là áo lượt công tử lưu manh, một thân áo xanh sẫm, gương mặt hài hoà, ngũ quan anh tuấn, bất quá cũng chỉ hai mươi lăm, hai mươi sáu. Người như vậy lại là kẻ vào ra tứ ra, thua nợ sông bạc, bức tử từ người khác ư. Quả thật không nên trông mặt mà bắt hình dong. Vốn là nên gọi Ngũ lão gia, nhưng nhìn bộ dáng trẻ trung anh tuấn, nên ai rầy đều đồng loạt sửa miệng, chỉ gọi là Ngũ gia.

Lão phu nhân vốn đau sùng đứa con này, nay thấy Ngũ gia bộ dạng tốt đẹp quay về nhà ăn tết, thân mình lại gầy hơn mới oán thán:

- *Nương tử nguorilàm cáisĩethuốc, khôngổmthĩdau, đénsinhconcũngkhông được, Ngũnhĩtốtđẹp thế này, ngày đó khôngphải trớ tácũngkhôngthĩvềlámthế!*

Đại lão gia nhú mày:

- *Kìa, mẫuthân, hômnayvuiẻkhôngnêmnỏinhữmchuyệnmày!*

Lão phu nhân thu tức tối trên mặt, gạt đầu một cái, lại vẩy tay Ngũ gia:

- *Đếnđâyớinương!*

Vĩnh Đan đã về từ lúc nào, âm thầm đứng sau Gia Hỷ, quay lại thấy nàng gạt đầu một cái, Gia Hỷ kín đáo cười, đợi đến mấy canh giờ nữa thôi.

- *Lão phu nhân, đãchuẩnbiçong, ngườimướnkhaitiếccốđầu?*

Lão phu nhân nhìn Vu ma ma một cái:

- *Tiệcnàithôi, làmtàivệnmày, trờiđanglạnh, tácingkhôngmuốndếnNgọcThựcviệnlàmgi.*

Lão phu nhân đi trước, mọi người lục đục theo sau, tất cả đều ngồi vào một bàn dài, nam nữ hai bên riêng biệt, vị trí đầu bàn dành cho lão phu nhân. Hàn thị vừa gấp miếng đầu tiên lên đã nở đôn khan, lão phu nhân nhú mày:

- *Saothế?*

Hàn thị đứng dậy, miệng có ý cười:

- *Conđáuhòithabỏnthàngròia, chĩlakhôngđếy, bảyxìomớinhậna, đãquathờigiamnguyhiêm!*

Lão phu nhân sững lại một giây rồi cười vui vẻ:

- *Đạihi, đạihi, lâu rồi phĩtamóicótrivui.*

Lão phu nhân có thể không thích Hàn thị, nhưng cháu bà, bà không thể nào ghét bỏ, đây lại còn là dòng đích. Gia Hỷ nhìn qua bụng Hàn thị một cái, chợt thấy ánh mắt của Tứ phu nhân thâm hiểm dừng lại tại đó, xem ra Hàn thị những ngày sau càng phải bận rộn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Chương 19: Mỹ Nhân Tình Tử (Hạ)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Gia Hỷ nhìn chén rượu của Phùng Gia Hòa trời vào cổ họng, tay cảm thấy sáng khoái, Phùng Gia Hòa mắt đi hai tỉ nữ thấp thỏm, chỉ có thể nâng mày cái tam đẳng làm việc nặng lên bên người. Những kẻ này vụng về, sớm đã không phát hiện trên y phục tiểu thư các nàng mới đem về từ phòng giặt có chứa huyền dược. Dược này bình thường áp trên da không phát tán, chỉ có tác dụng khi dùng rượu. Ly rượu kia tưởng vô hại, thực chất đã bắt đầu khiến mị được hoạt động.

Muốn Gia Hỷ nâng thất thân, Phùng Gia Hòa có bán linh đó sao, nâng dù gì cũng đã hơn hai mươi tuổi, ở đây lớn hơn nàng cũng chỉ có mấy phụ nhân, Phùng Gia Hòa có tâm cơ thế nào, cũng không qua nổi nàng. Chỉ có điều, Gia Hỷ dùng đĩa mấy lần nhìn sang đều không thấy cơ thể Phùng Gia Hòa có gì thay đổi, nhưng ngược lại gương mặt Phùng Gia Hảo ửng đỏ lên. Gia Hỷ cả kinh, lẽ nào Vĩnh Đan đã nhắm lần y phục Phùng Gia Hảo và Phùng Gia Hòa?

Gia Hỷ lẳng lẳng dùng cơm, Phùng Gia Hảo chắc chắn trong mấy khắc nữa sẽ bị được ánh hưởng, cảm giác bứt rứt khó chịu ám ỉ trong cơ thể nữ nhi độ tuổi phát triển không dễ chịu, chỉ cần nam nhân chạm qua liền bộc phát ra. Nhưng mà, Phùng Gia Hảo luôn được người của Hân thị bảo vệ, được này nếu Phùng Gia Hòa đẩy sang cho Phùng Gia Hảo có phải đã phí công.

Gia Hỷ che khăn lên miệng, Vĩnh Đan hiểu ý kẻ tai vào gần, Gia Hỷ đảo mắt một giây, mới nói:

- Gọi Hà ma mà chú ý nhắc cử nhắc động của Phùng Gia Hảo, tránh bị người khác tương kế tựu kế.

Vĩnh Đan gật đầu, lui ra quay về phòng. Gia Hỷ ăn thêm một bát cháo, bụng cũng no, nàng buông đĩa, trong bữa ăn không lên tiếng động là quy tắc bắt đi bắt dịch, mọi người ăn xong mới có thể nói chuyện, nhàm chán vô cùng.

Phùng Gia Hảo bảy giờ thân thể đã hơi nrun, mồ hôi trên trán mấy dòng chảy xuống, nàng ta cảm nhận được phía trong cơ thể có một dòng khí nóng thổi từng góc ngách, mà thân dưới cũng ẩm ướt, cảm giác này chưa từng trải qua lần nào, Phùng Gia Hảo thờ đốc, bám tay vào thành bàn:

- Cấm Cấm nói với mẫu thân ta muốn về phòng!

Cấm Cấm này là người bên cạnh Phùng Gia Hảo từ nhỏ, nhất định sẽ không thay lòng. Gia Hỷ nghĩ thầm, chuyện coi như thất bại, qua đêm nay, được sẽ giải hết, Phùng Gia Hòa đã qua được nạn này. Nhưng sự đời vốn không như Gia Hỷ nghĩ, có tâm lại người sẽ bị người hại.

Phùng Gia Hảo quay về phòng, không chờ đến pháo hoa, xong bữa, tất cả quay lại sảnh chính trò chuyện rôm rã. Gia Hỷ nửa đêm buồn ngủ mắt đã nhắm lại, Vĩnh Đan phải đưa ra sau viện lão phu nhân rửa mặt cho nàng một lần, Gia Hỷ tranh thủ không có người ngoài, nâng thi thất:

- Có gì sai biệt không?

Vĩnh Đan lắc đầu:

- Từ tiểu thư đã ra ngoài rồi à, còn lại em cũng chỉ trong viện này nên không rõ lắm.

Gia Hỷ quay lại phòng, nhìn quanh một lượt cũng chẳng thấy Ngũ gia đâu. Bây giờ trên nền trời có mấy vệt sáng, rồi bất chợt, tiếng đùng đoàng rền vang, pháo hoa bắn rồi. Lão phu nhân bước ra sân viện, mọi người đều đi theo, Gia Hỷ nhắm mắt lại, cũng ước một điều như mọi người, đến khi pháo hoa hạ màn, mọi người mới quay về lại viện.

Gia Hỷ quay về phòng, Hà ma mà đã nhanh chóng chạy ra khoe công:

- Tiểu thư, đêm nay thật quái lạ?

Gia Hỷ nằm trên tháp, một màn rồi quá nóng nực cũng không buồn ngủ:

- Sao vậy mà?

- Hôm nay Phạm đi nương ra khỏi viện!

Gia Hỷ ngồi thẳng dậy, đây là nhân vật nàng đã bỏ sót thời gian qua, đối phó với Phùng Gia Hòa nhưng lại bỏ quên mất Phạm đi nương mẹ ruột nàng ta:

- Chuyện tối nay thế nào?

Hà ma mà mắt cá đêm để rình mò, ngay lập tức nói ra:

- Nhị tiểu thư vừa một hồi cùng ti nữ ra khỏi viện lão phu nhân thì đợi ở hành lang gian phòng giặt. Từ tiểu thư một khắc sau cũng đi ra đó, hai người có xảy ra tranh chấp.

Gia Hỷ nhíu mày, như vậy là Phùng Gia Hảo đã bắt được bị hạ trên y phục là do Phùng Gia Hòa làm, nhưng nếu đã biết tại sao nàng còn để bị trúng được:

- Sau đó thì sao, làm sao một tượng sống như Phạm đi nương lại ra khỏi viện thờ phật của bà ta?

Hà ma mà đến đó liền mông lung:

- Lúc này gia đình đi tuần của phủ đi ngang qua, nô tì sợ bị phát hiện mới giả vờ đi đường vòng vào nhà xí, lại nhìn thấy Phạm đi nương cùng Ngũ gia đứng ở một góc viện chuyện trò suýt suýt với nhau.

Hà ma mà như nhớ thêm điều gì mới nói:

- Đùng rồi, lúc nô tì quay lại hành lang không thấy hai tiểu thư đâu, nhưng đi thêm một đoạn lại đụng phải Tạ ma mà!

Gia Hỷ nhất thời không nghĩ ra điều gì, Tạ ma mà là người thân tín của Hân thị, đương nhiên là Phùng Gia Hảo sẽ không việc gì, nhưng Phạm đi nương ra khỏi cửa không đem thuẫn chi để gặp Ngũ gia, và lại một đi nương riêng tư gặp gỡ tiểu thúc trẻ tuổi chỉ khiến người khác thêm nghi ngờ.

Ngày lúc này, có tiếng náo nhiệt hồ hoàn từ bên kia phủ, Vĩnh Đan nhanh chân ra ngoài, vừa quay lại khuôn mặt đã hồi hã:

- Tiểu thư, chúng ta nhanh đến phònggiặt, Phạm đi nương bị bắt gian tại đó!

Gia Hỷ kinh ngạc nhìn Hà ma mà, lại quay sang Vĩnh Đóa:

- Bắt gian? Với ai?

Vĩnh Đóa thì thất:

- Ngũ gia!

Gia Hỷ vội vàng khoác áo choàng cùng Vĩnh Đan và Hà ma mà ra ngoài. Khi đến đã thấy đèn đuốc sáng rực, mà dưới mặt đất, Phạm đi nương y phục trẻ nãi, tóc tai rồi bởi quý trên đôi đầu gối đã rướm máu, có điều cổ của Phạm đi nương vẫn đeo tràng hạt, trong cảnh này bị ai vô cùng. Đây là lần đầu tiên Gia Hỷ nhìn thấy Phạm đi nương, dung nhan xinh đẹp nhưng ăn vận đậm bạc, cũng chỉ ba mươi tuổi, trông thanh thuần trẻ hơn tuổi thật rất nhiều.

Trái ngực với bộ dáng của Phạm đi nương, Ngũ gia đứng trên mặt đất, miệng nhếch một tia khinh bỉ, trừ bỏ ngoại y màu xanh cũng chỉ một cái quần đen, để lộ bộ ngực rắn rỏi. Lão phu nhân lấy gậy chỉ vào Phạm đi nương:

- Loạn rồi, loạn rồi!

Phạm đi nương ngẩng mặt, hai giọt nước mắt lăn dài trên má:

- Đòi này, nô tì chỉ có một nguyện vọng, được nhìn thấy Từ tiểu thư thành thân, nô tì ăn chay niệm phật đã mười hai năm nay, làm sao có cái tà tâm này!

Đại lão gia nhìn Ngũ gia, mắt này lura:

- Người! Cái tên nghiệt... Ta không có loại huynh đệ như người!

Đại lão gia không nói hết được, ôm ngực thở ra hồng hộc, Phùng Gia Hòa ôm lấy chân Đại lão gia:

- Phụ thân, đi nương cũng chỉ bị người làm hại, đi nương vốn yếu nào có thể chống cự! Phụ thân người tha cho đi nương, để đi nương được sống những ngày cuối đời thanh thản.

Nói rồi Phùng Gia Hòa lại quay sang bên lão phu nhân:

- Tổ mẫu, cháu gái nguyên lên chùa chép kinh ba năm để cầu phúc cho người, không không, là mười năm cũng được. Đi nương trước giờ chưa phạm sai gì, cũng chưa ra khỏi viện, tổ mẫu, cháu gái đáp đầu cầu người!

Mười năm, hết một đời nữ nhi, một tiểu thư khuê các lên chùa mười năm có khác nào xuất gia thành ni cô! Lão phu nhân nhìn lăm lăm vào Phạm đi nương:

- Năm xưa mất ta mà mới nâng loại sói mất trắng như người về bên lão đại! Tạo nghiệt! Tạo nghiệt!

Lão phu nhân nhìn Phùng Gia Hòa lem luốc khóc lóc, liền ra hiệu để Vu ma mà nâng nàng ta dậy:

- Nếu có người phải lên chùa thì chính là Phạm thị, không phải con. Ngay đêm nay, tổng cổ nữ nhân này đến ni tự!

Gia nhân đỡ Phạm đi nương đây, đưa nàng ta ra cổng sau, mọi người dần tản ra, Ngũ gia buộc lại thắt lưng, nhìn Đại lão gia:

- Đại ca, ta dù có treo hoa ghẹo nguyệt thế nào cũng không chủ động trên một phụ nhân vừa già vừa xấu như à, đây là à tự làm tự chịu!

Đại lão gia chỉ tay về Ngũ lão gia, gương mặt cứng lại:

- Người! Uống công năm đó phụ thân thương yêu người nhất!

Ngũ gia như không đi ra khỏi đám người, lão phu nhân nhìn Vu ma ma:

- Giữ kín chuyện này, đừng để Ngũ phu nhân biết, nàng ta mà có chuyện gì thì lại xui xẻo cả năm mới!

Vu ma ma gạt đầu một cái, mọi người dần đi về. Sự tình không nhắc đến được của Gia Hỷ nàng, cũng không liên quan đến Phùng Gia Hảo, nhưng sao trong tâm nàng vẫn mơ hồ cảm thấy đây là có dính dấp với nhau. Gia Hỷ về phòng, cũng đã trễ, tiếng trống canh vang lên báo hiệu trời sắp sáng. Gia Hỷ rửa mặt, tháo đôi trâm cài tóc ra:

- Vĩnh Đan, em đừng đi, đêm nay không cần trực, mai là đầu năm mới rồi một chút cũng chẳng sao!

Vĩnh Đan gạt đầu, thu dọn qua loa rồi nhẹ nhàng đi ra khép cửa. Gia Hỷ đến trước giường thì hơi giật mình. Một mỹ nam y phục đồ thắm, tóc đen tuyền buông xuống, mày như họa mắt như sóng, ngũ quan tinh xảo không khác gì nữ tử, từ màu đỏ trên người tỏa ra ánh sáng quý dị vô thường. Gia Hỷ thở dài, vẻ đẹp như thế này, đặt lên người một nam tử đúng là lãng phí, còn lãng phí hơn khi đó chỉ là một yem nhân:

- Thiếu giám!

Triệu Tử Đoạn đem tượng chúa thờ* đặt lên bàn:

- Đây là năm mới, tặng chonàng!

Gia Hỷ vuốt ve món quà:

- Không phải để trưng thu ngoài phố mới có thú này, Thiếu giám tìm ra cũng thật tài tình!

Triệu Tử Đoạn ngạc nhiên:

- Vậy sao? Takhông phải từ trung nguyên, không biết phong tục này, tượng tam u đã lâu, nghĩ rằng nữ nhi trong khuê phòng buồn chán sẽ thích!

Gia Hỷ gạt đầu:

- Rất thích!

Nàng thối tất đi một ngon nết, chỉ để lại một, trong phòng ánh sáng đã mờ càng trở nên yếu ớt. Đây là Gia Hỷ phòng xa, ngộ nhờ có người nhìn thấy thì không hay lắm

- Đêm khuya, Thiếu giám đến có việc gì không?

Triệu Tử Đoạn cười như không cười:

- Vốn là chỉ định gặp nàng tặng một cái tượng, nào ngờ lại được xem náo nhiệt!

Kỳ thực, sau chuyện lần trước xảy ra trên tử huyệt, hẳn luôn không tin tưởng an nguy của Gia Hỷ, vậy nên mới cho nàng một lọ xuân dược, hẳn muốn biết xem nữ nhân này có gan hại người hay không. Thật không ngờ ngay ngày đầu tiên được thả ra nàng đã khiến Phùng phủ một màn ôn ào!

Nếu không phải hôm nay hẳn đến có tâm chúc mừng nàng được miễn cấm túc, thì nàng cũng sẽ bỏ lỡ mất.

Gia Hỷ rót một chén trà Vĩnh Đan pha khi này vẫn còn độ ấm:

- Thiếu giám uống đi, đêm nay có lẽ Thiếu giám nhìn không gì chuyện.

Triệu Tử Đoạn tiếp nhận chén trà, xoay một vòng trong lòng bàn tay:

- Phùng Gia Hảo trúng xuân dược nên ngoài, liền gọi Phùng Gia Hòa để chờ, Tam ma đã ứng suất đánh giá của Phùng Gia Hòa, lại ép buộc tình của Phùng Gia Hòa đã thông báo Phạm di nương rằng Phùng Gia Hảo đã nằm trong phòng. Phạm di nương quyết tâm tiêu thức với cái nàng để đó, cho hẳn uống rượu kích thích trong mớ nhện rang rồi nằm trên giường gần thì nàng ta, Phạm di nương chỉ có cách lấy thân mình thay thế cho Phùng Gia Hòa.

Gia Hỷ nghe đến đây liền khó hiểu:

- Đợi đã, khi ta đến không phải Phùng Gia Hòa đã ở ngoài rồi hay sao?

Triệu Tử Đoạn uống ly trà đã nguội:

- Bởi hành sự xong, Ngũ gia nhân ném Phùng Gia Hòa vào một tình huống cơ sở! Vừa đó thì nhân tử nàng đem người ồn ào đến.

Gia Hỷ lặng đi một chút, Vĩnh Đan nhận lệnh đổ được vào y phục Phùng Gia Hòa sao cuối cùng lại thành ra Phùng Gia Hảo. Tà ma mà đã biết y phục không sạch sẽ sao còn để Phùng Gia Hảo mặc đến com tất niên. Triệu Tử Đoạn thấy nàng suy tư liền nghiêm nét mặt:

- Là mà nàng quá bất cẩn, được ta quý giá như vậy thật mất công gắng một cái đầu gỗ!

Gia Hỷ sa sầm nét mặt:

- Thiếu giám muốn hạ lệnh tiễn khách!

Triệu Tử Đoạn cười cười, vút một cái ngồi trên khung cửa sổ, tà áo đỏ ban đêm trông huyền hoặc:

- Trông sáng, nàng nên ngủ đi. Lần sau bảy nưu hãy động não lên một chút. Lần này, bọng Gravomêchims sẽ dùng sau!

Gia Hỷ đóng cửa sổ, bản thân suy tĩnh, dần dần chìm vào giấc ngủ nặng nề không hay.

Bên kia Phùng phủ.

Hàn thị đang nhìn Phùng Gia Hảo ngủ:

- Con bé sẽ không sao chứ?

Tà ma ma đứng một bên vội nói:

- Nhị cô nương sẽ không sao, được này quan một đêm liền biến mất.

Hàn thị bước ra bàn trà:

- Ta làm thế có quá mạo hiểm, tachỉ có một cái thân sinh nữ nhàn hạ tiểu thư, thật không muốn vì tranh đoạt mà tổn hại.

Tà ma ma thở dài:

- Người còn trẻ bỏ được Phạm di nương đấy thôi! Mấy năm nay visao Tử tiêuthu được phần lớn lương bổng bằng Nhị cô nương, chẳng phải chính là Phạm di nương xúc phạm gia đình sao? Phunhà không gratay, sợ rằng nàng còn làm ranh hề chuyện. Và lại, người còn đang mang thai, ai biết nàng có hại người không!

Hàn thị gạt đầu:

- Kevô không tranh hắckết ranh hề nhàn nhất, tìm một mớ thốn dây thừng xuất kiadi, coinhư đở nặng đầu. Hôm nay mà mà ma matinh mắt!

Tà ma ma vốn ở trong thâm cung một thời gian, hai mươi lăm tuổi ra ngoài liền đi theo Hàn thị nương tựa, với độc được cũng hiểu qua một chút. Buổi chiều đi thu quần áo Phùng Gia Hảo từ phòng giặt, lại thấy đồ đã khô của Phùng Gia Hảo đang bị Phạm di nương trộn chung cùng y phục Phùng Gia Hòa rồi phơi lên như chưa có chuyện gì. Tà ma ma hít qua một hơi liền lên mũi nồng, liền nghĩ ra là xuân dược, còn là loại quý hiếm, trong cung có mấy nương nương dùng để tăng cảm xúc quần vương.

Tà ma ma không rõ ai ám hại Phùng Gia Hòa, nhưng Phạm di nương cố tình kéo theo Phùng Gia Hảo, nên mới tương kế tựu kế. Buổi tối đến viện lão phu nhân, Phùng Gia Hòa không mặc áo có đực, lại thường xuyên nhìn sang biểu hiện của Phùng Gia Hảo. Hạ nhân nhìn thấy thấy Ngũ gia gien lút cùng Phạm di nương ở khúc hành lang, tất cả đều thông báo Tà ma ma nên mới sinh ra chuyện bắt gian tại giường.

Hàn thị cũng lên nằm, Tà ma ma thổi tắt nến, ngoài trời, gà đã gáy.

Tượng ChúaThổ

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chương 20: Trọng Sinh Oán Khí

Mùng một đầu năm, trong nhà ai nấy đều dấy trẻ mới chớm, bởi vì đêm qua xảy ra chuyện, nhưng không ai dám nhắc đến. Bấy giờ các phòng đều tập trung trước từ đường để dâng hương. Trong số nữ quyến cũng chỉ có lão phu nhân và các chính thê mới được vào dâng hương, còn lại đều ở ngoài quý ba lại.

Hàn thị mỗi năm đến ngày này đều không thoải mái, là kể thế, đứng trước bài vị vợ cả cũng cúi đầu như thiếp thất, tư vị này Hàn thị nuốt không trôi, thật nghẹn trong cuống họng. Liếc nhìn phía ngoài, Phùng Gia Hảo phải xếp sau Gia Hỷ, lòng của Hàn thị lại cuộn lên vị đắng, nếu như năm đó dứt khoát hơn, thì Gia Hỷ làm sao sống được đến hôm nay!

Phùng Gia Hòa gương mặt tái nhợt, di nương nâng ta bị đưa đến ni tự, nâng ta nên mừng mới đứng, di nương cũng chỉ một nửa chủ từ, nói trắng ra vẫn là nô tì, cái tội ô nhục này không bị đánh chết đã là may mắn, nâng ta bây ra bộ dạng thảm hại đó trong ngày đầu năm, có thể mua được chút tâm của Đại lão gia, nhưng lại khiến lão phu nhân chán ghét.

Quay lại viện lão phu nhân, bấy giờ trời cũng đã trưa, trong viện ăn hạt dưa nói cười khúc khích, lão phu nhân lần lượt gọi cháu trai cháu gái đến nhận lì xì, ngoài một bao tiền đó thăm, thì dòng dích đều nhận được vòng tay tơ vàng, bạch ngọc hay văn phòng tử bảo cho các thiếu gia. Mỗi năm Phùng Gia Hòa tuy là thứ xuất nhưng phần lượng đều ngang bằng đích nữ, có điều di nương nâng ta năm nay gây họa, mừng một nâng ta lại mang bộ mặt lìm lỉ, lão phu nhân cũng chỉ để Vu ma ma đưa một phong bao sơ sài.

Gia Hỷ bóp nhẹ túi tiền tam phòng cho nàng, Tam phu nhân luôn phải chất bóp hầu bao, tết này bỏ ra nhiều như vậy, Gia Hỷ không đành lòng nhìn họ. Nàng ra hiệu Vịnh Đan, lấy một phong bao năm mươi lượng bạc trong tay áo mừng tuổi cho tiểu đệ tam phòng, còn hai ti muội Phùng Tú Mai, Phùng Tú Mị, nàng cũng không tiếc tặng hai đôi hoa tai.

Tam phu nhân ngập ngừng tạ ơn nàng, Vu ma ma tranh thủ cơ hội khiến lão phu nhân cười vui vẻ:

- Người xem, đại tiểu thư ra dáng thiếu nữ lắm rồi!

Lão phu nhân gật đầu theo, nhìn âu yếm

- Năm nay cũng cập kê, ta cũng nên lau ý cho đại ti nhị một mối hôn tốt! Năm trong kinh thành không nên đi xa!

Hàn thị vuốt ve cái bụng, mối hôn tốt, còn chưa đến lượt Phùng Gia Hỷ đâu. Ngũ gia không đến, lão phu nhân cũng không cho người gọi, dù sao mấy năm qua Ngũ gia không về nhà, cũng chẳng ảnh hưởng gì.

Chập tối mừng một, lão phu nhân gọi mọi người đến vườn sau thả đèn Khổng Minh mang theo ước nguyện bay lên bầu trời. Mừng một trời qua dễ dàng, mấy tháng nay trong phủ luôn bị khuấy đục, những ngày tết dễ chịu như vậy, thật hiếm có.

Mi Châu.

Liên Thành Hầu phủ.

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn bầu trời có mấy đốm sáng từ thiên đàng người dân thả lên, âm thầm thở dài. Hắn đưa tay luyện bút, không viết danh ngôn, hắn ghi ngày tháng, mỗi khi rảnh rỗi, hắn đều viết ngày tháng, hôm nay, mừng một tháng giêng năm Vinh Nguyên thứ mười tám.

Hoàn Nhan Viên Hạo ngả người vào ghế, cảm giác lạnh lạnh của gỗ quý truyền qua ống tay áo, hắn yêu cái cảm giác này, bất cứ thứ gì khiến hắn biết rằng bản thân vẫn chưa chết, rằng đây là thực tại, không phải cơn mơ. Đã hơn mười năm trôi qua, hắn vẫn còn nhớ như in ngày hôm đó. Năm Vinh Nguyên thứ hai mươi tám, hắn bị hàng vạn mũi tên xuyên qua da thịt, chết không nhắm mắt. Cảm giác khắc khoải, đau đớn, tui nhục sau ba năm đóng đinh thân mình trên cọc gỗ trong ngục, đối lấy bốn từ "ngịch tặc tạo phản", bị người người khinh bỉ, bị ném đồ bẩn thỉu khi ra pháp trường. Cái chết ấy, nỗi đau ấy, hàng ngàn vạn lần không muốn lặp lại. Cái phát tay của Thịnh Vương, khi đó là Thái tử hạ xuống là thời khắc cung thủ xuất tiễn, hắn chết, bầu trời quang đăng đỏ sẫm rền rĩ.

Ông trời không phụ hắn, hay oán khí của hắn tích dày đến mức địa ngục không nhận nổi, khi hắn tỉnh dậy, liền phát hiện linh hồn đang nằm trong thân xác của chính mình năm ba tuổi, năm Vinh Nguyên thứ bảy, ông trời cho hắn sống lại một lần nữa, hắn tuyệt sẽ không có phụ, sẽ dùng cả kiếp này để trả thù những kẻ đẩy hắn, gia tộc hắn, mẫu phi hắn, huynh đệ hắn đến cái chết, hắn phải khiến những kẻ đó ngàn đời không siêu sinh!

Linh Tê bước vào phòng, nâng đem theo áo choàng mỏng, Mi Châu ở phía nam, đã không còn quá lạnh, nhưng giữa đêm vẫn có thể nhiễm phong hàn, nâng choàng ngang vai Liên Thành Hầu:

- Gia, đi ngủ thôi!

Hoàn Nhan Viên Hạo xoay người lại, vỗ lên đôi bàn tay mềm mại của Linh Tê, bàn tay trắng ngần lộ những đường gân xanh, không giống như đời trước, khi Linh Tê bụng mang thai năm tháng lên vào địa lao chỉ để đưa một chiếc áo tắm nước giúp hắn sống lay lắt thi bị cai ngục phát hiện. Bọn chúng lột trần nàng, cường bức nàng, treo nàng lên thiêu sống cùng đũa tre chưa ra đời trước mặt hắn. Bàn tay nâng khi đó cháy đen, khô khốc và đầy mùi khét. Hoàn Nhan Viên Hạo bắt giác ôm lấy Linh Tê vào lòng:

- Ở đây, đêm nay ở lại đây!

Linh Tê mỉm cười gật đầu, Liên Thành Hầu đối với nàng rất tốt, cho dù nàng chỉ là một thông phòng, hắn chưa có chính thê, chưa lập thiếp, cũng không gần gũi sắc, chỉ có nàng là đặc cách. Linh Tê sắp xếp xong giường, nàng chui vào chăn tạo độ

âm

Hoàn Nhan Viên Hạo mở cuốn sổ ghi chú của bản thân ra, trong đó sự kiện từng năm theo trí nhớ hần hiện lên rõ mồn một.

"Năm Vĩnh Nguyên thứ tư, Ngũ hoàng từ cùng Lục hoàng tử ra đời".

"Năm Vĩnh Nguyên thứ chín, Lục đệ mất mạng, mẫu phi tuần táng".

Hoàn Nhan Viên Hạo dừng ngay dòng này, sự kiện này đời trước và đời này không giống nhau, đời này đến năm Vĩnh Nguyên thứ mười bốn, Lục đệ mới mất mạng. Hần không báo vệ được hoàng đệ, nhưng báo vệ được mẫu phi. Sau khi mẫu phi ra tay trả thù cho Lục đệ bị phụ hoàng bắt được, hẳn đã dùng ba ngày mẫu phi bất tỉnh, cũng cũng là ba ngày an táng Lục đệ quý ở Càn Thanh cung cầu xin, không gặp mặt Lục đệ lần cuối, nhưng phụ hoàng cảm động, mẫu phi không bị ban chết, chôn theo Lục đệ, chỉ bị giăng cấp đưa đến Liễu Châu. Hần cũng không phải cô độc trong cung dần bị người ám hại mà thành ra ban Hầu tước đến Mĩ Châu.

Hoàn Nhan Viên Hạo dừng lại ở năm Vĩnh Nguyên thứ mười tám, Thịnh Vương cưới chính thê Bạch thị, đến giữa năm rước Trắc phi Phùng thị. Hần đi đi tay lên chữ Phùng thị, đây là đích nữ Phùng Gia Hào, nàng ta vào phủ Thịnh Vương khiến Phùng Triều Thượng thư Bộ binh nghiêng theo Thịnh Vương. Giúp Thịnh Vương đoạt được binh quyền từ đó tiếm ngôi cứu ngũ.

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn lá thư Triệu Tử Đọa vừa gửi về báo tin tức trong kinh thành. Hần nhúng tay vào Phùng phủ, dù nàng ta không phải Phùng Gia Hào, nhưng Phùng Triều có liên hệ với hẳn sẽ khiến Thịnh Vương nghi ngờ, hôn sự với Phùng Gia Hào không thành. Thịnh Vương không nắm được Binh Bộ, Hoàn Nhan Viên Hạo sẽ có nhiều khả năng hạ bệ được Thịnh Vương.

Hoàn Nhan Viên Hạo lên giường, Linh Tề đã ngủ từ lâu, hơi ấm nàng tỏa ra êm êm, hẳn thỏ dài, nàng chỉ là nô tì, không thể trở thành Hoàng Hậu, hẳn chỉ có thể báo vệ an nguy nàng tốt nhất. Người hẳn muốn lập chính thê chính là Nhị tiểu thư Hiền gia, Hiền Liên Tử Tầm. Bởi hẳn biết, năm sau, năm Vĩnh Nguyên thứ mười chín, Hiền Liên Tĩnh Tử, trưởng tử nàng ta sẽ trở thành Hoàng hậu!

Triệu Tử Đọa ở kinh thành thu thập được không ít tin tức tốt, kiếp trước của Hoàn Nhan Viên Hạo không xuất hiện người này, nên hẳn vẫn luôn cẩn trọng đề phòng. Triệu Tử Đọa hiện tại không phải là Triệu Thiếu giám từ Cẩm Thành đi ra. Trên đường đến Mĩ Châu, xe ngựa của Hoàn Nhan Viên Hạo gặp thỏ phi, không cần điều tra cũng biết cái này chính là Vạn Quý phi truy cùng giết tận, Triệu Thiếu giám này chết trong loạn đao, còn Hoàn Nhan Viên Hạo rơi xuống nước. Người cứu hẳn là một thiếu niên trạc tuổi, sau mấy tuần gian khổ băng rừng cá hai mới đến được Trì phủ Mĩ Châu. Thiếu niên cứu hẳn kia có một án tử vì giết chết con trai của phủ thượng trong vùng. Hoàn Nhan Viên Hạo không ngại đổi thân phận cho tiền thiếu niên đó thành Thiếu giám kinh thành Triệu Tử Đọa. Bởi vậy Triệu Tử Đọa hiện tại không phải là một hoạn quan, chỉ là không hiểu sao, càng trưởng thành, vẻ đẹp hẳn càng trở nên yêu dị, bán nam bán nữ, đến mức chưa một ai nghi ngờ Triệu Tử Đọa đã bị cung sạch sẽ tay chưa.

Đời này và đời trước vốn giống nhau mà lại khác nhau, Hoàn Nhan Viên Hạo đã sống lại, tuyệt nhiên sẽ không lặp lại thảm cảnh. Hần vất tay lên trán, nên viết một lá thư cho Mộc Hộ Bá gia, tháng tư này chiều chi sẽ đến Liễu Châu. Mẫu phi hẳn vẫn nên an toàn về Liên Thành này. Đời trước Mộc Hộ Bá gia Phan Phương Thiên một lòng chung thủy với mẫu phi hẳn, sau cùng bị Vạn Quý phi tìm ra chứng cứ, Hoàng thượng ép buộc Mộc Hộ Bá gia phải tự cung bản thân, Mộc Hộ Bá gia không chịu nhục được đã tự vẫn. Đời này Mộc Hộ Bá gia đã thành gia lập thất, hẳn cũng chỉ mong người này có thể còn chút tâm mà giữ an toàn cho mẫu phi hẳn.

Hoàng Trường ti ở kinh thành đã nghe lời hẳn vào Tông Tự cầu phúc ba năm, năm sau chắc chắn sẽ vinh hiển ra ngoài, đến Mĩ Châu dự lễ cưới hẳn. Hần phải giúp Hoàng Trường ti của hẳn sẽ không lặp lại kết cục bị hoà hôn sang Mạt Quốc, trở thành binh kỹ, mua vui cho đám đàn ông mọt nọ đến chết.

Quá nhiều oán hận, quá nhiều đau lòng chống chọi, hẳn lắm lắm những cái tên kẻ thù, từng người, từng người một, phải chết dưới lưỡi gươm của hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Chương 21: Số Mệnh Khó Đổi

Tận đến mừng mười, khi không khí năm mới đã dần nhạt, ngoại ô kinh thành, mấy nhà điền canh đã ra đồng làm việc, thì Gia Hỷ mới nhìn thấy Ngũ gia, kỳ thực, nàng cũng không quan tâm người này lắm, nàng xuyên qua thân mình lo chưa xong, sao còn tâm tư để ý đến người khác. Có điều, khi thấy Ngũ gia trong vườn đào thời tiêu, nàng có chút thụ cảm.

Gia Hỷ chậm rãi đem tà áo phật phơ đến:

- *Ngũ thúc!*

Ngũ gia quay người lại, dưới ánh nắng nhạt nhòa, ngũ quan hẳn hiện rõ, đẹp như tác tượng. Gia Hỷ thăm xuyết xoa, Đại Quốc quả không thiếu mỹ nam. Một Liên Thành Hầu anh tuấn kiêu ngạo khí chất ngất trời, một Triệu Tử Đọa u luyện mỹ lệ không rõ nam nữ, lại một Ngũ gia thanh tao u nhã, quả thật xuyên về cổ đại nàng có một màn đã mắt.

- *Đại tì nhi sớm như vậy đã ra vườn?*

Gia Hỷ bước vào tiểu đình, Ngũ gia cũng đi theo, nàng cười khòa lấp:

- *Vườn cháu gái định hôm nay lên Linh Sơn tỵ, nào ngờ xe ngựa trong phủ bị hỏng, mẫu thân cùng mấy vị muội muội đã ra ngoài. Cháu gái đành đi dạo giết thời giờ.*

Ngũ gia cười, xán lạn như nắng xuân:

- *Hàn thị bao năm vẫn thế, không dung nổi hạt cát trong mắt. Hôm nay Thịnh Vương lên núi!*

Gia Hỷ dong đưa mũi hài, hóa ra là vậy, nàng cũng không màn hôn sự này, Hàn thị muốn nàng ở nhà nàng cũng không nên đi làm gì cho rước bực. Ngũ gia mới hơn hai mươi lăm tuổi, lại sống trụ lạc như thế, nếu ở hiện đại vẫn còn quá sớm để bắt đầu cuộc đời. Thấy Gia Hỷ chăm chú nhìn mình, Ngũ gia cười nhạt:

- *Đại tì nhi không sợ ta?*

- *Ngũ thúc là người thân, cháu gái làm sao sợ người được.*

Ngũ gia nhìn nàng chân thực:

- *Người thân? Đại tì nhi đã gặp qua ta mấy lần?*

Gia Hỷ ngắm hoa đào nở rộ trong vườn, gió thổi cánh hoa rơi xuống trần trệ mặt tuyết:

- *Mấy năm trước, cháu gái không ốm thì đau, cũng nhờ đại chưa dám ra khỏi viện, chưa bao giờ được gần gũi Ngũ thúc. Nhưng dù gì, cũng là máu huyết họ Phùng, cũng là thân nhân!*

Ngũ gia khẽ nhìn theo ánh mắt Phùng Gia Hỷ, giọng điệu vẫn giễu cợt:

- *Nàng hầu của ta bằng tuổi Đại tì nhi đấy!*

- *Ngũ thúc đâu cần phải như thế, đem đồ người không phát tiết trên Tử muội, cháu gái thấy người không hẳn xấu xa!*

Ngũ gia nâng tách trà, liếc mắt một cái:

- *Là người làm ra à? Cũng phải, Đại tẩu chết đi, người sống không dễ dàng gì. Người làm việc xấu nhưng không ai nghĩ người là người xấu thì người vẫn tốt!*

- *Thúc nói thế sai rồi, bản thân người nghĩ thế nào mới là quan trọng, người khác nghĩ gì đâu cần bận tâm.*

Ngũ gia im lặng hồi lâu, mới đưa tay nâng cầm Gia Hỷ lên, mắt thì mắt nàng, mới như muốn chạm vào môi nàng, Vĩnh Đan hốt hoảng, ai cũng biết Ngũ gia một tay dâm loạn, cảnh tượng này nếu có người nhìn thấy danh tiết Gia Hỷ chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng. Tuy vậy Gia Hỷ vẫn bình tâm, nàng muốn đánh cược khả năng nhìn người của mình một lần. Ngũ gia thì thăm, ánh mắt mê huyền:

- *Đại tì nhi nghĩ ta là người thế nào?*

Nếu không phải xuyên qua, hay không có họ hàng huyết thống với tên thúc thúc này, có lẽ Gia Hỷ đã nhảy cẫng lên, ánh mắt ấy quá dụ hoặc, nàng lấy giọng thản nhiên nhất:

- *Tuyệt đối không phải người xấu. Anh tuấn như người, nữ nhân có thể tự nguyện nằm dưới thân, làm sao phải đến mức bức vợ người khác?*

Ngũ gia buông cầm nàng ra, hẳn đang dâm vô định. Đứng, hẳn không cưỡng bức, hẳn không giết người, hẳn không đánh bạc,... chỉ bởi vì di chúc của phụ thân để lại toàn bộ gia sản cho hẳn mới khiến Đại lão gia diệt thân, bảy mưu tính kế ám hại hẳn, khiến hẳn không thể ngẩng mặt lên nhìn người. Khiến hẳn tuyệt dãi trong vùng bùn tội lỗi:

- *Muộn rồi!*

Gia Hỷ xoa xoa cằm hơi đau nhói, lểc mái tóc dày mượt:

- Chưa đâu, trước ba mươi còn chưa tính đại nghiệp, quan trọng là, bình sĩ đầu cổ kị nhân thân! Nếu thúc không tự khẳng định mình, cả đời này sẽ luôn bị người khác xem thường. Còn Phùng Bạch Thảo, nữ nhi của thúc, thúc định tính sao?

Ngũ gia nhìn nàng một lúc lâu, cảm giác từng trái của nàng không giống nữ nhi khuê phòng chưa cập kê. Hắn nhìn thấy nét trưởng thành nhưng không sao nói rõ được từ nàng. Ngũ gia rút ra một mảnh ngọc bội:

- Cái này không trần quý, nhưng có thể đổi thuốc được, đến bất kỳ cửa hàng nào của Tĩnh gia trên cả nước, đều có thể đổi được liệu Đại tì nhi cần. Đây là của lão thái gia để lại cho ta.

Ngũ gia quay bước đi, cũng không rõ hắn có ý định gì, có mong mỏi gì. Hắn bẻ một nhánh hoa đào:

- Khíchỉnh người tưnghê tớm bảnhhân... Vốn số mệnh là không thể đổi!

Gia Hỷ áp tay vào khối ngọc lạnh lạnh, không tự chủ nhét vào trong ngực áo. Trên khối ngọc, chữ "Tĩnh" được chạm trổ đơn giản mà uy nghiêm. Nàng quay về phòng, Ngũ gia này nếu thật sự vực dậy được bản thân, thì có lẽ sẽ không quên nàng, ở đây nàng không quá nhiều thân thích, các mối quan hệ ruột thịt đều vô cùng nhạt nhòa.

Gia Hỷ nằm nghiêng trên tháp, tóc tháo trăm xoắn bung dưới váy lụa trắng, xinh đẹp tào nhả. Trong khung cảnh mùa xuân, là một bức họa mỹ nhân, Vĩnh Đan biết nàng sắp sửa ngủ trưa, cũng chỉ để lại ít trái cây rồi lui về phòng nhỏ bên cạnh. Triệu Từ Đoạn nửa thân nửa quỳ xuất hiện, hắn không kiêng kỵ ngồi cạnh nàng, ngón tay thon dài với đầu móng mài nhọn bóng loáng cẩn thận lấy một quả nho. Gia Hỷ lật trang sách tiếp theo, cũng không đứng dậy, nàng lười là một phần, phần còn lại, nàng cần gì cố với một tên hoạn quan mất đi nam căn:

- Thiếu giám rảnh rồi!

Triệu Từ Đoạn bóc sạch vỏ nho cho vào miệng:

- Thật ngọt! Ta là dĩ chúc tết hộ Hầu gia, phát hiện nơi này vừa có trà ngon vừa có hoa quả lại còn thoải mái có mỹ nhân bầu bạn, không thể không vào.

Gia Hỷ bĩu môi một cái, nhìn gương mặt không nhiễm nhân gian yên hòa của hắn, trong lòng càng thêm gan tị, mắt phượng dài hẹp, hàng mi dày rậm, môi hơi hồng mềm mại, da quá trắng, y phục đồ rục, thật giống phượng hoàng tái sinh từ lửa:

- Thiếu giám không phải rất xinh đẹp sao, Gia Hỷ trong mắt ngài làm gì xứng với hai chữ mỹ nhân!

Triệu Từ Đoạn không lấy làm giận, ha hả cười:

- Ta biết rõ ta xinh đẹp, nàng cần gì phải thêu hoa trên gấm!

Dừng một chút, hắn đổi giọng điệu:

- Nàng cùng Phùng Du quả là thân thiết?

Gia Hỷ nhàu mày, Phùng Du? Ngũ gia của nàng tên là Phùng Du, nàng cũng chẳng rõ:

- Là người thân trong nhà, cái gì nên nói cũng đã nói, Gia Hỷ không muốn nhìn hãnsang!

Triệu Từ Đoạn vuốt vuốt đuôi tóc, cảm thán:

- Hãnsangphảithíchthúcưanàng, nàngphảigọilàcacamớidùng.

- Caca?

Triệu Từ Đoạn ngả ngón hít một hơi trên người Gia Hỷ:

- Thật thơm! Nàng dùng hương liệu gì vậy? Ta cũng muốn thử?

Gia Hỷ ngồi ngay ngắn dậy, trí tò mò trong não quần bách:

- Thiếu giám thích thì để Gia Hỷ gọi tên gì cho người, người nói chuyện Ngũ gia đi.

Triệu Từ Đoạn híp mắt:

- Nàng quan tâm hãns hơn cáca?

Đúng là hoạn quan tính tình nhỏ nhặt y như nữ nhân, lại cùng một cái người thân của nàng ghen tị, Gia Hỷ nắm lấy tay của Triệu Từ Đoạn, ra sức ngọt nhạt:

- Thiếu giám, người học rộng hiểu nhiều saolaisodocùngkhuephòngnữnhinhưGiaHỷchứ?

Triệu Từ Đoạn gác chân lên bàn, cười âm hiểm:

- Vaitamoiquả!

Gia Hỷ nghiền răng kèn kẹt, dùng lực vừa phải bóp vai hắn, nàng kinh ngạc nhận ra, hắn không hề yếu ớt như nàng nghĩ, sau lần ảo mộng, cơ bắp hiện lên bàn tay nàng rõ mồn một. Triệu Từ Đoạn cảm thụ sung sướng, môi trà lơ:

- Hãnlàkếtquảcủaamộtmốitnhloạiuân,tacũngkhôngbiếtnàngngộithếnaochophải. TrướckiaPhùngphúcómộttướcHầucialãotháigianhưngkhôngđượctruyệnlạicũngbớivisựtìnhđó.

- Loquân? Thậtkinhởm!

Triệu Từ Đoạn cười trên biểu hiện của nàng:

- Phùng lão tháigianămxuacơơngbứcmộtiphnhânlàláidò,sinhtramộtmĩnhì,bớivixáuhônóngtachurabaogignhậnthânvớinữnhìđó.Mừimấynămsau,mộtkỹnữđượcôngtabaomười bèn ngoài mới sinh ra đứa nhỏ, saudomấy ngày làophunhânbâygiờhạsinh nhưng khôngngaytiểu hàinhi chết trongphòngsinh. Lãotháigiạilênđemconcuàngườikỹnữkia vềgiálmconcuialàophunhân.

Gia Hỷ lắc đầu, cao môn đại hộ thật quá nhiều uẩn khúc:

- Mộtmànhuandổinhưvậy... Tởmẫu không biết? Cáclãogiacũng không biết?

Triệu Từ Đoạn ra hiệu nàng dừng xoa bóp lại, cẩn thận nắm lấy tay nàng xem có bị te cứng không, Gia Hỷ hơi gạt mình, định rút tay lại nhưng không được, Triệu Từ Đoạn vẫn điềm nhiên:

- Khônggibiết, chícókỹnữkiacùngPhùngDubiết. Nàngcóđóandựckỹnữkiaàiaikhông?

Đầu Gia Hỷ mờ mịt, nàng tròn tròn mắt:

- Khônglẽ... ngườikialàcongiácủaphunhânláidò,làmĩnhìruột thịt củalãotháigia?

Triệu Từ Đoạn gật đầu:

- Chínhxác, chuyệnnàykhienlãotháigianđổisốc năng mà mátmạng, Ngựsĩtổ lên triều, Hoàngthượngkhông duyệt,tuýcđồndầitrọngkinhthànhnhưngkhôngđượccôngnhận. Làophunhânhổngtin, kỹnữkiacũng bởđikhông đốichất được. Lãotháigiạmmớitruyệntước HầulạichoPhùngDư nhưng Hoàngthượngcuốicũngkhôngchotấpđám.

Gia Hỷ ngồi thụp xuống, có lẽ đây là lý do Ngũ gia bỏ bê đời mình, tự khinh bỉ bản thân. Nàng nhìn Triệu Từ Đoạn:

- Hãncó thể đầuquákhông?

- Khôngthànhvấn đề nếuhãnhịuđếnMiChâu, Hảugiasthụnhận.

Triệu Từ Đoạn nhìn phản ứng thất thần của Gia Hỷ, trong lòng bất giác sinh ra khó chịu, hắn nâng mặt nàng lên:

- Nghĩvềnamnhân khác?

Gia Hỷ né tránh tay hắn không được, lòng sinh bức bối:

- Tấpcápckê, muốn tìm hõnphucũngkhôngđượcnghe?

Triệu Từ Đoạn gương mặt âm trầm, phát tay áo rồi phi thân biến mất trong không khí. Hắn thích nàng sao, hắn cũng không hiểu được, hắn chỉ biết đây là cảm giác chiếm hữu. Hắn muốn có nàng, nhưng thân phận hắn là một hoạn quan, có được

nàng, còn khó hơn lên trời.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Chương 22: Làm Loạn Phật Môn (Thượng)

Hàn thị đưa Phùng Gia Hào cùng Phùng Gia Hòa đi Linh Sơn tự, rằng ta dừng lại dưới chân núi, chùa này nằm ở ngoại ô kinh thành, lưng chừng ngọn núi, năm xưa Hoàng thượng khởi nghiệp tại đây nên rất ưu ái, mỗi năm đều cho các thân Vương, Hoàng tử đến thấp hương dịp tết. Đầu năm nay, Thịnh Vương quay về kinh, tiện thể nhận luôn việc này, cho nên các nhà có nữ nhi đến tuổi đều tìm cách tiếp cận.

Phùng Gia Hòa không được lên Linh Sơn tự, nàng ta dừng lại dưới chân núi, ở một am ni cô nhỏ, nơi Phạm di nương bị đưa đến, Hàn thị làm như vậy cũng đã là quá khai ân, chân chính lên đến chùa cũng chỉ có Phùng Gia Hào. Tuy là nơi Thịnh Vương ngụ lại được bảo vệ kĩ càng, nhưng ai đâu dám chắc các tiểu thư lại không "lình cồ" gặp gỡ.

Phùng Gia Hòa ngồi cạnh mẹ ruột, Phạm di nương y phục nâu sồng, tóc cũng đã cạo trọc, trên người gầy đi rất nhiều, hốc mắt trũng sâu. Nơi ở cũng chỉ là một căn phòng vô cùng tồi tàn, phòng này ở tám người, hôm nay bởi vì Phùng Gia Hòa đến thăm nên những ni cô khác mới ra ngoài. Phạm di nương đưa bàn tay đầy vết thương vuốt mái tóc Phùng Gia Hòa:

- Con không nên vì nương mà đến đây, con phải ở trong phủ, lấy lòng lão phu nhân, mong một hôn sự tốt!

Phùng Gia Hòa lắc đầu:

- Phu nhân có thai rồi, nương cũng biết, tổ mẫu vốn không coi con ra gì, con là thứ xuất, lần trước phu nhân nói gà cho Lưu tiểu Bá gia thì gà, tổ mẫu có lên tiếng vì con đâu!

Phạm di nương thờ dãi:

- Vốn tính toán có thể một cái địa vị ở Hoài Nam Vương phủ lại thành thế này! Phùng Gia Hỷ kia mười năm không qua khỏi cửa, vừa bước chân ra đã gây ra bao nhiêu chuyện!

Phạm di nương nhìn quanh một chút, thì thầm:

- Ngày mai, Thịnh Vương sẽ đi dạo ở hồ Bạch Lưu, nằm trên đỉnh núi!

- Sao nương biết?

- Sáng hôm qua nương đi lấy củi, có thấy quan binh bố trí canh phòng! Hỏi một tên lính thì nghe ra như vậy!

Phùng Gia Hòa nắm chặt tay:

- Lần này, con sẽ cố hết sức, nếu bây giờ khởi hành, chấp tôi sẽ lên được đỉnh núi!

Phạm di nương nhìn Phùng Gia Hòa âu yếm:

- Nguyệt sự con thế nào rồi?

Vốn nguyệt sự của Phùng Gia Hòa không đều, và lại dù gì nguyệt sự nàng chưa tròn một năm, cũng không quá lạ lẫm. Phùng Gia Hào kia chẳng phải mới có nguyệt sự được ba bốn tháng hay sao.

- Nương an tâm! Nữ nhi biết phải làm thế nào.

Phùng Gia Hòa cúi bọc tiền vào tay Phạm di nương rồi vội vàng đứng dậy, nhanh chân đi ra khỏi cửa, nàng nhìn đỉnh núi có vòm sương mờ, tìm cách thuê xe ngựa đi lên.

Phùng phủ.

Lão phu nhân nhìn đôi giày Vu ma ma vừa đưa tới, để giày vô cùng bền chắc, dày nặng gấp đôi bình thường.

- Tay nghề ma ma ngày càng tiến bộ!

Vu ma ma xoa xoa lớp vải dày bên ngoài:

- Cái này có bôi sáp ong, trời mưa hạn chế thấm nước, đại tiểu thư làm đưa đến Ngũ gia, nhưng nàng ngại gặp mặt, mới nhờ nó tí.

Lão phu nhân có chút ngạc nhiên:

- Vậy sao? Đại ti nữ tâm tư cũng thật linh hoạt. Ba năm rồi chưa đi dâng hương. Lần này Hàn thị có tình đề đưa nhờ này ở nhà, cũng coi như thiệt thòi.

Vu ma ma gói đôi giày vào bọc, cười cười:

- Từ phu nhân cũng mời từ nhà muội muội về, hay người nói từ phu nhân hộ người dâng hương, tiện thể đưa theo cả Ngũ tiểu thư?

Lão phu nhân cho rằng hợp lý, liền cho Vu ma ma gọi Từ phu nhân đến. Vì vậy, sáng sớm ngày mười một, Phùng Dạ Văn cùng Gia Hỷ theo chân Từ phu nhân lên chùa. Đây là lần đầu Gia Hỷ ra khỏi cổng, nàng lên lên nhìn qua khe cửa sổ xe ngựa hẹp. Phổ phường bên ngoài vô cùng nhộn nhịp, tiếng rao lạnh lạnh, Vĩnh Đan cùng Hà ma ma đều gục gặc buồn ngủ, chỉ có Gia Hỷ thanh tỉnh vui vẻ chờ đến khi lên núi.

Từ phu nhân cũng coi như người biết chuyện, không làm khó gì Gia Hỷ, và lại xét cho cùng người Nguyễn thị muốn đối phó là Đại phu nhân Hàn thị, cùng Gia Hỷ chẳng hề nửa điểm liên quan, trong mắt mọi người, Gia Hỷ còn không muốn Hàn thị chết đi sống lại hay sao. Phùng Dạ Văn có lối sinh hoạt thường ngày không khác gì Phùng Gia Hào, được bảo bọc vô cùng kỹ lưỡng. Nàng ta bao giờ ra khỏi cổng cũng có một đám ma ma tỉ nữ theo chân, rất khó tiếp cận. Từ lão gia tuy là quan trắc từ phẩm, Nguyễn thị lại là thứ xuất, nhưng lão phu nhân thường xuyên đưa Phùng Dạ Văn ra ngoài, nên coi như trong phủ thanh danh nàng ta là tốt nhất.

Gia Hỷ thấp hương một vòng, lại ra phía sau dùng com chay, vốn Linh Sơn tự toàn người quyền quý lui tới, cho nên đối với Phùng phủ cũng không đặc cách gì. Vĩnh Đan cho một lượng vàng vào hồng bao sao đó đưa một lão sư mập tròn đứng cạnh hòm công đức, lão sư nấn nấn thấy trọng lượng không nhẹ, mới cười ha ha mời các nàng vào phòng ăn.

Hà ma ma bấu môi, thì thầm:

- Vốn của Phật thanh tịnh, lại làm ra những chuyện này!

Gia Hỷ im lặng, chỉ lắc đầu khe khẽ, không phải trong Tây Du Ký, Đường Tam Tạng đi đến trước mặt Phật Tổ còn bị A nán và Ca diếp đối bát vàng mới đưa kinh thư, thì trần gian này một lượng vàng một bữa ăn chay cũng không phải là không thể có.

Vĩnh Đan trái khản lên gề đề Gia Hỷ ngồi, lại tự đến nhà bếp lấy thức ăn. Hà ma ma cúi mặt xuống đất, xung quanh nếu không phải hoàng thân thì cũng là quốc thích, đặc tội với họ, chỉ có đường chết. Gia Hỷ nhìn mấy món trên bàn Vĩnh Đan đem tới, thật ngon mắt, vừa xuân sang đã có nhiều rau củ như vậy, không hổ danh là quốc tự. Vĩnh Đan chọn món gấp lên, lòng thầm khó chịu. Từ phu nhân cũng coi như là đưa người lên núi, lại bỏ mặc tiểu thư giữa chừng, có thể đặt gian riêng để Phùng Dạ Văn gặp qua các phu nhân quyền quý, lại không chứa nổi tiểu thư nhà nàng.

Gia Hỷ đang dùng com thì nghe ồn ào, Hà ma ma cúi xuống gần nàng:

- Thịnh Vương đến!

Gia Hỷ buống dữa, theo cử chỉ mọi người đều quý xuống hành lễ, nàng chỉ thấy loáng thoáng vạt áo sẫm màu của Thịnh Vương quét qua, kèm theo đó là tiếng nữ tử hờn dỗi:

- Chúng ta đến đây thật ư? Sao không đặt một gian riêng! Ngồi nơi này thật mất hết nhã hứng!

Thịnh Vương nhẹ giọng an ủi:

- Đã đến chùa thì tâm nên tịnh. Và lại bản Vương đã lâu chưa hồi kinh, cũng muốn thưởng thức một chút ồn ào.

Lão sư giữ hòm công đức vội vàng xếp một bàn rộng giữa sảnh, lau dọn sạch sẽ, Thịnh Vương nắm tay nữ nhân kia đến đó ngồi mời để xung quanh miễn lễ. Có điều không khí bên trong yên tĩnh hẳn, những tiểu thư khuê các ở đây cũng lấy điệu bộ thanh lịch nhất có thể để dùng com. Gia Hỷ liếc mắt nhìn hai người họ.

Tương truyền Thịnh Vương có chín phần giống Đường kim Hoàng thượng, nghĩa là một trang nam tử tuấn tú phong nhã, trên người tỏa ra khí chất vương giả nhưng nguy hiểm, ngũ quan hài hòa ánh mắt sắc bén. Bên cạnh là một tiểu thư xiêm y cực kì lộng lẫy, dung trang cũng xinh đẹp nhưng hơi tục nhân, không có phong phạm. Vĩnh Đan thì thầm vào tai nàng:

- Đây là Vạn Minh Huyện chúa, là đích nữ Bạch gia.

Gia Hỷ tiếp tục dùng thức ăn, cũng không chú ý nhiều nữa, nếu Thịnh Vương đã đem nàng ta lên núi thì mười phần nàng ta sẽ trở thành Thịnh Vương phi, như vậy, cái hội ngắm hoa của Vạn Quý phi đơn thuần chỉ để tuyển một cái Trắc phi, mà Trắc phi thì chính là thiếp thất, thiếp thất hoàng tộc.

- Lữ công tử!

Gia Hỷ nhìn theo hướng Vĩnh Đan, Lữ Định Ân từ bên ngoài đi vào, qua loa bái kiến Thịnh Vương một cái rồi ngồi xuống bàn nàng

- Biểu muội thế nào rồi!

Gia Hỷ nghe tim đập thình thịch, khó khăn lắm mới mở miệng được:

- Trường Thịnh!

Nguyên nhân vốn do nữ chủ thân thể này có tình ý với vị biểu ca, cho nên nàng cũng nhất thời khó khống chế cảm xúc được. Lữ Định Ân thấy má nàng dần đỏ lên, mới mỉm cười:

- Huynh có thể dùng cơm với muội không?

Vĩnh Đan nhanh chóng đi lấy thêm thức ăn bát đĩa đến, lại đứng giữa chia món. Lữ Định Ân ăn hết sức tự nhiên:

- Vốn là định qua nguyên tiêu sẽ đến thăm muội, công việc bận rộn thật không có nhiều thời gian.

- Huynh lên núi một mình hay cùng cậu cậu, để muội sang chào hỏi.

Lữ Định Ân lắc đầu, mắt hơi hướng về phía sau:

- Cùng Thịnh Vương, năm vừa rồi Thịnh Vương chiêu mộ môn khách, huynh lọt được vào mắt Vương gia, hiện tại đang đi theo người.

Gia Hỷ không rõ chuyện quan trường, cũng không hỏi nữa, chỉ kể mấy chuyện nhỏ nhặt nàng thường làm trong phủ. Lữ Định Ân đem chuyện phương xa nói cho nàng nghe thấp phần thú vị. Một canh giờ sau, thì Thịnh Vương rời khỏi, ai nấy đều đứng dậy hành lễ, Thịnh Vương đi ngang bàn của Gia Hỷ liền dừng lại:

- Đây là biểu muội người thường kể với bản Vương?

Lữ Định Ân nhìn Gia Hỷ một chút, vội vàng:

- Thưa vâng.

Thịnh Vương gật đầu:

- Phùng tiểu thư chính là người xuất ngân lượng giúp Bình bộ, nghe danh đã lâu, nay mới có dịp gặp mặt.

Gia Hỷ chậm rãi thi lễ:

- Tạ Vương gia khen ngợi, vốn đó là việc nên làm.

Thịnh Vương không nói gì nữa, đưa Vạn Minh Huyện chúa rời khỏi. Ánh mắt sắt bén của nàng ta lướt ngang người Gia Hỷ, khẽ hừ lạnh.

Buổi chiều, Tứ phu nhân nhận được thiệp mời, vốn là trên đỉnh núi có hồ nước nóng, thường cùng chi cô hoàng thân quốc thích được đến. nay Thịnh Vương gửi thiệp đến mời một phu nhân quan viên tứ phẩm như này khiến Tứ phu nhân hơi hoảng sợ. Hỏi qua tình hình buổi sáng mới biết Gia Hỷ gặp qua Thịnh Vương. Dù gì cũng là dịp tốt, Tứ phu nhân lệnh cho người đưa cả Phùng Dạ Văn lẫn Phùng Gia Hỷ đi trang điểm tắm gội.

Tứ phu nhân bỏ thiệp trong tay áo, thông dong đến gặp Hàn thị, đây vốn là phúc của Hàn thị, lại nhẫn tâm bỏ rơi Gia Hỷ ở lại mới lọt xuống tay Nguyễn thị. Nguyễn thị không tranh thủ lần này khiến Hàn thị tức chết thì hơi phí.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tử* *Thiên Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Chương 23: Làm Loạn Phật Môn (Trung)

Phùng Gia Hòa đã lên đến đỉnh núi, tối nay Thịnh Vương có tổ chức một tiệc chay nhỏ, tuy nằm ngoài không gian Linh Sơn tự nhưng Thịnh Vương tôn trọng Phật môn, không gây huyên náo nhiều.

Phùng Gia Hòa lòng vòng quanh hồ nước nóng, mới phát hiện có y phục cung nữ phơi trong một gian nhà gỗ nhỏ, nàng ta hít một hơi, vội vã mặc ngay vào. Vừa thay xong, thì đụng phải một ma ma lớn tuổi:

- Người! Người mới hả? Nhanh chân đem cái này đến Bạch Lưu hồ, cẩn thận kéo đổ.

Phùng Gia Hòa cúi mặt nhận khay rượu, mờ mịt tìm đường đến hồ nước. Trong sương khói mờ mờ huyền hoặc, thân hình Thịnh Vương hiện rõ dưới làn nước, trông như một pho tượng hoàn mỹ.

Thịnh Vương tựa người vào thành hồ, nước đầu xuân ấm áp sáng khoái, nhìn bên trái một cung nữ đang đem rượu tiến vào, nhưng từ cổng chính bên phải, Vạn Minh Huyện chúa xiêm áo mỏng manh cũng đang đi đến. Thịnh Vương chán ghét nhếch miệng một cái. Kỳ thực hẳn với Vạn Minh Huyện chúa cái gì cũng không thích, nhưng ý tứ phụ hoàng lại muốn từ hôn hẳn cùng Bạch gia, Bạch gia trung thành, phụ hoàng sợ hẳn có được nhà vợ thế lực ủng hộ lại gây uy hiếp với Thái tử. Bởi thế hẳn phải to ra bản thân cũng miễn mộ Vạn Minh Huyện chúa.

Thịnh Vương hừ lạnh, rằng ta muốn xấu mặt, hẳn sẽ để nàng ta xấu mặt. Cung nữ đem rượu cẩn thận đặt bình lên bàn đá cạnh mép hồ, hẳn nhìn sang, còn quá nhỏ tuổi, ước chừng chưa đến mười ba, nhưng đã được vào cung hầu hạ đều trải qua đầy đủ chuyện chăn gối. Thịnh Vương với tay kéo thắt lưng cung nữ kia xuống nước.

Phùng Gia Hòa bị lôi vào lòng Thịnh Vương, hơi nước mờ mịt ấm nóng, nàng sợ hãi bám vào cổ hẳn càng khiến hẳn điên cuồng. Thịnh Vương ba bước lột sạch y phục trên người Phùng Gia Hòa. Phùng Gia Hòa mừng rỡ, thành công rồi, nàng thành công rồi, dù gì phụ thân nàng cũng là Thượng thư một Bộ, Thịnh Vương bức nàng hẳn sẽ cho nàng một danh phận đi, nàng vào được Vương phủ, Phạm di nương sẽ không bị dám ni cô bắt nạt, mà Hàn thị gặp nàng cũng không dám ngang ngược, còn có Phùng Gia Hảo luôn coi thường nàng, sẽ phải cúi đầu với nàng, Phùng Gia Hỷ âm toán rằng sẽ bị nàng đâm nát.

Phùng Gia Hòa liếc bên kia thì thấy gương mặt Vạn Minh Huyện chúa cứng lại, tức tối, Phùng Gia Hòa nhếch mép một cái, ai bảo nàng ta vô phúc, chậm hơn nàng một bước. Phùng Gia Hòa lấy chất giọng yếu điệu nhất:

- Vương gia!

Thịnh Vương đẩy Phùng Gia Hòa sát vào vách đá, nhanh chóng thâm nhập sâu vào trong nàng, cảm nhận sự xiết chặt khoái hoặc. Mà Phùng Gia Hòa lần đầu biết tư vị hoan ái, đau đớn không thôi. Nàng tự nhủ, tất cả rồi sẽ qua nhanh chóng. Bên kia, Vạn Minh Huyện chúa đã bỏ đi. Thịnh Vương thỏa mãn xong cùng rũ người ra khỏi mặt nước, để Phùng Gia Hòa một thân ở ẩm ướt thế trong hồ.

Huỳnh Kiến Công công lại gần Thịnh Vương, dò xét:

- Nàng ta...

Thịnh Vương nhìn lại gương mặt nữ nhân đang ngất trong hồ, tự thân khoác áo bảo tím sẫm:

- Ghi lại tên họ!

Vạn Minh Huyện chúa ra tiệc từ lâu, cảnh vừa rồi làm nàng khó chịu, từ phía sau lại thêm nắm dặm muối:

- Tiểu thư, người cũng biết Thịnh Vương đến nay vẫn chưa có thiếp thất, không phải là người ham mê sắc dục, chắc chắn cung nữ kia cố tình câu dẫn.

Vạn Minh gần khăn tay, gương mặt phùng phùng tức giận:

- Tìm cho ra cung nữ đó, lôi về phòng của ta.

Ti nữ kia nhanh chóng phản phò người đi làm việc. Trên ghế chủ vị, Thịnh Vương xuất hiện, Lữ Định Ân cũng bên cạnh, không khí đang ồn ào liền im lặng. Gia Hỷ nhìn xung quanh, ở đây toàn những người quyền quý, nàng thấy không an tâm, vốn là gặp mặt sơ sài, cuối cùng lại được thiệp mời. Trên bàn đầy đủ hương sắc mỹ vị, Tứ phu nhân đang nói chuyện với mấy phu nhân bên cạnh, Phùng Dạ Văn không rõ có lọt vào mắt nhà nào hay không. Nơi đây mới hẳn nào cũng tốt hơn Phùng phủ, Tứ phu nhân phải nhận cơ hội mà tranh thủ.

Thịnh Vương uống một hớp rượu chay, liền cảm thấy nhạt nhẽo:

- *Hết tháng giêng mới hết chơi xuân, bản Vương đã lâu chưa quay lại kinh thành, thật sự nhớ phong vị nơi đây!*

Lữ Định Ân liền cười, hẳn biết Thịnh Vương muốn gì, liền ra sức tung hứng:

- *Kinh thành nổi danh nhất là giai nhân, giai nhân không chỉ xinh đẹp mà còn thông tuệ. Vương gia có muốn thưởng thức?*

Lữ Định Ân đã mở đường như vậy, các tiểu thư không hưởng ứng thật không phải. Vận Minh Huyền chúa vội vàng đứng dậy:

- *Viên Thuyết ca ca, Đồng nhi mới luyện một điệu Hòa Phượng Thần Vũ, người có muốn xem qua?*

Trái ngược với hào hứng của Vận Minh Huyền chúa, Thịnh Vương lắc đầu:

- *Nàng cũng nói là mới luyện, vậy cũng chưa tinh thông, tốt nhất ta vẫn nên đợi lần sau.*

Thịnh Vương thật sự không muốn đề Vận Minh Huyền chúa múa may, nằng ta dung chi tục phần, chỉ sợ càng thêm bôi xấu, hôn thê hẳn, không thể có điều tiếng. Từ phu nhân biết Phùng Dạ Vân một thân luyện vũ từ năm tuổi, vô cùng điêu luyện, nhưng bây giờ đoạt uy danh Huyền chúa bà lại không đủ can đảm. Gia Hỷ nhìn điệu bộ bứt rứt của Phùng Dạ Vân, âm thầm muốn làm người xấu:

- *Điệu Hòa Phượng Thần Vũ này vốn đã thất truyền từ lâu, hôm nay không được xem qua thật tiếc nuối!*

Thịnh Vương hướng mắt đến nữ tử mặc áo màu xanh nhạt thêu họa tiết bạch hải đường, tao nhã thoát tục, càng nhìn càng có cảm giác mềm mại, làn da trong suốt kia dưới ánh sáng của những ngọn đèn trời nên lấp lánh, như hư như thật:

- *Phùng tiểu thư biết điệu múa cổ này?*

Gia Hỷ lấy khăn che miệng, lắc đầu, mớ trâm cài cũng rung rinh theo từng cử chỉ đoan chính yếu điệu, so với Nguyễn Tinh Hoa đại mỹ nhân đang đợi tuyển tú, nằng không xuất chúng, nhưng lại đem đến tư vị yếu ớt mỏng manh, chẳng phải nữ nhân như vậy mới được yêu chiều hay sao, đã xuyên không về, nằng phải vận dụng hết mọi lợi thế học được từ hiện đại:

- *Thật đáng tiếc, tiểu nữ không am tường cơ vũ, nhưng trong nhà có muội muội vốn rất thích ca múa, ngày đêm luyện tập!*

Phùng Dạ Vân thấy Gia Hỷ đề cao mình thì đưa ánh mắt vui mừng sang cảm tạ. Nằng ta đứng dậy, mỉm cười thì lễ:

- *Tiểu nữ là Phùng Dạ Vân, ra mắt Vương gia, Vương gia vạn phúc!*

Thịnh Vương gật đầu, đề Phùng Dạ Vân lui xuống chuẩn bị xiêm y hiển vũ. Gương mặt Vận Minh Huyền chúa thoát trắng thoát đỏ, nằng ta liếc mắt sang Gia Hỷ khai chiến:

- *Đều là nữ nhi Phùng phủ, Phùng tiểu thư không định góp vui gì?*

Từ phu nhân vốn cảm kích Gia Hỷ đề bạt Phùng Dạ Vân, ngay lập tức giải vây:

- *Đại tiểu thư tính cách mềm yếu, không thường biểu diễn!*

Vận Minh Huyền chúa cười gằn:

- *Nói vậy Thịnh Vương cũng không đáng để nằng ta góp một tài nghệ sao?*

Thịnh Vương ho nhẹ:

- *Chúc nhi!*

Vận Minh Huyền chúa biết bản thân quá đáng liền im lặng. Gia Hỷ đứng dậy, mái tóc lỏng lẻo tràn trên bờ vai gầy, nằng mỉm cười điềm tĩnh:

- *Nếu Vương gia cùng Huyền chúa đã muốn xem, thì Gia Hỷ xin hầu một khúc tì bà!*

Vốn Gia Hỷ không chuẩn bị đàn khi lên núi, nên người của Thịnh Vương đưa đến một cây đàn cổ vô cùng trân quý, trên thân gỗ tỏa hương thơm ngát được khảm trăn châu sáng loáng, Gia Hỷ thử một tiếng đàn, trầm ấm thanh thoát. Vốn tì bà là sở trường của nữ chủ thần thế này, Gia Hỷ có chút tự tin, nằng ngồi xuống dồn gỗ giữa sảnh, bắt đầu gảy từng dây một.

Lữ Định Ân thờ phào nhẹ nhõm, hẳn biết khúc đàn này đây là Tương Tư Tình, khúc nhạc kể về nỗi nhớ khuê phòng của thiếu phụ khi trượng phu đánh giặc biên quan. Đầu khúc tiếng đàn nhẹ nhàng có chút buồn bã nhưng càng về sau càng réo rắt day dứt, có âm trầm hùng binh đao trắng lệt, có ni non tâm sự riêng tư, kết khúc lại là hân hoan rộn rã khai hoàn.

Khi tiếng đàn dừng, cả sảnh yên lặng khác thường, Thịnh Vương phá lệ vỗ tay ba tiếng, mọi người dần ồ ạt vỗ theo. Vận Minh Huyền chúa cắn răng không thành tiếng, vốn định để Gia Hỷ xấu mặt, nào ngờ lại thành cơ hội để nằng trở tài. Phùng Dạ Vân thay xiêm y đồ rực xuất hiện, điệu múa thất truyền này nằng đã luyện nhiều năm, nay thế hiện, khiến ai nấy đều xuyt xoa, Từ phu nhân càng đẹp mặt. Một cháu gái một con gái đều có tư chất, mỗi hôn tốt đến với Phùng Dạ Vân chắc chắn sẽ không thiếu.

Phùng Dạ Vân hoàn thành bài múa, Thịnh Vương cũng ban thưởng đến nằng ta và Gia Hỷ, vốn là hai chuỗi phi thủy như nhau, nhưng riêng Gia Hỷ, Thịnh Vương không ngần ngại tặng luôn cây tì bà quý giá đó. Lữ Định Ân đôi mắt đen lại, hẳn chỉ sợ rằng Thịnh Vương có ý tư cùng Phùng Gia Hỷ.

- *Vương gia, vật này quá quý hiếm, tiểu nữ thật sự không dám nhận!*

Thịnh Vương nhìn sang nằng một cái, mẫu tinh lóa sáng trong màn đêm, miệng nhếch một nụ cười:

- *Nói Phùng tiểu thư nhận, thì tiểu thư cảm ân, bảo kiểm phải gấp nhanh, nhạc khúc của tiểu thư cũng không cần khất trên Diệt Độc Cầm này thôi!*

Gia Hỷ tạ ơn rồi lui xuống. Từ phu nhân vô vô khẩn tay, tuy nói Phùng Dạ Vân vẫn nổi bật nhưng chiếm phong quan chẳng phải là Gia Hỷ sao, thấy nữ nhi thua thiệt, liền âm thầm ghi nhớ.

Một vài tiểu thư cũng đáng lên màn góp vui, nhưng tựu chung đều không gây chú ý như hai tiểu thư Phùng gia, cũng chỉ nhận thưởng là quạt lụa.

Vận Minh Huyền chúa đang không biết trút giận vào đâu, thì ti nữ nằng thì thâm vào tai:

- *Tiểu thư, người vừa rồi trong hồ không phải là cung nữ! Nằng ta là Ti nữ tiểu thư Phùng phủ.*

Vận Minh Huyền chúa hí dơi mắt to tròn lại, Phùng phủ có hai nữ nhi xinh đẹp tài hoa thì sao, chỉ cần có một kẻ ngu dốt, thanh danh đều bị hạ thấp.

Tần tặc, Thịnh Vương cùng mọi người đến con suối phía trước thá hoa đăng. Vận Minh Huyền chúa được Thịnh Vương nắm tay đi đầu tiên, sau đó mới dẫn theo cấp bậc. Chỉ là khi Từ phu nhân cùng Gia Hỷ và Phùng Dạ Vân đến nơi đã thấy một màn ồn ào.

Vận Minh Huyền chúa đang quát tháo:

- *Người già dạng cung nữ có ý định gì? Là mưu hại Vương gia hay trộm gạo trộm tiền?*

Thịnh Vương xoa xoa mi tâm nhìn nữ nhân đang quỳ dưới đất, vốn là người hẳn vừa chung đụng xong, lại phát hiện không phải cung nữ, còn bị thị vệ bắt được, nếu nằng ta chỉ là thường dân thì để giải quyết sợ tiểu thư nhà nào, cho dù hẳn là Vương gia, ở đây kinh thành, không thể tùy tiện coi trời bằng vung. Hôn hết, hẳn còn muốn một cái thanh danh tốt trong mắt Hoàng thượng:

- *Đứng lên đi!*

Vận Minh Huyền chúa trừng mắt tròn tròn:

- *Viên Thuyết ca ca, à ta là cổ tình trà trộn vào đây, tất có mục đích bất chính.*

Từ phu nhân chen lên trước nhìn qua, bà không tin vào mắt mình, người quỳ dưới đất không phải Phùng Gia Hòa ư? Nằng ta chạy lên đây để làm gì, Vận Minh Huyền chúa nổi tiếng chua ngoa, huống hồ Thịnh Vương là người trong mộng của nằng ta, nếu Phùng Gia Hòa cổ y nữ quyền Vương gia, thật không biết Vận Minh Huyền chúa sẽ làm ra chuyện gì.

Thịnh Vương nhìn sang Huỳnh Kịen Công công, hẳn liền liền tiếng:

- *Vương gia, nằng ta tự xưng là Phùng Gia Hòa, nữ nhi Phùng Triều Thượng thư Bộ binh!*

Vận Minh Huyền chúa bâu môi khinh bỉ:

- *Xuất ra hai cái tài nữ, các tướng Phùng phủ quân giáo nữ nhi tốt lắm, xem kia cuối cùng là chạy đến đây bỏ lên giường Vương gia. Còn trơ trên đến mức già làm hạ nhân! Mặc y phục cung nữ người không sợ bản thân phận sao?*

Phùng Gia Hòa không nói được gì, nâng ta nhỏ mấy giọt lệ trên má, gương mặt âm ức đau đớn nhìn Thịnh Vương. Xung quanh mọi người chỉ trò bản luận. Phùng Gia Hòa lao đến ôm chân Thịnh Vương, búi tóc muốn xõa tung trông thể lương vô hạn:

- *Vương gia, là Gia Hòa miễn mộ người, vốn chỉ một lần muốn nhìn thấy dung nhan người, nào ngờ phát sinh chuyện không nên! Gia Hòa không muốn người bị dị nghị, càng không muốn người phải chịu trách nhiệm. Được gần gũi Vương gia, Gia Hòa không có gì hối tiếc, ngày mai Gia Hòa sẽ xuống núi, xuất gia thành ni cô!*

Bản đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Chương 24: Làm Loạn Phật Môn (Hạ)

Mọi người xung quanh ồn ào lên, hóa ra Thịnh Vương cũng tiếp nhận nữ nhi người ta rồi, mà đến họ tên cũng chẳng rõ, như vậy thật quá dễ dãi hay sao. Cho dù người ta có tìm cách quyến rũ, người không coi ai thi ai ép được người, mà người lại là Vương gia đây.

Thịnh Vương chán ghét nhìn Phùng Gia Hòa, thật rắc rối, nhưng bình sinh hấn gòai nhất là đối mặt, liền ngay lập tức đỡ Phùng Gia Hòa dậy, tỏ vẻ áy náy:

- *Bản Vương vốn đã cho người ghi lại tên nàng, định rằng xong tiệc sẽ đưa nàng về phủ đệ, nào ngờ nàng lại đến đây, khiến Vận Minh Huyện chúa hiểu lầm.*

Có ngốc mới không hiểu Thịnh Vương đang chỉ trích Phùng Gia Hòa đã thất trình còn đòi danh phận, không biết xấu hổ náo loạn đến tận nơi đông người. Phùng Gia Hòa tuy biết Thịnh Vương không hài lòng nhưng nàng chỉ còn cách phóng lao liền theo lao, khóc rưng rức, mặt mũi quý gỏi không chịu đứng lên. Vận Minh Huyện chúa quay ngoắt sang Thịnh Vương:

- *Viên Thuyết ca, chàng định nạp nữ nhân trơ trên này vào phủ?*

Thịnh Vương lắc đầu:

- *Hiện tại thì không thể, bản Vương định sau khi rước Vương phi mới nạp nàng ta vào!*

Phùng Gia Hòa nghe đến đó thì yên lòng, dập đầu xuống mặt đất:

- *Tạ Vương gia thương xót!*

Vận Minh Huyện chúa cười nhạt, chính thể ngoài nàng ra còn là ai khác, nàng không hành hạ Phùng Gia Hòa đến chết thì sẽ không mang họ Bạch nữa.

Sáng sớm hôm sau, Tứ phu nhân đưa Gia Hỷ cùng Phùng Dạ Vân hồi phủ, khi đến cổng thì gặp xe ngựa của Đại phu nhân cũng vừa về. Hàn thị mặt mũi đầm đấm, phía sau là Phùng Gia Hào, còn Phùng Gia Hòa không thấy đâu. Nguyên thị đi ngang mặt Hàn thị, nói mát mấy câu. Cả hai đưa theo người tiến về viện Lão phu nhân.

Khi Gia Hỷ bước vào, đã thấy Phùng Gia Hòa quý ở đó, hẳn là ngay đêm qua sau khi biết chuyện, Hàn thị đã đưa nàng ta quay về. Có lẽ Phùng Gia Hòa đã quý một đêm, cả người nàng ta trắng bệch run run. Vừa hôm qua bị phá thân, lại chịu sỉ nhục, sau đó gấp rút đi đường xốc xuống núi lại chịu quý ở đây, nàng ta coi như có chút bản lĩnh.

Hàn thị tiến đến trước mặt Lão phu nhân, chưa kịp nói gì đã bị một tách trà Lão phu nhân ném tới, may không va vào người, chỉ rơi trên mặt đất. Hàn thị theo bản năng tay ôm bụng, sợ hãi lùi lại. Lão phu nhân nghiêm mặt:

- *Người dạy nữ nhi tốt lắm, nó theo người từ nhỏ, nay làm ra chuyện bại hoại như vậy, họ Phùng giấu mặt đi đâu?*

Hàn thị nhỏ mấy giọt nước mắt:

- *Mẫu thân, là con dâu sai rồi, con dâu dạy dỗ nàng lại không nghe, cứ học theo đi nương!*

Đây là Hàn thị ngụ ý Phùng Gia Hòa chỉ là thứ xuất. Một thứ xuất gây ra chuyện xấu hổ không tính là quá lớn lao, thuận tiện đây luôn trách nhiệm về phía Phạm di nương. Phùng Gia Hào tiến lên ngọt nhạt:

- *Mẫu thân đưa nàng lên núi nữa, nàng không chịu lên, lại ở dưới am ni cô gặp Phạm di nương, sau đó không hiểu sao lại lên lút chạy lên hồ nước nóng cầu dẫn Vương gia!*

Đây là ám chỉ Phạm di nương xúi giục Phùng Gia Hòa, Phùng Gia Hòa không cãi được, không nói được, chỉ im lặng khóc rưng rức. Lão phu nhân hừ một tiếng:

- *Đi về hết đi, cái thứ xuất này dù gì Vương gia cũng nói sẽ nạp nàng ta, từ đây đến đó, nhất nàng ta lại trong phòng, nửa bước không được đi ra! Chuyện này càng ít người biết càng tốt!*

Lại nhìn sang Hàn thị

- *Người cũng về phòng nghỉ ngơi, đang có thai đừng đi lại nhiều nữa.*

Thoảng chớp mọi người lui ra, cả phòng im lặng hẳn.

- *Đại tiểu thư, lão phu nhân gọi người.*

Gia Hỷ đứng lại, mỉm cười nhìn Vu ma ma rồi đi vào trong. Lão phu nhân nằm trên tháp, Vu ma ma đứng sau xoa xoa thái dương bà:

- *Đại ti nhi, chính xác là đêm qua đã có chuyện gì, kể lại cho tổ mẫu, ngoài Vương gia còn đắc tội với ai không?*

Gia Hỷ biết trong nhà Phùng Gia Hào tính cách ngu ngốc lại được Hàn thị bảo bọc, Phùng Dạ Vân nịnh bợ leo mép, tuy Lão phu nhân yêu thương nhất là hai đứa cháu gái này, nhưng bà còn chưa lắm cảm mà nhất nhất nghe theo. Phùng Gia Hòa có bị Thịnh Vương giết chết bà cũng không lo, chỉ lo nếu đắc tội quý nhân thì đường làm quan của Đại lão gia không được hanh thông nữa. Gia Hỷ chậm rãi kể lại sự tình đêm qua, đắc tội cũng chỉ với họ Bạch, nhưng làm Thịnh Vương mất mặt, sợ Vạn Quý phi sẽ không bỏ qua.

Phùng Gia Hòa bị đẩy vào phòng khóa cửa lại, nàng ta nhìn y phục dơ bẩn thân thể đau nhức nước mắt liên trào ra. Trong bóng tối căn phòng, Phùng Gia Hòa chăm chăm nhìn ra cửa, nơi có khe sáng hẹp. Nàng sắp được vào Vương phủ, cho dù là thiếp thất, cũng là thiếp thất của Vương gia, nàng sẽ cho cả Phùng phủ này thấy, nàng không dễ bị bắt nạt, di nương nàng cũng không dễ bị bắt nạt. Phùng Gia Hòa cảm thấy đau quặn bụng, máu từ trong thẩm ướt lán vậy. Bị phá thân lại chịu dày vò cả đêm, đây là thương tổn thân mình đi. Nàng lẻ đến trước cửa phòng, chưa kịp gọi người đã ngất xỉu.

Phùng Gia Hỷ chậm chậm đi về phòng, sự việc phát sinh nhanh chóng khiến nàng có chút ngỡ ngàng, nàng không hiểu được Phùng Gia Hòa bất chấp tất cả dễ làm thiếp, làm thiếp có gì vui sướng, một nửa hạ nhân, bị chính thể hành hạ, đến con cái cũng mang thân phận thứ xuất. Phùng Gia Hòa nếu yên vị thì chắc chắn cũng trở thành chính thể một gia đình nhỏ, sống một đời yên lành. Việc gì phải lên lên người Vương gia để mang ô nhục.

Giữa buổi chiều, Hà ma ma đem điểm tâm đến liên sốt sắng:

- *Lão gia ngày mai sẽ đi biên quan, sáng nay lão gia đến thăm Tứ tiểu thư, thấy nàng ta bất tỉnh dưới thân đầy máu liền quả trách phu nhân, Tứ tiểu thư đã được phân hạ nhân, cũng không cần khóa cửa nữa, nghe nói Tứ tiểu thư bị thương nhưng vẫn gấp rút làm giấy cho lão gia kịp ngày mai!*

Gia Hỷ ung dung uống trà:

- *Chuyển biến nhanh thật! Phùng Gia Hòa đáng để ta học hỏi mà!*

- *Tiểu thư, mười ngày nữa Nhị lão gia hồi kinh, lão phu nhân nói người chuẩn bị thay Đại phu nhân đi đón.*

Gia Hỷ nhàn nhạt không trả lời, Nhị phòng là thứ xuất, Lão phu nhân cũng không quan tâm mấy, Hàn thị có thai, Nguyên thị nhanh chóng được Lão phu nhân trao hết quyền quản gia. Ai nấy đều bận rộn, chỉ có tiểu thư như nàng là rảnh rỗi.

- *Nhị phòng có Tam thiếp gia Phùng Hậu và Tam thiếp thu Phùng Diễm Dung. Tam thiếp thu cùng tuổi với Nhị thiếp thu và Tứ thiếp thu. Lần này ghen với Tam lão gia xin về kinh thành nhân. Cũng chimột cáitráctiếphâm, vềkinhcólêhaxống một bậc.*

Gia Hỷ gật đầu, trong phủ lại náo nhiệt thêm rồi, Nhị phòng làm quan nhỏ ở xa, đất trong kinh quý như vàng, có tiền cũng không mua nổi, huống hồ gì trong phủ cũng chỉ thường thường bậc trung. Nhị lão gia ở xa không dư dả mới quay về hưởng bóng râm Phùng phủ này. Hoặc Phùng Diễm Dung đã đến tuổi cập kê nên mới lưu tâm hôn sự mà quay về.

- *Aisẽcùngdivóita?*

Hà ma ma lắc đầu:

- *Có lẽ là Đại thiếp gia, nói cũng không hời hợt ràng.*

Gia Hỷ nhắm mắt dưỡng thần, lại phân phó:

- *Ngàymaichuẩnbiệngựa, tamuổndếnBíchBatrangmộrchuyến.*

Hàn thị nằm trên giường, nhìn bóng lưng Tú Hồng lui ra khỏi cửa, Tà ma ma thổi ngùi thuốc dưỡng thai dứt cho bà:

- *Phunhân, thuốcđangmớitốt, vitiềuhàitừtrongbụng, người uống đi.*

Hàn thị trở mình, giọng lo lắng:

- *Mamanóixem, lâophu nhândưacáiTúHồngbộđánglà lờidoangđâylàmgì? MộtPhạmđimươngrkhókhảnlầmmớidĩ, mộtTúHồngvềumadãđến!*

Tà ma ma ngời chú hương hoa trên y phục Tú Hồng còn sót lại trong không khí:

- *Phunhândangcóthai, khôngtiệnhàuha, Phạmđi nương cũngbịđuôirồi, lãogiã không thể mànhỏngốichiếcdược! Trongnhànàomà mẹ chồng khôngnhéngườidiểngiường contraichú!*

Hàn thị càng khó chịu, tuy nói là như vậy, nhưng Đại lão già sắp đi xa, nếu chuyện này đem theo Tú Hồng chắc chắn chín phần sẽ hoại thai, khi đó trong nhà lại thêm một cái di nương nữa.

Tà ma ma hiểu nỗi khổ tâm của chủ nhân, hạ chén thuốc xuống, nhỏ giọng:

- *Phunhânlớnlắglàng, nễnhicótrắmhữtbệnhkhkhôngthể mang thai được, màmangthaidựợcchưa chắc sinhtrადုợc, sinhtrადုợccũngkhônghảnmuổilómđược!*

Hàn thị hơi yên tâm nhưng vẫn tỏ vẻ không hài lòng:

- *Xuamamacũngnóivậy, cuối cùng PhùngGiaHỷvẫnsốngđếnbâygiờ!*

Tà ma ma lắc đầu:

- *Vónlãkhidĩnàngtayếunhưconmèo, cinghĩđệtsinhhtđiệt, phunhâncũngmangthaiNhịtiểuthư, nôtimớikhôngdãmsátsanh! Lạithànhđếlạinghiệpchươmg!*

Hàn thị phát phát tay:

- *Mộtcáimữnhì, cóthếgâyabaothiềuchuyến, nẵmaycápkêrồi, kiếnmộtnhàcaomônđạihộmàgãđi, làmthiếpcũng đượcmàchínhthêthứxuấtcảcũngđược, khôngcầnquácao, chícàncóchỗhữtrudụnglàđượcrồi.*

Tà ma ma nhìn Hàn thị uống hết chén thuốc, mới thu về:

- *CòncáiphùngGiãHòađổ?*

Hàn thị hừ lạnh:

- *Conthiếpthấtthidilàmthiếpthất, chismóonhận, đéxemy! Thịnh Vương thế nào, đãthátrìnhmàkhôngđượrchápnhận, đuổivềthôntranglặxong.*

Tà ma ma đỡ Hàn thị nằm xuống, Nhị phòng sắp về, nắm đó cái chết của Lữ phu nhân...

- *Phunhân, chuyệnNhịphòng?*

Hàn thị trở mình:

- *Đãlànhưvậy, aicòncứmgặgì, mànếucònthisao, bõnhovềđâykhôngphảidể ảnbámtasao?*

Tà ma ma nghe tiếng Hàn thị thờ đầu mới lui ra. Hàn thị bà đã hầu hạ hai mươi năm, không khác gì nữ nhi ruột thịt. Sống trong danh môn không dễ, sắp tới có lẽ Phùng phủ còn nhiều biến chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chương 25: Ngựa Tử Người Tử

Phùng Hỷ ngồi trong xe ngựa, vốn về kinh thành đi bằng đường thủy là lợi nhất, chỉ mất năm ngày xui dòng Thần Hà, nhưng tiền đi thuyền đắt gấp ba lần so với đi xe ngựa, cho nên không cách nào khác nhị phòng đành phải ngồi mười mấy ngày, đầu xuân mặc dù băng trên các con sông đã tan nhưng trời vẫn lạnh, ngồi ế ẩm từ mùng bảy tết đến giờ, Phùng Diễn Dung đã có chút chịu đựng không nổi.

Nhị phu nhân mở rượu đỏ ra kiểm tra lại, trước khi vào kinh, bà đã đánh cho Phùng Diễn Dung hai bộ trang sức vàng khảm ngọc bích và trân châu, tuy chỉ là vàng mỏng, đồ khảm cũng không phải cao cấp nhất, nhưng đây là kiểu dáng mới mẽ ở kinh thành. Nhị phu nhân tính toán vậy, vì chi phí làm bên ngoài rẻ hơn, vàng cũng không phải nguyên chất. Quần áo bốn mùa đều đầy đủ, hồng bao cho người hầu cũng không thiếu, mà quà ra mắt tuy không trân quý nhưng rất là lẫm, phần son cũng thi công kỹ lưỡng, vừa tiết kiệm lại được xem như có tâm.

Nhị phu nhân nhìn Phùng Diễn Dung ngủ gật, thấy tay nàng sơ sãi, liền lấy đồ cưỡi bàn thần đem hai vòng mã não màu đỏ tươi có ánh cam chói khóa bọc vàng đeo lên, cho dù không có tiền, cũng không để Phùng phủ khinh bị được, tam phòng ở đó làm ra vẻ đáng thương, quanh năm vẫn thiếu thốn giặt áo và vai đó sao.

Rời kinh đã nhiều năm, từ khi Phùng Diễn Dung mới hai tuổi, đến giờ quay lại nếu vẫn nghèo khổ không biết Hàn thị sẽ tỏ thái độ như thế nào, năm xưa khi vào Phùng phủ, chính thê của Đại lão gia còn là Lữ thị, so với Hàn thị thảm hiểm bấy giờ, Lữ thị coi như biết điều hơn, chưa từng gây khó dễ hay chỉ trích nhị phòng, lại còn bỏ tiền riêng để giúp đỡ. Năm đó khi bị Hàn thị bức phải rời phủ, Nhị phu nhân còn thấy Đại tiểu thư bị hất hủi ra một gian viện trống hoắc tận góc hoa viên, gần phòng cũ, bấy giờ không biết nàng đã sao rồi.

Trong tay chỉ có hai ngàn lượng bạc, sắp đến Phùng Diễn Dung xuất giá, Nhị phu nhân vẫn đang lo lắng đồ cưỡi từ đâu ra, chưa kể Tam thiếu gia cũng chuẩn bị thành thân đi. Nhị phu nhân họ Mẫn, nhà mẹ cũng chỉ là quan nhỏ, thanh sạch nhưng nghèo khổ, đời bà trọng nhất là thanh danh, cho nên luôn tỏ ra hào phóng. Nhị lão gia mỗi năm kiểm về không nổi hai trăm lượng bạc, Nhị phu nhân nhờ vào một cái điền trang trồng hoa quả mà tích cóp được từng ấy tiền đã là rất giỏi, huống hồ còn một cái Vãn di nương đang có đứa nhỏ ba tháng ngày ngày đòi tỏ yến gà hầm nhân sâm bồi bổ.

Phùng phủ.

Phùng Gia Hỷ cẩn thận để Vĩnh Đan vấn tóc, một cái thanh lịch nhẹ nhàng, y phục cũng vàng nhạt thêu hoa xanh, quần lụa lục trông cực kì thoải mái, trên đầu cũng chỉ cài một đóa hoa làm bằng ngọc. Hôm nay nàng đến Bích Ba trang, vốn đi trong năm đã phải đi, lại vướng mắt nhiều sự tình, nàng là chủ nhân chân chính nếu không đến đó chúc tết thì kẻ dưới không an lòng.

Phùng Gia Hỷ lên xe ngựa, nàng ngồi trong cùng, tựa lưng vào nệm êm ái, Hà ma ma cũng ngồi đầu tiên, có thể nhanh chóng xem xét tình hình, mà Vĩnh Đan đối diện nàng, dễ dàng hầu hạ. Ra khỏi cổng thành, không khí mát mẻ hẳn, trời cũng còn rất sớm, hừng đông vừa mới lên, Vĩnh Đan giờ điểm tâm ra:

- *Tiểu thư có dùng thêm chút gì?*

Phùng Gia Hỷ chọn thêm một cái bánh bao nhân rau cải, nàng thích thanh đạm, ăn xong lại uống ít sữa. Hà ma ma trầm trồ:

- *Tiểu thư thật giống Lữ phu nhân đi, thích nhất là rau cải, rau cải xào, rau cải muối, canh cải hầm gà, toàn là cải!*

Trong lồng ngực Gia Hỷ nhói đau một cái, nàng xuyên qua đã lâu, thân thể này gần như hòa làm một với nàng, nàng đau những nỗi đau của nó, chịu những cảm xúc của nó. Gia Hỷ cảm giác mắt mát, nước mắt không tự chủ rơi xuống:

- *Mà ma, bà theo mẫu thân ta cũng đã lâu đúng không?*

- *Nô tì vốn chỉ là người hầu tam đẳng, thường ngày cũng chỉ lo chuyển lật vật như đưa quần áo đi giặt, đem hoa đến cắm, chuẩn bị nước tắm,... Nhưng phu nhân đối xử với chúng nô tì rất tốt, sau này người mát, hầu hết đều bỏ phủ mà đi, chỉ còn lại nô tì ngày đó phu nhân phân phó chăm sóc tiểu thư!*

Gia Hỷ không hỏi cũng biết tì nữ thấp thân của mẫu thân nàng chắc chắn đã bị Hàn thị hạ độc thủ, hôm nay không phải trong phủ, cũng không lo lắng tai vách mạch rừng, Gia Hỷ trầm giọng hỏi điều bấy lâu nay nàng luôn canh cánh trong lòng mà không sao giải thích được:

- *Vì sao mẫu thân là chính thất, mà Đại thiếu gia của kẻ mẫu lại hơn ta những ba tuổi?*

Hà ma ma nghe đến thì gương mặt lập tức đỏ ửng lên, hơi thở phập phồng tức giận:

- *Vốn họ sực của Lữ phu nhân và lão gia là do hai nhà đính ước từ trước. Có điều sau khi tiền để lên ngôi Lữ gia vì trung thành thành suy sụp! Cho nên lão phu nhân cũng không mặn mà nữa. Mà Lữ phu nhân ngày đó đem một*

thân vô số đồ cưới đi vào, lão phu nhân mới có chút niềm nở!

Hóa ra là thế, vốn là không nguyên ý nên rất nhanh sau khi hạ sinh nàng, mẫu thân nàng mới bi ần qua đời mà không bị ai truy cứu:

- Vậy khi nào kể thê vào phủ?

Hà ma ma bâu nôt:

- Hàn phu nhân khi đó còn là tiểu thư Hàn phủ, lão gia đình ước với Lữ phu nhân xong thì phải ra biên ngoại hai năm, trong ngày đính ước làm ra chuyện bất chính với Hàn phu nhân, đến khi lão gia quay về thì Đại thiếu gia đã hai tuổi. Mà Hàn phu nhân cũng bị Hàn gia đẩy đến thôn trang. Lão gia không húi hôn với mẫu thân người được nên buộc phải cưới, lại đưa Hàn phu nhân quay lại trong kinh trở thành ngoại thất.

Gia Hỷ cười nhạt, Phùng Gia Hảo cứ như vậy thua nàng chỉ có mấy tháng, phụ thân nàng quả thật sùng ái Hàn thị mà:

- Mẫu thân ta vì sao qua đời mà ma ma có biết chút gì không?

Hà ma ma nói đến đây thì nghẹn ngào:

- Vốn là trong thời gian hoà hoãn người, Hàn phu nhân cũng hoà hoãn thái Phùng Gia Hỷ, chỉ sau người có mấy tháng, khi Lữ phu nhân sắp sinh, lão gia thỉnh chỉ Hoàng thượng cưới Hàn phu nhân trở thành bình thê!

Gia Hỷ nghe thân người run lên một cái:

- Vô liêm sĩ, thật vô liêm sĩ!

- Trong phòng sinh, phu nhân nhận được tin Hàn phu nhân trở thành bình thê, cho nên...xuất huyết...qua đời!

Gia Hỷ nghe toàn thân lạnh run, cái tin đó còn ai có thể truyền đến, nếu không phải do chính Hàn thị, sợ rằng phụ thân nàng quá bạc tình mới khiến mẫu thân thương tâm liệt phế, cho nên khi yếu ớt nhất, chuyện Hàn thị nâng thành bình thê đã khiến bà nhanh chóng suy sụp!

- Lão phu nhân không phản đối?

- Lão phu nhân ban đầu nhất quyết không chịu, nhưng khi đó bên Hàn phủ đã đem một chức quan cho Từ lão gia, Hàn phu nhân mới đành chính ngôn thuận bước vào cửa!

Một nhà tham tiền! Tham lam đến độ có thể bỏ thê diện để cầu vinh hoa, một ngoại thất có thứ trưởng tử đột nhiên trở thành nội tử có đích trưởng tử, lão phu nhân quả thật quả thiên vị tứ phòng. Sợ rằng cái chết của mẫu thân nàng với lão phu nhân chỉ đáng một cái chức quan cho Từ lão gia. Trong tâm Gia Hỷ cực kì khó chịu, cảm giác uất hận không nói nên lời.

- Phụ thân ta tuyệt tình vậy sao?

Hà ma ma cười gượng:

- Thứ cho nó ít nói thẳng, vừa qua một trăm ngày, lão gia đã rước Hàn phu nhân về sống trong chính viện của Lữ phu nhân, Hàn phu nhân cho người thay mời toàn bộ, húi tất cả di vật của Lữ phu nhân, cả Phùng phủ này không ai nói một lời. Sau cùng lão gia còn đem toàn bộ đồ cưới Lữ phu nhân giao cho Hàn phu nhân!

Gia Hỷ tay nắm thành quyền, nàng uống hớp trà, bình tâm hạ hỏa:

- Vậy Phạm đi nương thì sao? Phùng Gia Hòa là sinh cùng năm với Phùng Gia Hảo?

- Phạm đi nương là nữ nhi của một người hầu lão phu nhân, lão phu nhân chán ghét Hàn phu nhân nên khi Hàn phu nhân vừa qua cửa đã đem đến cho lão gia!

Gia Hỷ chăm chú lắng nghe, vì là con của người cũ cho nên khi Phạm đi nương làm ra tội ồ nhục đó, lão phu nhân cũng chỉ đề đi tù, không nhẫn tâm giết chết, mà Hàn thị có hận đến mấy cũng không dám trừ bỏ Phùng Gia Hòa, đến bây giờ khi Phùng Gia Hòa đã thất thân, lão phu nhân cũng không đem gia pháp áp lên người nàng ta.

Xe ngựa đang đi thì khựng lại một cái, con ngựa cũng lồng lên, hi văng rồi phóng bạt mạng rồi đường lớn chạy thẳng vào rừng. Tim Gia Hỷ đập thình thịch, không, không thể cứ vậy chết đi.

- Tiểu thư, phu xe đã biến mất rồi!

Gia Hỷ nắm chặt tay Vĩnh Đan lại, trấn an hai người:

- Không sao, tìm cách để ngựa dừng lại, hoặc nhảy xuống!

Gia Hỷ vén rèm nhìn ra, dưới chân sỏi đá lổn nhổn, tốc độ quả nhanh nếu bây giờ nhảy ra e rằng không chết cũng tàn phế.

- Tiểu thư, phía trước, là vực sâu!

Vực thẳm? Ai hại nàng, Hàn thị? Phùng Gia Hòa? Là ai? Con ngựa đột ngột rống lên một tiếng dài, xe ngựa lao đảo rồi đổ ập xuống, trượt đến miệng vực thì dừng lại, đầu nàng đập vào gỗ cứng, lơ mơ thấy có bóng người đến, rồi sau đó, bản thân nàng chìm vào màn đen.

Vĩnh Đan sờ trên đầu, có chút máu, nhưng tiểu thư không có máu, nàng thở ra, Hà ma ma cũng bất tỉnh nhân sự, Vĩnh Đan nghe tiếng người bên ngoài, nàng đập đập vào xe:

- Cứu với!

Có nhóm người mặc giáp sắt tiến đến, đập vỡ xe ngựa, rồi kéo léo đưa các nàng ra ngoài. Vĩnh Đan đỡ lấy tiểu thư nàng, luôn miệng cảm tạ:

- Đa tạ, đa tạ các vị quan nhân!

Nàng nhìn ra trước đầu xe, vực sâu hun hút như không có đáy, bên dưới mây mờ vẩn vù. Mà con ngựa kéo đã bị ai đó phóng đến mười mấy cây thương, máu me tràn trên mặt đất, ngựa đã chết.

Tiếng binh lính đều đều vang lên:

- Tham kiến Quận công!

Vĩnh Đan vội vàng quỳ xuống:

- Tạ ơn Quận công cứu mạng tiểu thư nô tì!

Khi Gia Hỷ tỉnh lại đã thấy bản thân nằm trong một căn nhà gỗ, bốn phía cửa sổ khép hờ treo rèm ngọc thạch xanh nhạt, tuy là kiểu nhà gỗ để nghỉ trưa mùa hè nhưng lại bài trí hết sức xa hoa, có lò sưởi nhỏ, bàn ghế giường tủ đều là gỗ tử đàn, chăn đệm sẫm màu nổi bật họa tiết kỳ lân thêu bằng chỉ vàng chi bạc bên trong lót lông thú ấm áp vô cùng. Vĩnh Đan đã tựa vào thành giường ngủ gục, trên đầu nàng bằng một dải trắng, máu có hơi thấm ra:

- Vĩnh Đan! Vĩnh Đan!

Vĩnh Đan hơi cự người, lại giật mình bừng tỉnh:

- Tiểu thư! Người tỉnh rồi sao! Thật làm em lo chết?

- Em có sao không? Hà ma ma đâu?

- Em chỉ bị trầy trụa chút ít, Hà ma ma đã theo thái y lấy thuốc cho tiểu thư!

Gia Hỷ nhàu mày:

- Thái y?

Vĩnh Đan đỡ nàng ngồi dậy, cẩn thận kê gối mềm phía sau:

- Người cứu chúng ta là Huy Quận công, Tam Hoàng tử của Hoàng thượng!

- Huy Quận công?

- Vâng! Đây là nơi huấn luyện ngựa chiến của Quận công gia!

Gia Hỷ thôi tò mò, nhưng sức nhớ ra, nằng tiền khăn trương:

- Con ngựa?

Vĩnh Đan lắc đầu:

- *Đã chết rồi, người của Quận công gia ra tay kịp thời!*

Gia Hỷ không nói gì nữa, ngựa đã chết nhưng nằng còn chưa rõ kẻ đứng sau, chiều này quả thật âm hiểm, nếu như thành công, không ai sẽ nghĩ ngờ, đều mặc nhiên coi đây là một tai nạn.

Bên ngoài có một cung nữ tiến đến:

- *Tiểu thư tình rồi à? Người ở đây có thoải mái không?*

Gia Hỷ vừa nhón người đứng dậy thì phát hiện chân truyền lên một trận đau đớn, lúc này nằng mới cảm nhận được chân nằng đã được băng bó kỹ. Cung nữ kia vội vàng:

- *Tiểu thư đừng đứng dậy, thái y dẫn đi tiểu thư phải kiêng đi lại trong nửa tháng, thay thuốc đều đặn. Quận công gia sắp đến đây, ta cũng chỉ truyền lại. Ta tên Hồng Tụ.*

Gia Hỷ mỉm cười, ra hiệu Vĩnh Đan lấy hồng bao đưa đến:

- *Tạ ơn Hồng Tụ có nương!*

Hồng Tụ nhét bao tiền vào tay áo, thấy trọng lượng không nhẹ ý cười càng thêm sâu:

- *Tiểu thư cứ nghỉ ngơi, bên Phụng phủ, Quận Công gia đã cho người đến thông báo, ta cũng đã về nhà bếp chuẩn bị thức ăn. Nếu thiếu gì cứ cho người đến báo với ta.*

Gia Hỷ cảm tạ thêm một lần nữa, Vĩnh Đan tiến nằng ta ra khỏi cửa, Hồng Tụ quay đầu lại, lời nói mập mờ ẩn ý, vẻ mặt có chút ghen tị:

- *Tiểu thư thật sự là có phúc đấy!*

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Chương 26: Trong Họa Có Phúc (Thượng)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hàn thị tiến người của Huy Quận công ra khỏi phủ mới thu lại nụ cười, âm trầm trở về. Lão phu nhân biết chuyện Gia Hỷ đi trang viên thì xe ngựa gặp nạn đã tỏ ra khó chịu, cả năm nay trong phủ đều mù mịt hương khói, dâng hương cầu Phật vừa qua chưa hết mấy ngày lại có chuyện tanh máu xảy ra.

Hàn thị quay về viện, Phùng Gia Hào đang ngồi trong phòng bà, mấy đầu móng tay thon dài son đỏ rực lựa chi thêu. Hàn thị để Tạ ma ma đuổi hết người hầu ra ngoài mới tức giận ngồi xuống:

- Con xem con đã làm ra trò gì? Bấy giờ nó không chết còn được Huy Quận công cứu mạng!

Phùng Gia Hào bĩu môi, tay vẫn không ngừng vắn vẽ sợi chỉ:

- Mẩu thân sự cái gì? Phùng Gia Hỷ không chết cũng có thoát nạn được đâu? Huy Quận công là ai chứ?

Hàn thị nhận ly trà từ tay Tạ ma ma, đúng, Huy Quận công tuy là Tam Hoàng tử, nhưng mẫu thân thực chất chỉ là một cái thứ xuất con thiếp thất, sau vào cung bao năm cũng không qua khỏi bậc Quý nhân, cuối cùng lại bị tội mà chết. Huy Quận công không được Hoàng thượng yêu mến, không có đất phong chỉ có phủ đệ, tước phong cũng thấp nhất trong các Hoàng tử đã trưởng thành.

Phùng Gia Hào cười cười:

- Háo sắc phóng đảng, thông phòng thành đàn, chưa có chính thể đã nạp mười mấy phòng thiếp thất, bộ dáng thô kệch, suốt ngày chỉ theo đám quần là áo lượt trong kinh!

Hàn thị hạ hỏa đôi chút mới nhún mày:

- Nhưng dù gì hân cũng là Quận công...

Phùng Gia Hào âm trầm:

- Nương, Quận công thì sao? Phùng Gia Hỷ nếu bên ngoài thất thân cùng hân, thì cao lắm cũng chỉ là quý thiếp, nằng ta trở thành thiếp của Quận công nghĩa là chúng ta có quan hệ cùng hoàng thân quốc thích.

- Phùng Gia Hòa cũng sắp là thiếp của Thịnh Vương đấy thôi, so với Huy Quận công, Thịnh Vương tôn quý hơn nhiều lần!

Phùng Gia Hào buông sợi chỉ trong tay xuống, như không tin vào mắt mình mà nói:

- Nương bị tổ mẫu quán lâu đến mức nhụt chí rồi ư? Phùng Gia Hòa có vào Vương phủ hay không còn chưa rõ, mà có vào được thì Vận Minh Huyện chúa bỏ qua cho nằng ta à? Vận Minh Huyện chúa là ai chứ, chua ngoa cay độc! Và lại Vận Quý phi trong cung để cho một thứ xuất bối nhọ Vương gia hay sao!

Hàn thị nghe con gái nói thì xấu hổ, đúng là mấy năm nay yên bình quá khiến bà quên mất hiểm ác nội viện, nữ nhi sắp cập kê, nội phòng sắp hồi kinh, không thể cứ chùn tay như vậy được. Hàn thị vuốt ve tóc con gái:

- Nữ nhi ngoan, mẫu thân có hải tử lại bỏ bê con, lần này mẫu thân sẽ thay con an bài cái hôn sự này của Phùng Gia Hỷ!

Phùng Gia Hào cười, lại ủa vào lòng Hàn thị làm nũng, hình ảnh tuần mỷ phiêu dật của Liên Thành Hầu hiện lên trong đáy mắt nằng. Hàn thị biết tâm tư nữ nhi mới lớn cũng ngọt ngào:

- Liên Thành Hầu này, chỉ ít mẫu phi hân vẫn là người Tương gia, thân phận hiển hách, con tính toán như vậy cũng không sai!

Bích Ba trang.

Triệu Tử Đoạn một thân tím sẫm, đang chăm chú đánh giá sổ sách, mấy tháng qua, hân đã đổi toàn bộ người của Hàn thị thành thân tín bản thân, lại minh bạch chuyện tiền bạc. Vốn phần hồi môn này của Phùng Gia Hỷ so ra trong thế gia thì không nhiều nhưng một nhà tam phẩm như Phùng phủ cũng là không ít. Bên ngoài có tiếng hạ nhân chạy vào:

- Thiếu giám, Phùng Đại tiểu thư gặp nạn trên đường đến đây, tạm thời đã ở lại Hộc viên rồi ạ!

Triệu Tử Đoạn tuy sững sốt một chút, nhưng nét mặt không thay đổi, phát tay cho người lui. Hộc viên là trại ngựa của Thái tử, thường ngày Huy Quận công vẫn đến đó. Nhưng Phùng Gia Hỷ nếu có quan hệ gì với đám người Thái tử lại không hay lắm. Phùng Triều nếu vẫn giữ cái danh trung lập thì là miếng mồi cho Thái tử và Thịnh Vương tranh nhau. Bình Bộ là cái duy nhất mà Liên Thành Hầu muốn nắm giữ, bất lợi là hiện tại Hầu gia vẫn chưa quay lại kinh thành được. Đường đó còn dài. Triệu Tử Đoạn chuẩn bị ngựa, cùng mấy tay chân rời khỏi Bích Ba trang, nhắm Hộc viên đi thẳng.

Phùng Gia Hỷ nửa nằm nửa ngồi trên giường, vết thương tuy không nặng nhưng động đến xương cốt vẫn nên tĩnh dưỡng nhiều. Mấy ngày nhai phòng đến kinh thành, có lẽ chuyện này Phùng Dạ Văn thay nằng đi đón người. Gia Hỷ mất mấy ngày, nghĩ rất lung, rốt cuộc cũng chỉ có thể đoán là Hàn thị hăm hại, có lẽ hôm trên Linh Sơn tự, nằng biểu diễn một khúc ti bà, tài năng kinh diễm như vậy, khiến Phùng Gia Hào ghen ghét. Có điều đây là khu vực gần trại ngựa Thái tử, năm phần có thể được người cứu. Hàn thị sao lại chọn nơi này ra tay.

- Tiểu thư, Triệu Thiếu giám đến!

Gia Hỷ hơi gạt mình, nằng mỉm cười:

- Mối Thiếu giám vào đây, nói chân ta đi lại không tiện.

Vĩnh Đan còn chưa quay lại đã nghe tiếng cười khanh khách ngoài rèm, Triệu Tử Đoạn thân nhiên bước vào, y phục tím thêu hoa sen đỏ, u linh mỹ hoặc. Hân phát tay để Vĩnh Đan lui ra ngoài rèm ngọc, bản thân tự pha trà uống:

- Huy Quận công đối với nằng không tệ mà, Đại Hồng Bảo* quý như vậy cũng đem đến cho nằng!

Gia Hỷ mỉm cười:

- Vốn Gia Hỷ tài sơ học thiên, không biết thường trà, trà quý đến độ nào đưa đến đây đều vô nghĩa.

Triệu Tử Đoạn đôi mắt, lấy giọng nghiêm nghị

- Con ngựa kia đã bị hạ thù, đại khái là dùng kim châm trên bờm ngựa, khiến ngựa điên lên.

Phùng Gia Hỷ thờ dài, nàng cũng biết ngựa có vấn đề, nhưng mấu chốt là người hại nàng, làm việc sạch sẽ như vậy, cứ cho là Hàn thị, nàng cũng đầu lúi ra ngoài ánh sáng được. Triệu Tử Đoạn nhìn về suy tư của nàng:

- Phu xe, đã bắt được!

Gia Hỷ trong lòng khản trương:

- Đã bắt được?

- Trong người có rất nhiều tiền vàng, đang trên đường bỏ trốn thì bị người của ta tìm thấy. Hiện tại vẫn sống, bị giam ở Bích Ba trang.

- Hiện có khai gì không?

Triệu Tử Đoạn cười cười:

- Hiện khai là Phùng Tử phu nhân sai khiến, nàng thấy thế nào?

Gia Hỷ nhủ mảy, lời hắn khai chắc chắn là sự thật, nhưng nếu là Nguyễn thị hạ thù lên nàng thì nàng không tin, chuyện này phải liên quan đến Hàn thị, nàng còn chưa đụng chạm đến lợi ích Phùng Dạ Vân, Nguyễn thị đã được quyền quản gia, thời gian này sẽ không làm ra chuyện hại nàng. Nhưng người của Triệu Tử Đoạn đã lấy cung thì làm sao phu xe còn có thể giả dối được. Nghĩ không ra, đầu nàng lại đau không thôi.

- Ký thực nàng cũng không cần phải đến Bích Ba trang làm gì, ta đã lấy hồng bao thưởng cho bọn họ trên danh nghĩa nàng, và lại người làm đều là thân tín của ta, nàng đến hay không cũng không quá quan trọng!

Gia Hỷ cũng chỉ lắc đầu, nếu biết trước sự tình ra nông nổi này, nàng cũng không rời phủ mà chuốt họa vào thân:

- Tạ Thiếu giám chu toàn! Có điều họa này nếu bây giờ không gặp sau này cũng khó tránh khỏi.

Triệu Tử Đoạn âm trầm, hắn biết trong trạch môn nàng sống cũng chẳng dễ dàng gì, và lại ngoài thân cơ diệu toán như Liên Thành Hầu, mảy ai phát hiện được âm mưu ám hại bản thân:

- Hai người sẽ bị người hại, e là kiếp nạn lần này của nàng vẫn chưa kết thúc đâu!

Triệu Tử Đoạn nhìn tách trà đã nguội, màu của Đại Hồng Bảo càng trở nên sẫm đỏ hơn, lòng lạnh lại:

- Nơi này bất quá cũng không an toàn, nàng có muốn về phủ?

Gia Hỷ cười yếu ớt:

- Thật sự là rất muốn nhưng đường núi dốc này, chân vẫn còn rất đau đớn, sợ rằng không thể ngày một ngày hai!

Triệu Tử Đoạn mặt mày đen lại:

- Ta có ít thuốc cao, là loại thượng hạng chữa thương, đã đưa cho ti nữ của nàng rồi, còn nữa, Huy Quận công làm người vốn không tốt lành gì, nàng nên cẩn thận hắn.

Vĩnh Đan tiễn Triệu Tử Đoạn qua khỏi cổng mới quay lại, đưa thuốc đến cho Gia Hỷ, cẩn thận dứt nàng uống. Gia Hỷ trở mình trên giường, hồi sau mới phản phở:

- Viết một lá thư, mời Lữ Tam tiểu thư đến đây, nói ta bị thương, trong phủ bận rộn, nhị phòng sắp về, mời nàng ta đến nói chuyện đỡ buồn.

Vĩnh Đan tuy không hiểu vì sao tiểu thư lại coi trọng Lữ Mộng Oánh, nhưng nàng đoán chắc Lữ Mộng Oánh sẽ đến, bởi nàng ta còn phải dựa vào tiểu thư để được đi hội hoa của Vạn Quý phi. Bởi thế cho nên, ngay trưa hôm sau, Lữ Mộng Oánh đã đến Hộc viên, nàng ta như gió xuân, xuất hiện mang theo rộn rã tiếng cười.

Lữ Mộng Oánh được bố trí một gian nhà gỗ ngay cạnh bên Gia Hỷ, sáng sớm đến tối một nàng ta đều ở cạnh Gia Hỷ, chuyện trò đùa vui.

- Muội nghe sau khi Phùng Đại lão gia hồi kinh, Hoàng thượng sẽ ban thưởng lớn!

Hằng năm sau khi hết mùa đông, thổ phi tử Mạt Quốc hết thức ăn dự trữ đều tràn sang cướp lương thực gia súc ở biên giới, sau khi phụ thân Gia Hỷ quay về đều nhận thưởng, năm nay Bình bộ nhận được tiền từ tay nàng xuất ra, Hoàng thượng sẽ thưởng lớn Phùng gia hơn mọi khi, điều này không có gì là lạ.

Lữ Mộng Oánh thấy Phùng Gia Hỷ không quan tâm lắm, mới mập mờ:

- Ti ti xuất bạc, chần chẫn sẽ được hoàng ân đi! Khi đó đừng quên muội!

Gia Hỷ phì cười:

- Được rồi! Nếu muội muốn kiếm chút tiền nghỉ thì ta sẽ thành toàn, có thưởng lớn sẽ chia cho muội!

Sao lại không chia, nếu Gia Hỷ đoán không nhầm, sau khi nhị phòng hồi kinh, Hàn thị sẽ sắp xếp người đến đây thăm nom nàng, khi đó Lữ Mộng Oánh có lẽ còn giúp nàng gánh một phần đại nạn. Mấy ngày nay nàng đều cẩn thận quan sát, kẻ hầu người hạ ở Hộc viên ngày đến Hà ma ma hay Vĩnh Đan cẩn gì đều rất cung kính. Thái độ của Hồng Tụ gần đây cũng khác thường, nàng ta là nhất đẳng cung nữ theo Huy Quận công từ nhỏ không để ý vào mất những tiểu thư như nàng, nhưng cũng không thể vô lễ, Hồng Tụ không vô lễ, chỉ ghen tị như đang ăn dấm chua. Lại thật tâm mong muốn nàng hết bệnh để hồi phủ. Không phải đang ghen chứ?

Huy Quận công nếu thật có ý với nàng, thì khi người Phùng phủ đến thăm chắc chắn sẽ có chút ẩn ý, đã như vậy thì Hàn thị càng có thúc đẩy. Huy Quận công dù gì cũng là Hoàng tử, ba năm đại tang đã qua Hoàng thượng mười phần có mối hôn sắn, nàng, bất quá chỉ làm thiếp!

Bên ngoài có tiếng người đến, mấy gã sai vặt ôm vào phòng một bồn hoa hồ điệp** vô cùng rực rỡ.

- Tiểu thư, Quận công gia tự tay chọn cho người, đây là chúc người mau chóng khỏe mạnh.

Gia Hỷ liếc nhìn một cái, đẹp thì rất đẹp nhưng không thanh nhã, loài hoa này vốn ở kinh thành rất hiếm lạ, càng thêm cùng cố suy nghĩ của nàng về ý tứ Huy Quận công:

- Chuyển lời của ta tạ ơn Quận công gia!

Lúc này ngoài rèm mới có tiếng nam tử thân nhiên đi vào:

- Nàng thích là được rồi, không cần phải cảm ơn ta!

Huy Quận công đến, tất cả đều hành lễ, chỉ riêng Gia Hỷ đi đứng không tiện còn nửa ngồi trên giường. Quả thật Huy Quận công tuy không đến mức نورلورد, nhưng so với Liên Thành Hầu hay Thịnh Vương khí chất liền thua xa. Các Hoàng tử đều có đôi mắt phương dài đen tỏa sáng, mày rậm mũi cao thông tuệ. Riêng Huy Quận công mắt đã hơi nhỏ gương mặt lại thiếu nét thanh thoát, trông dung tục. Vốn không phải quá xấu xí nhưng giữa Hoàng tộc khác nào vật nhà đứng cùng bầy thiên nga.

- Gia Hỷ ở đây đường thượng đã làm phiền Quận công ngài, bản thân chưa có tạ lễ còn để Quận công phải đến thăm, thật sự trong lòng vô cùng áy náy!

Huy Quận công ngồi xuống ghế, lúc này người bên trong mới được đứng lên, Huy Quận công nhìn trà trong bình đúng là Đại Hồng Bảo thì nét cười càng đậm:

- Phùng phủ cho người đưa tin đến, ba ngày nữa họ sẽ đến Hộc viên này thăm nàng, sẵn tiện đưa nàng hồi phủ!

Gia Hỷ cười thâm trong lòng, gấp như vậy, quả thật là có người không chờ nổi. Huy Quận công ngắm nhìn dung nhan Phùng Gia Hỷ đang nửa ngồi trên giường. Gương mặt nhỏ nhắn tuy vì bị thương mà hơi trắng, môi cũng nhạt màu nhưng càng lộ vẻ diễm đạm đáng yêu. Làn da nàng gần như trong suốt, mạch đập xanh xanh hiện rõ, cánh mũi như tạc pháp phồng hơi thở mà đôi mắt u lỉnh tựa hồ nước ngàn năm lạnh lẽo đang suy nghĩ, tóc nàng chỉ vấn hờ, còn lại đều chảy xuống bờ vai gầy nhỏ. Hắn nhìn không được nuốt nước bọt.

Đến khi Huy Quận công rời khỏi rồi, ánh mắt Lữ Mộng Oánh vẫn đắm đắm nhìn theo, Gia Hỷ mỉm cười, nàng ta chỉ ham vinh hoa không nhận đó là ai, nữ nhân như vậy, thật đáng giá để bị người khác lợi dụng.

(*) Đại Hồng Bảo

(**) Hoa hồ điệp

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 27: Chương 27: Trong Họa Có Phúc (Trung)

Sáng sớm, Vĩnh Đan đem nước cho nàng rửa mặt, cười nói:

- Hôm qua Nhị lão gia cùng phu nhân đã về đến phủ, sắp xếp một ngày cũng xong xuôi, hôm nay Tam tiểu thư cùng Tam thiếu gia sẽ đến đây thăm người trước. Ngày mai Đại phu nhân cùng Nhị phu nhân sẽ lên sau.

Gia Hỷ thông thả ngồi dậy để Vĩnh Đan đổi thuốc, chung quy cũng là thái y chưa trị không có gì là không tốt, ngược lại qua gần mười ngày, nàng cũng có thể đứng lên được, chỉ là vẫn chưa tự mình bước đi. Cao trị thương của Triệu Từ Đoan vô cùng hiệu quả, mấy vết thâm tím khi ngã trên người nàng cũng không còn nữa, mà vết thương trên trán Vĩnh Đan đã kết vảy, cũng không để lại sẹo:

- Đến thăm ta có cần tiền hô hậu ủng như vậy không?

Hà mà mà lúc này đem trà bạc hà hoa hồng vào phòng cho nàng súc miệng vừa vận nghe thấy liền tỏ ra khó chịu:

- Tiểu thư không biết chứ, hôm nay có cả Thái tử, Hoàng Nam Vương gia cùng Định Hầu Thế tử Châu gia và Tứ công tử Phan gia đến Hô viện xem Hân huyết bảo mà Hoàng thượng vừa ban thưởng Thái tử, chỉ sợ có nương Phùng phu hân không thể đến đây sớm hơn!

À! Ra là thế, Gia Hỷ cười thầm trong lòng, lần này ngoài các công tử thế gia có lẽ còn cả những Công chúa, Quận chúa, Huyện chúa,...cũng xem náo nhiệt. Bây giờ nàng mới hơi ngờ ngợ, Hàn thị sắp xếp phu xe ra tay chỗ này, nếu nàng mất mạng

hay không cũng là tạo cơ hội tốt. Gia Hỷ đầy mắt u ám

- *Chuẩn bị trang điểm cho ta đi, đem lò hương ra ngoài, thêm thật nhiều hoa tươi, mở cửa sổ ra, che rèm vải mỏng lại, đã đến tháng hai, trời cũng ấm hơn, ta không ra ngoài được, cũng không nên để phòng ở bức bối. Còn nữa, đến chỗ Hồng Tụ có nương, lấy thêm trà ngon, điểm tâm, hoa quả.*

Vĩnh Đan ra ngoài phân phó người, trong lòng vẫn nuôi nấng hi vọng, tiểu thư nàng có thể gặp nhiều người trong hoàng thất, nàng càng có cơ hội trả thù cho phụ thân đã mất. Một khắc sau, Lữ Mộng Oánh như thường lệ sang dùng bữa sáng cùng Gia Hỷ, nàng vừa nhắc chân vào phòng đã kinh ngạc:

- *Ti ti hôm nay thật có nhã hứng, cả phòng trà ngập hương hoa quả!*

Lữ Mộng Oánh nhìn màn trình châu được vén đều đặn hai bên che nơi tiếp khách và giường ngủ, khăn trải bàn cũng đều chỉ vàng chỉ bạc, từ bộ ấm trà bạch ngọc đến thìa vàng đều thể hiện sự sang quý không tả nổi, Lữ Mộng Oánh hơi thờ run nhẹ nhẽ, nàng quả thật thèm thuồng, những thứ phù phiếm thế này, chỉ có hoàng tộc mới đủ khả năng dùng đến. Phải chỉ người bị thương là nàng, nàng nguyện thay Gia Hỷ gánh toàn bộ nỗi đau này, chỉ để có được một cái liếc mắt của Huy Quận công

Gia Hỷ phân phó người đưa thức ăn sáng đến, cháo bảo ngư, huyết yến chưng đường phèn, bánh bao nhân thịt công, toàn những thứ cả đời này Lữ Mộng Oánh chưa từng thấy qua, nàng chắc lưỡi, Huy Quận công này đối với Phùng Gia Hỷ phải gọi là quá tốt.

- *Muội có biết những vương công thế tử đến đây hôm nay?*

Gia Hỷ đột ngột lên tiếng.

Lữ Mộng Oánh ngừng đưa, vốn trong bữa ăn không lên tiếng động, nhưng nàng và Gia Hỷ giao tình thân thiết, cũng không có kỵ nhiều:

- *Ngoài Thái tử ra thì Hoài Nam Vương gia là hoàng chất mà Hoàng thượng sủng ái nhất, mỗi năm đều gần như ở trong Hoàng cung đến tám tháng. Định Hầu Thế tử này là đệ đệ ruột của Châu Lệ phi, vốn là đích tử duy nhất của Châu Định Hầu, tương lai sẽ vị, còn Phan Tử công từ kia là đường đệ của Phan Hiền phi, được đặc quyền ra vào cung cấm, Phan Hiền phi thương yêu người này, luôn lưu tâm hôn sự!*

Gia Hỷ mỉm cười, Lữ Mộng Oánh cũng coi như có dự định riêng rồi, trong số những người này, vợ được ai cũng là quá tốt. Gia Hỷ uống hết chén cháo, bụng đã hơi no, nàng lấy khăn lau miệng:

- *Hôm nay có nữ quyền nhà nào đến không?*

- *Triện An Quận chúa thường ngày thân thiết cùng Thái tử có lẽ sẽ đến, Tuyên Tân Huyện chúa Chu gia vốn thích náo nhiệt, quan hệ với Huy Quận công rất tốt, nghe nói Thái Đại Công chúa sẽ đưa nữ nhi Hòa Hiếu Quận chúa đến.*

Toàn những người quý hiển, Gia Hỷ nhủ mảy Hán thị có lẽ gan lớn đến mức tính toán rằng ở đây sao. Hòe viên vốn là địa phận hoàng gia, không dễ ra tay như những nơi khác, không rõ Hán thị sẽ đưa nàng vào tình thế gì. Gia Hỷ dùng xong bữa sáng thì Hồng Tụ đưa mấy vị tiểu thư công tử Phùng phủ đến, quả thật nhìn bọn họ vào phòng, Gia Hỷ không thể không hết hoảng. Lão phu nhân có lẽ hận đến mức không thể đưa toàn bộ phủ đệ đi.

Phùng Gia Hào, Phùng Diên Dung, Phùng Dạ Vãn đều có mặt, ngoài ra còn có Đại thiếu gia, Nhị thiếu gia và Tam thiếu gia. Trong phòng hơi nhỏ, nhanh chóng trở nên có chút chật hẹp. Phùng Gia Hỷ được Vĩnh Đan đỡ lên trên sập gỗ, chân nàng không đi được nên cũng không coi như thất lễ. Lữ Mộng Oánh ngồi cạnh nàng, còn lại mọi người đều ngồi trên ghế, Vĩnh Đan đem trà mới pha lên.

Phùng Gia Hào thấy căn viện quá chật chội trở kỳ lạ, trong phòng lại tràn ngập hương thơm hoa quả, đến trà đãi khách cũng là Bích Loa Xuân, có chút bất mãn, tuy cạm bẫy này là nàng thiết kế ra nhưng không ngờ, Huy Quận công lại hậu đãi Phùng Gia Hỷ như vậy. Phùng Dạ Vãn liếc thoáng Phùng Gia Hào, trong đầu nàng chắc chắn trăm ngàn lần vụ ngựa điên do Phùng Gia Hào hoặc Hán thị làm, nay thấy Phùng Gia Hỷ không chỉ thoát nạn mà còn lọt vào mắt Huy Quận công, mẹ con Hán thị không hiểu sẽ có tư vị gì.

Gia Hỷ thu tất cả biểu cảm vào đáy mắt. Phùng Dạ Vãn hướng đến Phùng Gia Hào như vậy là đã biết được cái kẻ sách này, vậy sao đến một câu đề phòng cũng không nói cho nàng, hay từ phòng muốn ngồi yên xem kịch vui. Nguyễn thị lòng dạ đen đặc như thuốc độc, có lẽ tính toán bản thân ngư ông đắc lợi.

Trong phòng bắt đầu trò chuyện, cũng chỉ hỏi qua loa mấy câu, lại dần dò Gia Hỷ chăm sóc vết thương, nếu người nào không biết nhìn vào, còn nghĩ rằng ti đệ huynh muội nhà này một mảnh thâm tình thương yêu nhau. Được thêm nửa canh giờ thì có tiếng ồn ào bên ngoài. Hồng Tụ đi vào:

- *Các vị tiểu thư, công tử, TháiĐại Công chúa đang ở bên chính sảnh, mời các vị đến đó.*

Trong phòng no nức lên tiếng, Hồng Tụ mới tiến đến gần Gia Hỷ:

- *Phùng Đại tiểu thư, biết chân người không đi được, Quận công gia đã phân phó người đưa kiệu mềm đến!*

Hồng Tụ nhanh chóng dẫn đường để đám người còn lại trong phòng sang chính sảnh. Gia Hỷ được đưa lên kiệu đi vòng đường khác. Đến Hòe viên đã nhiều ngày, lần này nàng mới được nhìn cảnh vật, có hồ cá thả sen sâu rộng, có khu nuôi nhốt ngựa, lại có vò văn cây xanh hoa cỏ núi giả những hàng lang mái hiên đồ thủy tinh, cảnh sắc quả thật có chút mê hoặc.

Thái Đại Công chúa ngồi trên ghế chủ vị, phục trang màu tím, trên người đeo vô số vòng ngọc, cài rất nhiều trâm vàng. Lần lượt bên phải là Thái tử, Hoài Nam Vương gia, Huy Quận Công, Định Hầu Thế tử và Phan Tử công tử. Đối diện dựa theo thứ bậc có thể nhận ra Hòa Hiếu Quận chúa áo đỏ váy xanh, đầu cài hoa lụa lớn khảm lục ngọc bảo ngồi đầu tiên đang chuyện trò cùng Triện An Quận chúa y phục hồng nhạt quần khăn lông cáo, tay đeo găng đỏ thắm. Tuyên Tân Huyện chúa lại mặc một một áo ngắn quần bó dùng để cưỡi ngựa, thắt lưng đeo ngọc bội ngũ sắc, giá trị lên thành, bên cạnh nàng ta là một vị tiểu thư lạ mặt, Gia Hỷ không đoán ra, người này xiêm y xanh nhạt, nét mặt dịu dàng, nhu hòa.

Gia Hỷ được Vĩnh Đan và Hà ma ma đỡ, tuy không thể quý được, nhưng nàng lễ nghĩa không thiếu, cúi đầu chấp tay cung kính:

- *Ra mắt Công chúa, Công chúa vạn phúc! Gặp qua Thái tử! Thái tử vạn an! Bái kiến Vương gia, Thế tử. Ra mắt Phan Tử Công tử! Ra mắt Hòa Hiếu Quận chúa, Triện An Quận chúa, Tuyên Tân Huyện chúa...*

Gia Hỷ hơi khựng lại, Thái Đại Công chúa mới cười nói:

- *Vị tiểu thư này là chất nữ bên tường công ta, Nhà Hoan Huyện chúa họ Vương!*

Gia Hỷ mỉm cười:

- *Ra mắt Nhà Hoan Huyện chúa! Các vị Quận chúa, Huyện chúa kìm an!*

Sau một màn hành lễ, Thái Đại Công chúa gạt đầu khéo léo ôn hòa để mọi người ngồi xuống, bà nhìn Gia Hỷ:

- *Chân của con sao rồi?*

Thái Đại Công chúa quả thật khó đoán, xưng hô thân thiết, Gia Hỷ cung kính:

- *Tạ ơn Công chúa quan tâm, Quận Công gia đã cho người khám qua, tiểu nữ chăm chỉ dùng thuốc cũng đã đỡ rất nhiều!*

Thái Đại công chúa mỉm cười:

- *Như vậy tốt rồi, chuyện xương cốt nên chú ý để sau này không để lại di chứng. Ta có một cái Hoàn cốt cao được tiên công, vốn không dùng đến, ban thưởng cho con.*

Gia Hỷ tạ ơn, liền cho Vĩnh Đan đi theo ma ma hầu hạ Thái Đại Công chúa nhận. Nói thêm mấy câu nữa, Thái Đại Công chúa đi nghỉ ngơi, trong chính phòng trở nên sôi nổi hơn. Vốn là thân phận của ti muội Phùng gia có khác biệt nhưng đều là nữ tử mười hai mười ba tuổi lên cùng các Quận chúa, Huyện chúa nhanh chóng nói chuyện thân thiết. Bên nam tử đơn giản hơn hẳn, Thái tử khỏi xưng:

- *Hôm nay chúng ta thi bắn cung, ai về nhất sẽ được con ngựa Nhật Vũ kia!*

Nhật Vũ cũng là bảo mã, Thái tử đem về từ mùa xuân năm trước đến nay vẫn chưa thuần hóa được nên mới lấy sự kiện này tặng ngựa đi. Ngay lập tức được hưởng ứng. Tuyên Tân Huyện chúa nhảy cẫng lên hồ hởi:

- *Ta muốn đi xem!*

Phùng Dạ Vãn giả vờ ngây ngốc:

- *Quả thật bắn cung rất hay sao?*

Phùng Gia Hào không chịu thua kém:

- *Nhìn khi chất những vị ở đây, có lẽ trận đấu này sẽ vô cùng hấp dẫn!*

Hòa Hiếu Quận chúa cười một cái:

- *Hoài Nam Vương gia thân thủ bất phàm, xem Thái tử có lại huynh ấy không?*

Bởi vì nhộn nhịp thế, nên nhanh chóng mọi người đều ra ngoài, Gia Hỷ thì lễ:

- *Vốn chân không tiện, nên không thể góp vui.*

Giương mặt Lữ Mộng Oánh chừng xuống, nàng thật sự muốn cùng đi để gây ấn tượng, Gia Hỷ mỉm cười nhìn nàng ta:

- *Muội cứ ra ngoài, không cần về phòng buồn chán!*

Lữ Mộng Oánh nghi hoặc nhưng rồi cũng nhanh chóng rời đi. Lúc này Phùng Diễm Dung mới đến cạnh Gia Hỷ:

- *Để muội đỡ đại tỷ về phòng, muội là Diễm Dung.*

Gia Hỷ hơi ngạc nhiên nhìn vị muội muội này, gương mặt xinh đẹp, thật sự rất xinh đẹp, mắt long lanh môi uớt át, da trắng mịn gò má hồng hồng, nàng ta như đóa anh đào, tươi tắn tự do. Có điều ở đây toàn những vương công thế tử, muốn dung mạo có dung mạo, muốn thân phận có thân phận. Gia Hỷ đưa tay để Phùng Diễm Dung dịu, nhanh chóng về phòng.

Phùng Diễm Dung dịu Gia Hỷ ngồi lên thấp, Vĩnh Đan pha trà mới, nàng ta ngửi mùi thơm của trà âm thầm gật đầu khen ngợi. Gia Hỷ cười ảo ảo, hỏi han:

- *Nhị bá và Nhị thẩm thế nào rồi? Muội đi đường mấy ngày có mệt không?*

Phùng Diễm Dung lắc đầu:

- *Chân không chạm đất làm sao mệt được, phụ mẫu muội vẫn khỏe mạnh. Trên đường đi thường xuyên nhắc tới đại tỉ!*

Hà ma ma nhìn Phùng Diễm Dung dịu dàng mới cười nói:

- *Năm xưa Lữ phu nhân cùng Nhị phu nhân có giao tình rất tốt, chỉ là xa kinh thành đã lâu, khi đó Đại tiểu thư còn nhỏ, chắc không nhớ ra người!*

Gia Hỷ cũng cười, Phùng Diễm Dung so với Phùng Gia Hào hay Phùng Dạ Vân đều xinh đẹp hơn. Nàng ta, không có ý định sẽ tuyên tử chứ? Gia Hỷ lựa chọn một trâm cài hồng ngọc đỏ thắm rực rỡ đưa đến:

- *Cái này là quà ra mắt tam muội!*

- *Tạ đại tỉ.*

Phùng Diễm Dung tuy sững sốt nhìn cây trâm trân quý nhưng nhanh chóng thu lại biểu tình. Trời dần đổ về chiều, trong lòng Gia Hỷ ngày càng lạnh hơn, nàng có dự cảm không lành, ngày hôm nay không thể cứ như vậy yên ổn trôi qua.

Tia nắng cuối cùng trong ngày hiện lên phía tây vàng vọt thì Tam thiếu gia đến:

- *Đại muội! Tam muội! Hai người đều ở đây à?*

Gia Hỷ cười nói gật đầu, được một lúc thì Tam thiếu gia đưa Phùng Diễm Dung đi chuẩn bị đêm tiệc tối. Gia Hỷ cho Vĩnh Đan tiễn hai người, chân nàng đang đau, thật sự không tiện ra ngoài, tiệc này nàng coi như không dự. Chập tối, Vĩnh Đan liền đi lấy thuốc cho nàng, hôm nay có tiệc, người ở Hồ viên bận rộn không thời, Vĩnh Đan đành tự mình đi. Gia Hỷ nằm trên thấp, chân vừa mới thay thuốc, nàng thử bước xuống giường, cũng không ê ẩm như mọi khi, đã đi được một đoạn ngắn. Vừa lúc đó bên ngoài có tiếng động lạ, Gia Hỷ hơi giật mình, Hà ma ma chạy ra xem thì chỉ thấy một con mèo đen. Lúc sau, bình hoa trong phòng bỗng nhiên đổ xuống, mảnh vỡ tung tóe:

- *Ma ma đi xem có phải mèo làm không? Nếu là nó thì đuổi đi, tránh ỏn ào.*

Hà ma ma đi ra khách phòng, có tiếng sột sột đuổi mèo rồi nhanh chóng im bật. Gia Hỷ nghe ngóng thêm một lúc rồi ngủ ngon.

- *Ma ma? Ma ma?*

Không có tiếng đáp lại.

- *Mama!*

Gia Hỷ đoán chừng đã xảy ra chuyện, nàng nhanh chóng thổi tắt hết đèn trong phòng, rồi chui xuống giường.

Trong đêm tối, có tiếng bước chân người đi lại, họ mở cửa tủ, xem xét kỹ các góc phòng. Một tên hắc y nhân thì thầm:

- *Dưới giường!*

Tìm Gia Hỷ run lên từng nhịp, ngay lúc mũi giày hắc y nhân hiện ra trước mắt nàng thì có tiếng Vĩnh Đan vào vừa đi vừa kêu to:

- *Tiểu thư! Tiểu thư!*

Hai tên hắc y nhân vội vàng theo lối cửa sổ tẩu thoát ra ngoài khiến chuỗi rèm ngọc rơi xuống. Gia Hỷ mới thở vào, đèn được thắp sáng trở lại, nhanh chóng nàng lồm cồm bò ra. Đón lấy tay nàng là Phùng Diễm Dung:

- *Đại tỉ không sao chứ?*

Gia Hỷ chuyển từ ngạc nhiên này sang ngạc nhiên khác:

- *Tam muội, không phải muội đang dự tiệc ư?*

Từ phía cửa sổ, Phùng Hậu phi thân đi vào:

- *Ta đuổi không kịp, hai tên đó võ công cũng không phải tầm thường.*

Vĩnh Đan kể lại một loạt sự tình, nàng đi lấy thuốc, khi trở về thì một ti nữ lạ mặt nhờ nàng đem đồ đến phòng khác, Vĩnh Đan loay hoay đi sau thì cũng nữ kia nhanh chân bỏ nàng lại khiến Vĩnh Đan bị lạc. May mắn gặp Tam thiếu gia, khi đó Vĩnh Đan đã lo lắng có người thiết kế hãm hại tiêu thư nên vội vàng đi về, Tam thiếu gia cũng đưa Tam tiểu thư theo.

- *Hà ma ma đâu?*

Gia Hỷ lo lắng.

Phùng Diễm Dung trấn an:

- *Hà ma ma bị đánh ngất, ti nữ của muội đã đưa bà về phòng rồi!*

Tam thiếu gia nhìn quanh quần một chỗ, mới nói:

- *Nơi này không an toàn, người muốn ám hại muội, sẽ không tha cho muội dễ dàng vậy!*

Gia Hỷ nắm chặt khăn tay:

- *Làm sao bây giờ! Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây!*

Tam thiếu gia nhún nhảy:

- *Các muội có muốn đi thuyền hoa?*

Phùng Gia Hỷ và Phùng Diễm Dung cùng nhìn nhau:

- *Thuyền hoa?*

Lúc này, Tuyên Tân Huyện chúa đang cùng Phùng Gia Hào thì thầm:

- *Dám mơ tưởng đến Quận công gia! Nàng ta nghĩ mình là ai chứ!*

Phùng Gia Hào mỉm cười:

- *Từ lúc cái gì, chẳng phải từ lúc người đời nói sao!*

Tuyên Tân Huyện chúa biểu tình thò mắt, hai tên hạ nhân đó chắc chắn nhanh chóng ném Phùng Gia Hỷ xuống chân núi, thuận tiện làm mới cho sói hoang, sẽ không ai tra ra được. Lúc này ti nữ phía sau Tuyên Tân Huyện chúa mới run run:

- *Tiểu thư! Phùng Đại tiểu thư...nàngthoát nạn rồi à!*

Gương mặt của Tuyên Tân Huyền chứa trở nên gay gắt:

- *Aiciu!*

- *LàPhùngTam thiếu gia vàtìnhđăngang...*

Phùng Gia Hào mỉm cười, huynh muội họ vừa về kinh đã phá hư chuyện tốt của nàng. Bên kia Phùng Hậu đã trở về vị trí. Phùng Gia Hỷ này đoạt cái danh đích trưởng nữ của nàng, khiến mẫu thân nàng đứng trước bài vị Lữ thị phải xưng thiếp. Khiến cho đại ca nàng phải ở ngoài mấy năm cùng mẫu thân chịu nhục nhã, lại cướp mất phần đồ cưới của Lữ thị mà đáng ra mẫu thân nàng được hưởng, còn thân cận đến Liên Thành Hầu của nàng.

- *Huyệnchúa, ticiťkhổngthểbỏquanhư vậy!*

Tuyên Tân Huyền chứa gương mặt âm trầm, cuối cùng dịu giọng phân phó cho tì nữ. Phùng Gia Hào chăm chú lắng nghe rồi thông thả tiếp tục uống rượu. Nàng ta uống thêm một chút thì hơi đỏ mặt, nhưng không sao, hôm nay Phùng Gia Hỷ chắc chắn sẽ gặp họa, nàng vẫn nên ăn mừng.

Tân tặc, mọi người tàn về dần dần. Phùng Tam thiếu gia đưa ánh mắt đến hạ nhân đi cùng, ngay lập tức hắt gắt đầu đi thẳng. Bấy giờ Tuyên Tân Huyền chứa đã sốt sắng, nàng bầy ra kẻ sách như thế, Phùng Gia Hỷ cư nhiên không thoát được đi.

Tuyên Tân ở tẩm phòng, tay nắm chặt ly trà, lòng chộn rộn. Nửa canh giờ sau, phía góc Hồ viên trở nên ồn ào, Tuyên Tân Huyền chứa mỉm cười vui vàng cùng tì nữ đi đến. Trước cửa viện Phùng Gia Hỷ, đã rất đông người tập trung, tiếng xì xào vang lên.

"*Vôsimà*"

"*Thậtkhôngngờ*"

"*Nhụcnhã*"

Tuyên Tân Huyền chứa lớn lối bước vào:

- *Làxâyراحuyện gì!*

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chương 28: Trong Họa Có Phúc (Hạ)

Cảnh bên trong khiến người khác hoảng hốt, Huy Quận công đang nổi điên bị Hoài Nam Vương gia và Phan Tứ công tử giữ chặt người lại. Trên thân thể Huy Quận công, vết cào toác da máu chảy đầm đìa, mà hấn vẫn đang ú ớ không nói nên lời, cổ vùng tay ra để cào cấu. Phía bên cạnh, Phùng Gia Hào đang ôm đầu quần quai, máu tuông ra xối xả như suối. Gương mặt Tuyên Tân Huyền chứa cứng lại, lâu cả lưỡi không nói được gì, sao lại thế này? Sao mọi chuyện lại thành ra như vậy. Tuyên Tân Huyền chứa liếc về phía bình trà trong phòng, trên bàn có mấy tách trà lật ngửa lại, nước cũng vơi đi một phần. Nhưng cảnh tượng này thật sự không đúng!

Tuyên Tân Huyền chứa nhu mày, nàng cho người bỏ được vào trà, trứng được này toàn thân sẽ ngứa ngáy, phải cào rách da rách thịt mới thỏa mãn, nàng chỉ muốn Phùng Gia Hỷ trứng được, thuận tiện bị tất cả mọi người nhìn thấy thể diện mất hết. Nhưng sao, cuối cùng, người trúng được lại là Huy Quận công, mà Phùng Gia Hào sao lại bị thương đến độ này.

Bấy giờ Triện An Quận chúa cũng đến, thái y cũng vội chạy vào. Triện An Quận chúa thấy một thân Huy Quận công bê bết máu thì không chịu được nôn ọe một trận. Huy Quận công nhanh chóng bị thái y đưa thuốc an thần hôn mê bất tỉnh. Còn Phùng Gia Hào cũng được hạ nhân đưa vào sương phòng bên cạnh, có lẽ chấn kinh cũng không ít.

Triện An Quận chúa lấy khăn tay che mặt:

- *Đây là xảy ra chuyện gì?*

Hồng Tụ vội vàng quỳ xuống:

- *Bẩm Quận chúa, vừa rồi, Phùng Nhị tiểu thư có mời Quận Công gia đến thăm Phùng Đại tiểu thư, thuận tiện đi theo có Vương gia, Định Hầu Thế tử và Phan Tứ Công tử, nó thì không nghĩ... chỉ sau hai chung trà, Quận Công gia liền phát điên, xô ngã Phùng Nhị tiểu thư rồi tự hành hạ bản thân ra nông nỗi này!*

Triện An Quận chúa càng nghe càng mờ mịt, đang yên đang lành sao lại đột nhiên phát điên:

- *Phùng Đại tiểu thư đâu?*

Hồng Tụ lắc đầu, vẻ hoảng hốt vẫn chưa biến mất:

- *Khi Quận Công gia đến, cũng không thấy nàng ấy, Phùng Nhị tiểu thư lại nói Phùng Đại tiểu thư ra ngoài sắp quay lại.*

Triện An Quận chúa không biết làm gì hơn, nên cùng mọi người ngồi ở khúc hiên hành lang đợi thái y chẩn trị. Lúc này Thái Đại Công chúa mới đưa Hòa Hiếu Quận chúa đến, Thái Đại Công chúa đã nghe qua loa sự tình, xiêm y khi dự tiệc cũng chưa đổi đã vội vàng xem xét tình hình. Vừa vận cũng nghe được mấy lời Hồng Tụ bẩm báo.

Trong hiên chật kín người, mấy vị công tử Phùng gia cũng đến, mà Phùng Dạ Văn cũng đã có mặt. Phùng Đại thiếu gia gương mặt nhẵn nhụi có chút không hài lòng:

- *Chuyện này do Đại muội mà ra, muội ấy đã không đến dự tiệc lại còn không tiếp đón khách nhân chu đáo.*

Vốn khách là do Phùng Gia Hào mời đến, tiếp đãi cũng là Phùng Gia Hào làm, nhưng bây giờ khi xảy ra chuyện, Phùng Đại thiếu gia lại vì muội muội cùng mẹ của mình đổ mọi tội trạng lên đầu Phùng Gia Hỷ. Ngoài sân có tiếng động, Phùng Tam thiếu gia cùng hai tì muội Phùng Gia Hỷ và Phùng Diễm Dung đi vào. Phùng Gia Hỷ được người hầu đỡ cẩn thận, chân nàng vừa bình phục, chỉ mới đi được quãng đường ngắn nên phải vừa đi vừa nghỉ ngơi. Trước viện đông đảo ồn ào, Phùng Gia Hỷ vô cùng ngạc nhiên, thấy nàng vào, ai nấy đều dạt ra một bên, Gia Hỷ đi một đường đến trước Thái Đại Công chúa:

- *Tham kiến Công chúa! Tham kiến các vị Quận chúa, Huyện chúa!*

Lại quay sang bên nam nhân:

- *Tham kiến Vương gia, Thế tử!*

Thái Đại Công chúa xoay chuyển ánh mắt trên người Phùng Gia Hỷ một chút:

- *Chân có còn đau không?*

Gia Hỷ thì lễ:

- *Vốn vừa này đã đỡ hơn, tiểu nữ mới cùng tam muội đi thuyền hoa trên Hà Trấn.*

Thái Đại Công chúa chau mày:

- *Thuyền hoa?*

Lúc này Hòa Hiếu Quận chúa mới lên tiếng:

- *Mẫu thân, ở Hà Trấn từ tháng giêng đến tháng hai đều tổ chức chơi thuyền giải câu đố. Có lẽ Phùng Đại tiểu thư và Phùng Tam tiểu thư ham vui nên đến đó!*

Gia Hỷ hơi nép về một bên, ái ngại nhìn xung quanh:

- *Không biết đã xảy ra chuyện gì?*

Tuyên Tân Huyền chứa hừ lạnh:

- *Là Quận Công gia đến thăm người nào ngờ trúng độc, hiện tại đang được thái y chẩn trị. Còn Phùng Nhị tiểu thư đang bị thương nằm bên sương phòng! Chuyện xảy ra tại nơi người ở, người đằng giá vờ không biết!*

Gia Hỷ biến sắc nhìn Tuyên Tân Huyền chúa:

- *Đang yên đang lành sao lại nửa đêm đến phòng ta?*

Tuyên Tân Huyền chúa không trả lời được, xung quanh mọi người cũng dấy lên thắc mắc, tuy là Phùng Gia Hảo mời mọi người đến thăm Đại tử nàng, nhưng bây giờ đã là quá khuya, tiệc cũng chỉ vừa xong, vốn không cần gấp gáp như vậy. Trùng hợp Phùng Gia Hỷ lại vắng mặt, đây là ám chỉ Phùng Gia Hảo muốn kết thân lên kút với vương công thế tử.

Tuyên Tân Huyền chúa đen mặt lại, nàng đầu tiên nói là bản thân muốn Phùng Gia Hảo gọi người đến để chứng kiến Phùng Gia Hỷ trúng được mà phát điên mất hết thế diện. Tuy vậy Tuyên Tân Huyền chúa cắn chặt không buông:

- *Đây là nơi người ở, chắc chắn là người hạ độc?*

Gia Hỷ hơi lùi lại, oan uổng nhìn Thái Đại Công chúa:

- *Tiểu nữ cùng tam muội đi thuyền hoa, tuy có ham vui về trễ, nhưng xác thực đã trên thuyền khoảng gần hai canh giờ. Giải được rất nhiều đèn lồng câu đố, người trong Hà Trán đêm nay đều có thể làm chúng! Mong Công chúa minh xét!*

Nói xong Phùng Gia Hỷ bất chấp chân đang bị thương liền quỳ xuống, nước mắt rơi như mưa, trong thế krong vô cùng, tựa hồ nàng đang bị uất nghẹn oan khuất cực điểm!

Thái Đại Công chúa thấy đau đầu vô cùng, vốn nàng định cứ thế cho chuyện này trôi qua. Hòe viên là đầu, địa phận hoàng gia lại cấp riêng cho Thái tử, trừ khi hoàng tộc hoặc người vô cùng thông thuộc địa hình nơi này, còn không một tiểu thư quan lại bình thường như Phùng Gia Hỷ làm sao có thể thiết kế cạm bẫy hãm hại Huy Quận công được. Và lại Phùng Gia Hỷ được Huy Quận Công cứu, ăn còn chưa trả hết, sao lại hại người.

Thái Đại Công chúa nhìn một vòng, Hoài Nam Vương gia tuy trung lập nhưng không phải không có mưu đồ, Phan Tứ công tử thì theo Phan Hiến phi ủng hộ Liên Thành Hầu, Định Hầu Thế tử lại cùng Châu Lệ phi và Vạn Quý phi có giao tình sâu đậm đi theo Thịnh Vương. Huy Quận công lại là người của Thái tử. Ở đây ai cũng có khả năng hại hân, chỉ trừ Phùng Gia Hỷ. Thái tử đã vào thành có việc, nơi này chỉ mình bà làm chủ.

Tuyên Tân Huyền chúa thấy Thái Đại Công chúa do dự liền trực tiếp chỉ thẳng vào Gia Hỷ nói ra:

- *Chắc chắn người hạ độc trong trà!*

Định Hầu Thế tử hừ lạnh:

- *Không hiểu sao Chu gia tiểu thư cứ nhắm vào Phùng Đại tiểu thư mà kết tội? Ở đây ai cũng dùng trà, chỉ có Quận công gia là trúng độc? Và lại trà là do Phùng Nhị tiểu thư pha, nàng ta vẫn còn bị thương chưa lành, có ai tự hại mình hay muội muội mình không?*

Định Hầu Thế tử tiến đến đỡ Phùng Gia Hỷ đứng dậy, lại vì chân nàng đang đau mà đưa ghế ngồi đến. Tuyên Tân Huyền chúa tức đến nổi cả tròng mắt:

- *Trà này nằm trong phòng Phùng Gia Hỷ, nàng ta có thể từ trước hạ độc! Không tin để thái y nghiệm trà?*

- *Im hết!*

Thái Đại Công chúa quát lên khiến ai nấy đều sợ hãi. Một lúc sai, thái y mới ra ngoài:

- *Thưa Công chúa, Quận công gia đã ổn định, hiện tại vết thương chỉ cần bôi được, sau khi uống thuốc thần trị sẽ thanh tỉnh lại.*

Phùng Đại thiếu gia vội vàng chạy đến:

- *Vết thương của muội muội ta thế nào?*

- *Tiểu thư không sao, chỉ là đầu đập vào chậu đá, có hơi sưng, cần thận điều dưỡng tránh để lại sẹo.*

Tuyên Tân Huyền chúa chỉ sợ không loạn liền đưa thái y đến bình trà:

- *Đây là thứ mà trước đó Quận công đã dùng, người xem thử?*

Thái y ngửi ra qua trà một lượt, lại dùng thuốc thử, cuối cùng lắc đầu:

- *Trong trà không có độc!*

Tuyên Tân Huyền chúa quần bách:

- *Sao lại không có độc! Rõ ràng...*

Đến đây nàng ta ý thức được bản thân quá lỗ bèn dừng lại. Phùng Gia Hỷ đứng dậy:

- *Rõ ràng như thế nào Huyền chúa có muốn tiếp? Từ đầu đến cuối tãisao Huyền chúa cứ cho rằng là Quận công trúng độc mà không phải một tỷ do nào khác?*

Tuyên Tân Huyền chúa nóng mặt, dồn dập hỏi thái y:

- *Vậy visao Quận công gia lại thành như thế? Nếu không phải bị hạ độc là do đâu?*

- *Huyền chúa, Quận công gia chỉ là dùng rượu và độc được, nhựa hoặc phần cây tiếp xúc sẽ gây ngứa ngay không chịu nổi, Quận công gia vừa uống rượu xong, chọn khi gặp trà thảo mộc nhựa cả độc được mới phát tác hơi ngứa.*

Tuyên Tân Huyền chúa buông thõng tay xuống đất, không phải chứ, rõ ràng, lá trà đã bị nàng hạ thủ, sao lại có thể thành ra thế này. Tuyên Tân Huyền chúa vót vát cơ hội cuối cùng, nàng liền quỳ xuống:

- *Công chúa, chắc chắn mọi chuyện do Phùng Gia Hỷ bày ra, người icholục soát nơi này sẽ tìm được chứng cứ!*

Thái Đại công chúa đập mạnh chuỗi hạt xuống bàn:

- *Làm loạn đi chứ?*

Phùng Gia Hỷ bất ngờ cũng quỳ xuống dập đầu:

- *Xin Công chúa điều tra rõ chân tướng, trả lại sự trong sạch cho tiểu nữ! Tuyên Tân Huyền chúa quả quyết tiểu nữ là hung thủ, tiểu nữ công an cámiệng cũng không thể giải thích hết được! Chuyện này nếu không làm rõ, nửa đời saulàmsao tiểu nữ ngẩng mặt nhìn người!*

Thái Đại Công chúa xoa xoa mi tâm cuối cùng mới cho người đi hai nàng dậy. Lại cho ma ma của mình dẫn người đi lục soát. Độc được không thấy đâu, lại thấy chuỗi mảnh bị đứt, trong phòng có vết giấy lạ cùng một cái che mặt đen mà đạo tặc hay dùng rút lại sau phòng Gia Hỷ. Tuyên Tân Huyền chúa vừa nhìn ma ma đem ra đã biến sắc, thở không nổi. Chuyện đến nước này không thể không tra.

Nhanh chóng cả Hòe viên bị phong tỏa, nội bát xuất ngoại bắt nấp. Cuối cùng tóm được hai tên hắc y nhân. Chỉ là chúng luôn miệng khai rằng Tuyên Tân Huyền chúa sai sử hãm hại Phùng Đại tiểu thư nhưng bất thành. Đêm hôm ấy, Tuyên Tân Huyền chúa bị giam lỏng trong phòng. Đợi đến sáng mai đưa xuống núi vào Hoàng cung thỉnh tội cùng Hoàng thượng.

Sáng sớm hôm sau, bởi vì những tranh chấp diễn ra ở Hòe viên mà Phùng gia cũng không được lên núi, chân đã sắp khởi, Gia Hỷ cùng Phùng Gia Hảo, Phùng Điện Dung, Phùng Dạ Văn và các thiếu gia quay về phủ. Hàn thị nhìn thấy Phùng Gia Hảo bị thương thì vô cùng đau lòng. Gia Hỷ cười thầm trong bụng, hại người hại mình.

Vốn là đêm đó, Phùng Gia Hảo xúc xiêm Tuyên Tân Huyền chúa là Huy Quận Công sẽ nạp Phùng Gia Hỷ vào cửa, mới khiến Tuyên Tân Huyền chúa cừ hai hắc y nhân là hạ nhân nàng ta hông ném Gia Hỷ xuống núi. Sau khi thất bại, Tuyên Tân Huyền chúa lại tiếp tục cho người trộn độc được phát diện vào trà của Phùng Gia Hỷ, nhưng vì chuyện hắc y nhân mà Phùng Hậu có đề phòng, liền nhanh chóng phát hiện mà đổ bỏ số trà đó. Khi Phùng Gia Hảo dẫn vương công thế tử đến nhằm muốn thấy Gia Hỷ phát diện mất mặt thì phát hiện rằng vốn không có trong phòng. Mới dùng trà khác pha mời khách, vậy nên trà trong bình đích thực không có độc.

Còn vì sao Huy Quận Công phát diện mà đẩy Phùng Gia Hảo vào bản địa. Gia Hỷ thật sự không rõ. Người rõ nhất chính là Phùng Hậu. Kẻ trong bữa tiệc lẳng lặng đem nhựa cây cả độc được bôi lên chén rượu của Huy Quận Công sau khi nghe bẩm báo Tuyên Tân Huyền chúa trộn độc phát diện vào lá trà ở phòng Gia Hỷ.

Bích Ba trang.

Triệu Tử Đoạn nằm thong thả trên tháp, một gã đưa tin đi đến:

- *Phùng Tam thiếu gia đã giăng nguy được cho Phùng Đại tiểu thư. Còn khiến Huy Quận công mất hết thế diện, tự mình xé rách y phục cảo cảu dật hịm máu metrần trễ!*

Triệu Tử Đoạn gật đầu:

-Người của Hàng ba giờ làm việc cũng dứt khoát nhanh nhẹn. Và lại làm này còn vội vàng đến thế này!

Tên đưa tin đi rồi, Triệu Tử Đọan mới thở dài, Liên Thành Hầu quả thật rất quan tâm đến an nguy của Phùng Gia Hỷ, bằng không đã không hứa hẹn một cái chức quan cho Phùng Nhị lão gia, cũng như để Phùng Hậu hồi kinh sớm như vậy.

Sáng ngày thứ ba.

Hoàng cung.

Chu Tề tướng quỹ xuống sân:

- Hoàng thượng, Tuyên Tân Huyện chúa trẻ con inonda...

- Đứng lên đi!

Tiếng Hoàng thượng sang sang, Chu Tề tướng đánh đứng lên, lòng vẫn lo thấp thòm. Hoàng thượng viết một chữ "Nhân" to trên mặt giấy tuyên thành. Xong xuôi mới hừ một tiếng:

- Sáu tháng cầm tù, tước phong hào Tuyên Tân!

Chu Tề tướng thờ ra nhẹ nhõm:

- Tạ ơn Hoàng thượng.

Hoàng thượng không nói gì, Chu Tề tướng là khai quốc công thần, lại có một nữ nhi là Thực phi đã hương tiêu ngọc vẫn, nay chỉ còn duy nhất cái chất nữ này. Dù nàng ta có gây ra tội trạng gì thì hẳn cũng chỉ có thể giơ cao đánh khẽ. Nhưng bên Phùng gia không thể không đền bù.

- Quang Túc công công, mà mìn cho Trẫm!

Thánh chỉ viết ra, Chu Tề tướng là người được xem đầu tiên, tuy có kinh ngạc nhưng bởi vì chất nữ vừa gây ra hành động ngu ngốc nên cũng không dám nói gì. Hoàng thượng phui tay, lấy ngọc ti ấn lên:

- Lấy phong hào Thực Trinh, công nữ trìn hĩn hiên thực!

Chu Tề tướng biết Hoàng thượng đang ám chỉ Chu Huyện chúa vừa bị tước phong hào Tuyên Tân là không hiền thực thanh tình, nhưng cũng chỉ tự mình quay về âm thầm dạy dỗ lại. Hoàng thượng nghĩ đến Huy Quận Công lại khó chịu:

- Không có chuyện gì cả là không có mặt thần, truyền khẩu dụ đến phủ Huy Quận Công làm mặt thể diện hoàng tộc, phạt một năm bổng lộc, cầm tù sáu tháng. Không có chỉ không được tự ý ra vào Hoàng cung nữa!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Chương 29: Tam Phẩm Huyện Chúa

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Gia Hỷ ngồi trong phòng, thật là nhảm chán, lão phu nhân từ khi nàng về vẫn chưa gặp qua, chỉ sai Vu ma ma đến dặn dò nàng chăm sóc bản thân tránh động đến xương cốt. Có điều phụ thân đã quay về, hôm nay có cơm đoàn viên nàng không ra khỏi cửa cũng không được.

- Là Tam tiểu thư đến!

Vĩnh Đan nhanh nhẹn bước vào phòng.

Gia Hỷ từ một tiếng, chái lại tức rồi ra ngoài, Phùng Diên Dung đã ngồi đó, nàng ta tóc vấn trần cài trâm ngà voi, hoa tai bạch ngọc một thân y phục lục nhạt dưới thân thù hoa tiết hoa đào, tuy là thứ nữ nhưng phong thái tao nhã kia còn hơn cả đích nữ nhiều nhà. Gia Hỷ thông thả đi đến, vì đang trong viện, nàng cũng không rườm rà hoa phục, áo khoác vàng bên ngoài váy trắng chạm đất, thông thả lười biếng:

- Hôm nay ta mới làm một ít hoa quả cao*, muội có muốn dùng không?

Phùng Diên Dung vẫn vẻ túi hương trong lòng bàn tay, lắc đầu:

- Muội mới học từ công, đang tập tành thù thừa, chỉ là đến về họa tiết cũng không xong, nên nhờ qua đại tỉ.

Phùng Gia Hỷ tiếp lấy túi hương ngắm nghía, lại cùng Phùng Diên Dung đi vào trong khuê phòng. Cả hai ngồi trên tháp, người hầu cũng biết ý mà lui ra. Phùng Diên Dung thoáng nhìn chân Gia Hỷ, thấy đi đứng không còn đáng ngại mới an tâm:

- Hầu gia có thư gửi đại tỉ!

Gia Hỷ ngạc nhiên nhìn Phùng Diên Dung, nàng ta làm sao biết quan hệ giữa nàng và Liên Thành Hầu, còn lại là người truyền tin, Gia Hỷ tiếp nhận thư, trong đầu suy nghĩ một trận. Phùng Diên Dung đoán chừng tâm tư của Gia Hỷ, liền mở miệng giải thích:

- Vốn phụ thân muội mấy năm trước may mắn lọt vào mắt Hầu gia, ca ca lại được ưu ái, cho nên lần này về kinh hết tám chín phần mười là Hầu gia lo liệu.

Ý rằng Nhị phòng ngà về Liên Thành Hầu, cũng là nhân tuyển hẳn sắp xếp ở kinh thành này. Thân Đô huân quý thế gia không thiếu, thêm một quan lại Tử phẩm cũng không nhảm nhỏ gì, huống hồ đó còn là thứ xuất gia tộc thường thường bậc trung như Phùng phủ. Gia Hỷ không vội mở thư:

- Vậy đó là lý do muội và Tam ca đều giúp đỡ ta ở Hòe viên?

Phùng Diên Dung cũng không ngần ngại mà gật đầu:

- Hầu gia không muốn đại tỉ kết thân cùng Hoàng tộc, thời điểm hiện giờ là chưa thích hợp!

Gia Hỷ nhàu mày, trong lòng cũng hiểu bản thân đã bị lôi vào cuộc đoạt đích, nhưng nàng không phải người ở thời đại này, nàng không muốn chết vì mưu đồ kẻ khác, bản thân nàng, tất phải có ý định riêng. Gia Hỷ để thư vào học trang sức. Phùng Diên Dung vừa chuẩn bị đứng dậy ra về thì Vu ma ma đến:

- Đại tiểu thư, Tam tiểu thư, bên ngoài có công công đến truyền chỉ.

Gia Hỷ cùng Phùng Diên Dung nhìn nhau, rồi vội vàng đi ra chính sảnh. Bên trong đã đầy đủ người, ngay cả Phùng Gia Hảo vết thương trên trán chưa lành cũng xiêm y lộng lẫy đứng cạnh Hàn thị. Nhanh chóng tất cả quỹ xuống tiếp chỉ. Đại khái thành chỉ đầu tiên cũng như mọi năm, ban thường Đại lão gia vàng bạc ngân phiếu, vải vóc, ngọc ngà, tranh chữ, bình phong...

Khí mọi người sắp sửa đứng lên thì công công lại rút ra thêm một đạo thánh chỉ nữa. Phùng Gia Hỷ góp bạc cho triều đình, trình tình hiện thực sắc phong Huyện chúa ban phong hào Thực Trinh. Ngoài ra còn lựa là gấm vóc trang sức đồ chơi nữ tử.

Cái này là một bất ngờ đi. Gia Hỷ sau khi tiếp chỉ sắc phong liền được thái giám đưa công trang công phục (y phục theo phẩm cấp) đến. Hàn thị cẩn cẩn mõi liếc nhanh, họa tiết trên tay áo chính là tam phẩm đi, Huyện chúa tam phẩm, cùng phẩm cấp với phu thân nàng, thật quá ưu ái.

Lão phu nhân nhanh chóng mõi mấy vị công công và trà nước, lại đưa hồng bao thật dày. Năm nào cũng vậy, từ khi còn là Thị lang đến lúc trở thành Thượng thư, Đại lão gia luôn xưng phong tự thân lập xuân ra biên quan, cho dù không nhất thiết phải đi. Bởi vậy Phùng phủ tuy nhỏ nhưng thiên ân dày rộng, ban thưởng cũng nhiều, coi như trong kinh thành là có một mối. Vốn lão phu nhân ngoài yêu thích Phùng Dạ Văn thì các nữ hài tử khác như nhau, nay Phùng Gia Hỷ được sắc phong Huyện chúa, bà cảm thấy nở mày nở mặt.

Hàn thị đưa tay xuống bụng, nhìn sang bên cạnh mắt Phùng Gia Hảo đã đỏ hoe, hà có gì ở Hòe viên người bị thương là nữ nhi của bà, mà khi phong thưởng lại dành cho Phùng Gia Hỷ? Chỉ vì nàng ta là đích trưởng nữ? Hàn thị càng nghĩ càng cảm tức. Phùng Gia Hỷ không chết đi, thì vinh quang của con gái bà đều bị đoạt mất!

Gia Hỷ lướt qua Hàn thị, mõi nhếch lên một nụ cười thỏa mãn. Cái cảm tức này so với ngày xưa mẩu thân nàng mất mạng vì biết tin Hàn thị nâng thành bình thế có đáng bao nhiêu? Gia Hỷ cũng mõi người đến Từ đường thấp hương dâng lạy tổ tiên, sau lại quay về viện lão phu nhân dùng trà. Phùng Gia Hảo lấy có vết thương còn đau liền nhanh chóng quay về viện. Hàn thị nhìn theo bóng vai nữ nhi run run ảm ức lòng thăm nguyên sao Phùng Gia Hỷ không chết ở Hòe viên luôn đi.

Lão phu nhân khen ngợi đôi câu, lại như lệ cũ, thu nửa phần tiền bạc Hoàng thượng ban thưởng cho Đại lão gia bỏ vào quỹ chung Phùng phủ, Gia Hỷ thấy vậy cũng tự đáng lên một nửa của mình, nào ngờ lão phu nhân lắc đầu:

- Con không cần đưa ra, phủ ta làm gì thiếu ăn thiếu mặc để nuôi một tiểu thư? Con cũng sắp cập kê vẫn nên để đó!

Hàn thị cẩn mõi, cái này lão phu nhân ám chỉ bà khác khe nữ nhi nguyên phối đi, trong lòng Hàn thị tự vì khó chịu dâng lên một trận. Gia Hỷ mỉm cười, tranh thủ lấy lòng lão phu nhân mõi chuyện:

- Nếu tổ mẫu đã yêu thương con như vậy, con sẽ dùng đồ ngự ban may hiếu kính người một cái mặt ngạch!**

Lão phu nhân thương yêu nhìn nàng cười ha hả, lại ngắm nghía:

- Mấy tháng tới cũng là sinh thần con đi, nữ thập tam nam thập lục, cũng nên nhìn mấy nhà, đợi sau cặp kê thì già đi!

Gương mặt Gia Hỷ đỏ như ớt chín, cái đầu xấu hổ, được thể Nguyễn thị lại trêu chọc nàng:

- Xem nào, cũng là Huyền chúa, nếu không gả vào hoàng tộc thật không phải! Hoàng thượng có tận mấy vị Hoàng tử!

Lời nói bề ngoài tốt đẹp nhưng hàm ý lại muốn đẩy nàng đi làm thếp cho người. Huyền chúa thì Huyền chúa, nhưng không xuất thân hầu môn thế gia, hôn sự với Hoàng tử? Cao lắm chi lắm thấp!

Hân thị bắt được lời nói trong miệng Nguyễn thị, đột nhiên cười cười:

- Lần này Huy Quận công cứu mạng đại ti nhi. Chúng ta cũng chưa đưa hậu lễ! Đại ti nhi phải tìm cách báo đáp người ta! Tránh để nữ nhi Phùng gia mang tiếng không quy cù.

Lão phu nhân gật đầu cho là phải:

- Vậy người chuẩn bị đi! Lựa chọn hôm nào sang phủ Quận Công một chuyến đưa theo đại ti nhi!

Mà đến qua tháng này cũng nên khởi hành về Mi Châu một chuyến, Gia Hỷ trở thành Huyền chúa, cũng nên về nhà tỏ dâng hương.

Và lại năm nay Phùng tộc bầu tộc trưởng mới, lão phu nhân cũng có một phiếu quyết định đi.

Sau bữa trưa, Gia Hỷ mới quay lại viện của mình. Thật một mối. Tam phẩm Huyền chúa, đền bù này của Hoàng thượng cũng thật xứng đáng. Có điều Chu Huyền chúa kia tước phong hào hay cảm tức cũng là quá nhẹ, vừa mưu đồ giết chết nàng, lại còn có ý huy thành danh, phạt như vậy thật tội cao đáng khể. Nàng không có tâm lòng bỏ tất, có thù tất báo.

Hân thị chuẩn bị lễ đến phủ Huy Quận công thì mới biết Quận công gia bị cấm túc, hiện tại không tiếp khách nhân, Hân thị chỉ đành để quân gia đưa lễ vào trong, nuốt lại lời nói muốn Phùng Gia Hỷ lấy thân báo đáp ân cứu mạng.

Thấm thoát đã đến hội hoa của Vạn Quý phi, xong hội hoa này nàng cùng tổ mẫu phải đến Mi Châu một chuyến, đường đi xa xôi, trắc trở, khí hậu Mi Châu lại khô nóng. Tất nhiên vì Phùng Gia Hỷ được phong Huyền chúa cho nên các tiểu thư khác không muốn làm nền cho nàng. Lần này Hân thị cũng không đi, thật yên tĩnh vô cùng. Tuy vậy khi gần kề hội hoa, bởi vì chuyện Hòe viên mà Vạn Quý phi lại hủy đi, dù gì tâm tư Vạn Quý phi cân trọng, không muốn người khác nói mẩu tử nàng và Thịnh Vương vui vẻ khi Huy Quận công gặp họa. Hội hoa không tổ chức nhưng thánh chỉ từ hôn Thịnh Vương và Vạn Minh Huyền chúa vẫn được ban ra. Đợi đến mùa thu thì thành thân.

Phùng Gia Hòa nghe tin lòng nhốn nháo, vốn nàng đã cùng Thịnh Vương da thịt chi thân, nay Thịnh Vương sắp có chính thê, sẽ không quên mất nàng chứ. Nhưng chính thê lại là Vạn Minh Huyền chúa! Nhớ lại về mặt âm hiểm của Vạn Minh Huyền chúa khi bắt gắp nàng cùng Thịnh Vương trong hồ, lại lời nàng ra làm nhục giữa bao người Phùng Gia Hòa run lên từng cơn ớn lạnh.

Gia Hỷ nhàn nhạt chuẩn bị hành lý, cùng đi lần này chính là Đại thiếu gia, Nhị thiếu gia và đứa nhỏ Bát tiểu thư Phùng Bạch Thảo. Phùng Bạch Thảo hiện tại cũng chỉ chín tuổi, có điều Ngũ phu nhân quanh năm ốm yếu liệt giường, tuy rằng rất yêu thương đứa nhỏ thứ xuất này nhưng lực bất tòng tâm ít sát sao được. Nàng ta lại là con gái của nô tì, vẫn chưa được vào gia phủ. Vậy nên lần này lão phu nhân đưa đi một lượt.

Còn ba ngày nữa mới khởi hành! Gia Hỷ gửi thiệp mời đến bên Lữ Mộng Oánh, vì thời gian qua bận rộn, Lữ Mộng Oánh biết Gia Hỷ được sắc phong thành Thục Trinh Huyền chúa nên trong lòng nôn nóng lại không gặp được, vừa nhận thiệp canh nàng ta đã đi ngay đến. Gia Hỷ lấy một bộ trang sức ra, nàng vốn làm hai bộ, Phùng Diễm Dung đã nhận một bộ, bộ này dành cho Lữ Mộng Oánh. Vì trăm thoa ngự ban đều theo phẩm cấp, không để lọt ra ngoài, các loại tơ lụa hương liệu lại quá quý hiếm, Gia Hỷ không đành lòng. Rốt cuộc vẫn tự mình bỏ tiền túi ra đánh trang sức.

Lữ Mộng Oánh bước vào đã hành lễ:

-ThụcTrinhHuyềnchúa!

Gia Hỷ cười, mau chóng cho nàng ta ngồi xuống, hân huyên một hồi lại chuẩn bị dùng cơm trưa. Phùng Diễm Dung cùng lúc đó lại đến, nét mặt có hơi mất tự nhiên, biết Phùng Diễm Dung có chuyện muốn nói lại gặp phải Lữ Mộng Oánh nên Gia Hỷ giữ nàng lại cùng ăn. Sau khi sắp xếp sương phòng cho Lữ Mộng Oánh nghỉ ngơi, liền ra trước mái hiên nhìn Phùng Diễm Dung:

- Cóchuyện gì vậy?

Phùng Diễm Dung không nói gì, mắt nhìn ra khoảng sân phía trước. Vốn viện của Đại phòng rất lớn, phòng Phùng Gia Hỷ và Phùng Gia Hòa nằm sau cổng nhỏ, hành lang mái hiên rồi cùng đối diện nhau qua một cái sân rộng, trên sân bày hoa sen thành từng bồn. Phòng của Hân thị lớn nhất nằm vuông góc với hai nàng. Hân thị đi đầu đều phải qua khoảng sân này.

Bởi tháng ba, trời đã ấm áp, bây giờ là giữa trưa, trên sân mặt đá đã rất nóng. Lúc này Hân thị cùng Tạ ma ma và ti nữ cẩn thận quay về viện. Phùng Gia Hỷ nhìn Phùng Diễm Dung mím chặt môi, lại nghe tiếng mở cửa viện, Phùng Diễm Dung bắt giác nắm lấy tay nàng, bàn tay lạnh ngắt.

Hân thị nhìn sang thấy Gia Hỷ và Phùng Diễm Dung đứng đó, hai nàng vội vàng hành lễ. Hân thị gật đầu một cái rồi liếc mắt qua, cẩn thận đi từng bước chậm rãi. Có điều, mới tới giữa sân đá, không hiểu sao gót giày Hân thị trượt một đường. Hân thị mất thăng bằng, vội la lớn:

- Ngườidầu!

- Mẫuthần!

Phùng Gia Hảo lúc này đang vui vẻ từ trong phòng ra đón Hân thị, thấy cảnh tượng đáng sợ này, vội vàng lao đến, lấy lưng mình ra làm bìa đỡ, Hân thị ngã xuống, máu me đầm đìa! Mà Phùng Gia Hảo cũng ngã đi.

Gia Hỷ nhanh chóng chạy ra, kéo tay Phùng Diễm Dung theo, vội vàng cho người mời đại phu, lại phân phó Vĩnh Đan đến mời lão phu nhân. Thật vất vả mới đưa được Hân thị vào phòng, trên người nàng cũng nồng nặc mùi máu, có điều thâm tâm Gia Hỷ lại rất sáng khoái. Cái đau đớn của mẫu thân nàng năm xưa, Hân thị mới chỉ nhận lại một phần!

* Hoaquếcao

**Mặt ngạch (khânbuộctrần)

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Chương 30: Xuôi Dòng Thần Giang

Lão phu nhân đứng bên ngoài Đại viện, trầm mặt nhìn xuống sân đá. Nguyễn thị nhanh chóng cho người đưa đến một cái ghế:

- *Mẫu thân cứ ngồi đi, đại phu đã vào rồi, miễn cho người lo lắng.*

Lão phu nhân vuốt vuốt tay Nguyễn thị, giọng trầm đục:

- *Đang yên đang lành, nói ngã là ngã. Đã tra kỹ chưa?*

Nguyễn thị cười thâm trong bụng. Hàn thị này ăn ở quả không biết điều, mới có người hăm dọa, nàng còn chưa ra tay cơ mà:

- *Con dâu đã cho quân gia tra xét, sẽ nhanh có kết quả thôi.*

Lúc này Đại lão gia cũng đến, vốn hôm nay có việc bên nhà môn cùng Phủ Doãn đại nhân, chuyện chưa xong đã nghe tin Hàn thị gặp nạn liền vắt chân lên cổ chạy về. Đại lão gia vừa ngồi xuống thì Tú Hồng cũng đi đến, nâng một khay trà ngang mắt:

- *Lão phu nhân, lão gia dùng trà!*

Cửa phòng mở toang ra, mùi máu tươi xộc lên, Đại lão gia vội đứng dậy:

- *Thế nào rồi?*

Đại phu lắc đầu:

- *Phu nhân không giữ được đứa nhỏ, đã lấy ra, thân mình cũng không vấn đề gì, chỉ cần điều dưỡng tốt! Nhị tiểu thư bị tổn thương vùng thắt lưng, chỉ sợ...*

Nguyễn thị suy nghĩ một chút, nữ tử bị ảnh hưởng ở hông chỉ sợ sau này có vấn đề sinh nở. Chung quy vẫn vì mẫu thân mà bị, cũng coi như đáng thương. Đại lão gia nghiêm cẩn:

- *Đại phu cứ nói.*

- *Tiểu thư sợ sau này trong quá trình khai hoa nở nhụy có chút khó khăn. Cần thận điều dưỡng thân thể mới tốt hơn.*

Phùng Triều âm âm suy nghĩ, thế tử sinh non, nữ nhi để lại di chứng, chuyện này thật không đơn giản chút nào. Lão phu nhân cho người đem bạc tiền đại phu trở về, lại nhìn Gia Hỷ đứng bên cạnh:

- *Con là Huyện chúa, ngày mai để bài tử vào cung thỉnh thái y ra xem, con cũng chỉ có mỗi Gia Hảo là đích muội!*

Gia Hỷ gật đầu một cái, nàng ta đã bị như thế chỉ có thể tự chăm sóc bản thân, thái y bất quá kẻ thêm vài phần thuốc, và lại môi thái y chuyện này sẽ náo ra ngoài, một nữ tử khó sinh nở ai sẽ nguyên ý mà cưới về? Gia Hỷ nghĩ nghĩ thấy cũng không thiệt gì, nên mới ưng thuận. Bấy giờ lão phu nhân cũng đã mệt mỏi liền phân phó người chăm sóc rồi trở về viện.

Gia Hỷ đứng lên, kéo tay Phùng Diên Dung về phòng:

- *Ta đợi muội nói!*

Phùng Diên Dung thoáng chốc hốc mắt đỏ lên:

- *Là muội khiến Đại bá mẫu bị ngã!*

- *Ta biết!*

Giọng điệu Gia Hỷ nhàn nhạt.

- *Muội...muội đem sáp nến hơ vào phần dưới để giầy Đại bá mẫu! Nền khi đến trưa trời nắng to, sáp nến chảy ra gây trơn trượt!*

Gia Hỷ nhún mày, Phùng Diên Dung mới vào phòng làm sao động tay chân lên đồ của Hàn thị được, Hàn thị còn đang có thai, hết sức thận trọng, người có thể ra tay là người Đại viện, mà ở đây có khả năng nhất chỉ có thể là một người:

- *Muội sai sư Tú Hồng? Không sợ nàng ta cắn ngược?*

Phùng Diên Dung thấp giọng:

- *Tú Hồng có thai rồi!*

Tú Hồng chỉ là thông phòng lại có thai cùng lúc với chủ mẫu, sợ rằng Hàn thị sẽ ra tay nên quyết định cùng Phùng Diên Dung hạ thủ trước, Hàn thị mất hải tử, nữ nhi lại bị thương sẽ không dễ ý đến Tú Hồng nữa, nàng ta hi vọng vì thế mà an toàn sinh hạ đứa nhỏ. Đại lão gia không phải người háo sắc, trước có Phạm di nương bấy giờ là Tú Hồng đều từ viện của lão phu nhân ra. Phạm di nương chỉ có một mình Phùng Gia Hòa. Hàn thị cũng coi như có hết sức để Đại thiếu gia là nhi tử duy

nhất Đại phòng, người có quyền thừa kế chân chính.

Gia Hỷ cũng hơi an tâm, Tú Hồng có thái hân sẽ khiến chuyện này trở nên vô cùng sạch sẽ đi. Như vậy Phùng Diên Dung cũng sẽ không ảnh hưởng nhiều, hơn hết, Tú Hồng là nô tì, muốn đánh thì đánh, muốn giết thì giết nhưng Phùng Diên Dung lại là một tiểu thư, Nhị phòng chắc chắn sẽ dùng toàn lực bảo vệ nàng.

Sáng sớm hôm sau Gia Hỷ vào cung thỉnh thái y, vốn hiện tại trong cung không có Hoàng hậu. Mọi chuyện do Tương Hoàng Quý phi làm chủ. Tương Hoàng Quý phi tâm tư lạnh lùng, Bát Hoàng tử từ đời thân còn nhỏ lại không tha thiết tranh sủng, cũng không kết giao thế gia, cho nên Gia Hỷ không gặp được nắng ta. Bất quá ma ma bên người Tương Hoàng Quý phi truyền lời lại đã chuẩn ý để nữ thái y chuyển phụ sản đến Phùng phủ.

Nữ thái y khám qua cũng chỉ viết đơn thuốc dặn dò tĩnh dưỡng, xem như thương thế Phùng Gia Hào chữa trị đến đó là hết cách. Chuyện này tuy hậu quả nặng nề, nhưng Nguyễn thị tra thì phát hiện tất cả lỗ vại để giấy vừa rồi đều nhúng qua sấp, chỉ là bảy giờ cuối xuân trời nóng hơn, thân mình Hàn thị bất tiện nên mới bị ngã, bởi vì toàn bộ vại để giấy có vấn đề, nên Nguyễn thị coi đây là lỗi của người đứng ra nhập hàng. Nguyễn thị liền vin cớ bắt Hàn quân gia chịu trách nhiệm, đuổi đến thôn trang. Hàn quân gia là tâm phúc của Hàn thị, nay đột nhiên bị thay thế, Hàn thị tức giận, bệnh lại càng nặng thêm.

Mất thêm mấy ngày nữa ổn định chuyện trong phủ, thượng tuần tháng tư, Hoàng thượng truyền ý chỉ hoãn tuyển tú. Đến trung tuần, thuyền của Phùng phủ xuôi dòng Thần giang đi một đường. Năm nay khí hậu thoải mái, không quá nóng không quá lạnh. Trên đường về phía nam trăm hoa đua sắc, lần đầu tiên đi xa như vậy, Gia Hỷ có chút hào hứng.

Thấm thoát đã mấy mươi ngày.

Mi Châu.

Liên Thành Hầu ngồi bên án thư, chăm chú xử lý chính vụ. Thực chất tước vị của hắn vô cùng nhàn tản, mỗi năm chỉ bận rộn vụ thu thuế, cho nên đây toàn là những việc liên quan đến thiết lập binh quyền và mạng lưới quan lại. Liên Thành Hầu nhìn sang Tuyệt Tâm

- *Nương nương đi đến đâu rồi?*

Tuyệt Tâm nhắm mắt bảy giờ đã đầu tháng sáu, cũng lắm chính là mười mấy ngày nữa. Có lẽ đã đến cửa ngõ Mi Châu:

- *Cũng sắp, Mộc Hộ Bá gia hộ tống, Hầu gia cứ yên tâm!*

Hoàn Nhan Viên Hạo tựa lưng vào ghế, phát tay để toàn bộ người lui. Phùng gia Mi Châu không phải thế gia vọng tộc gì lớn nhưng cũng là đại gia tộc lâu đời, có nhiều quan lại, năm nay lại bầu tộc trưởng mới, hắn cũng có chút ít giao hảo, vẫn nên chuẩn bị hạ lễ.

Mấy ngày nữa Hoa Tần đến, cũng nên thúc đẩy hôn sự. Bảy giờ tốt nhất là nhanh chóng quay lại kinh thành, nước xa không cứu được lửa gần, huống hồ đất phong của Thịnh Vương lại chi cách Thần Đô có mấy ngày đường, chưa kể Thái tử ở Đông cung, nằm trong khuôn viên Cẩm thành.

Cầm Từ bước vào, đây là cung nữ thiếp thân của Đại Công chúa, hoàng ti hân, Đại Công chúa đưa nàng sang hầu hạ Liên Thành Hầu để quán xuyến gia vụ trong phủ. Cầm Từ cũng đã hai mươi, trong Hầu phủ, những ti nữ khác đều gọi một tiếng cô có.

Nàng ta vẫn tóc cao, mặc áo ngoài hồng phấn váy mĩ diện chấm đất xanh ngọc, cổ tay đeo vòng vàng, trên đầu có trâm ngọc, nhìn qua cũng đoán được thân phận không tầm thường. Cầm Từ cung kính đặt trà lên bàn, lại đưa từng lá thiếp một ra:

- *Đây là của Hiên gia Nhị tiểu thư mời Hầu gia đến trà đạo, cái này bên Phùng gia Tổ đường gửi đến mời Hầu gia tham dự tiệc rượu mừng tân Tộc trưởng, còn đây Phùng Đại tiểu thư đã đến Mi Châu, nên gửi thiếp chào hỏi.*

Đôi mắt Hoàn Nhan Viên Hạo sáng lên một chút khi liếc qua mấy phiến chữ Phùng Gia Hỷ trên bài thiếp:

- *Sắp xếp để Phùng Đại tiểu thư gặp bên Hầu tại Thiý trang thượng.*

Cầm Từ thì lễ một cái, dọn dẹp trên bàn chuẩn bị ra ngoài, Hoàn Nhan Viên Hạo mới âm trầm

- *Điều tra chuyện Hiên Nhị tiểu thư chưa? Có chắc chắn không?*

Cầm Từ hơi dừng tay lại:

- *Hầu gia, quả đúng như vậy, lần trước Hiên Nhị tiểu thư nhiễm lạnh nó tì đã mua chuộc đại phu đến khám, thuận tiện bắt mạch, nàng ta quả thật cơ thể âm hàn, không mang thai được!*

Hoàn Nhan Viên Hạo hừ nhẹ, chính bởi vì vậy nên Hiên gia mới muốn cái hôn sự này, Hiên đại nhân tuy chi là Tri phủ Từ phẩm, nhưng Hiên phu nhân lại là Việt Vu Huyện chúa, con gái của Thanh Tuấn Quận chúa, danh môn thế gia. Nói cách khác chỉ cần Hiên Đại tiểu thư trung tuyển, ắt Hiên gia sẽ được phong tước. Huống hồ, đời trước, nàng ta còn trở thành Hoàng hậu. Hiên gia muốn cái hôn sự của nhị nữ nhi mình lên một Hoàng tử cơ mới phi thất sủng như hắn, chính là bởi Hiên Nhị tiểu thư không có khả năng sinh nở!

Gã vào đại gia tộc cao lắm ba năm sẽ bị hư, còn không bằng gã cho hắn, vừa có danh Hầu gia phu nhân, đất phong lại là nhà mẹ đẻ, hắn cũng phải nể mặt ba phần. Hoàn Nhan Viên Hạo cười gằn, Hiên đại nhân này đánh giá hắn vô năng đến mức không thể quay lại kinh thành được ư. Uống hộp trà cuối cùng, Hoàn Nhan Viên Hạo khẽ mỉm cười với Cầm Từ:

- *Tuyệt đối không được nói với mẫu phi chuyện nàng ấy vô sinh! Hôn sự này chắc chắn phải thành!*

Hoàn Nhan Viên Hạo khoác áo ra ngoài, Tuyệt Tâm nhận mệnh chuẩn bị xe ngựa, tối om, không trăng, bầu trời mùa hạ đầy sao sáng, như một thảm nhung đính đầy châu ngọc. Tuyệt Tâm không bao giờ hỏi lý do chủ tử, chỉ lặng hí lánh xe đi. Qua cổng thành, Hoàn Nhan Viên Hạo đưa bài từ Liên Thành Hầu cho lính canh, nhanh chóng ra được bên ngoài, người đợi ở thôn trang chính là Viêm Thế tử Viêm Quốc - Viêm Mục. Tuyệt Tâm đứng bên ngoài canh chừng, trong nhà có ánh đèn mờ mờ, rồi bóng dáng Liên Thành Hầu cùng Viêm Thế tử trên bức tường. Hắn biết Hầu gia cùng Viêm Mục có quan hệ thân tình. Vốn Viêm Mục đang phục quốc, Hầu gia giúp đỡ, có qua có lại, đến khi Hầu gia đoạt đích, hắn Viêm Mục sẽ không làm ngo.

Có bóng người thấp thoáng, nhưng Tuyệt Tâm không thể đuổi theo, nơi đây ngoài hắn còn có mấy người của Viêm Mục, có điều rất có thể diệu hồ ly son, hắn có trách nhiệm bảo vệ Hầu gia, sẽ không sơ sẩy rồi nữa bước.

- *Đi thôi!*

Liên Thành Hầu khẽ nói:

- *Lên Thiý trang thượng.*

Tuyệt Tâm gật đầu, vội vàng đánh xe đi:

- *Chú nhân, khi này có người theo dõi bên ngoài, rất có thể đang đi sau chúng ta, người cẩn thận!*

Hoàn Nhan Viên Hạo ừ một tiếng, mắt nhắm lại định thần, tai lắng nghe tiếng động trong đêm, hai bên đường đi lên thôn trang thượng vô cùng hẻo lánh, chỉ có tiếng côn trùng rả rích. Đột ngột từ bên hông xe, một mũi kiếm đâm thẳng vào, xoẹt ngang hông Hoàn Nhan Viên Hạo, Tuyệt Tâm thúc ngựa chạy nhanh hơn, đứng trên đầu xe rút dao ra:

- *Chú nhân!*

Hoàn Nhan Viên Hạo sờ vào vết thương, máu nhoe nhoe trên tay, cũng chỉ ngoài da, không đáng ngại:

- *Nhanh đến Thiý trang, người chúng ta ở đó!*

Hoàn Nhan Viên Hạo vén rèm xe, tay cung lăm lăm trường kiếm, là người Viêm Quốc, hay người từ kinh thành đánh hơi được chuyện tốt của hắn. Hoàn Nhan Viên Hạo mãi miết suy nghĩ, xe ngựa bất thình lình khựng lại, ngựa hí vang rồi im bặt. Hoàn Nhan Viên Hạo nhanh chóng cùng Tuyệt Tâm ra khỏi xe, có khoảng mười bốn mươi lăm hắc y nhân đuổi theo, cả hai lẫn vào trong rừng, địa thế ở đây gần Thiý trang vốn hắt rất rành rẽ, đám người kia không dễ đuổi kịp, huống hồ, lượn vô cớng, chưa chắc nào cần máu nào.

Trời sáng, Gia Hỷ trở mình thức dậy, Vĩnh Đan đi vào tươi cười:

- *Tiểu thư dậy rồi à, người nhanh rửa mặt rồi gấp mặt họ hàng.*

Gia Hỷ gật đầu, hôm qua đến đây đã quá trễ, chi kịp báo tin cho Liên Thành Hầu, cũng chưa gặp qua ai, hôm nay phải đi gặp nhiều người như thế rằng có chút lo lắng. Gia Hỷ chọn một bộ y phục đỏ hơi nhạt, thêu kim tuyến, trên đầu cài điều hồ điệp thêm hai trâm vàng khảm hồng ngọc. Trang điểm không đậm, tô môi hơi bóng, trông qua cũng là lộng lẫy, vốn ngày thường thanh nhã, nhưng lão phu nhân không muốn mất mặt chi của mình ở nhà tổ, nên mới dặn dò các nàng trước. Xong xuôi, ti nữ cũng đưa Phùng Bạch Thảo đến, một bộ y phục xanh thiên thanh, trăm ngọc bích vòng tay to vàng, đeo hoa tai trăn châu, dưới hải đình hai lục lạc vàng bạc kêu leng keng sinh động.

Lão phu nhân nhìn hai chất nữ liền gật đầu hài lòng, vui vẻ đưa đến phòng ăn. Trong phòng đầy áp người, tất nhiên cũng chỉ có nữ quyền, nam nữ phân biệt không ngồi cùng mâm. Khi nào bầu Tân tộc trưởng, các nàng mời qua loa gặp mặt một lần.

Đương gia chủ mẫu hiện tại là Phương phu nhân, Gia Hỷ cung kính gọi một tiếng Đại đường bá mẫu. Trên còn có một đường tổ mẫu gọi là Vạn lão phu nhân. Dưới là Nhị đường bá mẫu Mân thị và Tam đường bá mẫu Tân thị. Chưa kể Phương thị còn có hai nữ nhi là Phùng Hoa Thường, Phùng Hoa Thụy, Mân thị có Phùng Hoa Nghiên, Tân thị có Phùng Hoa Ninh. Đây mới là nữ quyền. Nói chung quan hệ một nhà chồng chéo muốn kể cũng không kể nổi.

Đến khi chào hỏi xong thì trong phòng ai nấy đều đã đói là, lúc này, mọi người mới bắt đầu dùng bữa, Vĩnh Đan cẩn trọng gấp thức ăn cho Gia Hỷ, thì bên ngoài đã nghe tiếng lanh lảnh:

- *Thơm thật! Thơm thật! Mẫuthân, hômnaynhàcôingomvậy!*

Gia Hỷ nhủ vậy, người bên ngoài đã là phụ nhân quá ba mươi tuổi, sao không hề có phong phạm khuê các, Vận bào phụ nhân vội vã cho người đem ghế đến, lại nhìn sang Gia Hỷ:

- *Đây là đườngcômẫu!*

Gia Hỷ đứng lên hành lễ, đoan trang quy củ. Vận bào phụ nhân lại nói tiếp với nữ nhi nhà mình:

- *ĐườngchấnmỹnàylàThụcTrìnhHuyệncủa!*

Vị đường cò mẫu Phùng thị trả lễ xong liền cảm thán:

- *Au, thật làxinhđẹp, trông kia, mặtnàymôinànggặnnhàilànhàdócóphúc. Xem kia xem kia, trộmcài thật đắttiền...*

Phùng thị buông đĩa canh một tiếng, khó chịu liếc sang Phùng thị:

- *Mười ămđi! Đùng làm conbécáuhố!*

Gia Hỷ ngậm miệng, đường cò mẫu cũng là đích tiểu thư lại còn dòng dõi, sao có thể bỏ bả như một phụ nhân hàng tôm hàng cá như thế. Thái độ Vận bào phụ nhân nuông chiều nữ nhi nhưng không dám phản bác con dâu lớn. So với phú đệ của nàng, nhà tổ coi như phức tạp hơn.

Cơm nước xong xuôi, Hà mã ma đưa thiệp của Liên Thành Hầu phủ đến. Gia Hỷ xin phép lão phu nhân ra ngoài thỉnh an Liên Thành Hầu rồi nhanh chóng thuê xe ngựa đến Thụy trang thượng.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chương 31: Đào Tơ Mơn Mẩn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Xe ngựa từ từ lăn bánh trên đường mòn, tuy có hơi xóc nảy một chút, nhưng cảnh vật xung quanh cũng đầy những chùm hoa đại đủ màu sắc khiến Gia Hỷ vui mắt. Hầu phủ nằm ở đường lớn nhất Liên Thành thì Hầu gia lại không chọn gập, muốn nắng phải đến tận thôn trang thượng vô cùng xa xôi này. Gia Hỷ tựa vào xe ngựa già ngu gật. Vĩnh Đan quạt quạt cho nàng, dù gì ở Mi Châu, tháng sáu vô cùng nóng nực.

Đến nơi trời cũng đã trưa, trước cổng có một ma ma lớn tuổi dẫn theo hai ti nữ đang đứng đợi, Gia Hỷ vừa nhắc rèm xe lên, nhanh chóng liền có người đem ghế cho nàng bước chân xuống lại cẩn thận che ô để tránh nắng:

- Tiểu thư, Hầu gia đang ở bên trong, nô ti đã cho người hồi báo! Tiểu thư muốn dùng kiểu mềm hay đi bộ!

Gia Hỷ biết đây là ý tốt, nàng ngồi xe ngựa cả buổi, hiện tại chỉ muốn chân tay hoạt động một chút, ma ma này nhìn ra nên mới để nàng tự ý lựa chọn, Gia Hỷ thông thả đi bộ theo hành lang gỗ dài, có mái hiên cong cong nhã nhặn lại quý phái, toàn bộ trang viên này là một vườn đào ăn quả* hiện tại đang vào mùa thu hoạch, hương thơm cứ thế tăn mát, uốn lượn theo từng nếp váy áo của nàng. Bên cạnh hành lang có một dòng suối nhỏ, cá chép bên trong bơi lội từng đàn.

Đi một khắc thì đến Thanh Vân viện, nơi đây không có gì đặc biệt, ngoại trừ trước viện thay vì sân nhỏ lại là một hồ nước, trên hồ có những phiến đá vuông vức dày nặng để bước qua, tuy đá bằng phẳng rộng rãi nhưng không có tay vịn, Gia Hỷ nhìn ma ma đi đằng trước bước chân không lung lạc, nàng mới nhẹ nhàng đi theo. Hồ này chính là nơi mấy dòng suối đổ về, có cá chép và ít rong nhỏ, nhưng không thả sen như các nhà khác.

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn qua cửa sổ, Phùng Gia Hỷ đang phát phơ áo lụa đi đến, mắt nàng nhìn thẳng, môi vẫn giữ một nụ cười như có như không, chân bước điềm đạm lại không vì sự mệt mà ngập ngừng, tư thái nàng ưu nhã, hẳn là đích nữ hảo môn, lại nhớ đến đêm ôm nàng ở Phùng phủ, hương thơm dịu ngọt, thân thể mềm mại, thật mê hoặc. Nếu không vì đại sự, hẳn hẳn liền muốn đưa nàng về trở thành chính thê.

- Hầu gia, Phùng Đại tiểu thư đến rồi ạ!

Hoàn Nhan Viên Hạo ho nhẹ một tiếng:

- Đưa tiểu thư vào đây!

Rèm được vén lên, Gia Hỷ nhìn nhanh một vòng bên trong không phải là nơi tiếp khách, có lẽ thường ngày Liên Thành Hầu cũng thích ở nơi này, một bàn trà đặt bên cửa sổ, trên có bộ cò. Vách tường không treo gì, cũng không có giá đồ cổ, không khí thanh sạch đậm mùi thơm đào chín nên cũng chẳng xông hương. Ngoại trừ một án thư và giá sách, vô cùng đơn giản.

Có điều dù sao nàng cũng là nữ tử, lại chưa thành gia, tiếp đón nơi này quả thật có chút không phù hợp:

- Tham kiến Hầu gia!

Hoàn Nhan Viên Hạo đứng dậy, y phục trắng tinh, vẻn cò áo tay áo dùng chỉ vàng chỉ bạc thêu hình hoàng hạc, mắt lặc đĩnh đá quý linh lung sống động, cần bao nhiêu tinh xảo thì có bấy nhiêu. Trên thân áo thả xuống một ngọc bội phi thủy lục huyền** nguyên khối không vân đục, trơn tru không tí vết, điêu khắc tinh tế, hiện lên hai chữ Hoàn Nhan nổi bật chói mắt, hẳn như đoán được sự ngăn ngại của nàng:

- Ra ngoài hiên thuận tiện ngắm cảnh, và lại đến nơi này không xem tận mắt đào to thì thật uổng phí!

Gia Hỷ mỉm cười:

- Tạ Hầu gia!

Nàng cùng hẳn ngồi trên hành lang, nắng tháng sáu trải thảm vàng như mật ngọt, đào chín đỏ từng chùm một non tươi thích mắt. Hai bên bày nhiều bồn băng mát mẻ, Gia Hỷ thấy cứ chỉ hẳn khi ngồi xuống cũng không được tự nhiên lắm, đoán chẳng trên người có lẽ không khỏe lắm. Hỏi qua mấy chuyện nhà, cuối cùng Hoàn Nhan Viên Hạo mới vào vấn đề chính:

- Nàng đọc thư bản Hầu gửi đến chưa?

Gia Hỷ gật đầu:

- Đã đọc qua, chỉ là thời gian gấp rút, cho nên vẫn chưa bắt đầu!

Hoàn Nhan Viên Hạo nhấp một hớp trà:

- Không vội! Chuyện này nàng cứ từ từ giải quyết, có Triệu Từ Đoạn ở đó, cũng không khiến nàng mệt mỏi!

Mở cửa hàng gạo, cũng không phải việc gì quá khó khăn, có điều sau nhận thư trong phủ cũng xảy ra nhiều chuyện, nàng chưa có thời gian sắp xếp, đợi hồi kinh rồi, sẽ tìm một nơi đặt cửa hàng. Nhưng Mi Châu không phải nơi thích hợp trồng lúa nước, năng lên có chút tò mò:

- Tạ Hầu gia quan tâm! Liên Thành này không có nhiều ruộng, lượng gạo có thể cung ứng đều đều không? Huống hồ, kinh thành người không phủ thì quý gạo khó gạo cũng đều không ăn được!

Hoàn Nhan Viên Hạo cười:

- Chuyện này nàng không phải lo, Phùng Hậu sẽ giúp nàng chuyển lương từ Mi Châu đến kinh thành, gạo này đều là đặc sản, tuy không phải loại tiến cống, nhưng cũng là nhất đẳng của Viêm Quốc.

Gia Hỷ im lặng suy nghĩ, lúc này từ bên ngoài, Tuyệt Tâm tiến vào:

- Tham kiến Hầu gia, Phùng Đại tiểu thư!

Hoàn Nhan Viên Hạo nhướng mày một chút:

- Sao?

Tuyệt Tâm hơi nhìn sang Gia Hỷ một chút, Hoàn Nhan Viên Hạo phát tay:

- Cứ nói.

- Hầu gia, đã tìm ra vật này.

Gối trong mảnh vải trắng là một chiếc nhẫn nhỏ có chạm khắc ti nữ được lồng trong sợi chỉ đỏ. Gia Hỷ nhủ vậy nhìn trí óc nàng cảm thấy vô cùng quen thuộc nhưng nhất thời không nhận ra. Hoàn Nhan Viên Hạo thu lại vật đó, cho Tuyệt Tâm lui. Hẳn ra đến giữa sân thì quay lại:

- Linh Tề cô nương đến rồi!

Hoàn Nhan Viên Hạo găt đầu một cái, lại nhìn sang Gia Hỷ:

- Đã đến đây cũng nên thăm vườn đào, đi thôi!

Gia Hỷ đi bộ dọc theo hành lang, hương thơm nhẹ nhàng từ nếp áo của Liên Thành Hầu thoảng trên mũi nàng, mát mẻ dễ chịu, hẳn quả thật tuần mỹ, đứng dưới ánh nắng còn tỏa sáng hơn cả mặt trời. Cừ chi đó, ánh mắt đó, trầm tĩnh nhưng ngạo nghễ, nếu không phải hân sinh trưởng trong hoàng tộc, nói hẳn chưa đủ mười tám tuổi, nàng quả thật không tin.

Vườn đào hiện ra trong tầm mắt, có nhiều hạ nhân áo xanh gấp rút thu hoạch, một vài người cũng đang bày com lên một bàn tre dài. Com hơi hẩm, thức ăn chỉ có mấy món đơn sơ, thịt rim mặn, cá khô trắng xóa muối, măng chua, rau cải, cùng bánh hành và bánh bao. Hoàn Nhan Viên Hạo đưa tay lấy một quả đào mới hái xuống, non mềm mọng nước, hẳn cần thận rửa bằng nước suối dẫn trong ống tre, xong xuôi mới đưa đến:

- Nàng ăn thử đi, đòi người được mấy thứ ăn quả dưới gốc!

Gia Hỷ gương gao đưa tay ra nắm lấy, nhìn bàn tay hân mềm mại, đầu móng tay trắng phau sạch sẽ thơm mùi giấy mới, nàng không khỏi hơi ngẩn người. Hoàn Nhan Viên Hạo thấy nàng nhận lấy thì cười, cũng đưa một quả lên miệng cắn, hương vị thơm ngọt, đôi trước hẳn không có nhiều hương thụ, cũng chưa từng đến Mĩ Châu, luôn quanh một vòng tranh đấu, cuối cùng vẫn vong thân. Đòi này hẳn không muốn phụ rầy cuộc sống, những thức tươi đẹp, không nên bỏ sót.

Tiếng bên trong hành lang lạnh lạnh đưa đến:

- Hầu gia!

Hoàn Nhan Viên Hạo vậy tay người đến, Gia Hỷ xoay lại nhìn, là một ti nữ, có lẽ bằng tuổi Liên Thành Hầu, áo xanh thiên thanh thả buông xuống lần váy đó, trên đầu cài hoa vải đủ màu sắc, bộ dáng xinh đẹp, lối phục sức trang điểm trong giống như một thông phòng. Gia Hỷ hơi thất vọng nhưng không ngạc nhiên, Liên Thành Hầu là Hoàng tử, nếu không có nữ nhân bên cạnh mới thật không đúng, tuy vậy ấn tượng hẳn gieo cho nàng lại vô cùng tốt đẹp, nhìn ánh mắt mang theo tia âm áp của hắn, trong lòng Gia Hỷ đánh tự nhủ, bất quá cảm giác của nàng chỉ là một người hiện đại rung động trước nữ nam mà thôi.

Linh Tề hành lễ cẩn thận:

- Phùng Đại tiểu thư, bên trong nô tì đã chuẩn bị sẵn tiện, Hầu gia cũng tiểu thư có thể dùng quơ rồi ạ!

Gia Hỷ găt đầu, dùng com trư xong, nghỉ ngơi đến giữa buổi chiều thì ra về. Vốn Liên Thành Hầu định đích thân đưa nàng về phủ, nhưng Gia Hỷ sợ rằng không biết trong phủ lại nháo lên đồn đại thành thể loại gì nên từ chối. Cuối cùng Tuyệt Tâm hộ tống xe ngựa nàng xuống núi.

Gia Hỷ nhìn quả đào khi nãy được bọc trong khăn tay, mùi thơm lan tỏa, Liên Thành Hầu dù sao cũng là một Hoàng tử, tất yếu sẽ dính dáng đến chuyện đoạt đích, nàng lại muốn an tĩnh một đời không ưu không lo mà sống. Vĩnh Đan thấy nàng có tâm sự, cũng chỉ nhẹ nhàng trò chuyện:

- Tiểu thư đừng lo lắng nhiều, dù sao cũng không xảy khi rồi kinh thành, quay lại còn nhiều đâu á, tiểu thư vẫn nên giữ tinh thần tốt một chút!

Xe ngựa đồ đạc lặc lư, Gia Hỷ vén rèm nhìn ra, nắng đã nhạt màu:

- Em thấy Hầu gia là người thế nào?

Vĩnh Đan trầm giọng một chút:

- Em không biết nam giới, Hầu gia ánh mắt có nhit tâm sự, cuộc sống có lẽ không thoải mái như bên ngoài. Có điều, chẳng phải là ti nữ sinh ghét gang phu đáp mợ Liên Thành Hầu có tướng số hóa rồng đó sao! Nếu không thì Đại phu nhai cũng đâu tìm myc các ngài nhón sừ lên Nhị tiểu thư!

Gia Hỷ không nói gì nữa, lời Vĩnh Đan không sai, nhưng nàng vẫn chưa sẵn sàng cho một cuộc hôn nhân, với ai cũng là tính toán, nàng phải tìm một cái tính toán tốt cho bản thân nhất.

Chập tối Tuyệt Tâm quay lại Liên Thành Hầu phủ, thấy xe ngựa của Liên Thành Hầu đã về đến nơi, hẳn an tâm vào thư phòng:

- Hầu gia!

Hoàn Nhan Viên Hạo không ngắt đầu, vẫn tính toán trên trang giấy:

- Về rồi à.

- Phùng Đại tiểu thư đã hồi phủ an toàn.

Hoàn Nhan Viên Hạo găt đầu một cái, gấp sổ đứng dậy, thông thả ra sân viện:

- Ta nhận được tin Mộc Hộ Bá già đổi đường đi, ba ngày nữa mẫu phiến đây. Thông báo trong ngoàiphủ chuẩn bị đón tiếp.

Tuyệt Tâm nhận mệnh lui đi, Linh Tề từ phía sau tiến đến, tay nàng không khỏi run rẩy, Hoa Tần đến đây, hôn sự của Hầu gia, nàng phải đối mặt thể nào, Linh Tề chỉ ước gì bảy giờ dưới gối có một đứa trẻ, nàng sẽ có danh phận, không sợ gì hết. Nàng chậm rãi:

- Hầu gia, canh đã hầm xong!

Hoàn Nhan Viên Hạo quay lại, ánh mắt nhu hòa đi không ít:

- Dining sớm đi, mẫu phi sắp đến, nàng có thể sẽ chịu chút ủy khuất, nhưng cútinta, nhất định sẽ bảo vệ nàng.

Linh Tề kính cẩn hành lễ lui đi, Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn theo bóng dáng yếu điệu đó, trong đầu lại hiện lên rõ mồn một cảnh tượng đời trước, nàng cùng đứa nhỏ năm tháng tuổi trong bụng bị thiếu sống, tay hắn siết lại, nhìn về hướng kinh thành oán hận.

- Sắp xếp ngày mai mời Hiền nhị tiểu thư đến phủ!

Hồi kinh! Chắc chắn phải hồi kinh! Hoàn Nhan Viên Hạo cẩn thận lấy sợi chỉ đỏ có chiếc nhẫn ngọc Tuyệt Tâm đưa đến buổi chiều. Đây là của thích khách làm rơi lại, có vật này, chắc chắn sẽ tra ra người đứng sau.

(*) Quả đào

(**) Ngọc bội phi thủy lục huyền

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 32: Chương 32: Nương Nương Vạn Phúc

Qua mấy hôm sau thì Hoa Tân đến Liên Thành, từ sáng sớm, Liên Thành Hầu đã cùng cả Hầu phủ đợi trước cổng thành, Hoa Tân ngồi trong xe ngựa, từ xa đã nhìn thấy nhũ tử một thân kim giáp cười cười ngựa trắng đón đợi. Nước mắt không tự giác trào ra, lại ân hận bản thân không vì con cái mà cố gắng hơn nữa. Để đến cảnh bị xuất cung như thế này. Quay về, nhất định phải quay về kinh thành!

Sau mấy màn chào hỏi, tất cả hồi phu. Hoa Tần đau lòng nhìn con trai, đã lớn như vậy Hoàng thượng vẫn chưa để ý đến chuyện chung thân đại sự! Hoa Tần tự trách bản thân làm mẹ không tốt, nữ nhi bây giờ còn đang ở Tông Tự cầu phúc mà hải tử thì bị ban tước thấp kém, lại phải rời kinh.

Hoa Tần được người đưa đến Thọ viện, một hồi sau nghỉ ngơi thay y phục đi đường thành một bộ nhẹ nhàng hằng ngày mới nhìn cung nữ bên cạnh:

- *Hồng Tổ, nói Hâu gia cứ tiếp đãi Phan Đại tướng quân, ta nghỉ ngơi sớm. Lục Tổ cho người gọi Cẩm Từ đến đây!*

Hai cung nữ nhanh nhẹn ra ngoài, lát sau Lục Tổ đưa Cẩm Từ vào, Cẩm Từ thấy Hoa Tần thì rung rung nước mắt:

- *Nương nương vạn phúc! Người đến đây rồi!*

Hốc mắt Hoa Tần đỏ ừng:

- *Đứng lên đi, người sống ở đây thế nào?*

- *Tạ nương nương quan tâm, nô tì tốt lắm, Hâu gia nhân ái, trong phủ cũng không có kẻ không quy củ.*

Hoa Tần nhu mày không cho là phải:

- *Ta ở Liêu Châu, tuy không nắm rõ chuyện Liên Thành, nhưng Hâu gia có thiệp thân tì nữ ta cũng nghe qua, lại thấy Hâu gia giao du cùng Viêm Mục Thế tử, không biết người có nghe đến?*

Cẩm Từ quý xuống:

- *Nương nương dạy phải, chuyện chính sự Hâu gia nô tì không dám can gián. Đúng là trong phủ có một nô tì được Hâu gia coi trọng, nhưng nàng đến giờ cũng chưa hoài thai, cũng không ý thế kiêu căng...*

Hoa Tần phát tay đề Cẩm Từ đứng lên:

- *Nhiều năm như vậy, ta cũng biết người trung thành, tận tâm, nếu không Đại Công chúa cũng chẳng đưa người đến bên cạnh Hâu gia. Người không trèo lên giường chủ nhân là tốt, nhưng ít ra người có tâm, còn tì nữ kia là thế nào?*

Cẩm Từ vịn tay Lục Tổ đứng dậy, trong lòng chắc mẩm Linh Tề lần này chắc sẽ xảy ra chuyện:

- *Nương nương, nàng ta tên Linh Tề, vốn được Hâu gia coi trọng từ khi còn ở Cẩm Thành.*

Linh Tề? Trong đầu Hoa Tần không có ý niệm gì về người này, khi còn trong Hoàng cung, các Hoàng tử đều ở Nam Đại Chung cung, để phòng dính phải những chuyện dơ bẩn, tâm tính của Liên Thành Hâu trầm tĩnh không đoán rõ được, người bên cạnh hẳn Hoa Tần chỉ biết nhất đáng thị vệ Tuyệt Tâm. Hoa Tần nhìn Cẩm Từ:

- *Người gọi Linh Tề đến đây.*

Cẩm Từ tuân mệnh lui ra, nhìn gương mặt âm trầm của Hoa Tần, bất giác thấy lạnh. Hoa Tần không phải hạng người độc ác, nhưng ai biết được sau khi trải qua bao lần bị ám hại đến mất con, chịu cực khổ bên ngoài, lòng người đã chai đá như thế nào. Huống hồ bấy giờ, Vạn Quý phi cùng Nhị Thịnh Vương đang thịnh thế, nói Hoa Tần không oán hận hẳn không phải là người. Chuyện Linh Tề có lẽ Hoa Tần sợ Liên Thành Hâu bị nữ sắc phân tâm, hoặc nghi ngờ Linh Tề không trung thành.

Cẩm Từ gõ cửa phòng, Linh Tề là tì nữ nhưng được đối đãi không khác gì chủ tử, nàng ở viện riêng cũng có người hầu hạ, trừ một tiếng nàng tự xưng nô tì, ngoài Hâu gia ra không ai dám sai sử gì. Huống chi đôi khi nàng còn được nghỉ lại trong phòng Hâu gia. Linh Tề mở cửa, váy vàng chấm gót thù hoa sen trắng, trên thân áo xanh lục, đầu cài một cây trâm ngọc bích, tai đeo phi thủy, nhìn không ra bộ dáng hạ nhân:

- *Có cô! Là nương nương truyền nô tì?*

Cẩm Từ thờ dài, rút cây trâm trên đầu Linh Tề xuống:

- *Ta đã nói hết lời, nương nương muốn gặp, tùy vào số mạng của người thôi!*

Linh Tề tháo luôn đôi hoa tai, năng ngập ngừng sợ hãi:

- *Có cô, nói xem, là nương nương muốn nô tì làm gì?*

Cẩm Từ rào bước:

- *Phân hạ nhân đầu thế luận đoán tâm tư chủ tử. Huống hồ nương nương không chỉ là một cái Tàn vị, người còn là mẫu phi thân sinh của Hâu gia!*

Linh Tề trong lòng hồi hộp, nếu họ phát hiện ra chuyện kia có phải nàng sẽ mất mạng không, hoặc giả nàng không mất mạng, nàng cũng sẽ không giữ được địa vị như thế này nữa. Linh Tề nuốt một hơi lạnh, đợi đến khi Hâu gia phu nhân vào phủ, có phải nàng sẽ bị hành hạ, bị nhục mạ, bị giết, bị bán đi. Lòng Linh Tề trở nên cùng quẫn:

- *Có cô! Hâu gia đâu?*

Cẩm Từ xoay người lại:

- *Người nghĩ Hâu gia sẽ vì một nô tì mà ngộ nghịch mẫu phi mình ư? Mẫu tử họ vừa gặp nhau, sợ rằng không có kẻ hở cho người chui lọt! Huống hồ, giữa sáng nay, Hâu gia đã cùng Phan Đại Tướng quân ra ngoài rồi!*

Thọ viện rộng rãi tĩnh tế nằm giữa bóng cây xanh mát, mùa hè cũng không nóng, trong phòng không khí mát mẻ vô cùng, nhiều bồn tắm thật lớn được tì nữ cầm quạt phe phẩy hơi mát đi khắp phòng. Linh Tề hít một hơi đứng bên ngoài, năng nghe tiếng Hoa Tần rõ nổi một.

"*Nước mơ không tệ, ướp lạnh càng dễ uống, có điều cái này mùa nóng dùng nhiều dễ bị hư hàn!"*

"*Vậy nương nương dừng dùng nữa, để dành chúng nô tì."*

Tiếng cười vui vẻ vang vọng. Linh Tề nín thở bước vào:

- *Nô tì là Linh Tề ra mắt nương nương! Nương vạn phúc!*

Hoa Tần đánh giá bộ dáng tì nữ này, Hoa Tần bỏ ly nước mơ xuống bàn:

- *Người là thiệp thân tì nữ của Hâu gia?*

- *Dạ vâng. Nô tì là người hầu hạ trong phòng của Hâu gia!*

Hoa Tần nhu mày một cái, hừ lạnh:

- *Thân hình mềm mại cũng tốt, vẫn chưa có hài tử?*

Linh Tề lắc đầu:

- *Nô tì...*

Hoa Tần đứng dậy, váy dài quét đất thông thả đi một vòng:

- *Hâu gia thông minh như vậy, chắc chắn không để thông phòng có một cái thừ tử trước!*

Linh Tề không nói gì, hai chân nàng quỳ lâu đã tê cứng, mồ hôi cũng đổ xuống lưng áo thánh mưng. Hoa Tần vẫn không có ý định cho nàng đứng lên:

- *Hâu gia sắp có thể tử, ta cũng không định chen vào phòng con trai, nhưng tân nương từ chưa rước về đã dưỡng một loại hổ mị trong phòng, ta không yên tâm được.*

Linh Tề nước mắt lưng tròng, chuyện kia nên nói hay không nên nói, nếu nói ra, mặt mũi nàng để vào đâu, nếu không nói ra, có chắc nàng bảo toàn được mạng:

- *Nương nương! Nô tì mấy năm qua chưa làm sai điều gì, quy củ cũng giữ gìn, nương nương thương hại!*

Hoa Tần chán ghét nhìn xuống chân mình, một thông phòng có viện riêng, có người hầu kẻ hạ, còn dám mở miệng nói quy củ, hơn hết nàng ta từ Nam Đại Chung cung bước chân ra, ai biết thời điểm đó có phải người của phi tần nào không, mà nếu là người của Hoàng thượng, thì chẳng phải chuyện đoạt đích của Liên Thành Hâu sẽ hồng ư.

Nàng ta ở đây đã mấy năm, cũng chưa hoài thai, xem ra Liên Thành Hâu không nặng nề tình cảm, huống hồ chưa có hài tử càng dễ xử lý. Hoa Tần ngắm nhìn bàn tay Linh Tề trắng muốt như ngọc, mười đầu ngón tay son đỏ thắm, làm gì có nô tì

nào ăn diện hơn cả tiểu thư phú nhò như vậy:

- *Người cùng Hâu gia dù gì cũng quan hệ thân mật, ta không muốn mang danh hà khắc. Cứ vậy đi, người về Tông Tự cầu phúc cùng Đại Công chúa!*

Linh Tê ngã ngồi xuống đất, cái gì mà về Tông Tự, đây là ép buộc nàng trở thành ni cô. Đại Công chúa đã sắp ra khỏi Tông Tự, chỉ cần Hoa Tần chỉ điểm một chút, mẹ con thông tâm, hiển nhiên nàng sẽ bị ném lại. Linh Tê bò đến dưới chân Hoa Tần:

- *Nương nương thương xót! Nương nương thương xót!*

- *Là ta bạc đãi người?*

Linh Tê không dám nói gì nữa, bộ dáng khóc rầm rức mềm mại đau lòng. Lúc này, từ ngoài cửa Liên Thành Hâu bước vào. Linh Tê vội vàng đứng dậy hành lễ, tay áo không lau kịp nước mắt. Liên Thành Hâu vẫy nàng đến gần:

- *Lại đây!*

Rồi ăn cần rút khăn tay ra lau trên gương mặt nhỏ bé ấy. Liên Thành Hâu để nàng đứng sau mình, tươi cười đến cạnh Hoa Tần:

- *Mẫu phi, nhi thần đã chuẩn bị cho người rất nhiều thức ăn ngon. Tuy không bằng đồ trong cung nhưng cũng giống đến tám chín phần.*

Hoa Tần nhu này, con trai sinh ra rút ruột Hoa Tần hiểu quá rõ tính cách, hẳn đang muốn bảo vệ nha đầu kia. Hoa Tần mỉm cười:

- *Chung quy lại vẫn là con biết suy nghĩ! Không uống công ta vì con chịu cực mấy năm!*

Hoa Tần nhìn ra khoảng sân đầy nắng, lại tiếp:

- *Ta nghe Cẩm Từ nói, con muốn rước một vị Hiền Nhị tiểu thư về?*

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn sang Cẩm Từ, thấy ánh mắt nàng không động tĩnh mới trả lời:

- *Hiền Nhị tiểu thư người cũng như tên trâm tỉnh xinh đẹp, nhi thần thật sự muốn Hoàng thượng tứ hôn!*

Hoa Tần nhu này, Hiền gia tuy không quá cao nhưng cũng không quá thấp, nếu Hoàng thượng đồng ý tứ hôn thì hôn sự này mới có thể thành, còn không, Hiền gia chưa chắc đã đẩy nữ nhi mình vào trận đoạt đích với một Hoàng tử thất sủng:

- *Bên Hiền gia thế nào?*

- *Mẫu phi yên tâm, Hiền lão gia coi nhi thần cũng như con cháu trong nhà, vô cùng yêu quý, nên không vấn đề gì!*

Hoa Tần nghe vậy cũng an tâm, coi như mỗi hôn này nếu không trợ lực Liên Thành Hâu thì cũng không gây khó khăn gì cho hẳn. Miễn là hẳn thật lòng yêu thích, nàng đều chấp thuận:

- *Vậy để một ngày rảnh rồi, ta sẽ tranh thủ sang bên Hiền gia một chuyến. Xem ý tứ bên đó thế nào rồi để con viết tấu sớ xin phụ hoàng tứ hôn!*

Liên Thành Hâu gật đầu vui vẻ, lại cho người dọn thiện. Hoa Tần nghĩ một lát mới nói:

- *Vốn chuyện trong phòng con ta không mấy quan tâm, nhưng Hiền Nhị tiểu thư chưa vào cửa, thông phòng kia cũng đành nên giữ nữa. Con cũng biết nàng ta quy củ không có, trong phủ lâu nay làm loạn...*

Liên Thành Hâu hơi cau mày:

- *Mẫu phi!*

- *Ta biết con là người có tình cảm, ta cũng không bạc đãi gì, nàng ta chung quy vẫn không dám lên lút mang thai, ta niệm tình để nàng đi theo Đại Công chúa.*

Hoàn Nhan Viên Hạo làm sao không hiểu ý tứ của mẫu phi hẳn, nhưng Linh Tê là không thể bỏ, huống hồ kiếp trước, hẳn nhìn Linh Tê nước mắt lưng tròng như thế cũng thấy đau lòng:

- *Nhi thần làm gì có thông phòng!*

Hoa Tần khó chịu:

- *Ta đã hết lòng như thế, Hâu gia...*

Hoàn Nhan Viên Hạo thờ dãi:

- *Nương nương, người nương nương nói đến là Linh Tê đúng không? Chỉ tiếc nàng không phải thông phòng, chỉ là một cung nữ nhất đẳng quản sự cho bản Hâu, vốn bản Hâu đã quen nàng hầu hạ, nhất thiết không đổi được!*

Hoa Tần nghe rõ giọng điệu rắn rỏi của con trai, trong lòng càng đáng lên nộ khí. Hoa Tần nhìn Linh Tê:

- *Người xem, Hâu gia là nói đúng hay sai?*

Linh Tê nhìn Liên Thành Hâu, gương mặt nàng xoay chuyển đủ cảm xúc, cuối cùng không nói gì được, chỉ khóc lóc nước nớc:

- *Nương nương khai ân!*

Hoa Tần cương quyết:

- *Hồng Tổ, Lục Tổ! Đưa nàng nghiệm thân! Xem là thông phòng hay quản sự!*

Linh Tê giằng tay lại, nhìn Liên Thành Hâu:

- *Hâu gia, cứu nô tì!*

Hoàn Nhan Viên Hạo không trả lời, ánh mắt chỉ khẽ bảo nàng an tâm. Linh Tê bước chân theo hai ti của Hoa Tần, vừa đi vừa khóc. Một khắc sau, Hồng Tổ, Lục Tổ mới đưa Linh Tê quay lại. Cả hai nhìn nhau, ngấp ngừng:

- *Nương nương, nàng quả thật là...xú nữ!*

- *Cái gì?*

Hoa Tần thảng thốt nhìn sang Cẩm Từ, Cẩm Từ cũng quý xuống. Chính bản thân Cẩm Từ không hiểu vì sao Linh Tê được Hâu gia vô cùng coi trọng kết cục lại không nhận ân sủng. Nàng lắc đầu nhìn Hoa Tần.

Lúc này, Hoàn Nhan Viên Hạo mới bước tới gần chỗ Linh Tê đứng, nàng sắc mặt đã trắng nhợt, chỉ hơi miễn cưỡng cười rồi yếu ớt ngã xuống. Hoàn Nhan Viên Hạo nhanh tay đỡ lấy nàng, phát hiện dưới thân đầy máu, hẳn vội vàng ôm lấy Linh Tê quay về:

- *Người đâu, gọi Lưu thái y đến, nhanh lên!*

Hoàn Nhan Viên Hạo bước đi gấp rút, đôi này hẳn không muốn Linh Tê phải chịu khổ, thậm chí nhất cùng nàng chỉ là ôm nàng trong lòng, tuyệt nhiên không chạm đến, hẳn không biết kiếp trước có lặp lại không. Cũng không chắc chắn sẽ lên ngôi cửu ngũ, nếu hẳn không làm được, đến tuổi sẽ để Linh Tê xuất cung cùng một phần lớn tài sản, nàng có thể tự do tự tại sống. Không cùng hẳn chịu kết cục bi thảm.

Thoảng chớp trong Thọ viện đã trống hoác. Hoa Tần nhìn Hồng Tổ:

- *Xảy ra chuyện gì?*

Hồng Tổ gương mặt xám lại:

- *Nô tì nghĩ Linh Tê đã thất thân nên có hơi mạnh tay, không ngờ, nàng ta như thế nào lại trong trắng...*

Hoa Tần thờ dãi, quay vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chương 33: Hoa Roi Trên Sóng (Thượng)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Gia Hỷ ngồi trong phòng, phía nam nóng bức, nhất là vào mùa hè, băng khối dùng bao nhiêu cũng khó chịu, trong khi đó nhà tổ Phùng gia vốn chẳng giàu có gì, lượng băng khối đưa đến mỗi người vô cùng hạn chế. Hôm nay Phùng Bạch Thảo chính thức được ghi vào gia phả, nên từ sớm, lão phu nhân đã đưa nàng ấy đi, dù gì cũng chỉ là thứ nữ, trời tháng sáu khó chịu, cho nên cũng không tổ chức cái gì, trừ một bữa tiệc nhỏ ở viện của Phụng thư. Mà tiệc đó phải đến tối mới bắt đầu, khi khi trời đã mát mẻ hơn. Gia Hỷ nhìn bàn cơm được dọn lên, lắc đầu một cái, Mi Châu nấu mấy loại món ăn kinh thành vô cùng tệ, nàng không nuốt nổi.

Gia Hỷ thờ dài:

- Ổ Liên Thành này cao lâu nào danh tiếng nhất?

Hà ma ma biết Gia Hỷ mấy hôm nay đã chán ăn, đồ vào miệng nàng nhai như rom khô, nên lập tức cười nói:

- Để nó ti ra ngoài hỏi quán gia, sẵn cho xe ngựa chuẩn bị.

Gia Hỷ lười biếng gật đầu, nàng vào trong thay y phục, Gia Hỷ sờ sờ vào mái tóc mềm mại buông dài:

- Làm một cái Thủy quái kể cách điệu* đi, thả một phần tóc xuống, nhìn không bị già mà còn đơn giản!

Vĩnh Đan dùng lược chải mỗi cẩn thận về mái tóc, cài lên kim bộ điều chỉnh hải đường**, áo ngoài xanh thiên thanh thêu mây trắng chạm gần đến váy dài màu hồng viên hoa, trông xinh đẹp e ấp. Gia Hỷ xô chân vào hải đình hồng ngọc, thông thả lên xe ngựa đi đến Mãn Đình lâu.

Hà ma ma nói đây là nơi có trò nghệ cao nhất Mi Châu này, nổi danh nam thực khổ trâu xào ớt, gà hấp nổi, thịt hầm Tuyên Uy,... Gia Hỷ nghe qua cũng thấy hấp dẫn vô cùng, nhanh chóng giục xe phu đến. Xe ngựa đi trên đường vô cùng nóng, Hà ma ma thấy Gia Hỷ mồ hôi rơi nhiều mới nói:

- Hay tiêu thư đi đường vòng, tuy xa hơn nhưng dọc bờ sông không khí không oi nồng lại có bóng râm!

Gia Hỷ nghe cũng có lý liền ưng thuận, xe ngựa đi một đoạn thì khựng lại, ngựa hí vang, phía trước đầu xe dâng lên một trận ồn ào. Gia Hỷ phản phó:

- Ra xem thế nào!

Hà ma ma vội vàng đi xuống, Vĩnh Đan vén rèm liền liền thấy một cỗ xe ngựa to lớn chắn ngang giữa đường, xe rèm lụa xanh viên cửa tay nắm đều bằng vàng ròng chói mắt. Trên xe còn có gia huy của Châu gia. Vĩnh Đan thầm kêu không tốt:

- Là xe ngựa của Châu gia Hầu phủ. Hình như người áo xanh kia là Châu Tích công tử!

Gia Hỷ nhui mày, Châu gia Hầu phủ này chính là nhà mẹ của Châu Lệ phi thân mẫu Cừu Hoàng tử, Châu Tích là cháu ruột của Châu Lệ phi, ngang ngược càng quá, không hiểu sao đang êm đẹp ở kinh thành lại chạy đến Mi Châu chặn xe ngựa nàng. Hà ma ma quay lại, gương mặt đỏ ửng:

- Tiêu thư à, vừa rồi ngựa chúng ta đi đường khiến ngựa của Châu gia công tử hoảng sợ nên công tử khó chịu, liền ra tay đánh phu xe...

Gia Hỷ hừ một tiếng! Đứng là cây lớn hiếp nhỏ, dựa vào một cô cô là phi tử nên không coi ai ra gì. Gia Hỷ bước xuống xe, Vĩnh Đan nhanh tay lấy ô che chắn cho nàng. Dưới cái nắng hanh hao tháng sáu, bộ váy thiên tiên Gia Hỷ xuất hiện khiến người khác cảm thấy như có một luồng sinh khí thổi qua, vô cùng dễ chịu:

- Công tử, chẳng hay phu xe chúng ta đã đắc tội gì với người?

Châu Tích quay người lại, gương mặt hần vẫn còn mang vẻ bức tức, vốn là hôm nay đã đánh thua bạc, trên đường về còn vì ngựa dờ chừng mà làm đổ trà trên áo. Có điều không phù nhận, Châu Tích thật là một mỹ nam, mũi cao mắt sâu gương mặt tuấn tú, chỉ là ánh mắt quá mức sắc sảo. Châu Tích đánh giá một vòng nữ nhân trước mặt, phát quát trong tay bắt hàm hốt:

- Tên phu xe này là của tiêu thư?

- Là của ta, vốn không biết hần đã mạo phạm công tử chuyện gì?

Châu Tích đá thêm một cước vào người đánh xe, thách thức:

- Lâm ngựa của bản công tử kính hoảng, là tội không nhẹ!

Gia Hỷ cười cười:

- Là lỗi của ta, ta xin tạ lỗi, công tử mắng cũng đã mắng rồi, đánh cũng đã đánh rồi, phiền công tử tránh đường để chúng ta được qua!

Châu Tích ngắm nhìn gương mặt Gia Hỷ như quả đào còn mon mơn lông tơ, định đưa tay lên vuốt ve đã bị Hà ma ma chặn lại:

- Vô lễ! Người biết tiêu thư nhà ta là ai không?

Châu Tích cười gằn:

- Vậy tiêu thư nhà người có biết bản công tử là ai không?

Gia Hỷ nhìn thẳng hần, đôi mắt âm u lạnh toát:

- Châu gia Công tử, không biết công tử còn muốn làm khó xa phu của ta?

Châu Tích trầm mặt, lửa giận đã bốc lên! Biết hần tử Châu gia cũng không nề mặt, ở Mi Châu này làm gì có mấy gia tộc lớn mạnh hơn Châu gia được, hần vốn theo phụ thân làm công sự, tiện thể ngắm cảnh, nào ngờ đụng phải một tiểu mỹ nhân như nàng! Có điều tiểu mỹ nhân thật cứng đầu, nếu đặt dưới thân, không rõ có bao nhiêu phần kháng, nghĩ đến đây, ánh mắt hần trở nên thêm muốn:

- Tiêu thư, hần là một hạ nhân, nàng không nên vì hần mà gây thù oán người khác. Lần này không lấy được mạng hần, ta không bỏ qua.

Bàn tay Châu Tích sẵn số đến lần nữa, Gia Hỷ lui lại, Vĩnh Đan mới hét lên:

- Tiêu thư chúng ta là Thục Trình Huyện chúa, người không được làm càn!

Châu Tích rút tay lại, Thục Trình Huyện chúa, mấy tháng trước Hoàng thượng có sắc phong một vị tiểu thư trở thành Huyện chúa, là người đang đứng trước mặt hần sao? Châu Tích khó chịu, nhưng xung quanh người xem không ít, nếu bỏ qua lúc này, mặt mũi hần dễ vào đầu. Đang khó xử thì đột nhiên hần nghe tiếng nói là lượt phía sau:

- A! Châu công tử!

Gia Hỷ đưa mắt nhìn sang đối diện, là Phùng Hoa Thường, nữ nhi của Đại đường bá mẫu nàng - Phụng thư. Gia Hỷ không nhận không nhận:

- Đại đường ti!

Phùng Hoa Thường một thân y phục hồng lụa chói mắt đang từ từ đi đến, nàng ta gật đầu Gia Hỷ một cái lại quay sang nhìn Châu Tích:

- Công tử, đường muội nhà ta mới đến Mi Châu, còn chưa có dịp chào hỏi công tử. Huyện chúa cái gì chứ, nàng đã sai còn làm càn, ta là ti nữ, đánh phải đứng ra xin lỗi!

Bộ váy nàng mềm mại eo là thi lễ một cái. Châu Tích ngắm nghía nghía, vốn Phùng Gia Hỷ trong mắt hần là một đại mỹ nhân, cho nên Phùng Hoa Thường tuy có xinh đẹp nhưng ngar mục không so được với trần châu. Hần giả như đại lượng, đáng nào Phùng Hoa Thường cũng đã cho hần một bậc thang đi xuống, hần ăn cần đỡ nàng ta dậy:

- Tiêu thư nói gì vậy, ta là không chấp nhặt những chuyện này, đường muội nàng tuổi nhỏ háo thắng. Từ từ dạy dỗ.

Gia Hỷ chán cảnh nhìn Phùng Hoa Thường lấy lòng Châu Tích liền quay vào xe ngựa, gọi phu xa đánh xe đi. Đến Mãn Đình lâu nàng liền đem bạc đưa phu xe báo hần đến đại phu mà khám. Bàn thân cùng ma ma ti nữ vào trong.

Vốn tiểu nhị của Mãn Đình lâu đã làm việc nhiều năm, tự khắc nhìn ra Gia Hỷ ăn mặc sang trọng quyền quý, ngay lập tức mời vào một nhà gian đã chuẩn bị sẵn, từ cửa sổ có thể nhìn xuống dòng sông mát mẻ sóng nước. Gia Hỷ cho gọi mấy món đặc trưng lại để Vĩnh Đan cùng Hà ma ma sang gian bên cạnh tự do ăn uống, một mình bình thân ngắm cảnh. Cơm chưa được nửa bữa thì Phùng Hoa Thường đến, thấy Gia Hỷ ngồi một mình, Phùng Hoa Thường cũng để nó đi bả tử sang gian khác. Gia Hỷ đánh gọi tiểu nhị dọn bàn đem nước mát để tắm các loại lên, lại cho người vào hầu hạ súc miệng, cuối cùng mới chào hỏi:

-Đườngti cũng có nhấnhúmgđếndây?

Phùng Hoa Thường hừ lạnh một cái, Phùng gia không phải đại gia đại tộc gì nhưng ít ra cũng xuất ra mười mấy cái quan lại lớn nhỏ. Ở Mi Châu cũng là có chút tiếng tăm. Phùng Hoa Thường luôn tự cho mình là tiểu thư dòng dõi, cha nàng kì này chắc chắn là tộc trưởng. Huyện chúa thì sao, ở kinh thành thì sao, không phải đều chỉ là chỉ thú trong tộc! Đại Quốc coi trọng kỳ tộc, nếu bị trục xuất khỏi gia tộc thì thân phận liền thấp kém bao nhiêu bậc, cho nên Phùng Hoa Thường cảm thấy bản thân quý giá hơn Phùng Gia Hỷ rất nhiều:

- Muội khôngnêđắtộtvớichầucôngtử!

Gia Hỷ nhấp nhấp nước mơ lạnh, vị chua ngọt tan dịu trong cổ họng:

- Hầncâythếhiếpnngười, vốn chỉ là va quẹt nhẹ, lạiđánhxaphudếnmứcđó.

Phùng Hoa Thường nhủ mảy, thầm nghĩ Gia Hỷ không biết tốt xấu, Gia Hỷ chỉ là một Huyện chúa được phong, trong khi Châu gia là Hầu tước, lại có quý nhân trong cung hơn hết còn một Cửu Hoàng tử được Hoàng thượng vô cùng yêu quý. Châu Tích này lại được cô cô nâng đỡ, thường xuyên ra vào cung cấm:

- Muội đừng tự cho mìnhlành, lầnnhữnhầnrđườngranhcãivớingườikhácthìcònthểthốnggìnữ, huốnghởChầucông tử lầngườithấu tình đạty, tathấy muội chimuốnggậysựchúylênhắn!

Gia Hỷ suýt phun nước mơ ra khỏi miệng, Phùng Hoa Thường nghĩ ai cũng mê mẩn một tên quân là áo lượt bức hiếp dân lành như nàng ta ư! Hóa ra là ghen tức, có lẽ sau khi nàng đi Châu Tích đã hỏi qua thân thể nàng mới khiến Phùng Hoa Thường ăn dấm chua mà tìm đến tận đây. Gia Hỷ không nói gì, đẩy một miếng điểm tâm đến:

- Tixem, cáinàyvừathomngotạikhônggần, ănmộtmiếnglại muốn ăn thêmmiếngnữa.

Phùng Hoa Thường thấy Gia Hỷ không để tâm đến lời nói của mình nên tức giận, có điều đây là cao lâu, gây sự cũng không tốt lành gì, nên đành phải uống một hớp trà hạ hỏa. Từ ngoài cửa nghe tiếng tiểu nhị:

- Kháchquan, gianàycòngrỏđầtrời, ngàikhôngthểvào!

- Tránhra!

Gia Hỷ liếc mắt nhìn, Châu Tích theo đến tận đây. Phùng Hoa Thường ngay lập tức đổi nét mặt rạng rỡ như hoa xuân, tươi cười phất tay tiểu nhị đi:

- Chầucôngtử, thật là hữuduyên, cônggútngồi!

Cái gì mà hữu duyên, Châu Tích muốn tìm gặp nàng nên đã trực tiếp hỏi tiểu nhị sau đó xông lên, qua miệng Phùng Hoa Thường cứ như giải ngẫu. Gia Hỷ chán ghét xoay mặt nhìn ra ban công, mỗi gian đều có một phản ban công riêng cũng được ngăn tách biệt với gian khác, dưới ban công là dòng sông mùa hạ đang chảy xuôi ra biển. Nước sông trong vắt, nương theo đó là vài cánh hoa chiếc lá từ hai bên bờ.

Châu Tích thấy Gia Hỷ không đá động đến mình liền lên tiếng trước:

- Tiêuthưvẫngầntachuyệnvừarồi! Tênpheuxâyçũngđầumắtmạng!

Phùng Hoa Thường thấy Gia Hỷ im lặng mới gương gao:

- Muội muội tadựcchiều chuộng quenrồi, vốn khôngquycủ!

Châu Tích cười cười:

- Nàng là Huyênchúa, tuyệt nhiênquycũsẽhonngười, đâylàcổykkhông muốn nói chuyện cùng ta!

Gia Hỷ xoay người lại, gương mặt yêu kiều phong thái mềm mại, gió từ dòng sông thổi tóc nàng hơi lộn xộn lại tạo cảm giác mong manh yếu ớt. Châu Tích hơi thất thần. Gia Hỷ đứng dậy, nở nụ cười tự nhiên nhất:

- Chầucôngtửcứrởlại dùng bữa, tadĩtrước!

Nói rồi nàng nhanh chóng gọi ma mã bà tử xuống lầu, một mạch ra xe ngựa. Châu Tích định dợm bước đi theo thì thấy cánh tay của Phùng Hoa Thường giữ hần lại:

- Chầucôngtử! Taxĩnthay đường muội tạilỗi!

Châu Tích nhìn gương mặt đỏ bừng vì ngại ngùng của Phùng Hoa Thường, trong lòng nổi lên tà ý. Gọi người mang thêm rượu, ra hiệu thuộc hạ đóng kín nhả gian, lại canh giữ bên ngoài.

(*) Thùy quài kẻ cách điệu

(**) Kim bộ điều đình hái đường

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mạc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Chương 34: Hoa Rơi Trên Sóng (Trung)

Chập tối, Gia Hỷ vừa mới tắm xong, tóc còn chưa lau khô thì Vu ma ma đến:

- Tiểu thư, lão phu nhân gọi người đến!

Gia Hỷ mỉm cười:

- Ma ma cứ về trước, nói với tổ mẫu ta thay xong y phục sẽ sang ngay.

Vĩnh Đan đem một bộ tơ tằm vàng nhạt đến, ban đêm nàng cũng không trang điểm gì, gương mặt non mịn tươi mát, tà áo phất phơ bước ra ngoài, gió mùa hạ thổi lồng lộng. Men theo con đường rải sỏi trắng, Gia Hỷ nhanh chóng đến được phòng Lão phu nhân, nường vui vẻ tiến vào:

- Tổ mẫu!

Lão phu nhân nằm trên tháp, trên người cũng chỉ ăn vận đơn giản, Phùng Bạch Thảo đang dùng bàn tay nhỏ nhắn xoa xoa vai cho bà, thấy Gia Hỷ, bà vẫy tay đến:

- Lại đây, hôm nay Bát ti nhi được đưa vào gia phủ nhưng trong phủ lại có chuyện, không làm tiệc được. Thật thiệt thòi, ta thấy vậy nên gọi con đến, làm mấy món lật vặt, tí muội một nhà nói chuyện với nhau!

Gia Hỷ phát tay Vĩnh Đan đưa đến một hộp gấm đỏ:

- Chúc mừng muội muội!

Phùng Bạch Thảo hé hé mồm ra, là trần châu, tuy không lớn cũng không quá quý trọng, nhưng một hộp châu ngọc thể này với thứ nữ cũng đã quá cao. Lão phu nhân gạt đầu hài lòng:

- Sinh thân con tháng tám, sau khi hồi phủ cũng nên bàn đến hôn sự!

Gia Hỷ e thẹn đỏ mặt, nhìn bầu trời đầy sao đêm mùa hạ mới hỏi:

- Tổ mẫu, trong phủ xảy ra chuyện gì?

Lão phu nhân ngồi dậy, uống một hớp trà, gương mặt lộ ra vẻ chán ghét:

- Là đại nữ nhi của Đại đường bá mẫu con, không biết thế nào đến giờ vẫn chưa hồi phủ. Bá mẫu con đang cho người lục tung cả Liên Thành lên tìm kiếm.

Gia Hỷ nhui mày, từ trưa Phùng Hoa Thường cùng Châu Tích ở một chỗ, đến giờ vẫn chưa về, không lẽ đã xảy ra cái gì. Gia Hỷ chưa kịp đáp lời đã nghe ồn ào ngoài sân. Phương thị cứ vậy xông vô phòng, trực tiếp bỏ qua lão phu nhân mà hỏi Gia Hỷ:

- Trưa nay Hoa Thường có gặp người ở Mãn Đình lâu, sau đó thì sao!

Gia Hỷ đứng dậy thì lễ, lại làm như vì kính sợ mà run rẩy:

- A! Bá mẫu, đường ti sau khi con rời khỏi thì nán lại nói chuyện cùng Châu gia công tử! Người đã hỏi qua hạ nhân chưa?

Phương thị không nói gì, xoay người đi một mạch, hạ nhân không tìm được chủ nhân đã trốn biệt không dám quay về phủ, bây giờ lại hỏi ra một cái Châu gia công tử, Phương thị đau đầu hết mức, Châu Tích này nường nhìn vào vốn đã biết là một kẻ không ra gì, nhưng nữ nhi nường lại khó khăn mà yêu thích hẳn. Bấy giờ dính vào chuyện này, sợ rằng lãnh ít dư nhiều.

Lão phu nhân thở dài, Phùng Bạch Thảo tuổi nhỏ đã buồn ngủ, gật gà gật gù. Vu ma ma thấy vậy ôm nường vào trong, Lão phu nhân cũng để Gia Hỷ quay về.

Cửu thể trong phủ một đêm cư nhiên ồn ào không ngủ được, đến mờ sáng hôm sau thì Hà ma ma chạy vào phòng:

- Tiểu thư! Tiểu thư!

Lúc này Gia Hỷ đang mơ ngủ, phải mất một lúc nường mới tiêu hóa hết những lời Hà ma ma nói:

- Tiểu thư, Phùng Hoa Thường tiểu thư đã được tìm thấy rồi!

Gia Hỷ mơ mơ màng màng rửa mặt, một hồi thanh tỉnh nường mới ngạc nhiên:

- *Tìm thấy ở đâu?*

Hà ma ma biau môi lại hạ giọng nói nhỏ:

- *Bến dò, sáng sớm người ta đã đồn àm lên thấy một nữ nhân dạt vào bến, trên người chỉ mặc một bộ trung y, hạ thân toàn máu. Phụng phu nhân lo sợ nên đưa người đến thì đúng là Phùng Hoa Thường tiểu thư!*

Gia Hỷ chau đôi mày lại, nằng ta đắc tội gì mà khiến Châu Tích có thể ra tay độc ác như vậy. Gia Hỷ nhìn Hà ma ma:

- *Đổi ý phục, ta đi gặp tổ mẫu!*

Gia Hỷ vừa đi trên đường vừa suy tính, Phụng thị chắc chắn sẽ vin chuyện này lên người nàng. Đến sáng nay có lẽ Phụng thị cũng đã biết Phùng Hoa Thường vì chuyện của Gia Hỷ nàng và Châu Tích mới gặp gỡ thân mật hẳn. Phụng thị hiện tại đau xót con gái, sẽ tìm cách tính sổ. Gia Hỷ nghĩ đi nghĩ lại vẫn không nghĩ ra được vì sao Phùng Hoa Thường lại xuất hiện ở bến dò.

Lão phu nhân cũng đã dậy, động tĩnh lớn như vậy, thêm một chút nữa sẽ có chuyện ồn ào, thấy Gia Hỷ đến, lão phu nhân mới gọi nàng vào dùng bữa sáng, lại hỏi:

- *Hôm qua đã xảy ra cái gì?*

Gia Hỷ kể lại không giấu giếm, lão phu nhân thờ dài. Dù gì cũng là nữ nhi họ Phùng, để thanh danh bị hủy đến nước này, Phùng Hoa Thường chỉ có hai con đường, hoặc tự vẫn hoặc xuất gia. Trong đại môn đại tộc, nữ nhi nếu thất trinh chỉ có đường chết, nay Phùng Hoa Thường không chỉ bị lâm nhục, còn lửa thê dưới mắt cả Liên Thành này, sợ rằng không tránh khỏi ba thước lụa trắng.

Bây giờ bên viện Phụng thị, đèn đuốc sáng rõ, Vận lão phu nhân trầm mặt ngồi bên ngoài cùng Phùng Thiện - phụ thân Phùng Hoa Thường. Phụng thị nước mắt lưng tròng, Phùng Hoa Thường cũng đã mơ hồ tỉnh, thân thể nàng đau như bị lột từng miếng da. Phụng thị nhìn ra ngoài thấy tướng công cùng lão bà mặt nặng mày nhẹ, trong tâm lo sợ Phùng Hoa Thường bị chiều theo gia pháp:

- *Nói mẫu thân nghe, đã xảy ra chuyện gì?*

Phùng Hoa Thường mở miệng, cổ họng buốt nhói vì uống nhiều nước sông. Cuối cùng cũng khàn khàn nói:

- *Mẫu thân! Nữ nhi sợ hãi!*

Phụng thị lòng như bị xé ra ngàn mảnh, ôm con gái vào lòng. Qua lời kể của Phùng Hoa Thường, Phụng thị mới biết, sau khi Phùng Gia Hỷ rời khỏi Mãn Đình lâu, Phùng Hoa Thường bị Châu Tích lâm nhục, sau đó vì tiểu nhị phát hiện nên Châu Tích đưa nàng lên thuyền tiếp tục dờ trôi trên sông. Châu Tích ép Phùng Hoa Thường uống rất nhiều rượu, lại bạo lực kinh hoàng gây vỏ nàng, khiến hạ thân thương tổn đau đớn, giữa đêm, Phùng Hoa Thường sẩy chân rơi xuống nước, trên người cũng chỉ mặc một bộ trung y mỏng mảnh, đến yếm cũng không có. Mờ sáng thì dạt vào bến dò. May mắn không chết.

Phụng thị không biết nói gì, lòng càng cảm hận Châu Tích nhưng Phùng Thiện cũng chỉ một chữ Tham tri Ngũ phẩm. Không thể tùy tiện đem chuyện này đổ lên đầu Châu Tích khi chưa có chứng cứ rõ ràng. Chỉ qua miệng nữ nhi nàng kể, Châu Tích chắc chắn sẽ chối bay chối biển.

Vận lão phu nhân nghe Phụng thị nói lại thì trầm tư suy nghĩ, tay lần tràng hạt không buông, cuối cùng lắc đầu:

- *Ngày mai đưa đến chùa xuống tóc làm ni cô!*

Phụng thị ngã ngồi trên mặt đất, gương mặt xám ngoét nhìn Phùng Thiện:

- *Lão gia, lão gia, Thường nhi có tội tình gì, con bé là bị người ta bức hại, đã ra nông nỗi này, bây giờ đưa lên chùa, có phải là một kích trí mạng đâm vào tim nữ nhi không!*

Phùng Thiện thương yêu con gái, không nổi, nhìn Vận lão phu nhân:

- *Mẫu thân, người xem, Thường nhi còn ốm yếu như vậy...*

Vận lão phu nhân đưa tay bấm dứt tràng hạt, rơi vài tung tóe:

- *Nó là chất nữ ta, ta yêu thương còn không hết, nhưng chuyện này khiến con mất đi cơ hội làm tộc trưởng, hơn nữa, dưới Thường nhi còn bao nhiêu ti muội, các nàng chẳng phải vì Thường nhi mà chậm trễ hôn sự thanh danh ảnh hưởng ư?*

Phụng thị bò dưới đất:

- *Mẫu thân, không đâu, không đâu! Chỉ cần Châu Tích chịu cưới Thường nhi, không phải mọi sự hóa giải sao!*

Phùng Thiện nhìn Phụng thị, biết chuyện này khó như lên trời, nhưng nữ nhi hẳn không thể bỏ, thanh danh cũng không vứt đi được, trên dưới Liên Thành đều đang đồn đãi. Hắn nói liêu:

- *Mẫu thân, nương tử nói đúng, chỉ cần Châu Tích chịu cưới Thường nhi!*

Vận lão phu nhân xoay mặt bước đi:

- *Châu gia là đại gia tộc, Hoa Thường ngày trước chưa chắc đã có cơ hội, nay hướng hồ tàn hoa bại liễu như thế này, Châu gia sẽ đáp ứng cho người!*

Phụng thị thâm thiết kêu gào:

- *Nàng là bình thê hay quý thiếp cũng được, Châu Tích gây ra chuyện bức hiếp con gái nhà lành, hẳn phải chịu trách nhiệm!*

Tối hôm ấy, khi Gia Hỷ đang cùng ngồi với lão phu nhân thì Phụng thị và Phùng Thiện đến. Hai người họ gượng gạo làm khách một hồi, Phùng Thiện mới lên tiếng, nói về chuyện của Phùng Hoa Thường, sau cùng nhìn về Gia Hỷ:

- *Đườngchấtmữ, đượgThườngnhiớiconcũnglạti muội, conêngiúpThườngnhiłamày!*

Gia Hỷ cười cười, đôi mắt trong xanh như ngọc bích:

- *Đườngigápchuyệnkhôngmay, chángáicũngcảmtháylolắng, nhưng chángáicũngvớichầucông tử khôngquenkhôngbiết, lầmsao giúp đỡđược!*

Phụng thị nước mắt lưng tròng, nắm lấy tay Gia Hỷ:

- *KhôngphảilөгpChầutích, màlàLiênThànhHầu!*

Gia Hỷ nhủ mảy:

- *Hàngia?*

Phùng Thiện cúi mặt:

- *ĐáphongnàylàcủaHàngia, ChầudạnhánlầmkhamsaiDạithándểntaythiếtcũngnểmặHàngiavàiphản, huốngghởChầutíchkhôngquanhốngtrước, đặtvàoChầudạnhánlầmcàng, Hàngiacó thể giúpđi!*

Gia Hỷ lắc đầu:

- *TựychầuvớHàngiacóchítquanhệ, nhưngchưa chắc Hàngiadiễnhậnlời!*

Phụng thị biết vẫn có một phần hi vọng, liền trực tiếp xuống:

- *Hỳnhhi, chầulàHuyệnhầiTamphẩm, lờinóicđâycoinhư có trọnglượnghất, huốngghởThườngnhi vì giúp đỡchángiáivây màbịlầmhại...*

Gia Hỷ nghĩ thâm trong lòng, Phụng thị đây là uy hiếp nàng, cũng là cầu xin nàng, Phùng Hoa Thường vì nàng bị hại, Phụng thị thân là bá mẫu lại quý gồi cầu xin, truyền ra ngoài không phải nàng vừa bắt hiều vừa bắt nghĩa ư! Gia Hỷ vội vàng đỡ Phụng thị dậy:

- *Đườngbámẫu, đừng làm thế, ngàymachầugái sẽđếnHầuphucủakiến.*

Lão phu nhân cũng cho Vu ma ma đỡ Phụng thị, cũng nói:

- *Hỳnhhidânóihisẽlầ, còndựrchaykhôngthì coi vào tạo hóaciảHoa Thường vậy!*

Phụng thị chỉ đợi chừng đó, len lên lau nước mắt rồi cùng Phùng Thiện quay về.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 35: Chương 35: Hoa Rơi Trên Sóng (Hạ)

Mờ sáng, Gia Hỷ đến thăm Phùng Hoa Thường. Nàng ta đang nằm trên giường, cả người trắng bệch, tóc xòa xuống lưng hơi rối, nhưng lại vì bệnh tật càng thêm vẻ diễm đạm đáng yêu. Gia Hỷ ngồi cạnh giường, mỉm cười để tỉ nữ lui ra, Phùng Hoa Thường cũng được người đỡ nửa ngồi tựa lưng vào gối mềm

- *Thấy ta thế này, người vui về lắm!*

Gia Hỷ lắc đầu:

- *Vốn ta với đường ti cũng chẳng thân thiết càng không thù oán gì, một tên Châu Tích làm bẩn mắt ta hẳn ta không tranh giành với ti. Là ti tự chọn ở lại cạnh hẳn.*

Phùng Hoa Thường ho mấy tiếng, nặng nề lạnh không nhẹ, kéo về cái mạng này đã là số mệnh lớn, Phùng Hoa Thường cũng chưa rõ bản thân bị thương tổn đến thế nào, chỉ biết hạ thân vô cùng đau đớn. Châu Tích hung bạo như vậy, nghĩ lại Phùng Hoa Thường vẫn sợ hãi, nàng phát tay cho người hầu lui đi. Sau khi trong phòng đã yên lặng mới nói:

- *Liên Thành Hầu sẽ không giúp một nữ nhân như ta, người đừng tốn công. Ta cũng không muốn phiền hà người!*

Gia Hỷ chỉ mỉm cười xoay lưng rồi đi. Trong lòng nàng hiểu rõ, sau đêm đó, Phùng Hoa Thường đã kinh sợ Châu Tích, nên thà rằng làm ni cô còn hơn gả cho hắn. Nhưng cả nhà họ Phùng chắc chắn sẽ chạy vạy vì thanh danh nàng, với nữ tử, danh tiết còn quan trọng hơn cả mạng sống.

Phượng thị từ sớm đã giúp nàng chuẩn bị xe kiệu, có điều đến đường đột thế này, chưa chắc Liên Thành Hầu đã ở phủ. Nàng cũng hơi ngần ngại. Cuối cùng lại vì việc người khác mà nhờ vả, tâm trạng không thoải mái bao nhiêu.

Đi một canh giờ thì xe dừng, trước Hầu phủ, Gia Hỷ để Vĩnh Đan gõ cửa, tên giữ cổng he hé nhìn ra mới hỏi:

- *Có nương tìm ai?*

Vĩnh Đan nhìn ra xe ngựa:

- *Chai tử ta là Thục Trinh Huyền chúa muốn gặp Hầu gia.*

- *Hầu gia cùng nương nương đã đến Hiên phủ, đợi một chút để ta gọi quản gia.*

Gia Hỷ ngồi trong xe ngựa, lại thêm một khách, quản gia mới mời các nàng vào cổng sau, đợi ở khách phòng. Trên bàn có bích loa xuân, cùng ít trái cây. Xung quanh bảy mảy bốn bầy lạnh ngắt. Gia Hỷ nhắm mắt hưởng thụ, một chập sau thì thấy từ ngoài cửa có người vào.

Gia Hỷ mỉm cười:

- *Linh Tê cô nương!*

Linh Tê hành lễ một cái, tự nhiên ngồi xuống ghế phụ:

- *Tiểu thư đợi Hầu gia còn rất lâu! Hôm nay Hầu gia có việc vui!*

Gia Hỷ lờ mờ đoán, lại nghe trong giọng nói Linh Tê có chút chua chát:

- *Chuyện hỷ, có lẽ là Hầu gia vừa mất tiểu thư nhà nào!*

Linh Tê cười, nhưng là nụ cười gượng gạo, vốn nàng nghĩ Phùng gia Đại tiểu thư cũng có ý với Hầu gia nên mới thông báo cho nàng ta, nào ngờ một cái biếu cảm cũng không:

- *Là Hiên nhị tiểu thư, hôm nay Hiên Đại thiếu gia mới đoạt một cái Bằng nhãn, cho nên việc vui đi với việc vui!*

Gia Hỷ giữ nụ cười tự nhiên nhất:

- *Vậy thì chúc mừng Hầu gia!*

Tầm giữa trưa, Liên Thành Hầu hồi phủ, hẳn đi thẳng đến khách phòng, y phục cũng chưa kịp thay, vừa bước vào đã tự nhiên rút một ly trà:

- *Thật nặng, sống ở đây nhiều năm vẫn không quen được cái nắng phương nam!*

Gia Hỷ hành lễ, lại nhìn Linh Tê cẩn thận cời áo choàng hẳn, lại đem thêm băng khối đến, cho người đưa nước mát lên. Liên Thành Hầu phát tay cho người lui, uống mấy ngụm mơ chưa sáng khoái, Linh Tê ngần ngại đứng lại đó giây lát rồi cũng vén váy đi ra ngoài. Gia Hỷ lúc này mới nói:

- *Đường đột đến mà không báo trước, thật áy náy!*

Liên Thành Hầu cũng không nhìn sang nàng:

- *Là chuyện của tiểu thư Phùng gia bị tỳ khuất?*

Gia Hỷ gật đầu, cười khổ, bây giờ cả Liên Thành đều biết chuyện xấu hổ của Phùng Hoa Thường, nên Hầu gia không rõ mới là chuyện lạ:

- *Đúng là chuyện đó, ta cũng bị ép buộc mà đến! Chuyện này là do Châu Tích gây ra!*

Hoàn Nhan Viên Hạo dừng ánh mắt trên gương mặt non tơ của nàng:

- *Muốn Châu Tích nạp nàng ta làm thiếp?*

- *Thành thật mà nói, nàng ta là mong muốn trở thành bình thê!*

Hoàn Nhan Viên Hạo bật cười:

- *Vậy bây giờ bên phủ nàng chỉ cần tung tin Châu Tích hãm hại nữ nhi nhà lành, bản Hầu sẽ cho người đem lời đồn tới kinh thành. Lệ phi sẽ phải thoái lui đem Châu Tích ra để bảo vệ thanh danh cho Châu gia thôi!*

Gia Hỷ không để tâm nhiều vào việc này, Phùng Hoa Thường là quý thiếp bình thế hay ni cô đều không phải chuyện của nàng, nàng chấp nhận đến đây cầu xin giúp đỡ đã là hết lòng. Cho nên tự nhiên rằng cho rằng ý của Liên Thành Hầu rất tốt. Châu Tích nạp thêm thiếp hay không cũng không quan trọng lắm với Châu gia, dù gì Châu Tích cũng không kẻ nghiệp Hầu tước.

Gia Hỷ đứng dậy định cáo từ ra về, thì thấy gương mặt Liên Thành Hầu đột nhiên ửng đỏ. Tay hắn run run, mồ hôi như suối đổ ròng ròng:

- *Hầu gia, người sao vậy?*

Hoàn Nhan Viên Hạo thấy mặt mình mờ dần, hạ thân tỏa lên một luồng nóng bỏng, cổ họng khô khốc, hớp một ngụm trà, cảm giác khó chịu càng nhân lên gấp bội. Hắn lao đao đứng lên, rồi lại ngã vào thành ghế, trong lòng hắn lờ mờ đoán:

- *Nàng quay về đi! Nhanh lên!*

Gia Hỷ nhìn trước nhìn sau, trong phòng người cũng đã lui hết, chỉ còn mỗi Vĩnh Đan, Gia Hỷ đến gần Liên Thành Hầu, lại thấy cổ thân nhiệt hắn cực kì nóng rát:

- *Hầu gia, có phải bị say nắng?*

Hoàn Nhan Viên Hạo khó nhọc lắc đầu, hắn lùi lại một bước, tránh xa Phùng Gia Hỷ:

- *Nàng không được đến gần...là xuân được!*

- *Xuân được?*

Gia Hỷ cả kinh, bắt gác lùi lại, giải được là nữ nhân:

- *Ta gọi Linh Tê có nương cho người?*

Hoàn Nhan Viên Hạo lắc đầu, hương vị nữ tử tỏa ra trong không khí bắt đầu khiến hắn mất dần lí trí:

- *Không! Không được gọi Linh Tê, nàng cũng đi đi! Nhanh!*

Gia Hỷ nhìn ngọc bội trên thắt lưng Liên Thành Hầu, nhanh tay rút nó ra, nào ngờ Liên Thành Hầu nắm được tay nàng, không buông, mới hắn ấm nóng dần tiến lại gần. Vành Đạn hoảng hốt, nâng vội dùng cốc trà lấy một ly đẩy bằng khối đang tan, hất vào mặt Liên Thành Hầu. Hắn gần như thanh tỉnh lại, ngồi xuống ghế:

- *Nhanh! Đi đi!*

Gia Hỷ cũng không chần chờ nữa. Vội vàng vàng ra ngoài, nhanh chóng nói với phu xe:

- *Đến đại phu gần nhất!*

Hoàn Nhan Viên Hạo lẽ đến trước cửa, dùng hết sức khóa trái cửa lại. Hắn đề phòng bất cứ nữ nhân nào. Hôm nay là ngày hắn cùng Hiền gia Nhị tiểu thư trao đổi bát tự niên canh, tẩu số xin từ hôn cũng đang trên đường đến kinh thành, nếu ngay lúc này trong Hầu phủ xảy ra việc bại hoại, mọi tính toán của hắn sẽ đổ sông đổ bể.

Linh Tê đứng thật lâu trong sân, dưới gốc cây hộc râm mát, rõ ràng nàng đã hạ xuân được trong nước mát đưa lên Hầu gia. Cũng thấy tận mắt Phùng Gia Hỷ vội vàng chạy ra ngoài, nhưng Liên Thành Hầu không hề cho người gọi nàng, cửa lớn cũng khóa chặt. Là Hầu gia không trúng được, hay Hầu gia cự tuyệt nàng, hoặc Phùng Gia Hỷ đã nhanh hơn một bước bỏ vào lòng hắn. Mọi chuyện nàng đã toan tính kĩ lưỡng sao từ đầu lại lại là một cái Phùng tiểu thư vô duyên vô cớ muốn gặp Hầu gia.

Linh Tê tự biết ngày hôm đó, hai ti nữ của Hoa Tần quá mạnh tay khiến nàng mất đi tẩm thân xử nữ. Nhưng nàng là người của Hầu gia, Hầu gia luôn tìm cách bảo vệ nàng, vậy tại sao vẫn không thu nạp nàng. Trong phủ bây giờ đồn đoán về nàng rất nhiều, nàng sợ rằng mấy ngày nữa Hầu gia phu nhân qua cửa, nàng sẽ không còn chỗ dung thân. Chỉ cần Hầu gia sùng hạnh nàng, nàng lên quy thiếp, phu nhân chắc chắn không thể muốn đánh thì đánh muốn giết thì giết.

Phùng Gia Hỷ nhanh chóng đưa đại phu đến Hầu phủ, lại dùng ngọc bội của Liên Thành Hầu mà đường đường chính chính đi vào. Hầu phủ bình thường có một Lưu thái y, nhưng không rõ vì sao ông ta vắng mặt không có trong phủ, vốn dĩ ở đây là Mĩ Châu, cái gì cũng qua loa sơ sài hơn kinh thành. Và lại Liên Thành Hầu đa nghi, mỗi lần bắt mạch đều là một đại phu khác nhau, đôi khi từ các châu thành khác. Vị đại phu này nhanh chóng đi vào trong, cửa chính đã khóa chặt, Linh Tê từ xa đi tới, tranh chấp:

- *Tiểu thư! Đây là Hầu phủ, không phải Phùng gia, tiểu thư không thể muốn đến là đến muốn đi là đi được! Cũng không được phép để người lạ vào!*

Gia Hỷ biết rằng tình thế nguy cấp, xuân được này nếu không giải kịp thời sẽ làm người trúng được mất đi khả năng đàn ông. Liên Thành Hầu giúp đỡ nàng nhiều, nàng không muốn thấy hắn cứ thế bị hại, và lại bản thân nàng cũng từng bị tính kế, nên tạm có thể gọi là đồng bệnh tương lân.

Gia Hỷ trầm giọng:

- *Tránh ra!*

Linh Tê chắn ngang cửa:

- *Nô ti dù gì cũng là quân sự viện này, tiểu thư không nể mặt tông cũng nên nể mặt phật, không được hô to gọi nhỏ trong viện Hầu gia!*

Gia Hỷ hất Linh Tê sang một bên, mi mảy cau lại thành một đường cong tuyệt mỹ:

- *Vậy sao?*

Vành Đạn nhìn chủ tử tranh chấp liền nhanh trí ôm lấy chậu cây trên hành lang, dùng hết sức đập vào cửa, cửa gỗ liền nhanh chóng gãy ra một mảnh, Gia Hỷ cũng dễ dàng mở được chốt bên trong. Linh Tê vội vàng chạy ra ngoài cổng viện, chuyện này nếu như bại lộ, Hoa Tần nương nương sẽ giết chết nàng:

- *Người đầu! Có kẻ làm loạn!*

Bên ngoài một tốp lính xông tới, Gia Hỷ giờ ngọc bội lên:

- *Hàngia có đây, kènáo kím bước đến!*

Lúc này đại phu đã vào trong, Gia Hỷ bước lùi lại đến gần Liên Thành Hầu, trên ghế chủ vị Liên Thành Hầu hơi thở mờ mịt dần, hạ thân trường đau toàn thân nhức nhối. Hắn níu lấy cánh tay Gia Hỷ, môi trắng bệch. Đại phu vội vàng dùng kim châm, lại đưa đan dược vào miệng. Thoảng chốc hơi thở Liên Thành Hầu đã dần bình ổn.

Gia Hỷ vẫn đứng đó, tay giờ chặt ngọc bội.

Hoàn Nhan Viên Hạo trong mơ màng đã thấu suốt tất cả, lời nói bên ngoài cũng nghe được toàn bộ. Hắn không thanh tỉnh nhưng cũng không mất hết lý trí. Hắn đoán được mười phần chuyện này là do Linh Tê bày nên, trong lòng thoáng thất vọng. Hắn vì Linh Tê che chở hết mực, thậm chí bắt tuần cả mẫu phi một đời vì hắn. Nhưng nàng ta lại bày ra trò này, dù ý thức hay không ý thức được, hôm nay tiền đồ hắn suýt hủy trong tay Linh Tê. Nếu như không có Phùng Gia Hỷ nàng!

Một khắc sau Hoàn Nhan Viên Hạo đã đỡ phần nào, hắn nhìn ra bên ngoài, giọng nói lạc hẳn đi:

- *Lui hết!*

Lại nhìn sang Gia Hỷ một thân kiêu diễm mà môi ần ần đỏ vì lo lắng đứng đó:

- *Nàng cùng đại phu vào trong, bản Hầu có chuyện phân phó!*

Linh Tê tiến đến đỡ Liên Thành Hầu thì bị hắn gạt tay đi:

- *Quay về phòng! Bản Hầu sẽ gọi nàng sau!*

Linh Tê bất lực lui ra, để lại ánh nhìn sắc bén lên Phùng Gia Hỷ.

Chuyện trong viện nhanh chóng lọt đến tai Cẩm Từ, vốn là quân sự cả phủ này. Nàng ta đưa theo người đến thu thập cục diện. Khi vào trong, đã thấy Liên Thành Hầu ngồi uy nghi đó:

- *Chính nhân! Người không sao chứ?*

Liên Thành Hầu lắc đầu:

- *Mẫu phi biết chưa?*

Cẩm Từ thành thật:

- *Dạ chưa!*

Liên Thành Hầu thở phào nhẹ nhõm:

- *Phong toát tính, một chữ cũng không được lọt ra khỏi viện! Cũng không được để nương nương cùng Hiền gia biết chuyện.*

Cẩm Từ nhanh chóng thi hành, lại cho người đem thuốc đại phu đưa đi sắc. Sau cùng nhìn Gia Hỷ suy đoán một chút rồi lui ra.

Hoàn Nhan Viên Hạo mở nắp lấy ra tờ ngân phiếu:

- *Đại phu giữ lấy, người têngi?*

- *Thào dân họ Ngô, ở Lý Sinh đường.*

Hoàn Nhan Viên Hạo mỉm cười:

- *Ngô đại phu cũng hiểu bản Hầu muốn nói gì, đúng không?*

Ngô đại phu quý xuống, chuyện trong đại gia tộc nhiều vô số kể, huống hồ, đây là Hầu phủ. Người hắn chặn lại là một Hoàng tử tôn quý:

- *Thàodân một lời cũng không mở miệng!*

Liên Thành Hầu gật đầu:

- *Tốt! Đại phu về được rồi, hạ nhân bên ngoài sẽ chuẩn bị xe ngựa.*

Gia Hỷ nhìn bóng đại phu đi xa dần, cẩn thận lấy ngọc bội phi thủy ra:

- *Cái này, trả lại cho Hằng gia, vừa rồi tình thế nguy cấp!*

Hoàn Nhan Viên Hạo nhận lại ngọc bội, phía trên còn lưu giữ độ ẩm của nắng:

- *Ta làm mang làn này, về sau, nếu có gì cần giúp đỡ, nàng cứ nói Triệu Tử Đạo nghe lời, chắc chắn ta sẽ gắng hết sức!*

Gia Hỷ mỉm cười, bóng trời đã đỏ về chiều, Hoàn Nhan Viên Hạo đứng dậy, thân thể đã ổn hơn nhiều:

- *Không thể để nàng cứ thế này quay về, đừng có xem, đợi Tuyết Tâm sẽ đưa nàng đi thôi!*

Tuyết Tâm từ sáng sớm đã có việc phải làm, nếu có hẳn, hôm nay Hoàn Nhan Viên Hạo không đến nỗi bị ám được. Gia Hỷ ngẩng mắt nhìn:

- *Linh Tê là thông phòng, sao Hằng gia lại từ chối?*

Hoàn Nhan Viên Hạo vén rèm, về chiều trời đã mát mẻ, mảnh ngọc trong phòng leng keng va chạm:

- *Nàng ta không phải thông phòng! Chết là hôm nay, ta thật sự thất vọng.*

Gia Hỷ im lặng, nắng biết bản thân không nên hỏi nhiều, Hoàn Nhan Viên Hạo quay người lại:

- *Nàng cứ yên tâm, đường tin rằng chắc chắn sẽ đến Chàng gia yên ổn làm thiếp!*

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Chương 36: Mỹ Nhân Về Kinh

Phùng Gia Hỷ hồi phủ, đích thân sang viện Phượng thị nói chuyện. Ý định của Hầu gia rất rõ ràng, phải đem chuyện Châu Tích bức ép nữ nhi nhà mình đến mức suýt mất mạng đồn đãi ra ngoài thì Phùng Hoa Thường mới có khả năng bước chân vào cổng Châu gia. Phượng thị tuy đau lòng, nhưng danh tiết nữ nhi nàng đã sớm bị hủy, nên đó là cách duy nhất.

Chẳng mấy chốc trên dưới Liên Thành đều biết được Châu Tích bức ép tiểu thư Phùng gia, sau đó còn ném nàng ta xuống sông, may mà số mệnh lớn, nên mới không chết. Lòng người thường ngại về phía yếu, bây giờ Phùng Hoa Thường là người bị hại đến mức thừa sống thiếu chết, cho nên ai cũng đứng về phía nàng, lên án Châu Tích, nhanh chóng chỉ trong mấy ngày, đến cả kinh thành cách Mi Châu ngàn dặm cũng rõ ràng, lời đồn truyền hân vào cung, lọt đến tai cung tần thái giám. Hiển nhiên Hoàng thượng cũng nghe được.

Nhưng chuyện Châu Tích có đồng ý nạp Phùng Hoa Thường không đó là về sau, hiện tại bởi vì Phùng Hoa Thường mà Phùng Thiện không đủ tư cách trở thành tân tộc trưởng, Phùng tổ gia rối loạn một đoàn. Lão phu nhân cũng đã ghì tên Phùng Bạch Thảo vào gia phả nên không có lý do gì ở lại nữa. Vì thế, lão phu nhân quyết định ba ngày nữa sẽ quay về kinh thành.

Gia Hỷ với ý kiến này của lão phu nhân cũng không thấy gì bất hợp lý. Càng về kinh thành sớm càng tốt, tốt nhất là kịp đón sinh thần nàng. Ở Mi Châu nóng bức khó chịu, hơn hết nàng vẫn kiên dè Phượng thị.

Sáng sớm, Gia Hỷ chải tóc đơn giản, buộc ra sau cài thêm mấy đoá mẫu đơn, thân áo dài tím nhạt thả xuống chân váy thướt tha hồng đậm, mấy sợi tóc mai lòa xòa hai bên má che đi một phần lấp lánh đôi hoa tai càng tăng thêm vẻ kiều mị non tơ. Nàng ướ cạo đến thính an lão phu nhân.

Vừa đến cửa đã nghe tiếng nói vui vẻ của Phùng Bạch Thảo. Lần này đi đến Mi Châu không có Phùng Dạ Vân theo hầu hạ, Phùng Bạch Thảo hẳn sẽ tranh thủ cơ hội này để lấy lòng lão phu nhân đi. Một thứ nữ nếu được nuôi dưới gối tổ mẫu, thân phận cũng từ đó cao hơn vài phần. Huống hồ Ngủ gia tha hương bạt xứ, Ngủ phu nhân quanh năm làm bạn với viên thuốc, hơn sự sau này của Phùng Bạch Thảo hẳn đều do lão phu nhân định đoạt.

Gia Hỷ nhón chân vào:

- *Tổ mẫu! Muội muội!*

Phùng Bạch Thảo mỉm cười hành lễ:

- *Đại t!*

Lão phu nhân vịn tay Vu ma mà đứng dậy, gật đầu:

- *Nửa đêm thuyền đã khởi hành, cũng nên đến từ biệt mọi người.*

Gia Hỷ mỉm cười nhẹ nhàng thì theo, tiết trời buổi sớm chưa quá nóng, gió thoảng hương hoa mùa hạ, hương trái cây đặc trưng, cả hương có đại phương nam. Đi một hồi cũng đến viện Vện lão phu nhân.

Bên trong đây đủ người thính an sáng sớm, chỉ vắng Phùng Hoa Thường, nắng ta làm gì còn mặt mũi mà ra gặp mọi người. Cũng không ai dám nhắc đến chuyện đó, Phượng thị trầm mặt không lên tiếng, mấy nàng dâu còn lại cũng im lặng. Chỉ có Đại đường có mẫu - người vô ý vô tứ mà Gia Hỷ gặp trong ngày đầu đến Phùng tổ gia - là đưa theo nữ nhi của mình, một thiếu nữ đã mười sáu tuổi.

Lão phu nhân ngồi cạnh Vện lão phu nhân, sau mấy lượt chào hỏi thính an, nói đến chuyện từ biệt mọi người mới nào nhiệt bàn tán chuyện kinh thành một chút. Vện thị cũng vui vẻ hơn:

- *Kinh thành cái gì cũng tốt, chắc đệ tức ở đây mấy ngày qua vốn thật không quen!*

Lão phu nhân lắc đầu, tay nắm quạt nhưng cười cười:

- *Đại tẩu không biết, ở kinh thành không thoải mái như Mi Châu, ra vào đều đụng mặt hoàng thân quốc thích, thế gia vọng tộc, tù túng lắm!*

Lúc này, Đại đường có mẫu của Phùng Gia Hỷ mới chen vào:

- *Kinh thành trăm sông ngàn suối, như Phùng tổ gia này ở Mi Châu, không phải các lão gia đều nhờ vào Thượng thư đại nhân mới tiến quan tiến chức đấy sao? Quan ngũ phẩm trong kinh thành cũng hơn Tứ phẩm ngoại biên.*

Vện thị tức mặt nhìn con gái mình mới cái, cũng không trách cứ. Có điều mấy nàng dâu của bà đều chán ghét thái độ nàng ta. Trong mắt ra vẻ khinh bỉ hừ lạnh. Lão phu nhân thấy tình thế không mấy thích hợp, mới ôn tồn:

- *Nữ tử trong nhà sao rõ quan phẩm triều đình mà bàn tán, huống chi Phùng gia không phải thế gia nhưng ít ra cũng là danh môn, vì triều đình dốc sức.*

Vện thị nắm lấy tay lão phu nhân than thiết:

- *Vốn biết kinh thành đất tốt, lần này có chuyện muốn nhờ vả đệ túc!*

Lão phu nhân thu lại phần nửa nụ cười, chăm chú đánh giá, Phùng tổ gia có gì nhỏ mà, mấy người con trai, cháu trai Vện thị đều công thành danh toại, nếu không làm quan cũng đang ôn luyện sách đèn. Con gái đều gả đi rồi, chỉ có nàng ta. Ánh mắt của lão phu nhân hướng đến Đại nữ nhi thiếu phép tắc kia của Vện thị, lại nhìn sang

chất nữ đang đứng sau kia, trong lòng thờ dài:

- *Tẩu củi nói! Phùng gia ở kinh thành không phải giàu có gì nhưng nếu giúp được sẽ giúp!*

Vện thị lúc này mới mỉm cười gọi chất nữ đến:

- *Đây là Văn Nhược Nhan, con bé là con gái duy nhất của đại nữ nhi ta, nó số khổ, đã mười sáu rồi, vẫn chưa có một mối hôn. Đại nữ nhi bị lưu (chồng bỏ) về, khiến Nhược Nhan cũng long đong theo!*

Lão phu nhân gượng cười, Gia Hỷ hiểu phần toán này của Vện thị, này là muốn lão phu nhân nuôi hộ đứa nhỏ, thuận tiện để nữ nhi Vện thị tái giá? Hom hết Văn Nhược Nhan về kinh thành, cũng không mấy ai hỏi qua thân thế, với xuất thân từ Phùng phủ, dễ dàng có một mối hôn tốt đẹp.

Lão phu nhân nhìn Văn Nhượng Nhan dung mạo xinh đẹp kiều diễm, thân thể mềm mại như tơ, đôi mắt lúng lẳng đa tình, thật không có gì giống với Đại nữ nhi của Văn thị, bà thờ dặt:

- *Đã thế thì ta cũng nhận đứa nhỏ số khổ này vậy, phù ta cũng không tệ đến mức không thêm nỗi đôi đứa cái bát cho một tiểu thư!*

Văn thị thấy mục đích đã đạt được thì tươi cười tràn lên gương mặt, lại gọi Văn Nhượng Nhan đến quý gối với lão phu nhân, gọi một tiếng tổ mẫu. Rồi quay về thu xếp hành lý chuẩn bị đến kinh thành.

Hiển nhiên phía dưới có mấy người không cười nổi, dựa vào cái gì mà Văn Nhượng Nhan một tiểu thư khác họ được đến kinh thành trong phủ Thượng thư, còn nữ nhi các nàng chân chính Phùng tổ gia đến công kinh thành còn chưa được nhìn thấy. Gia Hỷ thu biểu cảm các nàng trong tâm mắt, cũng không nói thêm gì, vốn dĩ quan hệ nàng cùng Phùng gia đã mong manh, huống chi Phùng tổ.

Vì thời gian gấp rút, cho nên Phùng Gia Hỷ không đến từ biệt Liên Thành Hầu, nàng chỉ viết thiệp thư nhắn lại. Chiều hôm ấy, khi nàng cùng lão phu nhân cho người làm xếp hành lý lên thuyền thì Liên Thành Hầu và Hiến phu nhân đưa Hiến Đại tiểu thư đến.

Lão phu nhân nhìn Gia Hỷ, nàng cũng chỉ biết lắc đầu, mọi người nhìn nhau trả lễ một hồi Hiến phu nhân mới mở miệng:

- *Lão phu nhân, vốn thật là ta có chút đường đột, chỉ là lão phu nhân đi gấp rút quá, ta không đến sớm hơn được.*

Lão phu nhân đánh giá Hiến phu nhân một hồi, vốn nàng ta xuất thân đại thế gia, một tước phong Huyện chúa chân chính, lại là hoàng thân, cháu gái một Công chúa, nói xa nói gần cũng là thân phận cao quý. Hiến phu nhân giọng nói ấm áp, trên người tỏa ra một cỗ hòa nhã. Lão phu nhân cũng thân thiện:

- *Hôm nay không biết phu nhân đến gặp một lão bà như ta có gì muốn nói?*

Hiến phu nhân đưa Hiến Đại tiểu thư ra trước:

- *Đây là Hiến Liên Tinh Tú, con bé vốn lên kinh thành chuẩn bị đại tuyển tú, chỉ là đường xa, sợ rằng đi thuyền một mình bất tiện. May mà Liên Thành Hầu nói hôm nay lão phu nhân cùng Phùng tiểu thư xuất phát cho nên mới mạo muội nhờ lão phu nhân cho Tinh Tú cùng đi!*

Liên Thành Hầu thấy lão phu nhân hơi do dự mới ôn hòa:

- *Lão phu nhân yên tâm, bản Hầu đã chuẩn bị một cỗ thuyền lớn, có nhưê binh bảo vệ. Chỉ là một mình Hiến Đại tiểu thư thật sự bất tiện, nên thỉnh mời lão phu nhân cùng mấy vị tiểu thư Phùng gia cùng đi. Lão phu nhân trên thuyền là chủ, Hiến Đại tiểu thư chỉ là khách nhân!*

Lão phu nhân không muốn mất mặt Liên Thành Hầu, và lại hẳn đang sắp xếp để Châu Tích nạp Phùng Hoa Thường. Bà tuy thấy không hay nhưng cũng đồng ý. Hành lý nhanh chóng được chuyển sang thuyền lớn của Liên Thành Hầu, vốn là phẩm cấp Hầu gia, nên thuyền vô cùng tráng lệ to rộng. Trừ bỏ Phùng Bạch Thảo và Văn Nhượng Nhan chung một buồng, còn lại ai nấy đều có buồng riêng thoải mái, thoáng đãng. Các ma ma nô tì cũng đều trang bị chỗ nghỉ ngơi hợp lý. Sắp xếp xong xuôi thì cũng chuẩn bị đến giờ khởi hành.

Liên Thành Hầu đứng trên mũi thuyền, Gia Hỷ lẳng lặng đi đến:

- *Hầu gia cho người gọi ta có việc gì?*

Hoàn Nhan Viên Hạo quay lại nhìn Phùng Gia Hỷ, đôi mắt nàng trong suốt thanh thủy như nước sông mùa hạ, hẳn mỉm cười:

- *Đi đường cẩn thận. Trên Thần Giang vừa xuất hiện hải tặc, nếu thật sự xảy ra bất trắc, nàng cứ nghe theo lời của Đạm phó tướng!*

Gia Hỷ hơi lặng người suy nghĩ! Liên Thành Hầu này, là có ý gì!

Hoàn Nhan Viên Hạo xuống bến, nhìn con thuyền nhỏ neo trời xa dần, hẳn thờ dài. Vốn sợ nàng gặp nguy hiểm, sợ nàng tổn thương mới bày ra hạ sách này. Thuyền lớn của hắn, ai có thể cướp được. Hắn tuy thất sủng, nhưng chân chính cũng là một Hoàng tử. Đã không thể có được nàng, thì càng không thể khiến nàng chịu uất ức.

Hoàn Nhan Viên Hạo hồi phủ, nửa đường phản phó Cẩm Từ:

- *Chuẩn bị thêm ngàn thước lụa đỏ, có tin từ kinh thành rồi. Hôn sự này đã chuẩn. Làn này sẽ có kinh hi cho mẫu phi.*

Cẩm Từ nhũm mày nhìn Liên Thành Hầu, rõ ràng nàng cảm nhận được tình cảm chủ nhân dành cho Phùng Đại tiểu thư, nhưng tất cả những hành động hẳn làm, đều thật sự một lòng vì Hiến gia. Hiến Nhị tiểu thư vô sinh vẫn cưới, Hiến Đại tiểu thư sợ gặp hải tặc hẳn liền kéo theo người lên thuyền để làm bia đỡ cho nàng. Bấy giờ hôn sự với Hiến gia, hẳn chỉ sợ làm chưa đủ lớn, chưa đủ thể diện.

Cẩm Từ nhìn gương mặt vô cảm của Liên Thành Hầu, chỉ biết cúi đầu, dạ một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Chương 37: Tim Nóng Tâm Lạnh

Trên thuyền bỗng bẽnh, Gia Hỷ mới sớm đều nhìn qua cửa sổ xem phong cảnh hai bên bờ, nàng quyết định không thèm thừa hay viết chữ, sợ sẽ tổn hại đến mắt.

Văn Nhượng Nhan cũng im hơi lặng tiếng, vốn chung phòng với một Phùng Bạch Thảo vừa chín tuổi, không có nói chuyện gì được. Trên thuyền lại một Hiến Đại tiểu thư danh giá, trừ bỏ Phùng Bạch Thảo thì ai cũng là chân chính thiên kim. Cho nên Văn Nhượng Nhan cảm thấy bản thân tự ti.

Hôm nay thuyền dừng lại ở Thanh Thủy trấn một ngày, mục đích tiếp thêm nhu yếu phẩm, tranh thủ lúc này, Gia Hỷ muốn ra ngoài mua ít đồ chơi mới lạ. Nàng sáng sớm liền đi xin phép lão phu nhân đi chơi. Lão phu nhân cũng không khó để gì, bảo nàng đưa theo Phùng Bạch Thảo, lại cử mấy người đi bảo vệ. Không nhắc gì đến Văn Nhượng Nhan.

Phùng Gia Hỷ ngắm nghía Hiến Đại tiểu thư ở trong thuyền lâu cũng thực buồn chán, mới đến trước buồng gỗ cửa. Ti nữ của Hiến Đại tiểu thư liền mời nàng vào trong.

Gia Hỷ ngồi trên tháp nhỏ cạnh cửa sổ, thuyền dừng lại cho nên hơi chóng chóng, không khí tràn ngập đàn hương. Gia Hỷ thầm khen một tiếng:

- *Hiến tiểu thư thật thanh nhã!*

Hiến Liên Tinh Tú lấy khăn che miệng mỉm cười, cử chỉ đoan trang cao quý:

- *Để Phùng tiểu thư chê cười, hôm nay ngày nắng đẹp, là muội muốn ra ngoài?*

Gia Hỷ gật đầu, ngắm ở phủ còn một Nguyễn Tinh Hoa, trên thuyền có một Hiến Liên Tinh Tú, đều là tú nữ, cốt cách cao cao tại thượng, vốn luôn được yêu chiều bảo vệ, nàng niu như trâu bảo. Cuộc sống hoàn mỹ đến thế, sao lại muốn vào cung?

- *Hiến ti có muốn cùng đi?*

Hiến Liên Tinh Tú đứng dậy, xiêm y đồ sộ nổi bật lẫn da trắng như sứ, mắt to mũi nhỏ hàng mi cong vút, đích thực là mỹ nhân. Mỗi bước đi vẩy tay của nàng đều thanh cao quý phái, cảm giác còn hơn Nguyễn Tinh Hoa mấy lần. Dù gì mẫu thân nàng ta cũng là Huyện chúa, ngoại tổ mẫu cũng là chân chính Quận chúa. Dòng máu hoàng tộc không sai đi đâu được.

Hiến Liên Tinh Tú cho người đổi hải, tư thế thoải mái:

- *Hôm nay có lẽ Liên Thành Hầu gửi thư đến, ta cũng muốn đến dịch trạm (trạm nghỉm trên đường bộ) để xem thư.*

Lên bến thuyền, Hà ma ma nhanh chóng đi thuê xe ngựa, sau đó từ từ đi chuyển. Thanh Thủy trấn tuy nhỏ nhưng cực kỳ nổi tiếng về hương liệu. Bởi thế, người đi xa thường dừng lại đây mua quà. Và lại bây giờ đã sang tháng bảy, thuyền cũng chỉ thêm một tuần nữa thôi ngày nữa là đến Thần Đô.

Dịch trạm nằm gần cổng thành, Hiến Liên Tinh Tú không xuống xe, nhận thư xong liền muốn đến trả quán, Gia Hỷ cũng mệt. Và lại Phùng Bạch Thảo còn nhỏ ngồi xe nhiều nên ẽ ốm người. Bởi thế các nàng nhanh chóng đi đến trả lâu gần nhất.

Hiến Liên Tinh Tú cốt cách đại thiên kim, lại cao ngạo về nhan sắc nên lời biếng ra ngoài. Người hầu nàng ta hiểu ý, vội đi tìm các tiệm hương liệu nổi tiếng nhất để nghỉ chương quỹ đem hàng hóa mới mẻ da dạng đến trả lâu. Công cuộc mua sắm của Gia Hỷ nhẹ nhàng đi hẳn.

Hiến Liên Tinh Tú ngồi trong nhà gian chăm chú đọc thư, xong xuôi mới ngắm qua các loại hương liệu, đại khái chọn nổi thứ một vài món, Gia Hỷ hiển nhiên đã chọn lựa xong từ lâu. Hiến Liên Tinh Tú ngắm nhìn Gia Hỷ, tranh thủ đánh giá một chút.

Phùng Gia Hỷ vốn không phải đại mỹ nhân gì, nàng tuy diễm lệ nhưng tính cách lại gần gũi, bản thân không đủ kiêu ngạo của đại gia tộc. Có chút nhân nhã lười biếng lại không quá đoan trang quyền quý. Hiến Liên Tinh Tú thâm tâm linh cảm về Liên Thành Hầu, nàng cảm thấy so với muội muội mình, Hầu gia nhìn Phùng Gia Hỷ với ánh mắt ấm áp hơn rất nhiều. Có điều hôn sự cùng Hiến Liên Từ Tâm là Liên Thành Hầu tự mình cầu thân. Quả thật, Hiến Liên Tinh Tú có chút khó hiểu.

Hiền Liên Tĩnh Tú nhấp một ngụm trà, trà thì thường thường nhưng mang hương hoa nhài rất đậm, cũng tạm tạm

- *Phùng muội có tham gia đại tuyển?*

Gia Hỷ lắc đầu, tư thái ưu nhã:

- *Hai năm trước muội chưa đủ tuổi, thân thể lại yếu ớt, đành phải bỏ lỡ!*

Hiền Liên Tĩnh Tú mỉm cười ý nhị, Phùng gia cũng chẳng phải danh môn thế giả lớn lao gì, tuy một tước Hầu từ thời lão nhân gia, nhưng lại không được tập ấm. Cho nên dù là đại tiểu thư nhưng Phùng Gia Hỷ có vắng mặt cũng không gây động tĩnh gì lớn.

Hiền Liên Tĩnh Tú vuốt vuốt lá thư, tựa hồ vô tình phiếm chuyện:

- *Liên Thành Hầu sắp cùng xá muội tổ chức hôn lễ! Dự là cuối mùa đông năm nay, trước năm mới một chút.*

Nhanh như vậy sao, trong lòng Gia Hỷ tựa hồ có chút mất mát, vốn cũng không quá thân thiết, những ngày qua nàng đều tự cho rằng Liên Thành Hầu quan tâm đến nàng, mới đưa thuyền đến, nghỉ lại, cũng chỉ tự mình đa tình.

Gia Hỷ hướng dỗi mắt trong xanh lên, môi vẽ một nụ cười:

- *Vậy thì chúng mừng Hiền nhị tiểu thư cùng Hầu gia!*

Hiền Liên Tĩnh Tú hơi nghi hoặc khi biểu cảm Gia Hỷ không sợ xuất giá, nàng ta cũng mỉm cười:

- *Lần này quả thực may mắn đi, Hoàng thượng ban hôn, xá muội cũng có một tước phong Huyện chúa, gia mẫu cũng sắc phong Quận chúa. Hầu gia tặng thêm một phẩm trở thành Thành Hầu. Còn Hoa Tàn nương nương cũng trở thành Quý Tán.*

Đều là chuyện tốt, Gia Hỷ tỏ vẻ vui mừng. Tuy vậy trong thâm tâm nàng mang mấy phần buồn bực. Bản thân nàng cũng chẳng rõ vì sao lại dễ dàng đến Thành Hầu nhiều như vậy. Người ta bây giờ đã sắp có thể thứ đi. Sau khi chọn lựa xong hương liệu, trời cũng đã trưa, các nàng quay lại thuyền. Chuẩn bị chấp tối tiếp tục lên đường.

Thoảng chớp đã đến kinh thành. Phùng Đại lão gia trực tiếp đưa người ra bến thuyền đón lão phu nhân hồi phủ. Hiền Liên Tĩnh Tú cũng từ biệt, lên xe ngựa Dự Bá phủ - ngoại tổ nàng ta. Hàn thị sau mấy tháng tĩnh dưỡng thân thể đã ổn định. Nhân nhặt đón tiếp lão phu nhân. Cũng cần thận đánh giá Văn Nhượng Nhan.

Đến giữa buổi sáng thì quay về phủ.

Gia Hỷ qua loa tắm rửa, nhanh chóng thay một bộ trung y mát mẻ rồi lên giường nằm. Bây giờ đã trung tuần tháng tám, chỉ còn vài ngày nữa là đến sinh thần nàng. Gia Hỷ cảm nhận độ êm ái giường nệm quen thuộc. Mọi cực nhọc dần dần tan biến. Mưa thu sắp đến, khi trời cũng dịu dần, trong phòng bây giờ cũng không còn cái băng khối nữa.

Gia Hỷ yên tĩnh ngủ một giấc.

Vĩnh Đan ngồi bên hành lang, nàng cảm nhận trời dần lạnh, bản thân cũng rảnh rồi nên may một chiếc áo lót trong cho tiểu thư đỡ lạnh. Hà ma ma đem ghế ra ngồi cạnh. Miệng cười không khép được:

- *Chủ tử có tin vui!*

Vĩnh Đan ngừng mũi kim lại:

- *Tiểu thư vừa về, sao có việc gì vui lớn được?*

Hà ma ma nhìn quanh:

- *Gần bên cạnh hoa viên đang xây một viện mới, nghe nói là dành cho tiểu thư.*

Vĩnh Đan nửa tin nửa ngờ:

- *Ma ma nghe ai nói?*

- *Là tam tiểu thư, tam tiểu thư báo là Triệu Thiếu giám đốc thân lựa chọn từng khối gỗ một đưa đến. Nghe nói phải gấp rút trước sinh thần của tiểu thư.*

Vĩnh Đan càng nghe càng tò mò:

- *Viện có rộng không?*

Hà ma ma đang tay thành một sai dãi:

- *Rất rộng! Nghe nói có một chính viện hai thiên viện. Có dãy nhà hạ nhân và cả phòng bếp.*

Vĩnh Đan trở mắt nhìn, cuối cùng nhận không được liền kéo tay Hà ma ma đứng dậy:

- *Đi! Ta cùng ma ma đi xem. Tiểu thư vừa ngủ cũng chưa thức giấc đâu.*

Gia Hỷ mở mắt chỉ thấy mấy tia nắng chiều lấp ló sau rèm, nàng háng giọng, ôm lấy chân lười biếng gọi:

- *Vĩnh Đan!*

Nàng nhắm mắt thêm chút nữa, không có tiếng trả lời, Gia Hỷ trở người dậy:

- *Vĩnh Đan!*

Có lẽ Vĩnh Đan đến phòng bếp nhận cơm chiều, Gia Hỷ xô chân vô hải, trời chiều lạnh lẽo, nàng lấy một chiếc áo choàng mỏng khoác lên, đi ra gian tiếp khách:

- *Ma ma!*

Vẫn không có động tĩnh. Lúc này từ ngoài cửa một nô tì mặc áo xanh tiến vào. Nhìn qua cũng có thể thấy đây là một nô tì tam đẳng. Nàng tiến đến:

- *Tiểu thư có gì sai báo ạ?*

Gia Hỷ chăm chú đánh giá ti nữ này, y phục xanh nhạt viền đậm, ăn mặc coi như kín kẽ đoan chính, trên tóc cài đơn sơ một trăm bạc gọn ghẽ không lòa xòa, bàn tay tuy thô ráp nhưng bộ móng lại sạch sẽ trắng phau. Gia Hỷ ngồi xuống ghế:

- *Vĩnh Đan cùng Hà ma ma đâu?*

Ti nữ kia mắt không nhìn lên cẩn thận đáp:

- *Hồi tiểu thư, khoảng nửa canh giờ trước đã đưa khoải viện rồi ạ!*

Gia Hỷ xoa xoa mi tâm, ngủ nhiều trời chiều sẽ nhức đầu:

- *Bình thường người làm gì?*

- *Nô tch hầu số cho có trong sân.*

- *Người làm ở viện mẫu thân?*

Ti nữ kia lắc đầu:

- *Dạ không, nói đi đặc biệt là trong nhà, khi hết việc mới đến các viện chửi tì bôn cây tía.*

Gia Hỷ gật đầu, lại hỏi:

- *Người có biết chải tóc?*

Tì nữ kia hơi kích động nhưng không biểu lộ gì quá đáng:

- *Nôticóbiểtmộtchút.*

Gia Hỷ hài lòng nhìn biểu hiện nàng ta, thông thả đi vào trong bàn phấn:

- *Vậythìrấtayđirõgiúpachâimộtkiếutóc.*

Vĩnh Đan cùng Hà ma ma cười nói quay về, đứng là viện đang xây dựng thật đẹp đi, vô cùng tinh xảo. Cả hai tiến vào trong thì thấy một ti nữ lạ mặt đang giúp tiểu thư chải tóc.

Biết là chủ từ thức dậy mà không có ai hầu hạ bên cạnh thật không đúng. Hà ma ma và Vĩnh Đan biết sai, đều hành lễ rồi im lặng đứng một bên.

Gia Hỷ vuốt kiểu tóc mới, búi lông một bên trong nhân nhả lười biếng, phía sau thả món tóc dài đen, càng tăng thêm nét nhu mì. Ngoài cái đôi bộ trăm ngọc bích cùng một nhánh hoa lụa xanh nhạt khảm trân châu cũng không thêm gì. Thanh nhã xinh đẹp. Gia Hỷ ngắm đi ngắm lại càng thấy hài lòng, mới tùy ý lấy một đôi hoa tai bạc khảm hồng ngọc đưa ra:

- *Càinàylàhươngrợchongười!*

Tì nữ kia thụ sủng nhược kinh, vội vã quỳ xuống:

- *Tạ ơn Đại tiểu thư!*

- *Ngườiìêngi?*

Tì nữ kia nén nét mừng rỡ trong ánh mắt, run run trả lời:

- *NôtilàBốiLan.*

Gia Hỷ nhìn Hà ma ma cùng Vĩnh Đan, âm trầm nói:

- *TìmạyBốiLansẽlànhấtdẫngnãhàovànhàuhạchềnmngườitạ. MamacđếnnóivớiTìphunhânmộttiếng, Vĩnh Đanthu xếp giường bên cạnh emđếBốiLan chuyển đến.*

Vĩnh Đan há miệng sững sốt nhưng không dám phản bác gì, nàng không rõ là tiểu thư thích tài chải tóc của Bối Lan hay là đang cảnh cáo nàng. Vĩnh Đan chỉ biết hành lễ tiếp nhận.

Bối Lan sau khi cảm tạ Gia Hỷ liền theo Vĩnh Đan đến chỗ ở mới, lại được Hà ma ma đưa đi nhận y phục nhất đẳng.

Gia Hỷ nhìn theo bóng dáng khuất xa của mấy người họ, lòng khó chịu vô cùng. Người của nàng không đủ thông minh không đủ khôn khéo lại càng không tinh tế. Chỉ có lòng trung là chưa đủ.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Chương 38: Lễ Vật Sinh Thân

Vĩnh Đan không hài lòng lắm về Bối Lan, cho nên rất hay lấy tư thái bề trên đối xử với nàng ta. Gia Hỷ thấy được có điều cũng làm lo, một phần vì Vĩnh Đan hầu hạ nàng đã lâu, tình cảm cũng tốt. Phần còn lại tuy Nguyễn thị đã đưa khế ước bán thân của Bối Lan đến, nhưng xét về độ trung thành của người mới thì Gia Hỷ vẫn chưa yên tâm

Tì như các việc sắc thuốc, tẩy thiện, xông hương đều do tay Vĩnh Đan làm. Chuyện y phục và trang sức cũng như quản lý hạ nhân là Hà ma ma chịu trách. Có điều, với Hà ma ma này, Gia Hỷ cũng không ít lo lắng. Hà ma ma tuy trung tâm, làm người mẹ ruột nàng dễ lại những cuối cùng cũng chỉ là một tam đẳng nô tì từ Lữ gia đến, tính cách có chút lười biếng, quy củ không tốt lại hay bắt quai kiếm chuyện. So với các nữ chủ xuyến không nàng thường đọc trong tiểu thuyết, thì bản thân nàng về chuyện nhân lực thua kém hơn rất nhiều. Một Vĩnh Đóa sẵn sàng bán đứng chủ nhân, một Vĩnh Đan mang tâm tư trả thù quá lớn, lại còn một Hà ma ma! Càng nghĩ càng nhức đầu.

Giữa trưa trước sinh thân một ngày, Triệu Từ Đoạn không hẹn mà đến gặp nàng, vốn hẳn chẳng phải nam nhân chân chính, nàng cũng không kiêng kị. Triệu Từ Đoạn thoải mái ngồi trên tháp, ăn điểm tâm uống trà nóng:

- *Không nghĩ Hầu gia lại chú ý đến sinh thân nàng như vậy, cư nhiên tặng Thực Trình Huyền chúa trăm khối gỗ tốt làm phòng.*

Gia Hỷ mỉm cười, cũng chẳng biết nói gì. Thành Hầu tâm tư khó lường, trong bụng hẳn nghĩ gì ngoài mặt người như nàng thật không đoán nổi. Viện mới nàng cũng chưa hứng thú xem qua, mấy ngày quay về, lão phu nhân đi xa mệt nhọc muốn nghỉ ngơi nhiều miễn đi không ít quy củ, cho nên Phùng Gia Hào còn chưa thấy mặt. Sáng nay đưa quà đến các viện các phòng, nàng ta một cái đáp lễ cũng chẳng có, không lẽ vì ghen tị quá mức cư nhiên không muốn thấy mặt nàng.

Gia Hỷ đề cập đến chuyện khác:

- *Hầu gia sắp thành hôn, Thiếu giám có quay về chúc mừng?*

Triệu Từ Đoạn gác chân lên bàn trà, ngai đầu ra sau, cửa sổ đang mở, gió lùa làm tóc hất bay lòa xòa:

- *Không, cuối năm tình hình làm ăn bộn rộn. Ta còn phải tập trung kiểm bạc. Kiểm bao nhiêu cũng như muối bỏ bể. Thật không đủ dùng.*

Gia Hỷ không rõ Thành Hầu cần gì dùng đến chục vạn bạc mỗi năm, phù đệ ở Mi Châu trông đơn giản thanh lịch. Nhưng nữ tử bắt hỏi việc chính trị, Thành Hầu với nàng là đồng minh, hiển nhiên không hại đến nàng:

- *Chuyện mở cửa hàng gạo, Thiếu giám thấy thế nào?*

Triệu Từ Đoạn gật đầu:

- *Kho vận cũng thuê xong, quân sự chương quỹ đã an bài, lô hàng đầu tiên từ Mi Châu tiêu cực đang chuyển đến, sau khi xong xuôi chỉ cần nàng ra đứng tên điểm chỉ. Ta tự khác an bài toàn bộ.*

Gia Hỷ không hỏi nữa, trong đầu nàng vẫn luôn quản chuyện Thành Hầu cưới Hiên Nhi tiểu thư, thăm tâm vốn thật không mấy thoải mái, nàng ở hiện đại đã hai mươi lăm tuổi, làm sao xuyến không một cái lại có tình cảm với thiếu niên chưa cập quan (dưới hai mươi tuổi).

Gia Hỷ tiến đến cây ti bà đang treo trong góc phòng, vuốt vuốt nhẹ, trên cây đàn nổi lên mấy họa tiết. Gia Hỷ chăm chú nhìn một chút, lại cảm thấy vô cùng quen thuộc. Hồi lâu nàng chợt nhớ ra, họa tiết này thật giống với họa tiết chiếc nhẫn mà Tuyệt Tâm đưa cho Thành Hầu hôm đầu tiên nàng đến Mi Châu.

Gia Hỷ xoay người lại, gấp rút ngồi xuống:

- *Thiếu giám có biết ngày đầu tiên ta đến Liên Thành, Hầu gia gặp phải chuyện gì không?*

Triệu Từ Đoạn nhu mày, cũng thẳng người lại, ngày đầu tiên nàng đến, tầm tháng sáu. Hẳn chau mày, gương mặt nghiêm nghị càng trở nên tuyệt mỹ:

- *Nàng biết điều gì ả?*

Gia Hỷ lắc đầu, chỉ thuật lại qua loa về việc Tuyệt Tâm đưa vật lên Thành Hầu:

- *Ta biết chiếc nhẫn đó của ai.*

Triệu Từ Đoạn nhìn cây ti bà trên vách:

- *Người này nàng biết?*

- *Biết rất rõ, là Lữ Định Ân, biểu ca ta!*

Triệu Từ Đoạn mỉm cười:

- *Quả thật đoán không nhầm, người hành thích Hầu gia là Thịnh Vương. Hừ!*

Hóa ra là ám sát, Gia Hỷ cũng chẳng nói nữa. Trong lòng nàng không mấy dễ chịu, có phải nàng đã khiến Lữ Định Ân gặp nguy hiểm. Lữ Định Ân đi theo Thịnh Vương, nàng lại có giao hảo cùng Thành Hầu. Vốn là người một nhà, còn có một đoạn tình cảm, đột nhiên ở hai đầu chiến tuyến, ngoài khó xử cũng chính là khó xử.

Gia Hỷ thờ dài, loại bỏ mớ hỗn độn trong đầu, mới dè dặt hỏi:

- *Vì sao Hân gia lại chọn ta?*

Triệu Tử Đoạn hơi giật mình một chút:

- *Chọn nàng?*

Gia Hỷ vội vàng giải thích:

- *Như là chuyện buồn bán ở kinh thành này, có thể có nhiều nhân tuyển hơn, sao lại chọn ta? Ngày đó sao Hân gia lại đến Phùng phủ?*

Triệu Tử Đoạn nhìn đăm đăm ra ngoài:

- *Hân gia thông minh tuyệt đỉnh, làm việc luôn tính toán rõ ràng, lại tính chưa bao giờ sai. Hân gia đến đây đầu tiên vì phụ thân nàng là Thượng thư Bộ Binh. Còn vì sao chọn nàng? Có thể bởi nàng không thân cận Phùng gia nhất lại càng quan hệ huyết thống với Phùng gia. Vì nàng là đích trưởng nữ, có khả năng cao nhất trở thành Huyện chúa. Những chuyện này ta vốn không rõ, giải thích cũng không thỏa đáng.*

Gia Hỷ im lặng hồi lâu, cái này có tính là duyên phận không:

- *Ta chỉ là một nữ tử, Hân gia khiến cuộc sống ta tốt hơn rất nhiều, có thể thắng hưng trong phủ. Nhưng cuộc đoạt đích này ta thật sự rất sợ! Ta vốn chỉ muốn sống yên bình!*

Triệu Tử Đoạn thờ dài:

- *Ta biết nàng nghĩ gì, nàng trầm tĩnh thông minh, hiển nhiên cũng biết Thành Hân vì sao phải giấu giếm giấu giếm tích trữ bạc trắng và lương thảo. Nhưng Hân gia không phải là kiểu người có thể lợi dụng người khác mặc sống chết. Nàng yên tâm!*

Gia Hỷ biết đây là một lời đảm bảo, có điều đúng như Triệu Tử Đoạn nói, Thành Hân làm việc ngoan tuyệt bất chấp, tựa như hồn lữ kia, nói tiến hành là tiến hành. Hiên Nhị tiểu thư, phải hay không là một nước cờ của Hân.

Triệu Tử Đoạn nhìn trời cũng đã muộn, nói thêm mấy câu:

- *Ông trời tự khắc có an bài. Chẳng phải Du Các tiên sinh cũng đã nói Hân gia có mạng quý nhân hay sao?*

Gia Hỷ mỉm cười, đưa mắt một ánh nhìn trêu chọc:

- *Người khác có thể không đoán ra nhưng ta biết rõ, Du Các kia chín phần là người của Hân gia!*

Triệu Tử Đoạn không khẳng định, phất áo ra về, tà áo đó thăm huyền hoặc bay trong gió, phiêu dật vô lượng.

Gia Hỷ tiễn hân ra cổng viện, thời đại này ai cũng tin vào quý thần, chỉ có nàng là không. Bởi thế nên nàng không giống Phùng gia, cả một nhà tin vào lời Du Các tiên sinh kia. Nàng đoán chừng Thành Hân muốn mượn sức Phùng gia, chỉ là, như vậy, sao hân lại không đặt hôn sự lên người Phùng gia Hào, tam can bảo bối của phụ thân nàng. Như vậy không phải chắc chắn hơn sao. Toàn gia tộc nàng sẽ vì Phùng gia Hào mà trợ lực hân.

Sớm hôm sau là sinh thần nàng mười bốn tuổi. Còn một năm nữa là đã cập kê chuẩn bị gả đi. Vốn sinh thần nữ nhi chuẩn bị không lớn, nhưng nàng là một Huyện chúa, hiển nhiên Phùng gia lấy thể diện làm trọng, cũng viết thiệp mời đến các danh môn thế gia, tổ chức tiệc có cả hí kịch. Sân khấu dựng ở hoa viên lớn.

Trong nhà nữ nhi sắp đến tuổi định thân cũng không ít, nhân dịp này các phu nhân gặp nhau, lại đưa nữ nhi đi cùng để chào hỏi. Thế nên tuy là sinh thần Gia Hỷ, nhưng nàng gần như là nhân vật phụ. Chấm chú ngồi trên ghế coi hát.

Thành Hân tặng đến trăm khối gỗ quý để Gia Hỷ dựng viện, ai nấy đều do mắt ghen tị, nhưng Hoàng thượng hiện tại cũng đã ban hôn Thành Hân cùng Hiên Nhị tiểu thư, thế nên không ít cái nhìn đến Gia Hỷ chằm chọc.

Giữa buổi, ngoài cổng có tiếng pháo nổ đùng đoàng. Tà ma ma vui vẻ chạy vào don đá thông báo với Hân thị:

- *Phu nhân, là Huy Quận công! Quận công gia chúc mừng sinh thần Đại tiểu thư!*

Tiếng xi xào nổi lên mấy đợt, Gia Hỷ nhần mảy, nàng cùng Huy Quận công sau sự tình Hộc viên vốn không qua lại, nay thế nào khua chiêng gõ trống đến đây. Gia Hỷ buồn bực vén váy đứng dậy, ra trước để tạ ơn.

Huy Quận công là ngư ngọc hay giả ngư ngọc. Thành Hân toàn tâm tặng nàng trăm khối gỗ tốt đã khiến người ngoài đó mắt náy hân lại đến tự thân chúc mừng sinh thần nàng, có phải muốn cả kinh thành mỗi người một lời đim chết nàng hay không. Câu dẫn hai Hoàng tử, cái này có mười miệng cũng chẳng giải thích nổi.

Tuy vậy Gia Hỷ vẫn lấy bộ mặt tươi nhất ra chào đón, nàng nhìn mười mấy hạ nhân đem lễ vật đến mà gặt náy người. Nhiều thế này, Huy Quận công là đi chúc mừng hay định hỏi vạ đây. Nghĩ đến đó, tâm Gia Hỷ lạnh run.

Hân thị vụ cười sâu không nhìn thấy đáy, vội vàng mời Huy Quận công đến bàn tiệc của các quan nhân. Sau lại không tiếc lời quây vào trong khoe đồ đem đến cực kì quý giá. Gia Hỷ hừ lạnh, Hân thị đang muốn nhân mạnh cái danh hồ ly của nàng, có điều hiện tại đây không phải là chuyện nàng quan tâm nhất. Cái chính, Huy Quận công có ý định cầu thân với nàng không. Lờ như hân tiến cung xin ban hôn với nàng, nàng phải đối phó thế nào mới hợp lý!

Gia Hỷ nhìn quanh một vòng, chợt thấy Văn Nhục Nhan đang cố gắng trò chuyện với các tiểu thư quan lại khác, nàng mỉm cười kín đáo. Bình đến tướng chặn, không việc gì phải lo lắng suông.

Bạn đang đọc truyện *Hân Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](#).

Chương 39: Chương 39: Đông Người Sinh Loạn

Trời chiều, hí kịch cũng kết thúc, một ngày vui vẻ trôi qua. Hân thị đưa Phùng Gia Hỷ cùng Phùng gia Hào ra cổng chính tiễn từng người một. Huy Quận Công đi chậm bàn luận gì đó không rõ với Đại Thiếu gia, thấy Gia Hỷ một thân hoa phục đứng đó, liền tới:

- *Thực Trình Huyện chúa.*

Gia Hỷ mỉm cười thi lễ, đi sang một bên, tránh đường khách nhân qua lại:

- *Cảm tạ Quận công, có điều, lễ vật người đưa đến quá mức tràn quý, thật sự không dám nhận.*

Huy Quận công đăm đuổi nhìn Gia Hỷ, nàng ưu tư tạo nhã, xinh đẹp mỹ lệ, hân chỉ hận không thể ngay lập tức thú nàng về:

- *Nàng không cần nghĩ ngại, bấy nhiêu đây đã là gì, cả Quận công phủ nàng muốn gì ta đều có thể đưa đến!*

Gia Hỷ cả kinh, hơi lùi lại:

- *Quận công cần thận lời nói!*

Sáng sớm hôm sau, Gia Hỷ dọn sang tân viện, rộng rãi thoáng đãng, giữa mùa thu bước vào cũng không thấy lạnh. Nàng ngồi giữa khách phòng, đợi hạ nhân sắp xếp đồ đạc.

Vịnh Đan đứng ngoài sân, ghi chép kiểm kê từng vật dụng đưa vào. Bởi Lan không biết chữ, chỉ có thể trông coi đám người đang quét tước lau dọn kia. Gia Hỷ thoáng nhìn sân viện được trang trí đầy hoa cúc, cảm thấy hài lòng.

Vu ma ma đi từ bên ngoài vào, vẻ mặt tươi tắn:

- *Viện tử này thật rộng rãi a! Đại tiểu thư, lão phu nhân mời người sang bên đó.*

Gia Hỷ mỉm cười đứng dậy, lễ độ tôn kính:

- *Ma ma đi trước, ta thay áo xong sẽ đến ngay.*

Đối với quan hệ nội nhà, Gia Hỷ không bài xích tổ mẫu nàng, lòng người yêu ghét không rõ ràng, tổ mẫu có thích Phùng Dạ Văn hơn cũng không ảnh hưởng tới bát cơm của nàng. So với trong đám chất nữ, trừ thứ xuất thân phận thấp kém, còn lại phân lượng các nàng trong lòng lão phu nhân coi như cân bằng. Chỉ sợ, đến lúc lão phu nhân quy tiên, một nhà mẫu thuẫn phân gia, Phùng phủ liền suy sụp.

Nếu lão phu nhân thọ lâu, hôn sự nàng Hân thị cũng không dám làm liều, nàng không gọi lấy lòng trường bối, nhưng với tổ mẫu, vẫn nên cung kính hiếu thảo.

Gia Hỷ gọi Bối Lan một tiếng, không nhanh không chậm đi gặp lão phu nhân.

Bầu trời xám đục, trong phòng bếp mỗi tối đã bắt đầu nấu sũa đậu nành phát cho hạ nhân trực đêm. Mưa thu sắp qua, trời lạnh đột ngột, báo hiệu thời tiết vô cùng khắc nghiệt.

Gia Hỷ bước vào trong viện, bởi vì khuất gió nên cảm thấy vô cùng ấm áp. Lão phu nhân vẫy tay nâng đến, ngồi kể bà là Văn Nhượng Nhan, nàng ta đang chăm chú khâu kim khâu khăn tay, thấy Gia Hỷ, Văn Nhượng Nhan liền đứng dậy, vô cùng cẩn thận hành lễ:

- *Thục Trinh Huyền chúa!*

Nói cho cùng là biểu tí muội, nhưng Gia Hỷ và Văn Nhượng Nhan quan hệ không sâu, xa cách mấy tầng không còn thân thiết. Phụng Gia Hảo là tí muội cùng cha hay Phụng Dạ Văn là đường muội chung một tổ phụ có thể nhắm mắt lờ là quy củ. Đẳng này đến tên họ Văn Nhượng Nhan cũng khác xa, bởi thế nàng ta ý thức được địa vị bản thân càng không dám thất lễ.

Gia Hỷ chậm rãi ngồi xuống ghế, tiện tay lấy một sợi chỉ đỏ điểm lên đoá mẫu đơn đang thêu dở đang trong rổ may, cười yếu điệu:

- *Tổ mẫu trời lạnh không ôm chân nằm ấm, gần cửa sổ sợ rằng gió lùa.*

Văn Nhượng Nhan không thấy Gia Hỷ đã động đến nàng ta cũng gương gao ngồi xuống, thân phận nàng thấp kém, Văn lão phu nhân không dám nói ra mẫu thân nàng vì thông dâm mà bị hưu, nàng cũng chẳng phải cốt nhục Văn gia, cho nên Văn gia mới trả về. Bởi thế nàng phải xa rời Mi Châu mới có cơ hội làm người.

Lão phu nhân sửa lại thế ngồi:

- *Tân viện thế nào? Có hợp ý con?*

- *Cũng không tệ, rộng rãi nhiều gian quá là rất tốt! Hay tổ mẫu sang bên đó cùng chất nữ.*

Lão phu nhân cười ha ha, với người già, con cháu hiếu thảo là điều vui lòng nhất, bà vuốt vuốt tay Gia Hỷ:

- *Sắp đến tuổi già đi, nói gì cũng khéo léo!*

Gia Hỷ cũng cười, im lặng tiếp tục thêu. Hồi lâu Vu ma mới mở miệng:

- *Bên đó có thừa gian viện trống nào không thưa Đại tiểu thư?*

Gia Hỷ hơi dừng tay lại, ngoài chính viện với hai nhĩ phòng vẫn có hai thiên viện, vốn một bên không có người ở, bên còn lại nàng định dọn dẹp thành một cái khách phòng riêng, đón tiếp khách nhân bản thân, hạ nhân đã có bốn phòng nhỏ hợp thành một gian phía sau:

- *Vẫn có một thiên viện phía tây còn trống, cháu gái đã cho dọn dẹp sạch sẽ!*

Lão phu nhân ái ngại nhìn Gia Hỷ một chút:

- *Con xem Nhan tí nhi có ở đó được không?*

Gia Hỷ nhìn sang Văn Nhượng Nhan một cái, nàng ta im lặng cúi đầu không nói gì, Gia Hỷ ngẫm nghĩ một chút, sau cùng mới gật đầu:

- *Vốn trong phủ không nhiều viện, nếu Văn biểu tí khiến tổ mẫu không thoải mái thì cứ sang viện cháu gái.*

Văn Nhượng Nhan rung rung nước mắt, thân phận nàng cứ như một quả bóng, bị người đá qua đá lại, vốn chẳng ai muốn tiếp nhận một nữ tử đến một phần tiền cưới cũng không có như nàng. Văn Nhượng Nhan kìm nén xúc động đứng dậy tạ ơn:

- *Đa tạ Thục Trinh Huyền chúa!*

Gia Hỷ buông mẫu thêu xuống rổ may, nhìn kĩ nàng ta:

- *Tí muội trong nhà không nên đa lễ, ta chỉ cần biểu tí yên phận. Tổ mẫu tự có tính toán cho tí à!*

Lão phu nhân cũng không nói gì, bà hiểu rõ ý Gia Hỷ. Hôn sự trong phủ đến tận ba bốn cháu gái đang vừa tuổi. Văn Nhượng Nhan này không nên có tâm tư, đợi đám cưới rồi an vị xong mới đến lượt nàng ta. Văn Nhượng Nhan rừ rừ mỉa mắt, thân phận ăn nhờ ở đậu vốn không dễ dàng sống. Nàng phúc thân thì lễ:

- *Số ta mệnh khổ, chỉ mong bà bữa cơm bốn tám áo không hơn! Mọi thứ đều nhờ vào sự an bài của lão phu nhân!*

Gia Hỷ mỉm cười ra hiệu Bối Lan đỡ nàng ta dậy:

- *Tí nói gì vậy, Phụng phủ sẽ không bạc đãi tí. Cứ cho nha hoàn sắp xếp đồ đạc. Sáng mai viện cũng đã dọn dẹp xong.*

Dùng cơm trưa xong Gia Hỷ thông thả đi về, nàng đi đường vòng trên đường nhiều bóng râm, trời mùa thu lại không nắng. Ăn ăn trong vườn hoa cúc nở rộ.

Gia Hỷ thở dài:

- *Người xem, tổ mẫu sao lại đẩy Văn Nhượng Nhan đến chỗ của ta?*

Bối Lan đi theo sau Gia Hỷ, hơi giặt mình, ngẫm nghĩ thật lâu mới trả lời:

- *Có lẽ bởi vì lão phu nhân không muốn chia ân sủng cho Ngũ tiểu thư, dưới gối lão phu nhân từ trước giờ vẫn chỉ có mình Ngũ tiểu thư! Hơn nữa trên đường hồi kinh, coi như Văn tiểu thư chỉ có tiếp xúc qua chủ tử, ở viện chủ tử là thích hợp nhất!*

Gia Hỷ gật đầu, Bối Lan nói cũng không sai, chỉ mong Văn Nhượng Nhan không gây ra cái thù thân gia.

Thấm thoát đã sắp đến Tết Trùng Dương, Văn Nhượng Nhan cũng vào tây thiên viện được nửa tháng. Nàng ta quả đúng là yên phận, sớm đi thỉnh an tổ mẫu, chếp kinh Phật giúp bà. Trưa cũng ở tại viện dùng cơm. Về phần tiền tiêu vật Văn Nhượng Nhan được mỗi tháng mười hai lượng, bốn người nàng ta cũng có một nha hoàn đem theo từ Văn gia tên là Tiểu Đới.

Gia Hỷ thật sự có chút không yên tâm, kẻ nhận nhận được mới có tâm cơ nhiều nhất. Về phủ cũng đã lâu, trừ những lúc thỉnh an gặp mặt qua, thì Hàn thị vẫn chưa có động tĩnh gì, không khi yên bình đến quý dị.

Mùng năm tháng chín, Gia Hỷ nhận thiệp mời đến yến tiệc Tết Trùng Dương từ trong cung. Mỗi năm ngày này hoàng cung tổ chức vô cùng long trọng. Nếu không có tước vị thật sự không thể đến. Chỉ là Gia Hỷ một cái Thục Trinh Huyền chúa, cho nên lần đầu tiên sau nhiều năm Phụng phủ mới có người vào cung.

Lão phu nhân hồi tưởng những năm tháng lão thái gia còn một tước Hầu, bà cũng vinh hiển được đi dự yến tiệc cung đình. Thế nhưng mọi chuyện cứ như một giấc mộng, thấm thoát từ một phu nhân nay đã trở thành lão bà chống gậy. Lão phu nhân sợ Gia Hỷ chưa đủ trang trọng, liền cho người đánh thêm nhiều trang sức.

Hàn thị nghe tin trong lòng thấp phần khó chịu, sáng sớm đi thỉnh an, Hàn thị đẩy mắt tâm tối hắc đi, chỉ có Phụng Gia Hảo tuổi tảo khác thường. Hàn thị nắm tay nữ nhi bỏ qua Gia Hỷ mà vào trong.

Trong nhà đầy đủ không thiếu ai, đại phòng, nhị phòng, tam phòng, tứ phòng đều đến cả. Ngũ phu nhân ốm đau quanh năm hôm nay cũng được ma mà đỡ tới. Gia Hỷ nhìn Ngũ phu nhân, thân mình nàng ta gầy đến độ không nhận ra được, hai má hõm sâu, ánh mắt vàng vọt.

Vu ma ma tươi cười lấy một lá thư trong tráp ra, nhìn lão phu nhân rồi mới nói với các nàng:

- *Ngũ gia viết thư về, người đang ở biên cương, hiện tại theo dưới trướng Tứ Hoàng tử!*

Hàn thị nhũ mày nhìn sang ngũ phu nhân một cái, ngũ phu nhân này là tí muội cùng họ với bà, gả cho ngũ gia một tên ăn chơi trác táng, sao dùng một cái lại vào quân doanh trở thành người của Tứ Hoàng tử.

Gia Hỷ không nghĩ lời nói ngày đó của mình lại tác động nhiều đến ngũ gia như vậy. Nếu hẳn có thể tốt hơn, sau này chắc chắn cũng không quên nàng đi. Nghĩ thế nàng liền đứng dậy:

- *Chúc mừng tổ mẫu, ngũ thúc cuối cùng cũng có công danh à!*

Lão phu nhân cười không khép được miệng, hẳn là con út nên luôn được bà thương yêu, nay có thể tu tâm dưỡng tính, bà là người vui sướng nhất.

Gia Hỷ nhìn sang ngũ phu nhân:

- *Ngũ thám! Ngũ thúc có thể vì thám mà thay tâm đổi tính, thám cũng đừng nên buồn thương nữa!*

Lão phu nhân nhìn ánh mắt mong lung của con dâu thứ năm, liền có chút mềm lòng đi, dù gì cũng là chính thất cưới về, nếu sinh ra hài tử vẫn là dòng đích, bà thở dài, an ủi đôi câu:

- *Người khuyên can trọng phu cũng là việc nên làm, bây giờ bệnh tật đã thế này, để hôm sau Hỷ nhi để bài tử vào cung mời một vị thái y ra chẩn trị!*

Gia Hỷ thấy ngừ phu nhân hơi chần động, về mặt thụ sủng nhục kinh yếu ột đứng dậy hành lễ.

Lão phu nhân vậy tay Gia Hỷ đến cạnh:

- *Ba ngày nữa vào cung, đừng để mất mặt Phùng phủ, ta thấy đôi vòng tay bạch ngọc tơ vàng này đeo trên người con đích thực hợp, con cầm lấy.*

Gia Hỷ nhìn chất ngọc gần như trong suốt bên trong lồng những sợi vàng có đính hoa lá có cây vô cùng tinh xảo:

- *Tổ mẫu, thứ này quá mức trân quý!*

Vu ma ma đóng trap lại đưa cho Vĩnh Đan. Lão phu nhân cười cười:

- *Con cũng là Huyện chúa, đừng nên cứ mặc mặc mãi được! Thanh nhã là tốt, nhưng không phải lúc nào cũng nên thanh nhã!*

Phùng Dạ Vân mỉm môi làm nũng:

- *Tổ mẫu! Người xem kia! Chỉ có mỗi đại ti được trang sức thôi!*

Lão phu nhân nghe vậy lại không giận, liền gọi Phùng Dạ Vân lên ngồi với mình, lại cho nàng bộ điều hồng ngọc vàng ròng, lại không thể vì thế mà thiên vị đám chất nữ còn lại, nên mỗi người đều có quà, chỉ là không trân quý mấy.

Trên đường về, Phùng Gia Hảo thấy tâm trạng Hàn thị không tốt, mới trực tiếp nói ra:

- *Mẫu thân! Người yên tâm đi! Huy Quận Công ngày đó chắc chắn dâng tấu xin ban hôn cùng Phùng Gia Hỷ!*

Hàn thị vẫn không nguôi được:

- *Ban hôn! Nhưng vậy càng dễ chịu cho nàng ta a! Huy Quận công đường đường là Tam Hoàng tử?*

Phùng Gia Hảo nhìn quanh một giây rồi nói:

- *Huy Quận công có vinh hiển rồi!*

Hàn thị thấp phần mừng rỡ, đã có hôn thê, có nghĩa là dù có thánh chỉ từ hôn thì Gia Hỷ vẫn chỉ có thể là thiếp:

- *Là tiểu thư nhà nào?*

Phùng Gia Hảo kiểu ngao nhìn lên trời:

- *Là Chúa gia!*

Hàn thị nắm chặt bàn tay lại, chuyện Châu Tích ở Mi Châu hại đời Phùng Hoa Thường còn chưa giải quyết xong. Nay nếu Phùng Gia Hỷ lại đoạt hôn phu của nữ nhi Châu gia, không phải hai nhà Châu - Phùng sẽ trở thành thù sao.

Hàn thị cho là không tốt, nói ra suy nghĩ của mình, Phùng Gia Hảo hừ lạnh:

- *Mẫu thân làm mẫu thân, Châu Tích tình cái gì chứ, tuy Lê phỉ nương nương có yêu thương hẳn, nhưng Chúa gia Thế tử là người khác, không phải hẳn. Chuyện này chắc chắn Châu Tích nạp Phùng Hoa Thường làm thiếp rồi thì nàng ta sống chết. Và lại Phùng Hoa Thường cũng Phùng phỉ chúng ta có bao nhiêu quan hệ. Châu Lê phỉ đang có Cửu Hoàng tử sẽ không muốn gây thù với phật tử đâu!*

Hàn thị nghe nữ nhi nói có lý, cũng không ý kiến gì nữa, Phùng Gia Hảo bực nhọc nhìn Hàn thị:

- *Mẫu thân có tính toán vì nữ nhi không vậy, nếu Phùng Gia Hỷ trở thành thiếp của Huy Quận công, không phải Hoàng thượng sẽ đến bực họ phỉ nhà sao? Khi ấy nữ nhi chắc chắn sẽ trở thành Huyện chúa! Sa này loại sự tình được vào cung đấy, không chỉ mình Gia Hỷ ta có thể đi!*

Hàn thị nhìn con gái, hồi lâu mới nói:

- *Vậy thì em rảnh phải điochtức cái hôn sự này! Không thể để cho chuyện không thành được!*

Phùng Gia Hảo gật gù đầu:

- *Chị Hoàng thượng không đồng ý!*

Hàn thị âm hiểm:

- *Nếu Hoàng thượng không đồng ý, khi đó chúng ta sẽ biến chuyện này trở thành không thể cứu vãn, Huy Quận công nhớ chúng ta mà cầu xin một cái Huyện chúa!*

Phùng Gia Hảo lập lại:

- *Ý mẫu thân là...gọn áo hành hcom?*

Hàn thị không nói gì, nắm tay Phùng Gia Hảo về viện.

Phía sau giả sơn hoa viên, Bối Lan đang giả vờ quét dọn ngấm ngầm nghe được một màn.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Chương 40: Ó Vay Có Trả

Hoàng thượng năm nay khoảng bốn mươi tuổi, thời trẻ là một Vương gia cực kì anh tuấn cho nên hiện tại tuy đã trung niên vẫn giữ phong độ khác thường. Trên người tỏa ra quý khí của bậc thiên tử, khiến ai nấy đều không rét mà run.

Thời kì Vĩnh Nguyên thịnh trị này dân chúng no ấm, mùa màng tốt tươi, ngoại xâm cũng không dám làm càn, những cuộc thảo phạt man tộc biên giới hằng năm đều bị quét sạch. Tuy quốc khố vốn không mấy dư giả nhưng cũng không quá túng thiếu.

Thứ duy nhất khiến Hoàng thượng phiền lòng chính là hậu cung. Hoàng cung thời Vĩnh Nguyên từ khi Hoàng thượng lên ngôi chỉ yên ổn trong mấy năm đầu tiên. Sau đó vì nhiều lý do mà Hiền Hiếu Thánh Đức Hoàng hậu Vương thị qua đời, Thái hậu cũng quy tiên, Tuồng phượng phẩm Hoa Phó Hậu Tương thị mẫu phi Thành Hầu bị giáng làm Tần vị ra bên ngoài.

Trong cung nhiều năm qua cho đến hiện tại chỉ còn một Tương Hoàng Quý phi nắm giữ Phượng ấn và một Vạn Quý phi có Thịnh Vương dưới thân coi như là cao nhất. Tuy vậy Thái tử vẫn là con ruột của Vương Hoàng hậu, là đích trưởng tử danh chính ngôn thuận.

Cục diện trong hậu cung rối loạn như vậy, cho nên tuyển tú lần này, có thể là một đợt sóng ngầm, âm thầm thay đổi hướng gió.

Từ sáng sớm, xe ngựa của Gia Hỷ đã xuất phát, tuy yến tiệc mãi giữa chiều tổ chức đến đêm, nhưng Hoàng cung đâu phải phủ đệ nhà nào. Các nàng đi vào, đưa bài tử tiếp mời kiểm tra. Lại phải còn đi vấn an các nương nương trong cung. Nhân dịp hôm nay, nữ quyền nhà mẹ đẻ phi tần được danh chính ngôn thuận gấp mặt. Trước giờ dự yến, phải đi theo ma ma cung nữ đổi xiêm áo, để phòng đem hung khí. Lệ này mới được đặt ra mấy năm nay, sau sự vụ người của Viêm Quốc đưa vũ cơ hành thích Hoàng thượng.

Xe ngựa Gia Hỷ dừng trước cổng lớn Cẩm thành đã thấy một đoàn xe phía trước dài dằng dặc, từng chiếc một đi qua đều đưa thê bài cho Cẩm vệ quân. Sau đó tiếp tục đi một đường dài nữa. Bây giờ mới đến cửa phía Tây thường dùng cho gia quyến phi tần đi vào. Gia Hỷ xuống xe ngựa, người đánh xe theo một công công rẽ đi hướng khác, Vĩnh Đan đỡ Gia Hỷ chậm chậm bước vào, Bối Lan đi phía sau, ôm một rương gỗ nhỏ, bên trong là phục sức để dự yến buổi chiều.

Dẫn đường cho nàng là một ma ma đã lớn tuổi, đây là lần đầu vào cung. Gia Hỷ cái gì cũng không biết. Nàng chỉ là Huyện chúa mới được phong, trong khi những tiểu thư có phẩm cấp khác đều là hoàng thân quốc thích hoặc gia tộc phi tần. Vĩnh Đan cúi vào tay ma ma một hồng bao dày nặng. Vị ma ma này nhanh nhẹn nhét hồng bao vào tay áo:

- *Thực Trình Huyện chúa lần đầu vào cung?*

Gia Hỷ mỉm cười gật đầu:

- *Vốn là lần đầu, mong ma ma chỉ điểm!*

- Cũng không có gì, bây giờ nó tí đưa Huyện chúa đến nơi để phục sức của người. Trong đó có khách phòng riêng để người nghỉ ngơi đợi đến dự yến. Hoặc đi vấn an các nương nương. Hoàng Quý phi nương nương tuy giữ phương ân nhưng lại không thường xuyên mở cửa cung. Huyện chúa có thể đến vấn an Vạn Quý phi, nếu Vạn Quý phi đang tiếp gia quyến thì có thể gặp qua Giảng Đức phi. Đức phi nương nương tính cách hiền hậu, sẽ không làm khó người! Thực phi nương nương họ Lan, là dòng dõi thế gia, không dễ gần, tốt nhất không nên gặp. Còn Hiền phi nương nương xuất thân Phan phủ là nhà tướng nên nhanh nhẹn thoải mái, người có thể đến đó, hữu duyên có thể gặp được Phan Tử Công tử nổi tiếng kinh thành. Còn Lệ phi nương nương thì kiêu ngạo, không thường gặp người lạ. Và lại Lệ phi hôm nay có lẽ cũng tiếp đãi gia quyến.

Có tiền trong tay làm gì cũng dễ, ma ma này xem ra rất rõ chuyện trong cung. Gia Hỷ lắc đầu:

- *Vốn định sang bên Hoàng quý phi thỉnh an, nếu nương nương không thích hợp ta cũng không định đi đâu nữa. Không biết trong cung có vị Công chúa nào không?*

Ma ma kia nghe nàng nói vậy cũng đoán được nàng không muốn tranh thủ quan hệ hay muốn tìm hôn sự thế gia, tự khắc đánh giá nàng cũng cao hơn:

- *Đại Công chúa ở Tông Tự chưa quay về, Huyện chúa không thể đến thăm. Nhị Công chúa có lẽ cũng đang tiếp đãi gia quyến, Tam Công chúa là nữ nhi Thực phi, sẽ không rảnh. Ngũ Công chúa, Lục Công chúa đều theo mẫu phi, Tứ Quận chúa bình thường không ra ngoài. Nhưng có Ngọc Vũ Công chúa là đích nữ Tam Thân Vương, người có thể nói chuyện cùng! Ngọc Vũ Công chúa cũng đang ở khách phòng.*

Gia Hỷ để cung nữ kiểm tra cất giữ tư trang xong liền muốn đi dạo một chút. Hoàng cung này nơi nào được đi nơi nào không được đi đều có chuẩn bị sẵn, hai bên đường đi cung nữ thái giám rất nhiều, có thể chỉ đường hoặc nhắc nhở các nàng. Loại sự tình hữu duyên gặp mặt Hoàng thượng hay các vị Hoàng tử gần như không thể xảy ra.

Gia Hỷ nhìn một vườn hoa cúc nở rộ trong Ngự Hoa viên vô cùng đẹp mắt. Cúc có đủ loại, nhiều nhất là cúc màu vàng tươi, có loại màu nghệ được gọi mỹ miều là Hoàng kim cúc vốn vừa được lai giống. Hoàng thượng đã ra lệnh thưởng hết cho Tam Công chúa, có hồng cúc, bạch cúc và các màu xanh nhạt.

Gia Hỷ mãi mê ngắm nhìn, không hay phía xa có một nữ tử tiến lại gần. Nàng ta xiêm y màu tím nhạt, tóc búi một cái phi thiên kể, khoác áo lụa mỏng màu hồng, thắt lưng cũng hồng bay phấp phới. Giữa trán vẽ một đóa cúc hồng chạm với vòng trán châu tha xuống.

Nàng ta tiến đến gần, mắt liếc ngang gương mặt Gia Hỷ, môi khẽ lên khinh bỉ:

- *Đúng là hèn mọn, ngay cả hoa cúc cũng lấy làm kinh ngạc đến thế!*

Mấy tiểu thư đi sau nàng ta vội vàng phụ họa, cười thành tiếng náo nhiệt cả góc hoa viên. Gia Hỷ ngẩng đầu lên, tư thái nàng vô cùng ưu nhã, dáng vóc yếu diệu, xiêm y lụa vàng khoác ngoài váy xếp trắng dài quét đất, tà áo kéo ra sau chạm nền đá xanh không làm một hạt bụi. Tóc nàng buông hồ trên đôi má đỏ hồng. Kim bộ điều khăn bạch ngọc rung rinh theo từng cử động:

- *Phàm là ngự vật đều quý hiếm, cảnh sắc hoa viên được thừa ân Hoàng thượng cùng các nương nương vô cùng tươi đẹp, không nên bỏ lỡ!*

Nữ tử kia cắn môi không nói được, Gia Hỷ một câu Hoàng thượng một câu nương nương không thể phản bác, nàng ta liền tiến thêm một bước:

- *Người là Thực Trinh Huyện chúa?*

Gia Hỷ gật đầu:

- *Vị tiểu thư trước mặt quý danh là?*

Ti nữ nàng ta vội nói, ánh mắt kiêu ngạo:

- *Chỉ từ chúng ta là Định Hầu Châu phi Quận chúa!*

Gia Hỷ trầm mặc, vậy đây chính là muội muội của Châu Tích - Châu Dư Lộ. Nàng ta cũng là muội muội của Định Hầu Thế tử Châu Tiêu.

Vốn Châu gia chỉ có hai nam tử một nữ nhi dòng chính là Châu Tiêu. Châu Tích cùng Châu Dư Lộ này. Ngoài ra còn mấy người con dòng thứ nhưng thế gia không ai để ý. Châu Dư Lộ vì là chất nữ của Châu Lệ phi mà được một tước phong Quận chúa. Có lẽ vì chuyện của Châu Tích nên Châu Dư Lộ có tính làm khó Gia Hỷ.

Gia Hỷ mỉm cười thật sâu, ôn nhu thì lễ:

- *Gặp qua Quận chúa!*

Một vài tiểu thư phía sau vì không có phẩm cấp hoặc đồng cấp cũng thi lễ trả lễ với nàng. Mắt một lúc òn ào mới dứt.

Châu Dư Lộ ngắm nghía Gia Hỷ thật lâu, trong lòng dâng lên một cố khó chịu. Vì cái gì mà Hoàng thượng muốn ban hôn nàng cùng Huy Quận công xấu xí ngu xuẩn đó. Đã ban hôn thì thôi đi, nay Huy Quận công nhất quyết một hai đòi cưới Phùng Gia Hỷ. Có phải muốn tát lên mặt nàng không?

Châu Dư Lộ ầm ức một hồi:

- *Bên hồ sen có tiểu đình, chúng ta vào đó ngắm cá bơi.*

Bởi Châu Dư Lộ phẩm cấp cao nhất, cho nên đám tiểu thư theo sau liền riu rít đồng ý. Gia Hỷ lấy kinh nghiệm bản thân ở hiện đại, mỗi khi đọc tiểu thuyết nữ chính mà tới hồ sen thì chắc chắn sẽ xảy ra chuyện. Nhưng nàng không thể từ chối, đành phải dè dặt đi cùng.

Trong tiểu đình quả thật mát mẻ, cung nữ cũng dâng điểm tâm lên. Châu Dư Lộ hay đến thăm Châu Lệ phi nên vô cùng thông thuộc cung cấm. Một tiểu thư lên tiếng:

- *Qua tết Trung dương sẽ đến đại hôn của Thịnh Vương a!*

Lại có người bàn luận:

- *Vận Minh Huyện chúa thật có phúc, sắp là Vương phi của Thịnh Vương anh tuấn tài hoa.*

Châu Dư Lộ nhăn mặt, một tiểu thư khác biết ý liền nói khéo:

- *Huy Quận công làm người thành thật, yêu ghét phân minh, đó mới thật là chân ái. Châu ti ti mới là người phúc khí.*

Châu Dư Lộ tâm trạng càng tệ, người trong mộng của nàng chính là Thịnh Vương, vậy mà cô có cô cậu xin Hoàng thượng hết lần này đến lần khác đều không được đáp ứng. Đùng một cái Hoàng thượng lại ban hôn Thịnh Vương với Bạch gia. Nhìn Phùng Gia Hỷ ung dung uống trà, Châu Dư Lộ nổi lên ác ý:

- *Tuy vậy, trước đại hôn Thịnh Vương không phải đã cùng người khác sao? Nghe đồn hôm đó còn trước mặt Vận Minh Huyện chúa!*

Nhắc đến sự tình này, các tiểu thư thường thường chỉ ở trong phủ buồn chán liền bàn luận sôi nổi lên. Châu Dư Lộ mỉm cười, nhìn gương mặt không đổi sắc của Phùng Gia Hỷ:

- *Không phải kẻ thù thân với Thịnh Vương là muội muội của người sao?*

Gia Hỷ đặt ly trà lên bàn đá, mỉm cười không chút hờn giận:

- *Là một thế muội trong nhà, không biết phép tắc mà thôi!*

Ý của Gia Hỷ đã rõ ràng, kẻ gây họa chỉ là một cái thư xuất không đáng quan tâm.

Nào ngờ Châu Dư Lộ không buông tha:

- *Nàng ta là muội muội không phải học từ ti ti mình chứ? Ha ha ha!*

Gia Hỷ đứng dậy, tà áo bay theo gió linh động phiêu dật, thân thể mảnh dẻ nàng tựa vào lan can gỗ:

- *Vốn chuyện không hay ho gì, trong phủ vì toàn ti muội chưa cập kê chưa xuất giá nên tổ mẫu không cho bàn luận chuyện vô si. Từ khi xảy ra chuyện, đến mặt nàng ta, ta cũng chưa thấy qua!*

Mấy tiểu thư kia im bặt mà Châu Dư Lộ liền cứng lưỡi. Phùng Gia Hỷ vừa báo chuyện vô si này tiểu thư khuê các không được nhắc đến. Nhưng các nàng mồm năm miệng mười bàn luận hăng say, vốn định bới xấu Gia Hỷ, ai ngờ chưa gì đã bị gây ồng đập lưng ồng.

Châu Dư Lộ gương mặt ảm ảm đó:

- Người nói ai vô sĩ? Họ Phùng người một cái bò lên giường Vương gia, một cái rù quẩy đến tam ca ta, nay người còn muốn bước chân vào Quận công phủ? Các người đều chỉ xứng đáng làm thiếp thất hạ tiện!

Gia Hỷ nhủ mảy, Huy Quận công đúng là không buông tha nàng mà, thật sự muốn nạp nàng vào cửa ư. Gia Hỷ bấm mười đầu ngón tay sâu vào lòng bàn tay, đoan trang mỉm cười:

- Quận chúa nói năng cẩn thận. Lệ phi nương nương cô cô của người cũng chính là thiếp thất đấy! Hoàng Quý phi nương nương, Quý phi nương nương, cả Tứ phi nữa, trong mắt Quận chúa đều là thiếp thất hạ tiện ư? Lời này Quận chúa dám nói, nhưng ta cũng các ti muội ở đây đều không dám nghe!

Châu Dư Lộ không ngờ một câu tức giận của mình khiến cho bản thân gặp uy hiếp. Châu Dư Lộ lấp bắp:

- Ta...ta...ta không có ý đó. Là người ngậm máu phun người! Người hồ ngôn loạn ngữ!

Từ ngoài tiểu đình, một giọng nói âm trầm vang lên, kiểu hãnh kiến định:

- Bản Vương thấy muội mới hồ ngôn loạn ngữ!

Ngay lập tức đám tiểu thư vội vàng quỳ xuống. Gia Hỷ cũng không ngoại lệ:

- Tham kiến Thịnh Vương!

Thịnh Vương ra hiệu các nàng đồng loạt đứng dậy, tự tay đỡ Châu Dư Lộ. Vạn Quý phi cùng Châu Lệ phi là một chiến tuyến. Cho nên hẳn không có ý định làm khó Châu Dư Lộ. Chỉ là lời nói vừa rồi của nàng ta quá sức hàm hồ ngu xuẩn:

- Ngồi đi, lần sau cẩn thận ngôn hành! Muội cũng sắp gả cho người, không còn nhỏ nữa!

Châu Dư Lộ nhìn thấy Thịnh Vương, đôi mắt liền lúng liếng đưa tình. Gia Hỷ nghi hoặc trong lòng. Châu Dư Lộ rõ ràng là vị hôn thê của Huy Quận công, nhưng lại có tình ý với Thịnh Vương ư? Nói người khác vô sĩ, nàng ta mới chính là vô sĩ. Chẳng phải ganh tị với Phùng Gia Hòa được gần gũi chung đụng Thịnh Vương nên mới bắt hòa cùng nàng.

Châu Dư Lộ nũng nịu chỉ tay vào Gia Hỷ:

- Là nàng ta vô phép vô tắc, thất lễ với muội trước!

Thịnh Vương nhìn Gia Hỷ đang tựa người lên lan can gỗ, eo nhô thắt lùa vàng không đầy một nắm tay, nặng nề xiên xiên vào mớ tóc mềm mại như nhuộm màu mật ong.

Thịnh Vương cảm thấy bản thân nên có tính toán. Phùng Gia Hỷ là đích trưởng nữ, Phùng Thượng thư đang nắm giữ Bình bộ. Hiện tại nàng cũng là Huyện chúa. Nếu nàng là Trắc phi của hắn. Tuyệt nhiên hẳn có được sự ủng hộ của Bình bộ, khi đó, nửa giang sơn này đã nằm trong tay hắn.

Thịnh Vương ôn nhu đứng dậy, giọng nói vô cùng ấm áp:

- Định Hầu Quận chúa Châu gia không có ý mạo phạm hoàng tộc. Tính cách nàng nóng nảy khiến Thục Trinh Huyện chúa cảm thấy ủy khuất rồi!

Gia Hỷ cúi mặt lắc đầu, thân mình nàng hơi nghiêng nghiêng càng lộ vẻ điềm đạm dịu dàng, đối lập với một Châu Dư Lộ bùng bùng tức giận, khí thế ác người kia.

Châu Dư Lộ thấy biểu hiện của Phùng Gia Hỷ như muốn câu dẫn Thịnh Vương, liền khó chịu đứng dậy:

- Vương gia cần gì phải giải thích với nàng ta?

Thịnh Vương nhủ mảy nhìn Châu Dư Lộ không có hảo dễ suy nghĩ trước mặt, lắc đầu:

- Muội đứng ngang ngược nữa. Phùng tiểu thư lần đầu vào cung, muội đứng nên ý thể hiệp người!

Phùng Gia Hỷ mỉm cười kín đáo, khuôn miệng hơi nhếch lên hướng về Châu Dư Lộ khiêu khích. Châu Dư Lộ nhìn thấy càng âm ức, máu nóng bốc lên ngàn ngút:

- Vương gia xem...nàng ta khinh thường muội...

Châu Dư Lộ lao tới, Gia Hỷ đã đoán trước được liền giả vô hoảng sợ xoay người về phía Thịnh Vương:

- A! Vương gia! Cứu mạng!

Đồng thời nàng nhẹ nhàng kéo vạt áo Châu Dư Lộ thuận tiện khiến nàng ta quá đà mà rớt xuống hồ sen. Hoàn toàn là một tai nạn.

Thịnh Vương đỡ lấy Phùng Gia Hỷ đúng lúc Châu Dư Lộ rơi xuống nước. Hắn vừa định lao xuống cứu người thì Gia Hỷ ngắt xiu. Vĩnh Đan cùng Bối Lan la ầm lên:

- Tiểu thư!

Gia Hỷ mắt hơi hé nhìn mảy mà ma thái giám lôi Châu Dư Lộ ướt át lấm lem bùn đất lên bờ, nàng mới yên tâm được. Vĩnh Đan cùng Bối Lan đỡ lên kiểu mềm đến khách phòng mời thái y chẩn trị.

Thịnh Vương đứng trong tiểu đình, nhóm tiểu thư cũng giải tán. Một màn vừa rồi quá kinh sợ. Chút tiểu xảo của Phùng Gia Hỷ không qua nổi mắt hắn. Chỉ là Châu Dư Lộ cũng cần một bài học. Mà nữ nhân như Phùng Gia Hỷ trong mắt hắn, là vô cùng hữu dụng.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Chương 41: Quân Cờ Cho Người

Thịnh Vương đi một mạch đến Diên Hi cung. Vạn Quý phi nằm trên tháp, đang nói chuyện cùng nữ quyến Đông gia Bá phủ. Vốn Vạn Quý phi là thứ xuất, quan hệ một nhà đơn thuần là tất cả cùng đạt được mục đích, không xung đột đến lợi ích của nhau.

Hoàng thượng yêu thương Thịnh Vương vô hạn nên không thể để hắn có nhà mẹ thấp kém, ngoại trừ Đông lão gia đang là Tam phẩm Thượng thư còn ban thêm một tước Bá, tuy thua kém nhà mẹ Thành Hầu là Quốc Công phủ cao cao tại thượng nhưng họ ngoại của Thái tử cũng chỉ Hầu tước, cho nên Thịnh Vương có được yêu thương bao nhiêu đi nữa vẫn bị Hoàng thượng đề tâm.

Thịnh Vương vén rèm đi vào, một nhà nữ quyến liền đứng dậy hành lễ. Nam nữ dù là họ hàng cũng không thể gần gũi, Thịnh Vương chào hỏi mấy câu rồi đến thiên viện nơi hắn thường nghỉ lại.

Một khắc sau Vạn Quý phi cũng sang, Vạn Quý phi mặc áo đỏ thẫm, trăm vàng cài trên tóc rung rinh từng đợt, Hồ Phách vén rèm cẩn thận để chủ nhân bước vào, mà tay Vạn Quý phi được Đông Công công cẩn thận đỡ lấy.

Vạn Quý phi nhủ mảy nhìn Thịnh Vương đang trêu ghẹo một cung nữ. Bàn tay hắn luôn sâu vào áo nàng ta, cung nữ đó chỉ có thể nhắm mắt chịu trận không dám phản kháng, vừa thấy bóng dáng Vạn Quý phi đã vội vã quỳ xuống, khẩn thiết dập đầu:

- Nương nương!

Thịnh Vương phất tay để nàng ta lui ra ngoài. Vạn Quý phi nhìn theo khó chịu:

- Ban ngày muốn tuyên đàm, định để Đông cung bắt được nhược điểm sao?

Thịnh Vương phui phui tay, hừ lạnh:

- Tên gốc Thái tử ấy thì biết gì!

Vạn Quý phi ngồi xuống thấp, lắc đầu:

- Con càng ngày càng phóng túng, Châu Quận chúa là vị hôn thê của Huy Quận công, cô muốn nàng cũng phải kim lòng lại.

Thịnh Vương đối tư thế ngồi:

- Ai nói nhi thần thích nàng ta? Một cái xú nữ nhân ngu xuẩn hết chỗ nói.

Vạn Quý phi nhìn qua Hồ Phách, Hồ Phách là cận nữ bên cạnh từ Đông gia ngày xưa, nàng ta thuật lại nhanh chóng lời nói của Châu Dư Lộ. Vạn Quý phi cũng gật đầu:

- Dù gì Châu gia cùng chúng ta là liên minh, nếu không bệnh vực được cũng đừng nên bao che người khác làm tiểu thư Châu gia mất mặt. Lệ phi chắc có lẽ đã làm ầm ĩ bên kia rồi!

Thịnh Vương thẳng người dậy, mi tâm cau lại:

- Thục Trình Huyện chúa là dạng người khó lường. Nhi thần vốn có chút suy nghĩ để nàng làm Trắc phi.

Vạn Quý phi chậm rãi đưa ly trà lên môi, con trai nàng sinh ra sao nàng lại không biết tính tình hắn. Nữ nhân hẳn dễ lọt vào mắt chắt chắn rất thông tuệ, nếu không cũng là cực kì tinh tế tính toán. Vạn Quý phi mỉm cười:

- Một cái Huyện chúa không hoàng thân quốc thích có khó gì, con đường đường là thân Vương, nàng ta được vào Vương phủ làm Trắc phi đã là phúc phận. Sau khi đón Vạn Minh Huyện chúa vào cửa, mẫu phi sẽ đánh tiếng với Phùng phủ giúp con.

Thịnh Vương tự tay rót thêm trà vào ly của Vạn Quý phi, nụ cười càng sâu:

- Đa tạ mẫu phi!

Phùng Gia Hỷ đã tỉnh ngủ từ lâu, nhưng nàng không ngồi dậy, cũng không để ai biết. Vĩnh Đan ngồi cạnh nàng thì thầm thuật lại:

- Khinh này người của Lê phinương nương có đến đây nhitiểu thư một chút. Cũng đã rảnh.

Gia Hỷ mỉm cười:

- Không có ai trong phòng này chứ?

Vĩnh Đan lắc đầu:

- Không thưa tiểu thư! Chiều nay yến tiệc bắt đầu, cung nữ không rảnh xoay quanh chúng ta. Bối Lan cũng đã cẩn thận canh cửa bên ngoài. Trong này rất an toàn.

Gia Hỷ nhòm dậy, cẩn thận đồ chén thuốc vào chậu hoa cúc trong phòng, xoa xoa bụng:

- Ra ngoài lấy thức ăn đi, ta đói rồi!

Vĩnh Đan cười:

- Thức ăn của khách nhân đều ở phòng bếp khu này, khi này ma ma buổi sáng chúng ta gặp có đến thăm tiểu thư, đã dặn dò nô tì, còn đem điểm tâm đến nữa. Tiểu thư dùng đỡ, nô tì ra ngoài lấy cơm. Bối Lan ở ngoài, có gì tiểu thư cứ gọi.

Gia Hỷ gật đầu một cái, lại thu người vào chăn. Giường nệm ở Hoàng cung vừa mềm mại ấm áp lại có mùi thơm dễ chịu, thật muốn tranh thủ ngủ thêm mấy giấc.

Tiếng bước chân đi vào, rèm ngọc rung rinh nghe lanh canh êm tai, Gia Hỷ mỉm cười:

- Vĩnh Đan! Em về rồi à?

Bối Lan háp tấp theo sau:

- Vương gia! Tiểu thư còn ngủ à...

Gia Hỷ chưa định thần lại đã nghe một giọng cười áp áp:

- Nàng ở đây thanh nhàn quá!

Bối Lan lo lắng nhìn Gia Hỷ, chỉ thấy nàng ra hiệu liền biết ý lui khỏi phòng cẩn thận đóng cửa.

Gia Hỷ đứng dậy hành lễ:

- Tham kiến Vương gia!

Thịnh Vương điềm nhiên lấy điểm tâm trên bàn cẩn một miếng:

- Nàng đang là người bệnh, đừng đa lễ!

Gia Hỷ nhếch môi, hẳn rõ ràng chờ nàng hành lễ xong mới nói, như vậy cũng là biết nàng không có bị kinh sợ thật.

Gia Hỷ ngồi xuống giường, xụ mặt:

- Sao Vương gia vào đây được? Vương gia đến có việc gì?

Thịnh Vương cười khoát hoặc:

- Nơi nào ở hoàng cung này mà bản Vương không đến được? Bản Vương chỉ muốn xem thư nàng tình thần thế nào? Có thể vui vẻ như vậy...rất tốt!

Gia Hỷ thăm than thở, chuyện vừa rồi khiến cả hậu cung đã nhìn chăm chăm vào nàng, bây giờ có người biết được Thịnh Vương đang ở đây thì coi như hồng:

- Vương gia, nơi này người không nên ở lâu, trong phòng toàn mùi thuốc, ta cũng không đau ốm gì nặng nề, người mau đi thăm Châu Quận chúa đi!

Thịnh Vương hừ một tiếng, chưa nói gì thêm đã nghe tiếng Bối Lan bên ngoài:

- Quận công, tiểu thư vẫn chưa tỉnh, không thể vào được, khi nào tiểu thư tỉnh lại, nô tì sẽ đến báo với người!

Tiếng Huy Quận công ngang nhiên:

- Tránh ra! Ta muốn nhìn nàng một chút! Người dám cản ta sao!

Gia Hỷ cười khò, Huy Quận công này quả thật chưa nhìn thấy nàng thì chưa đi. Thịnh Vương phất tay áo đứng dậy, y phục đen thẫm nổi bật hình kỉ lân thêu kim tuyến trên tay áo, hẳn mở cửa trong sự thẳng thốt của Gia Hỷ.

Thịnh Vương đứng giữa cửa, Bối Lan hành lễ một cái rồi rời ngậm miệng. Huy Quận công trần trối:

- Nhị hoàng huynh? Sao hoàng huynh lại ở đây?

Thịnh Vương tựa người vào cửa:

- Ta không được ở đây?

Huy Quận công tay nắm thành quyền chỉ về phía trước:

- Huynh...

Thịnh Vương gạt tay hắn ra, giọng nói lạnh lùng hẳn:

- Đi đi!

Huy Quận công sấn sổ tiến vào:

- Ta không đi! Chưa thấy được nàng ta không đi đâu cả!

- Bản Vương nói người nghe không hiểu?

Huy Quận công thấy Thịnh Vương làm dữ cũng không dám ngao mạn nữa, lập tức vịn lại:

- Đây là khách phòng của nữ nhân, hoàng huynh ở đây làm gì? Có nam quả nữ chung phòng đồng cửa, huynh muốn người khác nghĩ thế nào?

Thịnh Vương cười gần:

- Bản Vương nhắc lại, người đi đi. Nữ nhân bản Vương nhìn vào mắt, không đến lượt người!

Bối Lan trở mặt nhìn, Vĩnh Đan từ xa đem com về thấy vậy không nhận được hoàng hốt, mà Gia Hỷ bên trong nghe đến đây mồ hôi lạnh cũng chảy ròng ròng. Thịnh Vương nói là thật? Vậy Phùng Gia Hòa, Thịnh Vương sẽ xử trí thế nào? Tin này truyền ra ngoài, Phùng Gia Hòa có phải sẽ hận nàng đến chết không? Thịnh Vương quả tham lam, đã có muội muội còn muốn ti ti. Nhưng thanh danh Thịnh Vương luôn tốt, lại là Hoàng tử được phụ hoàng yêu thương nhất, nếu hắn trực tiếp nói muốn nàng, chỉ sợ nàng không thể dễ dàng kháng cự như Huy Quận công.

Huy Quận công thấp phẫn nóng giận, gương mặt đỏ lên, lại không nói được gì:

- Người! Đừng tưởng có mẫu phi là Quý phi thì có thể tự cao tự đại.

Thịnh Vương phất tay một thuộc hạ đến:

- Canh giữ cửa phòng này, nếu Thục Trình Huyền chúa không tự mình ra lệnh, thì bất kể ai cũng không được vào.

Thịnh Vương điềm nhiên rời khỏi, vẻ mặt như vừa rồi không có gì xảy ra, Huy Quận công nhìn theo tức tối, lại thấy vết sẹo dữ tợn trên gương mặt kẻ canh cửa, đành phải âm thầm bỏ đi.

Khải Tường cung.

Thái y đang bắt mạch cho Châu Dư Lộ. Châu Lệ phi ngồi cạnh đó, ánh mắt có chút bức bối:

- Thế nào rồi?

- Bẩm nương nương, Quận chúa chỉ nhiễm lạnh vì uồng phải nước hồ cộng thêm chút kinh sợ, không có gì nguy hiểm. Chỉ cần uống qua mấy thang thuốc là ổn.

Châu Dư Lộ trắng bệch tựa người vào gối mềm nhìn Châu Lệ phi khóc một tiếng:

- Có cô!

Thái y đi rồi, Châu Lệ phi cũng đuổi bắt người ra:

- Nói xem, sao lại để xảy ra sự tình này?

Châu Dư Lộ ô ô khóc, giọng nói khàn đặc đáng thương:

- Là do Phùng Gia Hỷ nàng ta cố tình đẩy con xuống nước!

Châu Lệ phi nắm chặt khăn tay:

- Lại là nữ nhân họ Phùng? Muốn đối địch với bản cung hay sao, chuyện Châu Tích thấy bản cung nhún nhường ba phần liền cố ý làm tới. Kinh để tiểu thư Châu gia? Coi Châu phi ta dễ bắt nạt?

Châu Dư Lộ thấy cô có nỗi giận tâm trạng dễ chịu hơn hẳn, Phùng Gia Hỷ kia vào cung lần đầu, nếu đắc tội với quý nhân chỉ có con đường chết. Cung nữ bên ngoài đem thuốc vừa mới sắc đưa đến:

- Quận chúa, thuốc đã sẵn sàng, người uống lúc còn nóng.

Châu Dư Lộ đỡ chén thuốc đen đặc bốc khói nghi ngút:

- Ta tự dùng được!

Châu Lệ phi nghe mùi thuốc nặng nề liền nhăn mặt:

- Thịnh Vương cũng ở đó sao Phùng Gia Hỷ dám ra tay với con?

Châu Dư Lộ đặt chén thuốc lên bàn, mắt ần ần nước, khi nàng rơi xuống hồ, Thịnh Vương không hề nao động thân mình, chỉ chăm chăm đỡ lấy Phùng Gia Hỷ. Châu Dư Lộ trầm trọng:

- Thịnh Vương...có lẽ...không thấy!

Châu Lệ phi thờ dài, nàng hiểu rõ chất nữ của mình có tình cảm với Thịnh Vương, hai nhà Đồng - Châu nhờ mối hôn sự này có thể thân càng thêm thân, đáng tiếc Hoàng thượng không cho là vậy. Nhanh chóng ban hôn cho cả hai, chỉ là không phải là kết hôn với nhau. Lúc này Châu Dư Lộ rơi xuống hồ, Huy Quận công không thấy mặt mũi đầu càng khiến Châu Lệ phi thêm khó chịu.

Cung nữ Lệ phi quay về, cái mặt không nói, Lệ phi hiểu ý liền dặn dò Châu Dư Lộ nghỉ ngơi. Bản thân ra về:

- Nói đi? Có chuyện gì?

- Nó đi đã qua bên Thục Trình Huyền chúa, Huyền chúa kinh sợ không nhẹ, hiện tại vẫn chưa tỉnh. Người của Huyền chúa nói rằng nàng ta mấy năm trước bị rơi xuống hồ sen nên cực kì sợ nước. Chuyện này có lẽ ngoài ý muốn.

Châu Lệ phi cười nhạt:

- Dư Lộ không bao giờ nói dối bản cung, Phùng Gia Hỷ đích thực đẩy Dư Lộ xuống nước, chỉ là trước mặt Thịnh Vương có thể ra tay kín kẽ như vậy cũng không nên xem thường.

Cung nữ đi bên cạnh Châu Lệ phi hơi ngập ngừng:

- Nương nương, có mấy chuyện nô tì không rõ nương nương có muốn nghe?

- Cứ nói!

- Quận chúa trong lúc ở tiểu đình lỡ miệng nói rằng thiếp thất đều hạ tiện, bị Thục Trình Huyền chúa mạt danh kì diệu (không rõ vì sao, không biết thế nào) thành Quận chúa có ý phạm thượng đến chư vị nương nương. Có lẽ vì thế nên Vạn Quý phi giận, không cho người đến thăm Quận chúa.

Châu Lệ phi xoa xoa mi tâm, Châu Dư Lộ tâm cơ thâm thường làm người nóng vội lại kiêu căng. Nay gặp phải Phùng Gia Hỷ một tiểu thư không phải danh môn thế gia lại được sắc phong Huyền chúa, Huy Quận công thì thôi đi nhưng Thành Hầu ở Mĩ Châu xa xôi còn để tâm đến nàng ta. Vừa rồi ngay cả Thịnh Vương vẫn có ý nâng đỡ. Một nữ nhân như thế, Châu Dư Lộ không thể là đối thủ.

Châu Lệ phi ra ngoài hành lang, thông thả đi một đoạn:

- Không ăn uống không khờ, lần này coi như Dư Lộ nhận được một bài học thích đáng, sau này bước vào Quận công phủ thì thiếp thành dân còn phải dùng nhiều dầu óc.

Cung nữ kia thờ dài một cái:

- Huy Quận công nghe tin Thục Trình Huyền chúa rơi xuống nước nên đệ bài từ tiến cung. Chỉ là bên Huyền chúa không cho Quận công vào, lại bị Thịnh Vương cản. Có điều Quận công cũng không sang bên nhìn Quận chúa một cái!

Châu Lệ phi tròn mắt linh động:

- Thịnh Vương có cùng Phùng Gia Hỷ?

Cung nữ kia khẽ gật đầu:

- Vâng!

Châu Lệ phi thờ nhẹ, chuyện yêu ghét này nàng không quản được. Nam nhân đều như vậy, có mới nói cũ. Lệ phi lẳng lẳng xoay người về chính điện.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chám\)Net](http://EbookFull(chám)Net).

Chương 42: Chương 42: Thơ Xuân Đối Tình (Thượng)

Trời chiều, Gia Hỷ thay y phục chuẩn bị đến Thái Hòa điện. Cung nữ đợi sẵn bên ngoài khách phòng im lặng dẫn đường, Gia Hỷ chậm rãi đi quanh hơn hai khắc mới tới nơi.

Thái Hòa điện tường vàng ngói vàng được chạm trổ tỉ mỉ tinh tế, từng mái ngói uốn cong khám phủ điêu hình rồng nổi lên bản bật. Mỗi một cung điện trong Cẩm Thành đều là tuyệt tác nghệ thuật lẫn kiến trúc, nữ nhân cổ đại chỉ lẩn khuất công trước không ra cổng sau không tới thì làm sao có thể không bị cảm dỗ một khi đã đặt chân vào đây.

Gia Hỷ nhìn một lượt xem y bản thân, xanh thiên thanh thoa hoa sen hồng dưới tà áo chạm quá gối, chân váy màu hải đường xếp ly mềm mại chấm gót chân linh động phiêu dật theo từng bước đi uyển chuyển.

Gia Hỷ có thể không phải là nhan sắc nổi bật nhất, nhưng phong thái ung dung cao lãnh của nữ nhân hiện đại, đã ăn sâu vào xương cốt nàng tỏa ra khiến xung quanh ai nấy đều tự hổ thẹn mình. Nàng kiều ngạo không l uốn cúi trước hoàng quyền, nàng không khúm núm kính hãi bởi cảnh vật dát vàng dát bạc nơi đây. Thế giới nàng từng sống, cái gì mà không có, tòa nhà cao chừng nào, to lớn chừng nào nàng vô cùng quen thuộc. Huống hồ trước kia chưa xuyên qua, nàng cũng thường hay mua vé vào Tử Cẩm Thành ngắm nghía.

Gia Hỷ đến vị trí của mình, nàng vén váy dài cẩn thận ngồi xuống. Một cung nữ dâng trà lên, Gia Hỷ nhìn khoáng sản rộng có hai luồng nước chảy song song dẫn ra Liên Tâm trì. Các Công chúa, Quận chúa, Huyện chúa...đang trò chuyện từng tốp năm tốp ba. Mấy Thế tử, Vương tử, Quận công,...cũng náo nhiệt cười đùa.

Gia Hỷ không nhập vào bọn họ, nàng vốn không thân thuộc với ai. Vừa rồi nàng cùng Châu Quận chúa đã gây ra náo động không nhỏ, tốt nhất vẫn nên yên phận.

Tiếng thái giám hô to:

- *Lệ phi nương nương đến!*

Bên ngoài ồn ào hành lễ, Gia Hỷ cũng vội vàng đứng dậy khụy chân quy cù. Châu Lệ phi lướt tà váy hồng đậm ngang qua nàng liền dừng lại

- *Người có phải là Thục Trình Huyện chúa?*

Gia Hỷ không ngần ngại gật lên, giữ nguyên tư thế lại khụy chân thêm sâu:

- *Thần nữ Huyện chúa Phùng thị ra mắt Lệ phi nương nương. Nương nương vạn an!*

Châu Lệ phi miệng hơi mỉm cười, giọng điệu vô cảm:

- *Ngẩng mặt lên.*

Gia Hỷ hướng mắt nhìn xuống, cẩn trọng ngược cao gương mặt. Châu Lệ phi muốn biết dung mạo nàng quả thật không có gì lạ. Châu Tích không phải vì nàng mà gây họa cho Phùng Hoa Thường sao, nay Huy Quận công lại vì nàng mà to tiếng cùng Thịnh Vương. Châu Lệ phi không tò mò mới có quỷ.

Châu Lệ phi ngắm thật lâu gương mặt thanh tú trắng ngần trước mắt. Má đỏ hồng, môi anh đào mọng nước, chiếc mũi cao nhỏ nhắn cùng với hàng mi rất dài rất dày. Châu Lệ phi ngắm Gia Hỷ gần một khắc, Gia Hỷ cũng đã đứng ở tư thế nửa quỳ này từng ấy thời gian.

Tiếng nam tử bên ngoài mang theo ý thương tiếc vọng đến:

- *Nương nương, Huyện chúa buổi trưa đã kinh sợ, bây giờ hành lễ lâu như vậy thật không tốt.*

Gia Hỷ không nhìn cũng biết người đang vẫy vẫy cho nàng chính là Thịnh Vương. Nàng hướng hẳn hành lễ:

- *Tham kiến Vương gia!*

Châu Lệ phi tựa tiểu phi tiểu, tiến dần về vị trí bản thân:

- *Vương gia là thương hoa tiếc ngọc hay trách bản cung làm khó với Huyện chúa?*

Thịnh Vương cười cười, không chú tâm đáp lại:

- *Vốn sợ nương nương đáng nhiều không tốt, lại lo cơ thể Huyện chúa yếu ớt có bề gì nương nương lại mang tiếng hà khắc.*

Châu Lệ phi an vị rồi mới nhìn Gia Hỷ:

- *Ngồi đi, tránh để người khác nghĩ rằng bản cung khó dễ với người!*

Gia Hỷ thờ một hơi nhẹ nhõm:

- *Tạ ơn nương nương! Tạ ơn Vương gia!*

Thịnh Vương đỡ Gia Hỷ ngồi xuống ghế, tuy nàng hơi nghiêng người tránh tiếp xúc da thịt thân thiết, nhưng vẫn cảm nhận được làn hơi ấm nóng phả vào cổ mình. Ánh mắt có chút lưu luyến của Thịnh Vương khiến nàng phát hoảng.

Ngoài cửa, lần lượt Phan Hiến phi, Lan Thục phi, Giang Đức phi cũng đưa theo các Hoàng tử, Hoàng nữ đến. Trong điện lại ồn ào hành lễ một hồi.

Lúc này Huy Quận công xuất hiện, hẳn vội vàng ba bước thành hai đẩy Thịnh Vương ra xa một chút, sấn đến đối diện Gia Hỷ, khẩn trương hỏi:

- *Nàng không sao chứ? Có chỗ nào không ổn không?*

Gia Hỷ trong lòng thấp phần chán ghét nhưng ngoài miệng vẫn phải giữ thái độ ôn hòa:

- *Tạ Quận công hỏi thăm, ta không sao, vừa rồi nghỉ ngơi đã khỏi hẳn.*

Huy Quận công còn muốn nói thêm đã nghe Thịnh Vương trào phúng:

- *Châu Quận chúa còn chưa có một lời hỏi thăm đâu Hoàng đệ!*

Bấy giờ trong sảnh đã gần như đầy đủ người, chỉ thiếu Hoàng thượng cùng hai vị Vạn Quý phi và Trương Hoàng Quý phi. Cho nên câu trào phúng của Thịnh Vương khiến mọi người có chút chú ý.

Tuy Hoàng thượng chưa chính thức ban hôn, nhưng hôn sự giữa Châu Quận chúa cùng Huy Quận công đã chắc chắn mười mười. Nay trước mặt Châu Quận chúa, Huy Quận công lại quan tâm từ từ khác, đây có phải là hạ thấp uy danh Châu Quận chúa cũng như coi thường Châu gia hay không?

Huy Quận công có ngu ngốc cũng còn chút suy nghĩ. Hẳn không nói gì được, lại không muốn đến hỏi han Châu Dư Lộ, đang dửng dăng thì nghe công công hô to:

- *Thái tử điện hạ đến!*

Huy Quận công mừng như bắt được vàng, vội thân thiết đi lại cạnh Thái tử:

- *Dạ! Hoàng huynh!*

Thịnh Vương đẩy mắt sắc lạnh qua loa chào hỏi, trực tiếp bỏ qua lễ nghi:

- *Điện hạ!*

Hai tiếng tôn xưng khác nhau đã cho thấy mức độ mối quan hệ. Huy Quận công cùng chiến thuyền với Thái tử. Còn Thịnh Vương biểu hiện xa lạ lại không nhún nhường kia chính là muốn bỏ qua tình cảm thù tặc đối đầu.

So với Thịnh Vương, Thái tử gãy hơn, màu da cũng xanh xao hơn, mí mắt hơi sụp vì mất ngủ hoặc lao lực quá độ. Trong kinh thành từng có lời đồn Thái tử vô cùng háo sắc, tâm sinh tưởng là như vậy, Gia Hỷ cẩn thận đánh giá.

Khách mời đã đến đầy đủ, quá đông đúc, quá chói ngợp, hương phấn son nước hoa trên người nữ tử, hương áo xông tỏa ra từ nam nhân, hương của các lò đồng thoang thoảng trong không khí, cả hương trà hương rượu trộn lẫn với nhau, đầu óc Gia Hỷ ong ong khó chịu.

"Hoàng thượng giá lâm!"

"*Quý phi nương nương giá đáo!*"

Tiếng hô của công công vang vọng sảnh đường. Người người đều vội vàng quỳ xuống:

- *Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!*

- *Quýphìnương nương vạnphướckiman!*

Trên ngai rồng một giọng nói uy nghiêm nhưng trầm ấm vang lên:

- *Ngồi đi!*

Sau tiếng tạ ơn, các Hoàng tử Hoàng nữ, Vương Công quý tộc trở về trạng thái ban đầu. Không khí trong điện cũng không quá ồn ào nữa. Hoàng thượng nói mấy câu đại khái chúc mừng ngày lễ, quốc thái dân an, rồi bắt đầu khai tiệc. Mỹ thực được dâng lên, có tiếng chạm đĩa lách cách.

Thịnh Vương mỉm cười đứng dậy:

- *Phụ Hoàng, nhi thần nhân tiết Cửu Trùng này hứng chí làm đôi câu đối muốn kính tặng người!*

Hoàng thượng hướng đôi mắt tinh anh đen trắng phản minh triu mến nhìn Thịnh Vương:

- *Nhị Hoàng nhi tâm tư chu đáo, dâng lên đi!*

Thịnh Vương phất tay, từ bên ngoài, Lữ Định Ân cùng một thủ hạ khác mở to bức tranh thủy mặc họa cảnh giang sơn tươi đẹp vẽ trên nền vải trắng đưa đến, có viết một vế đối, nét chữ rõ ràng tươi đẹp, có uy lực lại có mềm mại. Gia Hỷ thầm khen trong lòng. Thịnh Vương quả thực tài năng, không hổ là người con mà Hoàng thượng thương yêu nhất.

"*Trung hiếu hữu chân truyền, niệm tổ quốc, niệm đồng bào, khởi nhân thiên nhai dĩ lão phụ*".

Vế còn lại vẫn trống. Vạn Quý phi im lặng từ đầu đến giờ mới mở miệng:

- *Xem ra Vương gia vốn chỉ viết được nửa phần, dâng lên Hoàng thượng là đôi nửa phần còn lại?*

Thịnh Vương cười, nhìn Hoàng thượng có ý ủy khuất:

- *Phụ Hoàng xem, vốn dĩ tiết Cửu Trùng để làm thơ ngắm trăng, nhi thần muốn định góp vui, nào ngờ mẫu phi làm bẽ mặt!*

Vạn Quý phi cười ưu nhã, Hoàng thượng cũng cười lắc đầu, cuối cùng mới nói:

- *Đã vậy theo ý con, ai đối được vế sau thì Trẫm trọng thưởng!*

Trên điện xôn xao lên hẳn, có mấy người đưa lên câu đối được Hoàng thượng chuẩn, nhưng không ai khiến Hoàng thượng hài lòng. Không khí từ đó động chuyển sang tranh tài văn chương bàn luận hứng thú.

Gia Hỷ nhìn Thịnh Vương, hẳn đúng thật biết lấy lòng Hoàng thượng. Câu đối này không quá khó, bởi thế ai cũng đối được, nghĩ ra được, khiến cuộc thi trở vui vẻ vô cùng, không thể nào tẻ nhạt.

Đợi một khoảng thời gian không ai lên tiếng, Giang Đức phi đứng dậy:

- *Thần thiếp nghĩ ra được một ý, nhưng tài sơ học thiếu, không biết Hoàng thượng có nhã hứng?*

Giang Đức phi là người phía nam, cũng là phi tử duy nhất người miền nam trong hậu cung Vĩnh Nguyên Hoàng đế. Năm xưa khi nàng mới vào cung, phụ thân chỉ là quan ngũ phẩm, xuất thân có phần thấp kém. Nhưng từ khi Thất Hoàng tử ra đời, mẫu băng từ quý, nàng một đường dễ dàng lên đến Tứ phi.

Hoàng thượng biết tài học của Giang Đức phi không tới đâu, nhưng câu đối đơn giản, liền dễ dàng ta vui vẻ:

- *Chuẩn! Trẫm từ rất lâu chưa nghe ai phi trở tài.*

Giang Đức phi xấu hổ cười cười:

- *Anh hùng vô ấn bản, diệc ngoan dân, diệc nghĩa sĩ, quân giao sư bút thuộc danh gia.*

Thịnh Vương vỗ tay, Hoàng thượng đang ngắm nghĩ cũng khen một tiếng:

- *Hào! Bàn thưởng!*

Giang Đức phi vui vẻ tạ ơn, mắt nhìn sang bên kia Thất Hoàng tử, nàng không rõ vì sao Thất Hoàng tử lại có thể biết được hôm nay Thịnh Vương dâng lên câu đối gì mà chuẩn bị trước. Thất Hoàng tử không giống các Hoàng tử còn lại, tính tình nhất nhất đơn thuần lại hiền hậu, chưa bao giờ có ý định tranh ngôi. Kể cả tranh thủ sự sủng ái của phụ hoàng hẳn cũng không hề.

Vạn Quý phi đưa khăn tay lên che miệng. Trận đối văn này Thịnh Vương đã làm rất tốt. Thịnh Vương có thể ra một câu đối khó thật khó, sau đó để Cửu Hoàng tử giải đố, giúp Cửu Hoàng tử mau chóng nâng cao danh tiếng.

Nhưng Thịnh Vương đã không làm như vậy. Châu Lệ phi tuy cùng chiến tuyến, nhưng tình huynh đệ thâm cung thật sự không tồn tại. Chẳng phải Thái tử cùng Thịnh Vương cũng là huynh đệ ruột hay sao? Không thể tin tưởng chính là vạn lần không tin tưởng.

Thịnh Vương để Thất Hoàng tử biết trước đề đối, vì hẳn chắc chắn Thất Hoàng tử không đủ khả năng trình bày trước đông người. Giang Đức phi sẽ thay con trai làm điều đó. Với Giang Đức phi nhà mẹ không thể lực hẳn không quá dễ tâm. Hoàng thượng thấy Giang Đức phi vui vẻ, tinh thần cũng cao hơn, lại càng đánh giá hẳn rộng lượng hào phóng không có tâm kế.

Hoàng thượng nâng ly rượu lên miệng, như vô tình nhìn về Gia Hỷ:

- *Thục Trình Huyện chúa lần đầu đến dự yến, ngồi ở vị trí nào!*

Gia Hỷ điềm tĩnh tiến ra giữa sảnh, hành lễ:

- *Thần nữ Huyện chúa Phùng thị ra mắt Hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!*

Vạn Quý phi nhìn sang Hoàng thượng:

- *Phùng gia dạy dỗ nữ nhi rất tốt, quy cũ hữu lễ!*

Hoàng thượng cũng gật đầu đồng tình, lại nói:

- *Ái phi khen đúng, đỡ Huyện chúa đứng lên!*

Quang Từ công công tiến đến đỡ hồ tay Gia Hỷ:

- *Huyện chúa thông thả!*

Gia Hỷ hơi nhắc tà áo:

- *Tạ ơn Hoàng thượng, tạ ơn nương nương khen ngợi.*

Hoàng thượng ôn tồn, Phùng Triều đang là Binh bộ Thượng thư, vị trí trung lập, chưa phò trợ ai. Nếu như đích nữ có chút quan hệ với Thành Hầu thì thứ nữ lại sắp làm thiếp Thịnh Vương. Tuy vậy cả hai Hoàng tử này đều đã được ban hôn, từ đây đến cuối năm đều tổ chức hôn lễ.

Đối với Thái tử, tuy Vương Hoàng hậu đã tạ thế nhưng họ ngoại Vương Kỳ Hầu cũng không yếu kém. Họ Vương không giữ chức quan trọng yếu nào trong triều, có điều học trò Vương Kỳ Hầu rất nhiều, rải rác khắp các bộ. Tốt nhất Phùng Triều vẫn nên trung lập, nếu hẳn ủng hộ Thái tử, sợ rằng Thái tử sẽ không nương tình mà trừ diệt những Hoàng tử còn lại.

- *Thịnh Vương đã đại diện nam nhân ra câu đối. Khanh có thể thay mặt nữ tử ra đề đối tiếp theo!*

Gia Hỷ thì lễ nhẹ nhàng, tư thái yếu điệu:

- *Thần nữ không dám thay mặt chư vị nương nương cùng các Công chúa, Quận chúa ở đây. Thịnh Vương học rộng tài cao cảm khái giang sơn đất nước, trung thần nghĩa sĩ. Thần nữ ngày ngày khuê phòng nên chỉ có suy nghĩ nữ nhi thường tình.*

Gia Hỷ hơi dừng lại, thấy mi mắt Hoàng thượng hơi nhướng lên mới nói tiếp:

- *Liễu ám hoa mình xuân chính bản!*

Câu của nàng vừa tà cảnh sắc mùa xuân lại hàm ý tình cảm lứa đôi kín đáo tế nhị. Câu đối này cũng rất dễ dàng, chỉ có bảy từ ba ý mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Chương 43: Thơ Xuân Đối Tình (Hạ)

Gia Hỷ mỉm cười ngồi xuống bàn, ngắm nhìn trân quý mỹ thực mỹ tửu. Yếu huyệt sôi động náo nhiệt, Thịnh Vương liếc mắt ngắm nàng một cái, vẫy tay Lữ Định Ân đến đem bức họa đồ viết đủ hai vế đối còn ướt mực cho Quang Từ công công.

Lữ Định Ân vừa quay lại đã nghe Thịnh Vương nhỏ giọng:

- *Người xem biểu muội người quá thật khôn khéo, biết ý đồ bản Vương khi đưa ra câu đối dễ dàng, nàng liền tự khắc cũng chọn một câu vô cùng đơn giản.*

Lữ Định Ân tay nắm thành quyền nhìn Phùng Gia Hỷ đang nhấm nháp thử một hộp rượu cay. Từ bao giờ hần mới nhận thấy nàng đẹp như vậy, năm xưa nàng một mực thùy chung chờ đợi hần, hần chỉ nhìn nàng là cô bé nhút nhát rụt rè, mỗi khi nàng gọi tên hần đều đem theo ý mong chờ, mỗi hơi mím lại. Thế mà bây giờ, nàng nhìn hần vô cùng xa lạ, vóc dáng yếu diệu thanh tao kia không vì hần mà ngóng chờ nữa, tựa hồ chút tình cảm đây chỉ có hần tự ảo tưởng mà thôi.

Gia Hỷ đang chăm chú hướng mắt đến món bánh trong suốt bên trong có nhân đỏ tươi hấp dẫn, Vĩnh Đan hiểu ý liền gấp vào chén cho nàng. Gia Hỷ hơi hồ muốn thử thì thấy ánh mắt Lữ Định Ân chăm chăm nhìn nàng. Trong lòng Gia Hỷ không rõ tư vị gì, Lữ Định Ân cũng nâng bát quá nói chuyện ba câu, đoạn tình xưa nghĩa cũ với nữ chủ thân thế này nàng cũng nên thay nàng ấy chấm dứt.

Phía trên kia, một tiếng cười khanh khách vang đến:

- *Hoàng thúc, thần nữ nghĩ ra rồi!*

Hoàng thượng yêu chiều nhìn Ngọc Vũ Công chúa, đây là đích nữ Tam Vương gia nổi tiếng xinh đẹp kiều ngạo. Tam Vương gia không hề có con trai chỉ có hai nữ nhi, một là đích nữ Ngọc Vũ được sắc phong Vương Thành Công chúa, hai là thứ nữ Tiệp An Quận chúa.

Hoàng Thượng chuẩn, Ngọc Vũ lấy quạt che nửa khuôn miệng, hào hứng ngắm:

- *Liễu ám hoa mình xuân chính bản*

Châu liên bạch hợp ảnh thành song.

Hoàng thượng cười ha hả, câu đối có ý tứ vui mừng, lại tinh tế điển tà tình yêu đôi lứa. Phía dưới mấy vị tiểu thư Công chúa che miệng cười, mà những ai tình trong như đã cũng liếc mắt nhau.

Hoàng thượng phát tay:

- *Khả lắm, khả lắm, nghe qua câu đối, Trẫm như sống lại nhiều năm trước!*

Hoàng thượng đột nhiên sa sầm nét mặt, đáy mắt mang chút ưu tư, rất lâu sau mới nhìn Quang Từ công công:

- *Hôm nay Linh Tề dài có đốt đèn?*

Quang Từ công công khựng lại một giây rồi vội vàng trả lời:

- *Bẩm Hoàng thượng, cả Cảnh Dương cung chưa bao giờ vắng ánh đèn!*

Vạn Quý phi nắm chặt khăn, Cảnh Dương cung là nơi ở của Trương Khuynh Thành - mẫu thân Thành Hầu. Linh Tề dài kia khi Hoàng thượng mới đăng cơ đã xây dựng cho riêng ả.

Bây giờ ả ra ngoài cung vẫn tìm cách quyến rũ Hoàng thượng, mới đây nhân ban hôn Thành Hầu, Trương Khuynh Thành đã tấn vị thành Hoa Quý Tân. Có ai bị đuổi ra nhân gian còn được ưu ái như ả không.

Đáy mắt Vạn Quý phi ánh lên tia hiểm độc:

- *Nếu Hoàng thượng nhớ thương muội muội, chỉ bằng đón muội muội về cung. Chuyện đã qua lâu, cung nhân cũ cũng không còn ai nhớ!*

Tâm trạng Hoàng thượng ngay lập tức liền không tốt, Vạn Quý phi cố tình nhắc lại sự vụ nhiều năm trước. Hoa Quý Tân khi đó còn là Phó Hậu - danh vị Hoàng thượng từng ái đến mức tự đặt ra cho nàng - ý thế làm càn, đem chuyện nhi tử gấp nạn vong thân nóng giận đoạt mạng phi tần khác. Hoàng thượng ho nhẹ một cái lại phát tay:

- *Bỏ đi!*

Lại nhìn Ngọc Vũ Công chúa:

- *Ban thưởng! Cả Công chúa lẫn Thục Trình Huyện chúa!*

Nghe nhắc đến mình, Gia Hỷ vội vàng nuốt miếng bánh xuống họng, lấy tư thái thông thả nhất hành lễ:

- *Tạ ơn Hoàng thượng!*

Hoàng thượng vừa lòng nhìn biểu hiện yên tĩnh, lại như vô tình nói chuyện:

- *Câu đối có thể khiến lòng người hoài niệm như vậy cũng là may mắn. Trẫm muốn đem cái hi khí này ban xuống.*

Phía dưới tiệc liền xao động:

- *Hoàng thượng nhân từ!*

- *Được rồi! Được rồi! Lệ phi, chất nữ trong nhà đã được bao xuân?*

Chậ Lệ phi tươi cười đứng dậy:

- *Tạ Hoàng thượng quan tâm, thần thiếp đáng là có một chất nữ vừa cập kê! Chính là Quận chúa đây!*

Vừa nói Châu Lệ phi vừa chỉ tay vào Châu Dự Lộ.

Hoàng thượng nhìn theo cánh tay Lệ phi gật đầu ra chiều vừa ý lắm:

- *Tam Hoàng từ lập phi đã lâu, nhưng cả Quận công phi vẫn chưa có người quán gia vụ, lại không người nâng khăn sửa túi. Trẫm thấy chất nữ ái phi cùng hần rất xứng đôi!*

Châu Dự Lộ cúi mặt ngượng ngùng, cho dù nàng không thích cái hôn sự này nhưng cũng không thể nào có lá gan từ chối, sấm sét mưa móc đều là thiên ân.

Vạn Quý phi cũng phụ họa, vuốt mông ngựa để vương là chức nghiệp một đời của phi tần:

- *Đến cả Thành Hầu cũng đã được ban hôn, Huy Quận công không nên chậm trễ nữa!*

Hoàng thượng gật đầu, mấy ngón tay gõ nhẹ trên mặt bàn gỗ quý đen óng:

- *Đã vậy, hôm nay Trẫm ban hôn Châu Quận chúa và Huy Quận công, qua năm mới sẽ cử hành hôn lễ!*

Phía dưới lại xôn xao:

- *Hoàng thượng thánh minh!*

Châu Dư Lộ cùng Huy Quận công tiến ra giữa sảnh, Châu Dư Lộ nhẹ nhàng quỳ xuống, miệng vừa mở ra:

- *Tạ...*

Thì đã nghe Huy Quận công bùng bùng phần nộ:

- *Phụ Hoàng! Nhị thần không muốn!*

Vạn Quý phi sau một khắc gạt mình thì trấn tĩnh, nụ cười trên khóe môi lờ ra rồi rất nhanh thu lại:

- *Quận công nói gì vậy? Lời của Hoàng thượng sao có thể cãi lại?*

Hoàng thượng hừ một tiếng, Quang Túc công công nhìn biểu hiện vạn tuế gia liền khuyên giải:

- *Quận công gia, người mau mau tạ tội đi!*

Huy Quận công ngang bướng:

- *Ta không muốn cười Châu Dư Lộ. Ta không có lỗi ta không tạ tội!*

Hoàng thượng nóng giận bùng bùng, toàn bộ đại sảnh vội vàng quỳ rạp xuống:

- *Hoàng thượng bớt giận!*

Gương mặt Châu Dư Lộ thoát trắng thoát đỏ, đã kích này với một nữ nhân phải gọi là quá lớn.

Hoàng thượng tiến xuống sảnh:

- *Từ xưa đến nay hôn sự là do phụ mẫu định đoạt, há có thể để người làm xằng bậy?*

Thịnh Vương cau mày, giọng nói đầy lo lắng:

- *Tam Hoàng đệ, mau mau xin phụ hoàng tha lỗi! Lại an ủi Châu Quận chúa đi!*

Lời nói Thịnh Vương như đổ thêm dầu vào lửa. Huy Quận công hét lên, giọng điệu bất bình khinh bỉ:

- *Nói tới nói lui là Hoàng huynh muốn ta đồng ý cưới Châu Dư Lộ để huynh rảnh tay nạp Phùng Đại tiểu thư?*

Thịnh Vương cười nhạt:

- *Ta có ý tốt khuyên can đệ, đệ lại đem suy nghĩ vẩn vơ của mình mà gán lên người khác. Ta cùng Vạn Minh Huyện chúa lưỡng tình tương duyệt, chưa đầy nửa tháng sẽ đại hôn, ở đâu ra chuyện ta cùng Thục Trinh Huyện chúa? Đệ thật hồ đồ, đem danh tiết Thục Trinh Huyện chúa ra làm trò đùa?*

Hoàng thượng mặt càng đen lại:

- *Đủ rồi!*

Huy Quận công bỏ bằng đầu gối đến:

- *Phụ Hoàng. Xin người ban hôn nhị thần và Thục Trinh Huyện chúa!*

Gia Hy hiển nhiên biết rõ hàng trăm ánh mắt đang nhìn chăm chăm nàng, nhưng chuyện này là chuyện nhà của Hoàng thượng, nàng còn chưa có quyền lên tiếng ở đây.

Gia Hy cúi mặt càng sâu, cổ lộ rõ thần mình đang run rẩy, tựa hồ chuyện này quá sức chịu đựng của một nữ nhân chưa ra khỏi cửa như nàng.

Hoàng thượng không nói gì, cả sảnh điện yên lặng như tờ, đến cả tiếng ngon nển đang cháy phừng phừng cũng có thể nghe rõ được.

Thái tử hít một hơi dài, nhìn sang Huy Quận Công, hần bất ngờ tiến đến, thẳng một bạt tai giáng xuống Huy Quận Công.

Thịnh Vương dư quang trong mắt lờ lờ, nhanh chóng nhìn về hướng Vạn Quý phi, nhưng miệng vẫn thất thanh:

- *Điện hạ!*

Một khắc đó, Thái Hòa điện sững sờ. Hoàng Thượng nhủ mảy. Huy Quận công ôm gương mặt sung vũ nhìn Thái tử:

- *Hoàng huynh làm cái gì vậy?*

Thái tử quỳ thụp xuống, dập đầu trước Hoàng thượng:

- *Nhị thần bất kính, nhưng Tam Hoàng đệ theo nhị thần đã lâu, nay có thể gây chuyện như thế này, nhị thần cảm thấy vô cùng có lỗi!*

Lại quay sang nhìn Huy Quận công:

- *Đặc biệt lời phụ hoàng dola trong tội bất hiếu, để trối cho hôn sự với thanh mai trúc mã mưu phản quen biết là bất hiếu, để phụ nữ nhi quan viên thành thiếp thất là bất nhân. Mau dập đầu tạ tội với phụ hoàng!*

Thịnh Vương nhìn gương mặt gai góc của Huy Quận công kín đáo nhích môi cười, Tam Hoàng đệ của hần là người ngang bướng ngu ngốc thế nào hần còn không rõ. Hôm nay chưa nháo đủ đâu.

Huy Quận công không tạ tội, hần quay sang nhìn Phùng Gia Hy đang quỳ trên mặt đất, thông thiết nói:

- *Gia Hy, nàng nói đi, nàng thật sự không muốn thành thê tử ta? Ta từng cứu nàng một mạng!*

Gia Hy thờ dài, đã động đến nàng rồi. Phùng Gia Hy cần trọng ra giữa đại sảnh, quỳ xuống dập đầu, giọng nói nàng mong manh có phần khiếp nhược vang lên:

- *Câu Hoàng thượng cho thê tử được nói!*

Hoàng thượng gạt đầu, ừ một tiếng. Gia Hy vành mắt dần đỏ lên:

- *Bẩm Hoàng thượng, Quận công giạt tay cứu con cứu mạng thần tử, nhưng từ đó đến nay chưa nhìn thấy mấy lần, chưa từng gặp mặt riêng biệt, chưa nói được mấy câu. Thiếp nghĩ Quận công giạt tay cứu người, thần tử có thể nguyện kiếp này làm trâu ngựa đền ơn. Nhưng Quận công cứu thần tử dùng thần báo đáp, thần tử làm không được!*

Vạn Quý phi hơi ngược mặt:

- *Người cho rằng Tam Hoàng tử là không xứng với người?*

Hoàng thượng nhìn sang bên cạnh một chút, cũng không nói gì, có ý muốn Gia Hy trả lời câu hỏi của Vạn Quý phi. Hoàng thượng có thể không đồng ý chuyện Huy Quận công chối bỏ hôn sự với Châu gia, nhưng cũng không để một nữ nhân làm nhục uy nghiêm hoàng thất.

Gia Hy không ngừng đầu lên, lệ đã rơi đầy mặt:

- *Thần tử nào dám! Chỉ là hôn sự do phụ mẫu định đoạt, thần tử không có quyền lên tiếng. Hôm nay hôm nay Hoàng thượng đã ban hôn Châu Quận chúa và Quận công gia, đầu là Quận công cứu mạng mệnh dờ dờ là thần tử, thần tử không thể ở ngoài nếu trên hôn nhân của thần tử đoạt hôn phu người khác. Nữ tử thanh danh quan trọng hơn tính mạng. Chuyện hôm nay nào truyền ragoza, thần tử thà rằng bathuêchạ đi xuống cứu tuyền, để không ơnhụy thanh hào Thục Trinh mà Hoàng thượng đã ban.*

Ý của Gia Hy rất rõ ràng, từ trước đến giờ ta với người chưa hề thân mật, chưa gặp riêng tư, chưa có tình ý, nếu như trước đây người đến phủ cầu thân phụ mẫu, ta tuân theo mệnh cha mẹ mà định ra hôn sự, nhưng người đã không làm. Nay người được ban hôn lại muốn ép uống ta vào phủ làm thiếp. Quân tử cứu người không từ lợi, người dùng chuyện cứu người muốn ta lấy thân báo đáp. Ta không dám kháng chỉ, nhưng thà chết còn hơn để tôn nghiêm bản thân bị xâm phạm.

Hoàng thượng phát tay, phía dưới cũng đứng dậy:

- *Tạm Hoàng thượng!*

Tuy vậy không ai dám ngồi, gương mặt thiên tử dăm dăm khó chịu, đến ngon nên cũng chẳng dám cháy mạnh. Hoàng thượng nhìn Huy Quận công vẫn ương bướng quý ở đó, lắc đầu nhìn Thái tử:

- *Ngươi đi tuahầm về! Giúp phần bình tâm.*

Thái tử thở ra một hơi, như vậy Hoàng thượng cũng không định trách tội Huy Quận công:

- *Thần tuân chỉ!*

Hoàng thượng nhìn Lê phi mặt trắng bệch không huyết sắc đứng đó, ngẫm nghĩ lại nói:

- *Chúa bệmặt đỏingocnhụy, ngày mai kèmtheo thánh chỉ banhônHuy Quận Công vàCháu gia Quận chúa!*

Thái tử đứng cạnh Huy Quận công vội vàng đá chân hần, Huy Quận công bị lời nói của Phùng Gia Hỷ mà choáng váng, hiện tại không nghe ra cái gì. Cháu Dư Lộ quý xuông tạ ơn, Huy Quận công cũng dập đầu.

Hoàng thượng mỉm cười:

- *Được rồi, tất cảngôi đi!*

Phía dưới lại đồng loạt:

- *Hoàng thượng nhàn từ!*

Bấy giờ vũ cơ mới dâng ca mữa lên, nhưng cũng chẳng ai để tâm xem cá. Mọi người đều vì chuyện vừa rồi suy nghĩ ít nhiều. Có người nhìn Gia Hỷ thương cảm, họa vô đơn chí, nhưng cũng có kẻ vui sướng khi người khác gặp nạn. Ở đây là Hoàng cung, tai vách mạch rừng nhiều vô kể, chỉ sợ chưa tận tiết, chuyện đã lan ra khắp hang cùng ngõ hẻm kinh thành.

Gia Hỷ nhặt nhều uống rượu suông chờ qua tiết. Đến khi tiệc tàn, nàng đã say không biết gì. Hôm nay coi như nàng là người bị hại, có say một chút cũng được thông cảm. Vĩnh Đan và Bối Lan cẩn trọng đỡ nàng ra xe ngựa thì đụng phải Thịnh Vương.

Thịnh Vương nhìn bộ dạng của Gia Hỷ, âm thầm lắc đầu, phản phó Lữ Định Ân:

- *Tịchhônay cácdường lớnkinh thànhầnhều tăng cườngtuấntra, nhưngđигì cũng đã trễ, ngươiđưaThục TrinhHuyệnchúa hồi phủ.*

Lữ Định Ân chấp tay thành quyền nhận lệnh. Thịnh Vương cũng lên xe rồi đi. Mà Lữ Định Ân cười ngửa bên cạnh xe Gia Hỷ. Trong lòng hần âm i khó chịu cùng tức nuối, hôm nay, hần chỉ sợ rằng nàng sẽ bị gả cho Huy Quận Công mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Chương 44: Ngũ Vị Tạp Trần (Thượng)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mặt trời lên đến ngọn cây, Gia Hỷ mới tỉnh dậy. Vốn sau khi hồi phủ nàng nên gặp qua tổ mẫu. Nhưng tối qua Gia Hỷ say mềm cá người, khó khăn lắm Vĩnh Đan mới dứt cho nàng được ít canh giải rượu. Bởi thế cả sáng hôm nay không ai đến làm phiền.

Gia Hỷ vươn vai ngáp dài mấy cái, Bối Lan cũng hầu hạ nàng rửa mặt thay quần áo. Vĩnh Đan chép miệng lo lắng:

- Tiểu thư không kịp tỉnh an lão phu nhân rồi! Khi này Vu ma ma có cần dặn, nghị trưa xong tiểu thư hẵng qua.

Gia Hỷ ngáp dài gật đầu. Nàng xoa xoa bụng:

- Ta muốn dùng bữa, một bát mì thậtbòLan Châu không được quá chín, một phần hoànhthánh ngũ vị, cá sữ đậu nành cùng quấy!(*)

Vĩnh Đan mỉm cười, khoác áo ngoài cho Gia Hỷ:

- Được được, tiểu thư đợi một chút, mấy món này đều có sẵn, sẽ nhanh thôi!

Bối Lan hầu hạ xong cũng ra ngoài rèm, Gia Hỷ ngồi trên bàn, hương trà tảo đỏ ấm nóng tỏa lên, Bối Lan siết tay lại, hơi ngáp ngừng:

- Tiểu thư!

Gia Hỷ mãi nhìn qua tổ trời nổi trên tách trà một chút cũng không để ý, Bối Lan cẩn rằng định kêu thêm tiếng nữa thì Vĩnh Đan đã quay về.

Vĩnh Đan khó chịu nhìn Bối Lan một cái, lướt qua người nàng lạnh giọng:

- Sao không vào trong xem tiểu thư có sai bảo gì?

Gia Hỷ biết thái độ của Vĩnh Đan không tốt, Bối Lan chỉ là tỉ nữ tam đẳng quét sân tưới cây sau một buổi trở thành nhất đẳng nha hoàn đi bên cạnh người nàng, Vĩnh Đan hòa hợp được mới là có chuyện.

Và lại Gia Hỷ không tin ai mưu phản, kể cá nha hoàn thấp thân, Vĩnh Đóa là một bài học cho nàng, nếu không có Triệu Từ Đoạn, hiện tại nàng đã không còn ngồi ở đây hưởng thụ. Nhưng đối người chẳng phải lúc nào cũng may mắn biến ngay thành an.

Nàng đầu thủ như truyền kì của Hoa Quý Tần mẫu phi Thành Hầu, được cung nữ hi sinh mạng sống, lại đồng cam cộng khổ cùng Hoàng thượng trong cơn động đất, người khác sinh nở một chân bước vào cửa tử, Hoa Quý Tần lại sinh ra Đại Công chúa trong hang ngập nước.

Nàng không có bàn tay vàng như vậy, chỉ tự gắng sức mình. Nếu hai tỉ nữ có hiềm khích nàng mới có thể quản lý họ. Chỉ sợ họ thần mật, rồi một ruột đối phó nàng.

Gia Hỷ ngẫm nghĩa Bối Lan, nếu có thể chịu được chen ép từ Vĩnh Đan mà không hiểu hiện ra mặt, chứng tỏ là người trầm tĩnh, coi như cũng có chút hữu dụng.

Bối Lan theo sau Vĩnh Đan, giúp Vĩnh Đan xếp đồ ăn trên bàn, Vĩnh Đan hơi hất tay nàng ta ra, một cái bát cũng không cho Bối Lan động đến. Sau cùng cũng là Vĩnh Đan dom thức ăn cho Gia Hỷ. Bối Lan đành phải ra ngoài chuẩn bị nước rửa tay.

Gia Hỷ thần nhiên ăn mì, xong xuôi còn tiếc nuốt húp vài muỗng nước dùng thơm ngọt:

- Em cũng đừng hà khắc với Bối Lan quá, nàng ta nhỏ tuổi, em nên chỉ bảo thêm!

Vĩnh Đan không gật cũng không lắc đầu, nói sang chuyện khác:

- Trời cũng trở lạnh, Hà ma ma đã đi nhận than từ thần phòng rồi ạ! Ngày mai cũng có người đến lấy số đo để may y phục mùa đông. Phủ chúng ta may mắn vẫn có lão phu nhân chống đỡ, thật giàu có, nhiều cái Bá phủ Hầu phủ trong kinh chi còn là một cái vô rừng mà thôi!

- Dù sao ngày trước tổ phụ cũng từng mang một tước Hầu, tuy không được truyền lại tồn từ nhưng điền trang ruộng đồng cũng không bị thu lại, căn cơ có sẵn, tổ mẫu của hồi môn vô cùng nhiều lại không có nữ nhi, cá đời kì cốp vì Phùng gia, phụ thân lại được Hoàng thượng coi trọng, mỗi năm đều đều có thưởng. Làm sao thua thiệt được!

Gia Hỷ ngừng đĩa, Phùng phủ chi còn thiếu một cái tước vị nữa là có thể leo lên nhất đẳng huân quý thế gia, chỉ là tước vị nói thì dễ làm mới khó. Trông chờ Đại thiếu gia thì đồ Trọng Nguyên để được phong tước thật là hảo huyền, hơn hết, cho dù hần có may mắn thì được, Hoàng thượng cũng chưa chắc đã muốn phong tước cho Phùng phủ.

Gia Hỷ không thạo chính trị. Nhưng với đầu óc hai mươi lăm tuổi hiện đại nàng cũng tạm hiểu cục diện bây giờ trừ Thành Hầu vẫn ở đất phong thì còn lại các Hoàng tử rất cân bằng. Thái tử có ngoại tổ phụ là Vương Kỳ Hầu, chừng nào chưa lập tấn Hậu thì Quốc trưởng vẫn chưa đổi. Mà có tấn Hậu đi chăng nữa, Thái tử vẫn là đích trưởng tử của Hoàng thượng, là nhi tử ruột thịt duy nhất của Hiền Hiếu Thánh Đức Hoàng Hậu Vương thị, tôn quý khôn kể. Hơn hết, Thái Đại Công chúa là Hoàng tỉ khác mẹ của Hoàng thượng cũng gả vào nhà họ Vương, chính là đại cứu cứu của Thái tử. Cùng với Huy Quận công, Thái tử hiện tại vẫn là trụ quân danh chính ngôn thuận, nắm trong tay nửa phần triều chính, lại nắm giữ Hộ bộ và một

phần Hình bộ.

Có điều Thịnh Vương không phải tay mơ, Vạn Quý phi Đông thị là thứ nữ được đổi thành dòng đích, nhan sắc trung đẳng mà bỏ được lên nhất phẩm hậu cung. Vạn Quý phi không quá được sủng ái nhưng Tương Hoàng Quý phi luôn đóng cửa cung đã khiến Vạn Quý phi một tay che trời trong hậu cung. Chuyện xưa đồn đoán Hoa Quý Tân buộc phải rời cung là do trúng kế Vạn Quý phi.

Xét về tài năng diện mạo Thịnh Vương đều hơn hẳn Thái tử một bậc. Thịnh Vương giao lưu quan viên rộng rãi, danh tiếng trong kinh thành vô cùng tốt. Thịnh Vương tài năng thiên bẩm là điều hiển nhiên ai cũng thấy, khi còn là một tiểu Hoàng tử ở Nam Đại Chung cung Thịnh Vương xét về tuệ chất chỉ thua duy nhất Lục Hoàng tử yếu mệnh của Hoa Quý Tân, chính là đệ đệ đã mất của Thành Hầu. Hiện tại Đông gia một tước Bá, Đông Thượng thư nắm Lại bộ trong tay. Châu Lệ phi cùng Vạn Quý phi có mối quan hệ cộng sinh, Cửu Hoàng tử cũng rất được Hoàng thượng yêu thương. Châu gia là một tước Hầu nhưng Cửu Hoàng tử còn quá nhỏ tuổi. Có điều Châu gia cũng phụ trách một phần nhỏ trong Hộ bộ.

Người hiện tại chưa tiếng tăm gì nhưng tương lai rực rỡ khỏi hoàn phải kể đến Tử Hoàng tử. Chuyện đồn đại trong kinh thành đều cho rằng Tử Hoàng tử cùng Thành Hầu có hiềm khích lớn liên quan đến mẫu phi hai người. Nay Tử Hoàng tử đã đi ra biên ải huyện binh ba năm, khi trở về ắt sẽ nắm không ít quyền uy trong tay. Chỉ là Tử Hoàng tử không có mối liên hệ nào cùng Thái tử hay Thịnh Vương càng không thể cùng chiến tuyến với Thành Hầu. Tạm thời chính là một thể lực riêng.

Thành Hầu, nhân vật cuối cùng, hiện tại điều duy nhất Gia Hỷ biết là Thành Hầu có rất nhiều bạc cùng lương thực, nhưng chuyện này của hắn kín kẽ vô cùng. Nếu có lọt ra ngoài, thì thiên hạ cũng chỉ đoán đúng một phần mười số của cải hắn tích góp được. Nếu Thành Hầu về kinh thì sẽ là phe cánh thứ tư, còn nếu không hắn chỉ có thể là nhân Vương.

Các Hoàng tử còn lại hoặc quá nhỏ để tranh đoạt, hoặc đứng ngoài cuộc, hoặc xuất thân không đủ.

Hộ Bộ quản lý chuyện thu thuế muối, thuế sắt. Hình Bộ liên quan trực tiếp đến xử án. Lại Bộ sắp xếp quan chức tước vị. Ba bộ này đều đang chia đều cho các Hoàng tử. Nếu bây giờ Binh Bộ phụ trách quân lính lương thảo nghiêng về ai thì người ấy hưởng lợi, thậm chí thay đổi cả cục diện. Phùng Triều phụ thân năng hai mươi năm trung quân không một sơ sẩy đến qua tứ tuần mới bỏ lên được Tam phẩm Thượng thư. Nếu thể lực Phùng phủ mạnh, có liên hệ hoàng thân quốc thích, biết đâu lại khiến Hoàng thượng nghĩ ngờ mà đại môn gặp họa. Phùng phủ muốn sống yên ổn, chỉ có thể diệu thấp cấp đầu an phận.

Gia Hỷ rửa tay, cũng không nghĩ trư mà quyết định đi bộ tiêu thực, mùa thu trời không nóng, ra tiểu đình ngồi một chút cũng là ý hay.

Gia Hỷ men theo hoa viên chọn tiểu đình gần khóm trúc xanh mát, có tán hoa kim quế che kín mái không hanh hao. Gia Hỷ ngồi được một khắc thì thấy Phùng Diễm Dung thông thả đi đến:

- Đại tì!

Gia Hỷ mỉm cười:

- Tam muội ngồi đi!

Phùng Diễm Dung vén tà váy xanh lục, tiếp chén trà từ tay Vệnh Đan, trầm ngọc trên đầu rung rinh:

- Hôm qua ti đi vào cung thế nào?

Gia Hỷ biết đây là Phùng Diễm Dung ý tứ hỏi đến Huy Quận công giữa đại diện xin ban hôn:

- Trong phủ nói ta như thế nào? Đại phu nhân lại không tiếc lời dơm đặt?

Phùng Diễm Dung như trút bỏ được gánh nặng, thở ra nói:

- Đại phu nhân hôm qua nghe tin từ trong cung truyền ra, đã gặp tổ mẫu nói ti...trắc nết là một, bất kính Hoàng gia là hai. Cho nên...

Phùng Diễm Dung cũng hơi khó xử nhìn Gia Hỷ, Gia Hỷ nhàn nhạt lên tiếng:

- Nếu ta đoán không nhầm thì mẫu thân muốn ta đệ bài từ tiến cung tạ lỗi, lại phải đến Huy Quận công phủ xin được làm thiếp!

Phùng Diễm Dung mỉm cười:

- Ti bớt giận!

Gia Hỷ hừ lạnh một tiếng, Hân thị nghĩ cái gì trong đầu năng còn không rõ hay sao, cái thai vừa sẩy đã không chịu nổi mà đi gieo gió:

- Từ Hồng thế nào rồi?

Phùng Diễm Dung lắc đầu:

- Hiện tại năng ta vẫn ổn, lần trước thai nhi có hơi động, Đại bá cũng miễn năng ta thỉnh an Đại phu nhân. Cho nên tạm thời không vấn đề gì.

Gia Hỷ không cho là phải:

- Từ Hồng làm sao thoát khỏi bàn tay của Đại phu nhân? Muội cũng nên tính một đường lui. Cho dù Hân phủ không còn ở kinh thành, nhưng Phó Đô Ngự sử là chức quan trọn đời, Hân Ngự sử lại là phụ thân của Đại phu nhân, cũng là trung thần được Hoàng thượng tin tưởng. Nếu Đại phu nhân điều tra ra được, sợ rằng đợt này Nhị thúc không dễ nhậm chức!

Phùng Diễm Dung hơi nắm khăn tay lại, năng biết bản thân quá vội vàng khi ra tay hãm hại Hân thị, nhưng Hân thị cùng Nhị phòng vốn có thâm thù đại hải, năng không cam tâm nhìn Hân thị sống an nhàn. Mẫu thân năng tuy biết chuyện nhưng cũng làm ngơ, có điều năng không tính xa như Phùng Gia Hỷ, phụ thân năng về kinh đã gần một năm vẫn chưa được phân bổ chức quan nào! Trong nhà đã hơi sốt ruột.

Phùng Diễm Dung ngồi thêm một khắc thì vội vàng cáo từ ra về. Gia Hỷ vượt ve tà áo, sắp đến sang viện lão phu nhân, chắc chắn Hân thị đã bày binh bố trận. Lần này Hân thị thật muốn năng gả đến Quận Công phủ hay sao? Rốt cuộc Phùng Gia Hảo thật sự có mệnh phượng hoàng hay không mà phải đem năng ra làm đá kê chân.

Gia Hỷ thông thả đứng lên:

- Giờ này có lẽ tổ mẫu đã dậy. Chúng ta sang bên đó!

Vệnh Đan cẩn thận che ô cho năng, trời không nắng, nhưng vẫn hanh hao, gió thu xào xạt.

Văn Nhược Nhan từ đằng xa vội vội vàng vàng đi lại, suýt thì đâm phải Gia Hỷ, năng ta hơi giật mình, gương mặt trắng bệch, diêm dạm đáng yêu:

- A! Huyền chúa!

- Văn ti đi đúng cẩn thận một chút, bây giờ ta sang bên tổ mẫu, tì ti có đi cùng không?

Văn Nhược Nhan hơi nắm ống tay áo, lắc đầu:

- Ta...à không...ta có việc gấp...Huyền chúa đi thông thả!

Gia Hỷ chưa kịp đáp lại đã thấy năng ta nhanh chân chạy đi. Vệnh Đan nhủ mảy:

- Điệu bộ che chéng giấu giấu, cứ như vừa làm chuyện sai trái!

Gia Hỷ liếc mắt:

- Không được bàn luận chuyện chút, Văn Nhược Nhan trong phủ này cũng làm một tiểu chủ nhân chính!

Vệnh Đan biết bản thân lỡ lời:

- Nô tì có lỗi! Nhưng tiểu thư xem, rõ ràng năng ta có gì đó oan!

Gia Hỷ nhìn theo tà áo trắng đã khuất xa của Văn Nhược Nhan, phản phó:

- Bối lan, nghe giọng xem thử Văn tiểu thư mấy ngày hôm nay thường gặp ai, làm gì?

Bối Lan đi rồi, Gia Hỷ tiếp tục vòng theo hoa viên thông thả đi từng bước một. Trong phủ này, đúng là không người nào có thể khiến năng bất lo, báo sao nữ nhân trạch đấu thường không sống thọ.

Mi thật bỏ Lan Châu

Hoàn thánh ngũ vị

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mạc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook_Full\(cham\)Net](http://Ebook_Full(cham)Net).

Chương 45: Chương 45: Ngũ Vị Táp Trần (Trung)

Già Hỷ mỉm cười đứng trước cửa viện dục Vu ma mà báo lại lão phu nhân. Bên trong có tiếng oanh oanh yến yến rộn ràng. Vu ma ma quay lại rất nhanh:

- Đại tiểu thư, lão phu nhân mời người vào!

- Thật phiền ma ma!

Gia Hỷ tươi cười, đáng đi yêu điệu đến trước sảnh:

- *Chất nữ thỉnh an tổ mẫu, chất nữ buổi sáng không khỏe không đến được, tổ mẫu thương yêu chất nữ mà bỏ qua!*

Lão phu nhân về mặt không có gì khác thường, chỉ vào ghế:

- *Con ngồi đi!*

Gia Hỷ nhìn xung quanh chào hỏi:

- *Gặp qua mẫu thân!*

Hàn thị lạnh mặt, hồ hững gật đầu. Gia Hỷ cũng không để tâm, nhìn Nhị phu nhân cùng Tứ phu nhân đang nói chuyện:

- *Nhị thẩm, Tứ thẩm đều khỏe?*

Nhị phu nhân cười, gương mặt dịu dàng, Tứ phu nhân vẫn giữ bộ dáng vui vẻ như thường ngày:

- *Khỏe khỏe, chỉ là dạo này hơi đau lưng, hạ nhân ngày càng đông đúc, mùa thu đến phải thu hoạch tích trữ rau củ lại còn sắp cuối năm, việc nhiều vô kể!*

Nguyễn thị đây là cố ý khoe khoang bản thân đang quản việc trong phủ, vốn dĩ món hồi này của Hàn thị, chỉ là Hàn thị mang thai không làm nhiều được, lão phu nhân để cho Tứ phòng quản gia. Bây giờ cái thai Hàn thị không còn nữa, lão phu nhân cũng chưa có ý gì trả lại quyền hạn.

Hàn thị nhếch miệng:

- *Tứ đệ tức nếu thấy không khỏe thì mời đại phu chẩn mạch, biết đâu lại hoài nhi tử, khi đó tha hồ nghỉ ngơi!*

Nguyễn thị không thể sinh nở là điều cả phủ ai cũng biết, nếu không Mã di nương đã chẳng có cơ hội sinh ra hai vị thiếu gia. Nguyễn thị thích chọc ngoáy người khác nhưng bản thân không thâm trầm như Hàn thị, là người khai mào nhưng lại thường xuyên chịu thua thiệt:

- *Tẩu tử chẳng phải cũng vừa không giữ được đứa nhỏ sao, vẫn nên tình dưỡng sức khỏe! Tránh để lần tới lại trượt ngã!*

Lão phu nhân ho khan mấy tiếng, gõ gõ trượng xuống nền. Hai bên phòng biết ý mới dừng khẩu chiến lại.

Gia Hỷ nhìn quanh phòng, trừ nàng ra không có một tiểu thư nào, thế này cũng đã đủ hiểu. Hôm nay nhất định là vấn tội nàng đi. Thêm ngum trà nữa, thì Tam phu nhân tắt tà đi tới, Tam phu nhân đi trễ, trên người lại ăn mặc vô cùng trang trọng, Tam phòng không dư giả, nhìn qua cũng biết, Tam phu nhân đã dốc hết vốn liếng ra. Lão phu nhân với này phòng thứ xuất không nhiều định kiến nhưng cũng không quá yêu thương, thấy Tam phu nhân đi trễ thì khó chịu:

- *Người làm gì giờ này mới chịu đến?*

Tam phu nhân biết tính khí lão phu nhân thất thường, nhưng gương mặt ẩn ẩn đồ kia đang chất chứa chuyện vui, Tam phu nhân cũng không che giấu, liền tạ tội:

- *Mẫu thân, con dâu đi trễ, mẫu thân bỏ qua. Chỉ là bên Hạ gia Bá phủ vừa cử bà mới đến, con dâu tiếp chuyện qua loa mà chậm trễ!*

Lão phu nhân nhìn Vu ma mà một cái, thấy Vu ma mà gật đầu xác nhận rồi lui ra. Hàn thị hơi nâng mí mắt không quá biểu cảm, Nhị phòng siết khăn tay một chút, mà Nguyễn thị không tự chủ liền mở miệng:

- *Tam tẩu, là vị công tử nào của Hạ gia?*

Nói xong Nguyễn thị mới biết bản thân lỗ lòi, lão phu nhân còn chưa mở miệng, có điều Nguyễn thị là thịt trong lòng bàn tay của lão phu nhân, nên bà cũng chẳng bao giờ trách cứ. Lão phu nhân phất tay để Tam phu nhân ngồi xuống, mới hỏi:

- *Đầu đuôi thế nào con kể xem?*

Tam phu nhân nuốt vội ngum trà trong miệng:

- *Sáng sớm hôm qua quân gia có đưa cho con dâu bài thiếp bà mời Hạ gia hẹn rằng hôm nay gặp mặt. Con dâu vốn đã sang bên này định thưa với mẫu thân, nhưng khi đó mẫu thân còn ngủ không gặp được. Sáng nay lại không thỉnh an, bà mới qua thưa thì đến nên bây giờ con dâu mới tới được.*

Lão phu nhân gật đầu, Tam phu nhân thấy vậy thì dè dặt nói tiếp:

- *Là Đại công tử Hạ gia muốn cầu thân Phùng Tú Mị! Nếu nhà chúng ta đồng ý, họ sẽ đưa tín vật, nhờ Hạ phi nương nương làm chứng hôn ước. Khi nào Phùng Tú Mị cập kê sẽ rước về!*

Nguyễn thị hơi há miệng:

- *Hạ Đại công tử chính là đích trưởng tử Hạ gia, người thừa kế tước vị. A! Tính ra cũng là với cao đi!*

Lão phu nhân gật đầu đồng ý với Nguyễn thị:

- *Đúng là với cao, nhưng lấy dâu cưới thấp gả gái kẻn cao, coi như là món đáng hợ đổi. Hạ Thái thú đã già yếu mấy năm nữa cũng hồi kinh, Lục ti nhi qua đó không sợ khổ.*

Tam phu nhân hơi ca thán:

- *Con dâu biết mối hôn này với chúng con đã là rất tốt, tôi qua con nói chuyện cùng trưởng phu, chàng cũng cho rằng vẫn nên tiến tới.*

Nguyễn thị siết siết khăn tay, Phùng Tú Mị gả cao như vậy, giao thiệp sẽ rộng hơn. Danh tiếng Phùng gia cũng tốt, nữ nhi phòng thứ xuất có thể gả đến Bá phủ. Đối với Phùng Dạ Văn mười phần có lợi. Nguyễn thị liền tươi cười đắc thắng:

- *Phu nhân Hạ gia hiện tại là kẻ mẫu, cũng không thể quản nhiều chuyện của Hạ Đại công tử, Lục ti nhi qua đó cũng dễ sống hơn.*

Lão phu nhân cũng cho là phải, gật đầu đáp ứng:

- *Đã thế cứ để Hạ gia sang đây bàn chuyện đính ước. Cũng đừng tỏ vẻ vội vàng khiến bên đó xem thường Phùng gia!*

Tam phu nhân thấy việc đã thành liền yên trí:

- *Tạ mẫu thân. Con dâu sẽ làm theo lời người sắp xếp.*

Lão phu nhân gõ gõ quai trượng xuống nền:

- *Nữ nhi mới lớn không nên để trong nhà lâu, nữ nhi nhà chúng ta đều không đúng tuổi tuyển tú, các con nghe ngóng dần mà chuẩn bị hết đi. Tránh để chuyện như Tú ti nhi.*

Hàn thị cúi mặt, Phùng Gia Hòa là Tứ tiểu thư trong phủ lại làm ra chuyện mất mặt, tuy chỉ là thứ xuất nhưng con của thiếp thất cũng chính là con đích mẫu. Chuyện này ảnh hưởng không ít đến danh tiếng Đại phòng:

Lão phu nhân hóp một ngum trà:

- *Đại ti nhi, hôm qua con vào cung đã xảy ra chuyện gì?*

Đến rồi, cuối cùng cũng đã đến giờ vấn tội nàng. Gia Hỷ vội vàng đứng dậy, điệu bộ hơi có chút run rẩy:

- *Thưa tổ mẫu, hôm qua chất nữ dự yến, trong lúc trò chuyện cùng Châu Quận chúa có chút mêm mệt đã ngã xiêu. Chất nữ tạ tổ mẫu quan tâm, chất nữ đã khỏe hơn nhiều rồi ạ.*

Hàn thị thẳng người một chút, nhìn gương mặt có chút sợ sệt của Gia Hỷ:

- *Châu Quận chúa bị rơi xuống nước?*

Gia Hỷ thành thực gật đầu:

- *Đúng như vậy, nàng ấy trong lúc nói chuyện có hơi mông này chonền...*

Hàn thị nhanh chóng cắt ngang lời:

- *Chonền trành giành sạch của Thịnh Vương người lên tại đây Quận chúa Châu gia xuống đó?*

Gia Hỷ cầu lên đùi thật đau, đến khi viên mắt đỏ rom róm nắng mới ngừng đau:

- *Mẫu thân nóiگوی؟* *Thịnh Vương* đã có hôn thê lại sắp cù hành hôn lễ, hơn nữa trong phủ còn có Tử muội đang đợi nạp vào. *Nữ* hisa có thể làm ra chuyện như vậy. *Và* lại *Châu Quận* chú cũng đã định hươc với *Huy Quận* công. Sao lại xảy ra cái gì mà tranh giành như thế?

Hàn thị cười nhạt:

- *Ngươi cái gì mà không dám làm? Hết đây?* *Châu Quận* chú a rồi xuống hồ send cội *Lê* phin uong mương, lại càu dẫn *Thịnh Vương* gặp riêng trong khách phòng Hoàng cung, dụ dỗ *Huy Quận* công kháng chi. *Ngươi* là muốn óe thoe cầ *Phùng* phin này thà bại dan hệt?

Gia Hỷ nhàu mày, nước mắt rơi xuống, nâng quỳ trên sàn, bộ dạng uất ức giải bày:

- *Mẫu thân, Châu Quận* chú là sẩy chân rồi xuống nước, khi đó *Thịnh Vương* cũng có mặt, nếu nữ nhi đẩy nàng ấy, làm sao có thể vãi trư chemắt thánh. Còn chuyện *Huy Quận* công, om càu mạng là chính phụ mẫu hồi báo, *Quận công* gia cũng chưa từng đánh tiếng muốn lấy thân báo đáp. Nữ nhithật không rõ bản thân chưa từng trò chuyện riêng biệt thân mật, ngay cả sinh thân cũng không hề gửi thiệp mời, là *Huy Quận* công tự đến tặng quà, làm mẫu thân đáp lễ. Sao lại thành nình cáu dẫn *Quận* công?

Hàn thị hơi ghen, đúng là sau khi *Huy Quận* công cứu mạng Gia Hỷ, Hàn thị là người đưa lễ vật đến cảm tạ. Sinh thân Gia Hỷ cũng là Hàn thị đưa thiệp mời, mà quà trả lễ cũng do chính Hàn thị chuẩn bị. Gia Hỷ chưa bao giờ động tay vào chuyện này.

Hàn thị lạnh giọng:

- *Ngươi nói không liên quan, vậy sao giờ đại yển Huy Quận công lại kháng chi xin Hoàng thượng ban hôn* *ngươi*?

Gia Hỷ e sợ lắc đầu:

- *Nữ* nhikhông biết!

Hàn thị cho rằng Gia Hỷ đã cứng họng liền được nước lần tới:

- *Ngươi không biết? Chuyện này bại hoại gia phong, ngươi cùng Huy Quận công không dám vào cùm átsaoháncó thể dám kháng chi càu* *ngươi*? *Ngươi* giờ tuyên tiệc đám tang nhiên từ chối đối song đòi chết, đây cớ phải là dẫn vào ынghiêmHoàng thất? *Huy Quận* công làaichứ? Là *Tam* Hoàng tử dan hính ngôn thuận? *Hôn* sự từ trước đến giờ do phụ mẫu quyết định mà o đến lượt *ngươi* ra trước cầ đại diện nhỏ ngôn loạn ngữ!

Gia Hỷ thấp phần khó chịu, cái gì là chua ngoa thâm độc, đây chính là chua ngoa thâm độc nhất. Một mực nói vì *Phùng* phủ, cố ý đẩy nàng vào bất trung bất hiếu bất nghĩa. Theo lời Hàn thị trước mặt Hoàng thượng đòi sống chết là bất trung, tự ý quyết định hôn sự là bất hiếu, cự tuyệt ân nhân cứu mạng là bất nghĩa. Ba cái tội danh này, Gia Hỷ nếu bị gán lên liền khó làm người.

Nguyễn thị thấy Đại phòng xào xáo thì hà hê, liền chép miệng:

- *Cớ phải Đại tầu quả là khà khế không? Là mđích mẫuthì thứ nữ thấthân, làm kếm mẫuthì trường nữ trắcnết?*

Hàn thị biết bản thân đã vạch áo cho người xem lưng, nhưng Gia Hỷ còn ở đây bà không thể nào yên tâm được. Gia Hỷ có đi làm thiệp cho *Huy Quận* công, *Phùng* Gia Hảo mới có thể chạm đến tước phong được.

Hàn thị lạnh dạn:

- *Thật khiến* *ngươi* *quantâm, Đại* tầnhĩcũng là chất nữ cầu *ngươi* đẩy, quả không từ ótsẽ ảnh hưởng đến các cầu trong *Phùng* phủ a.

Gia Hỷ âm thầm bĩu môi, đẩy nàng đi làm thiệp *Huy Quận* công mới là ảnh hưởng đến thanh danh *Phùng* phủ:

- *Theo ý mẫu thân* nình nênlà mthế nào mở phải?

Hàn thị thấy mục đích sắp đạt được thì trò giọng ngọt ngào:

- *Không phải mẫu thân ép uổng* *ngươi, mẫu* thầnxem *ngươi* nhữthân sinh. *Huy Quận* công điugi cũng là *Tam* Hoàng tử lại dưới trường *Thái* tử, chúng ta không đủ khànáng để đắc tội. *Ngươi, tốt nhất phải để* bầitừ tiến cung tạ tội, rồi mẫuthần sẽ không đến *ngươi* chịu thiệt thòi mà gá vào *Quận* công phủ.

Gia Hỷ thật sự muốn nhỏ vào mặt Hàn thị, đề tiện vô si. Vai Gia Hỷ run run, nàng thổn thức:

- *Nữ* nhithật không rõ bản thân đã làm sai điếu gì. *Huy Quận* công rõ ràng luôn lạnh nhạt với *Châu Quận* chú a nàg rồi xuống nước cũng không hề hồi thăm. Đến khi bị ban hôn lại đi ngót đại mữ nình là mbiadở! Nữ nhichỉ báo oản trong sạch cho *Phùng* phin mà thôi!

Hàn thị tưởng rằng Gia Hỷ đã thông nên nghe nàng nói lại tức giận không chịu được vừa vuốt ngực vừa mắng:

- *Là mẫu thân muốn tốt cho* *ngươi*? *Ngươi* còn không hiểu? Thật không biết tốt xấu!

Lão phu nhún hừ một tiếng, chỉ tay về phía Hàn thị:

- *Tam* oithấy *ngươi* không biết tốt xấu!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Chương 46: Ngũ Vị Táp Trần (Hạ)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hàn thị sững sờ nhìn lão phu nhân:

- *Mẫu thân!*

Lão phu nhân lạnh nhạt:

- *Ngươi* có ba nữ nhĩ, một đi làm thiệp cho *Thịnh Vương*, một đi làm thiệp *Huy Quận* công, vậy *Nhị* tí nhĩ phải làm sao?

Hàn thị trước khi vẫn tội Gia Hỷ đã tính đến đường này, danh tiếng của *Phùng* Gia Hảo vẫn là quan trọng nhất. Hai cái thiệp nhưng đều là thiệp của Hoàng tử. Hơn hết *Phùng* Gia Hòa chỉ là thứ nữ, không lên được mặt bàn, còn *Phùng* Gia Hỷ không phải là do *Huy Quận* công đích thân cầu Hoàng thượng hay sao, đầu phải là *Phùng* phủ muốn dâng người đến. Ai có thể nói ra nói vào cái gì?

Hưởng hồ, *Phùng* Gia Hòa cùng *Phùng* Gia Hỷ và *Phùng* Gia Họa tuy là tí muội nhưng không phải một mẹ sinh ra, nếu bị người khác nắm nhược điểm cũng chỉ là do Hàn thị hà khắc với con riêng của trượng phu. Chuyện như vậy trong các gia tộc lớn không hề thiếu.

Hàn thị nhường mày:

- *Mẫu thân, vốn dĩ* cả hai *Đại* tí nhĩ cùng *Tứ* tí nhĩ đầu phải gá vào nhà hạ tiện. Chuyện của *Tứ* tí nhĩ tuy xấu hổ nhưng dù sao cũng chỉ là thứ xuất. Còn với *Đại* tí nhĩ, *Huy Quận* công đã yêu thương như vậy, có khi sang bên đó, lại tranh được bình thê, đứng ngang hàng chính thất?

Bình thê? Mặt Gia Hỷ nổi lên vân đỏ, coi như Hàn thị đã có tính toán tốt, lần này quyết chỉ phải đẩy nàng vào hố lửa. Gia Hỷ ngẩng mặt lên, nước mắt đã giàn giụa:

- *Mẫu thân, làm* sao người biết Hoàng thượng sẽ đồng ý để *Huy Quận* công nạp ta vào phủ?

Hàn thị phớt lờ:

- *Huy Quận* công muốn nạp một cái thiệp cũng phải đợi Hoàng thượng đồng ý hay sao? Chuyện hôn nhân đại sự là do phụ mẫu quyết định, người đứng nhiều lời.

Lão phu nhân không nói gì nữa. Lời của Hàn thị hợp lý xác đáng. Chỉ cần *Huy Quận* công và *Đại* phòng trao đổi thiệp canh chọn ngày tốt nạp *Phùng* Gia Hỷ vào phủ một cách hợp tình hợp lý sẽ không ai nói được gì. Chỉ là nạp thiệp, không cần kinh động long nan.

Lão phu nhân uống một hớp trà, lời vừa rồi khiến bà có chút suy nghĩ, Huy Quận công giữa đại tiệc đám kháng chi cũng coi như si mê Phùng Gia Hỷ, nếu nàng quả thật có cơ hội làm binh thế, chưa biết chừng thì từ nàng sau này được thừa kế tước vị. Huy Quận công cùng Thái tử thân thiết, sau này Thái tử chân chính lên ngôi sẽ không tiếc một tước Vương cho hắn. Khi đó, chưa biết chừng Gia Hỷ phong quang vô hạn. Mà Phùng phủ sẽ được thơm lây.

Lão phu nhân mềm giọng lại:

- Cả hai ngồi xuống đi!

Phùng Gia Hỷ lạnh bực đáy lòng, một nhà chỉ biết nghĩ đến lợi ích bản thân. Nàng không có nương che chở, sang bên Quận công phủ đầu với Châu Dư Lộ được tử hôn có Châu gia đứng sau chống lưng kia, sợ rằng đến xương cũng bị ăn sạch, còn đời trôi lên bình thế.

Hàn thị đắc ý mỉm cười, lão phu nhân nói tiếp:

- Đại ti nhi chọn ngày tốt để bãi tử tiển cung tạ tội cùng Hoàng thượng. Không cần nhắc đến hôn sự. Chuyện đó cứ để phụ mẫu người quyết định.

Phùng Gia Hỷ nắm chặt tay, nữ tử ở ở đại không có quyền gì hết. Nếu số phận nàng đến cùng phải chịu làm thiếp cho người, thì đánh phải đi bước nào tính bước đó.

Gia Hỷ lau nước mắt thì lễ:

- Vâng! Thưa tổ mẫu!

Lão phu nhân nhìn trưởng nữ ngoan ngoãn hiếu thuận liền có chút đau lòng. Tuy gả cho Hoàng tử nhưng làm thiếp vẫn là làm thiếp. Bà lắc đầu bước vào trong:

- Hôm nay đến đây thôi! Các người về đi!

Bốn phòng đồng loạt đứng dậy ra về, Gia Hỷ đi hơi chậm, toàn thân như bị rút cạn sức lực. Phía trước Nhị phu nhân cũng dừng bước:

- Đại ti nhi, hôm nào rảnh, con sang bên Nhị thẩm nói chuyện cho đỡ vắng.

Gia Hỷ gật đầu đồng ý. Nàng uể oải quay về viện. Bối Lan đón nàng trước cửa, thấy thần sắc kém tươi sáng của chủ tử cũng hiểu được việc không hề suông sẽ.

Vĩnh Đan mau mắn rót nước trà:

- Tiểu thư, bây giờ người tỉnh sao?

Gia Hỷ xoa xoa mi tâm, gương mặt một màu:

- Đến đâu hay đến đó vậy. Em ra ngoài hỏi xem khi nào phụ thân quay về, tiện thể hỏi cho ta chút canh gà.

Vĩnh Đan nhanh chân chạy đi. Bối Lan nhìn theo bóng nàng khuất xa mới thở nhẹ:

- Tiểu thư, buổi trưa có người thấy được Văn tiểu thư cùng Đại thiếu gia ở chung một chỗ.

Gia Hỷ tuy không cười nổi nhưng trong lòng có chút khoái trá. Hừ, Văn Nhược Nhan cùng con trai duy nhất của Hàn thị tốt nhất nên nhất kiến chung tình yêu nhau đến chết đi sống lại mới có thể khiến Hàn thị tức chết.

Gia Hỷ khoan khoái uống hớp trà:

- Còn gì nữa không?

Bối Lan cần mẫn, lúc sau mới đáp:

- Tiểu thư, em có chuyện này, không phải em nghi luận chủ tử nhưng hôm trước, khi người chuẩn bị vào cung. Nhị tiểu thư cùng Đại phu nhân nói chuyện, em vô tình nghe được. Họ muốn...

Gia Hỷ biết rõ đây là chuyện nghiêm trọng, nếu không Bối Lan chẳng ấp úng như vậy, tâm trí nàng trở nên căng thẳng:

- Em nói đi.

Bối Lan thuật lại toàn bộ nội dung nghe được, cả việc Hàn thị cùng Phùng Gia Hào muốn để Huy Quận công đoạt thân Gia Hỷ. Khiến nàng không thể trở mình, buộc phải đến Quận công phủ làm thiếp.

Gia Hỷ không bất ngờ, Hàn thị làm sao có thể dâng com đến miệng nàng, để nàng làm binh thế? Chỉ có mơ. Thất thân trước khi nạp vào, đến hạ thiếp cũng không bằng. Còn không phải qua đó để Châu Dư Lộ để đầu cười cồ. Hàn thị tính toán thật tốt à. Huy Quận công cường bức nàng, Hoàng thượng chắc chắn sẽ đền bù, nhưng là đền bù với Phùng phủ, với phụ thân nàng Phùng Triều. Chính là đền bù cho Phùng Gia Hào. Không phải cho kẻ bị vấy bẩn như nàng.

Vĩnh Đan vén rèm đi vào, tay nâng bệ một khay gỗ:

- Tiểu thư, đây là Nhị phu nhân đưa hạ nhân đem sang. Tiểu thư mau ăn cho nóng.

Súp yến sào bách hoa*? Món này của Nhị phòng có quá trân quý không? Phần lượng yến sào của Nhị phòng không nhiều, cả năm nay Nhị lão gia còn chưa được nhậm chức, không có lương bổng. Nhị phu nhân có phải đã rất tốt với nàng.

Gia Hỷ đón lấy bát súp, thông thái ăn hết, dù tình cảnh có thế nào nàng cũng không phụ kiếp này sống lại. Bình đến thì tương cận, không nên quá bi quan mà thương thân.

Gia Hỷ suy nghĩ trong đầu, nên tặng chút gì có giá trị thực tế cho Nhị phòng. Dù sao bên đó có một di nương vừa hạ sinh em bé đúng lúc nàng đi Mi Châu, khi về vì nhiều việc mà quên mất:

- Lấy một khóa trường mệnh đúc bạc đưa đến chỗ Nhị phu nhân, đứa nhỏ là thứ xuất không nên quá trang trọng, lại thêm một tượng song mã bằng vàng đi.**

Vĩnh Đan gật đầu, ở phủ này người từng tốt với chủ nhân nàng chỉ có Tam tiểu thư cùng Tam thiếu gia, nay là Nhị phu nhân, giữa con hoạn nạn không bỏ đá xuống giếng lại còn lo lắng an ủi. Không hậu tạ chính là thiếu xót:

- Tiểu thư, lão gia hôm nay đi cùng Phủ Doãn đại nhân có việc công. Qua giờ com chiều mới hồi phủ. Sau đó sẽ đến thư phòng. Nó ti đã hầm canh gấuthoekhẩu vị lạogia. Đợi đến khi đó chắc chắn vừa kịp lúc.

Gia Hỷ mỉm cười, Vĩnh Đan cũng không tệ, nhắc đến canh gà liền biết ngay hầm cho Đại lão gia. Có ti nữ như vậy cũng thật tốt.

- Bối Lan em pha nước tắm giúp ta đi, rồi ra ngoài cổng đợi phụ thân vừa về thì báo ta biết!

Gia Hỷ ngâm mình trong nước ấm, chỉ cần không để Hàn thị danh chính ngôn thuận gả nàng đi thì tự khắc những âm mưu quỷ kế kia nàng sẽ cố gắng mà an bài thỏa đáng.

Sau giờ com, bên viện Hàn thị đèn đuốc sáng rõ. Từ ngày Tú Hồng có thai, Đại lão gia cũng chỉ nghỉ ngơi bên phòng Hàn thị. Bây giờ còn quá sớm. Hàn thị nhàn nhã ăn trái cây cuối mùa thôn trang vừa đưa về.

Phùng Gia Hào vén váy đi vào:

- Nương, Phùng Gia Hỷ nàng ta đến thư phòng! Nương không biết sao?

Hàn thị hỏi hột:

- Thì sao? Nó có thể gây ra cái gì, mẫu thân đã gửi báai thiếp tạ lỗi Huy Quận công, ngày mai sẽ sang bên đó. Chỉ cần Quận công lên tiếng muốn nạp nó vào, thì lão gia còn không đồng ý?

Phùng Gia Hào vẫn không cho là đúng, lắc đầu quầy quậy:

- Nương! Không nên xem thường nàng ta. Tranh chấp với Quận công trước đại diện Hoàng thượng ta còn có thể làm, huống hồ gì là suy chuyển phụ thân?

Hàn thị tức rề nhìn đám vô trái cây trong đĩa:

- Đến khi nó thất tiết thì phụ thân con khất tổng cổ đi.

Phùng Gia Hào nhìn trời chuyển gió ào ạt, mỉm cười:

- Gần tết trời tuyết huyết mai cũng nở, năm nào phủ chúng ta cũng làm từu hội. Năm nay cũng không nên thiếu à!

Hàn thị vuốt vuốt tóc Phùng Gia Hào gật đầu, được nửa canh giờ thì Đại lão gia đến. Phùng Gia Hào nũng nịu một hồi cũng quay về phòng.

Đại lão gia coi áo khoác ngoài, tâm trạng không thoải mái lắm. Hàn thị đẩy lòng khó chịu nhưng vẫn tỏ ra vui vẻ:

- Thiếp có hằm ít canh gà, chàng dùng qua cho nóng?

Đại lão già lắc đầu:

- Không ăn! Hý nhi khi này đã đưa qua rồi!

Hàn thị cụt hứng, liếc mắt nhanh dò đoán tâm ý:

- Lão già không vui?

Đại lão già ngồi xuống giường, vẻ mặt vẫn dăm dăm:

- Nàng là mẫu thân kiểu gì? Hý nhi không phải từ bụng nàng chui ra nhưng cũng là đích trưởng nữ, là Huyền chúa, nàng lại muốn đưa con đi làm thiếp?

Hàn thị cúi mặt xuống, điệu bộ tỏ ra ủy khuất vô cùng:

- Là Đại ti nhi còn nhỏ không phân biệt được, thiếp lo lắng cho nó mới nghĩ đến đường đó, Huy Quận công thương yêu nó, nó sẽ không chịu thiệt thòi đi! Quận công là người Thái tử, sau này trừ quân lên ngôi nếu trở thành Vương thi Đại ti nhi chính là Trắc phi đấy.

Đại lão già càng nghe càng chối tai:

- Không được! Chuyện này tuyệt đối không được! Một cái Tử ti nhi là quá đủ rồi!

Hàn thị lau nước mắt ngồi ra một góc:

- Lão già làm sao lại cho rằng không được? Bây giờ Đại ti nhi đến Huy Quận công cũng đắc tội, Hoàng thượng cũng lên mặt, ai dám rước nó?

Đại lão già hừ lạnh:

- Đàn bà thì biết gì? Đưa hai đứa con làm thiếp, không sợ thiên hạ dìm chết ta là bán nữ nhi cầu phú quý hay sao? Nàng ngu lắm, Thịnh Vương với Thái tử là hai cực đối địch. Nàng đưa hai đứa đi hai nơi có phải muốn ta ở giữa chịu chết hay không? Thái tử lên ngôi cũng sẽ không tin dùng kẻ hai lòng. Nàng nhìn Vương Kỳ Hân đi, là nhà mẹ Vương Hoàng Hậu đấy? Bây giờ đến một chức nhân quan cũng không có? Cái Hầu tước đó ngoài hư vinh cũng chỉ có hư vinh!

Hàn thị nghe qua không hiểu lắm, vẫn cho là không phải, cái gì mà bán nữ nhi cầu vinh? Dù sao cũng không phải nữ nhi bán thân. Cái gì mà hai lòng hay bất trung, trung là trung với Hoàng thượng, gà nữ nhi cho con cái Hoàng thượng có gì bất trung. Hàn thị xoay người đi ngủ. Nếu Phùng Triều không đồng ý, Hàn thị đánh phải dùng hạ sách. Hàn thị lăm nhăm:

- Êm xuôi gà đi không chịu, đã muốn nhào ta sẽ cho ngươi biết thế nào là xấu hổ!

* Súp tổ yến bách hoa:

**

Khóa trường mệnh đức bạc:

Tượng song mã vàng ròng:

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Chương 47: Gieo Gió Gặt Bão

Qua một đêm ngủ, không hiểu vì sao Gia Hỷ lại bị sốt, người nàng lạnh toát, thân thể ê ẩm, đắp bao nhiêu chăn cũng không đủ.

Gia Hỷ gõ gõ tay xuống thành giường, Vịnh Đan vội vàng đi đến:

- Tiểu thư tỉnh rồi!

Cổ họng Gia Hỷ đau rất, nặng nề oái:

- Gọi đại phu đi!

Vịnh Đan đang loay hoay châm đèn, sắc trời vẫn tối, đã cuối tháng chín, gió rét từng cơn ủa về. Nghe chủ nhân nói vậy, nàng liền đưa tay lên người Gia Hỷ:

- Tiểu thư, sao lại nóng thế này? Bối Lan, Bối Lan...

Trong viện tự nhiên rồi thành một đoàn.

Vốn thân thể Gia Hỷ từ nhỏ đã không được chăm sóc tử tế, nên rất dễ ốm đau, lại thêm hai năm trước rơi xuống hồ sen để lại di chứng. Đêm qua nàng đứng trước thư phòng đại lão gia, đầu đông gió lớn nên không cẩn thận bị nhiễm phong hàn.

Gia Hỷ ốm, Lữ Mộng Oánh liền đến thăm. Mà Văn Nhục Nhan ở trong viện nắng càng không thể giả ngơ. Bối thể thoáng chốc phòng nàng trở nên ồn ào náo nhiệt.

Muốn thanh tĩnh tĩnh dưỡng cũng không xong.

Văn Nhục Nhan cùng Lữ Mộng Oánh trò chuyện ít có vẻ ngại ngùng, cũng là thứ xuất thân phận không cao, cho nên không cần giữ ý quá nhiều như khi trò chuyện cùng Gia Hỷ.

Lữ Mộng Oánh ngồi trên ghế thấp cạnh giường, nàng ta thêu một chiếc yếm, loại chuyện này vốn không nên làm trước người khác. Nhưng Lữ Mộng Oánh ở cùng Gia Hỷ đã quen, thường không kiêng kị gì:

- *Biểu tì, tì bị ốm thật sự đáng tiếc a!*

Gia Hỷ nhón mấy miếng mứt mo trên bàn, lắc đầu:

- *Bị ốm hiển nhiên là không tốt, đâu cần muối nhắc nhở.*

Lữ Mộng Oánh bỏ kim thêu vào rổ, bĩu môi:

- *Tì không biết chứ Đại Công chúa sắp hồi kinh, mấy hôm nay trên đường linh trảng đã đi đẹp đường dọn chợ. Nghe nói Đại Công chúa quay về rất long trọng.*

Gia Hỷ mỉm cười:

- *Có gì lạ, Công chúa ba năm lần hiếu đến bây giờ quay về vừa kịp Thịnh Vương cùng Thành Hầu tổ chức đại hôn.*

Đại Công chúa là nữ nhi của Hoa Quý Tần, nàng ta sinh ra trong trận địa long lật người (động đất) được chính Hoàng thượng trong nguy nan ôm mẫu phi nàng giúp sinh nở. Vì vậy, cho nên dù trừ quân khi đó chưa lập, Hoàng thượng vẫn sắc phong nàng thành Hoàng Nhất Trưởng Công chúa, mặc dù trước vị này chỉ được phong cho Hoàng tì cùng mẹ với Tân Đế sau này. Nghĩa là dù bất kì ai lên ngôi cũng không ảnh hưởng đến địa vị của nàng ta.

Sau khi Thái Hậu và Vương Hoàng hậu cùng qua đời. Đại Công chúa cầu xin đến Tông Tự ăn chay niệm phật ba năm. Bây giờ thời gian đã quá ba năm, nàng ta vinh quang hồi kinh. Đây là đại hi sự, Hoàng thượng ắt hẳn không để trường nữ thiết thời nên hạ lệnh đón người cực kì long trọng.

Lữ Mộng Oánh cười khúc khích:

- *Chưa đâu, biểu tì bị ốm, không dự yến đón Công chúa được a!*

Gia Hỷ mỉm cười, Lữ Mộng Oánh biết nàng nhiễm bệnh không thể diện thánh, bản tính nàng ta lại ham vui, lần này có lẽ muốn cùng nàng đi xem Công chúa hồi cung.

Gia Hỷ tựa người sâu vào gối mềm:

- *Ta nghĩ nên đặt bàn ở cao lâu nào đó, thuận tiện ăn uống xem nào nhiệt...*

Lữ Mộng Oánh đổi mặt lên lập lánh:

- *Muội làm ngay, làm ngay!*

Gia Hỷ xì một tiếng:

- *Ham chơi là giới! Gọi thêm Điển Dung.*

Nàng lại nhìn sang Văn Nhượng Nhan:

- *Hôm ấy Văn tì cũng nên đi, đến kinh thành lâu như vậy rồi cuộc chi ở trong phủ.*

Trong kinh thành rộn rịp không xuể, một là Thịnh Vương chuẩn bị đại hôn, hai là Đại Công chúa hồi cung. Đều là những việc Hoàng thượng tham dự, nên phải đảm bảo an toàn tuyệt đối.

Đất phong của Thịnh Vương rất gần kinh thành, nên dù sắp đại hôn Hoàng thượng vẫn hạ lệnh Thịnh Vương đi đón Đại Công chúa. Chuyện này không có gì lạ, vốn dĩ nên là Thành Hầu, nhưng hẳn lại cách kinh thành hai tháng đi đường. Hôn sự hẳn cũng sắp đến, thế nên Hoàng thượng không để hẳn tới.

Thịnh Vương tuy là Hoàng huynh của Đại Công chúa nhưng Vạn Quý phi và Hoa Quý Tần chi hận không giết chết người kia, việc đưa đón này với người ngoài là vô cùng vinh hiển nhưng với người trong cuộc cũng chỉ như trò hề.

Thấm thoát đã đến ngày Đại Công chúa hồi cung. Từ sáng Gia Hỷ đã cùng Lữ Mộng Oánh, Phùng Điển Dung và Văn Nhượng Nhan đến một tư lầu. Bàn trà đặt cạnh ban công hướng xuống đường lớn, nơi xe ngựa Đại Công chúa đi qua. Vô cùng thuận tiện xem nào nhiệt. Tuy đây không phải nhà gian kín đáo nhưng cũng có bình phong ngăn giữa các bàn, coi như có chút riêng tư.

Đoàn ngựa xe dài trăm dặm, vòng lộng có hoa ngọc trời, tiếng trống thùng thùng trang nghiêm. Xa giá Công chúa đi đến đầu, cung nữ đi trước rải hoa đến đó, vào trong đại lộ kinh kì, thăm đó trái từ cổng thành đến Hoàng cung.

Thịnh Vương cười ngửa ói thảng yên vàng dây cương kim tuyến, trên người một bộ kim giáp rực rỡ lóa mắt. Hắn đi nghênh ngang trước xe ngựa Đại Công chúa, lòng giễu cợt. Cái gì mà đón Hoàng muội hồi kinh. Hắn với vị muội muội này có thể hòa hợp sao. Nếu mấy năm trước nàng ta không nhanh trí vào Tông Tự, thì mẫu phi hẳn đã không để nàng ta sống đến bây giờ. Phụ hoàng cho hắn đón nàng ta quay về, có phải là trêu người không.

Thịnh Vương lơ đãng ngược mắt lên các tư lầu xung quanh đại lộ, nam nhân nhìn hắn hoặc hăm mộ hoặc đổ kị, nữ nhân hoặc say mê hoặc then thùng. Thịnh Vương hơi nhíech mép, ánh mắt đột nhiên bị thu hút bởi một thân ảnh quen thuộc. Nàng mặc xiêm y trắng đơn giản, bên ngoài choàng áo mỏng cổ viên lông. Chỉ thế thôi. Mớ tóc dài đen của nàng bị gió thổi tung bay trên nền trời xám nhạt.

Thịnh Vương mỉm cười, đưa tay đang cầm bảo kiếm về phía nàng. Ánh thép loang loáng lóa mắt.

Lữ Mộng Oánh huých tay Gia Hỷ, giọng nói có chút ghen tị:

- *Vương gia nhìn tí kia!*

Gia Hỷ hướng ánh mắt xuống, nàng lấy quạt ngọc che khuôn miệng hơi nhíech lên, bĩu môi quay vào trong.

Thịnh Vương hạ tay xuống, lắc đầu, nữ nhân trong thiên hạ nhìn hắn không chút ấn tượng cũng chỉ có nàng mà thôi.

Thịnh Vương thúc ngựa gấp gấp, đoàn người nhanh chóng hồi cung.

Đại công chúa đang nhắm mắt dưỡng thần trong xe, chợt thấy tốc độ di chuyển có sự khác biệt, nàng đưa bộ móng sơn lên tá áo vàng kim trang trọng, hơi nhượng chân mây dài mảnh:

- *Chuyện gì thế?*

Kỷ Từ - cung nữ thiếp thân Đại Công chúa nghe chủ nhân tỉnh giấc liền vội vàng thuật lại. Đại Công chúa hơi cau mi tâm, sau dần ra nhẹ nhàng, đôi môi vẽ một nụ cười:

- *Hoàng huynh tự cao tự đại lại bị nữ nhân ngoại môn lật mặt ngơ? Điều tra xem nàng ta là ai. Làm người hẳn có điểm yếu, của Đông thị chính là Thịnh Vương. Vậy còn của Thịnh Vương? Bàn Công chúa không tin hẳn không có điểm yếu!*

Đại Công chúa không như mẫu phi Hoa Quý Tần, nàng tâm cơ càn khôn hơn rất nhiều, cuộc chiến Đế vị chỉ mới vừa nhen nhóm, nàng quay về thời điểm này là thích hợp nhất.

Kỷ Từ tuân mệnh chủ nhân:

- *Vâng!*

Trên tư lầu, mấy người Lữ Mộng Oánh, Phùng Điển Dung cùng Văn Nhượng Nhan đều quay vào, đoán xe đã đi xa. Lữ Mộng Oánh nuốt tức:

- *Thịnh Vương tốt đẹp như vậy lại sắp có Vương phi, cả kinh thành nữ nhân sẽ tiếc muối đến thương tâm liệt phế!*

Gia Hỷ phì cười, Phùng Điển Dung bĩu môi:

- *Nếu không có Vương phi cũng không đến lượt chúng ta đâu!*

Lữ Mộng Oánh liếc mắt:

- *Chẳng phải Phùng Tú Mĩ được gả vào Hạ gia Bà phủ hay sao?*

Phùng Điển Dung cười cợt:

- *Hạ gia có thể so với Hoàng thượng sao? Thịnh Vương là chân chính Hoàng tử đấy!*

Văn Nhượng Nhan im hơi lặng tiếng từ đầu đột nhiên cảm khái:

- *Thật ra nếu như Vương gia yêu thương người thật lòng, nguyện một đời chỉ có một mình người trong tim, thì người sợ gì Vương phi?*

Gia Hỷ nhìn sâu vào mắt Văn Nhượng Nhan, nguyện một đời yêu chỉ mình người? Lời này nam nhi nào cũng có thể nói chỉ là nữ tử có nghe cũng không thể tin. Huống hồ Hoàng tộc, quan trọng nhất chính là Hoàng quyền. Còn chuyện nam nữ, thật

sự không tồn tại.

Tựa như Thành Hầu cưới Hiền Liên Tử Tâm, Thịnh Vương cưới Vận Minh Huyền chúa hay Huy Quận công cùng Châu gia Quận chúa, nếu không phải tính toán chắc chắn là ép buộc. Là Hoàng tử sinh trưởng trong Hoàng tộc, có thể hưởng thụ những thứ người thường không cảm nhận được thì cũng phải chịu đựng những điều không ai chịu đựng nổi.

Lữ Mộng Oánh thấy Gia Hỷ suy tư thì lay lay nằng:

- *Biểu tì, ngày xưa tì rất thích Trường Thịnh ca ca mà...*

Gia Hỷ nhú mày, giọng nghiêm khắc:

- *Từ nay về sau không được nhắc đến chuyện này. Ta cùng biểu ca chỉ là chút tình cảm huynh muội. Không như muội nói. Đừng để ảnh hưởng đến khuê danh của ta!*

Tiếng nói lạnh lạnh của nữ nhân dừng lại

- *Nếu để ý đến khuê danh đã không ra ngoài cùng thứ xuất hèn hạ!*

Gia Hỷ ngược mắt lên, người đứng đó một thân lụa hồng tha thướt trang điểm đậm nét chính là Vận Minh Huyền chúa. Gia Hỷ cũng không đứng dậy, quạt ngọc vẫn che nửa mặt:

- *A! Vận Minh Huyền chúa cũng rành rồi đi xem Đại Công chúa hỏi cung ư?*

Vận Minh Huyền chúa hừ một cái, đám người Phùng Uyển Dung sau khi hành lễ thì đứng dạt sang một bên.

Vận Minh Huyền chúa vận vạt khăn tay:

- *Người còn biết ta là Vận Minh Huyền chúa?*

Vốn dĩ Gia Hỷ và nằng ta không có quan hệ không có oán hận, nếu có cũng chỉ là chuyện Phùng Gia Hòa, tuyệt không liên quan đến Gia Hỷ nằng. Hôm nay chạy đến trước mặt nằng gây họa, đây là sao?

Gia Hỷ nhàn nhạt:

- *Người có ý gì?*

Vận Minh Huyền chúa gằn giọng:

- *Phùng Gia Hỷ, người đừng nghĩ đến chuyện câu dẫn Vương gia! Vừa rồi người dám dụ dỗ chàng?*

Gia Hỷ bật cười:

- *Vương gia? Vương gia người nói là ai?*

Vận Minh Huyền chúa quay tay hất cả bàn trà xuống đất, ấm chén rơi vãi vỡ toang. Mấy gian bên cạnh thấy ồn ào liền chú ý. Biết có người nhìn vào, Vận Minh Huyền chúa càng nói càng hăng hái:

- *Đồ hạ tiện nhà người, tì muội nhà người chỉ được cái câu dẫn người khác, hết một cái lại đến một cái muốn bỏ lên người Vương gia. Ta nói cho người biết, ta là được Hoàng thượng tứ hôn, người muốn bước chân vào Thịnh Vương phủ phải quý xuống mà kính trà cho ta!*

Gia Hỷ bỏ quạt ra khỏi mặt, làn da mịn màng như đồ sứ thượng hạng, đôi mắt xanh trong, bởi vì đang bị ốm mà có chút yếu đuối đậm đậm. Khuôn miệng nằng nhếch lên:

- *Người nói ai vira rồi câu dẫn Vương gia? Ta còn chưa uống hết trà người đã đến quấy rối! Sắp đến đại hôn của người không ngoan ngoãn ở khuê phòng thêu giá y, ra ngoài gây sự làm gì?*

Xung quanh ồn ào lên, nữ nhi trước đại hôn không được ra ngoài, phải ở trong khuê phòng. Hôm nay chỉ các ngày rước dâu có ba, bốn hôm, Vận Minh Huyền chúa ra ngoài đã vô cùng ảnh hưởng thanh danh, lại còn dám đến từ lâu gây ồn ào ghen tuông thì thật sự quá quắt.

Vận Minh Huyền chúa thấy người người chỉ trò mình tâm trạng liền trở nên vô cùng không tốt. Nằng vốn xưa cần phụ mẫu được ra ngoài xem náo nhiệt. Chủ yếu để gặp được Thịnh Vương. Mẫu thân lại không đồng ý, cho rằng nữ nhi sắp xuất giá không được ra ngoài.

Nào ngờ đến giữa buổi tì nữ nằng lại báo rằng Thịnh Vương giữa muốn vận người xem giờ tay chào hỏi Phùng Gia Hỷ. Bởi thế Vận Minh Huyền chúa bằng mọi cách trốn khỏi phủ ra ngoài tìm Phùng Gia Hỷ tính sổ. Cả nọ mới nọ cũ với Phùng gia, hết một Phùng Gia Hòa lại đến một Phùng Gia Hỷ làm nằng như phát điên lên được.

Vận Minh Huyền chúa sẵn sẵn:

- *Là người! Đồ hạ tiện nhà người! Đồ cỏ mương sinh ra không có mương dạy dỗ!*

Gia Hỷ mím môi, vung tay tát thẳng vào gương mặt đang phùng phùng tức giận của Vận Minh Huyền chúa. Cái tát đau điếng, in năm ngón tay thành vết dài sưng húp như đầu heo.

Vận Minh Huyền chúa ôm mặt tu tu khóc, lao đến Gia Hỷ, chỉ là vì bên Gia Hỷ có bốn tiểu thư ra ngoài nên hạ nhân đông hơn, khiến Vận Minh Huyền chúa không tiếp cận được.

Vận Minh Huyền chúa vừa la vừa khóc:

- *Người dám đánh ta? Muội muội người là đồ thứ xuất hạ tiện, người không có mẫu thân dạy dỗ cũng hạ tiện như à ta thôi!*

Gia Hỷ hừ lạnh:

- *Người ăn nói cần thận, nếu nhắc đến mẫu thân ta một lần nữa, thì không chỉ một bạt tai đâu!*

Từ bên ngoài, có tiếng lạnh lạnh:

- *Tham kiến Vận Minh Huyền chúa, Thục Trình Huyền chúa! Nó tì là Hồ Phách bên Diên Hi cung nhận lệnh của Quý phi nương nương mời Vận Minh Huyền chúa hỏi phủ!*

Gia Hỷ tựa tiểu phi tiểu:

- *Hồ Phách có cô, Vận Minh Huyền chúa ở đây cũng đã lâu, cô cô cũng nên đưa nàng hỏi phủ rồi!*

Vận Minh Huyền chúa thấy Hồ Phách đến liền ôm lấy tay nằng ta:

- *Hồ Phách, người phải nói nương nương đòi lại công bằng cho ta! Á ta dám đánh ta! Ta là con dâu của nương nương, đánh ta chính là đánh nương nương!*

Hồ Phách nhú mày, Vận Minh Huyền chúa đứng là cả giận mắt khôn. Bình sinh Vạn Quý phi ghét nhất kẻ nào nhục mạ thứ xuất, bởi Vạn Quý phi xuất thân cũng chính là thứ xuất. Hôm nay, ngoài miệng thị thứ xuất, Vận Minh Huyền chúa trốn khỏi phủ đã ảnh hưởng vô cùng lớn đến thanh danh Thịnh Vương cũng như thanh danh Hoàng gia, có một con dâu như vậy, Vạn Quý phi không tức chết mới lạ.

Hồ Phách lạnh nhạt:

- *Vận Minh Huyền chúa, người là con dâu của Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương, người cần thận lời nói.*

Vạn Quý phi có là Quý phi cũng chỉ là thiếp thất. Con của thiếp thất cũng là con của chính thể. Vận Minh Huyền chúa nói như thế không phải nhận Vạn Quý phi là Hoàng hậu? Đây là tội đại bất kính.

Vận Minh Huyền chúa biết bản thân lỡ lời liền im lặng theo Hồ Phách quay về. Hồ Phách nhìn kĩ Gia Hỷ một giây, mới hành lễ:

- *Nó tì đi trước!*

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Chương 48: Tân Phòng Chiếc Thân

Thịnh Vương đang ngồi trong Ngự Thư phòng cùng Hoàng thượng, hần là đưa con được thương yêu nhất nên thỉnh thoảng giúp Hoàng thượng đọc tấu số thỉnh an sức khỏe. Tấu số này vô hại, hoặc là hỏi thăm suông, hoặc có thêm quà biếu chủ yếu là đặc sản ngoài kinh thành.

Thịnh Vương đang chăm chú thì bật cười, Hoàng thượng cũng dừng bút:

- *Có gì thú vị?*

Thịnh Vương uống một ngụm trà:

- *Phụ hoàng, Tri Châu Nam Châu viết ba sớ thỉnh an trong một tháng, mỗi sớ cuối cùng đều hỏi có được phép đến kinh thành dự hôn lễ nhi thần không?*

Hoàng thượng lắc đầu:

- *Hần tuổi cao, không cho đi, hơn nữa cũng chỉ còn năm ngày, có đi cũng không kịp!*

Thịnh Vương gật gật đầu lấy chu sa phê vào. Loại chuyện này khiến hần có cảm giác vô cùng tự hào, vô cùng có thành tựu. Thái tử có thể giúp Hoàng thượng phê chương duyệt tấu, hần cũng vậy.

Bên ngoài sảnh, Quang Từ Công công tiến vào bẩm báo:

- *Hoàng thượng, Vương gia, cung nữ của Quý phi nương nương xin cầu kiến.*

Thịnh Vương cau mày, trời đã tối, mẫu phi hần là muốn gì. Hoàng thượng phát tay:

- *Để vào.*

Hồ Phách chậm rãi quỳ xuống, đường hoàng hành lễ xong mới nói:

- *Bẩm Vương gia, nương nương có việc dận dò người.*

Hoàng thượng tiếp tục cúi mặt xuống mở tấu sớ:

- *Nếu mẫu phi dận dò riêng con thì cái ra ngoài.*

Thịnh Vương cười cười, mẫu phi hần đưa người đến tận đây chính là muốn Phụ hoàng hần nghe được:

- *Người cái nói ở đây, không có gì phải ngại!*

Hồ Phách tâm tư linh động, liền đứng lên khuy chân một chút:

- *Vâng! Hôm nay Vận Minh Huyện chúa ra ngoài gây sự, may mắn nương nương có triệu nữ quyến vào cung nên biết được, liền cho người tìm Huyện chúa đưa về. Chi là...*

Thịnh Vương chán ghét trong lòng, cười một Vương phi vô phép vô tắc như thế, đúng là bôi xấu:

- *Chi là thế nào?*

Hồ Phách hít một hơi:

- *Vận Minh Huyện chúa sau khi hỏi phủ đã khóc lóc, đòi gặp bằng được Vương gia, đang nháo ầm ĩ, người của Bạch gia Bá phủ từ chiều đã cầu nương nương mời Vương gia đến.*

Thịnh Vương hừ lạnh, nhưng trước mặt Hoàng thượng hần không nên có biểu hiện thái quá, chỉ nhàn nhạt nói:

- *Bản Vương biết rồi, ngày mai, bản Vương sẽ sang bên đó thăm nàng. Người bẩm lại mẫu phi để người đừng lo lắng. Bản Vương sẽ thu xếp, có lẽ lâu ngày không được ra ngoài khiến nàng có chút khó chịu mà thôi!*

Hồ Phách hành lễ lui ra. Hoàng thượng gác bút, không viết nữa. Thịnh Vương nhìn nét mặt Hoàng thượng cũng biết lời nói vừa rồi có chút tác động. Hôn sự là Hoàng thượng ban, tân nương chưa vào cửa đã nháo với mẫu phi và trượng phu. Còn ra điều kiện đòi gặp người. Chưa đành đầu đã chạy ra ngoài bôi xấu. Thật không xứng là con dâu Hoàng gia

Hoàng thượng vờn vai đi lại, hồi sau mới nói:

- *Con không cần đi Bạch phủ. Trẫm sẽ gọi riêng phụ thân Vận Minh khiển trách. Khuya rồi, con cũng về nghỉ ngơi. Từ mai ở ngoài phủ chuẩn bị hôn sự, không cần phụ giúp Trẫm nữa. Cũng sắp xếp phủ đệ bên đất phong đi, sau hôn lễ thì quay về.*

Thịnh Vương chấp tay:

- *Phụ Hoàng cần trọng sức khỏe, cũng nên nghỉ ngơi sớm!*

Thịnh Vương khép nhẹ cửa Ngự thư phòng, cần trọng dận dò Quang Từ công công hầu hạ, sau mới hỏi phủ. Hần ngồi trong xe ngựa, Lữ Định Ân cũng bên trong đang báo cáo tình hình.

Thịnh Vương ưỡn oai:

- *Vẫn êm xui hết chứ?*

- *Bẩm Vương gia, không có gì đáng ngại, binh sĩ đều được chia thành từng tốp nhỏ ở các thôn trang tập luyện, sẽ không ai nghỉ ngơi gì.*

Thịnh Vương tựa vào thành xe, ánh trăng phản phát qua ô cửa sổ sáng xanh, gió lạnh đầu đông làm người hần gần như tê cứng:

- *Biểu muội người...nàng thường ngày thích nghe khúc nhạc gì?*

Lữ Định Ân mỉm cười môi, rất lâu sau vẫn không nói được gì. Thịnh Vương thật sự có tâm tư với Phùng Gia Hỷ. Thật nực cười, trước khi đi theo Thịnh Vương, hần chưa bao giờ dễ tâm đến nàng, chỉ mong muốn công thành danh toại, cưới một tiểu thư xuất thân Hoàng tộc, an nhàn vinh hoa phú quý, vực lại Lữ gia đang trên đà suy sụp. Thế nhưng sau khi phò tá Thịnh Vương, hần không ngờ nàng được phong thành Huyện chúa, lại trở nên vô cùng xinh đẹp, đào diễm các vị Hoàng tử. Một người như nàng, nếu là thế tử hần, có phải vô cùng thể diện không.

Thịnh Vương thấy Lữ Định Ân trầm mặc thì bật cười:

- *Người cũng thích nàng?*

Lữ Định Ân gạt mình, lấp bắp:

- *Thuộc hạ, không!*

Thịnh Vương nhắc chén trà lên, gió thổi tung rèm xe, ánh trăng chiếu vào gương mặt hần mơ hồ thoát tục. Nụ cười kiêu ngạo của hần nở trên khuôn miệng nhạo báng:

- *Người không xứng!*

Xe ngựa không về Thịnh Vương phủ mà một mạch đi đến đoạn tường phía bên hông Phùng gia, dừng trong con hẻm nhỏ, Thịnh Vương xoa hai bàn tay vào nhau, chោáng áo bảo tím sẫm viền lông cáo đen ngồi trước đầu xe, qua mấy ô hoa gạch, có thể nhìn thấy Phùng phủ im lìm, chỉ có đèn lồng đỏ đung đưa trong gió. Thịnh Vương nghe trong lòng cồn cào lên, vì cái gì chứ? Nữ nhân hần không thiếu, vậy mà có thể giữ đêm đến trước nhà mỹ nhân tương tư như vậy.

Thịnh Vương xoay người vào trong:

- *Hồi phủ!*

Phùng Gia Hỷ vẫn chưa ngủ, nàng còn phải kiểm tra sổ sách từ cửa hàng thôn trang, dù gì cũng sắp đến giai đoạn cuối năm bận rộn.

Triệu Từ Đoạn mở nhẹ cửa sổ nhìn qua tường thành:

- *Hần về rồi!*

Gia Hỷ buông bút, xoay xoay cổ tay mời như:

- *Sợ thật! Hần chân chính là Vương gia, có cần lên lút rình rập nữ nhi không?*

Triệu Tử Đoạn buông rèm xuống, cười cười:

- *Hắn đường đường chính chính đến đây đây chứ! Là nàng thích gây họa!*

Gia Hỷ ngồi thừ ra một lúc, sau cùng gấp hết giấy tờ lại:

- *Đây là sổ sách đã làm lại, không ai có thể phát hiện ra. Hầu gia ngày càng tiêu tốn nhiều bạc, kho gạo nhập về có bán hết được đâu!*

Dù sao trước khi xuyên qua nàng cũng đã từng làm kế toán, loại chuyện này nàng rõ ràng hơn ai hết.

Triệu Tử Đoạn lật lật vài trang giấy, nét chữ Gia Hỷ nhỏ nhắn quy cách, trông hoa mỹ mà phóng khoáng. Hắn mỉm cười:

- *Chữ cũng như người!*

Gia Hỷ không trả lời, chỉ hừ một tiếng. Triệu Tử Đoạn nhét sổ vào ngực áo:

- *Nàng cũng đừng lo lắng quá, Hầu gia tự có tính toán.*

Gia Hỷ mở cửa sổ, gió lùa vào lạnh buốt. Triệu Tử Đoạn nhìn hơi thở nàng trắng muốt như khói, lòng mềm yếu đi hẳn, cuối cùng cũng phi thân biến mất trong đêm đen.

Mùng năm tháng mười, Thịnh Vương cùng Vận Minh Huyện chúa tổ chức hôn lễ. Kiệu hoa tấn nương cùng mấy trăm nương hồi môn đó thắm đi dọc đường lớn kinh thành về Thịnh Vương phủ. Hoàng thượng cùng Vạn Quý phi và Tứ phi Hoàng cung đều đến chúc mừng. Thịnh Vương phủ bày ăn kén một con đường phía trước, trong ba ngày dài khách qua đường, dân chúng có thể tới đó ăn uống thoải mái từ sáng sớm đến tối mịt.

Gia Hỷ nằm trên tháp dài, nghe Lữ Mộ Dung kể chuyện. Nhìn ánh mắt Lữ Mộ Dung say mê, Gia Hỷ cười nhạt:

- *Vẫn còn mấy Hoàng tử chưa định thân, muội cố gắng đi!*

Lữ Mộ Dung mắt hứng bầu trời. Vành Đạn đem than bạc đặt thêm vào phòng mới cười:

- *Nếu không là chính thê thì vẫn có thể là trắc thất mà!*

Lữ Mộ Dung hơi mỉm cười, Gia Hỷ vuốt vuốt tóc:

- *Từ muội vậy mà có phúc, Thịnh Vương cũng đã có Vương phi, nàng ta cũng chuẩn bị được nạp vào Vương phủ. Nếu may mắn hoài thai thì không là Trắc phi được cũng có thể là Phu nhân đi! Ra ngoài vẫn cao hơn nhiều chính thê quan viên a!*

Gia Hỷ giương một lưỡi câu ra, chỉ đợi Lữ Mộ Dung mắc câu mà thôi. Lữ Mộ Dung thì ham hư vinh, Gia Hỷ lại muốn thoát khỏi cái bẫy của Hàn thị và Huy Quận công. Coi như thành toán cho Lữ Mộ Dung vậy.

Thịnh Vương phủ.

Vận Minh Huyện chúa ngồi trong tấn phòng, nàng chính thức đã là Vương phi, cùng Thịnh Vương anh tuấn xuất chúng kia bá thiên địa trở thành phu thê sống đến đầu bạc răng long.

Hồ Phách bước vào tấn phòng, hôm nay nàng là người ở lại lấy lạc hồng của Vận Minh Huyện chúa trình lên Vạn Quý phi, nàng đem một ít thức ăn đến:

- *Vương phi đừng chút com đi, Vương gia còn đang tiếp đãi khách nhân, sẽ rất trễ.*

Ti nữ Vận Minh Huyện chúa tiếp nhận khay gỗ lấy ra một bát cháo đưa đến. Vận Minh Huyện chúa không mở khăn hi, chậm rãi ăn lót dạ, quả thật nàng đã rất đói. Bấy giờ cũng khuya, những tiểu thư bầu bạn cũng đã ra về. Tiệc có lẽ sắp tàn, trong phòng ngoài ma ma ti nữ thì cũng chỉ có Hồ Phách. Hồ Phách cẩn trọng đặt một hộp gỗ khám vàng lên đầu giường, bên trong là khăn lụa trắng lưu giữ lạc hồng. Khi hành sự, tấn lang là người trải lên hoặc trước đó do ti nữ, ma ma bày biện.

Hồ Phách bước ra ngoài, phía xa hành lang đã thấy Thịnh Vương mặc hỷ phục được Lữ Định Ân đưa đến tấn phòng. Hồ Phách tiến đến đỡ người:

- *Vương gia thật say quá, đã phiền Lữ công tử!*

Lữ Định Ân mỉm cười:

- *Hôm nay ngày vui, Vương gia uống hơi nhiều một chút. Cô có chăm sóc Vương gia, ta cáo từ!*

Thịnh Vương vào trong, người hầu biết ý đều lui ra ngoài. Hồ Phách cẩn trọng trải khăn lụa trắng lên giường rồi khép cửa lại. Giọng nói Thịnh Vương vang lên uy nghiêm:

- *Quay về phòng hết đi, không có lệnh bản Vương không ai được đến đây.*

Hồ Phách hơi giật mình, Thịnh Vương không say, chỉ là giả vờ. Hồ Phách phát tay tất cả hạ nhân lui ra đến hành lang đối diện tấn phòng. Toàn bộ rèm trong phòng được kéo lại, không thể thấy ánh sáng bên trong. Người hầu của Vận Minh Huyện chúa có chút lo lắng. Dù gì cũng là tấn hôn. Vận Minh Huyện chúa còn âm ỉ chuyện hôm trước, tính cách lại không khéo léo, chỉ sợ làm Vương gia nổi giận.

Vận Minh Huyện chúa ngồi yên trên giường, sau khi Vương gia đuổi người đi, tìm nàng đập thịnh thích. Tiếng còi áo choàng của Thịnh Vương càng khiến nàng bối rối. Rất lâu sau nàng mới nghe giọng hắn:

- *Bạch Cẩm Chúc, mở khăn hi ra đi!*

Vận Minh Huyện chúa thất kinh, khăn hi phải do phu quân vén lên chứ. Nàng cảm thấy bị xúc phạm, liền ngồi yên. Thịnh Vương cũng không để tâm, từ từ rót rượu trong bình ra, một hơi cạn sạch.

- *Bạch Cẩm Chúc, nếu nàng muốn ngồi đó thì cứ yên đó! Còn nếu muốn đến đây hợp cang giao phối thì mở khăn hi ra.*

Vận Minh Huyện chúa rơm rớm nước mắt rút khăn hi xuống, nàng vuốt lại mái tóc hơi rối, chậm chạp ngồi xuống ghế:

- *Lăng Mặc! Chẳng làm sao thế?*

Thịnh Vương cười lạnh, Lăng Mặc là tên tự của hắn, tiếp tục đưa chén rượu lên miệng:

- *Là ai đây? Nàng đối cách xưng hô vậy? Bản Vương nhớ thì khi biết đến nàng. Nàng đều gọi bản Vương là Viên Thuyết caca?*

Vận Minh Huyện chúa cúi đầu, Thịnh Vương ôn nhu của thường ngày đâu rồi, hắn ngồi đây không giống trượng phu nàng trong tưởng tượng, thật sự không giống. Vận Minh Huyện chúa òa khóc:

- *Chẳng làm sao vậy? Tad là làm sao cái gì?*

Thịnh Vương lạnh bạc đứng dậy:

- *Bản Vương không yêu nàng, chưa bao giờ yêu nàng, bản Vương kinh tởm nàng! Được không?*

Vận Minh Huyện chúa sững sờ, nàng hơi lùi ra, hai tay ôm ngực, bộ dáng thảm thương:

- *Tại sao vậy? Sao đột nhiên chàng thay đổi? Tại sao? Trước kia chàng rất tốt với ta cơ mà? Chẳng chưa bao giờ gọi ta là như vậy?*

Thịnh Vương cười gằn:

- *Bởi vì hôn sự này được chính Hoàng thượng ban, bản Vương không thể kháng chỉ, nên phải đối tốt với nàng, bây giờ nàng đã ở trong Vương phủ rồi, bản Vương cần gì làm thế nữa!*

Vận Minh Huyện chúa tựa người vào tường lạnh buốt. Hóa ra Thịnh Vương chưa bao giờ có ý với nàng, là nàng tự mình ảo tưởng:

- *Chàng có thể cùng Phùng Gia Hòa trên Linh Sơn tụ họp lại không thể vì phòng ngừa ta ở chính Vương phủ này?*

- *Bản Vương chẳng ghét nàng! Cung nữ trong phủ này tất cả là làng quê của bản Vương, thêm một Phùng Gia Hòa thì đã sao? Nàng lấy tục cách để quản bản Vương?*

Thịnh Vương rót hết rượu vào miệng, vì sao chứ, xung quanh hắn có rất nhiều nữ nhân, nhưng nếu không phải là của mẫu phi thì chính là của phụ hoàng sắp xếp, nếu Phùng Gia Hòa không giả trang cung nữ hắn cũng đã chẳng đoạt thân nàng ta.

Thịnh Vương gục xuống bàn, miệng lầm nhảm:

- *Gia Hỷ!*

Vận Minh Huyện chúa khóc không thành tiếng, hấn chán ghét nàng vì nàng ghen tuông với Phùng Gia Hỷ. Nàng là chính thể, là Vương phi, được Hoàng thượng ban hôn, nàng phải mạnh mẽ, mạnh mẽ đối đầu.

Vận Minh Huyện chúa cảm môi, rút kim châm đâm lên ngón tay, máu từ từ nhỏ xuống khăn lụa bạch, thấm đầm đỏ tươi như hoa hồng. Nàng cúi hi phục, thối nển, một mình thao thức trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Chương 49: Nghinh Dâu - Nạp Thiếp

Sáng sớm, Bạch Cẩm Chúc trở dậy, đôi mắt nàng sưng húp, hai ngọn nến long phụng cháy đang dở, Thịnh Vương cũng đã rời đi. Bạch Cẩm Chúc khàn khàn giọng:

- *Người đâu!*

Tì nữ thiếp thân nàng là Mộng Phúc vội vàng vào:

- *Huyện chúa! Vương gia đã về thư phòng rồi. Người cũng sửa soạn chuẩn bị vào cung kính trà Quý phi nương nương.*

Bạch Cẩm Chúc nghiêm giọng:

- *Người vừa nói gì?*

Mộng Phúc hơi sợ hãi, nàng ta bối rối:

- *Là Vương gia đã quay về thư phòng...*

Bạch Cẩm Chúc dùng hết lực tức giận hắt chậu nước chuẩn bị rửa mặt lên người Mộng Phúc:

- *Ta không còn là Huyện chúa, không phải là Vận Minh Huyện chúa nữa! Người phải gọi ta là Vương phi! Thịnh Vương phi nghe rõ không?*

Mộng Phúc quý trên sân nhà, thân thể ướt nhẹp run rẩy:

- *Wương phi tha tội, nó tí ngu dốt, Vương phi tha tội.*

Hồ Phách nghe ồn ào trong phòng, nửa đêm qua Vương gia quay về thư phòng là nàng đã biết Bạch Cẩm Chúc chọc giận Vương gia hoặc không khiến Vương gia hài lòng. Nhưng đó không phải là việc quan trọng, nàng chỉ cần đem đầu lạc hồng đi.

Hồ Phách tươi cười tiến vào, liếc sơ căn phòng không chút bừa bộn, chỉ là mắt Bạch Cẩm Chúc có chút sưng đỏ:

- *Chúc mừng Vương phi!*

Bạch Cẩm Chúc liếc mắt cho Mộng Phúc lấy hộp gỗ mạ vàng đưa đến Hồ Phách, lại tháo từ cổ tay một chiếc vòng bạch ngọc:

- *Có cô, cái này nhân ngày đại hi cô có cô giữ lấy.*

Hồ Phách sau mấy câu tốt lành thì quay về Diên Hi cung. Trên bầu trời đã có vài vết hùng đông, mặc dù vẫn om om tối. Khoảng một canh giờ nữa mới đến thời gian kính trà.

Thịnh Vương ngồi trong xe ngựa đợi sẵn, Bạch Cẩm Chúc cũng lầm lũi vào trong. Trước kia nàng mong mỏi cái hôn sự này bao nhiêu thì giờ hối hận bấy nhiêu.

Sau khi kính trà, Hoàng thượng cùng Thịnh Vương đều sang Ngự Thư phòng. Vạn Quý phi cũng có công việc, Bạch Cẩm Chúc tự thân quay lại Vương phủ. Chập tối nàng nhận được tin ba ngày nữa sau lễ lại mặt Thịnh Vương sẽ đến Mi Châu dự đại hôn Thành Hầu. Chỉ là chuyện này, không có nàng đi cùng.

Phùng phủ.

Vệ Đan hơ hơ tay trên chậu than ấm, hơ náy lạnh thật, tuyết đã lát phát rồi, Gia Hỷ vừa thỉnh an lão phu nhân quay về. Nàng treo áo choàng lên, uống chút trà gừng nóng.

Bối Lan đem điểm tâm vào, miệng cười vui vẻ:

- *Hôm qua lại mặt của Thịnh Vương phi cũng thật lớn!*

Vệ Đan bĩu môi:

- *Thịnh Vương không thật tâm với nàng ta! Nếu không Thịnh Vương đã chẳng dự lễ cưới Thành Hầu một mình như thế!*

Gia Hỷ liếc mắt sang, chậm rãi:

- *Chuyện người khác không nên bàn luận. Biết đâu Vương gia xót xa nàng ta mùa đông khác nghiệt nên không đưa theo.*

Lữ Mộng Oánh bên ngoài tiến vào, giọng lạnh lạnh:

- *Tì tì của ta ơi, có tân nương nào vừa mới sau ba ngày đại hôn đã phải đi chuẩn bị nạp thiếp cho tướng công không?*

Gia Hỷ nhìn bộ dáng ấm áp tròn trịa của Lữ Mộng Oánh liền mỉm cười:

- *Cứ coi như nàng ta buồn chán nên mới muốn để Phùng Gia Hòa sớm sang bên đó cho nào nhiệt đi.*

Bạch Cẩm Chúc làm vậy không có gì là lạ, nhân cơ hội Thịnh Vương rời phủ, nàng ta nạp Phùng Gia Hòa vào, như vậy cái lệ ba ngày cùng người mới cũng bị mất, Phùng Gia Hòa không gặp Thịnh Vương thì không thể có khả năng hoài thai. Hơn nữa bây giờ Bạch Cẩm Chúc là chính thể, nàng ta cho Phùng Gia Hòa danh phận gì thì chỉ được nhận danh phận ấy. Thịnh Vương mấy tháng nữa có quay về cũng chẳng vì một thiếp thất làm mất mặt Vương phi. Hơn hết hiện tại Thịnh Vương vẫn ngụ lại kinh thành, có Bạch gia chống lưng, con tức tối bị bỏ rơi lại này Bạch Cẩm Chúc sẽ gần cá chém thớt để Phùng Gia Hòa nhận hết.

Gia Hỷ mở hộp trang sức mới chưa đeo bao giờ ra, chọn lấy một đôi vòng vàng có họa tiết hình quả lựu hoa lựu.

- *Bối Lan, đưa cái này đến phòng Tì tiểu thư, cứ nói ta tặng trước chúc mừng nàng ta được gả đi.*

Lữ Mộng Oánh vẫn vẻ khảnh tay:

- *Tì cũng thật có lòng a! Phùng Gia Hòa cũng đâu tồi đẹp với tì cái gì.*

Gia Hỷ cười cười:

- *Muội không thấy Thịnh Vương phi rất nóng đưa nàng ta vào phủ hay sao? Trên đời có người nguyện chia sẻ trọng phụ hay hiền lương thực đức như vậy? Vận Minh Huyện chúa lâu nay nổi tiếng chua ngoa. Ta chỉ muốn để Phùng Gia Hòa đi nhanh một chút, tránh gây ra chuyện thiếu thân gì.*

Trong phủ mới hôm nay cũng nào nhiệt vì cùng. Nhưng không phải vì Phùng Gia Hòa mà bởi Phùng Tú Mi. Hai bên nhà Hạ gia và Phùng gia đã chuẩn bị đầu dò, mấy ngày nữa Hạ gia sẽ đưa sinh lễ sang hỏi cưới. Tam phòng coi như lần này kết thông gia với Vương Công quý tộc cũng nở mày nở mặt.

Gia Hỷ ngẩng ngẩng người, Phùng Tú Mi danh chính ngôn thuận đã đi làm chính thất, tương lai lại là Hạ gia Bá phủ phu nhân! Nàng thêm trang không thể sơ sài, vẫn nên quý trọng thích đáng:

- *Vệ Đan, em đưa danh sách thêm trang cho Lục tiểu thư đến ta xem thử, dù sang Lục muội cũng phải gả đi. Thật là gấp rút, ban đầu chẳng phải còn muốn đợi đến cập kê, bây giờ thì muốn trước cưới trước cưới!*

Vệ Đan thì lễ một cái chuẩn bị lui ra:

- *Để em lấy thêm sửa ấm cho tiểu thư, bên ngoài đã dán giấy đỏ, không chừng tí nữa sẽ có người đến treo đèn lồng và thay rèm cửa!*

Gia Hỷ gật đầu, đứng là tiểu thư đầu tiên trong phủ gả đi, không nào nhiệt thật không phải.

Tam phòng.

Tam phu nhân cầm cùi giúp Phùng Tú Mi thêm giá y, trái với thái độ vui vẻ trước mặt mọi người, gương mặt Tam phu nhân xám xịt. Phùng Tú Mai cũng ngồi đó, giúp đỡ tí ti song sinh thiếu hà bao tiền thưởng.

Hồi lâu, Tam phu nhân bị kìm chặt vào tay, đột ngột quăng bỏ tất cả bật khóc. Phùng Tú Mi hai mắt cũng sung húp, chỉ biết quý xuống cuống quýt:

- *Nương, là nữ nhi không tốt, nữ nhi xin nương tha cho nữ nhi đi. Nương đau lòng nữ nhi chịu không được!*

Phùng Tú Mai chỉ biết cắn răng:

- *Mẫu thân, tí ti lỡ lầm, chỉ có mẫu thân mới giúp được tí ti, mẫu thân đừng sa sút tinh thần!*

Tam phu nhân lau nước mắt, nhìn hai con gái yếu đuối hoa ngọc lại đau lòng khôn kể:

- *Hạ Đại Công tử coi như là người biết chuyện, nhưng làm sao có thể giấu giếm cả Hạ gia? Cái thai con không sớm thì muộn cũng bị phát hiện mà thôi!*

Phùng Tú Mi lắc đầu:

- *Nương, không sao mà, chàng không nói ra không ai có thể biết được, thai phụ có người bảy tháng đã sinh nở. Nữ nhi sẽ xoay sở vượt qua. Huống hồ cái thai cũng chỉ mới gần hai tháng!*

Tam phu nhân nâng tay để con gái ngồi dậy, chuyện này chỉ một mình bà biết. Cứ coi như Hạ Đại Công tử và Phùng Tú Mi lưỡng tình tương duyệt, nhưng Phùng Tú Mi cặp kè còn chưa tới, cưới gấp rút thế này Hạ gia cũng không hài lòng mà lão phu nhân sợ Tam phòng mang tiếng treo cao. Nhưng nữ nhi là quan trọng nhất, Tam phu nhân đành bất chấp để Phùng Tú Mi gả đi danh chính ngôn thuận.

Phùng Tú Mi là tiểu thư phòng thứ xuất, thường ngày hiền lành không kiếm chuyện, tuy gia cảnh không dư dả nhưng Phùng phủ còn lão phu nhân chống đỡ, không dễ chất nữ trong nhà bị thiếu thốn. Phùng Tú Mi mỗi tháng đều lấy tiền tiêu vặt ra ngoài mua sách cấm, loại miêu tả tình cảm nam nữ rẻ tiền của người bán dạo.

Một lần nàng gặp phải Hạ Đại Công tử, cũng một dạng quần là áo lượt ham chơi hơn ham học. Hạ Đại Công tử là đích trưởng tử của huynh trưởng Hạ phi nương nương, gọi Hạ phi một tiếng cô cô. Tuy vậy hắn ở cùng kẻ mầu, tỏ mầu của hắn cũng lại là kẻ thù của Hạ lão thái gia, cho nên quan hệ một nhà hiền nhiên không tốt.

Hạ Đại Công tử tuy được Hoàng thượng chấp thuận là người thừa kế huan tước của Hạ gia, nhưng dưới hân còn hai đệ đệ nữa, đều là thân sinh nhi tử từ của kẻ mầu, cho nên chuyện hậu trạch đấu đá vốn không thể tránh khỏi. Tỏ mầu hân hiện giờ không phải ruột thịt, người duy nhất cùng hân có huyết thống ngoài phụ thân chính là Hạ phi.

Cũng bởi thế hắn đi đâu làm gì cả Hạ gia không ai quản, kẻ mầu hân còn mong muốn hân càng chơi bời hư hỏng càng tốt, vậy nên hân có khiến Phùng Tú Mi hoài thai tự cũng chẳng ai hay. Chỉ đến khi hân quay về một hai đòi cưới thì kẻ mầu hân mới chuẩn bị sinh lễ. Dù gì phụ thân Phùng Tú Mi cũng là phòng thứ xuất, với Bá gia Hạ phu nhân không tạo nên uy hiếp, càng không trợ giúp được gì cho Hạ Đại Công tử. Hôn lễ cứ thế diễn ra mà thôi.

Gia Hỷ chăm chú đọc danh sách những món thêm trang cho Phùng Tú Mi thì Hà ma ma tiến vào, gương mặt khinh miệt:

- *Tiểu thư không biết đâu, mấy ngày nữa Phùng Hoa Thường đi tiểu thư sẽ đến đây đấy!*

Gia Hỷ không bắt ngờ, Châu Tích có lẽ đã xuôi theo ý Lê phi nương nương nạp nàng ta vào cửa. Có điều trong phủ xem ra ngày càng đông đúc, một Hàn thiếu gia, một Nguyễn Tinh Hoa, lại thêm Văn Nhược Nhan, bây giờ có cả Phùng Hoa Thường. Gia Hỷ vươn vai đứng dậy:

- *Quan âm mới sẽ đem an nhiệt mà thôi! Càng nhiều càng loạn!*

Hà ma ma lấy rèm cửa màu đỏ thay lên, lại đổi đèn lồng mới, không khí tươi mới hơn rất nhiều. Lữ Mộng Oánh cũng giúp đỡ Hà ma ma, thuận tiện bát quái:

- *Năm sao tuýentử Nguyễn tiểu thư trướng tuýen hay trượng tử đều ở phủ. Họ Nguyễn coi như cao quý, có lẽ sẽ được chỉ hôn đi. Aida...đúng là tởm đũa thừa không tốt, nếu xinh đẹp hơn thì có thể làm phi rồi!*

Hà ma ma xì mấy tiếng:

- *Phùng Hoa Thường tiểu thư mới là mệnh không tốt, đến Lục tiểu thư còn có thể trở thành thê tử của Hạ Đại Công tử được thì tởm, còn nàng ta dùng mạo hoạn ngọc như vậy lại chích có thể trở thành thiếp thất một tể tướng căn bản như Châu Tích!*

Gia Hỷ bước ra thêm nhà, tuyết đã bắt phát rơi, đột nhiên thấy Triệu Từ Đoạn chậm rãi đi vào.

- *Ta đến thay Hầu gia đưa lễ vật chúc mừng hôn sự Lục tiểu thư!*

Gia Hỷ tựa vào khung cửa, vậy nàng trắng muốt hòa theo những bông tuyết ân hận. Triệu Từ Đoạn tìm cách xua đuổi ý nghĩ yêu thương hiện lên trong lòng, hân bước vào thêm nhà, phui phui tuyết trên áo:

- *Nàng có định mời trài ta không?*

Gia Hỷ mỉm cười:

- *Thiếu giám vào trong đi! Ngày đông ta còn đang buồn chán đây này!*

Triệu Từ Đoạn chưa đặt chân qua cửa thì đã nghe giọng Lữ Mộng Oánh lĩnh lối:

- *Oa! Nết ta có sắc đẹp của Thiếu giám thì có thể được làm Vương phi rồi! Ram út Thiếu giám!*

Mặt Triệu Từ Đoạn sa sầm lại, dẫu rằng hân biết dung mạo bán thân bán nam bán nữ, có thể gọi là đại mỹ nhân nhưng hân đâu phải công công thật? Hân vẫn là nam nhi, là nam nhi đấy.

Triệu Từ Đoạn gật đầu cứng nhắc một cái, Gia Hỷ vẫn thản nhiên:

- *Đây là biểu muội ta, nàng còn nhỏ, đừng chấp nhặt! Vả lại nàng đang khen mà!*

Triệu Từ Đoạn uống hớp trà, như nhỏ ra điều gì mới nói:

- *Hàng gian ôi ta truyền lời với nàng, đừng lơ lửng!*

- *Lơ lửng?*

Gia Hỷ cau mày, nàng thì lo lắng cái gì chứ, nếu có cũng là chuyện nữ nhân hậu trạch, có gì đáng để Thành Hầu quan tâm. Gia Hỷ mong lung nhìn ra khoảng sân đầy tuyết. Năm nay tất cả Hoàng tử đều đã đến Mĩ Châu dự đại hôn Thành Hầu, cái kế sách của Hân thị đánh phải hoàn lại rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Chương 50: Tình Hư Giả Ý

Phùng Hoa Thường đến kinh thành khi tuyết đã rơi dày, trời lạnh buốt, nàng ăn vận hoa lệ nhưng thần sắc tiêu tụy, không giống một đích trưởng nữ tử gia cao quý. Phùng Hoa Thường cũng không gặp mặt ai, chỉ ra mắt lão phu nhân rồi vào giấu mình trong một gian viện trống. Nỗi xấu hổ ở Mĩ Châu khiến nàng không muốn gặp người.

Giữa tháng mười một, Phùng Tú Mi xuất giá, bên Hạ gia cũng không để Hạ Đại Công tử mất mặt, hôn lễ được tổ chức rình rang trọng thể, kiểu hoa vòng vèo đường lớn kinh thành mấy lượt mới vào phủ. Phùng Tú Mi sau khi bước chân qua lò lửa tiến vào sảnh bài đường, chính thức trở thành Đại Thiếp phu nhân Hạ gia. Cũng là nàng dâu trẻ đầu tiên của Hạ phủ.

Ngoài Phùng Hoa Thường, Phùng Gia Hòa đang chờ nạp làm thiếp thì Gia Hỷ cũng như các tí muội khác, đều đến tân phòng làm bạn cùng cô dâu. Tân nương ngồi đó áo đó thắm, không dám tháo khăn hi, lại ngưng ngậu bắt chuyện các nàng.

Gia Hỷ nhìn bàn tay Phùng Tú Mi hồi hộp đến đỏ mỏ hôi giữa mùa đông càng treu chọc:

- *Sau này sinh hài tử phải gọi ta một tiếng Đại di nghe chưa! Đại di sẽ đưa hài tử của muội đi ăn kẹo hồ lô chưa chưa ngọt ngọt!*

Phùng Dạ Vân lấy khăn che mặt:

- *Đại tí thật không biết ngưng a, muội xấu hổ đến muốn ngất đi rồi! Lục muội chắc xấu hổ sắp khóc mất!*

Trừ Phùng Gia Hảo bấu mỗi nhìn cảnh tình thân giả tạo, ai nấy trong phòng đều cười tươi như hoa, càng ra sức khiến tân nương bối rối.

Trái ngược với vẻ cười nói bên ngoài, nội tâm Phùng Tú Mĩ chấn động, cái thai nàng đã quá ba tháng, hôm nay nàng phải khó khăn nịt bụng lắm mới có thể giữ được đáng người mảnh dẻ thường ngày. Hơn nữa sau bảy tháng, nàng phải tìm cách an toàn hạ sinh mà không ai nghi ngờ. Mọi thứ nàng có bây giờ chỉ dựa vào một người, là Hạ Đại Công tử, là tướng công nàng hằng tin tưởng.

Văn Nhục Nhan im lặng từ đầu không nói gì, khi các tiểu thư trò chuyện, nàng không tiện xen vào, thân phận ăn nhờ ở đậu khiến nàng tự ti bản thân thấp kém. Nàng nhìn quanh một hồi mới buột miệng:

- *Thất tiểu thư đầu rồi nh?*

Phùng Tú Mĩ mỉm cười trong khăn đỏ, muội muội nàng là người giúp đỡ nàng rất nhiều, từ chuyện qua lại với Hạ Đại Công tử cho đến thuê giá y, an ủi mẫu thân, còn cả cái nịt bụng này nữa, cũng là Phùng Tú Mai may giúp nàng.

Phùng Tú Mĩ hiền lành nói:

- *Thất muội buổi sáng ăn phải đồ lạnh nên bụng không khỏe, vừa rồi đã sang khách phòng nghỉ ngơi!*

Trong phòng nhanh chóng quên đi Phùng Tú Mai tiếp tục cười đùa.

Thư phòng Hạ phủ.

Tiếng đôi nam nữ cuồng quít quần vào nhau, quần áo cọ sát sột soạt. Nhìn kỹ thì nam nhân vẫn đang mặc hi phục tân lang, bàn tay với vớ cổ gấu áo yếm hồng của người trước mặt xuống:

- *Ngoan nào!*

Tiếng nữ tử vang lên mềm mại:

- *Tí phu, muội sợ!*

- *Nàng sợ cái gì, ta đảm bảo với nàng thường ngày không một kẻ nào dám bước chân vào thư phòng ta!*

Có tiếng kéo kẹt mở cửa, gã gia nhân cầm chổi đi vào:

- *Là ai đó, ai dám ở trong thư phòng giờ này?*

Ánh sáng le lói lờn hiện lên hai bóng người trên bàn, không ai khác chính là Hạ gia tử Hạ Nhạc Thâm và Thất tiểu thư Phùng phủ Phùng Tú Mai.

Hạ Nhạc Thâm gườm gườm mắt phượng, rút trường kiếm xoẹt một đường dài, tên gia nhân chưa kịp kêu lên thì đã chết. Bỏ mặc thi thể lênh láng máu tươi đang phụt ra từ cổ họng toang hoác kia, Hạ Nhạc Thâm tiếp tục đẩy Phùng Tú Mai lên bàn sách, gạt đỏ tắt cả bút mực, lật toan yếm nàng ta.

So với Phùng Tú Mĩ, Phùng Tú Mai đầy đặn hơn hẳn, bộ ngực tròn trịa, làn da mịn như trân châu thơm nồng nàn hương hoa hồng tỏa ra tán mát, át hẳn mùi máu tanh trong không khí.

Hạ Nhạc Thâm luồn tay vào váy nàng, môi nhếch lên nụ cười kiêu bạc:

- *Nàng không cảm thấy có lỗi với tí ti?*

Phùng Tú Mai ôm lấy cổ Hạ Nhạc Thâm, cắn mạnh vào vai hắn để lại một dấu răng thẫm đỏ:

- *Chàng không cảm thấy có lỗi với thể tử?*

Hạ Nhạc Thâm xé toạc mở vải cuối cùng trên người Phùng Tú Mai, nhìn nhật:

- *Ta là một tên cận bã, nàng không biết sao?*

Phùng Tú Mai thì thầm vào tai hắn, giọng yếu ớt mị hoặc:

- *Chàng nghĩ ta kém cỏi?*

Hạ Nhạc Thâm rũ áo tân lang xuống, giấu sau lớp áo lóc lõm là khối cơ thể săn chắc của người luyện võ. Hắn cắn môi, nhấc bổng thân người Phùng Tú Mai lên, một bước tiến vào thân thể xù nừ của nàng.

Phùng Tú Mai cảm thấy toàn thân đau đớn như chết đi sống lại, Hạ Nhạc Thâm ôm lấy nàng, ôn nhu vỗ về:

- *Có thể quyến rũ tí phu vào ngày tân hôn của tí ti, loại nữ nhân như nàng, ta rất thích!*

Bên ngoài thư phòng tiếng pháo vẫn nổ dài không dứt, bên trong lại là một

mảnh xuân tình cuồng loạn khiến người khác phải xấu hổ.

Hơn nửa canh giờ, Hạ Nhạc Thâm mới buông Phùng Tú Mai ra, lấy chính áo tân lang choàng lên người nàng ta, lại gọi một nha hoàn vào:

- *Cúc Chi, giúp Phùng Thất tiểu thư chuẩn bị lại y phục. Đưa nước ấm vào đây.*

Cúc Chi thì lễ một cái rồi lui ra, Phùng Tú Mai ghé mắt trông theo:

- *Là thông phòng của chàng?*

Hạ Nhạc Thâm ôm lấy Phùng Tú Mai đặt trong lòng mình:

- *Ghen à? Nàng không cần ghen. Loại chuyện ghen tuông cái để tí ti nàng làm!*

Phùng Tú Mai không nói gì nữa, nàng tựa vào lồng ngực Hạ Nhạc Thâm uể oải. Cúc Chi đem một bộ váy thêu hoa lan màu tím nhạt đến, đẩy đủ áo yếm tiết khổ trung y, cẩn thận giúp Phùng Tú Mai chỉnh trang chải tóc.

Hạ Nhạc Thâm tự mặc lại hi phục, nhàn nhạt dặn dò:

- *Cúc Chi là người trung thành hiểu chuyện, nàng có muốn giữ bên mình?*

Phùng Tú Mai đánh giá Cúc Chi một hồi, nghi hoặc nhìn Hạ Nhạc Thâm:

- *Không phải thông phòng?*

Hạ Nhạc Thâm cười nhật:

- *Không!*

Phùng Tú Mai gật đầu, Hạ Nhạc Thâm ra hiệu Cúc Chi:

- *Ra mắt chủ tử đi!*

Cúc Chi sau khi hành lễ liền cùng Phùng Tú Mai về tân phòng, mà Hạ Nhạc Thâm cũng tiếp tục ra ngoài uống rượu đãi khách nhân.

Phùng Tú Mai đi vòng vèo qua nhà bếp lấy điểm tâm rồi đến khách phòng, bên trong là tí nữ thấp thân của nàng Tư Nhụy. Vừa thấy chủ nhân, Tư Nhụy vội vàng thi lễ. Phùng Tú Mai qua loa:

- *Không ai phát hiện chứ?*

Tư Nhụy lắc đầu:

- *Mọi người đều vây quanh Lục tiểu thư nên không ai đến đây cả.*

Phùng Tú Mai nén cơn đau thân thể, đi nhanh về tân phòng:

- *Tốt nhất là như vậy?*

Thấy Phùng Tú Mai tươi cười vào cửa chào hỏi, Gia Hỷ vẫy tay nắng đến:

- *Ngồi đi, nghe nói muội không khỏe, đã đỡ chưa?*

Phùng Tú Mai gật đầu, điệu bộ trẻ con vô hại:

- *Muội thì có gì được chứ, các tí ti cứ yên tâm. Muội biết Lục tí chưa ăn gì từ sáng nên đã đem điểm tâm đến đây này.*

Phùng Dạ Vân vờ dối:

- *A! Ta cũng ngồi đây đã lâu, mà không ai nhắc đến!*

Trong phòng cười vang vui vẻ, Phùng Gia Hảo nhón một miếng:

- *Không tệ, Lục muội ăn đi!*

Phùng Tú Mị sau khăn hi rom rơm nước mắt:

- *Thật muội tốt như vậy, tí thật không nỡ xa muội mà! Không khỏe vẫn cố gắng lo cho tí!*

Phùng Điền Dung cảm thán:

- *Đây là cái lợi của tí muội ruột thịt, ta chỉ có một ca ca đầm đầm chém chém thật chán chết!*

Gia Hỷ cười cười, kéo tay áo Phùng Điền Dung:

- *Ta là tí ti của muội đây này!*

Phùng Tú Mai thờ phào nhẹ nhõm, không ai nghi ngờ gì hết. Nàng cũng hòa theo vui vẻ cười nói cùng mọi người.

Chập tối, xe ngựa Phùng phủ đã đội sẵn để đưa các tiểu thư quay về. Phùng Tú Mai hơi nán lại một chút. Nàng âu yếm nắm lấy tay Phùng Tú Mị, giọng nói chân thành xúc động:

- *Tí ti, tí phu có đưa một tí nữ tên Cúc Chi hầu hạ tí, muội đã hỏi qua nàng ta không phải thông phòng, là người thành thực. Tí cứ để nàng ta bên mình.*

Phùng Tú Mị lau nước mắt, đôi này có một muội muội như vậy nàng thật an lòng:

- *Tí biết rồi, muội đi về đi kéo trễ, lại mặt tí sẽ thăm muội a!*

Phùng Tú Mai dường như không nỡ, lại cố ý thì thầm:

- *Thai tự này, dù sao tí cũng nên kiêng cử, đừng gần gũi...a...*

- *Tí biết, tương công cũng là người hiểu chuyện, sẽ không ép buộc tí đâu!*

Trong lòng Phùng Tú mai gấu cọt. Nàng là không muốn Hạ Nhạc Thâm chạm vào nàng ta, chứ chẳng có ý tốt đẹp gì, và lại cái thai của nàng ta chắc chắn phải sinh ra an toàn, không được sơ xuất.

Phùng Tú Mai lên xe ngựa, các tiểu thư mỗi người đều đi xe riêng, không ai phiền đến ai, Phùng Tú Mai lúc này mới ồm lấy bụng, nàng thật đau đớn, Hạ Nhạc Thâm thật không thương hoa tiếc ngọc, có thể trói tay nàng lên thành ghế để hành sự như vậy. Nhưng nàng đã quyết, phải trở thành thế tử hân, danh chính ngôn thuận!

Phùng Tú Mai lúi từ túi hương ra một lọ được nhỏ, nàng nhanh chóng nhét một viên đan được vào miệng, con đau dịu dần xuống.

Từ Nhụy rót một chén trà đưa đến, ngập ngừng:

- *Tiểu thư, thuốc này thật sự không tốt!*

Phùng Tú Mai lắc đầu, nàng rất rõ, thuốc này có thể khiến nữ tử trở nên nở nang mềm mại, biến một hài nữ trở thành một tiểu mỹ nhân hoa ngọc. Nhưng lại có tác dụng phụ là hạn chế sinh nở, dùng càng nhiều khả năng hoại thai càng thấp. Hiện tại nàng không muốn mang thai, còn sau này? Chẳng phải đã có con của Lục tí ti nàng rồi hay sao.

Phùng Tú Mai tựa người vào thành xe, uống từng hớp trà nguội mát:

- *Người không hiểu đâu!*

Từ Nhụy hiển nhiên không hiểu vì sao tiểu thư của mình phải đi đoạt tí phu. Tiểu thư có thể đường hoàng gả vào một gia đình thanh sạch khá giả sống yên bình, nhưng không, nàng nhất quyết phải có được Hạ Đại Công tử.

Phùng Tú Mai nhìn ra bầu trời đêm đông rét căm căm. Thật nực cười, lần đầu tiên nàng gặp hân là khi đang cùng tí ti lượ hoa trăng, tí ti hiền lành ngăn ngại nhìn theo gương mặt tuấn mĩ như tranh của hân. Khi ấy hân cùng mấy công tử quần là áo lượt trầm trồ thán phục, phá đó sạp hàng của người khác, nàng đã thật khinh bỉ hân.

Lần thứ hai hân tán tỉnh nàng, nàng chán ghét đẩy tí ti ra thế chỗ, bởi cả hai giống hệt nhau, chỉ khác mỗi một nốt ruồi son dưới khóe mắt mà nàng có.

Chẳng biết bao giờ tí ti lại ngu ngốc ngã vào lòng hân.

Một đêm nọ, hân bị thương, lên lút đến Phùng phủ, thay vì vào phòng tí ti hân lại nằm thành phòng nàng. Nàng đành phải giúp hân băng bó.

Một đêm khác, hân đem vỏ rượu mai đến trà on nàng, cả hai lên mái nhà say lịu lịu.

Lại một đêm nữa, hân bị tên xuyên qua vai, trực tiếp tìm đến nàng để băng bó. Nàng chỉ biết một chút y thuật còm côi, hân cũng có thể tự làm, nhưng hân lại sợ có đơn.

Mỗi đêm hân đến đều bị đủ loại thương tích như vậy, nàng tra hỏi, hân mới tiết lộ, thực ra, Hạ Nhạc Thâm hân, là Mật sát Thị vệ, một dạng sát thủ của Hoàng thượng. Được có cô hân, Hạ phi nương nương tiến cử.

Nàng liền hiểu ra, vì sao một tên quần là áo lượt như hân lại có thể được chính Hoàng thượng chuẩn ý nhận truyền huân tước Bá phủ. Vì sao Hạ phi chỉ có một Lục Công chúa lại chưa bao giờ thất sủng, tại sao Hạ lão thái gia có thể lên được đến nhất phẩm trở thành Thái thú một phụ quốc.

Nàng nhận ra, nàng dần yêu hân. Nàng biết nàng không như tí ti, yêu hân mà không cần biết hân là ai. Nàng chỉ yêu hân khi biết hân là Mật sát Thị vệ, là một kẻ có danh vọng, có trí tuệ, không phải một tên phá gia chỉ từ như bề ngoài.

Nàng biết từ nhỏ tí ti luôn dành những điều tốt đẹp cho nàng, nàng đã định nói rằng, nàng muốn tí ti nhường hân cho nàng. Nhưng khi nàng chưa kịp nói ra, thì tí ti đã có thai.

Khí ấy, nàng tìm mọi cách tránh mặt hân. Nàng ngầm đáng giúp tí ti thiếu giá y, thiếu hà bao, giấu giếm sắc thuốc dưỡng thai, may cả nịt bụng nguy trang cho tí ti. Nàng tưởng rằng bản thân sẽ quên được hân.

Nhưng khi thấy hân mặc áo tân lang sánh đôi bên tí ti đẹp như tiên đồng ngọc nữ. Nàng đã ganh tị, nàng thống khổ, tí ti giống hệt nàng, tí ti đứng bên hân như phản chiếu hình ảnh của chính nàng.

Nàng quyết tâm, sẽ bằng mọi giá đoạt được hân từ tí ti.

Phùng Tú Mai lau nước mắt, tình tí muội dù thân thiết đến nhường nào, đều có thể vì một nam nhân mà tan vỡ.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Chương 51: An Cư Tư Ngự

Phùng Gia Hòa đã gả được mấy ngày, một cỗ kệu nhỏ đi từ cổng sau Phùng phủ đến cổng sau Thịnh Vương phủ, nàng ta trên người cũng chỉ có mười nương đồ cưới. Chủ yếu là vải vóc quần áo, đồ dùng nữ nhĩ, không có gì quá quý trọng. Phạm đi nương xuất giá, không còn ai chuẩn bị giúp đỡ gì. Cả Phùng gia lại coi nàng ta là nỗi nhục.

Gia Hỷ ngồi lý trong phòng, tuyết rơi thật sự đã dày quá, mấy hôm nay ngoài thêm trang cho Phùng Tú Mĩ tốn một khoản không nhỏ, còn phải tặng chút ít đồ cho Phùng Gia Hòa và Phùng Hoa Thường.

Bối Lan cho than vào lò, nhìn tuyết rơi có chút cảm thán:

- *Làm thiếp thật không dễ chịu, giả ý cả đời cũng chẳng thể khoác lên người!*

Vĩnh Đan bẽ khay sửa ấm, nghe được liền bĩu môi:

- *Lão phu nhân để Tứ tiểu thư đem đồ cưới đi là nhân từ lắm rồi. Làm thiếp thì cần gì đồ cưới chứ!*

Gia Hỷ tay tay vào ấm lò, nhìn tuyết lất phất trắng xóa như muối trên nhánh cây trước viện, nhàn nhạt:

- *Lão phu nhân để nàng ta đem mấy rương đồ cưới vì sợ mắt mặt Phùng Hoa Thường. Đầu làm thiếp như nhau, Phùng Hoa Thường có thể đem trăm rương đồ cưới, còn nàng ta thì không ư!*

Bối Lan vừa dọn dẹp bụi than trên sàn nhà vừa nói:

- *Phải như Lục tiểu thư thì tốt, ngày lại mặt vừa qua thật long trọng, nhìn Lục tiểu thư mập ra mấy phần. Có trượng phu yêu thương, chết cũng cam lòng!*

Gia Hỷ nhớ đến ngày Phùng Tú Mĩ và Hạ Nhạc Thâm lại mặt, cũng thật rình rang sang trọng. Hạ phủ không tiếc đưa thật nhiều của ngon vật lạ đến. Hạ Nhạc Thâm một bộ dáng công tử ăn chơi, nhưng lại đối xử cẩn trọng vô cùng với Phùng Tú Mĩ. Chỉ là...

- *Hôm đó Thất tiểu thư mặc y trang gì hai em còn nhớ không?*

Vĩnh Đan gật đầu:

- *Em nhớ rất rõ, một bộ y phục màu tím nhạt thêu hoa lan...*

Bối Lan phụ họa:

- *Đúng, không thể quên được, chất liệu này rất đặc biệt, nhìn hoa lan trên áo không giống thêu cũng không giống in, như được đan vào vải.*

Gia Hỷ cau mày:

- *Đây là tơ lụa tiến cống, không rõ vì sao Thất muội có được. Cái ta thấy lạ, chính là hôm đại hôn của Lục muội, Thất muội cũng là mặc bộ y phục đó. Tại sao đặc biệt như vậy nhưng khi cùng ra khỏi phủ ta lại không có chút ấn tượng nào. Lúc muội ấy trở về từ khách phòng Hạ phủ, ta mới chú ý đến! Còn một điều nữa, hôm đó các em có nhận thấy sau khi Thất tiểu thư vào tân phòng, mùi máu trong không khí hiện lên đột ngột!*

Vĩnh Đan nghi hoặc, rùng rùng nhìn Bối Lan, đúng là như tiểu thư nói. Vĩnh Đan mơ hồ liên kết dữ kiện nhưng không suy ra được gì:

- *Tiểu thư, có lẽ bộ y phục ấy quá trân quý nên Thất tiểu thư trùng hợp mới mặc hai dịp gần nhau như vậy?*

Gia Hỷ tựa người sâu vào ghế:

- *Ta cũng mong thế!*

Vĩnh Đan thu chén sửa trên bàn:

- *Tiểu thư. Quan trọng nhất bây giờ là Huy Quận công không đến Mi Châu, Đại phu nhân chắc chắn sẽ không để mắt cơ hội này. Tiểu thư vẫn nên cẩn trọng!*

Gia Hỷ mỉm cười trấn an:

- *Ta biết rồi!*

Nàng còn biết được, Thịnh Vương đã để Lữ Định Ân giữ an toàn cho nàng tránh khỏi Huy Quận công. Tại sao Thịnh Vương phải làm thế? Vì muốn khai thác thông tin của Thánh Hầu tử năng, hay nhất thời có hứng thú với nàng, hoặc muốn khiến Huy Quận công tức chết.

Trên thuyền, Thịnh Vương đang ở cùng mẫu phi, miệng hân ngậm một nhánh bạc hà nhỏ, chân vắt chữ ngũ, mắt nhắm nghiền, y phục tím sẫm thêu chi chít tinh tế lộ rõ khí chất quý hiển.

Vạn Quý phi hơ tay trên hông, càng về Mi Châu tiết trời càng ẩm áp hơn:

- *Thái tử được ở lại chấp sự triều chính cũng không hẳn là chuyện tốt, làm đúng không ai thường nhưng làm sai sẽ bị vạch tội. Con còn sợ hẳn không gây ra họa?*

Thịnh Vương lắc đầu, ướ oài lấy chén trà trên bàn, trà nguội ngắt, hân bực dọc ném mạnh, nước trà mảnh sứ văng tung tóe lên sàn gỗ, mấy cung nữ xung quanh liền quý rập xuống:

- *Vương gia, người bớt giận!*

Vạn Quý phi liếc mắt cho tất cả ra ngoài, Hồ Phách ở lại nhặt nhạnh lau dọn, rồi đi pha bình trà mới.

- *Lăng Mặc, con làm sao vậy?*

Thịnh Vương ngồi thẳng người dậy, chân gác lên bàn thấp, hơi thở mang theo khí lạnh:

- *Mẫu phi, người sống trong Cẩm Thành bao nhiêu năm như vậy có chán hay không?*

Vạn Quý phi hơi ngẩn người:

- *Làm phi tần là phúc phận, không thể nói chán! Năm ta mười bốn tuổi đã trở thành phu nhân Vương phủ. Mười sáu tuổi liền là Lệ phi. Sau đó từng bước từng bước bèo bọt con mà đứng lên vị trí này. Cuộc đời mỗi phi tần đều được sắp xếp như thế, trôi qua như thế, có gì mà chán hay không chán chứ?*

Thịnh Vương tiến đến nắm lấy tay mẫu phi, đột nhiên hân phát hiện, trên gương mặt mẫu phi mình đã có mấy vết nhăn dưới mắt, rất nhỏ, rất khó nhận biết, nhưng thực sự vẫn có. Thời gian ghi lại dấu tích, là chứng nhân muôn đau khổ, toan tính trong nơi gác ngọc lâu vàng này.

Vạn Quý phi vuốt tóc hân, ôn nhu:

- *Lăng Mặc, con không hài lòng với Bạch Cẩm Chúc?*

Thịnh Vương cười cười:

- *Mẫu phi không biết đâu, đến ngày đại hôn nàng mới biết tên tự nhi thân là Lăng Mặc.*

Nàng ta là Vương phi của hân, nhưng chưa bao giờ quan tâm thật lòng với hân. Nàng ta là để ý đến cái huân tước thân Vương của hân. Hiện tại trong số chín Hoàng tử, chỉ có hân được phong Vương. Không phải rất có quyền lực hay sao. Nàng ta cũng như bao người khác, gọi hân là Nhị Thịnh Vương Hoàn Nhan Viên Thuyết, chứ không phải một Lăng Mặc đơn thuần. Từ bỏ cái họ Hoàn Nhan tôn quý này, với cả thiên hạ, hân không là gì.

Loại cảm giác nghi ngờ sự tồn tại của bản thân khiến hân khó chịu, mệt mỏi. Hân sống trong ảo tưởng thanh thế quyền lực quá lâu, cho đến khi gặp Phùng Gia Hỷ, về thân nhân của nàng, cách nàng chán ghét quay lưng với hân, lại khiến hân nhưng nhớ. Nàng làm việc cho Hoàn Nhan Viên Hạo, hân biết, nhưng hân không thể không để mắt đến nàng. Hân thật sự muốn chiếm hữu nàng.

- *Bạch Cẩm Chúc là người Bạch gia, Bạch gia cùng chúng ta có bao nhiêu quan hệ chứ? Nhi thân không muốn để nàng đi theo. Ai biết được nàng ở phủ lại tự ý nạp thiếp vào!*

Vạn Quý phi hừ nhẹ, Bạch Cẩm Chúc này đúng là một cái tai họa, nàng ta làm thế có khác gì bôi nhọ thanh danh Thịnh Vương không, đại hôn qua chưa được mấy ngày đã rước tiểu thiếp đến.

- *Con định xử trí thế nào?*

Thịnh Vương lấy chén trà mới từ tay Hồ Phách, làn hơi ẩm nóng khiến hân dụ lại:

- *Đưa cả hai về đất phong! Không phải nơi đúng ra nhi thân ở là đất phong sao?*

Vạn Quý phi gật đầu đồng ý, cũng không bàn thêm gì, một Vương gia Hoàng tử có kỹ nhất chính là đến kinh thành uy hiếp Thái tử. Nhưng Hoàng thượng thật sự vô cùng yêu thương hân, nên bỏ qua lời Ngự sử can gián vẫn để Thịnh Vương phụ giúp tâu sớ. Lần này đến Mi Châu, đi cùng cũng chỉ có hân. Cái này có tính là sủng ái vô biên không.

- *Hôm nay ở lại đừng thiện với mẫu phi. Mẫu phi có cho người hãm ít canh làm ấm người!*

Thịnh Vương nở nụ cười vui vẻ hiếm hoi:

- *Không có phụ hoàng, nhi thần vẫn không nên phụ ý tốt của mẫu phi!*

Hồ Phách biết ý bày thiện lên, Thịnh Vương cũng không quy tắc gì trực tiếp uống hết. Trước mặt mẫu phi hẳn thường không tiết chế quy củ.

- *Lần này đi con không đưa theo ai hầu hạ?*

Thịnh Vương lắc đầu:

- *Vốn để Lữ Định Ân đi theo, nhưng còn một số chuyện bên đất phong cần giải quyết, cho nên chỉ có Huỳnh Kiện công công.*

Vạn Quý phi hỏi cau mày:

- *Tâm trạng con không tốt là vì Thục Trinh Huyền chúa?*

Thịnh Vương giấu đi ánh mắt, vờ như đang chọn thức ăn, nhưng lại gấp đúng quả ớt đỏ tươi bỏ vào miệng:

- *Mẫu phi! Người nghĩ gì thế?*

Miếng ớt cay sẽ khiến cổ họng hần đau đớn, Hồ Phách nhanh tay rót nước, Vạn Quý phi lắc đầu:

- *Đi đến tận Mi Châu lại không đem theo cung nữ nào hầu hạ, nếu không phải tương tư thì là gì? Muốn làm chuyện lớn không nên dính dáng đến tư tình!*

Thịnh Vương không nói gì, hẳn tương tư nàng? Hẳn cũng không rõ. Loại cảm giác này từ trước đến giờ vốn chưa từng phát sinh trên người hắn.

Ngoài trời đã ít tuyết hơn, thuyền xuôi dòng đi rất nhanh, sẽ mau chóng đến Liên Thành.

Liên Thành hiện tại vô cùng đông vui náo nhiệt, một phần đã đến cuối năm, thời tiết tuy se lạnh nhưng cũng không có nhiều tuyết rơi. Từ ngày Thành Hầu nhận nơi này là đất phong, thì giao thương phát triển thấy rõ. Đặc biệt là lương thực, luôn luôn đầy đủ. Thị thoàng có thiếu muối biển, nhưng cũng không quá quan trọng.

Bây giờ, Liên Thành được tin Hoàng thượng ngự giá đến vì đại hôn Thành Hầu. Quan chức trong vùng vui vẻ đến phát khóc. Chăm chăm trang hoàng phố phường để làm hài lòng mắt rồng.

Thành Hầu ngồi trong thư phòng, phụ hoàng đích thân đến, an ninh là điều tối quan trọng, tối ưu tiên, hẳn phải cùng các Tướng quân đang đóng binh gần đó kết hợp với Cẩm Vệ quân đưa ra phương án an toàn nhất.

Thành Hầu trả lời thư tín, lại đọc qua các loại báo cáo, trong đầu hần giữu cột, phụ hoàng là ai chứ, Vĩnh Nguyên Đế đầy âm mưu thủ đoạn, vô công thâm hậu, một ngàn lính canh không bằng hai mươi tên Mật Sát Thị vệ. Ngày trước Viêm Quốc đưa mười hai nữ sát thủ đến hành thích trong đại yến còn không thành được, huống hồ có chuẩn bị như bây giờ.

Vì sao Hoàng thượng có thể điềm nhiên đến đây mà không sợ nguy hiểm. Đơn giản vì cục diện chính trị hiện tại chưa hề rõ ràng. Nếu không còn Hoàng thượng, tất cả sẽ rối loạn mù mịt, chưa chắc ai là kẻ có phần ngon.

Thành Hầu nghĩ người vào ghế, lưng đau ê ẩm, hần vừa đánh cá ngày làm việc. Trên bàn bát canh đã nguội lạnh, hần cũng chẳng buồn ăn, thông thả ra ngoài.

Tuyệt Tâm hơi tựa người vào cột gỗ, vừa thấy hần, liền hành lễ:

- *Hầu gia!*

- *Bản Hầu có chuyện này muốn phân phó.*

Lại sai sử tí nữ đang chờ hầu hạ:

- *Cho nhà bếp đem đến ít rượu nóng!*

Thành Hầu thân nhiên ngồi xuống hành lang, khí trời nửa đêm so với ban ngày thì vô cùng lạnh, lò lửa lớn cạnh nơi Tuyệt Tâm đứng không xoa dịu bao nhiêu:

- *Hầu gia, chuyện Thịnh Vương phái Lữ Định Ân chỉ huy tay chân ám sát người lần trước bây giờ tình sao?*

Thành Hầu nhàn nhạt:

- *Nhận lễ thì phải trả lễ thôi. Tên Hoàn Nhan Viên Thuyết này có lẽ đánh hơi được mùi kho lương chúng ta nguy trang dưới cái mác tiệm gạo kinh thành mới cố ý phá vỡ kế ước của bản Hầu và Viêm Thế tử. Hần thừa biết bao nhiêu người đó không thể lấy mạng được bản Hầu!*

Tuyệt Tâm cẩn trọng:

- *Triệu Thiếu giám nói rằng chính Phùng Đại tiểu thư chỉ điểm. Nhưng Lữ Định Ân cùng nàng ta là biểu huynh muội. Phùng Đại tiểu thư có thể nào làm vậy?*

Ti nữ đem bình rượu đến rồi nhanh chóng lui đi, Thành Hầu rót một ly đưa cho Tuyệt Tâm:

- *Bản Hầu không muốn nghi ngờ nàng! Người uống đi, đêm nay rất lạnh, người không cần canh gác. Ngoài tên Viên Thuyết rảnh rồi ấy ra không ai muốn giết bản Hầu nữa đâu!*

Tuyệt Tâm một hơi cạn sạch nhưng giọng nói vẫn lãnh đạm:

- *Hầu gia nên cẩn trọng!*

Tiếng Hoa Quý Tần dịu dàng bên ngoài truyền đến:

- *Nguyên thủ vệ nói đúng, con vẫn phải đặt an toàn bản thân lên trên hết.*

Tuyệt Tâm lui về phía sau một chút:

- *Tham kiến nương nương!*

Thành Hầu mỉm cười:

- *Mẫu phi! Khuyethầnày còn chưa ngủ!*

Hoa Quý Tần vén tà váy ngồi xuống khúc hành lang, thờ dãi:

- *ĐôngHiềnAnh đã cất côngđếnđây, ta làm saongidược. Lãng Thần, conxem, vónchuyện này không cầnmôtQuýphihàidĩ, Đôngthịlạidầmhươnglạichuyện lục cungchongười khác tiếp quản, lậnlợi đến MiChàunày. Đonthuầncứđểhầuạ Hoàng thượng?*

Thành Hầu uống thêm hớp rượu, lần hơi ấm thẳng từ cổ họng đến dạ dày, tạo nên cảm giác dễ chịu:

- *Mẫuphivềtâm, cộng với chuyệnlầntrước, nhithầnsẽđổi lại cávónlầnlời!*

Hoa Quý Tần dặn dò nhi tử, để lại một bát canh hầm kê rồi mới quay về viện. Thành Hầu hơi cảm động:

- *Buổichiềnmẫuphidã cho ngườiđemđếnmộtbát, sợ rằng bảnHầumàiviệckhônggầnlạicóthứcthậtkhuyademthêm một bát nữa!*

Tuyệt Tâm cũng mỉm cười:

- *Lâu rồi mớicóngườigọi tên tỵ của Hầu gia!*

Thành Hầu uống hớp canh ấm, lắc đầu:

- *BảnHầucùngmẫuphithậtsựxácáchnhiềumămkhông quá thânthiết. Mẫuphibiếtđiềunàynênluônĩmcáchbù đắp. Bản Hầunàophảitrênlêba, chiacầnmộtngàycònổng, tất cả người thân bệcnqnh, bảnHầudeuphảidambảotoàn.*

Tuyệt Tâm thêm than vào, lò lửa cháy phừng phừng. Thành Hầu rút ra một lá thư:

- Đưacái này đếnViêmThếtrí! BênThịnh Vương, chưabiết hần sẽ làm chuyện gì, nênót nhất vẫnnbìnhbất động, chờđợithờico. Mộtkhimãutừ hần đặtchândểMiChâu, pháingườitheo dõi thậtkĩ, không đượccờimáiduchimộtkhắc.

Tuyệt Tâm nhét lá thư vào ngực áo:

- Tuầnmệnh!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Chương 52: Song Hồ Phân Tranh

Đầu tháng chạp, Phùng Hoa Thường nạp vào Châu gia làm thiếp. Lão phu nhân ưu ái đích trưởng nữ tổ gia, thương lượng với Châu phủ để nàng ta ngoài một trăm rương đồ cưới, còn được mặc cả hi phục lên kiệu hoa. Nhưng thiếp thất chính là thiếp thất, có cố gắng làm sang trọng bao nhiêu cũng chỉ là trò hề kinh thành.

Gia Hỷ đến viện Phùng Hoa Thường sáng hôm ấy, tuyết không vì ngày vui mà dừng lại, đầu giày nàng để vệt sâu dưới mặt đất, Gia Hỷ một bộ trang y màu hải đường thêu nhạt, áo choàng xanh ngọc viền lông hồ ly trắng. Nàng nhìn đèn lồng treo đỏ cũng gây hỷ dấn trên cửa sổ, cảnh sắc thế lương nhiều hơn vui mừng.

- Đường tí!

Phùng Hoa Thường ngồi đó, hồng y như huyết, lãnh đạm cũng như màu môi nàng. Trên gương mặt điểm tô kĩ không có một giọt nước mắt, cũng không nở nụ cười, nàng ta như được tạc từ sáp. Chỉ có ánh mắt oán hận kia mới thể hiện nàng ta là người sống.

Phùng Hoa Thường mím môi:

- Người đến đây làm gì?

Gia Hỷ thần nhiên ngồi xuống, đưa ra một hộp gỗ:

- Người có thể hận ta, trách ta, nhưng không thể thay đổi được cục diện! Ta cũng đã cố hết sức mình, nhưng không giúp được người, an bài cho người thế này đã là rất tốt!

Phùng Hoa Thường đứng dậy, nương từ trang điểm cho nàng ta hơi hoảng hốt vội đứng sang một bên. Phùng Hoa Thường cười lạnh:

- Rất tốt? Người coi đây là tốt sao? Tiệm nhân nhà người sẽ không có hậu!

Gia Hỷ ôm ấm lò trong tay, môi nhếch một điệu khinh bỉ:

- Người tự thân quyền rũ hần, vỡ mộng lại đổ lên người ta? Người rút cuộc có liêm sỉ hay không?

Phùng Hoa Thường hơi sững lại, đột ngột lao người đến, tay rút ra một đoản dao ngắn:

- Ta liễu chết với người!

Gia Hỷ vút ấm lò về phía Phùng Hoa Thường:

- Chặn nàng ta lại!

Hạ nhân trong phòng nghe lệnh lao đến đoạt lấy con dao trong tay Phùng Hoa Thường ra, vô tình xô xát khiến cánh tay nàng ta bị cắt một đường dài, máu đỏ cứ thế nhỏ giọt lên y phục đỏ, hi phục cũng rách, bộ dáng vô cùng chật vật.

Phùng Hoa Thường gắng co:

- Buông ta ra! Các người dám?

Gia Hỷ vung tay, một cái tát giáng lên gương mặt đã được điểm trang kĩ lưỡng đang cảm hận nhìn nàng:

- Sao lại không? Người hành thích Huyền chúa, ảnh hưởng uy nghiêm Hoàng gia! Người gánh nổi tội?

Phùng Hoa Thường thoáng run lên, lệ ngập mi mắt, từng dòng từng dòng rơi như mưa sa:

- Ta xin người, để ta được đi! Ta không muốn gả cho Châu Tích! Ta xin người!

Gia Hỷ nhàn nhạt hạ lệnh:

- Trói tay lại, nhét lụa đỏ vào miệng tránh để nàng ta cắn lưỡi, choàng áo lông lên, phủ khăn hi, không được để trễ giờ lành!

Phùng Hoa Thường nhìn lụa hồng đưa đến, trong lòng nổi lên một trận hoảng hốt:

- Đứng! Đứng mà! Ta xin các người! Đứng!

Gã đến Châu gia dưới bộ dạng này, nàng làm sao có thể nhìn người. Nhưng gã nhân không nghe nàng, cứ thế trói chặt thân người. Nương từ trang điểm cau có:

- Tiểu thưà, ngườiđứcdầilàm thiếp chứkhôngphải Hoàng hậu, đứngghéaloqamừadượckhông?

Gia Hỷ nhắm mắt xoay người ra về, chỉ để Vĩnh Đan ở lại trông chừng. Phùng Hoa Thường cứ thế một canh giờ sau bị tống lên kiệu đưa đến Châu gia.

Nàng có độc ác quá không? Nàng cũng không rõ nữa. Phùng Hoa Thường chịu kết cục thế này đã quá bi thảm. Nhưng nếu ngày hôm đó Phùng Hoa Thường không cầu dẫn Châu Tích, người phải lên kiệu hôm nay chính là nàng! Hoặc nàng có thể bị bức tử trước khi gả đi!

Gia Hỷ nhìn Bối Lan im lặng đứng bên cạnh:

- Em thấy ta đúng hay sai?

Bối Lan không đáp, nữ nhân cổ đại như đoá hồng mai ngoài cửa sổ, nếu không được trưng trong lọ sứ thanh hoa thì có thể làm rượu, ướp trà, hoặc làm phấn hương, nhưng đa phần vẫn là rơi xuống tuyết, kết thúc sinh mệnh trong giá lạnh cô độc, bị vùi lấp quên lãng.

Gia Hỷ tựa cửa, từ khi xuyên qua đến bây giờ, nàng chưa thấy một cuộc hôn nhân nào thật sự viên mãn, họa may chỉ có Phùng Tú Mị. Nhưng nhìn điệu bộ sầu thương của Phùng Tú Mai hằng ngày nàng linh cảm có gì đó không đúng.

Vĩnh Đan phải tuyệt trên ta áo bước vào phòng, hơi ẩm từ lò than tỏa ra khiến nàng dễ chịu hơn:

- Tiểu thư, đường đại tiểu thư đã lên kiệu. Bên Đại phu nhân đang chuẩn bị phát thiếp mời hồng mai tiêu hội hằng năm rồi ả!

Gia Hỷ vươn tay rút một cành mai trong bình sứ, môi đỏ giữu cột:

- Nhanh vậy sao? Xem ra mẫu thân ta thật gấp rút a...

Vĩnh Đan nhìn quanh rồi nhỏ giọng:

- Tiểu thư, Triệu Thiếu giám nhân rằng bản thân phải ra khỏi kinh thành mấy ngày, cóđặndò tiểu thư đừng chú quan!

Thấy Gia Hỷ không nói gì, Vĩnh Đan sốt sắng:

- Để nó đi mời Lữ Tam tiểu thư đến đây!

Gia Hỷ gật đầu:

- Cũng được. *Mấy hôm trước Trường Thịnh ca có hỏi thăm ta. Tiện thể nhờ Mộng Oánh báo tin cho hần!*

Vĩnh Đan hành lễ rồi nhanh chóng ra ngoài. Gia Hỷ siết chặt khăn tay, cuối cùng Hân thị cũng động thủ! Thật sự động thủ rồi!

Bối Lan dè dặt:

- *Tiểu thư, người tin tưởng Thịnh Vương?*

Gia Hỷ tháo trâm ra khỏi mái tóc dày, đến trước bàn gương lau bỏ son phấn:

- *Hiện tại hần sẽ không hại ta!*

Tuyệt cứ rơi thành từng đợt dày, đến giữa tháng chạp thì đột nhiên dừng một khoản thời gian.

Thuyền rồng Vĩnh Nguyên Đế cập bến Liên Thành trước đại hôn Thành Hầu một tuần, bảy giờ đã là mười tám tháng chạp, đến hai mươi tám, hôn lễ sẽ được cử hành.

Hoàng thượng không có Hành cung ở Mi Châu nên trực tiếp ngụ lại Hầu phủ. Vốn trước khi Hoàng thượng đến mọi chuyện trong phủ đã được an bài thỏa đáng, không có gì bất tiện. Tuy so với Hoàng cung không thể nào bằng nhưng cũng không quá mộc mạc.

Bên thuyền không đông người, nghiêm trang cực độ, vệ binh bao vây mấy vòng. Thành Hầu cùng Hoa Quý Tản và Hiên gia đợi giữa trời đông trước một canh giờ. Gió tuy rét nhưng không quá mức chịu đựng.

Thuyền cập bến sương mờ ẩn hiện, cung nữ thái giám xuống trước vòng lọng cờ hoa rơi tơi. Vĩnh Nguyên Đế mặc triều phục màu nghệ thêu chi vàng, chỉ là không đội kim quan. Theo sau Hoàng thượng, Vạn Quý phi lộng lẫy cung trang, Thịnh Vương vẫn từ y thường phục như ngày thường.

Thành Hầu tiến đến trước, quỳ xuống hành lễ:

- *Nhi thần tham kiến phụ hoàng. Vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!*

Lúc này, phía sau mới đồng loạt:

- *Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!*

Vĩnh Nguyên Đế nhìn nhĩ từ đã nhiều năm xa cách, trong lòng có chút chua xót, nhưng lòng người yêu ghét bất phân minh. Tình cảm dành cho Thành Hầu vẫn không bằng Thịnh Vương đang đứng sau. Giọng Vĩnh Nguyên Đế trầm ấm:

- *Con đứng dậy cho Trẫm xem nào!*

Thành Hầu đứng dậy:

- *Tạ phụ hoàng! Nhi thần ở đây rất tốt. Phụ hoàng nhìn xem!*

Hoàng thượng vỗ vỗ vai hần, mỉm cười khi biết thân hình hần rắn chắc khỏe mạnh. Thành Hầu phượng nhãn tỏa sáng liếc nhanh Thịnh Vương, lại hành lễ lần nữa:

- *Quý phi nương nương vạn phúc kim an!*

Vạn Quý phi hiền lành điệu bộ, nâng hần dậy:

- *Hầu gia đa lễ! Thịnh Vương cùng Hầu gia lâu lắm chưa gặp nhau, huynh đệ hai con nên thân thiết một chút.*

Bên dưới đồng loạt:

- *Quý phi nương nương vạn phúc kim an! Vương gia vạn an! Đại công chúa thiên an!*

Thành Hầu hơi xúc động nhìn Đại Công chúa:

- *Hoàng ti!*

Đại Công chúa đôi mắt mơ hồ rung rung đỏ:

- *Lăng Thần của ta!*

Vĩnh Nguyên Đế tiến lại gần Hoa Quý Tản đang quý đó, ôn nhu đỡ người dậy, trong đáy mắt cả hai như chứa muôn vạn chuyện cũ.

Mất một lúc lâu, Quang Từ công công nhắc nhỏ bên tai, Vĩnh Nguyên Đế mới trấn tĩnh:

- *Tải cả bình thân!*

Thịnh Vương giấu đi lãnh đạm, môi nhếch một nụ cười, tiến lại ôm vai Thành Hầu:

- *Hoàng đệ! Đã lâu không gặp!*

Con gió mùa đông lạnh buốt tim gan nhưng vẫn ấm hơn lòng người sinh trưởng nơi Hoàng tộc. Thành Hầu đáp lại cái ôm giả ý, bạc môi khẽ cười:

- *Hoàng huynh!*

Ánh mắt cả hai chạm nhau, cái cảm nhận rõ ràng lúc này của Thịnh Vương là nội lực, hần không ngờ Ngũ Hoàng đệ nơi thâm sơn cùng cốc này có thể kiên trì luyện võ công thâm hậu như vậy. Thành Hầu siết tay chặt hơn một chút, bản thân hần cũng cảm thấy đã đánh giá thấp vị Hoàng huynh này, luôn khi sục sôi trong kinh mạch kia thật không tầm thường, võ công Thịnh Vương đối với hần thật không hề thua kém.

Hoàng thượng phát tay một cái:

- *Huynh đệ các con tình thâm như vậy đủ rồi, còn có nhiều thời gian gặp nhau. Hồi phủ!*

Thành Hầu cùng Thịnh Vương đồng loạt buông nhau ra cùng xoay người lại đỡ mẫu phi lên xe ngựa. Bên trong xe ấm áp, thật sự vô cùng ấm áp. Đại Công chúa rung rung đỡ lấy cánh tay Hoa Quý Tản:

- *Mẫu phi! Nữ nhi đi cùng người!*

Hoa Quý Tản tư lự không nói gì, không thể khóc cũng chẳng thể cười, bao nhiêu năm bên ngoài, nay gặp lại cố nhân thật sự không thể diễn tả xúc cảm thành lời.

Thành Hầu tựa người vào xe, cuộc chiến này chỉ có thể một mất một còn. Cảnh tượng những người thân hần lần lượt mất mạng tiền kiếp hiện lên rõ mồn một. Thành Hầu nắm chặt mảnh ngọc bội lạnh lẽo, dòng chữ Hoàn Nhan trên thân ngọc hiện lên sắc nét. Cùng là chín mảnh ngọc giống nhau, nhưng chỉ có một trong số đó được vịnh hiền khám rỗng vàng ngọam minh châu ngày đáng cơ Hoàng Đế!

Thịnh Vương thờ nhe, làn hơi trắng muối tàn mát không khí. Ngũ Hoàng đệ hần, thật khó lường. Hần biết bản thân cùng Thành Hầu không thể chung thuyền, nhưng lễ khí của Thành Hầu không giống một con người, tâm tối tựa địa ngục trùng sinh. Lần này đến Mi Châu, đúng thật lãnh ít dừ nhiều. Trong tâm hần, cảm giác bất an ngày càng lan ra toàn thân thể mạnh mẽ.

Đoàn ngựa xe quý hiển trang trọng theo đường chính Liên Thành chậm chậm đến Hầu phủ. Mây trời xám đục vẩn vù, tựa như oán khí đời người tích tụ chuẩn bị trừng phạt.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Chương 53: Duyên Do Người Tạo

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vĩnh Đan lấy một ít hoa hồng cốt bôi lên tóc Gia Hỷ, lại chái một đóa mã đề búi thấp, y phục hồng hải đường khoác ngoài váy trắng mềm mại.*

Gia Hỷ ngắm đi ngắm lại trong gương, không quá nổi bật cũng không quá mộc mạc, nàng là Huyện chúa, không thể xuất hiện mờ nhạt, nhưng nhân vật chính hôm nay chẳng phải là nàng.

Gia Hỷ rút bớt trăm trên tóc, vẫn vợ hời:

- Mộng Oánh đến chưa?

Vịnh Đan thu dọn bàn phẩm:

- Lữ tam tiểu thư có lẽ sắp chuẩn bị xong, chủ nhân có muốn dùng ít đồ ăn nhẹ? Buổi sáng nhà bếp làm bảo ngư hãm** Lữ công tử đem đến!

Gia Hỷ bước ra ngoài, Lữ Định Ân này thật biết cách mượn hoa dâng Phật, vật quý là của Thịnh Vương, nhưng lại muốn nàng ghi nhớ hân:

- Nếu không ăn thì phụ ý tốt biểu ca! Đưa lên đi!

Gia Hỷ dùng bữa xong thì biểu muội nàng cũng đến.

Lữ Mộng Oánh xuất hiện lộng lẫy ngoài mong đợi. Nàng ta búi phi tiên kế, y phục đỏ như chính hồng mai đang nở trong vườn, trên tóc cài hai đôi trăm vàng có tua rua bằng lụa đựng đưa theo từng bước chân, giữa trán, nàng ta vẽ một đoá hồng mai, hai bên khóe miệng là đôi đồng điều chăm son rục rở.

Gia Hỷ hoảng áo lông lên người, cuối năm trời rét đậm, vừa ra cửa đôi má đã hây hây đỏ. Hôm nay danh sách mời so với năm trước không nhiều, một phần vì Thái tử chấp chương chính sự không thể ra khỏi cung, một phần Thịnh Vương - đệ nhất kinh thành hảo hoa nam tử - đã có chính thê, nên nhiều tiểu thư buồn rầu không muốn ra ngoài.

Tất nhiên, Huy Quận công chắc chắn có mặt, cái hứa hẹn của Hàn thị về việc sắp xếp để Gia Hỷ buộc phải bị gả về Quận công phù khiến hân có chút nôn nóng. Đối lại chuyện này, hân phải cầu Thái tử để Phùng Gia Hảo được một tước phong Huyện chúa. Huy Quận công tuyệt nhiên cho rằng vụ làm ăn này vô cùng có lợi. Gia Hỷ doan trang thực nữ, đáng đáp yêu điệu nét mặt diễm lệ, lại có phần hồi môn rất lớn, đối với nam nhân nào nàng cũng là một lựa chọn tốt.

Chỉ là Huy Quận công không biết, Gia Hỷ không muốn bị lựa chọn, nàng phải là người kén chọn mới đúng. Xoay quanh nàng đều là các thân Vương, Hoàng tử, nhưng một chút động lòng nàng đều không hề có, thì Huy Quận công tính là gì.

Từ hội ngắm hoa phủ Thượng thư hằng năm đều như nhau, có hí khúc, có ngắm hoa, có mấy trò nhạ nhèo như từu lệnh hoặc đối thơ.

Huy Quận công đang trò chuyện cùng mấy vị công tử thiếu gia, các tiểu thư thì quanh quẩn ngắm hoa bên hồ sen, phu nhân quan lại thăm đánh giá tìm mối hôn thích hợp.

Nhóm các tiểu thư cùng Gia Hỷ ngồi trong thùy tạ, trên mặt hồ có mấy con thuyền không mũi trang trí bằng những khóm hoa sinh động nổi bật, vì là hội ngắm hoa mùa đông, nên tất cả hoa trong nhà ảm đều được đem ra ngoài.

Phùng Tú Mai cùng Phùng Dạ Văn đang vui vẻ bàn luận về mấy mẫu thêu mới ra, Phùng Gia Hảo không rõ vì sao lại thân thiết với Triện An Quận chúa, hải nữ của Điều Trắc phi Tam Thân Vương phủ. Triện An Quận chúa tính cách mềm mỏng, không thể hiện kiểu ngạo lại giao tiếp khéo léo, rất giống với mẫu thân nàng Điều Trắc phi, người đang nắm quyền quân gia Vương phủ, là kiểu người không dễ đối phó. Các tiểu thư khác cũng tùm nập tùm ba trò chuyện.

Triện An Quận chúa nhìn thuyền hoa, ánh mắt hơi hướng đến mấy vị công tử bên kia, đột nhiên đưa ra ý định:

- Hay chúng ta chơi ném tên đi?

Phùng Gia Hảo hứng gất đầu:

- Đừng thế! Mùa đông vận động một chút mới ảm người!

Gia Hỷ là chủ nhà, trò chơi này cũng đơn giản, chỉ cần chia đội ném mũi tên vào bình gốm, làm sao để tên lọt vào bình mà bình không đổ là được, nàng khách khí:

- Nếu mọi người đều thích thì ta cho người bày bình gốm, lấy tên đem đến!

Triện An Quận chúa bĩu môi:

- Chơi như thế thì có gì đặc biệt? Chúng ta phải chơi trên thuyền!

Gia Hỷ nhủ mảy, nước hồ mùa đông vô cùng lạnh, nếu có sơ suất gì sợ rằng Phùng phủ không gánh nổi tội. Hiện tại ở đây ngoài Triện An Quận chúa còn có Hòa Hiếu Quận chúa - nữ nhi Thái Đại Công chúa, Chu gia Huyện chúa - chất nữ Chu Tề tướng.

Hon nữa cũng mời nhiều tiểu thư quý hiển như Tần Dư Hoài - biểu muội Phan Hiền phi, rồi Giang Hồng Diệp - chất nữ của Giang Đức phi, Hoàng gia Đại tiểu thư - vị hôn thê của Lan gia Tam công tử - người kế thừa tước vị Quốc công hay Hạ Nhị tiểu thư, đích nữ duy nhất của Hạ gia Bá phủ, cháu gái Hạ phi nương nương. Đến Nguyễn Tĩnh Hoa đang chờ tuyển tử cũng là danh môn khuê các nổi tiếng mỹ nhân.

Gia Hỷ không thể tự ý quyết định,thấy nàng hơi chần chừ thì Phùng Gia Hảo sốt sắng:

- Để muội xin mẫu thân!

Gia Hỷ siết lấy ảm lỗ, Hàn thị chính là bày ra trò này, nhưng nếu giữa hội xảy ra tai nạn thì quả thật không hay lắm, Phùng phủ không khéo sẽ đắc tội huân quý thê gia, Gia Hỷ không rõ sẽ xảy ra chuyện gì.

Các tiểu thư chia thành hai nhóm, đều ngồi thuyền hoa mà ném tên vào lọ gốm đặt trên bè gỗ nổi giữa dòng. Vì lọ gốm trôi nổi nên trò chơi diễn ra thật sự rất sôi động. Gia Hỷ cùng thuyền với Phùng Tú Mai, Phùng Dạ Văn và một số người khác. Dù gì Tam phòng bảy giờ cũng là thông gia với Hạ gia Bá phủ, Tứ phòng chưa bao giờ để dụng vào, Hàn thị không thể tính toán đơn giản, cho nên nàng cũng có chút yên tâm.

Châu Tiêu - Đại công tử Hầu phủ Châu gia - trêu đùa các nàng ném mũi mà không trúng đích, liền vung bầu rượu ra giữa hồ, Triện An Quận chúa với tay chụp được, mỉm cười:

- Không dễ như Châu công tử tưởng đâu! Nếu không thì các công tử xuống đây mà thi thử với chúng ta!

Lời khiêu khích của Triện An Quận chúa khiến mấy nam tử trên bờ đều ngửa ngáy chân ta, liền lấy thêm hai chiếc thuyền hoa khác ra giữa dòng, thoáng chốc tất cả sự tập trung đều hướng về hồ sen. Bởi vì hồ không quá rộng nên thuyền cũng không cách nhau là mấy.

Đang vui vẻ náo nhiệt thì Gia Hỷ cảm thấy thuyền bên cạnh có ý va vào mạn thuyền mình, Phùng Tú Mai lại đột ngột hét lên:

- Là ai đây?

Rất nhanh sau đó nàng ta rơi xuống hồ.

Phùng Tú Mai hoảng hốt cực độ liền nắm lấy áo Phùng Dạ Văn:

- A! Ngủ đi!

Phùng Dạ Văn dùng dằng không được nên bị kéo theo, thuyền cứ thế mất thăng bằng, lật nghiêng, rồi đổ ụp xuống, bên kia Triện An Quận chúa cũng không giữ được bình tĩnh, các tiểu thư khác thấy một màn kinh sợ thì la hét hoảng loạn khiến con thuyền còn lại cũng lắc lư dữ dội. Rốt cuộc cả hai thuyền bên nữ nhi đều lật chìm.

Gia Hỷ rơi xuống nước hồ mùa đông buốt giá, nàng ngụp lặn mấy hồi thì bám vào được cánh tay của ai đó.

- Là muội đây!

- Điện Dung?

Phùng Điện Dung bám vào được cây sào chèo thuyền, Gia Hỷ chặt vật làm theo, cảnh tượng xung quanh hỗn loạn không sao kể hết. Những ai biết bơi, từ thiếu gia công tử đến hạ nhân đều đã lao xuống cứu người.

Nước quá lạnh, mấy hôm nay ngừng tuyết, trên mặt hồ đã đóng một lớp băng mỏng, bởi vì từu hội nên Hàn thị mới cho người phá băng ra để thả thuyền. Thật sự lúc này, trong đầu Gia Hỷ ong ong chỉ muốn ngất đi.

Huy Quận công lao đến, Gia Hỷ nhìn Phùng Điện Dung, rất nhanh sau cả hai hiểu ý liền la hét ảm ỉ. Huy Quận công trong nước tề buốt chân tay không thể bơi nhanh. Phùng Điện Dung ôm ngang hông Gia Hỷ, đợi hân vừa đến gần thì cố sức xoay ngang người nàng, Gia Hỷ dùng toàn lực đá liên tục mấy cước vào ngực Huy Quận công.

Hân có lẽ rất bất ngờ, vừa nén đau lại vội nói:

- Ta đến để cứu nàng! Nàng yên tâm!

Gia Hỷ sau pha liên hoàn cước kia liền cảm thấy bản thân như được tiếp thêm sức mạnh, trực tiếp mắng chửi:

- Có người đến ta mới không yên tâm! Tên đề tiện nhà ngươi, thật muốn hãm hại ta hay sao? Có chết ta cũng không làm thiếp cho đồ cặn bã nhà ngươi!

Huy Quận công cầu cứu, trên đời có nữ tử nào dám xúc phạm đến Tam Hoàng tử hân như vậy chứ, nhớ lại ngày tết Trung Dương, trong lòng nổi lên một trận khó chịu.

- Nàng yêu hấn? Thịnh Vương? Khốn nạn!

Gia Hỷ càng nghe càng bức bối

- Ta yêu ai cũng không cần người quân!

Phía sau Gia Hỷ, có tiếng người nhảy ào xuống nước, Phùng Điền Dung vui mừng hét lên:

- Phụ thân! Nữ nhi ở đây!

Phùng Nhị lão gia sấp ngựa bơi đến, chạt vật đưa nữ nhi cháu gái lên bờ. Gia Hỷ lướt nhìn thấy sự việc cũng gần như ổn thỏa, thân thể nàng bấy giờ vô lực, nhanh chóng ngất đi.

Huy Quận công vừa lên khỏi mặt nước đã thấy một nữ nhân áo đỏ đi đến, trong ánh sắc cuối đông, nhìn nàng ta như đóa hồng mai rực rỡ:

- Quận công, người choàng áo cho đỡ lạnh. Đệ tiểu nữ đưa người đi thay y phục sưởi ấm!

Huy Quận công gật đầu, cùng hạ nhân đi theo Lữ Mộng Oánh.

Gia Hỷ cảm nhận được độ ấm xung quanh, tiếng lò than nổ tí tách, nàng chậm chạp mở mắt, nằm cạnh nàng là Phùng Điền Dung, còn bên giường, Nhị phu nhân đang ngồi đó, y phục vàng thêu hoa cúc đậm màu hơn, trên tóc chỉ búi một đôi trăm vàng đơn giản, đáng điệu thành kính như đang cầu nguyện.

Gia Hỷ yếu ớt:

- Nhị thẩm!

Nhị phu nhân mừng rỡ, vội vàng nắm lấy tay nàng:

- Con tỉnh rồi à! Có ngồi dậy được không, uống chút canh an thần!

Gia Hỷ tựa vào gối nửa nằm nửa ngồi, áy náy nói:

- Nhị thẩm, con thật sự rất cảm kích Nhị thúc đã ra tay cứu giúp. Ân tình này, cả đời con không quên!

Nhị phu nhân dịu dàng cười:

- Con nói cái gì vậy? Con là nữ nhi duy nhất của Lữ ti tì, ta làm sao mặc con sống chết được!

Gia Hỷ hơi rướm nước mắt:

- Nhị thúc thế nào rồi ạ? Điền Dung vẫn chưa tỉnh?

Nhị phu nhân thấy mắt nàng đỏ lên liền trấn an:

- Nhị thúc con không sao, Điền Dung đã tỉnh rồi, cũng chỉ vừa mới ngủ lại. Ta đi lấy canh cho con, sẵn tiện xem phòng bếp sắc thuốc xong chưa! Con cứ nghỉ ngơi đi!

Gia Hỷ gật đầu, Bối Lan tiễn Nhị phu nhân ra cửa thì quay về:

- Tiểu thư yên tâm, Vĩnh Đan biết bơi nên không sao, hiện tại đang nghỉ ngơi trong phòng.

Gia Hỷ gật đầu:

- Mọi người về hết chưa? Ta ngủ bao lâu rồi?

Bối Lan cẩn thận rót một chén nước ấm đến:

- Tiểu thư ngủ khoảng hơn một canh giờ, hiện tại trừ Hòa Hiếu Quận chúa được đích thân Thái Đại Công chúa đến đón thì mọi người vẫn đang còn ở khách phòng. Lão phu nhân đang sắp xếp nhà bếp lo thuốc than canh trà.

Tuy gọi là tai nạn nhưng Phùng phủ làm sao thoát khỏi trách nhiệm, hiện tại lão phu nhân phải hết sức an bài xoa dịu khách nhân, sau đó còn phải có đại lễ tạ tội.

- Không có thương vong gì chứ?

Bối Lan lắc đầu:

- Không thừa tiểu thư, mọi người đều an toàn. Chỉ có Ngũ tiểu thư xảy ra chút vấn đề!

- Phùng Dạ Vãn?

Bối Lan thuật lại một lượt. Vốn là sau khi hai chiếc thuyền hoa đổ ụp. Hạ nhân quan khách liền nhanh chóng ứng cứu, nhưng nam nữ bất tương thân, nên các công tử cũng không quá sợ xuất vội vàng khiến danh tiết người được mình cứu ảnh hưởng lại đây cả hai vào tình thế khó xử.

Vì như Hạ Đại Công tử cứu Phùng Tử Mai, tuy có chút đường đột nhưng rốt cuộc cũng là ti phu của nàng ta, chuyện này trong nhà Tam phòng, nếu Tam phòng không ai nói gì thì cứ thế trôi qua.

Hầu hết các tiểu thư hôm nay đều do nha đầu bà tử bên cạnh cứu được. Hoặc như Triện An Quận chúa được Huy Quận công cứu cũng là đường huynh muội. Hòa Hiếu Quận chúa có thị vệ tùy thân ra tay.

Các tiểu thư Phùng phủ đều được các thiếu gia trong phủ ứng cứu.

Chỉ riêng Phùng Dạ Vãn, người cứu là Hoài Nam Vương gia. Quá trình cứu cũng không được bình thường. Hoài Nam Vương gia một thân nam tử hán lại đứng gần nơi Phùng Dạ Vãn rơi xuống nhất, hấn đương nhiên còi áo ngoài nhảy xuống. Chỉ là hôm nay, Phùng Dạ Vãn một thân đồ trắng mà Hoài Nam Vương gia cũng mặc bạch y. Trong làn nước, y phục liền trở nên gần như trong suốt.

Phùng Dạ Vãn nằm yếu như không xương, chưa từng trải qua chuyện nào đáng sợ như vậy, cứ bám dính lấy Hoài Nam Vương gia không buông, mà Hoài Nam Vương gia sinh trưởng ở phía nam, không quen khí hậu kinh thành, thật sự xuống nước mới cảm thấy quá sức chịu đựng.

Đến khi đưa được Phùng Dạ Vãn lên trên bờ thì cả hai đã ôm dính lấy nhau được một khắc, mà y phục bó sát vào da thịt khiến người khác phải xấu hổ.

Hoài Nam Vương gia đành phải lấy áo choàng bản thân choàng cả hai lại, ôm Phùng Dạ Vãn về khuê phòng.

Loại chuyện như này đã xảy ra, dù không ai muốn nhưng nữ tử khuê danh đã bị ảnh hưởng, thật sự sự sau này rất khó gả đi. Với Phùng Dạ Vãn, cách giải quyết tốt nhất bây giờ chính là lấy thân báo đáp, hay nói cách khác, Hoài Nam Vương gia phải hôn cưới nàng ta.

Gia Hỷ nhàn nhạt:

- Đây không phải chuyện xấu với Tử phòng đâu. Hoài Nam Vương gia thê tử đã mất. Phùng Dạ Vãn dù gì cũng là đích nữ Tử phòng, lại vô cùng được tổ mẫu yêu mến, trong kinh thành chưa hề lan truyền tiếng xấu. Nay anh hùng cứu mỹ nhân, cái hôn sự này với cả hai thật sự không tệ.

Hà ma ma tiến vào phòng, thấy Gia Hỷ liền chạy đến:

- Tiểu thư tỉnh rồi, nó ti sợ phát khiếp. Loay hoay trên bờ mãi, may mà Lữ công tử nhanh trí gọi được Nhị lão gia đến!

Gia Hỷ cau mày, Lữ Định An không trực tiếp cứu nàng mà phải gọi người, lại gọi chính xác Nhị thúc, không dễ ảnh hưởng đến khuê danh nàng. Thật đúng như hấn đã nói, Thịnh Vương là muốn bảo vệ nàng. Nhưng vì sao Thịnh Vương biết được Huy Quận công sẽ nhân cơ hội này da thịt thân thiết với nàng, tạo cơ hội giống Hoài Nam Vương gia và Phùng Dạ Vãn ngày hôm nay. Là Quận Công phủ có nội gián của Thịnh Vương hay Lữ Định An tình cờ đoán được.

Gia Hỷ thấy đầu đau nặng, cũng biết không nên suy nghĩ quá nhiều, nàng còn có chuyện quan trọng hơn:

- Bên Lữ Tam tiểu thư thế nào?

Hà ma ma bĩu môi:

- Nô tì không rõ nhưng Quận công gia vào đó cũng đã hơn một canh giờ.

Bên kia khách phòng, Huy Quận công chỉ mặc trung y, khoác ngoài áo choàng lông cáo. Lữ Mộ Dung Oánh thối từng ngụm canh hầu hạ hắn. Nàng níu non:

- Quận công ngườibuồnbựccáigiữ! Biểutínhháchvớntấrrấtcau có, vớihạnhánnườidưới thường ngày cũng khóchịuvócùng. Tiểunữtuylàbiểu muội nhưng cũngtừng ăn khôngítkhó!

Huy Quận công thờ dài, trong phủ mấy phòng thiếp thất đều nhạt nhẽo, nếu không là kỹ nữ bán nghệ thanh lâu thì cũng con nhà phủ thượng phủ hộ, không thấu hiểu lòng người.

Hắn nhìn bàn tay trắng nõn của Lữ Mộ Dung Oánh, thuận miệng hỏi:

- NàngcùngPhùngĐạitiểuhưấtrấthânhiết?

- Thật sự thân thiết!

Huy Quận công khó khăn lắm mới hỏi tiếp được:

- Biểutinànglàcótínhý với Thịnh Vương?

Lữ Mộ Dung Oánh lắc đầu:

- Chuyệnnày tiểu nữthậtsựkhôngrõ, chỉbiết ngày trước biểucómột đoạn thời gianrất thân mậtvớiTrưởng Thịnh ca, à, chính làLữĐịnhÂncôngử, đườnghuynhitiểunữ!

Huy Quận công ngồi thêm một chút thì cửa phòng mở, Lữ Định Ân đến thật. Hắn nhướn mi mắt, giọng điệu không hề tôn kính:

- Muội muội thậtcólòng tốt a! Namnữthậtbấttương thân. Quậncônggiacùng muội mộtchỗlâunhưvậythật không thích hợp!

Huy Quận công hừ khế:

- Gặptangườicònkhông hành lễ?

Lữ Định Ân qua loa bái kiến, lại chế nhạo:

- Quận công chán kinhcóvêkhôngnhe, vẫn nênmòitháiy, đường muội ta không biếthyậtdâu!

Huy Quận công đứng dậy, nắm lấy cổ áo Lữ Định Ân:

- Conchớbiếngótgiâycủa Thịnh Vươngngày, người đứng tướngta không biếtgườingãncáchuyệntótcủaavớiPhùngGiaHỷ!

Lữ Định Ân cười gằn cợt:

- Quận cônggià, ngườinghe cho rõ, takhôngnhữngmuốngãncàngườicùngbiểu muội ta, màcảđường muội ta, tadểumuốncàngườidấy!

Lữ Mộ Dung Oánh vội vội vàng vàng kéo tay Huy Quận công ra, lại trách cứ Lữ Định Ân:

- TrưởngThịnhca! Huynhlàmgiấy?

Huy Quận công phất tay, nhìn Lữ Định Ân hăm dọa:

- Ngườicảnhậncảmạng! Tamuốn nạp aivàocrangườiquandưocsao?

Lại quay sang nhìn Lữ Mộ Dung Oánh:

- Nàngvêphủchờ đợi, trongbàngaynữtạsẽchonguờimainớidưanàngvềQuậncôngphủ, làmmộtquýthiếp! Xem hãncândưoccáigi.

Huy Quận công đi rồi, Lữ Định Ân cũng đi theo, hắn nhìn đường muội thứ xuất, khinh bỉ:

- Chúc mừng muội!

Hắn làm gì có ý bảo vệ Lữ Mộ Dung Oánh, hắn chỉ đang muốn Gia Hỷ thoát khỏi tên Quận công này, đây là lệnh của Thịnh Vương, cũng là mục tiêu của hắn. Những chuyện khác, không hề quan trọng.

Mấy ngày sau, Gia Hỷ biết được lão phu nhân đã tìm cách thúc đẩy hôn sự của Phùng Dạ Vãn và Hoài Nam Vương gia, nhưng thái độ Vương gia vô cùng hồ hững, rất khó đoán biết. Mà Huy Quận công lại thật sự chuẩn bị nạp Lữ Mộ Dung Oánh vào phủ, trước cả chính thể là Châu gia Quận chúa.

(*) Y phục và kiểu tóc Phùng Gia Hỷ:

(**) Bào ngư hầm

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 54: Chương 54: Thân Nhân Một Nhà

Hàn thị bị cảm tức, lại phải đến phật đường ăn chay chép kinh giữa mùa đông lạnh, tin này không gây bất ngờ nhưng đều làm các phòng há hê. Trong phủ đến hạ nhân cũng nghĩ rằng chỉ vì muốn lấy lòng Triện An Quận chúa, Hàn thị mới dễ xảy ra náo loạn hôm từ hồi. Phòng nào cũng có nữ nhĩ, lần này Hàn thị trực tiếp gây thù chuốc oán với toàn phủ.

Lão phu nhân phải bỏ ra mấy vạn lạng bạc đưa lễ vật tạ lỗi đến từng khách mời. Vật tặng tuy trân quý nhưng ngần lần không thể so với mạng sống nữ nhi danh môn, nhưng chuyện này là tai nạn, những phủ khác cũng nhận lễ bỏ qua, không quá khó khăn với Phùng gia.

Hàn thị đã có một trai một gái, nói lật đổ cũng không đến lượt thông phòng Đại lão gia như Tú Hồng có thể làm được, nhưng hiện tại Tú Hồng sắp sinh, Hàn thị lại không thể ra tay, coi như nàng ta là người có lợi nhất.

Sáng sớm, Gia Hỷ theo lệ thường đi thỉnh an lão phu nhân. Mấy ngày hôm nay vì chuyện từ hồi mà không khí trong phủ vô cùng nặng nề. Chuyện của Phùng Dạ Văn chưa giải quyết được, lão phu nhân hiển nhiên không thể an tâm. Dù gì nàng ta cũng là chất nữ được yêu thương chiều chuộng nhất. Chỉ vì tai nạn này mà khuê danh ảnh hưởng, lão phu nhân thật sự rất đau lòng.

Khi Gia Hỷ đến trước sân trời vẫn còn sớm, Nhị phu nhân đưa theo Phùng Diễm Dung vừa đứng lúc chạm mặt nàng. Nhị phu nhân đỡ lấy tay Gia Hỷ không cho nàng hành lễ, thân thiết hỏi qua:

- *Sức khỏe con thế nào rồi? Còn có gì chưa ổn không?*

Gia Hỷ lắc đầu, mớ tóc mai bay loạn:

- *Nhị thâm lo lắng, con không sao, Diễm Dung cũng không sao mà! Con là đại tì không lễ không bằng muội ấy!*

Nhị phu nhân trò tay lên trán nàng mừng yêu:

- *Diễm Dung bao nhiêu năm bên ngoài sức khỏe rất tốt, không như con, từ nhỏ đã ít được điều dưỡng.*

Tứ phu nhân lạnh lạnh giọng nói, Hàn thị bị đưa đến phạt đường, Nguyễn thị cười còn chưa đủ đau:

- *Mọi người vui vẻ quá! Nhị tấu!*

Gia Hỷ quan sát Nguyễn thị từ trên xuống, y phục xanh ngọc bích tươi tắn có cúc áo bằng năm viên minh châu lớn, hải bọc lụa cùng màu để cao khảm xà cừ, cổ đeo chuỗi phi thủy mà trên tay mấy đôi vòng vàng, tuyệt nhiên không có gì là xuề xòa bất an cả. Xem ra đúng như nàng nghĩ, chuyện Phùng Dạ Văn với Hoài Nam Vương gia thật sự không tệ.

Gia Hỷ hành lễ, lại dò hỏi:

- *Ngũ muội vẫn tốt chứ ạ, có bị kinh sợ nhiều không?*

Nguyễn thị lắc đầu:

- *Rất tốt, chỉ là Ngũ tì nhi thân thể trước giờ không ổn, cho nên vẫn phải nghỉ ngơi nhiều!*

Đặng xa Tam phu nhân hừ lạnh:

- *Sức khỏe không tốt nhưng muốn lao mình xuống nước! Khi đó rõ ràng Ngũ tì nhi có thể kéo được Thái tì nhi lên, nhưng nó đã không làm vậy, còn cố tình ngã xuống hồ, gây ra cục diện nào loạn!*

Nguyễn thị hít mắt sẵn giọng:

- *Người nói cái gì? Phùng Tú Mai vùng về kéo nữ nhi ta xuống theo, người còn đổ cho con ta tự ngã xuống hồ?*

Tam phòng trước giờ thân phận thứ xuất luôn cúi đầu với Tứ phòng, chỉ là sau mối hôn của Phùng Tú Mị với Hạ gia Bá phủ, rất nhanh Tam lão gia nhận được tin sắp bỏ nhiệm vào Hàn lâm viện, trở thành trắc Tứ phẩm, đứng ngang hàng cùng Tứ lão gia. Phùng Tú Mị gái đi mà Tam phòng như mua thêm được con trai. Hạ Nhạc Thâm năm ba ngày đều đưa thể từ về một lần, mỗi lần như vậy, không ít thì nhiều Phùng Tú Mị đều lên lầu đưa bạc cho Tam phu nhân. Có tiền trong tay làm người tự tin hơn hẳn, Tam phu nhân mới trực tiếp đối đầu Tứ phòng như vậy.

Nhị phu nhân chớp chớp mắt với Phùng Diễm Dung và Gia Hỷ, các nàng cứ thế thành người qua đường để hai phòng cãi nhau.

Nguyễn thị vén váy đi tới, chỉ tay nắm ngón với Tam phu nhân:

- *Người bán được nữ nhi giá hời còn muốn tỏ ra thanh cao? Con gái ta còn chưa có xuống giường được đâu!*

Tam phu nhân sắc sảo tới:

- *Người tưởng nữ nhi ta đã khỏe lại?*

Vu ma mà từ trong viện bước ra, nghiêm mặt:

- *Lão phu nhân cho mời mọi người vào!*

Nguyễn thị phát tay áo xoay người một mạch đi thẳng, Tam phu nhân khó chịu hất vai lần lượt qua. Vào đến sảnh đường vẫn mặt nặng mày nhẹ.

Phùng Gia Hảo viện có chưa khỏe không đến, Phùng Dạ Văn và Phùng Tú Mai cũng không. Lão phu nhân nhìn mấy nàng hành lễ mà khó chịu nói:

- *Sáng sớm đã ốm ào! Mấy ngày qua chuyện trong phủ chưa đủ hay sao?*

Tam phu nhân cùng Tứ phu nhân không nói gì, cúi mặt giả vờ úy khuất. Lão phu nhân thờ dài, lại nói:

- *Nhị tì nhi không đến? Hôm đó chính nó mất thăng bằng khiến hai thuyền va vào nhau cơ mà! Mẫu thân vừa bị phạt, nữ nhi đã làm mình làm mẩy!*

Tứ phu nhân lên lấy khăn chấm nước mắt:

- *Thế mà bây giờ người chịu khổ nhiều nhất lại là Dạ Văn, mẫu thân xem, con bé xấu hổ đến mức đòi chết đòi sống!*

Tam phu nhân bĩu môi:

- *Ta thấy Ngũ tì nhi sợ Hoài Nam Vương gia chạy mất nên mới đòi chết đòi sống!*

Tứ phu nhân trong lòng nổi lửa nhưng bề ngoài càng tỏ ra đau khổ, ô ồ sụt sùi:

- *Đến bà mẫu trong nhà cũng nói chất nữ của mình như thế, không biết bên ngoài sẽ đồn đãi những gì!*

Lão phu nhân xoa xoa đầu:

- *Thôi! Được rồi!*

Lại chỉ gậy sang Tam phu nhân:

- *Người có nữ nhi gả cao lại đi hạ thấp nữ nhi người khác, cũng là họ Phùng, lẽ nào Ngũ tì nhi xấu hổ thì mấy tì muội khác vui vẻ ăn mừng?*

Tam phu nhân cắn môi không nói gì, Tứ phòng đến cả Đại phòng còn dám lấn lướt, huống hồ gì một phòng thứ xuất. Lão phu nhân thấy đám con cháu yên lặng mới nói tiếp:

- *Hôm nay có hai chuyện, thứ nhất hiện tại trong phủ việc nhiều, cuối năm bận rộn, mà trường tức thì đang chịu phạt. Mấy cái Tứ phòng đang quản thì vẫn quản như cũ, còn lại Nhị phòng, Tam phòng chia ra lo liệu. Chuyện gì không quyết được cứ đến gặp ta!*

Nhị phu nhân hơi gạt mình, trong mấy phòng ngồi đây, Nhị phòng là không có căn cơ nhất, nhưng nếu Lão phu nhân đã muốn, thì ai cũng chỉ có thể chấp thuận mà thôi.

Lão phu nhân chia việc nhà xong mới nói tiếp:

- *Thông phòng của lão Đại sắp sinh, hẳn muốn nâng làm di nương, dù gì bên đó cũng không có thiếp thất nào. Hai ba ngày nữa các con sắp xếp lễ se mặt chài đầu đưa Tú Hồng đến ra mắt ta. Cái này Đại tì nhi thay mẫu thân con làm đi. Gọi nàng ta là Hồng đi nương.*

Gia Hỷ mỉm cười hành lễ. Xong xuôi đầu đó, Lão phu nhân mới an ủi Tứ phòng:

- *Mẫu thân cùng Bạch Thái phi ngày trước có chút quan hệ, để ta tìm cách tác động, con cứ yên tâm, Ngũ tì nhi sẽ danh chính ngôn thuận gả đi!*

Tứ phu nhân lau nước mắt, hí hửng tạ ơn. Nhìn sắc trời cũng không sớm, Lão phu nhân để mọi người ra về. Lúc này hạ nhân bên Tam phòng bẩm báo Phùng Tú Mị cùng Hạ Nhạc Thâm đến. Tam phu nhân cười không thấy được mắt, vội vàng quay về viện.

Tam phu nhân vừa vào khách phòng đã thấy Hạ Nhạc Thâm thông thả uống trà, người hầu hạ lại là một nô tì có chút nhan sắc. Nàng ta ông ẹo liếc mắt đưa tình, Hạ Nhạc Thâm chẳng những không chút rung động, còn tiện tay hất nước vào mặt:

- *Người là nha hoàn của Thái muội?*

Nô tì kia không ngờ một Hạ Đại công tử nổi tiếng chơi bời lại hồ hững với nàng như vậy, liền quý xuống lúm lét xin lỗi

- *Nô ti...không phải...nô ti...*

Hạ Nhạc Thâm đá nằng ta một cước giữa ngực:

- *Cút! Đừng để bàn công tú gấp lại người! Hôm nay may mắn cho ngươi là thiếu phu nhân đã hoài thai, ta không muốn bắn tay!*

Tam phu nhân nhắm ngày, cũng sắp một tháng, bây giờ Phùng Tú Mị truyền ra tin hoài thai là vô cùng hợp lý, nô ti kia bỏ ra khỏi cửa dụng phải Tam phu nhân căng sợ sệt, cấp vạy chạy thẳng.

Hạ Nhạc Thâm chấp tay đứng dậy:

- *Nhạc mẫu! Thê tử con đang bên phòng Thất muội, để con cho người gọi nàng về!*

Tam phu nhân lắc đầu, sau khi nói chuyện năm ba câu cùng Hạ Nhạc Thâm, Phùng Tú Mị cũng quay lại, Hạ Nhạc Thâm lấy cớ ra ngoài ngắm cảnh để mẫu nữ nằng có thời gian tâm sự. Hắn một đường đến phòng Phùng Tú Mai, khẩn trương nhảy qua cửa sổ, lại để thần tin canh giữ.

Phùng Tú Mai xoay người hờn dỗi:

- *Ti phu đến trễ!*

Hạ Nhạc Thâm ôm lấy mỹ nhân, ôn nhu hỏi han:

- *Còn mệt không, ta để ti ti nàng đem được liệu cao cấp nhất kinh thành cho nàng bồi bổ còn gì!*

Phùng Tú Mai tựa vào lồng hân, nũng nịu:

- *Ta mới không cần!*

Hạ Nhạc Thâm cười cười:

- *Dám để nha hoàn bày trò với ta! Còn bảo không cần! Để ta xem vết thương của nàng nào!*

Trên ngực Phùng Tú Mai có một dấu tím bầm rất đáng sợ vì khi ngã xuống nước nằng ta đập phải mạn thuyền. Hạ Nhạc Thâm dịu dàng bôi cao trị thương lên:

- *Đây là thuốc Thái y đặc chế cho Mật sát Thị vệ, không phải ai cũng dùng được! Ta thật sự xem nàng như trân bảo!*

Hạ Nhạc Thâm khi cời áo nằng ta bản thân đã không kìm nén nổi, trực tiếp đẩy người xuống giường, hoan ái triền miên.

Phùng Tú Mai thờ dỗi:

- *A! Tìphu! Bìpháthiệnmắ!*

Vện Tam phòng không rộng, các phòng liền kề nhau chung một dãy hành lang, chỉ có một khoảng sân chung phía trước. Nếu ai đó vô hình đi qua đều có thể đoán được bên trong đang xảy ra chuyện bất chính.

Hạ Nhạc Thâm cười nhạt:

- *Tanói với nàngrồi, ta cực kỳvôsi, mắttênvôsinhì sợ gừngườikhácbàntán?*

- *Muội còn chưa gáchoaidầu!*

Hạ Nhạc Thâm khó chịu trong lòng, động tác ngày càng thô lỗ:

- *Ta không đủ thỏa mắnnànghay sao màcònmuốngáchonam từ khác? Nànggáchoai, taliềngiết ngaykếđó!*

Phùng Tú Mai khoan khoái trong lòng nhưng về mặt tỏ ra vô cùng uất ức:

- *Tìphu!*

- *Ngoan! Bêmgócóngườicủata, khôngaiđểgân được dầu! Nàng nói khê thôi, thithànkhôngbiết quỳ khônghay!*

Phùng Tú Mai bất an vô cùng, nhưng cảm giác vụng trộm lại khiến Hạ Nhạc Thâm thích thú. Mất một canh giờ sau, hắn mới chịu ôm nằng ta vào tịnh phòng ngâm nước ấm.

Phùng Tú Mai hơi lo lắng:

- *Lâu nhưvậy, títisắpdầutừchàngrồi!*

Hạ Nhạc Thâm hừ lạnh:

- *Sáng sớm đãđưanàngtámấyngànlượng, mắuthânnàngcònlầumớidểnàngtarangoài!*

Khi nước trong thùng tắm dần lạnh người thì mới có tiếng gõ cửa:

- *Tháttiểu thư, nótìlaCúcChidậy!*

Phùng Tú Mai yếu ớt lên tiếng:

- *Vàođi!*

Cúc Chi là ti nữ Hạ Nhạc Thâm đưa đến hầu hạ Phùng Tú Mai nhưng nằng ta lại để sang bên ti ti làm nội gián. Cúc Chi đứng bên ngoài rèm hành lễ:

- *Sắpdểngiờđùngcomạ!*

Hạ Nhạc Thâm ừ một tiếng:

- *Nói với nàngta, ngườiitìmthấytảonhàimởtrồng hoa. Cònmữa, về Hạ phủ sắpépmộtgianviện, tranghoàngcánhậnvào, quatiết, Tháttiểuthuseầngbêndóđi!*

Cúc Chi đi rồi, Phùng Tú Mai vẫn còn đậm vẻ ngạc nhiên:

- *Tìphulàmgi vậy?*

Hạ Nhạc Thâm choàng áo lên người mỹ nhân:

- *Từinàngcóthai, ngườiilàm muội muội phải đến chấmsócchứ! Cònaihiếutừihomàng!*

Hạ Nhạc Thâm mặc lại y phục, nhanh chóng rời khỏi phòng. Phùng Tú Mai sờ sờ vết thương đã dịu bớt sưng đỏ trên cổ, nhàn nhạt cười:

- *Từừà! Ta thật xinlỗi!*

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: Chương 55: Nhất Hồ Tử Thương (Thượng)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mi Châu.

Hầu phủ.

Vạn Quý phi nằm trên tháp dài, bộ móng tay đã mài giữa cẩn thận đang được một cung nữ quỳ dưới chân son son phủ bụi vàng lấp lánh.

Hồ Phách đứng cạnh bên chậm rãi dùng kiếm bạc tách vỏ hạnh nhân để vào đĩa sứ riêng, nhỏ giọng:

- Nương nương có tính toán gì?

Vạn Quý phi thối thối bàn tay, phất tà áo cho cung nữ kia lui ra, thông thả cho một quả hạnh nhân vào miệng:

- Vương gia đâu?

Hồ Phách hơi nhìn ra cửa:

- Khi này Huỳnh Kien công công có báo rằng Vương gia đã đến trang viên cuối ngửa rồi ạ!

- Xa không?

Hồ Phách lắc đầu:

- Nó tí cũng không rõ!

Vạn Quý phi hơi lo lắng:

- Đây là đất của Thành Hầu, người phải nhắc nhở Vương gia cẩn trọng. Loại chuyện chết người không xảy ra được nhưng gây tay gây chân trúng độc huy dung đều có thể!

Thịnh Vương đi vào giữa câu nói của Vạn Quý phi, hần vẫn nguyên phục trang cuối ngửa, trên người dù giữa trời đông vẫn lấm tấm mồ hôi:

- Mầu phi quá lo lắng rồi! Nhi thần không phải cơ thể lành lặn đứng đây sao?

Vạn Quý phi dậu dảng:

- Con đấy! Có thiên tử nào một chân một mắt không? Con vẫn nên cẩn trọng, đây đâu phải là kinh thành!

- Nhi thần biết rồi! Nhưng lâu ngày không vận động chân tay thật không quen.

Vạn Quý phi không nói gì nữa, Thịnh Vương coi áo choàng nhìn Hồ Phách:

- Chuẩn bị nước tắm, bản Vương ở lại dùng cơm trưa!

Thịnh Vương lười biếng đi vào tịnh phòng, Hồ Phách phản phò người xong cũng quay lại hầu hạ Vạn Quý phi:

- Nương nương!

- Người nghỉ kể sách hôm trước của bản cung có dùng được?

Hồ Phách hơi mỉm cười:

- Cái khó nhất là tìm người, kiếm đâu ra một nữ nhân khiến Thành Hầu không nghỉ ngơi ở Mi Châu này cơ chứ!

Vạn Quý phi xoa xoa mi tâm:

- Ra đường vớ đại tất nhiên không được, mua nữ nhân thanh lâu thì rất dễ bị phát hiện. Người cố gắng đến mấy vùng núi gần Liên Thành xem sao?

Hồ Phách dẫn do một chút nhưng cũng gắt đầu. Ai báo trước khi đi Hoàng thượng kiểm tra người cực kì gắt gao, nương nương mới không cho thần tin theo trà trộn.

Vạn Quý phi toan tính trong ngày đại hôn, Thành Hầu trúng được mà điên loạn đảo phương với nữ nhân khác. Cái này chính là trọng tội, nhẹ thì coi thường thánh nhan, nặng thì khi quân phạm thượng. Đây là mối hôn do Hoàng thượng ban, lại đích thân đi giả đến chủ hôn. Thành Hầu trúng kế, nhất định không thể mình được.

Thịnh Vương ngắm mình trong bồn tắm, hương thảo được thoảng lên dễ chịu, hần thả người thư thái, lần hồi nồng đậm tinh dầu bạc hà len lỏi vào từng chân tơ kẽ tóc.

Lữ Định Ân đã gửi thư hồi báo, Phùng Gia Hy tạm thời an toàn. Hôn sự nặng không dễ bị áp đặt nữa. Nhưng nặng đã cấp kế, không bao lâu nữa phải xuất giá, Thịnh Vương thật sự khó chịu, hần chỉ muốn bán thân một bước thành Hoàng đế, nạp nặng vào cung.

- Huỳnh Kien công công, chuẩn bị y phục, bản Vương nhớ ra chiều nay có hẹn với phụ Hoàng đánh cờ!

Qua ngõ thiện, Thịnh Vương nghỉ trưa lại viện Vạn Quý phi, nghe cái kể sách có chút thâm độc, hần cau mày:

- Nơi đây ngoài chúng ta ai ai có lá gan có khả năng hãm hại hần! Dù mầu phi có thành công, phụ Hoàng cũng sẽ nghỉ ngơi!

Vạn Quý phi điềm tĩnh:

- Mầu phi hơn con bao tuổi, chuyện này nếu Hoàng thượng có nghi ngờ con thì đã sao? Một Thành Hầu thanh danh hư hỏng, Hoàng thượng sẽ không muốn con phải chịu tội theo. Huống hồ, con cũng biết Hoàng thượng luôn thiên vị con cơ mà. Nếu không nhờ con anh tuấn thông minh, mầu phi cũng không thể lên đến vị trí này!

Thịnh Vương không nói gì, mầu phi hần nói không phải không có lý, chỉ là thường ngày, loại kể sách có chút tiểu nhân này, hần không quen làm:

- Tùy mầu phi vậy! Nhi thần phải hầu cớ phụ Hoàng!

Thịnh Vương đọc theo hành lang đến thư phòng, hần đi một mình, quan sát núi già hồ nước trong phủ, cảnh sắc Mi Châu mùa đông không quá tệ, khí trời ít lạnh, trong vườn nở đầy mai vàng, mai trắng, nhưng tuyệt nhiên không có hồng mai như ở kinh thành.

Thịnh Vương đến trước cửa phòng đã nghe âm thanh vui vẻ bên trong phát ra, hần mỉm cười nhìn Quang Từ Đại Tổng quản:

- Phiền Tổng quản báo với phụ Hoàng rằng bản Vương đã đến!

Quang Từ công công mời người vào, Thịnh Vương âm thầm quan sát cách bài trí, thư phòng chẳng có gì ngoài một bàn giấy dài, một giá sách lớn, trên tường không treo chữ không câu đối, trên bàn có mấy tờ giấy luyện thư pháp đang viết dở, một vài bức tranh có lẽ đã vẽ xong được cuộn lại.

Hoàng thượng ngồi trên tháp, phía dưới có đôi hàng ghế, Thành Hầu nhìn thấy Thịnh Vương liền đứng dậy:

Thịnh Vương cung kính hành lễ:

- Phụ Hoàng! Nhi thần đến trễ!

Hoàng thượng xoay xoay vòng ngọc trên tay, ôn nhu:

- Con ngồi đi!

Thành Hầu vẩy tay để cung nữ đem lên trà nóng:

- Hoàng huynh dùng thử!

Thịnh Vương đưa tách trà ngang mặt, hương thơm tinh tế lướt qua mũi hần:

- Thật đặc biệt! Có hương hoa đào quả đào thì phải?

Hoàng thượng gật đầu:

- Đây là trà quý do Hiến Tri Châu dâng đến. Xem ra cũng không tệ.

Thịnh Vương mặc từ y tím sẫm thường ngày, trung y đen tuyền thêu chỉ vàng nổi lên họa tiết kì lân trên cổ áo, thắt lưng cũng chỉ đeo duy nhất một mảnh ngọc bội "Hoàn Nhan" chứng tỏ thân phận Hoàng tử. Trông cao ngạo uy dũng lại có chút gian hùng.

Thành Hầu bạch y như tuyết, để lộ cổ áo bên trong thẫm đỏ thêu chìm hạc bằng chỉ bạc. Trên người ngoài ngọc bội còn có túi hương hồng lẳng được may tỉ mỉ. Tỏa ra khí chất thanh lịch tao nhã lại vô cùng mỉa mai.

Cả hai ngồi đối diện nhau, cũng đối nghịch hai cực âm dương, như đêm với ngày, như lửa với nước. Tuy vậy, bề ngoài, vẫn một mảnh huynh đệ tình thâm.

Hoàng thượng khoan khoái uống trà nhìn Thịnh Vương nói:

- Lãng Mập biết không, thường ngày Lăng Thần thường xuyên luyện chữ vẽ tranh, kỹ thuật tinh tế xem ra không kém con đâu!

Thịnh Vương cười cười:

- Nhìh hần lười biếng, chỉ chằm chằm chạy vào cung tìm chỗ chơi, nào sẽ năng như hoàng đệ!

Thành Hầu nhàn nhạt cười, ý của Thịnh Vương không phải muốn nói bản thân tài hoa thiên bẩm, có lười biếng vẫn hơn người khác hay sao.

Thành Hầu với tay lấy một cuộn tranh trên bàn:

- Hoàng huynh thông tuệ xem qua, đệchichuýuếmvệmyínhânhoacò, chẳng thể họa nổi mấy bức giang sơn họa đồ như huynh!

Thịnh Vương hừ nhẹ trong lòng, Đế Vương không có tình phụ tử, Thành Hầu có ý nói hần thích vẽ tranh giang sơn, không khác gì tổ cáo hần mưu đồ đoạt vị, tâm địa bất minh.

Thịnh Vương đưa tay đón lấy cuộn tranh, từ từ mở ra. Trong tranh hiện lên hình ảnh một tiểu thư khuê các áo lụa mềm mại dải tơ như đang múa. Tóc nàng búi gọn, kim bộ điều rung rinh, gương mặt nhìn thẳng tươi cười trong sáng thanh tân.*

Tâm Thịnh Vương nảy lên một nhịp, hần siết tay góc giấy, cảm giác nghèn nghẹn nơi cổ họng vang lên:

- Không giống!

Thành Hầu tựa tiểu phi tiểu:

- Huynh biết đệ họa người nào?

Hoàng thượng nhìn qua bức tranh có chút tò mò xen lẫn thích thú:

- Trông rất quen thuộc, nhưng Trẫm không đoán ra được, rốt cuộc là mỹ nhân phủ nào khiến cả hai Hoàng tử của Trẫm đều mê mẩn?

Thịnh Vương cười hòa nhã:

- Hoàng đệ thật sự họa không giống lắm, nên phụ hoàng mới không nhận ra. Đệ nhìh hần làm là sò sà một bức vậy!

Thịnh Vương tiến đến bàn mực, trên đó đã có sẵn giấy bút các loại, hần vén tay áo, dáng điệu phong nhã mà khoa trương.

Thành Hầu hơi siết tay, Thịnh Vương đời trước là một đấng tài hoa, đời này cũng như vậy, những chuyện xuất khẩu thành thơ vung bút nên tranh Thịnh Vương đều có thể làm được. Sống lại lần nữa, bản thân Hoàn Nhan Viên Hạo hần có cố gắng mài dũa hết sức, cuối cùng cũng chỉ đứng ngang bằng.

Kiếp trước hần thường ghen tị vì sao phụ hoàng lại yêu thương Thịnh Vương như vậy, đến tận lúc mất mạng, hần vẫn không hiểu bản thân thua kém những gì, để phụ hoàng sinh ra hần lại chán ghét hần như thế.

Nhưng sống lại đời này hần đã rõ, Thịnh Vương tài hoa trong mắt phụ hoàng chính là thành thực những gì phụ hoàng thích thú nhất, say mê nhất và làm được tốt nhất.

Thịnh Vương như một bản sao của phụ hoàng hần, phong lưu, đào hoa, nổi danh tài tử khiến bao thiếu nữ si mê, dường như không màn chính sự, yêu thương mẫu phi, hòa hợp quần thần. Đây, tất cả những điều đấy đều chính là tính cách của phụ hoàng hần từ khi còn là một Thái Thân Vương chưa lên ngôi cửu ngũ. Thịnh Vương giống y hệt, ai lại không thích một người giống hệt mình, kẻ thừa mình.

Cũng bởi vậy, cho nên Thịnh Vương có làm nhục nữ tử Phùng Thượng thư, Hoàng thượng cũng đơn giản cho qua. Nếu đối lại người đó là một Hoàng tử khác, chắc chắn đã bị phạt. Như Huy Quận công gây rối trên Hộc viên, tuy nằm ngoài khuôn viên kinh thành, vẫn bị cấm túc, tước quyền tự do ra vào cung cấm. Đây chính là sự khác biệt rõ ràng giữa yêu quý và không yêu quý.

Thành Hầu mỉm môi nhìn bức họa mới hoàn thành một nửa. Tiếng Hoàng thượng sang sảng:

- Đây! Vịt đấy nên đậm hơn một chút! Haha...

Cùng là cầu thân, Huy Quận công muốn ban hôn với Phùng Gia Hỷ, Hoàng thượng nhất định sẽ cho rằng ừy khuất tiểu thư danh môn mà không chấp thuận. Nhưng nếu Thịnh Vương cầu tình một cái Trắc phi, Hoàng thượng có lẽ còn tận tâm đến chu hôn. Cùng là Hoàng tử, ai chiếm được tâm Đế Vương thì chính là kẻ thắng.

Thịnh Vương nhìn ánh mắt âm lãnh của Thành Hầu, phui tay:

- Đệ xem, có giống không?

Người trong tranh tóc búi hơi lỏng chừa ba phần xõa sau lưng, tóc chỉ có mấy đóa hoa lụa, không cài trâm, nàng không múa, gương mặt ngại ngần che quạt, ánh mắt hướng xuống, điệu bộ có chút nhàn nhã, có chút lười biếng, lại có chút chán ghét.**

Thành Hầu thấy cổ họng dâng lên một trận đắng:

- Rất giống!

Hần không thể phủ nhận, hần chỉ mới gặp mặt nàng mấy lần, không thể ghi tâm tác cốt từng nét mặt, từng cái chau mày. Nàng với hần xa xôi quá, khoảng cách vạn dặm khiến trí nhớ hần cứ mơ hồ dần.

Thịnh Vương nở nụ cười ngạo mạn của kẻ thắng, dâng tranh lên:

- Phụ hoàng, đây là Thục Trinh Huyền chúa. Nhìh hần kính thành thường xuyên gặp nàng nên nhớ dung mạo hơn hoàng đệ! Nàng đúng là một mỹ nhân!

Hoàng thượng gật đầu, tấm tắc khen ngợi màu sắc trong tranh, lại nói:

- Anh hùng khó thoát, thêm mỹ nhân rồi sống thêm thịnh! Thục Trinh Huyền chúa có lẽ là người đặc biệt, đều khiến các Hoàng tử của Trẫm nhớ đến.

Hoàng thượng nhìn sắc trời, cũng không còn sớm nữa:

- Xem raki nghệ phải để hôm khác thi thôi, ha còn ở lại dùng tiệc cùng Trẫm!

- Tạt phụ hoàng!

Hoàng thượng ra phòng ngoài, nơi nhà bếp đang chuẩn bị đưa thức ăn lên. Thành Hầu cuộn tranh lại, hần ngắm rất lâu bức tranh Thịnh Vương vừa họa.

Khi hần ngẩng mặt lên đã thấy ánh mắt sắt lạnh của Thịnh Vương

Thịnh Vương tiến đến cạnh hần, thì thầm:

- Hoàng đệ không biết, nàng không thích bị hết tóc lên, cũng lười biếng cài trâm vướng nề! Hơn hết, nàng còn thích đánh tì bà như hững hờ của ả!

Thịnh Vương cười nhạt bước đi, bản thân Thịnh Vương cũng tự hỏi rằng mình đang ghen ư? Hần biết những điều này qua miệng Lữ Định Ân, hần nào thần thiết với nàng như thế, hần muốn chọc tức Thành Hầu. Vì sao hần làm vậy, hần cũng không rõ, có lẽ, hần đã thật sự tương tư nàng!

Thành Hầu đứng người lại, nhìn theo bóng vị hoàng huynh kia. Phùng Gia Hỷ, nàng làm việc cho Hầu gia hần, sao lại thân mật cùng tên Hoàn Nhan Viên Thuyết đó. Lò than bạc đang cháy phừng phừng, Thành Hầu vút bức họa của Thịnh Vương vào đó, nhìn lửa dần nuốt trọn những màu sắc.

Hần nhanh chóng lấy lại phong thái, rồi cất bước theo Hoàng thượng.

(*)Tranh Thành Hân:

(**) Tranh Thịnh Vương:

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Chương 56: Nhất Hổ Tử Thương (Trung)

Thành Hân đứng trong bóng tối giữa rừng, Tuyết Tâm cũng ở đó, âm thầm bảo vệ chủ nhân. Lý do hôm nay hẳn phải có một nơi thâm sơn cùng cốc này chính vì Trương ti hân, Hòa Cát Đại công chúa. Nàng ta và Viêm Thế tử Viêm Mục từng lớn lên cùng nhau, trước khi Hoa Quý Tần bị người hãm hại phải rời cung.

Viêm Mục là con tin mà Viêm Quốc Vương đưa sang Đại Quốc để đổi lấy hòa bình. Nhân sinh vật đổi sao dời, Hoàng hậu Viêm Quốc - đích mẫu hân - tư thông cùng trọng thần lật đổ Quốc Vương. Viêm Mục từ đó từ bỏ vô thân, được Vinh Nguyên Đế tạo cơ hội, ban một chức tước nhân tãn tại Mi Châu. Có điều, Viêm Mục tài cao khí ngạo, quyết tâm phục vị.

Đại Công chúa cùng Viêm Mục tình cảm sâu nặng, mấy năm xa cách, nhân dịp này đến Mi Châu, Thành Hân đánh phải dân xếp để hai người họ gặp nhau.

Tuyết Tâm hơi tay lên đồng lúa đã sắp tàn, chỉ còn than đó:

- Hân gia, bên *Vạn Quý phi* có động tĩnh rồi!

Thành Hân thở ra làn hơi giá buốt, áo choàng dưới sức nặng sương muối gần như cứng lại:

- Đông thị muốn làm cái gì?

Tuyết Tâm lắc đầu, vớ lấy bầu rượu bên hông uống một ngụm:

- Thuộc hạ cho người theo dõi, thấy cung nữ bên cạnh *Vạn Quý phi* thường xuyên ra khỏi phủ, lại hay đến những kẻ buôn người ngà giá.

Thành Hân nhún nhật cười:

- *Cầm Thành* ba ngàn cung nữ không đủ hầu hạ hay sao mà phải lặn lội mua người! Đông thị xảo quyết thâm độc, không từ thủ đoạn nào.

Đại Công chúa từ lầu cô bước ra cùng Viêm Thế tử cân trọng ngồi xuống:

- *Lăng Thần*, chúng ta đi một bước tính một bước, nếu Đông thị đã dàn kế thì để đừng nên phụ công ả!

Thành Hân mỉm cười:

- Hoàng ti lo cái gì, những loại kế sách nữ nhân nhỏ nhen không uy hiếp được! Cái đệ muốn là khiến *Thịnh Vương* thân bại danh liệt!

Viêm Mục thối tán lửa cuối cùng lại xuống:

- Nói về thâm độc, ta nghĩ còn ai hơn hoàng ti của người chứ?

Đại Công chúa trừng mắt nhìn hân, lại quay sang Thành Hân:

- Đàng nào cũng còn ba ngày nữa mới đến đại hôn. Chúng ta vẫn có thời gian chuẩn bị.

Hai mươi tám tháng chạp.

Trời vẫn rất lạnh. Trên đường lớn Mi Châu, nhà nhà treo đèn lồng dân cầu đôi mừng năm mới, không khí vô cùng vui vẻ. Xa xa vang lên một vài tiếng pháo đùng đoàng.

Thành Hầu vận hỷ phục tân lang rượu liệu hoa tám người khiêng lộng lẫy kèn trống chậm chậm rảo bước về phủ. Phía sau, mấy trăm người i ạch bê náo rương gỗ nào hòm xiềng hời mồn của tân rương. Đường đi náo nhiệt vui vẻ không sao kể hết.

Sau khi bái thiên địa, tân rương được đưa đi tân phòng. Mà Thành Hầu còn phải tiếp rượu quan khách. Hôn lễ vô cùng trang trọng, giá mỗi bàn tiệc đều lên đến vài ngàn lạng bạc trắng. Hoàng thượng cũng mất đi vẻ uy nghiêm thường ngày, thi thố uống rượu.

Hồ Phách thì thào vào tai Vạn Quý phi:

- *Nương nương, mọi chuyện đã chuẩn bị xong!*

Vạn Quý phi gật đầu, thờ phào nhẹ nhõm, liếc nhìn xuống dưới, Thịnh Vương vẫn đang cầm chén rượu nhấp môi với một quan viên.

Người này làm chức vụ Tham tri nho nhỏ, hết sức nịnh bợ luôn cúi:

- *Vương gia, hạ quan có một nữ nhi vừa mới cập kê đáng vẻ không tệ, biết ca múa biết làm thơ, trong lòng chỉ ao ước ra mắt Vương gia một lần!*

Thịnh Vương nhíech mặt:

- *Bản Vương nào có vinh dự gặp qua thiên kim tiểu thư quý phủ.*

Viên Tham tri kia mặt méo xệch, Thịnh Vương nói vậy chính là nhạo báng ông đáng nữ nhi cầu vịnh, không biết tự lượng sức mình, hẳn là Nhị Hoàng tử, còn thiếu mỹ nhân hay sao.

Thành Hầu lịch qua mấy bàn tiệc, nâng chén rượu lên:

- *Hoàng huynh, hôm nay là ngày vui, uống với đệ một ly!*

Thịnh Vương nở ra nụ cười thân thiết, bá vai Thành Hầu:

- *Chúc phu thê hoàng đệ bách niên giai lão, tương kính như tân...cái gì bữa nhí, à, sớm ngày sinh quý tử!*

Hoàng thượng trên cao ha hả cười:

- *Lăng Mộc, con thành hôn trước, phải sớm sinh quý tử mới đúng!*

Phía dưới theo câu đùa nhạt nhẽo của Hoàng thượng mà cười rộn ràng. Thành Hầu nâng tay, hai ly rượu va vào nhau sóng sánh, Thịnh Vương lo lắng uống hết.

Được một khác, đầu Thịnh Vương dần có cảm giác choáng váng, hẳn thì thào:

- *Huỳnh Kien, bản Vương muốn ra ngoài!*

Huỳnh Kien công công tuân mệnh chủ nhân, dìu Thịnh Vương ra ngoài. Đến khúc hành lang gần khách phòng, hẳn ngồi xuống, đầu vẫn đau ê ẩm, khung cảnh xung quanh xoay vòng, mắt mờ dần:

- *Không lẽ bản Vương bị hạ dược?*

Huỳnh Kien lo lắng:

- *Vương gia, bình rượu của người là nô tài tự mình kiểm tra kỹ, ly rượu đó cũng là nô tài rót. Không thể!*

Thịnh Vương cố gắng suy nghĩ, đầu óc vẫn đau bùng bùng, cuối cùng ý thức dần mất đi.

Tuyệt Tâm phui tay nhìn Huỳnh Kien công công bị một gây bất tỉnh nhân sự. Nhanh chóng đưa Thịnh Vương vào tân phòng.

Tuyệt Tâm đặt Thịnh Vương hôn mê trên giường cưới đỏ thẫm

- *Chủ nhân, bây giờ thế nào?*

Thành Hầu nhìn vào bao tải nơi góc nhà:

- *Lời ra!*

Tuyệt Tâm tháo dây, trong bao tải là một nam oa chỉ khoảng bảy tám tuổi, trắng xanh gầy gò, Tuyệt Tâm đặt nam oa này lên giường. Nhanh chóng còi y phục Thịnh Vương ra, xé bỏ đồ đạc trên người tiểu nam oa đó.

Thành Hầu cau mày, Viêm Thế tử nói không sai được, hoàng ti hẳn thâm độc gấp mấy lần Vạn Quý phi. Nhìn hạ thần tiểu nam oa nhor nhóp máu và dịch, ruột gan Thành Hầu cuộn lên một trận buồn nôn:

- *Nhanh lên! Đi thôi!*

Thành Hầu một mạch đến viện Đại Công chúa:

- *Hoàng ti, Từ Tâm đâu?*

Đại Công chúa thông thả:

- *Bên trong! Đã xong hết rồi chứ?*

Thành Hầu định uống một ngụm trà, nhưng nhớ lại cảnh lồm vừa rồi, liền buông xuống

- *Nếu mẫu phi được một phần tí, chúng ta đã không mất bao năm cực khổ!*

Đại Công chúa lắc đầu, thân thể mềm mại, gương mặt tuyệt sắc lộ nét u buồn:

- *Số mạng! Đều là số mạng!*

Thành Hầu im lặng, hẳn sống lại một kiếp còn tin vào số mạng ư, chính hẳn phải là người định đoạt vận mệnh bản thân.

- *Hoàng ti dùng để Từ Tâm thức dậy, để quay lại tiệc rượu đây, đến lúc phu hoàng được nhìn nhi tử người yêu quý nhá rồi!*

Lúc vừa thấy Thành Hầu rời tiệc, Vạn Quý phi đã ngay lập tức ra hiệu cho Hồ Phách. Hồ Phách vội vàng quay về viện chủ nhân, hạ lệnh cho một thiếu nữ mỹ mạo:

- *Nhớ lời ta chưa. Tiếp cận Thành Hầu! Trên người người có dược, không nam tử nào rời qua mà kim chế được!*

Nữ tử kia gật đầu, một mạch đi đến hoa viên. Hồ Phách rình mò, mãi đến khi thấy Thành Hầu bế bóng nữ tử kia đi mới vội vàng quay về:

- *Nương nương, thành công rồi!*

Vạn Quý phi bây giờ mới cười nhẹ đi xuống mấy bàn có mệnh phụ phu nhân, phát pho quạt ngọc nói:

- *Bên trong này toàn mùi rượu, bản cung thật muốn ra ngoài đi dạo cho đỡ buồn chán mà!*

Vạn Quý phi là ai chứ, vừa nói liền được hưởng ứng, một đoàn nữ nhân riu rít trò chuyện hảnh lễ với Hoàng thượng rồi rời tiệc.

Vạn Quý phi thông thả dạo bước nghe lời tán dương xung quanh mình, lại như này ra ý tưởng:

- *Bản cung thật muốn trêu chọc tân nương mà!*

Một phu nhân lên tiếng:

- *Đoàn hành lang này cũng gần tân phòng, nếu nương nương không ngại, chúng ta cùng qua bên đó!*

Vạn Quý phi gật đầu, cảm giác nôn nóng vui vẻ muốn thấy người gặp nạn khiến bước chân cứ nhanh dần.

Hồ Phách tươi cười mở cửa phòng, dưới mặt đất y phục một phần bị xé rách rải rác, bàn ghế cũng lộn xộn. Một mệnh phụ thảng thốt kêu lên:

- *Sao lại thế này?*

Vạn Quý phi già vờ hốt hoảng:

- *Tên phòng đã xảy ra chuyện gì? Mau mau vào xem!*

Hồ Phách vén rèm, thần sắc đột ngột cứng đờ chặn trước giường:

- *Nương nương, không nên... không nên...*

Vạn Quý phi đã chắc mẫm chiến thắng trong tay, giờ phút này sao hiểu được ý Hồ Phách, liền đẩy nàng ta ra. Mấy mệnh phụ vội vàng kéo rèm qua hai bên.

Trong phòng ngoài tiếng la hét thất thanh thì không nghe được gì nữa. Trên giường, Thịnh Vương chẳng có gì che đây đang ngủ say như chết, bên cạnh còn một nam oa đã bất tỉnh từ lâu, máu khô từng vệt trên chăn nệm. Hạ thân nam oa kia nhìn sơ cũng biết đã có người cưỡng bức.

Vạn Quý phi mơ hồ lùi lại, ánh mắt kinh hoàng:

- *Không thể nào! Sao lại có thể!*

Hồ Phách lay lay Thịnh Vương:

- *Vương gia! Người mau tỉnh dậy! Người mau tỉnh dậy!*

Vạn Quý phi nhìn ẩm trà lạnh trên bàn, trực tiếp hất vào mặt Thịnh Vương:

- *Dậy mau! Trúng kẻ rồi!*

Thịnh Vương trong mơ màng cũng dần lay lại ý thức, đầu vẫn ong ong đau nhức, mắt một lúc định thần, hần mới hiểu bản thân đang trong tình cảnh nào:

- *Mẫu phi!*

Hồ Phách thu nhứt quần áo vurun vãi trên nền đất giúp Thịnh Vương mặc vào. Đám mệnh phụ xôn xao ngoài cửa, Thịnh Vương anh tuấn là thế, phong nhã là thế, sao lại có sở thích biến thái này. Tiểu nam oa mới bảy tuổi đã ác độc bắt người gian đảm còn trên chính giường cưới của hoàng đệ mình.

Thịnh Vương nhìn nam oa trên giường, lòng quặn lên khó chịu, khàn khàn giọng nói:

- *Tiểu tử này! Giết!*

Vạn Quý phi mất hẳn dây tia máu đỏ, chỉ vào đám mệnh phụ:

- *Im hết! Ai dám bàn luận chuyện này đừng trách bả cung đệ các!*

Giữa lúc đó, một giọng nói sang sảng vang lên:

- *Nếu Trẫm bàn luận thì Quý phi sẽ làm ra cái gì?*

Vạn Quý phi vội vàng quỳ xuống, đám mệnh phụ cũng im thin thít, Thịnh Vương bộ dáng chặt vật vô cùng, áo xống xốc xếch hành lễ:

- *Hoàng thượng vạn tuế!*

Thành Hầu đứng sau lưng phụ hoàng, nhìn cảnh tượng trong phòng, lòng thật khoan khoái, cái gì gây ông đập lưng ông, chính là đây!

Vạn Quý phi gương mặt tái nhợt không còn huyết sắc:

- *Thần thiếp nóng giận lỡ mồm xin Hoàng thượng tha tội!*

Thịnh Vương cúi gằm mặt, từ khi sinh ra đến bây giờ, hắn chưa từng phải chịu nhục nhã như vậy. Khốn kiếp! Hắn cần mồi đến bất máu để tránh bản thân nóng giận mất khôn. Mất một lúc lâu, Thịnh Vương mới dè dặt:

- *Phụ hoàng, nhĩ thần, thất sự, cái gì cũng không biết!*

Vạn Quý phi khóc lóc, Thịnh Vương là đứa con Hoàng thượng yêu thương nhất, chỉ là một cái nam oa không rõ, Hoàng thượng sẽ giận cao đánh khẽ chứ:

- *Hoàng thượng, người biết tính cách Lăng Mặc mà, sẽ không làm ra loại chuyện bại hoại thế này! Nhất định là có người ám hại!*

Đôi mắt Vạn Quý phi sắc lạnh hướng về phía Thành Hầu. Đám người đứng đó cũng tự nhiên nhìn về phía hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 57: Chương 57: Nhất Hồ Tử Thương (Hạ)

Thành Hầu đón nhận mọi ánh mắt nghi ngờ lẫn tò mò với phong thái thần nhiên vô tội:

- Nương nương, đây là đại hôn của bản Hầu, nương nương có thể cho rằng bản Hầu đem chuyện tốt đời người một lần ra tự hạ uy danh bản thân? Bản Hầu nào vô si như vậy?

Vạn Quý phi ánh mặt quật cường:

- Ở cá Mị Châu này ngoài người ra ai còn có lá gan làm hại Thịnh Vương chứ?

Thành Hầu gật gù cột nhìn, Vạn Quý phi mới đòi chưa bao giờ thua mưu dưới tay mẫu phi, nay trở thành bại tướng bởi hoàng ti hần, tư vị này không dễ nếm

- Nương nương, sao người cứ khẳng định hoàng huynh bị bản Hầu ám hại? Trong lòng nương nương đang có quý, suy bụng ta ra bụng người?

Vạn Quý phi lấp bắp:

- Bản cung...không...Hoàng thượng minh xét!

Quang Tử công công đặt tay lên nam oa kia, không còn nhíp thỏ, nhưng toàn thân vẫn ẩm nóng, chứng tỏ chưa chết bao lâu:

- Hoàng thượng, thi thể thật sự rất mới, có lẽ chưa được một canh giờ!

Thịnh Vương cúi gằm mặt, cay đắng nói:

- Phụ hoàng, nhĩ thần sai rồi! Phụ hoàng ban tội!

Vạn Quý phi lay lay vai Thịnh Vương, gương mặt hoảng hốt cực độ:

- Lăng Mặc, con nói cái gì vậy? Con không làm gì hết sao lại phải nhận tội? Lăng Mặc, nói cho phụ hoàng biết, con không hề liên can đến nam oa kia đi!

Thịnh Vương hơi siết tay Vạn Quý phi, nhưng vẫn giữ nguyên ý định:

- Phụ hoàng, gây náo loạn trong ngày đại hôn của hoàng đế, con sai rồi!

Vĩnh Nguyên Đế nhìn con trai mình yếu quý nhất đang chật vật quý trên mặt đất, xung quanh tuy quan viên mệnh phụ đều cúi đầu không dám bàn luận, nhưng chắc chắn hiện tại câu chuyện này đã truyền ra khắp Mi Châu, nói không chừng, vài ngày nữa thôi, cả kinh thành đều biết rõ.

- Nghịch tử!

Thịnh Vương rơi nước mắt, lời nói của Hoàng thượng như dao sắc cửa từng nhát vào tim hắn. Thịnh Vương gằn gằn giọng nói:

- Hoàng đế. Lâm hồng ngày vui của đệ là lỗi do ta không tốt! Hoàng đế đại lượng bỏ qua!

Thành Hầu âm lãnh cười:

- Hoàng huynh, chuyện cũng đã xảy ra, làm lớn chính là mất đi uy nghiêm Hoàng thất. Đệ không muốn hoàng huynh khó xử. Đệ không trách cứ gì huynh.

Hoàng thượng mi tâm cau chặt, giọng điệu cũng mệt mỏi dần:

- Hoa Quý Tàn đâu? Hòa Huệ Huyện chúa có sao không?

Thành Hầu hơi tiến lên một chút:

- Phụ hoàng, buổi sáng Từ Tâm cảm thấy thân thể khó chịu nên mẫu phi đã đưa nàng đến viện Đại hoàng ti thoáng mát hơn nghỉ ngơi rồi ạ!

Hoàng thượng gắt đầu:

- Tốt! Sắp xếp tân phòng mới! Hôm nay vất vả rồi, tất cả lui đi!

Đám quan viên mệnh phụ hành lễ ra về. Thịnh Vương và Vạn Quý phi vẫn quỳ trên sân nhà mùa đông lạnh buốt. Hoàng thượng khó khăn lắm mới truyền được chỉ ý:

- Quang Từ công công, sắp xếp mừng năm tháng giêng hồi kinh gấp!

- Vâng, thưa Hoàng thượng!

Thịnh Vương biết đã đến lúc tự thân nhận bản án, trong lòng như có ai bóp nghẹt, lục phủ ngũ tạng sôi lên, thống khổ đau đớn.

Hoàng thượng xoay lưng ra cửa:

- Nhị Thịnh Vương Hoàn Nhan Viễn Thuật, thanh danh suy bại, làm người vô đức, tổn hại uy nghiêm Hoàng tộc, nay tước bỏ quyền hành đất phong Giang Châu, thuế thu giảm bảy phần. Vạn Quý phi dưỡng tử không nghiêm, dung túng gây loạn, cảm tặc ba tháng.

Vạn Quý phi trợn trừng mắt, hai tay ôm ngực, ngã xuống mặt đất trực tiếp ngất xỉu.

Thịnh Vương nuốt trăm cay vạn đắng vào lòng, cắn răng:

- Tà phụ hoàng nhân tử!

Thành Hầu hành lễ, những người khác cũng quỳ xuống, đồng loạt:

- Hoàng thượng thánh minh!

Vĩnh Nguyên Đế rời đi, đoàn hầu cận cũng tiếp bước, Vạn Quý phi nhanh chóng được đưa về viện môn Thái y chẩn trị. Thịnh Vương một mình giữa căn phòng trống, sắc trời tối dần. Hắn hét lên tuyệt vọng.

Dưới ánh nến tù mù, Vĩnh Nguyên Đế hơi ôm đầu, thân thể trắng kiện tựa vào ghế bành gỗ.

Quang Từ công công cẩn thận đưa một bát sữ đến:

- Hoàng thượng, đây là thuốc an thần, Hoa Quý Tàn biết người mất ngủ nên trẻ rồi vẫn đem đến!

Vĩnh Nguyên Đế đỡ lấy, một ngụm uống hết, lại hỏi:

- Nàng đâu?

- Sau khi đưa thuốc đã quay về rồi ạ!

- Đã đến lại không dám gặp, nàng bao năm vẫn thế!

Hoàng thượng nhắm mắt hồi lâu đột ngột lên tiếng:

- Lãng Mặc thế nào rồi?

Quang Từ công công hơi ngạc nhiên, hôm nay Thành Hầu là nạn nhân, nhưng giờ phút này Hoàng thượng lại quan tâm đến Thịnh Vương, ông dè dặt trả lời:

- Hoàng thượng, Thịnh Vương vẫn đang quỳ trong tân phòng, rất thể lương!

Vĩnh Nguyên Đế thờ dãi:

- Từ khi Lãng Mặc được sinh ra tới tận bây giờ, Trẫm chưa một lần nói nặng với nó. Lãng Mặc thông minh hiểu chuyện, luôn cố gắng làm Trẫm vui lòng. Trẫm còn nhớ năm nó mười tuổi, tự làm một con điều tặng Trẫm, nó không cho hạ nhân giúp, chề tre đến đứt tay chảy máu...

Hoàng thượng chìm vào dòng hồi tưởng, Quang Từ công công không nói gì, vốn dĩ Thịnh Vương sinh ra vào thời điểm Hoàng thượng đã lên ngôi, tâm trạng vui mừng, hơn hết Vạn Quý phi khôn ngoan khéo léo không được sủng ái nhưng cũng không dễ thất sủng, mẫu băng tử quý tử từ từ lên từng bước một.

Khi đó trong cung chỉ có Thái tử và Thịnh Vương. Thái tử thiếu thốn sinh non cơ thể đau yếu, nên Hoàng thượng thường ôm Thịnh Vương đùa giỡn nhiều hơn. Thịnh Vương mỗi khi trưởng thành, được phong tước mới rời khỏi kinh thành, nhưng cũng chỉ là trên hình thức, một năm đã đến sáu tháng Thịnh Vương ngủ lại trong cấm cung.

Hoàng thượng mặc áo choàng ra trước cửa phòng, gió thổi rét buốt, ngày mai đã là giao thừa:

- Người có nghĩ Lãng Mặc làm ra loại chuyện này?

Quang Từ công công hơi ngáng người:

- Nó tài không dám bàn luận!

Hoàng thượng lắc đầu:

- Là binh lính không mơ thành Tướng quân không phải binh lính tốt. Song hồ phân tranh, nhất hổ từ thượng. Lần này có lẽ do Quý phi bày mưu ám chúc, nhưng Lãng Thần một kiếp tránh được mới tương kế tựu kế lên người Lãng Mặc.

Quang Từ công công cúi mặt, loại chuyện này có nghe cũng phải tự coi bản thân đã đức rồi. Hoàng thượng háng giọng:

- Người đến tân phòng mời Thịnh Vương quay về nghỉ ngơi, dặn dò nó yên tâm, không có chuyện gì là Trẫm không hiểu được.

Quang Từ công công tuân lệnh thi hành, cùng mấy hạ nhân xách đèn lồng đỏ leo loét đi trong gió lạnh.

Bên kia Hầu phủ, Hoa Quý Tàn đang trò chuyện cùng Đại Công chúa, Thành Hầu cũng ở đó, hắn chậm rãi uống từng hớp một canh gà ấm nóng:

- Nhiều năm như vậy mới có thể nhìn hắn thất thế, thật thống khoái! Hắn có là thần tiên cũng không thể nào đoán được khi hai ly rượu và vào nhau chính là lúc rượu có được gây mê của đệ tràn sang ly hắn! Lời chúc của hắn thật đáng giá chứ!

Đại Công chúa múc thêm canh vào bát Thành Hầu, âu yếm nói:

- Đệ xem, Đồng thị cũng có ngày hôm nay!

Thành Hầu cười không thành tiếng:

- Qua năm mới chắc chắn sẽ lập tân Hậu!

Hoa Quý Tản nín thở:

- Sao con biết?

Thành Hầu giăng giải:

- Mẫu phi nghĩ xem, Đồng thị đang là Nhất phẩm Quý phi quán lý lục cung, lại làm ra chuyện hại mình hại người, trước giờ phụ hoàng sủng là sủng Hoàn Nhan Viên Thuyết chứ không phải sủng Đồng thị. Hậu cung náo loạn, đại tang đã qua, phụ hoàng chắc chắn sẽ phải cân bằng thế cục triều chính.

Hoa Quý Tản rơi vào tầng tầng lớp lớp suy nghĩ. Đại Công chúa ôn nhu nắm lấy tay mẫu phi:

- Con sẽ tìm mọi cách đưa người long trọng hồi cung!

Thành Hầu nhớ lại kiếp trước, qua tháng tư tân Hậu được lập chính là Hiên Liên Tĩnh Tử, ti ti của thế tử hần Hiên Liên Từ Tâm. Kiếp này so với kiếp trước không rõ có sai lệch gì, nhưng nếu đúng vậy, thì hẳn có lợi thế vô cùng lớn.

Thành Hầu hơ tay lên lò than:

- Mẫu phi, tân Hậu có lẽ không nhiều thực quyền, cũng không xuất thân huân quý thế gia, mẫu phi cứ yên tâm.

Rèm treo khẽ động đập nghe lanh canh, Linh Tề thì lễ bước vào:

- Tham kiến nương nương, Đại Công chúa. Bẩm Hầu gia, Nguyên thủ vệ có chuyện cần báo.

Thành Hầu gật đầu ra ngoài, Tuyết Tâm đã đợi sẵn:

- Chủ nhân, Quang Từ công công đã mời Thịnh Vương về viện. Có lẽ lần này Hoàng thượng không thật sự đứng về phía người đâu!

Thành Hầu thở dài, kết cục này hẳn đã đoán định được, nhưng tình cảm phụ tử của hắn ngày càng mờ nhạt đi, không phải vì Thịnh Vương, cũng không phải vì phụ hoàng, mà vận mạng liên đầy con người ra xa nhau hơn.

Thành Hầu lạnh giọng:

- Bản Hầu biết rồi, không cần đề ý đến hắn nữa, người cũng nghỉ ngơi đi!

Thành Hầu dọn quay vào phòng thì thấy Hoa Quý Tản đứng ở đó:

- Thế tử con đã đợi rất lâu, con nên cùng nàng viên phòng đi, ngày đại hôn xảy ra nhiều chuyện như vậy, nàng sẽ tủi thân!

Thành Hầu gật đầu, cùng Linh Tề đi đến phòng tân hôn mới. Trên đường đi, thấy vai Linh Tề dường như đang run rẩy, hắn ôn nhu nắm lấy tay nàng:

- Sao thế?

Linh Tề không kìm được một tiếng nức:

- Gia, người có thể từ sẽ không còn để mất đến nó thì phải không?

Thành Hầu mỉm cười, đáy mắt như có lửa ấm bao bọc:

- Đừng nghĩ nhiều, nàng trong phủ là một nữ tiểu thư, dù có hay không có phu nhân, nàng vẫn giữ nguyên địa vị. Trước mặt ai nàng là ti nữ bản Hầu không cần biết, đối với bản Hầu, nàng chính là Linh Tề!

Linh Tề ngượng ngùng đến đỏ cả mặt, hai má nóng bừng, Thành Hầu đi một đoạn thì rẽ qua thư phòng:

- Nàng thông báo với phu nhân, bản Hầu rất mệt, đêm nay không thể đến được, cứ nói phu nhân nghỉ ngơi trước!

Linh Tề gật đầu, ánh mắt mong chờ:

- Nó thì hồi báo rồi sẽ hầu hạ Gia!

Thành Hầu lắc đầu, nhớ lại bức tranh mấy ngày trước Thịnh Vương họa Phùng Gia Hỷ, trong lòng dâng lên một trận chua nhè nhẹ:

- Không cần, bản Hầu muốn yên tĩnh, nàng xong việc cũng ngủ sớm đi!

Linh Tề cau mày, nhưng không mè nheo, nàng hiểu rõ chủ nhân của mình. Vội vàng vén váy đi đến phòng tân hôn.

Hiên Liên Từ Tâm nhân nhật đón tin không vui này, nàng cũng lơ mơ đoán được đã trễ thế này nếu Hầu gia không sang chính là không thể sang.

Hiên Liên Từ Tâm dụ dằng:

- Ta biết rồi, nói chàng cứ yên tâm, ta không sao, chuyện hợp cần giao bối cứ để ngày khác, phu thê sống trăm năm đâu phải một giờ một buổi!

Linh Tề hành lễ ra về, ti nữ bên người Hiên Liên Từ Tâm tức tối nhìn theo:

- Phu nhân, người còn không biết à ta là hồ ly tinh, à ta trong phủ có viện riêng, có nó thì nào có viện riêng không chứ! Hầu gia chỉ thiếu một cái danh phận cho à mà thôi!

Hiên Liên Từ Tâm bất giác ôm bụng, nàng không thể sinh hài tử, làm sao cầm cân phu quân có thấp thỏm. Chỉ là ngày đại hôn thế này, có phải rất nhục nhã cay đắng không?

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Giết Người Không Dao

Ba mươi tháng chạp.

Đường phố cũng như Hầu phủ, câu đối đèn lồng đỏ đều đã treo lên, thì thoáng xa xa có tiếng pháo nổ. Không khí vui mừng náo nhiệt. Hầu phủ cũng không vì chuyện xảy ra hôm đại hôn mà buồn tẻ, tân nương vừa vào cửa Hoa Quý Tản cũng ý tứ để nàng bớt đi về ngại ngùng, tránh phải chịu ủy khuất.

Chỉ là từ hôm đại hôn đến bây giờ, Hiên Liên Từ Tâm chưa hề cùng Thành Hầu viên phòng. Hoa Quý Tản không trực tiếp thu khăn trắng có dấu lạc hồng. Thành Hầu hiểu ý cũng ngay tạo một chiếc bò trong hộp vàng đưa đến.

Bởi thế, Hiên Liên Từ Tâm kinh trà chậm một ngày, Hoa Quý Tản dễ tính, Hoàng thượng hiển nhiên không làm khó con dâu, còn vì chuyện Thịnh Vương mà đến bù rất nhiều tặng vật. Đại Công chúa yếu thương Thành Hầu nên cũng yêu thương cả thế tử đệ đệ mình.

Hôm nay Hiên Liên Từ Tâm được Cẩm Từ giới thiệu một vòng công việc Hầu phủ, nàng liền ướm hỏi:

- *Cẩm Từ có nương, Linh Tề có phải là thông phòng của Hầu gia?*

Cẩm Từ xoay người thì lễ:

- *Phu nhân đừng quá lo lắng, Linh Tề không phải thông phòng, chưa từng thân mật cùng Hầu gia, chỉ là nàng ta hầu hạ Hầu gia từ khi còn là Hoàng tử ở Cẩm Thành nên được Hầu gia ưu ái!*

Hiền Liên Từ Tâm siết siết khăn tay, chưa từng bỏ lên giường Thành Hầu đã được coi trọng như vậy, nếu sau này có hài tử, thì chính thế như nàng sẽ đặt ở đâu? Hiền Liên Từ Tâm vốn toan tính để nha hoàn bên cạnh mình trở thành di nương, sau đó ôm con của nàng ta mà nuôi dưỡng, nào ngờ Thành Hầu lại lạnh nhạt như vậy.

Hiền Liên Từ Tâm nhận lấy sổ sách, nâng đem về viện kỹ lưỡng kiểm tra từng mục một. Vốn nàng gả vào cuộc năm, cái lệ ba ngày lại một lần đánh phải dời sang tận mừng hai tết. Hiện tại trong phủ buồn chán, nàng liền lấy sổ sách làm niềm vui, không phải quân sự là công việc đại diện quyền lực chính thế hay sao? Hiền Liên Từ Tâm tự hào chăm chỉ tinh toán.

Sổ sách viết rõ ràng, không hề có một điểm nghi vấn nhỏ, Cẩm Từ là cận nữ bên cạnh Đại công chúa, sau vì Thành Hầu nhận đất phong liền tuân mệnh đi theo. Nàng ta đoan chính nghiêm cẩn, so với tiểu thư quan nhỏ còn có khí chất hơn. Về chuyện quân sự này, Hiền Liên Từ Tâm phải học tập Cẩm Từ nhiều.

Hầu phủ thật sự rất giàu có, vô cùng giàu có, mọi chi phí sinh hoạt đều ba tháng một lần được Triệu Thiếu giám cho binh lính đưa bạc về. Lương thực nhập từ Viêm Quốc, với khối lượng như tiệm gạo Thành Hầu mở ở kinh thành thì không chỉ nuôi Hầu phủ, mà nuôi cả Liên Thành đều dư dả.

Ti nữ bên cạnh Hiền Liên Từ Tâm giúp nâng rót trà:

- *Phu nhân mời về phủ, không cần gồng sức quá!*

Hiền Liên Từ Tâm lắc đầu:

- *Nếu không làm, trong phủ này ta sẽ không có tiếng nói, một chính thế không quân trạch không tôn từ sớm muộn gì cũng bị huai về!*

- *Phu nhân đừng nói lời xúi xẻo! Hầu gia trước kia yêu thương người như vậy...*

Hiền Liên Từ Tâm ngẩng mặt:

- *Lộ Hinh! Người xem, chi phí ăn mặc của Linh Tề mỗi tháng là hai mươi hai lượng bạc đấy!*

Lộ Hinh tròn mắt:

- *Phu nhân, có phải quá cao không? Phu nhân phải giảm xuống!*

Hiền Liên Từ Tâm cắn môi, hai mươi hai lượng bạc, ngay cả tiểu thư đích nữ như nàng mỗi tháng cũng chỉ có hai mươi lượng! Hầu gia nghĩ gì vậy chứ, nhưng nàng mới vào phủ, căn cơ chưa vững, chuyện này, nên để Hoa Quý Tẩn giải quyết.

Giữa trưa, Thịnh Vương một mình đứng trên bến thuyền, Quang Từ công công nhỏ giọng:

- *Vương gia, người đừng buồn, Hoàng thượng cũng là muốn tốt cho người mà thôi!*

Thịnh Vương nắm tay thành đầm, tay áo vì gió sông mà bay phấp phật, tóc đen tán loạn trên gương mặt tuấn mỹ, giọng hần khàn khàn:

- *Bản Vương biết rồi! Nói với phụ hoàng, bản Vương thật tâm cảm tạ người!*

Thịnh Vương lên thuyền, Huỳnh Kiện công công cùng vài hạ nhân ôm hành lý đi theo. Thịnh Vương vào gian buồng trống, ngã người nặng nhọc. Hoàng thượng giữ lại tước Vương này, không hạ phẩm không cấm túc coi như đã gỡ cao đánh khẽ lắm rồi. Quay lại kinh thành, danh tiếng hần đánh phải làm lại từ đầu, mua danh ba vạn bán danh ba đồng.

Thịnh Vương nhìn Huỳnh Kiện công công:

- *Hồi kinh triệu ngay Mạt Viện!*

Mạt Viện là thủ vệ tâm phúc nhất của Thịnh Vương, là người Vạn Quý phi nuôi dưỡng từ nhỏ, hiện tại Mạt Viện đang ở Giang Châu huấn luyện binh sĩ, cái tin tước quyền quân lý đất phong của Thịnh Vương truyền tới khiến hần phải chặt vật che giấu các đội quân của Thịnh Vương trở thành người làm thôn trang diễn viên rải rác nhiều nơi. Hiện tại Thịnh Vương gấp nguy, Mạt Viện ắt hần hồi kinh.

Huỳnh Kiện công công tuân mệnh, lại nói thêm:

- *Vương gia, Quý phi đã gửi thư đến kinh thành, Đông Thượng thư sẽ giúp người lấy lại danh tiếng.*

Thịnh Vương gật đầu, ngoại tổ phụ hần có lẽ sẽ truyền ra tin tức chuyện Mi Châu hần bị mẫu tử Hoa Quý Tẩn ám hại, bởi vậy Hoàng thượng sợ hần trùng kế thêm một lần mới để hần hồi kinh sớm. Còn về phần để người khác tin tưởng thế nào, phải trông chờ vào biểu hiện hần.

Thịnh Vương ngồi dậy, đường thủy đến kinh thành tuy không chậm, nhưng mùa đông nhiều khúc sông đóng băng dày, cùng lắm chỉ đi được nửa đường, phải đổi sang bộ hành.

Hần liền tính toán:

- *Có tình sắp xếp một đoạn đường ngang qua Giang Châu, bản Vương có vài thứ cần lấy. Còn nữa, viết thư về phủ, nói Vương phi trực tiếp cho người đón bản Vương thật long trọng, cứ như chuyện Mi Châu không hề xảy ra.*

Huỳnh Kiện công công lui ra ngoài, Thịnh Vương nằm sắp trên phản, người dần hãm hấp sốt.

Kinh thành.

Phòng phủ.

Gia Hỷ ngấm thân mình trong bồn tắm, chiều ba mươi tết nước tắm được nấu cùng các loại lá thơm để tẩy bỏ những điều xui rủi năm cũ. Bên ngoài phủ, tiếng pháo bùng đoảng vang vọng rõ, có tiếng trống múa lân ồn ào, thì thoảng còn nghe ai đó cao hứng một khúc hí.

Vĩnh Đan chuẩn bị sẵn y phục bên ngoài, năm mới tươi tắn, váy áo cũng xanh xanh hồng hồng. Gia Hỷ lười biếng mãi không chịu ra ngoài. Bối Lan thêm hương liệu vào lò xông, mùi hoa lê thoang thoảng.

Bối Lan đến trước rèm tịnh phòng, thì thầm cùng Vĩnh Đan:

- *Bên ngoài đang ỉ òn ãi chuyện Thịnh Vương, tidãbiếtkhư?*

Vĩnh Đan nhắm nhặn:

- *Thịnh Vươngthiễn quan gì đến chúng ta? ThịnhVươnglại nạp thiếpà?*

Bối Lan thấy thái độ Vĩnh Đan không tốt thì không dám nói nhiều nữa, chỉ qua loa:

- *À, không, mấylờiđồn là Thịnh Vươnggian dâm nam hài!*

Gia Hỷ thông thả nhắm mắt định thần, nghe được câu chuyện liền cảm thấy tò mò:

- *Bối Lan, emnghe được óđầu?*

- *Khinây đi raphicôngsâu, mấyngườigiaoraudachophủ chúng tãđangbàntànxôncáo!*

Gia Hỷ rút trung y vắt trên bình phong mặc vào người rồi tùy ý bước ra để các nàng hầu hạ hoàn thiện y phục cùng chải tóc.

Gia Hỷ đến cạnh lò than, Vĩnh Đan dùng khăn lụa từ từ lau bớt nước trên tóc chủ nhân xuống. Gia Hỷ uống ngụm trà ấm

- *Em kể rõ ràng đi!*

Nghe Gia Hỷ có hứng thú, Bối Lan một mạch hào hứng:

- *Tiểu thư, trong ngàyđạihônThànhHầu, ThịnhVương bắt cócmộttiềnamoabàyátmtuổicầutừngbức trên giường cưới. Hoàng thượngpháthiệndược nên đãđuổivềkinhthành!*

Hà ma ma ôm y phục từ phòng giặt bước vào, liền bêu mối:

- *Nóithì nghe khác, bênngoàicóàngườinói Thành Hầuhạđộcthủ lên người ThịnhVươngvighentức, chonênHoàngthượngmớilợThịnhVươnggặpnguyệthiênmadễThịnhVươngquaylạikinh thành sớm hơn!*

Hai tin tức trái với nhau như vậy, phải từ hai nhóm người khác nhau xuất ra, còn phải vì hai mục đích đối ngược nhau.

Gia Hỷ nhàn nhạt:

- *Kinh thành cách Mi Châu và dậm xaxôi, thêm chỉ trong thời gian ngắm như vậy, chuyện xưa đã lưu truyền đến, chắc chắn có người muốn Thịnh Vương thân bại danh liệt!*

Vịnh Đan hoảng áo lên người Gia Hỷ, nhẹ giọng:

- *Ý tiều thê là Thịnh Vương vô tội bị hại?*

Gia Hỷ chọn lựa mấy kiểu kim bộ điều trong hộp gỗ uớt thử lên tóc, lắc đầu:

- *Ai cũng có mục đích riêng, kẻ bại đầu đầu ăn lông người vô tội! Chuyện này có rascal cũng không đến lượt chúng ta bàn luận, mỗi ngày ngài hể sự cũng chỉ chạy được babôn trăm dặm, phải quatháng Giêng, Thịnh Vương mới có thể chúng thực được!*

Gia Hỷ khoác thêm áo lông ấm áp tay ôm lò sưởi nhỏ chuẩn bị đến viện lão phu nhân thì thấy một ti nữ lạ mặt hốt ha hốt hải đi vào:

- *Đại tiều thê, Hồng di nương với số sắp sinh rồi!*

Hồng di nương sắp sinh, lại đúng ngày giáp tết, thật không may, hôm nay trong phủ các bà đỡ đều đã về nhà ăn tết, chỉ còn một người tuổi đã cao ở lại.

Gia Hỷ đánh phải phản phò:

- *Hà mama, mama đi sang bên đồ giúp Hồng di nương, trong phủ hình như còn một bà đỡ, mau chóng đi gọi đi.*

Hà ma ma vội vàng vén váy đi theo ti nữ kia, Gia Hỷ nhìn trời đỏ tuyết, Hồng di nương sinh, không phải một cơ hội thật tốt hay sao:

- *Vịnh Đan, đến Phật đường báo với Đại phu nhân, Hồng di nương sắp sinh nam hài tử!*

Vịnh Đan hơi ngạc nhiên nhưng cũng không nói gì, hành lễ đi ngay. Gia Hỷ cùng Bối Lan chậm rãi về viện lão phu nhân. Hôm nay là giao thừa, ngoài thành an tổ mầu là đến Ngọc Thực viện dùng cơm. Nếu Hồng di nương sinh ra hài tử mạnh khỏe thật, thì chính là đại hỉ đầu năm, cũng là điểm sáng duy nhất cho cả nửa cuối năm u tối của Phùng phủ.

Gia Hỷ nghiêng nghiêng mái tóc sửa lại chải cài, như nhớ ra điều gì nàng mới hỏi:

- *Phùng Gia Hảo biết chuyện này chưa?*

Bối Lan không rõ gặt hay lắc đầu:

- *Mấy hôm nay chiều nào Nhị tiều thê cũng tìm cách đưa cơm canh nóng đến Phật đường cho Đại phu nhân, có lẽ hiện giờ cũng đang ở đó.*

Gia Hỷ mỉm cười:

- *Tối! Mầu thì ở cùng một nơi mới có thể bàn luận mấy chuyện hạp người thiệt mình!*

Phía trong đại sảnh lão phu nhân, ánh đèn sáng rực rỡ, tiếng cười nói vô cùng rộn ràng. Gia Hỷ xốc lại áo ngoài chuẩn bị vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Bộ Ngựa Bắt Mồi

Phật Đường

Hàn thị ngồi cạnh lò than đỏ đặt trên bàn chiếu, mùa đông cái rét từ nền đất tràn lên lạnh thấu xương.

Phùng Gia Hảo gấp thêm thức ăn vào bát Hàn thị, nước mắt cứ rơi lã chã:

- Mầu thân ăn thêm đi, đây toàn là thức ăn người thích nhất!

Hàn thị nuốt cơm vào miệng, trời rét thế này ở Phật Đường ngủ chiếu manh ăn đồ chay có phải muốn giết người không?

Hàn thị cắn răng:

- Hảo nhi ngoan, đừng khóc, mầu thân sống đến từng tuổi này có đau khổ nào chưa chịu qua cơ chứ. Năm đó Lữ thị trong phủ sung sướng, mầu thân mang thai ca ca con còn phải cay đắng hơn nhiều!

Phùng Gia Hảo càng nghe càng nức nở:

- Mầu thân, con có đem chân đệm cho người, cả ẩm trà và Bích Loa Xuân nữa. Con cũng dặn dò Tạ ma ma mỗi ngày đều kén hãm tổ yến bồi bổ mầu thân! Đợi đến khi con làm Hoàng hậu, những ai ép uống mầu thân đều phải trả giá!

Hàn thị vuốt tóc con gái, cơm vô miệng cũng ngon hơn mấy phần. Nhưng ăn chưa hết nửa, thì Tạ ma ma hốt hải chạy vào:

- Phu nhân, phu nhân, không xong rồi, Hồng di nương hạ sinh nam hài tử!

Bát cơm trên tay Hàn thị rơi vỡ tan tành thành nhiều mảnh, văng đổ khắp nơi.

Hàn thị ngồi thụp xuống:

- Không thể được, Đại lão gia chi có thể có duy nhất Phùng Cẩm, không thể có đứa thứ hai! Gia sản này chi có thể để lại duy nhất Phùng Cẩm! Một thông phòng mà muốn treo cao?

Tạ ma ma run run, Hàn thị nhìn bà:

- Ma ma, vào phòng của ta lấy gói giấy màu vàng buộc chỉ đỏ trong ngăn trang sức thứ ba đến đây!

Phùng Gia Hảo nhìn theo bóng Tạ ma ma, lo lắng nắm tay Hàn thị:

- Mầu thân, người định làm gì?

Hàn thị đột ngột ôm Phùng Gia Hảo vào lòng:

- Chuyện này, chỉ có con mới có thể làm được!

Phùng Gia Hảo cẩn thận lắng nghe, lại một mạch quay về thay y phục đến viện lão phu nhân.

Gia Hỷ rũ tuyết trên áo khoác đưa cho Bối Lan, nằng tiến vào sảnh đường ấm áp, cũng như mọi năm, các phòng đều phải tập hợp đầy đủ, Từ phu nhân đến sớm, vô hạt đưa cần đã đỏ cả sân nhà.

Gia Hỷ vén váy:

- Tổ mầu an khang, cháu gái phải sắp xếp chút việc nên không tới sớm được! Tứ thẩm hôm nay trông vui vẻ quá!

Lão phu nhân gật đầu, ánh mắt nhu hòa, bên cạnh bà vẫn như mọi khi là Ngũ tiểu thư Phùng Dạ Văn xiêm y màu hạt lựu rực rỡ, còn có đệ đệ nàng ta Từ thiếu gia Phùng Hải mới hơn chín tuổi, trên gương mặt Phùng Dạ Văn thân nhiên không nét u buồn. Gia Hỷ nghi hoặc, không lẽ cái hôn sự với Hoài Nam Vương gia đã thành rồi hay sao?

Phùng Dạ Văn cũng lên tiếng:

- Đại ti bây giờ mới đến, không sợ muộn ăn hết kẹo đường a!

Gia Hỷ cười trên trời ghẹo:

- Cô nương lớn rồi còn tranh kẹo với ti ti!

Nguyễn thị hơi liếc mắt nữ nhi, miệng vẫn đầy đặn nụ cười:

- Đại ti nhi ngồi xuống đi, năm nay bên thôn trang có đưa bánh mứt đến, có mứt chà là* cũng không tệ!

Đại phòng vì Hàn thị mà vắng vẻ, ngoài Đại thiếu gia Phùng Cẩm và Hàn biểu thiếu gia, thì ngay cả Đại lão gia cũng chưa đến.

Gia Hỷ ngồi xuống nhìn vô kẹo đường gói trong giấy đỏ tươi đẹp có mấy chữ Phúc, Lộc, Thọ ngẫu nhiên vui mừng, nâng cầm một cái kẹo trên tay, vờ như vô tình thông báo:

- Tổ mẫu, Hồng di nương đang chuẩn bị hạ sinh rồi!

Đại thiếu gia Phùng Cẩm gần gần giọng:

- Một di nương sinh thì có phải ồn ào?

Lão phu nhân cũng không bắt ngờ chút nào, vẫn móm mém ngậm kẹo:

- Mắm gạo năm nay làm kẹo ngon hơn năm ngoái!

Nguyễn thị gật gật đầu:

- Đúng vậy, vừa rồi ban thưởng cho mấy ma ma bà tử, ai cũng nói kẹo năm nay thơm hơn!

Sau lưng Nguyễn thị là Ngũ thiếu gia Phùng Ngất vẫn còn được bế bồng cẩn thận bởi nữ mẫu, Nguyễn Tĩnh Hoa cũng đoan trang ngồi cạnh, tư thái nàng ta nghiêm túc tỉnh mịch như đang cầu nguyện.

Nhị phu nhân lúc này cũng đưa Tam tiểu thư Phùng Diễm Dung và Tam thiếu gia Phùng Hậu đến, Nhị phu nhân hành lễ cẩn thận:

- Mẫu thân! Cừu ti nhi mới mấy mươi ngày, con dâu không dám để nàng ra ngoài!

- Tổ mẫu, chất tử, chất nữ mới tới!

Lão phu nhân gật gật đầu:

- Cừu ti nhi định đặt tên gì?

Nhị phu nhân mỉm cười:

- Dạ! Nhị lão gia gọi là Phùng Diễm Nguyệt!

Lão phu nhân ra vẻ hài lòng:

- Tên cũng không tệ! Ngồi đi mà lão nhị với lão tứ đâu rồi?

Nhị phu nhân cung kính:

- Mẫu thân, hai người họ còn đang trò chuyện gì đó bên ngoài nên đi hơi chậm!

Nguyễn thị luôn miệng ăn chẳng dừng, cười cười:

- Mẹ à, lão tư chúng ta nghe là qua năm mới sẽ được thăng chức nên có lẽ muốn giúp Nhị bá nhanh chóng nhận công vụ hơn!

Nhị phu nhân im lặng, Nhị lão gia hồi kinh đã tròn một năm vẫn chưa được phân bổ công việc, một năm này Nhị phòng thật không dễ sống. Nhị phu nhân nhìn sang Phùng Gia Hỷ, nàng đang thử một miếng mứt hạt sen* ngọt lịm, Gia Hỷ luôn tìm cách đưa bạc cho Nhị phòng, lại kín kẽ qua tay Phùng Diễm Dung để tránh người làm bá mẫu phải ngại ngùng.

Nhị phu nhân như nhớ ra điều gì mới nói:

- À, khi này ta thấy phụ thân con đến viện của Hồng di nương rồi? Di nương có gì sao?

Gia Hỷ cười cười:

- Hồng di nương vừa trở dạ, có lẽ đêm nay sẽ sinh!

Tam phu nhân phất phất khăn tay đi từ cửa vào, bộ dáng mềm mại khác hẳn thường ngày, Gia Hỷ nhớ ba năm trước khi xuyên qua, Tam phu nhân còn là một người kín kẽ hèn nhác, nay vừa có tiền trong tay liền đổi khác, danh đá chua ngoa ngay.

Tam phu nhân Lâm thị đẩy Thất tiểu thư Phùng Tú Mai cùng Nhị thiếu gia Phùng Vận thịnh an lão phu nhân, còn Lâm thị thì hành lễ một cái rồi thản nhiên ngồi xuống:

- Mẫu thân, bụng Hồng di nương cao nhon như vậy, chín phần là sinh ra tiểu thiếu gia đi!

Gia Hỷ cười thâm trong lòng, Tam phu nhân này sợ đứa nhỏ ra đời Hàn thị sẽ bầu viú vào đó để trở mình. Con của thiếp thật chính là con của chính thể, như hai thiếu gia Tứ phòng, tuy là thân sinh của Mã di nương nhưng từ lúc lọt lòng Nguyễn thị đã ôm bên cạnh để bà vú nuôi nấng, sợ rằng đến bảy giờ năm sáu tuổi đã biết nhận thức, hai đứa nhỏ cũng còn chưa gặp được mẹ ruột mấy lần. Đây là Tam phu nhân dịp Tết được quản gia, sợ Hàn thị quay lại nên muốn cẩn chặt không buông!

Bụng của Hồng di nương cao nhon hay bè thấp thì không ai để ý, nàng ta chỉ là một di nương thấp kém xuất thân nô tì gần gũi sinh mới được nâng lên. Nhưng nếu lão phu nhân đã nghĩ là nam tử mà Hồng di nương lại sinh ra nữ nhi thì càng khiến người thất vọng. Hàn thị không thể dựa vào một đứa bé gây thất vọng mà trở mình.

Ngũ phu nhân lúc này cũng cùng Bát tiểu thư Phùng Bạch Thảo đến, Ngũ phu nhân y phục nhạt màu như người đang tu hành, trên cổ vẫn đeo chuỗi minh châu quý giá, ba năm nay mỗi khi Gia Hỷ gặp Ngũ phu nhân đều thấy chuỗi minh châu này.

Vu ma ma nhìn Ngũ phu nhân gầy yếu đi vào đột nhiên cảm thán:

- Năm trước Ngũ gia vẫn vẻ phũ, năm nay Ngũ gia ăn tết ở sa trường rồi!

Lão phu nhân gồ gồ trượng:

- Có gì không tốt? Lão Ngũ tu chí làm ăn đã là phước đức tổ tiên để lại rồi!

Thoáng chốc thì Nhị lão gia, Tam lão gia cùng Tứ lão gia đều đến. Căn phòng ồn ào hơn thấy rõ, trò chuyện vui vẻ, não nhiệt ra bầu không khí ấm áp thân tình.

Tam lão gia khẽ khà:

- Năm mới lão Tứ nhận nhiệm vụ ở đâu?

Tứ lão gia lắc lắc đầu:

- Giang châu, lãnh binh Giang châu không vất vả lắm, Thịnh Vương bị thu quyền, cho nên Bộ Binh điều ệ về! Lão Đại chúng ta nghỉ gì mà điều ệ về Giang châu chứ!

Nhị lão gia hiếm hoi mới lên tiếng:

- Giang Châu giàu có lại gần kinh thành, đi đường cũng không mấy ngày, nơi béo bở thế Đại ca là muốn tốt cho đệ đấy!

Lão phu nhân gật gật đầu:

- Lão Đại thường ngày là đưa biết suy nghĩ cho người khác!

Tam lão gia uống thêm hớp trà lại huênh hoang:

- Ta không được Đại ca cất nhắc như đệ, nhưng vừa rồi vị Hạ Thực học sĩ có nói, qua năm ta sẽ lên chức Thị giảng học sĩ!

Tứ phu nhân hơi cau mày nhưng nhanh chóng giấu ra một nụ cười tươi tắn:

- Ba năm từ Biển Tụ lục phẩm lên đến Trắc Tử phẩm có nhanh quá không? Tam bá đủ khả năng nhậm chức chứ? Hạ gia cũng thật hào phóng!

Tam phu nhân đen sạm mặt, Hạ Trục Học sĩ đứng là người Hạ gia, cái chức quan cao như vậy cũng là nhờ Phùng Tú Mỹ gả cho Hạ Nhạc Thâm mới có được, nhưng bị người khác vạch trần Tam phu nhân liền cay cú khó chịu.

Tam phu nhân quay ngoắt sang nhìn Phùng Dạ Vân:

- Chuyện của Ngũ ti nhi sao rồi? Hoài Nam Vương gia qua năm vẫn ở kinh thành chứ?

Lão phu nhân điềm nhiên ăn thêm miếng mứt hoa hồng, * vị chua ngọt hài hòa khiến bà dễ chịu.

- Thân gia này sao để đám cháu gái thiệt thòi, Bạch Thái phi đã đồng ý nói giúp với Chu Tề tướng tác động cái hôn sự đến Hoàng thượng.

Tam phu nhân cắn môi vò nát khăn tay, đối diện với ánh mắt khiêu khích của Nguyễn thị mà lăm lăm.

- Vậy vẫn chưa chắc chắn thành mà!

Lão phu nhân không thêm liếc nhìn Tam phu nhân, hỏi:

- Lão Đại ở bên viện Hồng di nương luôn rồi à! Cũng sắp đến giờ dùng cơm rồi! Vu ma ma sang bên đó mời Đại lão gia đến Ngọc Thực viện đi!

Lúc này, Phùng Gia Hào mới đi vào:

- Thỉnh an tổ mẫu! Vu ma ma không cần đi đâu ạ! Cháu gái vừa ghé qua bên phụ thân, đi nương có lẽ còn lâu mới sinh được, phụ thân thay áo xong sẽ đến ngay.

Lão phu nhân gạt đầu, lại nói xa gần:

- Mẫu thân bị phạt phạt làm con hằn đau lòng nhưng không cần ngày nào cũng com bung nước rót đến! Như vậy là không tôn kính tổ mẫu!

Phùng Gia Hào lên lên thì lễ:

- Cháu gái biết lỗi!

Gia Hỷ chậm rãi uống trà, trên bàn có nhiều thức ngon, trời cũng đã tối, đèn lồng trong phủ dần được hạ nhân làm sáng. Vu ma ma tiến đến:

- Lão phu nhân, bên Ngọc Thực viện đã sẵn sàng, bây giờ sang là vừa kịp!

Lão phu nhân cau mày, hơi sốt ruột:

- Lão đại vẫn chưa đến?

Phùng Gia Hào đứng dậy ra cửa ngóng trong, hồi lâu sau nàng ta mới xin phép:

- Tổ mẫu hay mọi người cứ tới Ngọc Thực viện trước, cháu gái đi mời phụ thân rồi sẽ đến sau?

Lão phu nhân gạt đầu:

- Vậy cũng được, trời tối, Vu ma ma đưa Nhị ti nhi đi. Còn lại thì cùng ta chuẩn bị dùng cơm giao thừa!

Phùng Gia Hào choàng áo ra ngoài, Vu ma ma cẩn thận soi đèn lồng hộ nàng ta, bên ngoài của Phùng Gia Hào có một cận nữ, vốn ngày trước là người khác nhưng nàng ta đã xuất giá mà rời khỏi phủ, Hàn thị đánh phải ra ngoài tìm mua một kẻ thật thà trung thành về, tên là Hạnh Độ.

Trước viện Hồng di nương có hai bà tử đang tất bật, bên trong bà đỡ già cũng vội vã. Vốn sắp giao thừa, Hồng di nương vẫn còn kêu la oai oái, chưa rõ khi nào sẽ sinh, hiển nhiên khiến người khác khó chịu.

Phùng Gia Hào chặn chờ:

- Vu ma ma, có lẽ phụ thân đã về viện thay áo, ma ma sang bên đó xem sao, ta đứng đây đợi thử một chút xem phụ thân có đi đâu mà quay lại!

Vu ma ma cảm thấy lời nói Phùng Gia Hào có lý, lão phu nhân cùng mọi người đang đợi ở bên kia, liền rời đi. Lúc này trong viện Hồng di nương chỉ còn Phùng Gia Hào và mấy bà tử.

Phùng Gia Hào nhìn Hạnh Độ:

- Mấy ma ma làm việc vất vả rồi. Để Hạnh Độ đun nước, hai người cứ đến nhà bếp nhận sữa đậu nành đi, hôm nay giao thừa, ta có cho nẫu nhiều hơn một ít!

Hai ma ma kia hơi chần chờ thì thấy Tạ ma ma đến, Tạ ma ma nồn nóng:

- A! Di nương sinh chưa? Phu nhân trong Phật Đường hỏi thử?

Hai ma ma kia lắc đầu, điệu bộ khó chịu:

- Sức khỏe thế này thì còn lâu lắm mới sinh! Chỉ có hai chúng ta mệt chết!

Tạ ma ma cười khi khi:

- Thôi để ta giúp hai bà! Đi nhận thêm cho ta một phần sữa đậu!

Hai bà tử kia đi rồi, Tạ ma ma mới lên lút lấy gói giấy vàng đỏ tất cả vào thuốc thúc sinh đang nấu trên lò. Phùng Gia Hào nhìn đám thuốc lẫn vào nhau không phân biệt được thì thở phào:

- Phụ thân đâu?

Tạ ma ma lau mồ hôi:

- Khi này nô ti nói phu nhân muốn gặp lão gia nên mời tới Phật Đường rồi!

Phùng Gia Hào vịn tay Hạnh Độ:

- Chúng ta đến gặp phụ thân!

Tạ ma ma chờ hai bà tử kia quay lại thì cũng quay về Phật Đường, lúc này Hàn thị đang một thân điếm đạm hiền dụ:

- Lão gia, thiệp chuẩn bị ngọc bội, khóa trường mệnh cùng đồ sơ sinh cho đứa nhỏ rồi, tiếc là thiệp bị cấm túc không ra ngoài được. Nhờ lão gia đưa đến cho muội muội!

Đại lão gia thương tiếc:

- Phu nhân hiểu chuyện, vì tai nạn không đáng có mà cấm túc, đợi mẫu thân nguôi giận, ta sẽ đưa nàng ra ngoài!

Hàn thị nhìn Phùng Gia Hào đứng ngoài hành lang, đau lòng nói:

- Lão gia cùng Nhị ti nhi đến Ngọc Thực viện đi, nếu không mẫu thân lại ghét bỏ thiệp!

Đại lão gia gọi Phùng Gia Hào đến, thêm mấy hạ nhân soi đường rồi nhanh chóng đi dùng cơm giao thừa.

Tạ ma ma nhìn bóng họ đi xa mới vào trong:

- Phu nhân đã xong cả rồi, thần không biết quý không hay.

Hàn thị cười cười:

- Bài thuốc này ma ma biết từ đâu không? Ngọc gia trang đấy! Năm xưa ngoại tổ mẫu ta mua đơn thuốc này không dễ dàng, bây giờ Ngọc gia trang lụn bại suy tàn không còn nữa, bài thuốc này cũng không ai có thể tra ra!

Ngọc gia trang là một truyền kỳ dụng độc, chỉ là sau khi Ngọc tiểu thư vào cung làm phi tử của Hoàng thượng lại dần thân quá sâu vào tranh đấu, kết cục bản thân mất mạng mà gia tộc cũng gặp họa diệt môn!

Ngọc Thực viện.

Lúc Đại lão gia đến là cũng đủ người, lão phu nhân bắt đầu khai tiệc. Mọi người ăn uống vui vẻ. Vĩnh Đan bảy giờ mới quay lại, thì thắm vào tai Gia Hỷ:

- Tiểu thư, đích thực là Đại phu nhân bỏ được vào thuốc của Hồng di nương!

Gia Hỷ lấy quạt che miệng, hỏi lại:

- Em đã làm gì?

Vĩnh Đan đảo mắt nhìn xung quanh:

- Em sợ Hồng di nương không phát hiện nên canh lúc bà từ sắc thuốc mài uống sữa đậu nành mà cho thêm Đường qui, Đào nhân, Chi xác, Sài hồ, Cát cánh, Xuyên ngư tấu, Sinh đại hoàng, Hồng hoa, Xích thực, Xuyên khung, Cam thảo vào trong siêu thuốc rồi à!

Gia Hỷ nén cười, đầy đặn là nhưng vị có tính lưu thông khí huyết, nhưng sản phụ dùng thì cực kì nguy hiểm. Có điều thêm nhiều như vậy, chắc chắn mùi vị thuốc khi sắc ra sẽ đổi khác. Hồng di nương không muốn phát hiện cũng khó.

Chỉ là...

Gia Hỷ trầm ngâm:

- Nàng ta sinh khó thật?

Vĩnh Đan gật đầu:

- Vốn là thai ngồi ngược, lại chỉ có một bà đỡ già, không rõ sẽ ra sao!

Gia Hỷ gật đầu, lại từ tốn dùng com, phụ thân nàng vẫn thản nhiên trò chuyện, xem ra vị Hồng di nương này không giỏi nắm bắt tâm người!

(*) Mứt chà là

(*) Mứt hạt sen

(*) Mứt hoa hồng

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Chim Sẻ Đứng Sau

Mấy trăm ngọn nến trong Ngọc Thực Viện phát sáng rực rỡ, không khí bởi lò sưởi ở bốn góc nhà mà ấm áp rất nhiều, tám bình hồng mai đặt gần bàn lão phu nhân cũng nở đầy đặn viên mãn.

Gia Hỷ chậm rãi dùng com, không tiếng động, quy tắc cổ đại thật sự là không được phát ra tiếng động.

Lão phu nhân dừng đĩa, người già thường không ăn nhiều, huống hồ trước bữa bà còn tham mứt ngọt kẹo đường. Vu ma ma đưa khăn đắp nước ấm lên để lão chủ nhân lau tay lau miệng.

Lão phu nhân nghe gió thổi vù vù trên mái nhà, buột miệng:

- Từ khi bắt đầu hạ sinh đã gần ba canh giờ, Hồng di nương sao rồi?

Đại lão gia ngừng đĩa, mày hơi cau lại:

- Nàng sinh hơi khó, nhưng có lẽ cũng không sao, dù gì nàng ta cũng từng làm nhiều việc hăng ngày, cơ địa đó sinh nở không đến nỗi!

Phùng Gia Hỷ lắng lắng bầu môi, đàn ông cổ đại là một giống loài ích kỷ, nữ nhân nguy hiểm sinh hài tử cho người, người còn ở đây ăn ngon uống tốt được.

Tam lão gia miệng đầy thức ăn nhàoam nhàoai, tay lại với đến một nõ tí đang bung trái cây mà lấy đi một quả to mong nước nhất:

- Mẩu thán, mấy năm trước nam nữ đều phản biệt sao năm này lại cùng nhau ăn com?

Lão phu nhân cười xuề xòa:

- Hôm rồi ta nằm mơ, thấy Quan Âm hiển linh, bảo rằng người một nhà cần phải cùng nhau gần gũi thì gia đạo mới vững chắc! Ta cũng già rồi, gần đất xa trời, com năm mới này không biết còn ăn cùng tồn từ mấy lần nữa!

Từ lão gia xúc động:

- Mẩu thán, người sống lâu trăm tuổi, người đã già đâu! Đừng nói lời không may nữa!

Trong viện đang ấm áp thì cửa chính đột ngột mở toang ra, gió lạnh lùa vào khiến lò than bùng lên cháy đỏ.

- Lão phu nhân, không hay rồi, Hồng di nương xảy ra chuyện!

Đại lão gia đứng bật dậy vội vàng khoác áo chạy ra ngoài, một câu cũng không hỏi lại. Vu ma ma cẩn thận cho người đi theo rồi khép cửa nhìn bà từ kia:

- Có gì cứ từ từ nói. Đừng làm lão phu nhân giật mình!

Nhìn y phục của bà từ này cũng biết chỉ là một thô sử chuyện làm việc nặng, hôm nay dịp tết, trong phủ hạ nhân đã về nhà quá nửa, chỉ những ai bán đứt thân mới ở lại.

Bà từ đó dần được nhiệt độ trong phòng định thân lại, mới nói:

- Lão phu nhân, Hồng di nương đau bụng đã mấy canh giờ mà vẫn chưa sinh được, thai lại ngồi ngược, bà đỡ mới lấy thuốc thúc sinh đã bốc từ trước cho nõ tí sắc. Hồng di nương uống xong nửa bát thuốc thì càng đau dữ dội hơn. Bây giờ đã xuất huyết không cầm lại được. Bà đỡ xem lại thuốc thì thấy có lẫn nhiều vị lạ!

Lão phu nhân híp mắt:

- Đã mời đại phu chưa?

- Đã đi mời! Vị đại phu quen biết của phủ ta thì đón tết ở quê thê từ. Mấy đại phu khác sợ năm mới dính máu mẹ không hay nên chần chừ không muốn đến!

Lão phu nhân lần lần chuỗi hạt trong tay:

- Sao lại xảy ra cơ sự như vậy chứ?

Nhị phu nhân ngẩng mặt, giọng nói có chút lo lắng:

- Đại phu bốc thuốc nhầm lẫn gì chẳng? Tự nhiên thuốc thúc sinh lại có vị lạ?

Tam phu nhân bầu môi:

- Hồng đi nương không may mắn, nếu Đại tẩu không bị cấm túc thì đêm nay đã có người lo liệu cho nàng ta rồi!

Từ phu nhân nhìn Tam phu nhân giễu cợt:

- Ta thấy không có Đại tẩu ở đây Hồng đi nương mới gọi là may mắn! Thuốc trước khi sắc cũng đã kiểm tra qua một lượt, đến khi uống lại bị hạ được! Nói là trùng hợp hay sơ suất ta đều không tin!

Lão phu nhân gõ trống xuống đất:

- Thôi đi! Năm mới đã ồn ào! Vu ma ma sang bên đó đi rồi báo lại!

Trong viện không ai muốn dừng bữa nữa, hạ nhân cũng dọn dẹp bàn sạch sẽ đem trà nước điểm tâm lên.

Mất thêm nửa canh giờ sau, Vu ma ma mới quay lại, lời nói có chút ngập ngừng:

- Lão phu nhân! Đại phu đã đến, hiện tại Hồng đi nương đã ổn, nhưng...

Lão phu nhân ra hiệu nói tiếp, Vu ma ma mới thờ dãi:

- Tiểu thiếu gia đã mất rồi ạ!

Trong viện xôn xao lên một chút, là nam hài tử, số của Hồng đi nương quả thật quá xui xẻo đi!

Từ phu nhân lấy khăn tay lau mấy giọt nước mắt còn chưa chảy ra:

- A! Đứa nhỏ chưa kịp thấy ánh sáng mặt trời đã oan uổng ra đi như vậy! Thật tội nghiệp!

Nhị phu nhân than thở:

- Di nương bên viện ta hôm rồi cũng sinh ngôi ngược, ta một lúc phải mời mấy bà đỡ, thêm cả đại phu túc trực chờ nàng. May mà Cửu ti nhi vẫn ra đời tốt lành!

Gia Hỷ hỏi cau mày, Nhị phu nhân làm người hiểu chuyện, sao hôm nay lại tích cực bỏ đá xuống giống như vậy, nói câu nào ra cũng khiến người khác phải suy nghĩ.

Nhuyễn thị liến vịn theo câu nói của Nhị phu nhân:

- Đâu phải ai cũng đối tốt với thấp thất như chúng ta? Mã di nương phòng ta sinh lần lượt hai tiểu thiếu gia, ta cũng chưa hề gây khó dễ cho nàng. Con của phu quân dù là của ai đều phải gọi chúng ta một tiếng mẫu thân sao!

Phùng Gia Hào không nhận được liền nói:

- Ý của Từ thăm là mẫu thân ta không hiền không đức?

Nguyễn thị cười cười:

- Ta nào nói thế!

Lão phu nhân nhìn Vu ma ma:

- Đại phu còn ở trong phủ không? Mời đến phòng khách, ta có mấy chuyện muốn hỏi!

Lão phu nhân đi, Từ phu nhân liền nói gót, chuyện này cũng dễ hiểu, Nguyễn thị luôn coi Hân thị là cái gai trong mắt, nên chắc chắn Nguyễn thị tranh thủ cơ hội này một kích hạ luôn Hân thị.

Phu thê Tam phòng vô cùng đắc ý khi thấy người gặp họa, luôn miệng ăn điểm tâm uống trà, không chút nào biểu cảm lo lắng. Nhị lão gia trò chuyện nhỏ nhẻ cùng con trai, còn Ngũ phu nhân thì xin phép về sớm.

Gia Hỷ khoác áo ngoài, nàng tốt xấu gì cũng nên đến trước viện Hồng đi nương xem thử tình hình thế nào. Phùng Dạ Văn cúi vào tay nàng ấm lỏ còn nóng hổi:

- Tí tí lấy cái này cho đỡ lạnh!

Gia Hỷ mỉm cười nhận ấm lỏ xoay người đi, Phùng Dạ Văn giống như mẫu thân nàng ta, làm người không thành thật, bề ngoài đối với ai cũng ôn hòa.

Gia Hỷ đứng trước cổng viện Hồng đi nương, nói chuyện cùng một tí nữ:

- Di nương sao rồi?

Tí nữ kia trên thân áo dính đầy máu vẫn chưa lau sạch:

- Đa tạ tiểu thư quan tâm, di nương đã tạm thời ổn định, còn có đi chứng gì phải mấy ngày nữa mới biết. Tiểu thiếu gia đã không còn, lão gia cũng đã cho người đưa đi rồi ạ!

Gia Hỷ gật đầu:

- Trong thời gian di nương sinh có ai lại gần không?

- Có hai bà từ nấu nước sắc thuốc, bà đỡ và nô tì. Ban đầu Hà ma ma đi gọi bà đỡ đến rồi cũng quay về, sau hình như còn có Nhị tiểu thư...

Tí nữ kia dừng lại, có lẽ nàng ta vừa nhớ ra điều gì, liền vội vội vàng vàng:

- Tiểu thư nô tì phải đi gấp lão phu nhân! Nô tì xin phép!

Dù sao cũng sắp giao thừa, náo nhiệt như vậy thật không ổn. Có vài nhà đã đốt pháo, âm thanh ồn ào vang vang vào trong phủ. Trên bầu trời, thi thoảng vài vệt pháo hoa lóe sáng rực rỡ.

Gia Hỷ xoa xoa tay vào nhau:

- Về viện thôi, chuyện có thể nào cũng không đến lượt chúng ta!

Lão phu nhân ngồi trên sập gỗ, Nguyễn thị ở bên cạnh cùng bà trò chuyện:

- Đại phu nói như vậy thì Hồng đi nương sống chết không rõ?

Đại phu thành thật:

- Chuyện này...hiện tại chưa thể biết được, tùy vào số mệnh, nếu ba ngày nữa sản phụ ổn định sẽ không sao, nhưng nếu xuất huyết thì chín phần không giữ được mạng!

Lão phu nhân thờ dãi:

- Đại phu có biết chính xác nàng uống nhầm phải gì không?

- Bên trong thuốc thúc sinh của sản phụ có nhiều vị lưu thông khí huyết, gây ra hiện tượng chảy máu không cầm được. Ngoài ra còn có một đơn thuốc lạ được nghiền vào, cái này hiện tại vẫn chưa rõ!

Nguyễn thị nhìn lão phu nhân:

- Mẫu thân, như vậy là có người cố tình!

Ngoài cửa có tiếng ồn ào. Một tí nữ vọt vào trong:

- Lão phu nhân, người phải lấy lại công bằng cho di nương! Di nương là bị người ta hãm hại!

Gương mặt lão phu nhân tối sầm lại, Nguyễn thị hiểu ý liền cho người lấy bạc tiễn đại phu đi. Khi quay vào mới sốt sắng hỏi:

- Người là người ở viện nào?

- Nô tì là Đẩu Nhi hầu hạ Hồng đi nương, nô tì cầu xin phu nhân lấy lại công bằng cho di nương!

Lão phu nhân cau mày:

- Người muốn cáo trạng à?

Đậu Nhi lúc này mới khản thiết:

- Nô ti to gan cáo trạng Đại phu nhân hạ được vào thuốc hại tiểu thiếu gia mất mạng!

Tứ phu nhân kìm nén vui sướng trong lòng:

- To gan! Người biết người nói cái gì không? Người biết vụ cáo chủ nhân sẽ nhận hình phạt như thế nào không?

Đậu Nhi đáp đầu xuống đất:

- Nô ti không sợ, vào giữa buổi tối Nhị tiểu thư có đến viện di nương tìm Đại lão gia! Nhưng trước đó Đại phu nhân đã mời lão gia đến Phật Đường có việc riêng, sau Nhị tiểu thư đợi lâu nên kêu hai bà từ đi nhận sửa đậu nành. Hai bà từ liền nhờ Tạ ma ma đến trông thuốc giúp. Sau khi hai bà từ về Nhị tiểu thư cũng đi. Một khắc sau Hồng di nương uống thuốc thì xảy ra chuyện!

Nguyễn thị che miệng thảng thốt:

- Nếu như vậy chỉ có khả năng Tạ ma ma bỏ đồ dơ bẩn vào thuốc!

Lão phu nhân nhìn Nguyễn thị, lại quay sang Đậu Nhi:

- Người có tận mắt thấy Tạ ma ma hạ được?

Đậu Nhi lắc đầu:

- Nô ti không thấy! Nhưng trong viện ngoài bà đỡ thì chỉ có nô ti và hai bà từ, tất cả đều là người hầu hạ Hồng di nương đã lâu!

Nguyễn thị như nhớ ra điều gì:

- Nếu ta không nhầm, thì hai bà từ trong viện Hồng di nương ban đầu là thô sử, sau đó vì di nương được nâng lên nên mới gọi đến, đều là họ hàng xa của di nương người!

Đậu Nhi gật đầu xác nhận:

- Dạ đúng, nô ti cũng là muội muội của Hồng di nương!

Lão phu nhân xoa xoa mi tâm:

- Như vậy người ra tay chỉ có thể là Tạ ma ma! Còn có liên quan đến Đại phu nhân hay không thì chưa xác định được!

Nguyễn thị nhanh chóng phản phó:

- Người đầu, gọi Tạ ma ma!

Lão phu nhân gật đầu:

- Phải gọi Tạ ma ma đến để xác minh, gọi luôn bà đỡ và hai bà từ của Hồng di nương. Mời Đại lão gia đến. Không cần kinh động đến Nhị tiểu thư cùng Đại phu nhân!

Nguyễn thị nhún mình:

- Các người nghe rõ chưa? Không được để Nhị tiểu thư và Đại phu nhân biết!

Đế bọn họ biết khác nào rút dây động rừng, ắt sẽ có chuẩn bị. Hàn thị đang căm tức lại thêm tội ghen tuông hãm hại thiếp thất giết chết hai từ, ngày sau địa vị trong phủ sẽ không còn như trước! Nguyễn thị mỉm cười rút trà hầu hạ lão phu nhân.

Vu ma ma đưa theo hạ nhân đến Phật Đường, nửa chừng thì gặp Tạ ma ma đang lấy sửa nóng cho chủ từ. Vu ma ma không kiêng nể, liền đưa người đến:

- Tạ ma ma, lão phu nhân cho gọi bà!

Tạ ma ma hơi hốt hoảng nhưng nhanh chóng bình tĩnh nói:

- Để ta đưa sửa cho phu nhân!

- Không cần đâu, sửa sẽ có người khác lo, bà cứ đi theo chúng ta!

Lại vòng sang bên viện Hồng di nương, lúc này Tạ ma ma cũng hiểu được lão phu nhân quyết định tra xét hung thủ hại tiểu thiếu gia. Tim bà đập mạnh.

Vu ma ma gõ cửa vào trong, cung kính nhìn Đại lão gia:

- Lão gia, lão phu nhân cho mời người!

Đại lão gia thương xót Hồng di nương nằm trên giường một thân trắng bệch, phòng đầy mùi máu tươi:

- Có gấp lắm không?

Vu ma ma không ngần ngại:

- Là liên quan đến chuyện của di nương! Lão phu nhân cho gọi toàn bộ người của di nương và...Tạ ma ma!

Đại lão gia lò mò đoán được phần nào, nửa muốn đi nửa muốn không thì thấy cánh tay yếu ớt của Hồng di nương đưa lên:

- Lão gia, người đi đi, làm chủ cho hai từ của chúng ta!

Đại lão gia thở dài:

- Được! Nhưng hiện tại ai chăm sóc nàng?

Tiếng của Nhị phu nhân bên ngoài cửa vang lên:

- Nếu không ngại cứ để đây cho ta! Ta rảnh rồi sang đây thăm di nương, bên phòng ta cũng có một di nương vừa hạ sinh, vẫn còn dư chút đồ dùng! Mai đã là đầu năm, nên bây giờ ta tranh thủ sang, chúc nữa ta sẽ để hạ nhân lại!

Đại lão gia gật đầu, trút bỏ được phần nào gánh nặng:

- Cảm ơn đệ muội!

Nhị phu nhân mỉm cười hiền dịu, nhìn theo bóng đoàn người đi. Cửa phòng cũng đóng lại, hạ nhân cho thêm than vào lò. Nhị phu nhân sờ tay lên người Hồng di nương hơi lạnh, cau mày hỏi:

- Người uống thuốc chưa?

Hồng di nương lắc đầu:

- Thuốc đang sắc bên ngoài, có điều vừa rồi người làm đi hết, nô ti vẫn chưa uống!

Nhị phu nhân đứng dậy:

- Như vậy sao được, để ta đi lấy, thân mình thương tổn cần phải dùng thuốc đầy đủ.

Nhị phu nhân bước ra ngoài, ma ma bên cạnh mở nắp siêu thuốc, hương đăng ngất đặc trưng tỏa ra. Nhị phu nhân cẩn thận dong thuốc vào chén, cuối cùng lấy từ trong áo ra một lọ sứ trắng men xanh nhỏ. Nhị phu nhân đổ chất bột nâu nâu vào

chén, khuấy đều tay.

Ma ma đi bên cạnh nhìn xung quay rồi thở phào:

- Không có ai phu nhân!

Nhị phu nhân đặt chén lên khay gỗ, cười âm hiểm:

- Nàng ta chết đi, Hàn thị mới không thể xoay người!

Nhị phu dịu dàng vào phòng:

- Người uống được không? Hay để ti nữ ta giúp người? Phận nữ nhân khổ nhất là sinh con đẻ cái!

Hồng đi nương găt đầu đồng cảm, lắng lắng uống hết chén thuốc. Nhị phu nhân quan sát kĩ nàng ta, trong lòng nhớ lại nhiều chuyện năm xưa, gương mặt càng thêm chút quyết tâm.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Đạo Cao Một Thước

Gia Hỷ ngồi trong phòng ấm chờ pháo hoa, năm nào kinh thành giao thừa cũng đốt pháo, năm nay tuy Hoàng thượng đã đến Mi Châu nhưng có lẽ sẽ không ngoại lệ.

Gia Hỷ cẩn thận lấy kéo cắt giấy đỏ* thành muôn hình thù trang trí, Bối Lan và Vĩnh Đan cũng làm theo. Gia Hỷ thần thờ dùng tay lại hồi lâu mới buột miệng:

- Ta vẫn thấy chuyện này thật đáng ngờ!

Bối Lan chớp chớp mắt:

- Tiểu thư cũng biết hung thủ là Đại phu nhân, còn có chỗ nào đáng ngờ nữa?

Vĩnh Đan thà kéo xuống, găt đầu:

- Tiểu thư nói phải, em là người bỏ thêm mấy vớ lư huyết vào thuốc, mùi vị nặng nề như vậy mà Hồng đi nương vẫn uống hết nửa chén, rõ ràng là cố tình uống mà!

Bối Lan che miệng, ánh mắt lộ vẻ hốt hoảng:

- Không thể nào, cái thai là nam hài, tốt xấu gì sau này cũng được chia một phần gia sản, Hồng đi nương không có lý nào làm vậy?

Gia Hỷ tiếp tục dán giấy, môi hé một nụ cười:

- Tại sao ngay từ đầu ta lại không nghĩ ra? Cái thai của Hồng đi nương đã sớm mất rồi!

Vĩnh Đan khựng lại nhìn Bối Lan, cả hai vẫn ngỡ ngàng chưa hiểu hết. Gia Hỷ chậm rãi giải thích:

- Hồng đi nương là thiếp thất của phụ thân ta, người có quyền thừa kế Phùng phủ, đứa trẻ sinh ra dù nam hài hay nữ hài đều là chân chính chủ nhân! Như Phùng Gia Hòa, vô si quyền rũ Thịnh Vương vẫn được vào Vương phủ làm thiếp. Hồng đi nương sẽ không hi sinh con mình mà cố tình uống hết thuốc độc!

Bối Lan găt găt đầu:

- Nhưng như vậy cũng đầu nói lên rằng cái thai Hồng đi nương đã sớm hỏng!

Vĩnh Đan ánh mắt lóe sáng:

- Không phải sớm hỏng, mà không thể sống đến khi ra đời. Từ khi hoài thai, nàng ta không hề cầu dẫn lão gia, luôn an phận thủ thường, không bao giờ ra ngoài, đến khi sắp sinh mới đi vài vòng để người khác thấy bụng nàng ta cao nhon ắt là tiểu thiếu gia!

Gia Hỷ găt đầu:

- Đúng là như vậy, nàng ta lợi dụng cái thai không sống được này để đánh đổ Đại phu nhân! Nàng ta không dám ra ngoài vì phải xống ngải giữ thai, mùi ngải rất nặng, rất dễ bị phát hiện!

Bối Lan vẫn chưa thấy thỏa đáng:

- Nhưng mà, làm sao Hồng đi nương biết được Đại phu nhân sẽ hạ độc thú? Còn nữa, làm sao cái thai nàng ta lại không sống được?

Gia Hỷ lắc đầu, chuyện này nàng cũng không rõ. Có thể thai tự Hồng đi nương yếu đi là trùng hợp, còn chuyện Hàn thị, nàng ta có lẽ đã tính toán, dù có bị hạ được hay không cũng phải đổ trách nhiệm lên Hàn thị.

Bầu trời lóe sáng, thiên đàng* dần bay lên phủ kín, pháo hoa cũng nổ đi đùng báo hiệu năm mới đã đến, Gia Hỷ cảm một chiếc đèn ra ngoài, nàng cũng thả nó bay lên đưa theo những ước vọng đầy may mắn an lành. Chuyện gì cũ rồi cũng phải qua thôi!

Mùng một đầu năm mọi sự vẫn diễn ra như thường lệ, các phòng đều đến Từ đường dâng hương quý lạy, Hàn thị vẫn bị cấm túc, Phùng Gia Hảo không thấy đầu. Gương mặt Đại lão gia sau một đêm như già đi mấy tuổi.

Sau nghi lễ, mọi người cùng nhau về viện lão phu nhân nhận lì xì năm mới. Nhân vật trung tâm chính là Cửu tiểu thư Phùng Diễm Nguyệt của Nhị phu nhân, tuy Phùng Diễm Nguyệt là thứ xuất, lại kém Gia Hỷ tận mười lăm tuổi, nhưng nhìn đứa nhỏ ăn vận đồ thắm tròn quay cục bông khiến nàng vô cùng yêu thích, cứ bông bế mãi không rời. Đại lão gia nhìn trẻ con lại nhớ đến tiểu hài tử chưa ra đời đã mất đi của mình mà mắt hơi ươn ướt.

Năm mới, không ai dám nhắc chuyện đêm qua. Lão phu nhân tuy không mấy vui vẻ nhưng đầu năm bà không muốn Phùng phủ xui xẻo cũng phát lì xì cho đám tôn tử. Gia Hỷ biết Nhị phòng không giàu có gì, nên phần lì xì của Phùng Diễm Nguyệt vô cùng dày. Nhị phu nhân dịu dàng nhìn nàng cười vui vẻ.

Tam phu nhân năm nay khác hẳn, lեն không dùng hầu bao mà tặng trang sức, trăm vàng vòng ngọc đủ cả. Cái này chính là mấy ngày trước Phùng Tú My hỏi phủ chuẩn bị. Nguyễn thị bủu môi, chép chép miệng:

- Rất một cốt cách nhà giàu mới nổi!

Tam phu nhân phát phát áo may bằng lụa quý, trên bàn tay đầy nhẫn vàng khảm hồng ngọc, lục bảo, trân châu:

- Giàu có vẫn tốt hơn!

Trong phòng đang lờm ngợm nhau trò chuyện, Gia Hỷ thần nhiên làm người qua đường thì thấy Vu ma từ cửa ngạch đi vào thì thầm bên tai lão phu nhân.

Gương mặt lão phu nhân tối sầm lại, bàn tay lần chuỗi hạt cũng cứng đờ, rất lâu mới mở miệng:

- Trẻ rồi, các con cũng về viện đi, cơm trưa nay không cần dùng cùng nhau đâu!

Gia Hỷ thì lễ ra ngoài, Phùng Diễm Dung kéo tay áo nàng:

- Đợi muội với!

Gia Hỷ cùng Phùng Diễm Dung chậm rãi đi, gió tuyết thổi vù vù. Phùng Diễm Dung nhanh chóng vào phòng hơ tay sưởi ấm. Lúc này Hà ma mới hót hài đi vào:

- Tham kiến Tam tiểu thư!

Gia Hỷ nhìn bộ dạng Hà ma mà trong lòng biết đã xảy ra chuyện:

- Có gì sao mà mà?

Hà ma ma nói nhỏ lại:

- Hồng đi nương chết rồi!

Gia Hỷ cau mày, nhanh như vậy sao, lần này nàng ta đã hạ bệ được Hàn thị nhưng lại không thể tận hưởng sự thành công này:

- Tổ mẫu tính toán thế nào?

Hà ma ma liền trả lời:

- Lão phu nhân không cho thông báo, đợi sang ngày mừng hai đứa nàng ta bằng xe ngựa ra khỏi phủ như người còn sống rồi mới nhập quan hạ thổ bên ngoài!

Phùng Diễm Dung không lấy làm ngạc nhiên lắm:

- Tổ mẫu muốn tránh xui xẻo!

Gia Hỷ cho người lui, lại bằng quơ cảm thán:

- Nàng ta có thai tương tốt hóa xấu! Đúng là họa vô đơn chí!

Phùng Diễm Dung gạt đầu, chán nản:

- Không biết tổ mẫu có dốc lòng điều tra? Đêm qua ồn ào thế mà sáng nay một câu cũng không nói!

Gia Hỷ uống trà, trong tâm lại phảng phất mùi máu tươi, không tự nhiên cho lắm:

- Hôm qua tổ mẫu tra đến đâu rồi?

Phùng Diễm Dung bĩu môi:

- Đậu Nhi tố Đại phu nhân hãm hại Hồng đi nương, tổ mẫu cho đưa tất cả người liên quan xét hỏi. Hiện tại đều giam ở phòng củi. Hình như Nhị ti bị cầm tù!

Gia Hỷ hồ hững cười, Phùng Gia Hảo bị cầm tù là đúng, để nàng ta ra ngoài lại còn chạy loạn đến Hàn thị gây họa. Cái này chính là điểm khác biệt giữa con dâu và cháu ruột. Tội trạng này nếu có tra ra cũng chỉ đổ xuống đầu một mình Hàn thị.

Gia Hỷ nhìn Phùng Diễm Dung một lúc lâu mới hỏi:

- Thai tự Hồng đi nương trước giờ vẫn ổn chứ?

Phùng Diễm Dung không suy nghĩ liền trả lời:

- Rất tốt!

Thêm hai khắc nữa Phùng Diễm Dung cũng quay về, Gia Hỷ vội vàng đứng dậy, phân phó:

- Vịnh Đan, Bối Lan hai em cùng ta đến phòng củi gặp Đậu Nhi đi, hôm nay mừng một, chỉ cần li xi đám sai vật thật dày chúng sẽ không gây khó dễ!

Bối Lan hơi ngớ người:

- Tiểu thư, sao lại phải gấp rút như vậy?

Gia Hỷ choàng áo, nàng có linh cảm thật không lành, có cái gì đó không đúng trong chuyện này nhưng nàng không làm rõ được.

Gia Hỷ cau mày:

- Phùng Diễm Dung là người thân cận với Hồng đi nương nhất, nàng ta từng cùng Hồng đi nương bảy kể khiến Hàn thị sẩy thai, vậy sao nàng ta không biết Hồng đi nương thai tự vốn không ổn! Còn nếu nàng ta không rõ thì hà cớ gì dám khẳng định là cái thai rất tốt? Rõ ràng so với Nhị phòng, ta còn là người muốn Hàn thị thất bại danh liệt hơn!

Gia Hỷ vội vàng đi, tuyết đóng dày trong sân, mấy nô tài quét tuyết phải dùng muối để tránh làm băng đông cứng, nhưng thời cổ đại muối vô cùng quý giá đắt đỏ, Phùng phủ làm như vậy thật vô cùng lãng phí, nếu để đám Ngự sử trông thấy sẽ gây phiền hà to.

Nhưng Gia Hỷ không có tâm trạng để ý đến, nàng vội vàng:

- Nhanh lên, nếu qua giờ cơm trưa, có khả năng Đậu Nhi sẽ bị diệt khẩu! Bên thán phòng có nhiều gian trống, cuối cùng Gia Hỷ cũng tìm được nơi giam giữ Đậu Nhi, nàng ta lúc này vừa chuẩn bị đưa một cái mản thầu vào miệng, Vịnh Đan vội vàng giật ra.

Đậu Nhi hốt hoảng, liền quỳ xuống:

- Đại tiểu thư!

Gia Hỷ thờ thưng dột, nàng ngồi thụp xuống, mồ hôi lạnh chảy từng dòng. Nàng hôn hển:

- Bối Lan, em đến nhà bếp nhận thức ăn của ta đi!

Đậu Nhi tròn mắt nhìn cái mản thầu, Gia Hỷ lạnh lùng nhặt nó lên đưa cho nha hoàn:

- Đem cái này về!

Đậu Nhi đoán được vài phần, nàng ta trở nên trắng bệch, run run:

- Tiểu thư, là Đại phu nhân muốn giết nô ti đúng không? Đại phu nhân sợ nô ti sẽ cáo trạng!

Gia Hỷ lắc đầu, Đậu Nhi sau cơn khóc lóc cũng bình tâm lại. Lúc này Gia Hỷ mới hỏi:

- Nói ta biết, thai tự Hồng đi nương đã khó giữ trước khi hạ sinh đúng không?

Đậu Nhi run bần bật:

- Chuyện này...

Gia Hỷ gần giọng:

- Hiện tại chỉ có ta mới bảo vệ tính mạng người được? Nói đi? Nhị phu nhân cùng chủ nhân người có quan hệ gì?

Đậu Nhi cắn môi một hồi, cuối cùng cũng quyết định:

- Nhị phu nhân và Tam tiểu thư là người thân thiết cùng Hồng đi nương nhất, thời gian đi nương có thai, thuốc than an đường cũng do Nhị phu nhân chỉ điểm. Sau này thai tự đi nương yếu dần đi, cũng là Nhị phu nhân tìm đại phu tốt để giữ thai!

Gia Hỷ nhàn nhạt:

- Sáng sớm nay, đi nương của người đã qua đời rồi!

Đậu Nhi ngã ngồi trên mặt đất, đôi mắt to tròn ngập nước. Mới nàng ta trở nên tái nhợt. Gia Hỷ bồi thêm câu cuối:

- Trước khi Hồng đi nương mất, Nhị phu nhân là người chăm sóc!

Bối Lan đem cơm đến, Gia Hỷ nặng nề đứng dậy:

- Người ăn đi, chủ nhân người chết oan uổng, người phải sống, phải cố gắng thay chủ nhân người trả món nợ này!

Đậu Nhi dùng tay bốc từng vốc com lên miệng, nằng ta vừa ăn nước mắt vừa rơi xuống như mưa! Hồng di nương cùng nằng là hai tí muối, cha mẹ mất sớm mà bán thân vào phủ, hai người làm hai việc, trải qua hai ba lần đổi tên đến cái họ cũng không giữ được! Trở thành oan hồn vất vưởng không người thờ cúng!

Gia Hỷ quay về, vừa đến viện đã thấy Hà ma ma đợi trước cổng

- Tiểu thư, Nhị phu nhân đợi người được một lúc rồi!

Gia Hỷ chậm rãi đi vào, nằng thì lễ, lòng lạnh nhạt hẳn:

- Nhị thẩm!

Nhị phu nhân vẫn dịu dàng cười

- Con đến thăm Đậu Nhi?

Gia Hỷ hơi khó chịu:

- Đó là lý do thăm ở đây?

Nhị phu nhân cúi mặt, hơi thở kéo dài, ra hiệu đóng cửa. Gia Hỷ cũng để tí nữ lui xuống. Lúc này Nhị phu nhân mới nói:

- Con biết năm xưa mẫu thân con đã từ trần như thế nào không?

Gia Hỷ nghe tim mình nhói lên một nhịp. Nằng tuy xuyên qua. Nhưng máu thịt trong cơ thể này vốn của mẹ ruột nữ chủ ban cho, liên kết mẫu tử đó không thể phá vỡ.

- Năm đó không phải vì phụ thân cầu xin ý chỉ Hoàng thượng để Đại phu nhân trở thành bình thể mà khiến mẫu thân xuất huyết trong phòng sinh qua đời?

Nhị phu nhân thần thờ, lắc đầu:

- Được rồi! Vốn thai tự mẫu thân con vô cùng tốt, không thể nào chỉ vì cái tin đó mà mất mạng được! Hàn thị có một bài thuốc, chỉ cần khi nữ nhân đang sinh con mà uống phải sẽ xuất huyết mà chết không rõ nguyên nhân. Đại phu cũng không tra ra được, Hàn thị đã ra tay với mẫu thân con như vậy! Người đưa thuốc đó cho mẫu thân con chính là Đại lão gia!

Gia Hỷ lặng người, nằng biết cái chết của mẫu thân mình chính do Hàn thị gây ra. Nhưng biết được phụ thân mình là người hạ độc thủ, nằng vẫn không thể tin được. Một đứa trẻ cha không yêu mẹ mất sớm như nằng sống đã đến hôm nay có phải quá may mắn không? Hay là quả bất hạnh!

Gia Hỷ lau nước mắt:

- Thăm biết chuyện này sao không ngăn lại? Sao lại để họ hãm hại mẫu thân!

Nhị phu nhân cũng sụt sùi:

- Ta với mẫu thân con là gì chứ? Là tí muối thân thiết như ruột thịt. Ta biết chuyện này, đem cả đơn thuốc đến tố với lão phu nhân nhưng đều bị phụ thân con bác bỏ. Nhị phòng ta là thứ xuất, lão phu nhân bên vực phụ thân con mà đuổi chúng ta ra khỏi kinh thành mười mấy năm, vất vả lắm Nhị thúc con mới xin được một chức Huyện lệnh, cố gắng bao lâu qua mới có thể hồi kinh chờ bổ nhiệm!

Gia Hỷ ôm đầu, nằng thật không tiếp nhận nổi hết thông tin, Gia Hỷ cất bước vào phòng ngủ:

- Thăm về đi, con hơi mệt, không thể tiếp tục hầu chuyện!

Nhị phu nhân vén tà váy dài, đoan trang ra ngoài:

- Con đừng đau buồn quá, tí tí chỉ lưu lại mỗi con trên đời, đừng để tí tí lo lắng!

Gia Hỷ im lặng gật đầu.

Nhị phu nhân hỏi viện, bà ngồi xuống ghế, gương mặt thâm trầm. Phùng Diễm Dung vội vàng đến:

- Mẫu thân, sao rồi!

Nhị phu nhân cau có:

- Nhưng gì cần nói ta cũng đã nói hết với Đại ti nhi rồi, quan trọng con bé hiểu tới đâu! Còn con nữa, lần sau cần trọng ngôn hành, như thế này sao gài ra ngoài được. Bây giờ Đậu Nhi không thể chết nếu không sẽ gây nghi ngờ!

Phùng Hậu từ ngoài cửa đi vào, tay cầm một lá thư:

- Mẫu thân, có tin tốt!

Nhị phu nhân kéo con trai vào trong phòng, lại rót trà cẩn thận:

- Có tin gì tốt? Trời lạnh không nên ra ngoài nhiều!

Phùng Hậu tiêu sái cười:

- Hầu gia gửi thư từ tháng mười một, không hiểu sao đến bây giờ chúng ta mới nhận được. Hầu gia có nói phụ thân qua năm sẽ nhậm chức Thiếu Doãn hàm chính ngũ phẩm!

Ở bên ngoài kinh thành chỉ có hàm trắc ngũ phẩm, thông thường vào kinh thành phải hạ một cấp, nay nhờ Thành Hầu lại được tăng nửa bậc. Thiếu Doãn là chức quan giúp việc cho Phủ Doãn kinh thành, thật sự rất tốt!

Nhị phu nhân mỉm cười:

- Tốt quá rồi! Thật sự rất tốt!

Phùng Hậu gật đầu:

- Hầu gia nói con nên đi thi Võ Trạng nguyên! Chỉ cần có tên trên bảng vàng không cần biết thứ vị sẽ sắp xếp cho con một chức quan!

Nhị phu nhân quay vào trong thấp hương lên tượng Quan Âm, gương mặt khấn nguyện thành kính.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Ma Cao Một Trọng

Mùng hai, thi thể Hồng di nương được đưa ra khỏi phủ an táng. Hồng di nương hiện tại cũng chỉ vừa qua hai mươi tuổi, vẫn đang thời kì xuân sắc nhất, không may lại bỏ mạng. Gia Hỷ nghẹn nghẹn đáy lòng, nằng không phải xót thương một nữ nhân không quen biết mà là đau đớn cho thân phận hồng nhan khắp thiên hạ, ở thời đại này, thua thiệt nhất vẫn là người như các nằng.

Giữa buổi sáng, người của lão phu nhân đi khắp phủ mời đủ năm phòng đến. Trừ Phùng Bạch Tháo và Phùng Diễm Nguyệt quá nhỏ, còn lại ai nấy đều phải đi.

Lão phu nhân ngồi giữa sảnh đường uy nghiêm vô vàn, một thân y phục màu bã trầu thêu chữ thùa. Dưới đất là một loạt mầy hạ nhân, Tạ ma ma, Đậu Nhi, Hạnh Độ, bà đỡ và hai bà từ viện Hồng di nương.

Trên ghế, Đại lão gia cau có im lặng cùng Hàn thị đáng điệu mặt mũi đã ngồi sẵn, Phùng Gia Hảo cũng cúi mặt. Mấy phòng lần lượt bước vào hành lễ rồi yên vị.

Gia Hỷ nhìn Tạ ma ma áo xống đáng hoàng nhưng trên tay đầy vết thương chẳng chịt, có lẽ lão phu nhân đêm qua đã cho người dụng hình. Hồng di nương tuy là nô tì nhưng cũng là nhất đẳng nha hoàn xuất từ viện bà ra, nay nằng ta sắp sinh tôn tử cho bà thì bị hại chết không rõ ràng. Lão phu nhân chưa bao giờ cho Hàn thị sắc mặt tốt, chuyện này có lẽ cũng không dễ bỏ qua!

Lão phu nhân ra hiệu, Vu ma ma mới cung kính nói:

- Đại phu nhân, đêm qua Tà ma ma đã thừa nhận bỏ độc dược vào siêu thuốc thúc sinh của Hồng di nương, gây ra cái chết của mẫu tử họ.

Hàn thị gương mặt lạnh tanh, nhìn nghiêng qua đám người đang quý. Tà ma ma đôi mắt hồi hồi cầu xin hướng đi nơi khác.

Hàn thị lãnh đạm:

- Tà ma ma vốn là một trong những hạ nhân hồi môn của con dâu, bây giờ lại gây ra đại họa như vậy, người của con dâu, xin mẫu thân để con tự xử lý!

Tà ma ma khóc rung rức, Hàn thị cau mày, lão phu nhân mới lắc đầu:

- Đây là lời khai của Tà thị, trong đó có viết Tà thị lấy thuốc từ hộp trang điểm của người đi hại người!

Hàn thị đứng dậy, ánh mắt ai oán nhìn về Tà ma ma:

- Ma ma, ta biết bà thương yêu ta, từ trước đến giờ luôn một lòng trung thành vì ta, nhưng sao lại gây ra chuyện như thế này? Đứa trẻ sinh ra cũng gọi ta là mẫu thân cơ mà! Chuyện đến nước này làm sao ta bảo vệ bà được?

Lão phu nhân ngăn người nhìn Vu ma ma, thái độ của Hàn thị chính là triệt để đổ tội lên người Tà ma ma.

Gia Hỷ lấy khăn tay che miệng, nàng ôn tồn:

- Mẫu thân bất cần quá, thuốc có hại như vậy sao lại cất một nơi dễ trộm như hộp trang sức, để Tà ma ma gây họa lên người?

Phùng Gia Hảo nóng vội:

- Đại tì, tì có phải nữ nhi của mẫu thân không? Mẫu thân bị oan uống, tì tì còn ở đây thêm mấm dặm muối?

Gia Hỷ không đáp lời, lẳng lặng uống trà. Nguyễn thị vịn vào câu nói của Gia Hỷ bắt đầu làm loạn:

- Mẫu thân, người xem, loại thuốc này Đại tẩu dùng bao nhiêu lần rồi? Ôi cái thân khốn khổ của ta? Ôi tiểu hài tử đáng thương của ta, năm đó chỉ trách sao ta không tìm được bằng chứng!

Nguyễn thị ô ô khóc, Nhị phu nhân đành phải đưa khăn tay an ủi nàng ta. Lão phu nhân hằm hằm gương mặt nhìn Hàn thị:

- Người giải thích thế nào? Trong phòng người sao lại chứa loại đồ dơ bẩn đó!

Năm xưa khi Nhị phu nhân đưa lên đơn thuốc nói rằng chính Hàn thị giết chết nguyên phối lão đại, bà đã không tin mà đuổi Nhị phòng ra ngoài. Vốn khi đó Hàn Ngự sừ hứa hẹn nhiều về tiền đồ của lão đại khiến bà mềm lòng để một ngoại thất leo lên thành chính thất.

Đến khi Nguyễn thị là cháu gái nhà mẹ đẻ gả cho lão tử bị sẩy thai, mọi nghi vấn đổ dồn vào Hàn thị, vì cái chức của lão tử là do lão đại xin giúp, mà bà bỏ qua không tra xét kĩ.

Chuyện này khiến Tứ phòng không có thiếu gia đích xuất, tư cách có thể kể tục Phùng gia khi đó còn một cái tước Hầu cũng bị bỏ. Đến hôm nay Hàn thị lại tiếp tục giở trò cũ, gây ra chương khí nị mù.

Hàn thị siết tay áo, trong lòng rồi râm một đoán, Tà ma ma dễ dàng khai nhận vậy sao, nhưng lời khai không có gì chỉ đích danh bản thân Hàn thị ra tay.

Hàn thị quyết định phải sạch liên quan, nhìn sang Đại lão gia:

- Lão gia người xem? Người thay thiệp nói một lời công đạo đi? Thiếp đã chuẩn bị đầy đủ đồ đạc cho đứa bé, sao lại hãm hại nó chứ?

Đại lão gia nhìn Tà ma ma đang run rẩy trên mặt đất, gất gao hỏi:

- Nói! Ai sai sừ người? Người dám vu oan cho chủ tử?

Tà ma ma bây giờ gất đầu lia lịa:

- Đứng, lão phu nhân, là nô tì bị dụng hình đến mức đầu óc hóng rồi mới vu oan cho Đại phu nhân, Đại phu nhân không có đơn thuốc, là nô tì tự mình muốn làm hại Hồng di nương! Không liên quan gì đến Đại phu nhân!

Hàn thị lau nước mắt, vờ vịt:

- Ma ma, bà hầu hạ ta đã bao năm, sao lại hồ đồ thế này!

Tà ma ma khóc nước nờ:

- Hồng di nương ngày thường hống hách, phu nhân đạo gần đây thường xuyên bị tiểu nhân ám toán mà tai bay vạ gió, nô tì sợ rằng Hồng di nương sẽ lợi dụng đứa trẻ mà hãm hại phu nhân!

Đậu Nhi hét lên căm phẫn:

- Người nói dối! Di nương mang thai của trước không ra của sau không lại luôn ở trong phòng thì làm sao hống hách được? Di nương chết oan uống còn bị người giả họa!

Tà ma ma cười cười:

- Người là tì muội của Hồng di nương, dĩ nhiên di nương sẽ không gây khó dễ với người rồi!Đậu Nhi nhìn lão phu nhân ai oán:

- Một nô tì như Tà ma ma sao dám ra tay với tiểu thiếu gia, lão phu nhân phải lấy lại công bằng cho tiểu thiếu gia!

Tà ma ma phi một cái, huych toẹt nói ra:

- Lấy lại công bằng? Lão phu nhân lấy lại công bằng cho tiểu thiếu gia của Hồng di nương, vậy ai lấy lại công bằng cho hài tử chưa ra đời của Đại phu nhân? Đại phu nhân vừa mất đứa nhỏ, Hồng di nương liền thông báo hoài thai? Vải để giấy quanh năm không những sập, sao lại đúng khi Đại phu nhân hoài thai liền bị những sập?

Đậu Nhi cắn răng không nói được. Hồng di nương đích thực nghe theo lời Tam tiểu thư mà gây ra họa này.

Chuyện vải để giấy này vốn do Nguyễn thị thời gian đó nắm quyền quản gia mà tra xét.

Nguyễn thị lấp bấp:

- Là lỗi của Hàn quân gia khi đó...ta cũng...đã...đuổi về thôn trang rồi!

Trong phòng im lặng nhìn nhau, Ngũ phu nhân bắt ngờ lên tiếng:

- Mẫu thân, con dâu trước giờ bằng quan mọi sự, với chuyện này con dâu xin được có mấy lời. Đại tẩu vốn thật là sai, dù cho Tà ma ma tự có chủ ý hay Đại tẩu sai sừ, nhưng chuyện sửa trị một thiệp thất không đáng để chính thế bị tra hỏi như vậy. Đại tẩu vừa mất đứa nhỏ không lâu, thiệp thất lại vui mừng thông báo hoài thai, nỗi khổ này chỉ ai là nữ nhân mới thấu được. Đứa nhỏ của chính thế mất thì qua loa tra xét, đứa nhỏ của thiệp thất lại dao to búa lớn vấn tội. Dù sao Đại tẩu cũng vì Đại ca mà hạ sinh đủ trai đủ gái, bao năm qua quản lý phủ đệ không có công lao cũng có khổ lao. Mẫu thân nên xem xét, tránh để người âm ức kẻ vui sướng!

Lão phu nhân nhìn Ngũ phu nhân, Gia Hỷ cũng ngạc nhiên, Ngũ phu nhân họ Hàn là đường tì muội với Đại phu nhân, vì bất đắc dĩ mới gả đến Phùng phủ, nay trong hoạn nạn, người duy nhất đứng về Hàn thị lại chính là Ngũ phu nhân.

Hàn thị lau nước mắt, Đại lão gia thờ dãi nắm lấy Hàn thị:

- Vắt vâ cho nàng rồi!

Gia Hỷ nhàn nhật, chuyện này Ngũ phu nhân đã quy về sửa trị thiệp thất, nếu lão phu nhân nghe theo thì Hàn thị coi như đã tránh được một kiếp.

Tam phòng rót thêm một tách trà, phải phải tà áo, cạnh khóc:

- Mẫu thân, Đại tẩu dù sao cũng đang bị phạt cấm túc ở Phật Đường. Chuyện này cứ thế bỏ qua đi!

Gia Hỷ cau mày, bảo sao Tam phòng không bao giờ được lão phu nhân yêu mến. Đến thời khắc quan trọng như vậy vẫn bỏ đá xuống giếng rồi rành rành.

Lão phu nhân nhìn Tam phu nhân hừ lạnh, một lúc lâu mới nói:

- Đại phòng là thừa kế Phùng phủ này, nên ta thường ngày cũng khắc khe với các con hơn, nhưng đứa nhỏ nào trong phủ này không phải một tay ta nuôi lớn, chỉ cần các con hiếu thuận là ta yên lòng rồi. Ta cũng đã già, loại chuyện này muốn quản cũng không quản nổi. Chuyện hôm nay coi như dừng lại ở đây!

Hàn thị quý xuống dập đầu, cung kính:

- Tạ ơn mẫu thân! Con dâu biết lỗi, luôn luôn ghi nhớ bổn phận!

Đậu Nhi trừng trừng mắt nhìn Hàn thị, nàng không tin được phán quyết của lão phu nhân, bởi vì tí ti nàng là thiếp thất nên mạng sống không đáng một phần lượng nào? Bởi vì tiểu hài tử của tí ti nàng chui ra từ bụng thiếp thất nên không đáng được sống? Nước mắt nàng cứ chảy từng giọt, tai ù đi, không nghe được gì nữa!

Lão phu nhân trầm trầm giọng:

- Có điều, chuyện này nào lên không nhẹ, không thể cứ thế trôi qua. Ta thị phận làm nô bộc lại dám ra tay hãm hại chủ nhân, nề tính đã hầu hạ lâu năm, giữ cho tử thi nguyên vẹn, chôn cất đàng hoàng. Lỗi ra ngoài, đánh đến chết!

Đại phu nhân nhắm chặt mắt, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay ứa máu tươi, Tạ ma ma bị lôi ra bên ngoài, bà giằng tay lại, dập đầu trước Hàn thị:

- Phu nhân ở lại bảo trọng!

Hàn thị đưa tay ra định nâng bà lên, đã thấy thân ảnh Tạ ma ma lao vút như con gió, đâm đầu vào cột nhà, máu me cùng với não người hòa lại bắn ra be bét. Hàn thị ngất xỉu tại chỗ! Đại lão gia vội vàng bế người sang bên nhà kẻ gọi đại phu.

Trong phòng trở nên hỗn loạn, Nguyên thị che miệng nôn ói, ai nấy đều tránh đi sau bình phong. Chỉ có lão phu nhân gương mặt già mua vẫn bình bình tĩnh tĩnh cho người dọn dẹp. Gia Hỷ thật khâm phục, lão phu nhân sống đến từng tuổi này đã trải qua bao nhiêu mưa gió, cho dù bây giờ già đi không minh mẫn như xưa nhưng vẫn cảm kích được Phùng phủ.

Hạ nhân lời xác Tạ ma ma ra ngoài, lau dọn sạch sẽ chỗ máu tươi, lão phu nhân nhìn cả phòng không còn huyết sắc tái mét đứng ngồi lộn xộn mới nói:

- Đại phu nhân tỉnh dậy nói năng vẫn phải ở trong Phật Đường ăn chay niệm kinh ba tháng nữa. Nhị thị nhũ chép ba ngàn bản Kim Cương kinh. Hạnh Độ phạt hai mươi gậy. Còn về phần người của Hồng di nương chuyển tất cả xuống phòng bếp!

Lão phu nhân chậm rãi quay vào trong, các nàng cũng thi lễ ra về. Cảnh tượng hôm nay hết sức ám ảnh. Cái chết của Tạ ma ma không những cứu Hàn thị thoát một kiếp mà còn cảnh tỉnh được tính tình nóng vội háo thắng của Hàn thị. Gia Hỷ thở dài, ngày sau Hàn thị có lẽ không dễ đối phó nữa.

Gia Hỷ quay về viện, chuyện Tạ ma ma trung tâm chủ tử mà hi sinh mạng sống không khiến nàng bất ngờ bằng chuyện Ngũ phu nhân đứng lên nói đỡ cho Hàn thị.

Ngũ phu nhân gá đến Phùng phủ bởi vì bị Ngũ gia cưỡng bức, trong phủ luôn có lời đồn chính Hàn thị sắp xếp để Ngũ gia giờ trở với Ngũ phu nhân. Từ phòng không có thiếu gia đích xuất, danh tiếng Ngũ gia thì suy bại, toàn bộ thừa kế đều lọt vào tay Đại thiếu gia Phùng Cẩm!

Sau này, Ngũ gia sa vào bài bạc, Ngũ phu nhân đành bán lại toàn bộ hồi môn với giá rẻ mạt cho Hàn thị, trong phủ bao nhiêu năm Ngũ phu nhân vẫn chưa hề hoài thai một lần.

Ngũ phu nhân bề ngoài lãnh mạt, không quan tâm bất cứ chuyện gì, không tranh giành, không ra ngoài, không về nhà mẹ đẻ, thân thể xanh xao ốm yếu.

Thế nhưng hôm nay lời nói của nàng thể hiện rõ, nàng thật sự không phải một người hèn nhát vô dụng, yếu mềm dễ bắt nạt. Chỉ là vì sao Ngũ phu nhân ẩn mình bao lâu lại vì Hàn thị mà để lộ.

Bối Lan đi sau Gia Hỷ, nàng vẫn vô trò chuyện:

- Tiểu thư, người có đề ý, hôm nay Ngũ phu nhân không còn đeo chuỗi minh châu quý giá thường ngày nữa!

Gia Hỷ xoay người lại, ánh mắt nàng lóe sáng:

- Thật sao?

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Nhất Lạc Thiên Trượng (Thượng)

Thịnh Vương nằm trong xe ngựa, thân thể hẳn đột ngột yếu đi hẳn. Hôm nay đã là hai mươi tháng giêng, Giang Châu sắp đến, độ khoảng một tuần trăng nữa. Con sốt kéo dài từ khi thuyền nhỏ neo đến khi chuyển đường bộ mới đỡ đi mấy phần. Hắn cảm nhận bản thân gầy đi, xương quai xanh cũng lộ rõ ra trông thấy.

Huỳnh Kiến công công ngồi phía gian trước xe ngựa, gian trước hẹp chỉ bằng một phần ba gian sau, gian sau lại đủ để hai người có thể nằm thoải mái. Thịnh Vương từ đầu mùa đông trừ khi vào dịch trạm nghỉ ngơi tắm rửa, còn lại vẫn luôn ở đó, tâm trạng buồn phiền.

Huỳnh Kiến công công không biết nói gì, vốn dĩ thông phòng chủ nhân hẳn rất nhiều, cả Vương phủ dù ở đất phong hay kinh thành đều không dưới năm phòng, huống hồ Vương phi vừa vào cửa, Trắc phi cũng đã nạp từ lâu, vậy mà đi vạ dặm đến Mi Châu lại không đưa theo một ai hầu hạ, thật quá lĩnh đạm.

Tiếng ho của Thịnh Vương vang lên, Huỳnh Kiến công công vội vàng rót một ly trà được làm ấm sẵn đưa qua lớp cửa mỏng:

- Vương gia, trà gừng tiêu sung giảm lạnh!

Thịnh Vương trở người ngồi dậy, giọng nói khàn khàn:

- Mỗi năm qua tết nhiều nơi sẽ phát sinh lũ quét dịch bệnh, quay về kinh thành phải chuẩn bị tốt lương thực để phát chẩn!

Huỳnh Kiến công công thờ dài:

- Vương gia, chính sự gấp rút nhưng thân thể người vẫn là quan trọng nhất. Vương gia đừng nên suy nghĩ quá độ, phải tính dưỡng nhiều!

Thịnh Vương nhấp từng ngụm trà ấm, cảm giác êm ái lan dần xuống cổ họng:

- Loại chuyện đoạn tụ này có truyền ra ngoài cũng không mấy người tin! Nhưng đám Ngự sử sẽ không buông tha cho bản Vương! Thái tử càng không dễ bỏ qua! Những ngày này thiết triều, hẳn chắc chắn đem đề tài này nhai đi nhai lại để hạ nhục bản Vương!

Huỳnh Kiến công công thấy xe ngựa dừng lại liền vén rèm, Thịnh Vương cau mày, không lẽ có kẻ dám gây khó dễ.

Bên ngoài vang lên tiếng ngựa hí dài, cùng giọng nói trầm thấp:

- Vương gia! Là thuộc hạ, Mạt Viện!

Thịnh Vương cảm khái, người của hắn đúng thật trung tâm, vượt ngàn dặm xa xôi như vậy chỉ để đón hắn. Mạt Viện vào trong xe ngựa, chớp mũi dò ừng đi vì lạnh, trên tóc vẫn còn vương tuyết, Huỳnh Kiến công công thu áo khoác của hắn, Mạt Viện tự nhiên cho tay vào lò sưởi:

- Thuộc hạ nghe tin Vương gia ở Mi Châu gặp nạn, lòng thật sự vô cùng bất an, cho nên vừa thu xếp xong liền một thân một ngựa đến đây muốn gặp người sớm hơn!

Thịnh Vương kéo cửa mỏng ra, ánh mắt nhu hòa:

- Có người bên cạnh, bản Vương thật sự an tâm hơn rất nhiều!

Mạt Viện cúi đầu:

- Vương gia, lần này là lỗi của thuộc hạ, nếu như thuộc hạ cùng người tại đô thì Thành Hầu chưa chắc ra tay được! Hắn cũng thật tàn độc, đoạn tụ là tội trạng không thể lên ngôi cửu ngũ!

Thịnh Vương không nói gì, hẳn đã thật sự coi thường tên Hoàng đệ này mới bị trúng một kích bất ngờ như vậy. Thịnh Vương ho khan, máu từ miệng nhỏ giọt vào khăn tay đỏ thẫm.

Huỳnh Kiến công công cùng Mạt Viện hoảng hốt:

- Vương gia!

Thịnh Vương thu khăn lại, môi trắng bệch:

- Không sao, Thái y nói bản Vương chỉ bị phong hàn, không nghiêm trọng, chỉ là mùa đông này đi xa, bệnh từ trong tâm là nhiều!

Mặt Viện thờ dài, chủ nhân hẳn là người cao ngạo, nay bị hạ nhục như vậy, thật khó để không suy sụp, nhưng đoạt đích đang dần đến thời điểm gay gắt, không thể mềm yếu ngay lúc này.

Mặt Viện dè dặt:

- Vương gia, thuộc hạ và Lữ công tử có ý này, người muốn nghe?

Thịnh Vương ra hiệu đồng ý. Mặt Viện liền hỏi:

- Vương gia, người còn nhớ Sở Trắc phi?

Thịnh Vương hơi ngần ngại, Sở Trắc phi này chính là Sở Hồng Vi, nàng vốn là một tú nữ, được phụ hoàng ban khi hôn vừa được Vương tước không bao lâu. Sở Hồng Vi vốn là muội muội của võ Trạng nguyên năm đó, chỉ đáng tiếc người ca ca này có tài hoa nhưng nhân cách lại rỗng nát, ăn chặn quân lương, hiện tại vẫn chỉ giữ một chức quan quen ở xa.

Sở Hồng Vi vốn rất xinh đẹp lại nhu mì, nhưng cũng là người mưu kế thâm trầm. Khi vừa gia cho Thịnh Vương, Vạn Quý phi không ưng gia thế nàng ta, luôn gây khó dễ, Sở Hồng Vi cố xin đến phủ đệ đất phong, tuy không gần gũi Thịnh Vương nhưng tính mạng tạm thời an toàn. Mấy năm tích góp, Sở Hồng Vi biến Sở gia từ một Huyện lệnh nghèo khó liên giàu có mức đồ đồ vách.

Thịnh Vương gấu cọt:

- Đi mấy tháng trời vốn thật nhớ hơi ấm nữ nhân, cũng đã hai năm bản Vương chưa gặp qua nàng ấy!

Mặt Viện nói tiếp:

- Lần này Vương gia phải chân chính phủ đệ, thứ cho thuộc hạ nói thẳng, muốn danh tiếng tốt đầu tiên phải tề gia tốt! Vương phi...không phải người có thể hỗ trợ người!

Thịnh Vương thờ dài, cái này hẳn cũng biết vậy, so với tài nghệ quân gia của Sở Hồng Vi, Bạch Cẩm Chúc chỉ đáng là đồ đệ.

Mặt Viện tiếp tục:

- Người phải có đích trường tử! Nếu thiếu gia được Hoàng thượng yêu thương như người thì đó không phải chuyện rất tốt hay sao? Hơn nữa Vương phi hoài thai, Trắc phi sẽ nắm quyền hậu viện, tề gia trị quốc bình thiên hạ!

Guơng mặt Thịnh Vương cau có:

- Mặt Viện, bản Vương hỏi thật, người có cảm xúc gì khi ngắm Bạch Cẩm Chúc không?

Mặt Viện cắn răng:

- Thuộc hạ chưa từng gặp qua Vương phi?

Thịnh Vương lại nhìn sang Huỳnh Kiện công công:

- Còn người?

Huỳnh Kiện công công giật nảy mình:

- Nô tài là hoạn quan, vô cảm nữ nhân!

Thịnh Vương dờ cười dờ mếu:

- Chuyện hồi hận nhất đời này của bản Vương chính là đồng ý hôn sự với Bạch Cẩm Chúc, bản Vương chưa bao giờ làm sai ý phụ hoàng. Nhưng chọn thế tử cho bản Vương phụ hoàng thật sự không có tâm, nhan sắc trung đẳng tính cách không tốt, chanh chua ghen tuông lại hay gây rắc rối! Bảo bản Vương cùng nàng ấy tạo ra đứa nhỏ? Đứa nhỏ có tính tình giống như nàng ta thì thật sự kinh tởm!

Mặt Viện khẽ cười:

- Nhưng nếu Vương phi không hoài thai, chẳng phải càng chứng thực chuyện Vương gia có sở thích đoạn tụ sao!

Thịnh Vương hừ lạnh:

- Đừng để bản Vương nghe thấy hai từ đó một lần nữa!

Khi đoàn người ngựa Thịnh Vương đến Giang Châu thì cũng hết tháng giêng. Tuy rằng trời đã ngừng tuyết và băng trên các con sông dần tan nhưng gió vẫn thổi mát mẻ.

Sở Trắc phi đón Thịnh Vương trước phủ, nàng ta vận xiêm y màu hải đường thêu mây xanh choàng áo lông thỏ viền cổ may bằng gấm Tô châu hồng nhạt. Guơng mặt Sở Trắc phi yêu kiều nhỏ nhắn, môi mông mĩu thanh mát hạnh, xứng đáng mỹ nhân.

Thịnh Vương nắm lấy bàn tay lạnh vuốt vì đợi lâu trong gió của Sở Hồng Vi lòng có chút thương tiếc. Sau khi ra lệnh cho hạ nhân chuẩn bị những vật dụng cần thiết để hồi kinh thì Thịnh Vương đưa Sở Hồng Vi vào phòng.

- Hai năm rồi bản Vương mới nhìn kĩ nàng như vậy!

Sở Trắc phi dịu dàng:

- Vương gia ít khi về đất phong, có vẻ cũng chỉ ở đền trang, mỗi lần về lại có mỹ nhân đi cùng, thiếp nào dám làm phiền Vương gia!

Thịnh Vương ôm lấy nàng ta, dụ hoặc:

- Nàng ngày càng đẹp, thân mình này nõ mềm mại!

Sở Trắc phi đỏ mặt, gãi vò đẩy người ra:

- Vương gia! Người về đây mấy ngày, chuyện Mi Châu, thiếp thật sự lo lắng!

Thịnh Vương cười cười:

- Bản Vương không để nàng ở đây nữa, lần này nàng sẽ cùng bản Vương hồi kinh!

Sở Trắc phi ánh mắt kiều ngạo, hồi kinh, nàng còn chưa gặp qua vị Vương phi trong phủ kia! Lần này Vương gia đưa nàng cùng về, không rõ Bạch thị có tư vị gì!

Thịnh Vương cảm nhận hơi ấm mỹ nhân trong lòng, trực tiếp đẩy ngã xuống giường.

Bên ngoài, gió vẫn thổi mạnh, Mặt Viện ngồi cạnh lò than hồng, nhìn đám hạ nhân thu dọn. Lữ Định Ân đi đến, tay ôm bình rượu:

- Sao rồi!

Mặt Viện nhận rượu, cười cười:

- Vương gia là người biết suy xét, lần này có Sở Trắc phi kim hãm, Vương phi không dễ gây loạn nữa!

Lữ Định Ân gạt đầu, không hiểu Bạch thị đầu óc làm bằng gì lại đi nạp thiếp vào Vương phủ sau đại hôn có mấy ngày, khi Vương gia gặp nạn Mi Châu, nàng ta lại công khai về nhà mẹ khóc lóc bản thân chưa được viên phòng, quả thật là đồ đầu vào lửa!

Sớm ngày thứ ba, Sở Trắc phi theo Thịnh Vương hồi kinh. Từ đây đến kinh thành chỉ có mấy ngày, hạ nhân đã đi trước thông báo đến Vương phủ. Chuyện Thịnh Vương ở kinh thành đang là một đề tài bàn luận ngày càng sôi nổi.

Thịnh Vương phi.

Bạch Cẩm Chúc ngồi trong phòng, đồ sử dưới chân vỡ nát hết, mà Phụng Già Hòa đang phải quỳ trên mớ hỗn độn ấy, đầu gối nàng bị mảnh nhọn đâm phải đã rướm máu, khí lạnh ủa vào khiến thân thể nàng đau nhức.

Bạch Cầm Chúc niệm vẫn không ngừng la mắng:

- Muốn làm ta tức chết mà! Một cái vô si trèo lên người Vương gia chưa đủ hay sao còn đưa thêm một hồ li tình về nữa! Sở thị coi ta là gì mà sau đại hôn ngay kính trà á cũng không thèm đến, bây giờ lại quyền rũ Vương gia...

Mộng Phúc bên cạnh lo lắng, Vương phi thật không biết kim ché, Vương gia hiện tại đang bị tai tiếng, Vương phi không những không trợ giúp mà còn gây ra họa lớn:

- Vương phi! Nàng ta chỉ là một thiếp thất, không đáng để người phi sức. Chẳng phải toàn bộ thông phòng đều bị người xử lý hết rồi sao!

Bạch Cầm Chúc nghe đến đó thì ngóai người trong lòng, bao nhiêu thông phòng ở Vương phủ nếu không bị đánh chết thì cũng bị bán đi, hiện tại trừ một thông phòng xuất thân từ ngự tiền thị nữ của Hoàng thượng ban đến và Phùng Gia Hòa, trong phủ đã thật sự sạch sẽ. Bạch Cầm Chúc xoay người vào trong, thần nhiên lau tay bằng khăn lụa. Nàng dọn dẹp sạch sẽ Vương phủ như vậy, Vương gia chắc chắn không nói được gì, còn Vạn Quý phi khi về đến kinh thành không phải sẽ bị cấm túc sao!

Mộng Phúc ra hiệu cho Phùng Gia Hòa, Phùng Gia Hòa lặng lẽ lui xuống. Hiện tại nàng chỉ mong Vương gia quay về, có thể Vương phi mới không tác oai tác quái trong phủ.

Phùng Gia Hòa cắn răng ra ngoài, Vương phi tính nét như vậy, thì phận làm thiếp thất như nàng càng phải để Vương phi có chỗ thể diện, khiến Vương gia chán ghét đến cực điểm.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Nhất Lạc Thiên Trượng (Trung)

Đoàn ngựa xe Thịnh Vương hồi kinh, hai bên đường từ lâu quán trà lại được dịp nhộn nhịp, vốn chuyện Thịnh Vương suy bại ham thích tiểu nam hài đồn thổi từ trước Tết, sau đó từ Bạch gia lại truyền ra tin Thịnh Vương chưa hề viên phòng cùng Vương phi khiến nhiều người càng khẳng định Vương gia đoạn tụ, Ngự sử ngày ngày viết tấu chương tố lên, nhìn đâu cũng thấy tình thế Thịnh Vương ngày càng nghèo.

Bạch Cầm Chúc đưa thiếp thất hạ nhân ra cổng thành đón người, nàng ta có chút hối hận, tân nương không được viên phòng tuy ảm ức nhưng đem ra ngoài nói xấu trượng phu thế này khiến cho uy danh Thịnh Vương sắp hỏng đến nơi. Vì vậy hôm nay, Bạch Cầm Chúc nghe theo Mộng Phúc, cố gắng dụ dỗ điều thấp với Thịnh Vương.

Chỉ là cây xương lạng mà gió chẳng đứng, Sở Hồng Vi nhìn thấy Bạch Cầm Chúc không những không hành lễ, liếc ngang liếc dọc chính thể, mà còn giả vờ ngã vào người Thịnh Vương:

- Thiếp chóng mặt quá! Thật không quen đi xe nhiều!

Bạch Cầm Chúc nghiêng răng ken két nhưng vẫn phải tỏ ra mình hiền thực:

- Sở muội muội nếu không khỏe thì nên nghỉ ngơi sớm!

Thịnh Vương cau mày nhìn một hồi:

- Những người khác đâu?

Bạch Cầm Chúc mỉm cười đoan trang:

- Trong phủ âm khí tích tụ, thiếp đã đuổi toàn bộ thông phòng đi rồi!

Thịnh Vương đưa tay xoa xoa thái dương, gương mặt cổ nén tức giận:

- Vương phi!

Bạch Cầm Chúc cúi mặt giả ngây ngô không đáp, giữa cổng thành không nên gây sự chú ý, Thịnh Vương kéo tay Sở Hồng Vi lên xe ngựa hỏi phủ.

Bạch Cầm Chúc hừ nhẹ, muốn danh tiếng tốt lại công khai sùng thiếp diệt thể như vậy, chính thể đứng trong gió lạnh đợi người, người thì ôm thiếp thất lên xe, mặt mũi chính thể bỏ đi đâu chứ.

Mộng Phúc thấy sắc mặt chủ nhân không tốt càng không dám nói gì, vốn dĩ tính tình Vương phi trước giờ ngang ngược, từ sau khi về nhà mẹ đẻ tổ cáo Vương gia bỏ bê, được sự ủng hộ của Bạch Thái phi, Vương phi càng có tình quá quắt hơn.

Đường lớn kinh thành đông nghẹt người, Mạt Viện đánh phải chọn đường vòng để đi. Hiện tại ai cũng tỏ mò Thịnh Vương tâm thể ra sao, tốt nhất vẫn không nên lộ diện.

Xe ngựa vừa dừng trước cổng Vương phủ đã thấy hạ nhân ra bẩm báo:

- Vương gia, Vương phi, Thái tử đang đợi bên trong!

Thịnh Vương nhíu mày một cái, rõ là mèo khóc chuột, giả từ bi:

- Nói điện hạ cứ đợi, bản Vương thay áo rồi đến.

Thái tử trong khách phòng thần nhiên gác chân lên bàn, tâm trạng vui vẻ khoái hoặc, Nhị Hoàng đệ tài hoa phong nhã của hắn cũng có ngày dính phải loại chuyện thể này, thật khiến hắn sáng khoái.

Thái Tử ngắm đồ trang trí khách phòng, sự ư ái của phụ hoàng hiện rõ, trên vách có bức tranh do phụ hoàng vẽ, tên điện thị phụ hoàng viết, đôi câu đối là phụ hoàng ban tặng. Bộ bàn ghế từ đàn này vốn là đồ tiến cống, bình phong kia cũng từ khó phòng.

Thái tử lạnh nhạt, hắn tuy là trữ quân, nhưng Hoàng thượng chưa bao giờ đối đãi hắn ngang bằng với Thịnh Vương. Năm xưa mẫu hậu hắn người tiến cử Đồng thị vào cung, á leo lên được Quý phi lại độc chết mẫu hậu hắn, bây giờ con trai á ở đây lại muốn đoạt vị.

Thịnh Vương rũ áo, thần nhiên đi vào, điệu cười mỉa mai mỗi khi gặp Thái tử vẫn nở trên môi ngạo mạn:

- Điện hạ thật có lòng, sớm như vậy đã đến Vương phủ? Hôm nay không thiết triều?

Thái tử đứng dậy, gương mặt tỏ ra lo lắng:

- Hôm nay là ngày chẵn đệ không nhớ sao! Nghe tin đệ ở Mi Châu bị phụ hoàng phạt nặng, lòng ta thật không yên, ngày đêm mong nhớ đệ!

Thịnh Vương hồ hững:

- Khiến điện hạ phí tâm, bản Vương vẫn không sao! Ít nhất vẫn còn giữ được Vương tước! Huống hồ loại chuyện đó bản Vương bị người hãm hại, phụ hoàng giờ cao đánh chết!

Thái tử híp híp mắt, phát quát:

- Mấy Ngự sử đều đồng loạt đưa tấu chương đòi lấy lại tước vị của đệ! Ta thật không biết làm sao cho phải, mỗi ngày nhìn đồng số chất đầy trên bàn, thật đau lòng!

Tay Thịnh Vương sắt lại, phần lớn Ngự sử trong triều đều không phải là học trò của Vương Kỳ Hầu ngoại tổ phụ Thái tử hay sao, muốn té nước theo mưa triệt để đánh đổ hắn, Thái tử vẫn chưa đủ khả năng.

- Điện hạ công tư phân minh, chính vụ nên xử lý ra sao thì làm y vậy, đừng vì bản Vương mà tổn hại uy tín!

Thái tử xếp quạt lại:

- Hôm nay ta đến đây là có quà cho hoàng đệ!

Thịnh Vương cau mày, quà, Thái tử với hắn chưa bao giờ bằng mặt, loại quà cáp thế này khiến người nhận vừa chán ghét vừa khó chịu.

Thái tử kệch cỡm:

- Người đâu, đưa vào đi!

Bên ngoài xuất hiện ba tiểu đồng độ tuổi khoảng mười một mười hai, bộ dạng tuấn tú lịch sự. Thái tử cười hềnh hếch:

- Ta mong là đệ thích!

Con giận của Thịnh Vương bùng lên không kìm được, là người cao nhất đến mức nào ở tình cảnh hiện tại cũng không thể nén tiếng chửi thề:

- Ngươi...

Thái tử đẩy một tiểu đồng tiến đến:

- Không muốn hay sao Nhị Hoàng đệ?

Thịnh Vương vung tay đập bàn, uy lực đủ mạnh để ám trà vỡ vụn, giọng hằn như bị nghiền nát, âm lãnh bức người:

- Tiền khách!

Thái tử trở mặt nhìn rồi cười ha ha:

- Tức giận? Ha ha ha! Ngươi cũng có ngày hôm nay! Để ta xem ngươi trở mình như thế nào!

Thịnh Vương hất bàn trà thẳng vào tường, bàn gỗ từ đàn quý hiếm vỡ làm đôi. Thái tử vội vàng lùi lại, hân hoi hoảng hốt, ánh mắt Thịnh Vương u tối đến đáng sợ.

Giọng Thịnh Vương trầm lại:

- Điện hạ muốn tự về hay để bản Vương tiễn!

Thái tử lau mồ hôi đang chảy ròng ròng vội vã cùng hạ nhân một mạch đi ra cổng lớn, miệng lầm bầm:

- Hân diễn rồi! Thịnh Vương diễn rồi!

Lữ Định Ân ra hiệu cho người vào trong cẩn thận thu dọn, bản thân tiến đến bên cạnh Thịnh Vương đang khó khăn ôm đầu:

- Vương gia! Ngươi vẫn còn đang ốm!

Thịnh Vương vứt khăn lụa xuống đất, trên mặt khăn trắng tinh đầy vết máu đỏ tươi thấm đẫm. Con giận giữ vừa rồi khiến chứng ho của hân thêm nặng nề:

- Huyên Kiện công công, đến viện của Vương phi thông báo, đêm nay bản Vương nghỉ lại bên đó!

Lữ Định Ân rút trà, Thịnh Vương nhìn hân, mỉm cười trấn an:

- Bản Vương không sao! Có lẽ ngươi và Mạt Viện nói đúng, bản Vương nên có hải từ thôi!

Lữ Định Ân ngồi xuống ghế, nhẹ giọng:

- Vương gia, người được Hoàng thượng tin nhiệm nhất đầu phải đảm học trò của Vương Kỳ Hân, người cũng rõ Hoàng thượng cổ kị họ Vương thế nào mà!

Thịnh Vương ngẫm nghĩ, Lữ Định Ân nói không sai, sau cái chết của Hiền Hiếu Thánh Đức Hoàng hậu Vương thị, phụ hoàng hân mới đề cho Đại Hoàng tử Hoàn Nhan Viên Mạo trở thành Thái tử như bây giờ, dù thấy được trong tâm phụ hoàng hân có kị ngoại thích đến mức nào. Mẫu phi hân tuy đến Nhất phẩm Quý phi nhưng ngoại tổ phụ hân vẫn một cái Tam phẩm Thượng thư:

- Hân Ngự sử hiện tại tại vẫn ở kinh thành chứ?

Lữ Định Ân gật đầu:

- Phò đô Ngự sử họ Hân vẫn ở trong kinh, ngự lại Sử Quán trong Hoàng cung.

Sử Quán nằm ở phần Tiền Triều của Cẩm Thành, bên cạnh những phòng ban của các bộ điển lễ hay soạn thảo chiếu chỉ, viết sử sách,... Hân Ngự sử là người được Hoàng thượng tin cần nhất, tuy đã xin cáo lão nhiều lần nhưng Hoàng thượng luôn tìm cách giữ lại, chuyện này nếu Hân Ngự sử ra tay trấn áp thì chín phần sẽ thành.

Thịnh Vương cau mày:

- Mấy ngày nữa lấy danh nghĩa Sở Trắc phi mới đến Kinh Thành mời một số phu nhân quan lại, đặc biệt là Phùng Đại phu nhân Hân thị!

Lữ Định Ân gật đầu, lại nhìn vào khăn lụa có vết máu đỏ của Thịnh Vương thờ dãi:

- Về đến kinh thành rồi, người vẫn nên tình dưỡng! Để thuộc hạ mời Thái y!

Thịnh Vương gạt đầu, lẳng lặng về phòng, Lữ Định Ân nhìn ba tiểu đồng kìa có chút tội nghiệp:

- Đưa vào quán ngủ, sống chết có số!

Trời về chiều, Bạch Cẩm Chúc từ bồn tắm bước ra, trên người khoác áo lụa mỏng, Mộng Phúc vui vẻ:

- Vương phi, cuối cùng Vương gia cũng hiểu được khổ tâm của người!

Bạch Cẩm Chúc thật sự hào hứng, có thể viên phòng, Vương gia cuối cùng đã không lạnh bạc nặng. Nghĩ đến đám thiếp thất trong phủ, Bạch Cẩm Chúc cong môi:

- Ta muốn đi dạo một chút! Vương gia đến viện ta, xem các à thế nào!

Mộng Phúc vàng lời, chọn cho chủ nhân bộ y phục đủ thắm tươi đẹp, cài trên tóc trăm phượng hoàng ngậm minh châu, lại trang điểm cẩn thận, mắt môi hồng nhuận. Bạch Cẩm Chúc ngắm nghía trong gương mấy lần mới thông thả ra hoa viên.

Sở Hồng Vi ngồi trong tiểu đình, cau mày nhìn ti nữ thiếp thân báo lại:

- Trắc phi, tối nay Vương gia nghỉ lại chỗ Vương phi!

Sở Hồng Vi nhàn nhạt:

- Nàng ta là chính thể, Vương gia có ưu ái cũng hợp lẽ, vốn chưa từng được viên phòng, cũng không coi là vinh sủng gì!

Ti nữ kìa bát quái thêm mấy chuyện, thì thấy từ xa xa tà áo của Bạch Cẩm Chúc:

- Chủ nhân, Vương phi đến!

Sở Hồng Vi nhẹ nhàng ra ngoài, vờ như vô tình, tay hái một đóa mẫu đơn chớm nở cài lên tóc, miệng dụ dàng trò chuyện với nha hoàn:

- Vương gia thật tốt mà, biết ta đường xa mệt mỏi không thể hầu hạ liền để ta nghỉ ngơi, còn dặn dò nhà bếp làm nhiều canh bổ!

Ti nữ bên cạnh biết ý liền họa theo:

- Trắc phi nên dưỡng thân mình cẩn thận, mấy ngày ở đất phong người cùng Vương gia thân mật không rời, nếu hoài thai chính là trường tử!

Sở Hồng Vi xoa xoa bụng:

- Thật sao? Ngươi nói cũng đúng! Vương phi còn chưa viên phòng, coi như ngươi làm mưu mẹo ta phải nhường nàng!

Gương mặt Bạch Cẩm Chúc đứng sau thoát trắng thoát đỏ, lời nói cả Sở Hồng Vi như vụn vụn xuyên tâm nàng, vì cái gì mà một chính thể như nàng muốn được viên phòng cũng phải dựa vào thiếp thất! Bạch Cẩm Chúc lao đến, bạt tai này lửa rơi trên má Sở Hồng Vi:

- Tiện nhân!

Sở Hồng Vi không né tránh, hững hờ, máu miệng bật ra, nàng ta chỉ lấp bắp cầu xin:

- Vương phi bớt giận! Thiếp thân mạo phạm! Vương phi!

Hạ nhân làm vườn vội vàng đi mời Huỳnh Kien công công, khi ông đến nơi đã thấy Sở Trắc phi quý dưới mặt đất, mặt sưng húp một bên, tóc tai xô lệch, còn Vương phi thì thản nhiên ngồi trên bàn đá uống trà.

Huỳnh Kien công công đành phải giải nguy:

- Vương phi, Trắc phi cũng đã chịu phạt, Vương gia sắp đến, người nên về viện.

Chập tối, Thịnh Vương vừa rời khỏi thư phòng đã nghe Huỳnh Kien công công thuật lại chuyện ồn ào, hân xoa xoa thái dương. Vì sao phụ hoàng luôn than thở một mối, thật sự chuyện triều chính chỉ chiếm năm phần, cái còn lại là đám phụ nhân gà chó không yên này.

Thịnh Vương ghé ngang phòng Sở Trắc phi dùng cơm tối trước, vốn nghe Huỳnh Kien công công nói trên gương mặt nàng ta chỉ có vết sưng do Bạch Cẩm Chúc bạt tai. Nào ngờ khi vén khăn che mặt của Sở Hồng Vi liền thấy vết thương sâu như bị trăm cái rạch vào, Thịnh Vương xót xa:

- Sao lại thế này?

Ti nữ thấp thân vội vàng quỳ xuống thuật lại sự tình thêm mắm dặm muối. Cuối cùng khóc lóc:

- Có lẽ trên tay Vương phi khi đó giữ vật nhọn hoặc là do mang nhẫn ngọc mài sắc!

Thịnh Vương hừ lạnh, cái này chính là cố ý làm loạn, ghen tuông vô lối:

- Bàn Vương có cao trị thương tiền công, chắc chắn không để lại sẹo. Nàng yên tâm, một khắc nữa sẽ có hạ nhân đưa đến!

Sở Hồng Vi khóc lóc tạ ơn, lại ôn nhu:

- Vương gia đừng trách ti ti, là thiếp lỡ miệng nói ra ở Giang Châu được người quan tâm đối đãi, có lẽ ti ti chạnh lòng!

Thịnh Vương nghe càng khó chịu, vốn hẳn không có thiện cảm với Bạch Cẩm Chúc, trong khi Sở Hồng Vi lại là người cũ bên cạnh từ lâu, hân tức dẫu:

- Nếu Vương phi hiểu chuyện như nàng bàn Vương đã đỡ vất vả! Nàng nghỉ ngơi đi, Thái y đang trên đường đến, vết thương của nàng nếu không khỏi, Bạch thị phải chịu giá pháp!

Sở Hồng Vi tiễn Thịnh Vương một đoạn, nhìn bóng người khuất xa mới đưa tay lên má, nhấm mặt:

- Thật đau đớn!

Ti nữ bên cạnh lo lắng:

- Vương phi cũng không được sưng, người cần gì phải lấy trăm tự rạch mặt mình!

Sở Hồng Vi phất tà áo vào trong:

- Không sưng cũng là chính thể, huống hồ là ta biết trước Vương gia có cao trị thương, người xem người luyện võ như Vương gia trên người lại không có vết sẹo nào, ta mới dám đánh cược dung mạo.

Bên kia Thịnh Vương phủ, viện của Bạch Cẩm Chúc hoa đèn rực rỡ, hơi ẩm tỏa ra khoan khoái cả người.

Bạch Cẩm Chúc ngồi sẵn trong tấm phòng, nàng có chút hụt hẫng khi biết Thịnh Vương dùng thiện bên viện Sở Hồng Vi, nhưng nghĩ hôm nay là ngày quan trọng bản thân vẫn là chính thể nên nín nhịn đại lượng không làm ầm ĩ.

Thịnh Vương gương mặt lạnh băng vào phòng. Mộng Phúc cau mày lo lắng, Sở Trắc phi chắc chắn đã thừa dịp thêm dầu vào lửa. Thịnh Vương nhìn Mộng Phúc giúp mình cởi áo choàng, buột miệng hỏi:

- Người là cận nữ của Vương phi? Bao nhiêu tuổi?

Mộng Phúc thi lễ, cẩn trọng trả lời:

- Nô ti là Mộng Phúc, hồi môn nha hoàn Vương phi, đã mười bảy tuổi!

Thịnh Vương gật đầu, lớn hơn Bạch thị hai tuổi, tính cách cũng ôn hòa hơn. Hân vén mấy lớp rèm vào bên trong, Mộng Phúc cẩn thận khép cửa ra gian ngoài.

Bạch Cẩm Chúc dịu dàng thi lễ, nghe mũi son phấn nồng nồng của Sở Hồng Vi trên người Thịnh Vương thì khó chịu, nói dối:

- Sao Vương gia không bên à ta luôn đi!

Thịnh Vương hừ nhẹ:

- Người cho rằng bản Vương muốn ở tại đây cùng người?

Bạch Cẩm Chúc nén cơn giận:

- Phủ của Vương gia, người muốn đi đâu chẳng được, ai có thể cản!

Thịnh Vương ngồi xuống bàn, tự mình rót trà, Bạch Cẩm Chúc đứng bên cạnh, cũng không có ý định hầu hạ. Thịnh Vương nhớ lại mục đích hôm nay đến, dù sao cũng cần phải có đích trường tử, phụ hoàng hân tư tưởng rất nặng, thứ trưởng tử ra đời sẽ không tốt đẹp:

- Ngồi đi! Lần sau đừng gây chuyện nữa, Sở nhi bị thương không nhẹ!

Bạch Cẩm Chúc cau có, hồ ly tính đó lại ôn thót bên tai Vương gia, nàng bủi môi:

- Một cái bạt tai, làm gì đến mức nặng nề!

Nhớ lại vết thương sâu trên gương mặt Sở Hồng Vi, Thịnh Vương cau mày:

- Nói người nghe thì người nên nghe đi, đánh thì đánh phạt thì phạt, là chính thể đừng hạ độc thủ, hủy dung thiếp thất như thế còn ra thể thống gì?

Bạch Cẩm Chúc tròn mắt:

- Ta hủy dung? Ta cũng lắm chỉ đánh một cái bạt tai? Sao lại thành hủy dung? Là à giá họa cho ta!

Thịnh Vương cảm thấy đầu ong ong lên, vốn dĩ hân chỉ nhiệm phong hân, nhưng vì đường đi rất dài, thêm tâm trí lo lắng quá độ mới càng ngày càng nặng thêm mà không hết được.

Bạch Cẩm Chúc khóc lóc vừa thanh minh bản thân vô tội, vừa mắng mỏ Sở Hồng Vi vu oan. Đầu Thịnh Vương càng lúc càng đau nhức, cuối cùng hân đập bàn:

- Im ngay!

Bạch Cẩm Chúc không ngậm miệng:

- Sao chàng không tin ta? À nói gì chàng cũng cho là đúng, ta nói gì cũng thành sai! Ta không cần chàng viên phòng, nhục mạ ta như vậy đủ chưa? Sở Hồng Vi thân mình không khỏe ta mới có cơ hội viên phòng đúng không? Ta không cần! Chàng ra khỏi đây!

Thịnh Vương vung tay lên, hân chưa bao giờ ra tay với nữ nhân, bản tay lơ lửng trên không rồi hạ xuống. Bạch Cẩm Chúc nhào đến:

- Chàng đánh chết ta đi! Xem chàng ăn nói thế nào với Bạch gia, với Hoàng thượng! Ta là được ban hôn già đến đây! Ta muốn hòa ly đây! Xem cái thanh danh chàng còn vực dậy được hay không!

Thịnh Vương đập bàn, âm thanh mạnh đến nỗi Mộng Phúc bên ngoài cũng giật nảy mình.

Thịnh Vương nâng cầm Bạch Cẩm Chúc lên, nhàn nhạt cười:

- Vốn dĩ, bản Vương cần một đích trưởng tử mới tìm đến người, nhưng xem ra, càng nhìn người bản Vương càng kinh tởm! Người muốn hòa ly? Muốn đập nát thanh danh bản Vương? Hôm nay bản Vương thành toàn cho người!

Bạch Cẩm Chúc theo cái hất tay của Thịnh Vương ngã ngồi trên đất. Thịnh Vương lạnh lùng:

- Người đầu!

Mộng Phúc nhắm mắt đi vào, Vương phi lại khiến Vương gia tức giận. Nàng quý xuống:

- Vương gia, là Vương phi sơ xuất, Vương gia đại lượng bỏ qua!

Thịnh Vương nhún nhát:

- Cởi áo ra!

Mộng Phúc ngẩng mặt như không tin vào tai mình:

- Vương gia?

- Người thay chủ nhân hầu hạ bản Vương!

Bạch Cẩm Chúc há hốc miệng, trừng trừng nhìn Mộng Phúc:

- Người dám?

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Nhất Lạc Thiên Trượng (Hạ)

Mộng Phúc run lấy bầy, nằng lắc đầu quày quạy, nước mắt không tự chủ rơi xuống:

- Vương gia tha mạng, nô tì không dám, Vương gia tha mạng!

Thịnh Vương lãnh đạm:

- Bản Vương có cần nhắc lại lần nữa?

Mộng Phúc trần trối nhìn chủ nhân cầu xin, Bạch Cẩm Chúc thì ngược lại, trên miệng nở một nụ cười ngạo mạn:

- Người không xứng!

Thịnh Vương gằn giọng:

- Muốn làm phản hết rồi! Bản Vương nói nàng ta xứng thì chính là xứng! Trong Vương phủ này, lời của bản Vương là trên hết!

Mộng Phúc lấp bắp, mồ hôi chảy dài trên gương mặt thanh tú:

- Vương gia tha mạng, nô tì thật không xứng, nô tì không sạch sẽ, làm bẩn thân Vương gia!

Thịnh Vương cau mày, nghi hoặc nhìn Bạch Cẩm Chúc, chỉ thấy Bạch Cẩm Chúc dương dương tự đắc:

- Vương gia người không phải trọng nhất là thanh danh hay sao! Tì nữ của ta không còn trong sạch đâu! Người kinh tởm ta, nhưng ít ra ta vẫn là hoàng hoa khuê nữ!

Thịnh Vương lặng nhìn Mộng Phúc:

- Người biết hầu hạ chủ nhân trong Hoàng thất mà thất thân là tội chết không?

Mộng Phúc lắc đầu khốc lốc, uất ức:

- Nô tì biết...nhưng nô tì là người của Vương phi...tuần mệnh Vương phi...

Thịnh Vương mơ hồ, sự nghi ngờ nổi lên thấy rõ:

- Ba thước lụa trắng, đến Huỳnh Kiện công công nhận đi. Như vậy ít nhất người khác vẫn nghĩ người trong sạch!

Mộng Phúc hốt hoảng nhìn sang Bạch Cẩm Chúc, nàng sợ chết, làm người ai lại không ham sống, nàng còn rất trẻ, và lại Bạch Cẩm Chúc chưa bao giờ đối xử với nàng thật lòng:

- Vương phi, người cứu mạng nô tì, nô tì hết lòng vì người, đến chuyện như vậy cũng dám làm... Vương phi...

Bạch Cẩm Chúc nhún nhát:

- Vương gia ban người chết thì người ngoan ngoãn mà chết đi, ta hồ đồ mới dè người bên cạnh, lọt vào mắt Vương gia!

Mộng Phúc lắc đầu, đôi mắt mờ to ngập nước, nàng bò bằng đầu gối đến ôm lấy chân Thịnh Vương đang ngồi trên giường:

- Vương gia, người tha mạng cho nô tì, không phải lỗi của nô tì, là Vương phi ép nô tì tự phá thân...

Bạch Cẩm Chúc hét lên:

- Im miệng, người nói xằng bậy gì thế!

Thịnh Vương nhìn Bạch Cẩm Chúc đang kinh hoàng kia, lại trấn an Mộng Phúc:

- Nói rõ đi! Bản Vương sẽ bỏ qua tội chết cho người!

Mộng Phúc cúi đầu, ánh mắt không dám hướng đến Bạch Cẩm Chúc, giọng nàng nhỏ xíu như sợ bị người khác nghe thấy:

- Là Vương phi sợ chúng nô tì sẽ quyến rũ Vương gia, cho nên trước ngày đại hôn, toàn bộ những nha hoàn hồi môn đều bị ép phải dùng "nam hình" phá thân!

Thịnh Vương không thể tin được, thê tử hần có thể độc ác đến mức độ đó hay sao.

Nam hình là loại dụng cụ bằng gỗ mô tả giống thân dưới nam tử, vốn đây là đồ cấm trong cung. Dù là cung nữ hay phi tần bị phát hiện đều là tội chết, những tiểu thư khuê các bình thường hiển nhiên sẽ không biết đến loại này.

Thịnh Vương đỡ Mộng Phúc đứng sang một bên, gương mặt Bạch Cẩm Chúc lúc này đã tái xanh, không nói được gì.

Thịnh Vương nhún nhát:

- Hay lắm! Hoàng hoa khuê nữ, thanh danh trong sạch, Bạch gia đường ra một cái nữ nhi thật tốt, chuyện ghê sợ như vậy cũng dám làm! Cung nữ hai mươi lăm tuổi còn có thể xuất cung, tì nữ của người lại phải chết già cô độc! Bản Vương thật không hiểu tại sao lại nước người về phủ, bái đường cùng người!

Bạch Cẩm Chúc nói xằng:

- Nếu Vương gia thấy hối hận thì chúng ta hòa ly!

Thịnh Vương cười nhạt:

- Hòa ly? Người có tư cách đó sao? Đến một cái hưu thư bản Vương cũng không dè người có! Dù sao, bản Vương còn cần một đích trường tử!

Lại nhìn sang Mộng Phúc:

- Đờ Vương phi ngồi dậy, gọi Huỳnh Kiện công công tới đây!

Mộng Phúc dè dặt tiến đến, Bạch Cầm Chúc hất tay nàng ra:

- Không cần!

Huỳnh Kiện công công vội vàng sau một khách thì đứng trước rèm, trên đường đi nhìn nét mặt nghiêm trọng của Mộng Phúc ông muốn hỏi cũng không thể hỏi. Vương phi luôn làm Vương gia chán ghét như vậy, sợ rằng sống không thọ.

- Nô tài chờ Vương gia dạy bảo!

Thịnh Vương thông thả, tựa hồ không có gì đáng kể:

- Bắt đầu từ ngày mai, để Sở Trắc phi nắm toàn quyền quân sự Vương phi, cái gì nàng chưa biết thì công công giúp đỡ nàng.

- Nô tài đã rõ!

Thịnh Vương tiến ra ngoài rèm, giọng đều đều:

- Chuẩn bị buổi lễ nhỏ để Mộng Phúc trở thành Phu nhân!

Huỳnh Kiện công công ngạc nhiên nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy Mộng Phúc hai tay siết chặt run rẩy. Huỳnh Kiện công công đánh im lặng, Vương gia muốn lập thiếp đầu cần phải để tâm nhiều, trong phủ ngoài Vương phi có thể có hai Trắc phi, bốn Phu nhân cùng hai tư Cơ thiếp, Hạ thiếp. Chỉ là một nô tì như Mộng Phúc là quá cao.

Thịnh Vương không để tâm, tiếp tục nói:

- Gọi Lữ Định Ân cùng Mạt Viện đến đây! Kín kẽ một chút đừng để ai trông thấy!

Huỳnh Kiện công công tuân mệnh, đưa theo Mộng Phúc ra ngoài, ông nhẹ giọng:

- Mộng Phúc cô nương họ gì?

- Nô tì họ Kỳ!

Huỳnh Kiện công công gật đầu:

- Ngày mai sẽ có ma ma đến dạy lễ nghi và tì nữ riêng cùng viện mới cho cô nương. Vương gia đã ưu ái, coi như cô nương có phúc, có điều phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí, cô nương cố gắng giữ mình mà sống! Nội trạch nào cũng chẳng dễ dàng, nhất là nội trạch Hoàng thất!

Mộng Phúc gật đầu, cô độc một mình về phòng.

Lữ Định Ân cùng Mạt Viện nửa đêm phải đến tám phòng Vương phi, biết là Vương gia ở đây nhưng tâm trạng cả hai đều không mấy thoải mái.

Lữ Định Ân một mối:

- Khuya như vậy Vương gia còn muốn luận chính sự?

Mạt Viện vờn vai mấy cái:

- Ta nghĩ không phải, Vương gia sao lại ở viện Vương phi mà bàn chuyện hệ trọng! Công công, có gì xảy ra vậy?

Huỳnh Kiện công công không đáp, chỉ lắc đầu. Trước viện Vương phi không một bóng người, chỉ có đèn lồng đỏ đang đung đưa trong gió, thê lương u buồn.

- Vương gia, nô tài đã đưa người đến!

Thịnh Vương trầm trầm giọng:

- Vào đi!

Lữ Định Ân và Mạt Viện cẩn trọng mở cửa, sau lớp rèm mở có thể thấy Bạch Cầm Chúc ngồi trên ghế, gương mặt cúi xuống lộ ra dáng điệu khó nhọc.

Thịnh Vương phát tay. Lữ Định Ân vén rèm, hơi liếc nhìn Mạt Viện, cả hai dè dặt đi tới:

- Vương gia có gì sai bảo?

Thịnh Vương nhàn nhạt:

- Cái kế sách cần đích trường tử do hai người bày ra thì hai người cố làm cho trót, bản Vương lần này khiến hai người thất vọng rồi!

Mạt Viện cau mày, mở hời đỏ xuống:

- Vương gia, thuộc hạ vô dụng không hiểu!

Thịnh Vương đứng dậy, nâng cầm Bạch Cầm Chúc lên, nụ cười trên môi thêm sâu:

- Khẩn trương ta hoài thai đi!

Lữ Định Ân vội vàng quỳ xuống:

- Vương gia, thuộc hạ không dám, Vương phi có gì khiến người không hài lòng, Vương gia đại lượng bỏ qua!

Thịnh Vương hỏi họ:

- Nói các người làm thì cứ làm, bản Vương không có loại thê tử này!

Bạch Cầm Chúc mất hẳn lên tia đỏ máu:

- Trên đời có người vô si như người sao?

Thịnh Vương nhàn nhạt cười:

- Người chưa từng là người của bản Vương, bản Vương cũng không hề coi người là thê tử! Ngoan ngoan ở đây làm theo kế hoạch của bản Vương, nếu người có quyền sinh, bản Vương sẽ gán cho người cái danh gian dâm với ân mây trên đường, cho phụ thân người đến trước mặt bản Vương mà quý lạ cầu xin vì thanh danh gia tộc!

Mạt Viện nhìn Lữ Định Ân, cả hai không nói gì, tiếng Thịnh Vương khua tay sau rèm lạnh nhạt:

- Đừng xem nàng ta là Vương phi!

Mạt Viện cắn răng:

- Vương phi, lệnh của Vương gia, ta thành thật xin lỗi!

Tiếng thét đau đớn thê lương của Bạch Cầm Chúc vang lên trong đêm khiến người đứng bên ngoài như Huỳnh Kiện công công cũng phải giật mình hoảng hốt. Nhưng Thịnh Vương vẫn bước đi không ngoảnh lại, chẳng có chút rung động mây may nào.

Khép cánh cửa Thư phòng, Thịnh Vương uể oải coi áo ngoài, con ho kéo dài hơn một chút, máu càng thấm đỏ hơn, Huỳnh Kiện công công vội vàng rút trà.

Thịnh Vương đưa tay ngăn lại:

- Không cần! Ngay mai người nói với Bạch thị, nếu không thành công thì sẽ có lần thứ hai thứ ba, đến khi nào bản Vương có đích trường tử thì mới thôi! Còn nữa, dặn dò nàng ta yên phận, người muốn ôm đích trường tử của bản Vương nhất là phụ hoàng, còn bản Vương không quan trọng thứ bậc, chính bản Vương cũng là thứ tử thì đã làm sao!

Huỳnh Kiện công công lấy hết can đảm:

- Vương gia, nhưng dù sao Vương phi cũng là kim chi ngọc diệp, bị hai nam nhân xa lạ vũ nhục, có chút tàn nhẫn!

Thịnh Vương ngả người ra ghế gỗ, nhắm mắt dưỡng thần:

- Nếu chi trao thân cho một người có thể khi nàng ta hoải thai sẽ cùng hắn bỏ trốn. Nhưng nếu đứa nhỏ không rõ của ai thì hiển nhiên chẳng người nào giúp đỡ nàng ta cả. Bản Vương làm vậy vì không muốn mất đi một thuộc hạ trung thành mà thôi!

Huỳnh Kiện tâm phục khẩu phục, chuyện như vậy Vương gia cũng có thể tính toán ra, coi như Vương phi mệnh không tốt, chộc giận ai không chộc lại đi chộc giận Vương gia. Loại chuyện này đã là gì, sợ rằng Vương phi còn chưa thấy được mặt tối của con người hảo hoa phong nhã có tiếng kinh thành này.

Mười lăm tháng hai, Vĩnh Nguyên Đế về đến Cẩm Thành, không ngoài dự liệu của các quan viên đại thần, Hoàng thượng vừa đến nơi đã triệu Thịnh Vương vào cung, giữ lại liên ba ngày để trò chuyện. Trừ việc thu hồi quyền hành đất phong, còn lại các hình phạt như cấm túc đều bãi bỏ. Thái độ này cho thấy rõ, tâm Hoàng thượng đang đặt lên ai, các tấu sớ văn tội Thịnh Vương cũng dè chừng giảm bớt.

Phòng phủ.

Lão phu nhân cầm trên tay thiệp mời của Thịnh Vương phủ, thờ dài nhìn mấy phòng bên dưới:

- Đây là đích thân mời Đại phòng, coi như đánh phải đề Đại phu nhân miễn cảm tức sớm rồi!

Phùng Gia Hảo vội vàng hành lễ:

- Tạ ơn tổ mẫu!

Lão phu nhân không lấy làm hài lòng lắm, nhưng Thịnh Vương phủ đã chủ động mời, Phùng gia không đi chính là quá ngạo mạn. Vị Sờ Trắc phi này mới về kinh đã nhận quyền quân gia, tuy nói là Vương phi không khỏe nhưng nội trách bao nhiêu tranh đấu không ai rõ được.

Lão phu nhân gật đầu:

- Vu ma ma mời Đại phu nhân từ Phật Đường chuẩn bị ba ngày nữa đưa Đại ti nhi cùng Nhị ti nhi sang Thịnh Vương phủ dự yến, chúc mừng Sờ Trắc phi về kinh!

Gia Hy đứng dậy thi lễ, nàng mỉm cười đoan chính. Để nàng đi kèm ngoài lý do nàng là trưởng nữ Đại phòng còn vì lão phu nhân muốn nàng giám sát Hàn thị, gần đây Hàn thị bị vận đen ám quẻ, làm chuyện gì hỏng chuyện đấy, hại người thiệt mình, lão phu nhân lại sợ Hàn thị gây ra chuyện thiếu thân gì.

Trời đổ về chiều, Gia Hy quyết định xuất phủ:

- Dù gì cũng cần thêm ít phần son trang sức, ba ngày nữa đến Vương phủ, ta cũng muốn chuẩn bị một chút!

Vịnh Đan cùng Bối Lan thấp phần vui vẻ, tiểu thư các nàng hiếm khi đi ra ngoài, khiến các nàng cũng chỉ quanh quẩn trong phủ. Nay được dịp liền nhanh chóng chuẩn bị ngựa xe.

Phùng phủ nằm gần nhiều con đường lớn, trong đó có một hẻm rộng chuyên bán phần son, hương liệu. Gia Hy dùng xe ngựa trước hẻm, thông thả đi bộ vào. Nàng mãi miết ngắm từng món đồ nhỏ xinh bày trên các quầy hàng ven đường, nào ngờ từ đằng sau liền bị một tên ăn mày giật mất túi tiền đeo bên hông. Nàng hét hoảng dơ người.

Vịnh Đan la ầm lên:

- Có cướp! Cướp! Người đầu giữ hắt lại!

Tên ăn mày vòng vèo thêm một đoạn thì bị một thị vệ bắt lại, Gia Hy vội vàng đi tới, gương mặt đỏ bừng thờ hồn hèn:

- Đa tạ!

Giọng nói nhu hòa từ đằng sau người thị vệ vang lên:

- Thục Trình Huyền chúa!

Gia Hy ngẩng mặt nhìn, mới nàng nở một nụ cười rạng rỡ, đoan trang hành lễ:

- Gặp qua Vương gia!

Huỳnh Kiện công công cẩn trọng đỡ nàng dậy, người thị vệ đưa lại túi tiền cho Vịnh Đan, lại áp giải tên ăn mày lên công đường. Bối Lan đành đi theo để làm chứng.

Thịnh Vương ánh mắt thấp phần ảm áp chân tình:

- Đã gặp nhau ở đây, chỉ bằng cùng bản Vương uống chén trà!

Gia Hy nhận lời mời Thịnh Vương đi lên tầng cao một tầng lầu.

Gia Hy nhìn lại y phục mình, mặt thân bạch y vẻ son thủy, trên tóc có trâm châu, tay cũng đeo vòng ngọc tơ vàng, coi như không quá xuề xòa mất mặt.

Thịnh Vương thông thả chọn một nhũ gian:

- Nàng đi đâu mà bất cẩn không đưa theo hạ nhân bảo vệ?

Gia Hy cười cười:

- Vốn chỉ định chọn chút phần son, nào ngờ dưới chân thiên tử lại gặp cướp ngay!

Thịnh Vương trêu chọc:

- Nàng đang đổ lỗi cho Phủ Doãn đại nhân làm việc không nghiêm?

Gia Hy bĩu môi:

- Ta đang trách Vương gia đấy, mời đến phủ dự yến làm gì để ta phải đi mua đồ mà gặp nạn!

Thịnh Vương cười thoải mái, hẳn con đang không biết tìm cách nào để gặp được nàng thì nàng xuất hiện. Tim hắn đập mạnh, mỗi khi miệng nhỏ nàng mỉm cười lại khiến lòng hắn như run rẩy.

- Bản Vương đã nghĩ nàng không đồng ý cùng bản Vương uống chén trà này!

Gia Hy nhìn ra cửa sổ, phía dưới phố đông vui, trời ảm dần lên, băng trên sông cũng sắp tan hết. Nàng mỉm cười:

- Vương gia nghĩ nhiều rồi! Lối đồn đại bên ngoài ta thật không muốn tin, cũng không hề tin!

Ánh mắt Thịnh Vương lấp lánh, vốn vờ:

- Nàng nói thật?

Gia Hy hơi bất ngờ, hẳn là một Hoàng tử cao ngạo, sao lại dễ tâm đến suy nghĩ của nàng. Gia Hy gật đầu:

- Ta nói thật!

Không khí ngưng đọng lại, Gia Hy tìm đề tài trò chuyện:

- Vì sao Vương gia lại đến đây? Con phố này là nơi chuyên bán đồ nữ nhi mà?

Thịnh Vương cười:

- Bản Vương thích từ lâu rồi, có một góc rất đẹp, nếu nàng ra ban công nhìn, sẽ thấy núi Linh Sơn xanh thẳm vờn trong mây trắng, rất huyền hoặc, ảo mộng!

Gia Hỷ nghe theo hần nói liền bước chân ra ngoài, gió thổi hơi lạnh, nhưng cảnh sắc quả đúng là rất đẹp, nàng hào hứng:

- Vương gia cũng thật đa sầu đa cảm!

Thịnh Vương đứng bên cạnh đột ngột nhìn nàng:

- Gia Hỷ, nàng có thể gọi ta là Lăng Mặc không?

Gia Hỷ cúi đầu, nàng vờ nghe không rõ, Thịnh Vương thật sự đã từng cùng Huy Quận công tranh chấp nàng, lại cũng tuyên bố muốn có được nàng. Nhưng ngoài bảo vệ nàng, hần cũng không làm gì ép uống nàng. Có điều, hần đã có thể từ. Nàng không nên vì lời nói của hần mà cảm động.

Gió thổi có chút buốt, lồng phôi Thịnh Vương đau nhói, con ho dồn dập trở lại, khi hần giờ khấn lựa ra, so với mấy ngày trước, máu đã nhiều hơn một chút!

Gia Hỷ cả kinh:

- Vương gia!

Thịnh Vương lắc đầu, phát tay:

- Ta không sao, nàng đừng lo lắng, chỉ là phong hàn không có gì nghiêm trọng!

Gia Hỷ cau mày, thời cổ đại loại viêm phổi như thế này không phải là không chữa được, nhưng không có thuốc ngấm như ở hiện đại, vừa tiện dụng lại dễ dàng điều dưỡng.

Gia Hỷ quay vào trong lấy áo choàng của Thịnh Vương, nàng khoác lên người hần, tự tay buộc dây:

- Vương gia nên giữ gìn sức khỏe! Khi còn nhỏ bị ốm, ma ma hay là một loại kẹo mặt ong có thảo dược giúp giảm cơn ho, để ta làm cho người! Nhất định sẽ khỏi!

Thịnh Vương có chút cảm động, là nàng lo lắng cho hần, làm kẹo cho hần, nếu nàng luôn quan tâm hần như vậy, cả đời này hần nguyện để bệnh tật dây vò!

Bối Lan quay lại cũng là lúc Gia Hỷ ra về, Thịnh Vương tiễn nàng đến trước cổng Phùng phủ, âm thầm nhìn cánh cửa gỗ khép lại thật lâu mới xoay người đi!

Bối Lan lâu lâu than vãn:

- Thật là xui xẻo, bọn người phía nam bị dịch bệnh nên mới lên kinh thành trốn vật làm cản!

Gia Hỷ cau mày:

- Phía nam? Thành Hầu cũng ở phía nam, không rõ có gặp nạn dịch?

Vĩnh Đan pha trà nóng, mắt không nhìn lên:

- Nếu tiểu thư muốn biết có thể gặp Triệu Thiếu giám mà!

Gia Hỷ gật đầu, viết thư cho Triệu Tử Đoan xong lại đổi y phục vào bếp làm mề kẹo thảo dược trị ho.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Đông Sơn Phục Khởi (Thượng)

Hai mươi tháng hai, Hần thị đưa theo Phùng Gia Hỷ và Phùng Gia Hảo đến Thịnh Vương phủ làm khách. Gương mặt Hần thị không vui không buồn, dáng điệu lãnh đạm, tựa như vừa qua không hề xảy ra chuyện bị cầm tù.

Gia Hỷ một mìnhalet xe ngựa, nàng thông thả uống trà, yến tiệc Thịnh Vương phủ chắc chắn không thiếu những nhân vật quyền quý có máu mặt, cũng sẽ dính dáng nhiều thị phi, nàng tốt nhất vẫn nên có chút chuẩn bị.

Vĩnh Đan nhìn hộp gỗ trên bàn, bên trong đầy những viên kẹo mặt ong thảo dược thơm ngọt:

- *Tiểu thư, cái này chưa được chứng ho?*

Gia Hỷ lắc đầu:

- *Ta mà chưa được đã đi làm đại phu rồi, viên ngấm này chỉ có chút ít tác dụng giúp người bệnh cảm thấy dễ chịu hơn thôi!*

Hộp gỗ trân quý có họa tiết kỳ lân dát vàng, kẹo cũng được làm từ nguyên liệu hảo hạng, Vĩnh Đan hơi tò mò:

- *Tiểu thư, thực sự người dùng tâm đến Thịnh Vương!*

Gia Hỷ cau mày, Thịnh Vương đối với nàng không tệ, ít nhất cũng są sử Lễ Định Ân giúp nàng thoát khỏi Huy Quận công, vừa rồi còn bắt tên gắt đồ của nàng. Và lại Thịnh Vương thật tâm đối đãi nàng, nàng cũng không nên lạnh bạc hần:

- *Em cần thận lời nói, Vương phủ có Vương phi, chuyện này đồn ra ngoài tiểu thư nhà em không gánh nổi đâu!*

Thịnh Vương phủ nằm ở đoạn đường lớn nhất kinh thành, đối diện phủ là dòng Thần Giang trong xanh, hai bên đường trồng nhiều cây cỏ thú, không khí thanh sạch dịu ngọt. Trước cổng đã có ma mã bà tử cùng hai hàng cung nữ đón người, hạ nhân Vương phủ nhanh nhẹn lấy ghế cho các tiểu thư phu nhân bước xuống lại hướng dẫn xa phu nơi để xe ngựa. Huỳnh Kiện công công nhận thiếp canh lại mời từng người đến bữa tiệc.

Gia Hỷ đứng sau Hần thị, hôm nay Hần thị mặc một bộ y phục trắng thêu hoa mai, áo ngoài bằng gấm mỏng vàng tươi lộng lẫy, trên tóc chỉ điểm bạch ngọc cùng trăm cài, cổ đeo chuỗi trân châu, nhìn phú quý mà thanh lịch.

Phùng Gia Hảo trái ngược ngày thường, một thân áo xanh thiên thanh nhạt mà thêu bạch vân vờn trắng, cổ áo lại phối bằng lụa hồng, chân váy xếp nếp rũ xuống gót hài đỏ thắm mềm mại, tóc nàng ta buông dài, trên cài kim bộ điều khảm hồng ngọc, tay đeo vòng san hô, đuôi mắt vẽ một chấm chu sa duyên dáng.

Bối Lan làm bảo:

- *Sáng sớm nó tí đã chọn y phục màu hồng sen cho tiểu thư, người lại không thích, bây giờ người nhìn xem, xung quanh đây ai cũng một thân hoa phục, người lại mặc xiêm y đơn giản thế này!*

Gia Hỷ ngắm đi ngắm lại áo mình, nàng thấy vẫn ổn, một bộ lăng la trắng tinh mềm mại dệt họa tiết hoa từ đằng* rừ từ thắt lưng xuống. Chân đi hài tím. Đầu vẫn lẳng lơ kẻ* loa xòa mấy lọn tóc mai, cài thêm đôi hồ điệp bộ điều* thanh thuần! Có điều đúng như Bối Lan nói, so với các tiểu thư ở đây, nàng quả sức iề nhạt.

Gia Hỷ chống chế:

- *Được rồi! Lần sau ta sẽ nghe hai em! Trang dung thật lộng lẫy được chưa!*

Bối Lan mỉm cười, đỡ tay nàng về phía trước. Huỳnh Kiện công công cười nói:

- *Trắc phi đang còn ở trong viện, phu nhân có thể sang bên đó tán gẫu!*

Hần thị gật đầu:

- *Phiền công công dẫn đường!*

Huỳnh Kiện công công đưa tay mời, Hần thị vờ như quay lại lo lắng nói:

- *Hỷ nhi, con đã đến đây rồi cũng nên ghé qua xem Túc tỉ nhi một chút!*

Gia Hỷ bĩu mũi, đây là sợ nắng trước mặt Sở Trắc phi mà thể hiện hay sao. Nắng cùng Phùng Gia Hòa nào có thân thiết đến mức thăm hỏi, nhưng tránh xa Hàn thị cũng tốt, đỡ phải xử lý rắc rối gèm pha lẫn nhau.

Gia Hỷ thì lễ:

- *Mẫu thân cứ đi thoải mái, nữ nhi tự tìm Túc muội!*

Huỳnh Kịch công công vẫy tay một cung nữ đến:

- *Đưa Thục Trinh Huyền chúa đến khách phòng, cho người gọi Phùng Cơ thiếp sang bên đó hầu chuyện cùng Huyền chúa!*

Cung nữ hành lễ vén váy mời nắng, Gia Hỷ vòng vèo qua hoa viên thì dừng lại ở lương đình:

- *Không đi nữa! Ta muốn ngồi ở đây, cô nương cũng không cần mời Túc muội ta ra làm gì!*

Cung nữ kia nhanh chóng lau dọn bàn đá, dâng trà bánh điểm tâm lên rồi lui xuống.

Bối Lan rót trà, hương thơm lan tỏa đậm, Gia Hỷ không thích uống trà, cũng không biết nhiều về trà, đối với nàng loại nào cũng có vị đáng đáng chất chất như nhau.

Nàng bĩu mũi:

- *Hình như trà càng ngon càng nhiều vị chất, ta thật không quen!*

Vĩnh Đan che miệng cười:

- *Bình thường ở phủ người uống trà toàn thêm mật ong hoặc sữa, không quen là đúng rồi!*

Sau tán cây hợp hoan* tiếng Thịnh Vương trầm ấm:

- *Nàng thật sự khó chiều, trà tiến cống vẫn không vừa miệng!*

Gia Hỷ hành lễ, nhìn xung quanh một chút, đây là Vương phủ, hôm nay lại có yến tiệc, kỳ như có người trông thấy nàng cùng Thịnh Vương một chỗ với nhau thì thật phiền phức:

- *Vương gia!*

Thịnh Vương hơi cau mày, nắng vẫn không muốn gọi tên tự hân. Thịnh Vương thân nhiên ngồi xuống bàn đá, tự rót một ly trà nhỏ, nhấp một:

- *Đừng là tệ thật!*

Đứng sau Thịnh Vương là Lữ Định Ân, tâm trạng hân không mấy tốt, một phần vì chuyện của Bạch Cẩm Chúc vừa xảy ra. Dừng chung nữ nhân cùng Mật Viện khiến văn nhân như hân có chút bất mãn, cho dù nữ nhân đó có là thiên kim ngọc điệp Quận chúa, Vương phi đi chăng nữa. Nhưng hiện tại cả Tam phòng Lữ gia đều trông cậy vào một mình hân, hân không thể chống đối Thịnh Vương.

Lữ Định Ân chấp tay, xưng hô xa lạ:

- *Thục Trinh Huyền chúa!*

Gia Hỷ hơi gật đầu, cũng không đáp lại, thái độ này khiến Lữ Định Ân cảm thấy mất mặt.

Vĩnh Đan đem hộp gỗ đặt lên bàn, Gia Hỷ hào hứng mở ra:

- *Vương gia xem, là ta làm cho người!*

Thịnh Vương thấy sống mũi cay một chút, không phải hân ủy mị, mà là trân quý, sự quan tâm của nàng đối với hân hơn tất cả những tình cảm hời hợt khác:

- *Nàng tự tay làm ra nó?*

Gia Hỷ lấy một viên kẹo bọc tròn trong giấy đỏ, bóc ra:

- *Đây là viên ngậm mật ong thảo dược ta mất bao nhiêu thời gian mới làm được! Có cái này, chúng ho của Vương gia sẽ đỡ hơn!*

Thịnh Vương nắm lấy viên kẹo yêu thích không rời tay, nắng bảo hân ăn. Sao hân nỡ chứ, đây là công sức của nàng, nếu có thể, hân còn muốn đem nó đi giấu kín trong hòm băng làm quốc bảo thiên hạ.

Gia Hỷ đưa viên kẹo đến:

- *Vương gia đừng thử!*

Thịnh Vương tiếc nuối đặt vào miệng, cảm giác dịu dàng nồng ấm trời xuống, cổ họng thoáng chốc đỡ đau hơn rất nhiều.

Hân ra hiệu hạ nhân thu lại hộp gỗ, lại nhìn Lữ Định Ân:

- *Cũng sắp đến giờ khai tiệc rồi, người cho người mời Vương phi đến!*

Lữ Định Ân miễn cưỡng rời đi, Thịnh Vương cũng đứng dậy:

- *Ta ở đây lâu không tiện, tâm chân tình của nàng, ta không bao giờ quên, nàng muốn ta làm gì chỉ cần hạ lệnh gia nhân đến, ta sẽ hết lòng hết sức!*

Gia Hỷ thì lễ, nắng hơi cắn môi, trước kia Thánh Hầu cũng từng nói với nàng như vậy, hôm nay Thịnh Vương cũng đích thân đề nghị nàng. Trong mắt bọn họ, nàng là người yếu kém đến độ nhìn vào là biết cần sự giúp đỡ hay sao!

Thịnh Vương rút từ trong ngực áo một bọc điều nhỏ:

- *Giữ đi! Đây là của ta!*

Gia Hỷ mở ra, một chiếc vòng tơ vàng chạm rồng*, cực kỳ trân quý, kỹ nghệ vô cùng tinh xảo, thoáng nhìn cũng biết ắt hẳn là đồ tiến cống.

Nàng cười ngọt ngào:

- *Làm một hộp kẹo rồi lấy được vật quý thế này, ta cảm ơn trời đất!*

Thịnh Vương bật cười, từ y huyễn hoặc bay trong gió, mắt hút sau hàng cây.

Gia Hỷ thở dài, chậm rãi về hướng yến tiệc:

- *Đi thôi!*

Sở Trắc phi cùng Hàn thị đi dọc theo hành lang dài. Gương mặt Sở Trắc phi yêu kiều, nhưng lời nói lại vô cùng sắc bén:

- *Phụ nhân chắc nghe qua đã hiểu ý ta rồi đúng không! Vấn đề chuyện này nữ nhân chúng ta không nên dính dáng đến, nhưng ta cũng là vì Vương gia còn người vì nhi tử! Coi như giúp đỡ lẫn nhau!*

Hàn thị mỉm cười, đây là bọc vàng từ trên trời rơi xuống sao bà không nhận được:

- *Trắc phi nói quá, chuyện này là chuyện tốt, phụ thân thần phụ cũng nên làm!*

Sở Trắc phi nụ cười càng thêm sâu, gương mặt vô cùng tươi tắn ngắm Phùng Gia Hạo:

- *Ta nhìn tiểu thư trông cũng rất thích, nếu tiểu thư không chê, thì cứ thường xuyên lui đến Vương phủ làm khách, ta mới về kinh thành không quen biết ai!*

Hàn thị thấp phần hài lòng, Phùng Gia Hạo cùng Sở Trắc phi hơn kém nhau ba, bốn tuổi. Miễn cưỡng cũng có thể là tỉ muội, dựa vào Sở Trắc phi còn sợ không gặp được Vương Công quý tộc.

Sở Trắc phi tiếp tục đưa ra mồi nhử:

- *Chỉ cần Hàn Ngự sử dâng tấu lên Hoàng thượng giúp Vương gia, thì đích trưởng nữ Đông gia hiện tại, chất nữ Đông Thượng thư, nữ nhi Đông tiểu Bả gia - người thừa kế tước vị Đông gia - sẽ cùng Phùng Đại thiếu gia nên duyên!*

Hàn thị ánh mắt lóe sáng, có một nhà vự thế lực như thế, con đường quan lộ của Phùng Cẩm không muốn hanh thông cũng chẳng được.

Hàn thị xoa xoa hai tay vào nhau, cười không thấy đáy mắt, nhưng vẫn giả một giọng điệu bất đắc dĩ:

- *Mình hổ nan địch quần hồ, chỉ sợ một tấu chương của phụ thân không dấu lại nổi mấy chồng tấu sớ hiện tại! Chuyện đoạn tụ này không phải là nhỏ!*

Sở Trắc phi thông dong, miệng không khép nụ cười:

- *Vương gia chỉ cần Hàn Ngự sử có lòng, không thành cũng chẳng sao. Chỉ là nếu thành, Phùng Đại thiếu gia coi như có tên trên bảng vàng năm nay vậy!*

Hàn thị lúc này mới thỏa mãn:

- *Trắc phi yên tâm, thân phụ sẽ hết sức khuyên bảo phụ thân giúp đỡ Vương gia!*

Sở Trắc phi gật đầu xác nhận, diễm lệ phất vạt áo:

- *Phụ nhân cả thông thả, ta còn có việc phải đi trước!*

Bóng dáng Sở Trắc phi vừa khuất, Hàn thị đã cong môi thì thầm với Phùng Gia Hào:

- *Một thiếp thất cũng có thể lên mặt như vậy! Nếu không vì tiền đồ ca ca con, ta không đời nào hạ mình!*

Phùng Gia Hào lâu bầu:

- *Nếu chuyện này thành, mẫu thân phải cố cho con một cái tước phong Huyện chúa! Cứ để Phùng Gia Hy trèo lên đầu con mãi hay sao!*

Hàn thị nắm lấy tay Phùng Gia Hào trấn an, sửa lại y phục ra yến tiệc.

Gia Hy nhìn sắc thái phản khởi của mẫu tử Hàn thị cũng đoán được vừa rồi có lẽ Sở Trắc phi đã cho họ lợi ích gì đó rồi. Nhưng nếu chuyện không làm hại đến năng năng cũng không quên, trả thù Hàn thị thì cần một kích đâm trúng, nếu cứ dầy đưa, Hàn thị sẽ dựa vào cái danh là Phu nhân Đại phòng mà trở người như lần này vậy.

Trên ghế chủ vị, Thịnh Vương ôn nhu đỡ Vương phi Bạch Cẩm Chúc đến, lại cẩn thận dặn dò ti nữ lưu ý thức ăn đồ uống của nàng ta, khiến một số người bên dưới xuýt xoa ganh tị Bạch Cẩm Chúc tốt số.

Sở Trắc phi ngồi bên cạnh Bạch Cẩm Chúc. Thịnh Vương mỉm cười khẽ nói với nàng mấy câu rồi quay đi, vốn là yến tiệc giao thiệp của nữ nhân, Thịnh Vương ở lâu không tiện.

Sở Trắc phi qua loa giới thiệu:

- *Đây là lần đầu tiên ta đến kinh thành, nhận gia vụ Vương phủ, Vương phi không được khỏe, ta đành phải gắng sức giúp đỡ tí ấy! Lần này coi như là ra mắt các phu nhân.*

Sở Trắc phi nâng ly, cả phòng đáp lễ. Vương phi khai tiệc, mọi người cũng ồn ào chúc mừng ăn uống. Gia Hy nhìn thần sắc Bạch Cẩm Chúc không được tốt, thân thể nàng ta gầy đi thấy rõ, tuy gương mặt trang điểm kỹ lưỡng nhưng vẫn không che nổi gò má hóp sâu, đôi tròng mắt không còn linh động. Gia Hy thầm nghĩ có lẽ Bạch Cẩm Chúc không khỏe là sự thật.

Tiệc sắp tàn thì Bạch Cẩm Chúc ra ngoài, một lúc sau, có cung nữ đến cạnh Gia Hy:

- *Thục Trinh Huyện chúa, Vương phi cho mời người!*

Gia Hy cau mày, cùng hai ti nữ rời đi, Bạch Cẩm Chúc đang đợi nàng trên một thùy kiều vắt ngang hồ sen. Gia Hy hơi bất an, chưa lần nào nàng đến hồ sen mà không xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Vì vậy, Gia Hy đứng xa khỏi tầm với của Bạch Cẩm Chúc:

- *Vương phi gọi ta có việc gì?*

Bạch Cẩm Chúc mỉm cười:

- *Lâu ngày không gặp, là nhớ người!*

Gia Hy siết hai tay lại, Vĩnh Đan cùng Bối Lan nhìn nhau, mới mấy tháng trước không phải Bạch Cẩm Chúc còn đòi sống chết với chủ tử hay sao, hôm nay đột ngột thay đổi thái độ.

Gia Hy cười gượng:

- *Vương phi cứ đùa!*

Bạch Cẩm Chúc ném một cánh hoa xuống nước:

- *Ta không đùa, người biết không, đêm động phòng của ta, Vương gia chỉ gọi tên người, một cái chạm tay với ta cũng không có!*

Gia Hy hơi sững người, nàng im lặng, vai Bạch Cẩm Chúc rung rung như đang khóc:

- *Người mãi mãi không biết được ta đang phải chịu đựng những gì đâu!*

Bạch Cẩm Chúc sờ sờ cổ tay, nơi đó có vết dây trói hằn lên rõ, nàng phải mặc áo tay rất dài để che đi. Thịnh Vương sao có thể tàn độc như vậy, để hai tên thuộc hạ vũ nhục nàng.

Nàng đã van xin, đã cầu khẩn, nhưng không trốn tránh được. Mười ngày trời qua, mười ngày như chìm trong địa ngục. Nàng từng nghĩ rằng bản thân sẽ không bao giờ làm theo kế hoạch của Thịnh Vương, lần đầu tiên bị thất thân, nàng cố đủ mọi cách để không phải mang thai một cái tạp chủng.

Nhưng Thịnh Vương không để điều đó xảy ra, hẳn phát hiện nàng uống thuốc tránh thai từ một ti nữ thân tín. Ngay lập tức ti nữ ấy bị lột da trước mặt nàng, máu chảy thành dòng, nhuộm đỏ cả nền nhà. Không ai giúp đỡ nàng nữa, kể cả hạ nhân từ Bạch phủ.

Cả Vương phủ đơn thuần nghĩ rằng nàng ghen tuông nên mới bị cấm túc, rằng Thịnh Vương vẫn yêu sủng nàng, rằng ti nữ bị lột da kia là cố tình rù quyền Vương gia bị Vương phi nâng trừng phạt.

Mỗi ba đêm Thịnh Vương đều đến viện của nàng, luôn dặn dò phòng bếp nấu canh bổ thuốc dưỡng giúp mau chóng hoài thai. Nàng trong mắt người đời là Vương phi được sủng ái đến tận trời.

Nào ai biết, mỗi ba đêm, nàng phải chịu đựng hai tên nam nhân xa lạ giày vò. Ban đầu, bọn họ còn ngần ngại, nhưng rồi thái độ hời hợt chán ghét của Thịnh Vương khiến họ chỉ coi nàng như công cụ phát tiết, công cụ sinh nở, công cụ trong kế hoạch đoạt đích, không hơn không kém.

Gia Hy không rõ Bạch Cẩm Chúc đang nghĩ gì, chỉ thấy nàng ta khóc, Gia Hy tiến lại gần đặt tay lên vai an ủi:

- *Người đừng đau lòng, không phải Vương gia rất quan tâm người sao!*

Bạch Cẩm Chúc bắt ngờ nắm lấy tay Gia Hy, ánh mắt đỏ ngầu đến đáng sợ:

- *Ta không sống được, người cũng đừng hòng yên ổn!*

Thịnh Vương đứng trước thư phòng, một mảnh này đúng lúc rơi vào mắt hắn:

- *Không ổn!*

Bạch Cẩm Chúc cố gắng ôm lấy Gia Hy cùng lời xuống hồ. Phía bên kia hồ, một đám mệnh phụ phu nhân trông thấy liền la hét tán loạn.

Thịnh Vương trong chớp mắt lao đến, một tay hất đẩy Gia Hy ngã ra mặt đất, tránh đi Bạch Cẩm Chúc. Tay còn lại cố giữ lấy thân người Bạch Cẩm Chúc đang rơi xuống hồ.

Thất lạng Bạch Cẩm Chúc tuột ra, nàng ta mỉm cười nhắm mắt.

Ầm một tiếng, thân thể Bạch Cẩm Chúc chìm vào lòng hồ.

Thịnh Vương hơi sững người, rồi vội vàng lao xuống dòng nước, lúc này đám thị vệ trong phủ mà dẫn đầu là Mạt Viện mới đến kịp. Mạt Viện lấy hết sức bình sinh lặn sâu dưới đáy.

Hồi lâu, Mạt Viện đầu được Thịnh Vương lên bờ, trên tay Thịnh Vương, Bạch Cẩm Chúc bắt động một thân nằm đó. Thái y vội sẵn, đặt lông gà lên mũi nàng ta:

- *Vươnggia, Vươngphicònthở, khôngsao!*

Thịnh Vương gạt đầu, thân thể run lên từng đợt:

- *Cốgắng cứu chữa, Vương phicómệnhnhẹgì, bản Vươngxử tử tátcácácngươi!*

Thịnh Vương nhìn sang Gia Hỷ:

- *Huyệnchúaikhôngsaochứ? LàVươngphivớikhiếnHuyệnchúaphảira tay cứu nàng, nàongờvẫn không tránh được!*

Gia Hỷ tức đầu, vẻ như bản thân đang chấn kinh không trả lời được. Một câu nói của Thịnh Vương đã giải nguy cho nàng. Nhưng vì sao Bạch Cẩm Chúc lại tìm đến cái chết, còn muốn kéo nàng theo, không lẽ chỉ vì ghen tuông với Sở Trắc phi được quân sự Vương phủ.

Thịnh Vương đột ngột ôm lấy lồng ngực, tựa người vào Mạt Viện, con ho rú rụi kéo đến, máu phun ra thành ngum

Mạt Viện hốt hoảng:

- *Chínhhân!*

Lúc này, thân thể Thịnh Vương đã vô lực ngã xuống, ngất đi.

Hạ nhân nhanh chóng đưa Thịnh Vương về viện, Sở Trắc phi vội vã vào cung bẩm báo tình hình và mời thêm Thái y.

Huỳnh Kện công công vừa phải trấn an khách nhân, vừa sắp xếp tiễn khách.

Gia Hỷ cũng ra về, nàng đứng đợi xa pha đánh xe đến, sự việc vừa rồi diễn biến quá nhanh. Nàng chỉ là người ngoài, có lo lắng cho an nguy của hần cũng vô ích, cho dù Thịnh Vương vừa bị mật cứu nàng, nàng cũng phải thuận theo ý hần, là Vương phi sơ xuất ngã xuống nước, không để lộ sự thật ra ngoài.

Tiếng mấy phu nhân tiểu thư cũng đang đợi xe bàn luận ồn ào:

- *Vương gia thật ýtrọngtìnhthâm!*

- *Vươngphi cũng thật quálòmmặt, chỉ vì mộtcáitiệcdành cho Trắc phimàgâyáo loạn đếnthênày!*

- *Aiu! Phu nhân không biết sao, mấyngàytừtrướcVươngphicònlộtdamộtti nữ vinghìnghòngàngtácótâmơ với Vương gia. Nghe nói Vương giaphảibỏ rất nhiềubạcradểđếnbùgiadĩnhĩnmũđó!*

Một người khác xen vào:

- *Tathấychuyện Vương gia ma ham mê đoạn túlàcôthật, Vương phimớuấitícnhư vậy!*

- *Chícó người mớikhông thấy, SởTrắcphtừnêmặt vẫn cònmộtdấuuống đỏ như bị cào kia, cóche phần cũngkhôngghétđược. Chắc chắn làVươngphighen tuông! Vảiquócailhamthíchdoqantụmàliềucủ mạng sốnggracĩuthếtikhông!*

Gia Hỷ cau mày, Thịnh Vương nhiễm lạnh chưa dứt lại phải lặn sâu trong nước lạnh mùa xuân như vậy! Lần này, lạnh ít dữ nhiều!

Lên xe ngựa, Gia Hỷ than thở:

- *Haiemcòibiết phương hoàng táisinhtừ lửa không?*

Vĩnh Đan gạt đầu:

- *Nótbiết!*

Gia Hỷ bi ai:

- *Chínhlàta, tái sinh thừahóidĩ, nhưngchắc chắn taliênquan đến lửa, mỗilàngpủrồclàcóchuyện!*

Bối Lan mỉm cười:

- *Tiểuthưcháyviệnmộtlần, ngã xuốngnướchạilàtrongphủ, ngoàiphủcũng suýt bịrộihạilần. Còinhưcháyviệnlà phương hoàngdụchóa, cònlại đáng làkịthủy.*

Gia Hỷ thờ dãi:

- *Bồđĩ, tìmayvềsau, có kẻ daovàocổta cũng khôngbénmàngđếnhỗemũta!*

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Đông Sơn Phục Khởi (Trung)

Cấm Thành.

Vĩnh Nguyên Đế ngồi bên cửa sổ tắm cung nhắm mắt dưỡng thần, ánh nắng cuối tháng hai dịu nhẹ rọi long lanh đáy nước.

Quang Từ công công chậm rãi gấp lá thư lại:

- Hoàng thượng, nếu không có bất trắc gì, khoảng qua tháng tư, tháng năm, Từ Hoàng tử có thể gặp người rồi!

Vĩnh Nguyên Đế gõ gờ tay lên bàn, tiếng nhẵn ngọc va vào gờ quý vang lên âm thanh đều đặn trong trẻo.

Bên ngoài, một cung nữ quy củ hành lễ tiến vào, Quang Từ công công hơi cau mày, vội vã như vậy, chính là xảy ra chuyện.

Cung nữ thì thầm một lượt lại lui ra, Quang Từ công công gương mặt có chút kinh hoảng, lựa lời mà nói:

- Hoàng thượng, Trắc phi Thịnh Vương phủ vừa vào cung mời Thái y. Nói là Thịnh Vương đột ngột bất tỉnh!

Vĩnh Nguyên Đế mở mắt, thần sắc tối đi, trông mắt cũng thăm lại:

- Đang yên đang lành sao lại bất tỉnh?

Quang Từ công công không biết làm thế nào mới đúng, hơi ề a:

- Hoàng thượng, người đừng lo lắng tổn hại sức khỏe, là Thịnh Vương phi trượt chân rơi xuống hồ sen nên Vương gia liều mình ứng cứu! Cuối cùng..

Vĩnh Nguyên Đế hừ nhẹ vào trong, tóc nắm tóc ba cung nữ vội vàng theo sau đôi thường phục.

- Chuẩn bị xa mã, cùng Trẫm ra ngoài!

Quang Từ công công lau mồ hôi trên trán, hóa làm cảm:

- Đi đâu thưa Hoàng thượng!

Cái liếc mắt của Vĩnh Nguyên Đế khiến Quang Từ công công càng vấp vấp:

- Nô tãi biết rồi! Hoàng thượng tha tội! Người đâu, chuẩn bị xe đến Thịnh Vương phủ!

Xa mã vì hành xuất phát từ cổng dành cho quan viên, Quang Từ công công cũng đổi thành quán gia nhà giàu, mà Mật Sát Thị vệ thì giả làm phu xe cùng hạ nhân chạy việc.

Lúc này Thịnh Vương còn chưa tỉnh, Thái y mấy vị ồn ào tranh luận đơn thuốc.

Vĩnh Nguyên Đế đột ngột xuất hiện:

- Thế nào rồi?

Sở Trắc phi thấy long nhan liền quỳ xuống, ai nấy cũng vội vàng làm theo, trong viện im ắng như tờ.

Hoàng thượng ngồi cạnh giường, cầm lấy bàn tay lạnh ngắt của Thịnh Vương, trấn trấn lại vì lo lắng. Hoàng thượng sờ lên trán hần thấy hơi nóng, lên cò thì mạch đập yếu ớt, liền tức giận:

- Đã mấy canh giờ, người vẫn chưa tỉnh là sao!

Cả phòng dập đầu càng thêm sâu, dè dặt đồng thanh:

- Hoàng thượng bớt giận!

Vĩnh Nguyên Đế hằm hằm nhìn một lượt rồi phát tay:

- Đứng dậy cả đi, rốt cuộc là Lăng Mặc làm sao?

Lão Thái y trông già nhất, râu tóc đã bạc phơ mới tiến lên chấp tay nói:

- Vương gia bị nhiễm lạnh vào phổi, đã rất nặng!

Vĩnh Nguyên Đế nhìn lại gương mặt trắng bệch của Thịnh Vương trên giường, cả giận:

- Nặng đến mức độ nào? Nói rõ Trẫm nghe?

- Hoàng thượng, nôn ra chính là nhiễm trùng phổi!

Vĩnh Nguyên Đế đắp chăn trên người Thịnh Vương lại, nhiệt độ cơ thể hần đã tăng cao, nhưng lòng bàn tay vẫn lạnh toát:

- Có điều trị được?

- Hoàng thượng, tâm tạng* và xạ hương thảo* đều có tác dụng tốt, hiện tại chúng thần kê đơn theo đường này!

Vĩnh Nguyên Đế gật đầu, cũng không làm khó nữa:

- Cấp rút chân trị, đừng để xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Quang Từ công công, hôm nay Trẫm ở lại đây, đến khi Thịnh Vương tỉnh dậy!

Quang Từ công công ngập ngừng nhắc nhở:

- Hoàng thượng, chiều nay Chu Tề tướng cùng một số đại thần tiến cung nghị sự! Ngày mai lại có thiết triều!

Vĩnh Nguyên Đế hơi dừng lại, giấy lát mới hạ lệnh:

- Truyền khẩu dụ của Trẫm, đám người Chu Tề Tướng không cần vào cung nữa, cứ đến đây đi! Hủy nhật triều!

Sở Trắc phi sắp xếp phòng nghỉ cho Hoàng thượng lưu lại, bên kia Bạch Cẩm Chúc tỉnh hay không tỉnh hiện tại chẳng còn quan trọng nữa. Thịnh Vương mới là cốt yếu, Hoàng thượng có thể vì Thịnh Vương mà hủy thiết triều, người duy nhất trên đời khiến Hoàng thượng quan tâm như vậy cũng chỉ có mình hần.

Vĩnh Nguyên Đế vào trong thư phòng, bài trí vò cùng hoa lệ. Cả Vương phủ hoàn toàn là gỗ quý, nếu không phải từ đàn cũng là hoàng hương. Mùi thơm từ gỗ phát ra nhàn nhạt khiến thần trí dễ chịu.

Cung nữ dâng trà hầu hạ rồi lui ra, lúc này Huỳnh Kien công công mới cẩn trọng đứng ngoài bình phong:

- Nô tãi bái kiến Hoàng thượng, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Vĩnh Nguyên Đế phát tay:

- Đứng lên đi! Nghe Trẫm hỏi.

Huỳnh Kien công công bình thần, quy củ cúi người:

- Tạ ơn Hoàng thượng, nô tãi nhất nhất thành thật trả lời.

Vĩnh Nguyên Đế nhấp một ngụm trà nóng, nét lo lắng trên mặt không hề giảm xuống:

- Chủ nhân người bệnh đã bao lâu? Tại sao không chân trị?

- Bẩm Hoàng thượng, Vương gia mắc chứng ho đã gần ba tháng, từ khi vừa xuống thuyền ở Mi Châu liền bị nóng sốt cho đến tận bây giờ! Trên thuyền chỉ có một Ngự y nên cũng qua loa dùng thuốc, đỡ được mười ngày lại tái phát!

Hoàng thượng sa sầm nét mặt:

- Là nô tãi sao không cố công hầu hạ chủ tử? Để bệnh tình ra nóng nổi này?

Huỳnh Kien công công vội vàng quỳ xuống:

- Hoàng thượng tha tội! Nô tãi đã nhiều lần khuyên can nhưng Vương gia phần vì buồn rầu chuyện xảy ra ở Mi Châu, phần vì không muốn Hoàng thượng cùng Quý phi nương nường lo lắng nên không cho mời Thái y! Vĩnh Nguyên Đế thở dài, đứa trẻ này, thật khiến người khác phải đau lòng.

- Chuyện sáng nay là thế nào?

- Bẩm Hoàng thượng, vốn là một tai nạn, Vương phi dạo ở hồ sen không may rơi xuống. Vương gia liều mình ứng cứu nên mới khiến bệnh tình trở nên nguy kịch!

- Vương phi đã tỉnh?

Huỳnh Kien công công tuy không rõ tình hình nhưng vẫn nói cứng:

- Hiện tại đã hồi tỉnh thưa Hoàng thượng!

Vĩnh Nguyên Đế gật đầu, cho người lui, vốn dĩ hôm nay các đại thần muốn hạ tước bậc của Thịnh Vương, nhưng xem ra chuyện này không cần phải làm nữa rồi.

Thịnh Vương vì chuyện Mi Châu mà buồn rầu đến thập tử nhất sinh thế này, hiện tại nếu hạ đi tước bậc có phải một kích trúng tim không.

Vốn dĩ Hoàng thượng rất rõ con người hần, từ khi mười lăm tuổi đã được cung nữ dạy chuyện nam nữ. Dù ở Hoàng cung hay ra ngoài Vương phủ, thông phòng đều mấy lượt, mới năm trước còn bị Ngự sử tố vì chuyện làm loạn Phật môn cùng thứ nữ Phùng Thượng thư thì làm sao bây giờ lại trở thành một kẻ ham mê đoạn tụ.

Hoàng thượng thở dài, nếu có người tố Thịnh Vương đam mê sắc dục thông gian nữ tử thì có thể tin được, chứ loại bức hiếp hài đồng thật quá sức hoang đường.

Chu Tề Tướng dẫn đầu quan viên vào, đây đều là những người có sức ảnh hưởng cực lớn đương triều.

Tương Nguyên Soái, huỳnh trưởng Tương Hoàng Quý phi cùng Hoa Quý Tần, người nắm năm phần binh mã Đại Quốc, thừa kế tước Quốc công tử Tương gia.

Hoắc Đại Tướng quân, thống lĩnh Cẩm vệ Cẩm Thành và binh lính Thần Đô.

Hữu thị lang Hình Bộ cũng là Phủ Doãn Thần Đô, Thám hoa kì khảo năm Vĩnh Nguyên thứ mười ba Đinh Huân.

Cuối cùng là Trưởng quan Đô Sát viện Đỗ Ngạc sử.

Hoàng thượng nhìn mấy người văn nhân chép miệng tranh luận hăng hái, từ chuyện công vụ thuế khóa, đến dịch bệnh phía nam, chuyện thăng phẩm cho quan lại lâu năm rồi chuyện thuế năm nay giảm đi hai phần.

Hoàng thượng cất ngang:

- Tương Nguyên soái cùng Hoắc Tướng quân sao không tham gia? Không có gì để nói?

Tương Nguyên soái chấp tay:

- Vì thần chỉ quen cảm thương, những chuyện này vốn không rõ!

Hoàng thượng gật đầu, gõ gõ nhẫn ngọc lên bàn:

- Bàn qua tính lại cũng chỉ bấy nhiêu, tấu chương Trẫm cũng đã phê duyệt. Chuyện thăng phẩm chuẩn y sau khoa thi năm nay thì làm, Lễ bộ cùng Lại bộ sẽ nhanh chóng nhận được chiếu chỉ. Về chuyện dịch bệnh ở phía nam, dịch cũng chỉ mới bắt đầu nhen nhóm, các khanh tiến cử ra một Khâm sai Đại thần về vùng dịch mà xử lý!

Các quan văn nhìn nhau, ai đại diện cả tính mạng mà xung phong đến vùng dịch làm Khâm sai Đại thần chứ, chỉ có hai vị võ tướng là thông thái dùng trà. Thường ngày thời bình quan văn rất xem thường võ quan, nên bọn họ cũng không có ý giúp đỡ.

Vĩnh Nguyên Đế nhận nhặt biểu cảm:

- Tạm thời quyết định như vậy, còn gì nữa không?

Lúc này Hoắc Đại Tướng quân mới cẩn trọng:

- Hoàng thượng, còn chuyện Thịnh Vương?

Mấy đại thần nhìn nhau, rõ ràng Hoắc Đại Tướng quân không hiểu lòng người mà. Hoàng thượng miễn triều, lại ở chính Thịnh Vương phủ nghị sự, tất cả những điều đó đã cho thấy thái độ rõ ràng. Hoàng thượng sẽ không vì bất cứ chuyện gì mà hạ bệ Thịnh Vương.

Vĩnh Nguyên Đế hơi nhướng mày:

- Cũng chưa có bằng chứng rõ ràng, Thịnh Vương đang thấp tử nhất sinh, có cần thiết phải làm như vậy?

Hoắc Đại Tướng quân không nói gì nữa, Tương Nguyên Soái âm trầm:

- Thứ cho vì thần nhiều lời, chuyện Thịnh Vương tự ý chiếu mộ bà vạn tính binh là có thật, cũng chính do Mật Sát Thị vệ phát hiện ra, đây là đại tội, nói nặng hơn chính là mưu phản. Hoàng thượng sao có thể làm ngơ?

Vĩnh Nguyên Đế hừ nhẹ:

- Bà vạn tính cũng chỉ là ước lượng, chưa kể đều không có vũ khí lương thảo, những kẻ đó cũng chỉ ở thôn trang điền viên chán nuôi trồng trọt!

Tương Nguyên Soái cau mày:

- Hoàng thượng, dường hồ đi họa! Nếu đã không hạ tước cũng nên thật sự lấy lại Giang Châu!

Vĩnh Nguyên Đế đập tay lên bàn:

- Khanh nên nhớ, Ngũ Hoàng tử cũng có kho lương ở kinh thành dưới danh tiệm gạo, Trẫm nên tước vị ai trước?

Ngũ Hoàng tử chính là Thành Hầu, cháu ruột của Tương Nguyên Soái, Hoàng thượng đưa chuyện này ra là khiến Tương Nguyên Soái há miệng mắc quai

- Vì thần không dám!

Quang Từ công công phía cửa ngách đi vào:

- Hoàng thượng, Vương gia đã tỉnh!

Mấy đại thần nhìn nhau rồi nhanh chóng cáo từ hành lễ lục đục ra về. Hoàng thượng đã cương quyết như vậy, khuyên can nữa cũng vô ích.

Huỳnh Kiện công công đem thuốc vào, bởi vì Thịnh Vương hạ lệnh ngoài Sở Trắc phi cũng không để nữ nhân nào vào phòng nên hầu hết mọi chuyện đều do Huỳnh Kiện công công sắp xếp.

Huỳnh Kiện công công thì thầm thuật lại một loạt sự việc vừa xảy ra tại thư phòng. Mối Thịnh Vương nở ra nụ cười kiêu bạc:

- Coi như khổ nhục kế bán Vương ba tháng qua là không uống phỉ!

Tiếng rèm ngọc vang lên thanh thúy, Thịnh Vương vờ ho mấy lượt, lớn giọng dặn dò:

- Vương phi thân mình yếu nhược, nếu có thể nên mời nhạc mẫu sang, có như vậy, nàng mới mau khỏe lại!

Vĩnh Nguyên Đế bước vào, Thịnh Vương như vô cùng bất ngờ:

- Phụ hoàng, sao người lại ở đây, là nhi thần khiến người lo lắng!

Vĩnh Nguyên Đế tiến đến bên giường, sờ trán sờ tay Thịnh Vương đều thấy ổn mới gật đầu:

- Còn trẻ dễ dàng vượt qua được! Nhưng chắc chắn để lại di chứng, vẫn nên quý trọng thân mình!

Thật ra là mấy chương gần đây chương nào cũng 3000 chữ, nhưng mà hôm nay ta đuối quá, chương này chỉ có 2000 chữ thôi. Wattpad của ta bị sao í, đăng đi đăng lại mới được!

Chú thích:

(*) Tầm tang: cây dầu tầm

(*) Xạ hương thảo:

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Đông Sơn Phục Khởi (Hạ)

Đại triều mừng một tháng ba, Phó đô Ngự sử Hàn Ngự sử dâng tấu chương vạch tội chuyện Mi Châu. Ngược đời là, Hàn Ngự sử không trách cứ Thịnh Vương, mà khiển trách chính các quan Ngự sử từng rằng nỗ viết sớ đề nghị tước vị Thịnh Vương.

Trong tấu chương, Hàn Ngự sử chỉ quan viên trong triều là một đám người phùng cao đạp thấp. Khi Thịnh Vương hưng thịnh thì thù hoa trên gấm, khi suy bại liền té nước theo mưa.

Tấu chương của Hàn Ngự sử dâng lên đúng lúc, Hoàng thượng cho đọc trước triều, lại ban thưởng vô số phẩm vật. Thái độ quan viên đối với Thịnh Vương cũng thay đổi, chuyện đoạn tụ không ai dám nhắc đến nữa.

Đầu tháng ba, Thịnh Vương được triệu vào cung, lấy danh nghĩa điều dưỡng sức khỏe nhưng thực chất cùng Hoàng thượng phê chương duyệt tấu. Uy thế Thịnh Vương ở kinh thành dần lên cao trở lại.

Triệu Từ Đoàn đổi ngựa ở dịch trạm, còn đúng hơn năm trăm dặm này thời sẽ đến được Liên Thành. Hân vỗ vỗ vai ngựa ô:

- Giữ thì mày nghỉ ngơi được rồi, vào ăn cỏ tắm tấp đi!

Dịch trạm tiêu điều, ngoài mấy phu chân ngựa cùng già gác cổng đang ngủ say thì không có ai, ngựa trong chuồng chẳng buồn hí khi có người lạ vào.

Một phu chân ngựa mở cửa chuồng:

- Đại nhân chọn một con đi ạ!

Triệu Từ Đoàn nghe mùi ngai cứu bị đốt trong không khí khê cau mày:

- Có chuyện gì vậy?

- Đại nhân ở xa lại không biết, xung quanh đây đã bắt đầu phát dịch rồi, nhiều người đưa cả gia đình về phía Bắc!

Triệu Từ Đoàn uống hớp nước, lại lên ngựa không nghỉ tiếp tục.

Cổng Liên Thành đóng chặt, binh lính trên tháp canh hồ to:

- Lệnh của Hầu gia, không mở cổng thành!

Triệu Từ Đoàn thở nhọc, hét lớn:

- Ta là Thiếu giám từ Thần Đô về theo lệnh Hầu gia!

Tên lính lệ đưa tay qua ô gạch nhận giấy thông hành rồi vội vã mở cổng, một toán kẻ ăn mày từ mấy bụi cây, cánh rừng xung quanh bất ngờ ủa ra chen chúc dôi vào, lính canh không đuổi được, đồng loạt rút gậy đập, đến khi một kẻ rút kiếm, bọn ăn mày mới sợ hãi la khóc chạy loạn ra ngoài.

Cổng thành lần nữa khép chặt!

Triệu Từ Đoàn phải bụi đường trên áo, đưa ngựa cho hạ nhân Thành Hầu phủ, một mạch đến thư phòng. Lúc này Thành Hầu đang cùng Thế tử Viêm Quốc bàn luận. Triệu Từ Đoàn lui xuống bình phong, một hơi cạn sạch ấm trà.

Thành Hầu bực y tiến vào, áo choàng chấm đất không lấm một hạt bụi, mắt phượng sâu thăm thẳm nhu hòa nhìn hân:

- Không cần phải vội vã như vậy! Nghỉ ngơi trước đã!

Triệu Từ Đoàn thờ dốc:

- Hầu gia, Mi Châu thật sự bị đại dịch?

Thành Hầu gật đầu xác nhận, vốn dịch bệnh chỉ mới bắt đầu nhen nhóm ở các tỉnh lân cận, Mi Châu một vài nơi đã xuất hiện nhưng Liên Thành nội bất xuất ngoại bất nhập tạm thời vẫn an toàn.

Thành Hầu tự tay pha trà vào ấm

- Người uống thêm đi!

Triệu Từ Đoàn nhận chén:

- Tạ Hầu gia! Kinh thành xảy ra chuyện rồi!

Thành Hầu thông thả ngồi xuống, chuyện xảy ra năm phần là vì Thịnh Vương đi:

- Kho lương bị lộ?

Triệu Từ Đoàn gật đầu:

- Mật Sát Thệ vệ phát hiện ba ngăn bình mã của Thịnh Vương ở đất phong, Hoàng thượng cùng đại thần đã chuẩn bị tước vị hân, thì không rõ vì sao hân ngã bệnh, thấp tử nhất sinh. Hoàng thượng dừng chuyện điều tra lại. Còn về kho lương, có lẽ không phải do Thịnh Vương mà là Thái tử!

Thành Hầu hơi chau mày, người hân đánh giá thấp nhất trong chín huynh đệ chính là vị Đại Hoàng huynh này:

- Hân ở Đông cung rảnh rồi lắm hay sao lại gây thù chuốc oán với chúng ta?

Triệu Từ Đoàn hừ nhẹ:

- Thái tử chuyên trưng thu thuế muối thuế gạo, đợt này thiếu mất hai phần, hân quy kết có kẻ buôn lậu nên mới đốc thúc kiểm tra. Kết quả thì người biết rồi đấy, có tiệm gạo nào chứa quân lương nhiều như chúng ta không?

Thành Hầu cười nhàn nhạt:

- Phụ hoàng sẽ không ra tay đâu! Ít nhất phụ hoàng biết Thịnh Vương có ba vạn binh thì sẽ để kho lương lại để bản Hầu uy hiếp Thịnh Vương!

Hoàn Nhan Viên Hạo hân đã sống một đời, loại chuyện này đương nhiên có tính toán, một Hoàng tử làm kinh doanh thì có gì sai chứ. Phụ hoàng hân cũng biết được năng lực Thái tử đến đâu, nếu chỉ còn Thịnh Vương và Thái tử rõ ràng kết cục thắng thua đã định. Ý của phụ hoàng chính là để Thái tử ngư ông đắc lợi trong cuộc chiến giữa hân và Thịnh Vương.

Có điều, phụ Hoàng sẽ đem ai làm vật hi sinh? Hân với Thịnh Vương đối đầu, phụ hoàng vẫn có thể tin bản thân nắm được cuộc chiến này trong lòng bàn tay? Mẫu phi chỉ có mình hân, Vạn Quý phi chỉ có mình Thịnh Vương, nếu thật sự xảy ra huynh đệ tương tàn, phụ hoàng sẽ làm thế nào.

Lần này Thịnh Vương coi như trở mình thành công, khổ nhục kể đến đó chỉ có người cực kì âm trầm mới làm được. Chuyện này không lạ, nếu Thịnh Vương không ngoan độc như vậy, đời trước Hoàn Nhan Viên Hạo hân đây đã không lăm vào thế vạn kiếp bất phục.

Triệu Từ Đoàn ngồi người trên ghế:

- Vẫn chưa chúc mừng đại hôn Hầu gia! À mà, Thục Trinh Huyền chúa gửi lời hỏi thăm người, ngại sợ Mi Châu phát sinh dịch bệnh!

Thành Hầu ánh mắt âm ập lại, nàng xa xôi như vậy vẫn nghe ngóng tin tức về hân sao, chuyện này càng khiến hân thêm có động lực hồi kinh. Thành Hầu đứng dậy, tà áo trắng thoáng bay trên nền trời mờ đục:

- Cũng đã về đây, đừng vội quay lại kinh thành, giúp bản Hầu ít chuyện. Đến lúc hành động rồi!

Triệu Từ Đoàn mỉm cười:

- Hầu gia quyết định hồi kinh!

Hoàn Nhan Viên Hạo đưa tay lên miệng nuốt một tiếng:

- Thiên cơ bất khả lộ, Thịnh Vương đã giải nguy được, bản Hầu không có ý định ở đây chờ chết! Mấy ngày nữa, lên đưa vài người nhiễm dịch bệnh vào Liên Thành, nhốt lại một chỗ, truyền tin rằng Mi Châu đang là ổ dịch, nạn dân những ai muốn lên kinh thành thì cấp lộ phí cho đi, cục diện càng nào loạn càng tốt!

Triệu Từ Đoàn gật đầu, thần nhiên thoát áo ngoài:

- Thuộc hạ rồi rồi!

- Người đi đường xa mệt nhọc, để phu nhân sắp xếp cho người nghỉ ngơi!

Triệu Từ Đoạn lười biếng không đứng dậy, tựa tiểu phi tiếu:

- Hâu gia không định hỏi thăm nằng?

Thành Hâu nhàn nhạt:

- Chỉ cần nằng sống tốt là bản Hâu yên tâm rồi! Đại nghiệp chưa thành, bản Hâu chỉ sợ mình làm liên lụy đến nằng!

Triệu Từ Đoạn cười cười:

- Hâu gia không vội nhưng Thịnh Vương đã rất vội rồi! Nước xa không cứu được lửa gần, nếu người thực sự tâm đầu ý hợp với nằng, đừng nên lãnh đạm nữa! Nằng cũng đã cấp kê, chỉ sợ vị trí Trắc phi ở Thịnh Vương phủ Vạn Quý phi cũng đã dọn đường sẵn cho nằng rồi!

Thành Hâu xoay người lại, môi mím kiêu hãnh cười:

- Là người sợ mất nằng!

Triệu Từ Đoạn hơi ngó ngang, vội vàng đứng dậy:

- Như vậy Hâu gia cũng nhìn ra! Đứng là thuộc hạ từng có tình ý với nằng, nhưng người cũng rõ, thân phận thuộc hạ, làm sao có thể! Huống hồ, đó cũng chỉ là cảm xúc nhất thời!

Thành Hâu phát tay:

- Người cũng là nam nhân! Bản Hâu không trách được chuyện này!

Triệu Từ Đoạn thờ dãi:

- Trên đời có thứ gọi là duyên nợ! Như người cùng phu nhân, một là Hoàng tử kinh thành, một là tiểu thư Mi Châu, nếu sự đời không nghiệt ngã chưa chắc đã nên nghĩa phu thê!

Thành Hâu cười nhạt:

- Người cũng rõ bản Hâu không hề yêu nằng mà! Bản Hâu rước nằng về cũng chỉ vì đại nghiệp, đây không phải là tình duyên mà là nghiệt duyên! Đôi lúc bản Hâu cũng tự hỏi bản thân làm tổn thương nhiều người như vậy, có khác gì Thịnh Vương không! Nhưng bản Hâu không trả lời được! Không có con đường nào bằng phẳng, nhất là đường lên ngôi cửu ngũ!

Triệu Từ Đoạn phui bụi trên vạt áo:

- Phu nhân còn trẻ, không thể cô đơn lẻ bóng hằng đêm mãi được! Người còn chưa viên phòng?

Thành Hâu lẳng lặng:

- Bản Hâu xem nằng như muội muội, có cổ găng cũng không thể, và lại người biết bản Hâu đã bao giờ gần gũi nữ sắc đâu!

Triệu Từ Đoạn hờ hững, nói dốt:

- Hâu gia không gần nữ nhi, nhưng thuộc hạ cầu người ban Linh Tê, người lại không đồng ý!

Thành Hâu sa sầm mặt:

- Mỹ nhân thiên hạ không thiếu, Linh Tê là bản Hâu nợ nằng, không coi nằng như cung nữ bình thường khác được! Đợi đến năm hai mươi lăm tuổi, bản Hâu sẽ tìm nhà trong sạch gả nằng đi! Nếu khi đó đại nghiệp thành, người có một thân phận khác, thuyết phục được Linh Tê đồng ý, bản Hâu liền tác hợp!

Triệu Từ Đoạn nhếch môi:

- Mỗi lần nhắc đến Linh Tê người đều nghiêm trọng, thuộc hạ cũng không có hứng thú với nằng nữa đâu!

Thành Hâu lắc đầu mỉm cười, phất tà áo quay về viện, hẳn nghe tiếng bước chân vang lên vội vã, nhưng nhìn quanh không hề thấy bóng người, đây là thư phòng, thường ngày hạ nhân không được lui tới. Thành Hâu không nghĩ hoặc nữa, có lẽ bản thân đã nghe nhầm!

Trong góc khuất giao nhau giữa hai bức tường, Hiên Liên Từ Tâm đứng đó, hai tay nâng ôm ngực, tim vẫn đập thình thịch, cuộc nói chuyện vừa rồi nằng nghe rõ. Nước mắt không tự chủ cứ trào ra!

Hiên Liên Từ Tâm một mình đến thư phòng tìm Thành Hâu, vốn dĩ nơi này nếu không có lệnh sẽ không được vào, nằng cũng không dám tự ý đưa theo hạ nhân.

Nằng kiên nhẫn đứng bên ngoài đợi, Viêm Thế từ vừa đi, nằng liền tiến lên chuẩn bị gõ cửa, thì nghe được Triệu Thiếu giám cùng Thành Hâu trò chuyện.

Nằng biết Hâu gia có tâm đoạt đích, nhưng nằng chưa bao giờ nghĩ rằng phu quân nằng hằng tin tưởng đã có người trong lòng, coi nằng như một mối nghiệt duyên. Thành Hâu sợ liên lụy Thục Trình Huyện chúa nên không mở lòng, nhưng lại cưới nằng để hoàn thành mục đích.

Hiên Liên Từ Tâm muốn ngã quỵ, nằng ôm mặt khóc, bờ vai mảnh mai run run.

- Phu nhân! Người làm gì ở đây?

Hiên Liên Từ Tâm vội vã lau nước mắt nhìn lên, là Triệu Từ Đoạn, gương mặt bán nam bán nữ với đôi mắt viền đỏ tươi cùng y phục đen tuyền thêu hoa sen khiến hân càng thêm yêu mị, nằng vén váy đứng dậy, cầu khẩn:

- Thiếu giám, ta xin người, đừng nói với Hâu gia!

Triệu Từ Đoạn bắt gặp đau lòng:

- Phu nhân nghe thấy tất cả?

Hiên Liên Từ Tâm không đáp, nhưng nước mắt như châu sa rơi từng giọt, Triệu Từ Đoạn thờ dãi:

- Phu nhân yên tâm, chuyện này ta giữ bí mật!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Thù Mối Nợ Cũ

Triệu Từ Đoạn đỡ Hiên Liên Từ Tâm về viện, hẳn vừa đưa tay ra, đã thấy nằng ta đột ngột đứng dậy:

- Thiếu giám, nam nữ khác biệt!

Triệu Từ Đoạn lắc đầu:

- Phu nhân, ta là hoạn quan! Người phải nhớ kỹ điều này! Nếu người để lộ, không chỉ một mình ta mất mạng, mà ngay cả Hâu phủ, cả Hiên gia đều không mới ai có thể sống sót.

Hiên Liên Từ Tâm mỉm môi, nằng là khuê nữ chưa từng bước chân khỏi cổng, khoáng trời của nằng rất nhỏ, chỉ có một hoa viên đi từ viện nằng đến chỗ mẫu thân, sau khi gả đi, khoảng thời nằng thêm màu xanh của Hâu phủ, tà áo trắng của phu quân, những chuyện nằng nghe được, những gì Triệu Từ Đoạn nói, quả thật với nằng quá sức chịu đựng!

Hiên Liên Từ Tâm e dè:

- Ta biết rồi!

Triệu Từ Đoạn mỉm cười:

- Vậy để ta đưa phu nhân quay về!

Trung tuần tháng ba, Mĩ Châu đột ngột bị lũ quét, dề điều vỡ nhiều đoạn, nước dâng lên cuốn trôi đi làng mạc, cuốn trôi nhà cửa, hoa màu, lương thực, cuốn trôi cả những người xấu số.

Nửa đêm. Tiếng đập cửa của Hầu phủ vang lên mạnh mẽ. Thành Hầu nằm trên phản gỗ cạnh cửa sổ, Hiền Liên Từ Tâm vẫn say ngủ trên giường. Mưa to gió giật, sấm chớp đùng đùng.

Bên ngoài viện Linh Tề hỏi hã:

- Hầu già, Từ Hoàng từ đến!

Từ Hoàng từ tên gọi Hoàn Nhan Viên Tường, đã năm năm đóng quân ở biên ngoại, đang trên đường hồi kinh chuẩn bị nhận tước phong thì gặp lũ quét, thuận tiện ở lại Mĩ Châu tránh nạn, hần liền đến Liên Thành thăm Thành Hầu.

Từ Hoàng từ mặc giáp trụ Tướng quân, y phục có hơi ướt, tóc vẫn còn vương nước mưa, hần hơ tay lên ẩm trà nóng, hơi thở có chút giá lạnh.

Thành Hầu khoác vội áo đến phòng khách, hần cùng Từ Hoàng từ vốn không thân thiết lại có ân thù. Đối diện nhau có chút khó xử.

- Hoàng huynh!

Từ Hoàng từ quay lại, hần hơi ngỡ ngàng. Thành Hầu quá đổi khác, vóc dáng cao ngạo, khí chất lãnh bạc, mắt phượng u linh hút mọi luồng ánh sáng, giữa đêm mưa, sự xuất hiện của Thành Hầu như một tia sét, gây cảm giác kinh sợ, hạ nhân trong phòng đều cúi mặt.

Từ Hoàng từ gạt đầu:

- Đã lâu không gặp!

Thành Hầu cười chiều lệ:

- Đệ đã cho người chuẩn bị rượu nóng! Đêm nay xem ra không say không được!

Từ Hoàng từ hào sảng:

- Tốt! Nếu đã như vậy ta không nhường đệ!

Phía sau Từ Hoàng từ, một nữ nhân quy củ tiến đến. Nàng ta mặc xiêm y hồng nhạt, tóc dài chấm gót chỉ búi hờ, nét mặt thanh tao thoát tục, trên người lại không đeo bất cứ đồ trang sức gì:

- Ra mắt Hầu già!

Từ Hoàng từ dịu dàng nhìn nàng ta, qua loa giới thiệu:

- Đây là Tiên Vu Hạnh Đào!

Thành Hầu nhàn nhạt nhận lễ, lại nhìn Linh Tề:

- Chuẩn bị nơi nghỉ ngơi cho Tiên Vu cô nương!

Hạ nhân trong phòng sắp xếp bàn tiệc rồi lui xuống. Trên bàn ngoài một vò rượu ngon hãm nóng thì có thêm mấy cân thịt bò khô, một ít lạp xường cùng đĩa bì heo nướng lạnh.

Chỉ còn hai người, Từ Hoàng từ mới cời giáp phục, dưới lớp áo vải lụa ra thân hình rắn rỏi của người luyện võ, làn da màu đồng óng ánh lên giữa hàng trăm ngọn nến.

Thành Hầu mỉm cười, rót rượu:

- Hoàng huynh uống đi!

Từ Hoàng từ nhìn chén rượu đục, môi hơi nhếch lên, cuối cùng cũng nâng ly:

- Cạn!

Thành Hầu không uống, hờ hững:

- Huynh không sợ đệ hạ độc!

Từ Hoàng từ nhìn lại chén rượu lần nữa:

- Nếu sợ đệ ra tay, ta đã không đến đây! Vốn dĩ ta cũng không nghĩ nhiều vậy!

- Huynh đi một mình?

Từ Hoàng từ gạt đầu:

- Còn một gia tướng, hiện tại đang ở phủ tri huyện bên ngoài có chút việc riêng!

Thành Hầu ần ỷ:

- Nếu như vậy, ta chỉ cần giết huynh rồi thông báo ra ngoài huynh bị lũ quét cuốn đi, sẽ không ai hay biết!

Từ Hoàng từ nhàn nhạt cười:

- Chính xác là vậy! Ta đã đến đây trong đêm coi như bán thân lấy mạng ra đánh cược một ván!

Thành Hầu cạn sạch ly:

- Huynh không hận ta?

- Hận đệ? Ta không hận đệ! Với đệ ta còn cảm thấy áy náy!

Thành Hầu thờ dãi:

- Nói vậy là huynh hận mẫu phi ta!

Từ Hoàng từ uống liên tục:

- Ta từng rất hận Hoa Quý Tàn, đến mức khi biết phụ hoàng không xử tử nương nương, ta liền không phục, nhất quyết ra biên quan để tránh gặp người!

Thành Hầu trầm mặc:

- Mẫu phi ta đúng thật không nên hành sự như vậy! Ta thay mặt người xin lỗi huynh!

Từ Hoàng từ cười:

- Hiện tại những chuyện đó với ta không quan trọng nữa, Ngọc phi là người nuôi ta lớn, công sinh không bằng công dưỡng, nhưng Ngọc phi lại là người bày kế đoạt ta từ tay sinh mẫu, lại cũng là người mười mấy năm sau lấy mạng sinh mẫu ta! Hoa Quý Tàn ra tay với Ngọc phi, ta cũng không rõ là người giúp ta trả thù mẹ ruột hay giết chết người thân thiết với ta nhất!

Cả hai im lặng nghe tiếng mưa rơi trên mái ngói, mơ hồ u uẩn, hồi lâu Từ Hoàng từ mới tiếp tục:

- Nàng ly đi! Dù gì bây giờ ta cũng biết nương nương là trứng kế của Vạn Quý phi mới hạ sát Ngọc phi. Và lại Ngọc phi cũng đã khiến Lục Hoàng đệ mất mạng! Nói về hận thù, đệ có lẽ cũng rất hận ta đi!

Thành Hầu ầu đầu, cạn sạch ly rượu:

- Đều là chuyện do trường bối làm, ta không đổ lên huynh!

Tứ Hoàng từ nghiêng người ra sau:

- Nhưng thâm thù với Vạn Quý phi để lại đổ lên Thịnh Vương!

Thành Hầu hơi khựng lại, Thịnh Vương, hẳn hẳn Thịnh Vương đâu chỉ vì một kiếp này, mà là ân oán cừ thù từ đời trước tích lại:

- Đó là chuyện khác! Lâu rồi chúng ta không ngồi cùng nhau, đừng nói những chuyện không vui nữa! Lần này về kinh huynh có lẽ được phong Vương tước đi!

Tứ Hoàng từ cười hiền:

- Thân Vương hạng hai mới đúng! Xuất thân nhà mẹ ta vốn không hiền hách như Thịnh Vương, khó mà là Nhất đẳng Vương tước!

Thành Hầu nghi hoặc:

- Ngoại tổ phụ huynh vẫn là Tể tướng đương triều! Một cái tấu chương công trạng cho huynh là đủ!

Tứ Hoàng từ chán chường:

- Chu gia là khai quốc công thần, nhưng mẫu phi ta khi sinh ta chỉ là Quý nhân, Ngọc phi xuất thân từ thương hộ. Chu gia chỉ trung tâm với duy nhất phụ hoàng, Ngoại tổ phụ ta thả đi theo Thái tử còn hơn giúp đỡ ta!

Thành Hầu lắc lắc bầu rượu cạn:

- Hôm nay huynh đến đây nếu ta đoán không nhầm chính là muốn cùng ta kết liên minh!

Tứ Hoàng từ cau mày, Thành Hầu dễ dàng nói ra như vậy ắt hẳn đã có sự chuẩn bị. Hắn hơi bối rối:

- Đúng là thế! Nhưng...

- Ta chỉ là một Hầu gia, lại không ở kinh thành, không có khả năng giúp huynh hạ được Vạn Quý phi! Mối thù của huynh ta sợ không trả nổi!

Tứ Hoàng từ cười nhạt:

- Hoàng đệ! Ta và đệ có chung một kẻ thù, hai vẫn hơn một, đệ có tâm đoạt đích, người khác có thể nhìn không ra nhưng ta thì rất rõ! Đệ cũng biết ta không có khả năng trở thành trư quân, sao còn muốn thù lòng ta!

Thành Hầu mỉm cười, hạ lệnh thêm rượu!

Ngoài trời mưa vẫn không dứt!

Hoa Quý Tần thức giấc nửa đêm, tiếng sấm quá lớn, không dễ ngủ được.

Hồng Tổ vén rèm:

- Nương nương! Người bị giật mình?

Hoa Quý Tần tựa vào tường, nhu hòa lắc đầu:

- Ta không!

- Nương nương, Tứ Hoàng từ đang làm khách ở Hầu phủ!

Hoa Quý Tần hơi siết chân lại, hồi ức năm năm trước ủa về. Hoa Quý Tần chân trần bước xuống nền đất lạnh, liền mở cửa, chớp rạch ngang trời vẫn vũ.

Hồng Tổ vội vàng:

- Nương nương!

Hoa Quý Tần giọng hơi lạc đi:

- Ngày mai, mời Tứ Hoàng từ đến đây!

Ân oán này, cũng đến lúc phải giải quyết.

Kinh thành.

Phùng phủ.

Hôm nay là ngày thỉnh an, Gia Hỷ thoa ít hoa hồng cao lên cổ tay, trên gương mặt chỉ có son hồng, nàng vận y phục thanh thuần, áo trắng thêu họa tiết trúc xanh. Đã tháng ba, nắng nhạt màu.

Lão phu nhân gương mặt vô cùng cao hứng, nếp nhăn tựa như biển mất đi. Gia Hỷ nhìn sang bên Tứ phòng, Nguyễn thị điệu bộ cũng tươi tắn, luôn tay vuốt tóc Phùng Dạ Văn. Gia Hỷ hơi nghi hoặc, không lẽ cái hôn sự giữa Hoài Nam Vương gia và Phùng Dạ Văn đã thành?

Mấy phòng đầy đủ, lão phu nhân nói qua loa vài chuyện quân gia lại phần khởi thông báo:

- Bạch Thái phi đề cập hôn sự giữa Ngũ ti nhi và Hoài Nam Vương gia, Hoàng thượng cũng đã đồng ý!

Tam phu nhân mặt liền đen lại, nàng còn chưa ra oai với Tứ phòng được bao lâu:

- Mẩu thán chắc chứ? Là Hoàng thượng tứ hôn?

Lão phu nhân cau mày:

- Tứ hôn hay không tứ hôn cũng không quan trọng, chuyện này chắc chắn được chín phần, chỉ cần Vương gia đem kiệu hoa đến cửa, Ngũ ti nhi có thể danh giá đi!

Tam phu nhân ngậm miệng không hài lòng, đột ngột như nhớ ra chuyện gì:

- Mẩu thán, con dâu có việc này, muốn xin phép người! Chẳng là Tú Mi bên Hạ gia cũng đã mang thai mấy tháng, bên đó xa lạ không thân thiết với ai, nên muốn đưa Tú Mai sang bầu bạn!

Lão phu nhân gật đầu:

- Như vậy cũng tốt, ti muội có nhau, tránh bị dính phải mấy chuyện hậu trạch do bản!

Tam phu nhân cười cười, bên Hạ gia hay có bằng hữu của Hạ Nhạc Thâm ghé qua, biết đâu Phùng Tú Mai may mắn lọt vào mắt một Vương Công quý tộc nào đó.

Đại phu nhân lẳng lặng nghe chuyện không bình phẩm nhiều, đợi yên ắng mới nói:

- Mẩu thán, sắp tới Đại thiếu Phùng Cẩm chuẩn bị kì khảo thí, con dâu nghĩ nên làm một bữa tiệc tẩy trần!

Lão phu nhân nở nụ cười gât đầu:

- Cũng tốt! Đại thiếu gia Phùng phủ nhất định phải đề tên bằng vàng. Vu ma ma ba ngày nữa mở cửa Từ đường, ta phải cầu xin tổ tiên phủ hộ!

Mấy phòng còn lại nhìn Hân thị có chút ghen tị, riêng Nhị phu nhân chỉ lo dăng cười. Gia Hỷ hơi chú ý bà, hồi phu không lâu đã có thể khiến Hân thị vừa mất hài từ vừa mất uy danh, Nhị phu nhân là muốn mở đường cho Tam thiếu Phùng Hậu kế thừa gia sản Phùng phủ?

Bên kia Ngũ phu nhân ho khan mấy tiếng, đứng dậy:

- Mẩu thán, đây là thư Ngũ gia gửi riêng cho người! Xin phép con dâu về sớm, đã đến giờ phải uống thuốc!

Lão phu nhân gật đầu để Vu ma ma nhận thư:

- Nghe nói Tịch Dinh vừa mời một danh y đến điều dưỡng thân mình?

Ngũ phu nhân ngượng ngừng đỏ mặt:

- Là con dâu muốn sớm sinh hài tử cho chàng!

Lão phu nhân nhu hòa phất tay để nàng ra ngoài. Gia Hỷ nhìn theo bóng Ngũ phu nhân, vì đầu nàng ta từ một người như sắp chết lại có thể thay đổi đến vậy. Dù sắc mặt vẫn chưa tốt nhưng cơ thể cũng hoạt bát hơn, xiêm y áo xống đều thay đổi, còn muốn sinh đứa nhỏ! Không phải nàng ta vẫn hận Ngũ gia cường bức mình năm xưa sao!

Hàn Tịch Dinh quay về viện, một ti nữ chạy nhanh ra:

- Phu nhân!

Hàn Tịch Dinh tiến vào khuê phòng, cởi bỏ trăm cái vòng ngọc ra, nàng lau đi lớp phấn xám trên mặt, dung nhan hồng nhuận rực rỡ hiện lên.

Ti nữ bên cạnh mỉm cười:

- Nhị phu nhân đúng là không lừa người!

Hàn Tịch Dinh mở hộp thiếc, bên trong là chuỗi vòng ngọc mà tám năm qua nàng đeo trên người:

- Đường ti tặng ta từ khi vừa vào Phòng phủ làm dâu, ta làm sao có thể nghĩ là ti đã hạ độc lên nó! Trích Như, người nói đúng không?

Ti nữ tên Trích Như lau nước mắt:

- Phu nhân, người khổ tận cam lai, Ngũ gia cũng sắp hồi kinh rồi!

Hàn Tịch Dinh ép bàn thân uống hết bát thuốc trên bàn:

- Đại thiếu gia đến chưa?

Trích Như gật đầu:

- Đã đến, cả Văn tiểu thư cũng đang bên trong thiên viện!

Hàn Tịch Dinh gật đầu, mĩa mai giọng điệu:

- Rất tốt! Có như vậy đường ti ta mới hài lòng!

Nàng nhìn lại hộp thiếc, hận ý liền nổi lên:

- Đại tâu ơi đại tâu! Uống công chúng ta là đường ti muối!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Một Mối Tương Tư

Sáng sớm, tiết trời tháng ba đã có chút hơi nóng, Gia Hỷ thay y phục gọn gàng chuẩn bị ra ngoài công thành phát chẩn.

Nạn dân do lũ quét và dịch bệnh đã ủa lên kinh thành, công thành hiển nhiên vẫn đóng chặt, nhưng bên ngoài, những lều tranh tạm bợ dựng rạp nham khắp nơi, kẻ đói khổ khốn cùng ăn cả rễ cây thịt chuột.

Vĩnh Đan vấn cho nàng một túi đơn giản, cài một cây trâm hồng hoa điểm thúy* cùng đôi vòng tay song long ngoạn châu*. Gia Hỷ mở bọc lụa đỏ, vòng tơ vàng của Thịnh Vương vẫn còn nằm yên đó, nàng đeo vào rồi lại tháo ra.

Vĩnh Đan mỉm cười:

- *Tiểu thư, nếu người thích thì thêm một chiếc vòng cũng không sao mà!*

Gia Hỷ đặt vòng lại bọc lụa, lắc đầu:

- *Ta sợ người khác hiểu lầm!*

Nàng xô hai lụa mùa hè* theo đó, thông thả lên xe ngựa ra khỏi phủ. Vốn gạo phát chẩn được Thành Hầu hỗ trợ, người của Triệu Từ Đoạn cũng đã nấu cháo từ khuya, nàng chỉ cần đứng ra trông coi một chút.

Xe ngựa chậm chậm qua mấy cung đường, trên phố cười nói ồn ào, kinh thành dưới chân thiên tử, ai nấy đều tin rằng chẳng có gì chạm đến sinh mệnh họ được. Loại dịch bệnh kia là ông trời trừng phạt nên mười phần không thể lay lan tận đây.

Vĩnh Đan nhỏ giọng:

- *Hôm nay đại hôn của Huy Quận công, đường phố đông quá!*

- *Lũ quét tràn về, dịch bệnh bùng phát, Thịnh Vương vừa mới đỡ bệnh thì Huy Quận công đã cưới thê tử ngay, không rõ hân cố tình hay vô ý nữa!*

Dừng lại ở một bãi đất trống trước công thành, Gia Hỷ ngồi trong xe ngựa, nàng mang khăn che mặt, cửa sổ xe cũng chỉ hơi hé rèm, quan sát đoán người giành giật nhau xếp hàng, giành giật nhau lương thực.

- *Em cùng ta xuống đó!*

Vĩnh Đan hơi chần chờ:

- *Tiểu thư, đoàn người thô lỗ, nhờ làm tổn hại người thì sao?*

Gia Hỷ lắc đầu, vốn nàng sinh ra ở hiện đại, không mang nhiều tư tưởng nặng nề phân biệt. Nàng lấy ra túi kẹo đường đưa Vĩnh Đan giữ, hai mùa hè hơi thấp làm sương từ có thấm ướt vớ chân.

Một đứa trẻ tầm bốn, năm tuổi chạy đến:

- *Tiểu thư tiên nữ, tiểu thư tiên nữ!*

Gia Hỷ mỉm cười lấy kẹo trong túi chia ra một ít, tức thì trẻ con một đám đều kéo đến ầm ĩ xin kẹo, nàng hơi giật mình, lùi lại, Vĩnh Đan cầm túi kẹo bị vấy trong đám trẻ. Một tên vô lại trà trộn trong đoàn người va vào nàng, cảm giác rất nhanh bị lấy mất thứ gì đó.

Gia Hỷ hoảng hốt:

- *Người... Đứng lại...*

Tên vô lại lần đi mất hút, nhanh như vậy, nàng không thể nào nhận dạng hắn được. Mà nạn dân không rõ bị ai kích động liền ào lên cướp lấy lương thực, Vĩnh Đan bị đẩy đi mất hút trong dòng người. Gia Hỷ kinh hoảng, đúng như Vĩnh Đan đã nói, nàng không nên ra khỏi xe!

Gia Hỷ lùi xa khỏi đám đông hỗn loạn để tránh va chạm, thuộc hạ của Triệu Từ Đoạn tuy nhiều nhưng hiện tại cục diện rối loạn không dễ khống chế. Công thành đã đóng, mà nàng chẳng cách nào đến gần để vào trong được. Xe ngựa cũng bị một

nhóm người hung hãn cướp đi!

Thịnh Vương đứng trên đỉnh thành nhìn xuống, hẳn thấy rõ hiện trạng của nàng, tuy vậy vẫn không vội vã.

Mặt Viện lại gần:

- *Chủ nhân, đã hoàn thành!*

Lầm lũi sau lưng Mặt Viện chính là tên vô lại móc túi bên dưới, người hẳn gầy thấp nhỏ bé, gương mặt đầy vết sẹo ngang dọc, hẳn trình ra một hầu bao thiếu mẫu đơn, hai túi hương màu quả lựu.

Mặt Viện cung kính dâng lên, Thịnh Vương đổ ra khay gỗ, trong hầu bao ngoài một ít bạc vụn và ngân phiếu thì không có gì nữa. Hai túi hương chỉ chứa thảo dược linh tinh và bùa may mắn của Linh Sơn tự.

Thịnh Vương cau mày, thần sắc ngưng trọng nặng nề:

- *Không còn gì?*

Tên móc túi lắc đầu:

- *Bẩm Vương gia, trên người Huyện chúa chỉ có bấy nhiêu!*

Mặt Viện chấp tay:

- *Chủ nhân! Liệu tin tức từ Lữ Công tử có chính xác?*

Thịnh Vương nhìn xuống bóng dáng quen thuộc đang bị chen lấn giữa đám đông kia, giọng nói âm lãnh:

- *Không thể sai được! Chính mắt hẳn đã từng thấy nàng mang trên người. Tình gia Ngọc phù ấy không phải ngọc bội đơn thuần, có nó là có thể điều động một lượng thảo dược vô cùng lớn!*

Mặt Viện lo lắng:

- *Vương gia, tối nay, thuộc hạ bị mật xâm nhập vào khuê phòng nàng tìm kiếm!*

Thịnh Vương gắt đầu:

- *Cũng chỉ còn cách đó, vật quý như vậy hẳn nàng không dễ dàng mang trên người!*

Mặt Viện vừa định lui đi thì nghe giọng Thịnh Vương lãnh đạm:

- *Giữ đôi tay gã này lại, còn người thì cứ thả đi!*

Mặt Viện kinh ngạc nhìn tên móc túi đang khúm núm:

- *Chủ nhân!*

- *Vương gia! Tha mạng cho thảo dân! Thảo dân ngu dốt! Vương gia tha mạng!*

Thịnh Vương nhún nhật cười:

- *Bàn tay dơ bẩn của người có thể chạm qua cơ thể Huyện chúa? Bàn Vương cảm thấy kinh tởm thay nàng!*

Mặt Viện không nói không rằng, lời đôi tay tên móc túi lên tường thành, một đao đứt ngọt đến tận khuỷu. Máu phụt thành dòng, tên móc túi gầy đành dạch, bình linh vội vàng khiêng hẳn xuống.

Vết đỏ loang lõ thấm xuống nền đá, Mặt Viện không kích động, Thịnh Vương tàn nhẫn thế nào đâu phải hẳn chưa thấy. Nếu là người Vương gia chán ghét, ngay cả Vương phi đều bị đối xử không khác gì kỹ nữ mua vui. Còn nếu Vương gia đã để trong lòng, một sợi tóc của nàng cũng không được phép tổn hại.

Thịnh Vương rút khăn lụa, lau vết máu vừa bắn lên chiếc nhẫn phi thủy đeo ở ngón cái, vẻ mặt thản nhiên, cử chỉ tinh tế như trước mặt không có cảnh máu chảy đầu rơi.

Thịnh Vương phui bụi mớ trên tà áo, thi triển năm phần công lực nhẹ nhàng từ tường thành cao trăm thước hạ xuống nơi Gia Hỷ đang chột vật.

Tà áo tím sẫm nhuộm hoa văn chìm phảng phất long diên hương thoáng qua chớp mắt Gia Hỷ, nàng kinh ngạc quay lại:

- *Vương gia!*

Thịnh Vương nhu hòa cười:

- *Là ta!*

Hắn nắm lấy tay nàng, một đường bảo bọc nàng thoát khỏi đám đông hỗn loạn, dừng chân ở bia rừng.

Gia Hỷ thở hổn hển, gò má đỏ tươi:

- *Tạ ơn Vương gia! Thân thủ người thật tốt!*

- *Nàng bất cần quá!*

Gia Hỷ lắc đầu, nàng không nghĩ có thể xảy ra nhiều chuyện như vậy, sinh trưởng ở xã hội văn minh tân tiến, nàng đâu lường trước được sự mạnh động của nạn dân thời này. Gia Hỷ lăm lăm:

- *Giáo dục đúng là không phát triển mà!*

Thịnh Vương cau mày khó hiểu, một hồi mới trả lời:

- *Đi học nói thì dễ làm mới khó, một vài đình nông phu bình thường sao có thể nuôi nổi một kẻ đèn sách dài lưng tốn vải!*

Tiếng ngựa hí vang bia rừng, Mặt Viện kéo cương đến, hẳn rời lưng ngựa hành lễ:

- *Vương gia! Huyện chúa!*

Gia Hỷ nhìn Mặt Viện một mình điều khiển cả đôi ngựa, nhất thời dâng lên ánh mắt ngưỡng mộ. Nàng hơi ngập ngừng ve vuốt bờm bạch mã, lại ầu ỹ sợ ngựa nổi giận.

Thịnh Vương nhếch môi mỉm cười, vòng tay ôm ngang hông Gia Hỷ, nàng chưa kịp cảm nhận đã thấy bản thân yên vị trên lưng ngựa.

Gia Hỷ hơi sợ hãi:

- *Vương gia, ta không biết cưỡi ngựa đâu!*

Thịnh Vương lên con ngựa còn lại, nắm lấy dây cương của nàng:

- *Yên tâm, bản Vương không để nàng xảy ra chuyện!*

Hắn chậm rãi dắt ngựa, dưới ánh nắng cuối xuân nhân nhật, đôi ngựa sánh bước cạnh dòng sông nhỏ, gió phất phơ vạt áo lơ lửng, tốc nhưng mượt bay loạn giữa trời, mở ra một bức tranh huyền hoặc.

Gia Hỷ thoáng nhìn nghiêng Thịnh Vương, hẳn mãi chính cương ngựa không nhận ra, ngẩng quan tạc tượng, mày như mực, môi như họa, mắt phượng lấp lánh phản chiếu đáy nước tháng ba.

Thịnh Vương ngưng mắt, ngơ ngàng cười:

- *Nàng sao thế?*

Gia Hỷ hơi giật mình, má đỏ dần lan đến tận mang tai, cảm môi bối rối hướng mặt về lòng sông cuộn cuộn sóng nước. Thịnh Vương cười khề, ầu ỹ ngắm nàng. Trắc phi? Nếu nàng chỉ là một Trắc phi thì quá sức thiệt thòi! Hẳn muốn nàng đường đường chính chính trở thành Hoàng hậu, mặc phượng bào trong ngày đại hôn, vinh quang nắm tay hẳn nhìn thiên hạ chúng sinh đang ngước mắt ngưỡng mộ.

Gia Hỷ rút rê chạm dây cương, nâng chậm chậm điều khiển ngựa. Thịnh Vương thả lỏng tay ra, đi cách nâng một khoảng vừa đủ. Ngựa chậm rãi ăn cỏ, nhón nhơ như ngắm cảnh. Gia Hỷ đập đập chân vào bụng ngựa, nó bắt đầu đi nhanh hơn, nâng vui vẻ quay lại nhìn đằng sau:

- *Người xem!*

- *Nàng cưỡi ngựa!*

Gia Hỷ có chút háo hức, ở hiện đại chỉ những ai thật sự giàu có mới nuôi được ngựa đua, hiện tại nàng đang cưỡi ngựa, thật sự muốn thử cảm giác làm đại gia! Nàng đập mạnh chân, thúc dây cương. Bạch mã không hiểu ý, lập tức co giò phóng nước đại.

Gia Hỷ hoảng hốt, tìm mọi cách kéo cương lại, nhưng ngựa không hiểu tiếng người, càng nghe nàng quát tốc độ càng lên cao.

Thịnh Vương bật cười, vốn dĩ ngựa được huấn luyện vô cùng kỷ càng, không dễ gì khiến chủ nhân bị thương. Hắn thuận chân lấy đầu ngựa bán thân làm điểm tựa, phóng nhanh lên lưng bạch mã của Gia Hỷ.

Nhận thấy quý nhân phù trợ đang ngồi sau mình, Gia Hỷ như bắt được vàng:

- *Vương gia, giúp ta!*

Thịnh Vương vẫn không nắm lấy dây cương:

- *Gọi tên ta!*

Gia Hỷ bối rối, Hoàn Nhan Viên Thuyết, cái tên này đầu phải muốn gọi là có thể gọi:

- *Vương gia, tên người là quốc tính, saotacólagan đó!*

Thịnh Vương nâng cằm Gia Hỷ lên khiến nàng phải quay đầu lại, môi mòng hân nhếch lên:

- *Ngoan cổ! Nàng cólagandểngưachayloancomà! Bêndưólàsưonmúi, tìynàngsuyngi!*

Khoảng cách giữa cá hai quá gần, nàng như nghe được hơi thở hân nóng rẩy qua tai mình. Tóc nàng bay loạn trong không khí, quyen với tóc hân mượt như nhung, cánh tay hữu lực của hân giữ lấy nàng. Liếc mắt thấy sườn dốc thoải, Gia Hỷ hít một hơi sâu, cắn môi nói:

- *Lăng Mặc!*

Nụ cười Thịnh Vương nở ra kiều ngạo, một tay vẫn ôm ngang hông nàng, tay còn lại thuần thực siết dây cương. Bạch mã chạy dần chậm lại, rồi quay về đường cũ.

Hắn đỡ Gia Hỷ xuống ngựa, đáy mắt không giấu nổi thần thái thỏa mãn:

- *Nghe thật êm tai, từ nay về sau, cứ gọi tanhư vậy!*

Gia Hỷ ngỡ ngàng, đây đưa với hân, chính là rơi vào cuộc chiến đoạt vị không lối thoát. Cái mà nàng muốn, là một hôn phu một đôi môi hồng vì nàng. Nàng không mong ước trượng phu thời cổ đại này chỉ có một nữ nhân duy nhất. Nhưng ít ra, người đó phải toàn tâm toàn ý với nàng, đặt nàng lên đầu quá tim mà trân trọng.

Gia Hỷ lĩnh đạm, quay người đi trước:

- *Vương gia! Người muốn nói gì? Ta thật sự không hiểu!*

Thịnh Vương bắt ngờ nắm lấy tay nàng, hân chạm vào đôi vòng vàng. Nàng không đeo trang sức hân tặng, điều này, khiến hân cảm thấy mát mát. Bàn tay hân vô thức siết chặt cổ tay nàng lại.

Gia Hỷ thấy nhói đau, nâng vùng vàng:

- *Vương gia!*

Thịnh Vương mím môi:

- *Nàng cứ gọi ta là Lăng Mặc!*

Gia Hỷ im lặng, không đáp. Hân là Nhị Hoàng tử cao cao tại thượng, thâm trầm khó đoán, đột ngột coi trọng nàng, quan tâm nàng, bảo vệ nàng, luôn xuất hiện mọi khi nàng cần. Có trùng hợp quá không.

Gia Hỷ ngừng mặt, môi vẽ một nụ cười:

- *Vương gia, người không cần dùng tâm như vậy, nếu người muốn có sự ủng hộ của Binh Bộ, nhị muội muội ta thích hợp hơn! Nàng tam muội là trăn báo của phụ mẫu, của Phòng Thượng thư!*

Thịnh Vương hồ hững cười, buông tay Gia Hỷ ra, đáy mắt hân trở về vẻ lạnh lùng u linh vốn có. Hân xốc lại vạt áo, giọng nói lãnh đạm:

- *Trong mắt Thục Trinh Huyện chúa! Bàn Vương đối với nàng chỉ như vậy thôi sao?*

Gia Hỷ không đáp, lời nói vừa rồi của nàng tuy tàn nhẫn, nhưng đó là cách duy nhất giết chết tâm tư hân, cũng như ý niệm của nàng. Gia Hỷ lảng tránh ánh mắt nam tử đang chăm chăm nhìn mình, nàng hướng ra dòng sông lóa nắng.

Thịnh Vương một đường đạp thanh đến bìa rừng, nhân nhạ hạ lệnh Mạt Viện:

- *Chuẩn bị xe, đưa Thục Trinh Huyện chúa vào sân quay về!*

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Vận Trù Duy Ác (Thượng)

Thịnh Vương vừa hồi phủ đã nhận được khẩu dụ Hoàng thượng truyền vào cung. Vốn tâm tình hân không tốt, chỉ muốn nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng đã có ý chỉ đánh phải uể oải để hạ nhân thay triều phục. Ngồi trong xe ngựa, cảm giác chán nản không nói lên lời. Hân tự trách bản thân nặng lời với nàng, lại trách nàng xa lạ hân.

Huỳnh Kiện công công thấy chủ nhân tâm thần bất động thì hơi nhỏ tiếng:

- Vương gia, đã đến Cẩm Thành!

Thịnh Vương hít một hơi sâu, xốc lại vạt áo, lấy tư thế cao lãnh nhất điềm nhiên vào Ngự Thư phòng. Vốn nghĩ hôm nay cũng như mọi ngày chỉ phê duyệt mấy loại tấu chương đơn giản, nào ngờ đầu, Ngự Thư phòng chẳng khác gì Càn Thanh cung. Chu Tế tướng cùng trọng thần triều đình năm vị đều có mặt, thêm Thái tử triều phục vàng sáng ở đó, coi như là có đại sự.

Thịnh Vương đã không thoải mái, nay thấy triều phục Thái tử càng khó chịu trong lòng. Chỉ duy nhất trừ quân mới có thể dùng màu vàng sáng thêu rồng này. Triều phục Thái tử là y phục gần nhất với long bào màu nghệ của thiên tử.

Thịnh Vương hữu lễ quy cù:

- Phụ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

Lại quay sang Thái tử:

- Điện hạ!

Chư vị đại thần cũng kính cẩn chấp tay hành lễ. Thịnh Vương uy khí mìm cười trả lễ.

Vĩnh Nguyên Đế phát phất tay:

- Lãng Mặc, ngồi đi!

Thịnh Vương an vị, Vĩnh Nguyên Đế mới đi vào chủ đề:

- Dịch bệnh ở phía nam đã bùng phát nặng nề, các tri châu đều gửi tấu chương đến, hiện tại Trẫm muốn phân phó một Khâm sai Đại thần cùng đoàn Ngự y vào vùng dịch điều động lương thảo, chế thuốc trị bệnh, giúp đỡ nạn dân, còn phải biết trấn an bách tính, tránh để kẻ xấu thừa cơ gây loạn!

Thái tử đồng tình:

- Phụ hoàng anh minh!

Chuyện này đã từng bàn bạc một lần, vào vùng dịch nghe đơn giản, nhưng dịch còn chưa rõ chứng gì, không may nhiễm bệnh, thì đừng nói hoàn thành chính vụ, ngay cả toàn mạng trở về cũng là chuyện khó.

Ai nấy nhìn nhau nhưng không đưa ra tiền cử nào.

Đình Phủ đoàn ôn tồn:

- Hoàng thượng, Thành Hầu vẫn ở đó, hiểu rõ tình hình địa phương, lần này để Thành Hầu nhận lệnh là hợp lý nhất!

Thịnh Vương cau mày, để Thành Hầu đụng vào quốc sự chính là mở đường hồi kinh cho hắn. Cũng là lấy tin nhiệm trong lòng Hoàng thượng.

Thịnh Vương liền ngăn lại:

- Phụ hoàng, nhi thần nghe được Liên Thành đang vỡ đê lũ quét tràn về! E rằng Ngũ Hoàng đệ cũng đang bận rộn đi!

Hoắc Đại Tướng quân như nhớ ra điều gì:

- Không đúng, vỡ đê lớn như vậy cần huy động quân binh, Thành Hầu không có binh mã, tạm thời không phải là người quản chuyện này!

Hoàng thượng gõ gõ ngọc thủ xuống bàn:

- Vậy hiện tại ai đang điều binh giúp Tri Châu Mí Châu?

Chu Tề tướng chấp tay:

- Là Tử Hoàng tử thừa Hoàng thượng!

Vĩnh Nguyên Đế gật đầu, hồi lâu mới nói:

- Như vậy cũng tốt, nếu vậy cứ để Thành Hầu nhận mệnh Khâm sai Đại thần, tạm thời trấn an vùng dịch. Thảo được cùng đoàn Ngự y sẽ từ các hành cung lân cận điều động đến!

Bàn luận thêm một hồi, phân công ai phụ trách chuyện thu gom được liệu, chấp chương Ngự y đoàn cùng những việc lĩnh tinh khác thì tiết trời đổ về chiều. Hoàng thượng nghỉ ngơi, Ngự Thư phòng đại thần đồng loạt ra về.

Quang Tử công công đỡ Vĩnh Nguyên Đế ra sau rèm ngọc, nơi đó Hạ Nhạc Thâm phục trang hắc y của Mật sát Thị vệ đã đợi sẵn.

Vĩnh Nguyên Đế nâng tách trà lên mi mắt thường thức làn hơi nóng ấm thơm dịu:

- Sáng nay, Lãng Mặc lên thành môn?

Hạ Nhạc Thâm cúi người:

- Vâng, sáng sớm Thịnh Vương có lên tháp canh độ hơn một canh giờ!

Vĩnh Nguyên Đế trầm trầm giọng:

- Thịnh Vương làm gì ở đó?

Hạ Nhạc Thâm lắc đầu:

- Thịnh Vương có tay trong vệ quân Thần đô, cho nên không có tin tức lọt ra ngoài!

Vĩnh Nguyên Đế nhấp một hơi trà:

- Biết được là ai không?

- Phùng Hán phó tướng, phụ trách hấn thuộc về Binh Bộ không phải thuộc cấp dưới trưởng Hoắc Đại Tướng quân!

Vĩnh Nguyên Đế quán lý hàng ngàn quan viên, không thể nhớ hết, nhưng người này vốn là của Phùng phủ, có chút ấn tượng:

- Trẫm nhớ Phùng Hán tư chất cũng tầm thường! Lãng Mặc thường không chọn người như vậy làm việc cho mình!

Hạ Nhạc Thâm rành mạch:

- Phùng Hán sắp được đưa về Giang Châu phụ trách, Thịnh Vương có thu nạp hắn cũng là lẽ thường! Thứ cho thần hồi tưởng, chuyện Thịnh Vương có binh mã, Thành Hầu có kho lương đều là trọng tội, thần cũng đã tập hợp đủ chứng cứ, sao vẫn không chuyển đến Hình Bộ?

Vĩnh Nguyên Đế lắc đầu, ánh mắt tinh tường thấu rõ nhân tính thế thái:

- Lâm Đế Vương bất an lớn nhất chính là quân thần đồng lòng!

Hạ Nhạc Thâm ngầm hiểu, cũng không hỏi thêm. Hoàng thượng nói không hề sai, càng đồng lòng càng dễ dàng một giục mưu phản.

Đế Vương không có tình phụ tử, Hoàng tộc không tồn tại tình thân. Trong triều có phe cánh, quan lại đấu đá nhau, thì những sai trái mới được vạch ra, những oan sai mới được làm rõ.

Hoàng thượng vẫn chú ý để Thái tử lên ngôi, cho nên hiện tại phải giữ thế cân bằng triều cực. Bởi vì Thái tử luận về tư chất hay mưu lược đều thua kém rất nhiều so với Thịnh Vương và Thành Hầu. Hoàng thượng muốn để hai vị Hoàng tử này đấu đá nhau đến bình cùng lực kiệt, Thái tử sau đó chỉ cần thu dọn tàn cục lên ngôi. Khi đó không phải tính mạng của cả ba đều được an toàn hay sao. Dù cho Thịnh Vương cùng Thành Hầu suy tàn đến độ nào, Thái tử cũng không thể xử tử họ, khi có năm vị trụ cột trung quân hết mực với Vĩnh Nguyên Đế ở đây.

Hạ Nhạc Thâm nhận nhiệm vụ tiếp theo của đội Mật sát Thị vệ rồi âm thầm biến mất.

Hạ Nhạc Thâm vừa đi thì Hoài Nam Vương cầu kiến, Vĩnh Nguyên Đế xoa xoa mi tâm, đứng thật làm vua chẳng sung sướng gì, trăm ngàn công việc không tên.

Hoài Nam Vương y phục nhạt màu, điệu bộ vội vã như sắp cáo trạng:

- Hoàng thúc!

Vĩnh Nguyên Đế chỉ tay vào ghế:

- Ngồi đi, Trẫm biết khanh đến đây vì gì!

Hoài Nam Vương không ngồi, biểu tình bất mãn:

- Hoàng thúc, là diệt nhi cứu nằng, sao cuối cùng người chịu thiệt lại là diệt nhi?

Vĩnh Nguyên Đế an ủi:

- Trẫm có ép khanh cưới một mình nằng? Dù gì cũng là danh dự khuê nữ, và lại khanh cũng rất lâu chưa có thê tử, đây là Trẫm muốn tốt cho khanh!

Hoài Nam Vương liền quỹ xuống:

- Hoàng thúc, cầu người thu hồi lệnh, diệt nhĩ trong lòng đã có người khác! Diệt nhĩ nhất quyết không cưới Phùng Dạ Vân!

Vĩnh Nguyên Đế đáp bần:

- Hò đồ!

Tách trà rung mạnh, Quang Tử công công giật nảy người. Hoài Nam Vương cũng thu liễm:

- Hoàng thúc bớt giận!

Vĩnh Nguyên Đế thâm trầm:

- Trẫm không ép khanh, nhưng một lời nói ra tứ mã nan truy, khanh không có phụ thân, Trẫm thay phụ thân khanh định đoạt! Người trong lòng khanh là ai? Trẫm tính toán cho khanh! Ngồi đi!

Hoài Nam Vương đánh miễn cưỡng an vị.

Thịnh Vương đi bộ một vòng quanh hoa viên, thường ngày hắn vẫn hay đến gặp mẫu phi sau khi nghị sự, nhưng hiện tại Vạn Quý phi vẫn bị cấm túc. Hắn lang thang chán chuẩn bị ra về thì thấy một Chương quân Nội vụ phủ dẫn theo mấy tốp thiếu nữ tiến vào Trữ Tử cung. Đứng phải hắn, tất cả đều quy củ hành lễ.

Huỳnh Kiện công công đi cạnh hắn:

- Vương gia, là tử nữ đợt này dự sơ tuyển, đến cuối tháng tư sẽ là chung tuyển!

Thịnh Vương ngấm qua một lượt nữa, bóng dáng cuối cùng khiến hắn có chút chú ý, rất mềm mại yếu điệu lại tỏa ra khí chất thanh cao.

Chương quân Nội vụ phủ nhìn theo ánh mắt Thịnh Vương:

- Nàng ta là Mi Châu tử nữ Hiến thị đích nữ Hiến Tri Châu!

Thịnh Vương lắc đầu cười khê:

- Xem ra phụ hoàng lại sắp bận rộn nữa rồi!

Phùng phủ.

Gia Hỷ ngồi cạnh cửa sổ đọc thư của Triệu Tử Đoạn gửi về, Mi Châu vừa vỡ òa vừa dịch bệnh, tình thế nguy nan khẩn cấp vô cùng. Thành Hầu sắp tới có lẽ một mình phải bốn ba vào vùng địch.

Gia Hỷ đột ngột lo lắng bất an, ở hiện đại, nàng đã từng chứng kiến một lần nạn dịch SARS, khi đó nàng còn học trung học. Mỗi ngày đều hạn chế ra đường, tiếp xúc cái gì cũng phải dùng nước khử trùng và đeo khẩu trang. Người chết rất nhiều, bệnh viện quá tải. Ký ức ấy khiến nàng kinh hoàng.

Gia Hỷ hạ lệnh thả rèm, nàng cúi yếm lựa, phía giữa hai lớp vải yếm cộm lên một vật nhỏ. Qua làn vải mỏng vẫn cảm thấy mát lạnh.

Thay xong y phục, Gia Hỷ cất tiếng gọi:

- Vĩnh Đan!

Vĩnh Đan nhanh chóng đi vào, nhìn về mặt nghiêm trọng của chủ nhân nàng hơi lo lắng:

- Tiểu thư, có chuyện gì ư? Buổi sáng người bị thương?

Gia Hỷ lắc đầu, hồi lâu mới nắm lấy tay Vĩnh Đan:

- Ta có việc rất quan trọng muốn nhờ em!

- Tiểu thư cần gì cứ phân phó, nô tì sẽ làm ngay!

Gia Hỷ im lặng một lúc lâu mới lấy yếm lựa ra:

- Em đến Liên Thành, trao tận tay vật này cho Hầu gia!

Vĩnh Đan cả kinh nhìn chiếc yếm, mặt nàng thoáng chốc đỏ lên:

- Tiểu thư, người là nữ nhĩ, không nên tỏ lộ tình cảm bằng cách này!

Gia Hỷ mơ hồ, đầu óc mông lung:

- Ý em là sao?

Vĩnh Đan chỉ tay vào chiếc yếm thiếu mẫu đơn tí mị, Gia Hỷ ngờ ngẩn một thoáng rồi cũng ngượng ngùng.

Nàng chữa thẹn, cúi nó vào tay Vĩnh Đan:

- Không! Không phải như thế!

Vĩnh Đan cảm nhận được khối ngọc cứng rắn. Tâm trạng liền căng thẳng lên:

- Tiểu thư, người chắc chứ?

Gia Hỷ gật đầu:

- Ta giữ ngọc phủ Tinh gia nếu thấy phương nam gặp nạn mà không đem ra giúp, có phải đã phụ tấm lòng Ngũ thúc ngày trước giao cho ta không!

Vĩnh Đan mím môi:

- Tiểu thư, người tin tưởng em?

Gia Hỷ dụ dằng ním cười, muốn hạ nhân trung tâm phải có lợi ích tương xứng, chuyện nguy hiểm như thế này, cần phải hứa hẹn thật thích đáng:

- Ta thập phần tin em! Chỉ cần em đưa nó đến được Hầu gia, ta sẽ giúp em đòi lại món nợ gia đình từ tay Thái tử!

Vĩnh Đan rung rung nước mắt, dập đầu cảm tạ. Ngay chiều hôm ấy, người của Triệu Tử Đoạn ngụ Bích Ba trang hộ tống Vĩnh Đan gấp rút đến Mi Châu.

Nửa đêm, khuê phòng Gia Hỷ có trộm. Nàng cùng Bối Lan nhائم thuốc mê đến ngủ quên trời đất.

Tùng tắc một trong phòng đều bị xới tung lên, nhưng kì lạ thay, một mẫu bạc cũng không mất đi.

Gia Hỷ thở nhẹ, hạ lệnh giữ kín chuyện này, nàng rõ cái mà đạo tặc nhắm vào chính là vật trong chiếc yếm trên người Vĩnh Đan.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Vận Trù Duy Ác (Trung)

Thịnh Vương phát tay rải bột đậu cho cá chép dưới hồ sen, từng đàn vàng cam óng ánh há miệng đớp đớp bột nước. Nhưng tâm hần lại không hề thư thái, mảy cau lại nặng nề.

Mặt Viện cùng Lữ Định Ân thấy người run lên từng đợt, cả hai cúi mặt đợi trách phạt:

- Vương gia, thuộc hạ vô dụng!

Thịnh Vương đập mạnh bình sứ xuống thành hồ, mảnh sứ vỡ tung tóe, cắm cả vào lòng bàn tay hần:

- Không tìm ra?

Lữ Định Ân rút khăn lụa:

- Vương gia, người cần thận!

Thịnh Vương lau vết máu, thu liễm nội tình:

- Người là biểu ca của năng, người nghĩ đi, ngọc phù đang nằm ở đâu?

Lữ Định Ân lắc đầu, mảy năm nay hần chưa bao giờ đoán được tâm tư năng, năng ngày một xa cách, ngày một lạnh nhạt, làm việc cũng quyết đoán hơn, tựa như thiếu nữ năm mươi tuổi kia đi theo hần hằng ngày không phải là năng hiện tại vậy.

Mặt Viện chấp tay:

- Vương gia, chỉ bằng thuộc hạ bắt một hạ nhân Phùng phủ tra hỏi!

Thịnh Vương hừ nhẹ, từ y phiêu dật xoay người vào trong:

- Điều tra xem người của Phùng phủ gần đây có xuất thành không! Sợ rằng ngọc phù đang trên đường đến Mí Châu! Truy tận giết tuyệt! Chỉ cần lấy được ngọc phù, những chuyện khác không quan trọng!

Mặt Viện cùng Lữ Định Ân nhận mệnh, chuẩn bị thi hành thì nghe âm lãnh giọng nói chủ nhân tiếp tục:

- Điều động âm vệ già trang thô phi, chặn cướp tất cả các chuyến thảo dược từ kinh thành đưa đi, đoàn Ngự y cũng phải thủ tiêu sạch sẽ! Dù dân chúng cả Mí Châu vì nạn dịch mà chết sạch, Thành Hầu cũng không được hỏi kinh!

Mặt Viện hít một hơi dài, chủ nhân đã thật sự nổi giận, cái gì là âm độc, đây chính là âm độc, tuyệt đường sống một thành, tàn nhẫn ra tay như vậy, chỉ có thể là Thịnh Vương. Hần mím môi:

- Tuân mệnh!

Mí Châu.

Hoàn Nhan Viên Hạo ngồi trong thư phòng, tóc đen như mực bụi hồ bằng trăm ngọc, mảy sắt hơn kiếm, thần thái tĩnh lặng chậm rãi đọc ba trang thư báo của Phùng Gia Hỷ, hần cẩn trọng gấp thư đặt trong ngực áo.

Triệu Từ Đoàn đứng bên cạnh:

- Hầu gia! Chúng ta hiện tại phải làm gì?

Hoàn Nhan Viên Hạo ánh mắt băng lãnh thường ngày kẻo lên tia sáng nhu hòa hiếm hoi, hần lấy cẩm bào khoác hồ lên người:

- Cận nữ Tịch Trình Huyền chứa đựng họ tổng Tĩnh gia Ngọc phù đến đây, chúng ta phải đi đón người, càng sớm càng tốt, tránh để đêm dài lẩm mọng!

Triệu Từ Đoàn nhanh chóng chuẩn bị xe ngựa. Tuyệt Tâm quyết định đem theo bốn thủ vệ nữa. Triệu Từ Đoàn bản thân có linh cảm không lành, nhưng Hầu gia luận võ công trong triều này không mấy người hơn được. Tuyệt Tâm cũng là tay kiếm thần thủ trung thành, hần tạm yên tâm.

Hoàn Nhan Viên Hạo rút trường kiếm mang bên thắt lưng, hần nhìn độ lấp lánh mũi kiếm khẽ hải lòng:

- Trong thư Huyền chứa cả nói khuê phòng năng vừa bị trộm tặc đột nhập, khả năng cao là muốn đoạt ngọc phù! Phải băng rừng đi đường tắt, tránh bị phục kích.

Xe vừa ra khỏi cổng trước đã thấy Linh Tề chân nhỏ chạy theo sau:

- Gia! Người cho nô tì theo với!

Thành Hầu nắm lấy tay năng, dịu dàng:

- Chuyến này hung hiểm, năng vẫn nên ở lại phủ!

Linh Tề quẫy quẫy lắc đầu:

- Gia, người đi để nô tì lại một mình sao! Phu nhân...

Hoàn Nhan Viên Hạo thờ dài, không phải hần không biết, mẫu phi cùng thê tử vốn đã chẳng ưa gì Linh Tề, để năng lại, hần cũng không đành.

Linh Tề lay lay tay hần, giọng nói mềm mại như nước:

- Gia, nô tì sẽ không cản trở người!

Triệu Từ Đoàn nhếch môi thoáng nở một nụ cười giễu cợt, nhưng sắc trời vốn không sớm, hần đánh phải lên tiếng:

- Chủ nhân, cứ để Linh Tề cô nương theo, có người bên cạnh, không ai làm hại được cả!

Thành Hầu hơi do dự, cuối cùng cũng miễn cưỡng gật đầu:

- Lên xe đi!

Xe song mã phẳng phẳng tăng tốc, Triệu Từ Đoàn ngồi trước đầu xe cùng Tuyệt Tâm, bốn thủ vệ cưỡi ngựa chiến âm thầm theo sau.

Tuyệt Tâm giật gựa cương ngựa nhìn Triệu Từ Đoàn:

- Tốt nhất người nên vào trong đi. Tránh để bị r ám nắng!

Triệu Từ Đoàn một thân áo đen thêu huyết liên nổi bật lên da trắng như tuyết, đuôi mắt viền đỏ yêu mị mê hoặc. Hần nở nụ cười ngạo mạn:

- Hầu gia cùng mỹ nhân ở đó ta làm sao có thể phá vỡ lạc thú chủ nhân được!

Tuyệt Tâm lắc đầu thờ dài:

- Hầu gia quá đa tình, nguy cấp thế này vẫn phải đưa theo một nữ tử phiền toái!

Triệu Từ Đoàn chậm rãi đeo mạng che mặt giấu đi dung mạo bán nam bán nữ. Thành Hầu trước giờ luôn coi trọng Linh Tề, bắt chấp tất cả bảo vệ năng ta, đòi người ai cũng có duyên có nợ, cứ coi như kiếp trước Thành Hầu nợ Linh Tề vậy.

- Người thì biết gì về ái tình nam nữ?

Tuyệt Tâm cả cười:

- Yên nhân như người chắc rõ hơn ta?

Triệu Từ Đoàn hừ nhẹ không đáp, trên đời hần ghét nhất bị người khác gọi là yên nhân.

Càng về phía nam nắng càng chói chang hơn, không khí cũng oi nồng dần, bụi đất đỏ quạch bám lên thành xe ngựa, Vịnh Đan cùng đám người thủ vệ Bích Ba trang ngày đêm đều không nghỉ, chỉ trừ lúc đổi ngựa ở dịch trạm là tranh thủ dùng cơm qua loa. Cứu người như cứu hỏa, bọn họ nhất quyết không thể chậm trễ.

Mất bảy ngày không dừng, cuối cùng cả hai đoàn người gặp nhau giữa Nam Châu.

Vĩnh Đan lấm lem bụi đất được Tuyết Tâm chuyển lên xa mã Hầu phủ. Nàng hơi ngần ngại, bản thân đã đi đường nhiều ngày, cũng đã hai hôm chưa tắm rửa, đối diện với một nam nhân tôn quý như thế, nàng thật sự sợ thất lễ.

Vĩnh Đan nhảy vội xuống xe chạy đến, Triệu Tử Đoạn mỉm cười đưa ra túi da đầy nước:

- Cô nương uống đi!

Vĩnh Đan rụt rè tiếp nhận, một hơi cạn sạch, nước chảy giọt xuống cổ, thấm ướt một phần ngực áo của nàng. Triệu Tử Đoạn đưa ánh mắt hướng đi nơi khác.

Vĩnh Đan thở phào nhẹ nhõm:

- Nó tí tạ ơn Thiếu giám đại nhân!

Hoàn Nhan Viên Hạo vèn rèm xe, tóc hần hơi rối qua loa búi lên một nửa. Ngồi quan vì đường xa có chút lười biếng, ánh mắt vẫn lãnh đạm như thường ngày.

Vĩnh Đan hành lễ, nâng liếc qua Linh Tề đang tựa vào Thành Hầu, lòng hơi khó chịu cho tiểu thư một chút:

- Hầu gia, tiểu thư có dặn phải trao tận tay người!

Hoàn Nhan Viên Hạo nhận túi hương vội vàng mở, nhìn chiếc yếm thêu hoa mẫu đơn tỏa ra hương thơm nhàn nhạt khiến tâm trí hần có chút bất loạn.

- Tiểu thư còn dặn đồ gì nữa không?

Vĩnh Đan lắc đầu, mắt vẫn hướng về Linh Tề thiếu thiện cảm. Tiểu thư nàng tôn công lo lắng tìm mọi cách bảo vệ ngọc phù đưa đi. Thành Hầu lại nhân nhả ôm mỹ nhân đến nhận.

Giương mặt Linh Tề đen lại, gợn yếm, có phải có tình câu dẫn Hầu gia, vạn thứ có thể giấu ngọc phù vào, sao nhất thiết phải là một chiếc yếm. Vĩnh Đan thu vào tầm mắt biểu cảm nàng ta, hừ lạnh!

Hoàn Nhan Viên Hạo nhét yếm lụa vào ngực áo, hần thông thả phân phó:

- Triệu Tử Đoạn, người cùng bản Hầu thuận đường này đến thủ phủ Nam Châu, đây là nơi phát sinh dịch bệnh đầu tiên, cũng là đi ngang Tĩnh gia. Người của Tứ Hoàng tử đã đợi ở đó tiếp ứng!

Triệu Tử Đoạn hơi cau mày:

- Chuyến này hồi kinh nương nương mới là trọng yếu, người có hay không đã vội vàng?

Thành Hầu nhân nhặt cảm nhận vật trong ngực mát lạnh:

- Mẫu phi không thể xảy ra bất cứ chuyện gì, chúng ta phải trấn áp dịch bệnh trước mới để người đến đó!

Hần nhìn bụi đường nhuộm đỏ rèm xe, gió cát mới thổi ba đã thốc lên mù mịt:

- Tuyết Tâm, đưa Linh Tề cùng Vĩnh Đan quay về, Liên Thành hiện tại bề quan tòa căng, tạm thời cứ đến dịch trạm gần nhất nghỉ ngơi!

Xa mã Hầu phủ cùng thủ vệ nhanh chóng lẩn khuất sau tầng tầng lớp lớp bụi hồng. Tuyết Tâm cũng thẳng cương ngựa một đường quay về.

Tuyết Tâm nhìn trời, ánh nắng đã nhạt dần, không khí cũng dịu đi, sợ rằng không kịp ra khỏi hẻm núi trước khi trời tối. Hần cố sức thúc ngựa chạy thật nhanh, nỗi bất an trong tim cứ lớn dần. Xe ngựa vào đoạn khắp khảnh nhất, một bên là con sông đục ngầu chảy siết vì vừa qua lũ quét, một bên vách núi dựng đứng hiên ngang, đường đi đầy đá tảng chắn ngang.

Vĩnh Đan hơi bâu mồ hôi cùng Linh Tề, nàng có chút khó chịu. Một nô tì thì có tư cách gì bày tỏ thái độ với chủ tử nàng. Linh Tề cau mày nhìn y phục lem luốc của Vĩnh Đan, tự so với xiêm áo sạch sẽ ngát hương bản thân liền nở nụ cười khinh khinh. Không khí trong xe vì thế mà ngột ngạt vô cùng.

Linh Tề lấy quạt lụa phất phơ xung quanh:

- Thật bẩn thỉu!

Vĩnh Đan híp mắt, bao uất ức dồn nén lại:

- Cô nói ai?

Linh Tề cười mỉa mai:

- Trong xe chỉ có hai người, ai bẩn thỉu thì tự biết!

Vĩnh Đan nghẹn giọng:

- Có?

- Ta thì làm sao? Không những cô bẩn thỉu, chủ tử của cô cũng vậy! Tưởng rằng một chiếc yếm có thể bắt được tâm Hầu gia?

Vĩnh Đan cười nhạt:

- Suy bụng ta ra bụng người? Cô nghĩ ai cũng dễ tiện như cô?

Linh Tề trừng mắt lại, cả hai không ai chịu nhường nhịn ai.

Mặt Viên đứng trên đỉnh vách đá, nơi này dễ dàng phục kích nhất, muốn đến Mi Châu nhanh nhất buộc phải qua đây. Ám vệ đã kín đáo mai phục. Vừa thấy xe ngựa có gia huy Phùng phủ phía trên, trước sau đường đi nhanh chóng bị ám vệ chặn lại.

Mặt Viên kéo khăn che mặt, hạ lệnh ám vệ đồng loạt tung ám khí một đường xuống xe ngựa, một mảnh găm vào giữa trán ngựa kéo, ngựa hí mấy hồi đau đớn, đầu ngựa nứt đối, ngựa ngã, xe đổ, cỗ xe gãy ngang gãy dọc lộn nhào mấy vòng.

Tuyết Tâm rút trường kiếm phòng thủ, chớp mắt né tránh loạt ám khí thứ hai, nhìn lại, xe ngựa đã chòng chành muốn rơi xuống lòng sông đang chảy cuộn cuộn. Hần liền tìm cách cứu người.

Vĩnh Đan níu lấy chân Tuyết Tâm lồm cồm thoát khỏi đồng hồ loạn của cỗ xe gãy, khi nàng đứng dậy mới phát hiện chỉ cần bản thân rời khỏi, chiếc xe đang chênh vênh bên bờ sông sụt lún sẽ mất thăng bằng mà rơi xuống, ác ý xoẹt ngang. Vĩnh Đan liền đưa tay ra:

- Bám lấy ta!

Linh Tề chặt vật kẹt trong xe ngựa, nâng trán nàng ta đã rướm máu. Nhận ra cánh tay Vĩnh Đan liền muốn bám vào, nhưng khi vừa giơ tay lên thì đã thấy Vĩnh Đan âm độc mỉm cười, cổ tình ngã vào Tuyết Tâm, lại hạ một cước nghiền lấy bàn tay nàng ta.

Bởi vì trời rất tối, sự việc xảy ra quá nhanh, Tuyết Tâm hiển nhiên không nhận thấy, cỗ xe ngựa cùng Linh Tề tuyết vọng rơi vào lòng sông cuộn cuộn sóng dữ.

Tuyết Tâm hét lên:

- Linh Tề cô nương!

Hần vội theo nhưng không kịp, nhìn gương mặt Vĩnh Đan hoảng hốt không nói nên lời. Hần cau mày, bốn bề bây giờ đã bị hắc y nhân bao vây, Tuyết Tâm rút kiếm khỏi vỏ, tìm cách bảo vệ Vĩnh Đan.

Hần thì thầm:

- Chạy thẳng rẽ trái là cánh rừng, chỉ cần vào đó, chúng ta có cơ hội thoát thân!

Tẩu vi thượng sách, ba mươi ám vệ cùng một tên thống lĩnh đứng trên vách núi kia, dù muốn hay không cũng chẳng thể nào đánh thắng. Tuyết Tâm nắm lấy tay Vĩnh Đan vùng kiếm tìm đường thoát thân.

Mặt Viên nhân nhặt nhìn, hần thật sự đã đánh giá thấp người của Thành Hầu, nghĩ rằng chỉ một tên thủ vệ nhỏ nhoi, nào đâu lại là một cao thủ kiếm pháp. Thoáng thấy đôi nam nữ đã chạm chân đến bia rừng, Mặt Viên nghiền răng:

- Vô dụng!

Tuyết Tâm hết sức bình sinh cùng Vĩnh Đan chạy, trong rừng càng tối, mắt người không thấy rõ đường đi. Ám vệ phía sau không đốt đuốc, chậm rãi thăm dò.

Vĩnh Đan thì thầm:

- Nó thì không đi nổi nữa!

Tuyệt Tâm cúi nằng dựa vào một tảng đá, hần nhận thấy bên cạnh là khúc gỗ mục rỗng ruột, nhưng vỏ ngoài lại rất cứng:

- Cô nương, nghe theo ta, chắc chắn qua mắt được bọn chúng!

Vĩnh Đan trét bùn đất lên mặt, vội vội vàng vàng theo lời Tuyệt Tâm chui vào trong khúc gỗ. Nàng nín thở cầu nguyện.

Tuyệt Tâm cúi xuống kiểm thành đoàn đao, chân bước đi trong bóng đêm không một tiếng động. Hần lên phía sau đám ám vệ, chọn ra kẻ mắt tập trung nhất. Một tay bịt kín miệng, tay kia Tuyệt Tâm cửa đoản đao ngang cổ họng. Tên ám vệ chưa kịp kêu lên đã thấy máu phụt như suối, chết tức tưởi.

Mùi máu tanh lan tràn không khí, Mạt Viện bắt đầu thấy lo lắng, giọng hần trầm đục nhắc nhở:

- Cẩn trọng!

Bằng phương thức này, Tuyệt Tâm hạ tên ám vệ thứ hai ngã xuống, đến tên thứ ba, Mạt Viện ngờ ngợ đoán ra.

Mạt Viện lẳng lặng nắm ám khí trong lòng bàn tay rồi đột ngột hét lớn:

- Tọa!

Ám khí phóng ra tứ bề, đám ám vệ nghe lệnh thống lĩnh liền ngồi thụp xuống, người duy nhất không phản ứng kịp chính là Tuyệt Tâm, hần phải lùi ra sau để tránh ám khí. Cũng vì vậy mà bị lộ hành tung.

Mạt Viện cười gằn:

- Truy!

Vĩnh Đan nghe được động tĩnh, nằng biết đám ám y nhân này đã đuổi theo Tuyệt Tâm, liền vội vã chui ra khỏi khúc gỗ, dùng hết sức bình sinh ra bìa rừng, nằng nhìn theo sao Bắc Đẩu, hướng về phía Nam mà chạy.

Trời sáng, Vĩnh Đan cũng đến được dịch trạm. Nàng đập cửa, vừa thấy thị vệ mang áo Thành Hựu liền gấp rút:

- Cứu người, Tuyệt Tâm đang bị truy sát ở hẻm núi giáp ranh Nam Châu!

Mấy tên thị vệ hơi ngáng người:

- Tuyệt Tâm?

Một vị phó tướng vội khoác trường bào lên:

- Là Nguyên thủ vệ! Nhanh!

Vĩnh Đan biết được mình đã đến đúng nơi, sức lực nằng như bị rút kiệt. Đột ngột ngã xuống không biết gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 73: Vận Trù Duy Ác (Hạ)

Hoàn Nhan Viên Hạo cẩn thận tháo vài yếm, khối ngọc lạnh lạnh tỏa sáng trong lòng bàn tay, hần hít một hơi sâu, phong thái uy nghi bước vào Tĩnh gia Nghiêm Sinh Đường.

Chương quảy hơi uest oái đi ra, Hoàn Nhan Viên Hạo cũng không nói gì, thần nhiên đặt ngọc phù lên bàn.

Chương quảy vừa thấy ngọc phù đã thất kinh, vội vàng mời hần vào trong gấp qua Tĩnh lão thái gia. Hoàn Nhan Viên Hạo mỉm cười, đứng như vậy, ngọc phù của Tĩnh gia chính là có thể điều động vận cân thảo được.

Triệu Tử Đoàn sắp xếp thủ vệ đứng trước Nghiêm Sinh Đường bảo vệ chủ nhân, còn bản thân lên ngựa đến Trì châu Nam Châu. Hai bên đường xác người nằm la liệt, ruồi nhặng mang mầm bệnh mỗi lúc một xa hơn. Triệu Tử Đoàn kéo khăn che mặt lên, đến quân doanh Nam Châu, người của Tử Hoàng tử đã đợi sẵn đó chuẩn bị tiếp ứng.

Chập tối, Hoàn Nhan Viên Hạo cũng quay về quân doanh, hần vừa tắm xong, tóc còn nhỏ giọt thả trần tự do, trung y đồ thẩm vì ướt mà dính sát vào da thịt lộ ra thân hình hoàn mỹ vô song.

Triệu Tử Đoàn khó khăn tiến vào:

- Hầu gia! Có chuyện này...

Hoàn Nhan Viên Hạo không ngẩng mặt lên, tay vẫn mài ghi ghi chép chép số liệu từng loại được tháo:

- Khi nào Ngự Y đoán đến nơi thì phân phó đến từng khu vực, còn nữa, Tĩnh gia chỉ cho đi ba phần, bảy phần còn lại là mụm, khi nào thuốc từ triều đình đến nhớ trả lại!

Triệu Tử Đoàn cảm thấy cổ họng khô rát, không biết phải bắt đầu như thế nào. Hần đánh vòng ra sau bình phong, dùng một khăn vải thô mớng, cẩn thận từng li từng tí lau mái tóc đang sưng nước của Thành Hựu.

Hoàn Nhan Viên Hạo hơi khựng lại, nội tâm dâng lên một cỗ bất an:

- Đã xảy ra chuyện gì rồi phải không?

Triệu Tử Đoàn ngồi xuống đối diện, gương mặt nặng nề:

- Hầu gia, người bình tĩnh nghe thuộc hạ nói!

Hoàn Nhan Viên Hạo ngẩng mặt, miu lam ngưng trọng, mi mắt hơi nhướng lên.

Triệu Tử Đoàn chấp tay:

- Hầu gia, đoàn Ngự Y toàn bộ đã bị ám sát, thuyền chở thảo dược cũng bị đánh chìm!

Hoàn Nhan Viên Hạo hơi siết bút lông trong tay, tự trấn an:

- Không sao! Viêm Thế tử đã cử Hồng Thất tiên sinh đến đây, người này cũng coi như thần y! Chuyện thảo dược trước mắt cứ mụm của Tĩnh gia cứu nạn dân. Sau đó bản Hầu sẽ huy động ngân lượng từ các thôn trang, cửa hàng, sông bạc thuyết phục trả lại!

Triệu Tử Đoàn khẽ đáp rất nhẹ, giọng nói ngập ngừng:

- Hầu gia, Nguyên Thủ vệ trên đường quay lại Mi Châu đã xảy ra chuyện! Tạm thời cả Nguyên Thủ vệ cùng Linh Tề cô nương đều mất tích!

Bút lông trong tay Thành Hựu "rắc" một tiếng, gãy làm đôi, mực đen nhỏ xuống nền giấy trắng loang loang u ám. Gương mặt hần không đổi khác, vẫn ôn nhuận như thường ngày, chỉ là đôi mắt mất hết mọi luồng sáng, thăm thẳm như hố sâu không đáy, lạnh leo đến ghê người.

Giọng Thành Hựu lạc hẳn đi:

- Chắc chắn không có gì nghiêm trọng!

Trong phòng tĩnh mịch không tiếng gió, ngọn đèn dầu lạc tỏa khói từ mù, ngoài trời đột nhiên đi dừng sấm chớp, cơn mưa không báo trước rào rào đổ xuống.

Triệu Từ Đoàn lững lờ lui ra, hần biết, Thành Hầu hiện tại chỉ muốn ở một mình.

Kính thành.

Thịnh Vương nằm nghiêng người trên giường thấp, tí mẩn sẫm soi nhẵn ngọc bích tỷ* đây là món trang sức hần yêu thích nhất, năm mười tuổi bỏ công làm điều giấy mừng sinh thần được phụ hoàng coi trọng mà ban tặng.

Mặt Viên đứng một bên, trên nét mặt vẫn còn to máu:

- Vương gia...

Thịnh Vương không nhìn hần, nhẵn ngọc trong tay lưu chuyển sinh động:

- Bàn Vương đã biết trước ngươi sẽ thất bại!

- Thuộc hạ vô dụng!

Thịnh Vương nâng mí mắt, mỗi mòng trào phúng:

- Câu này bàn Vương đã nghe không ít! Lần này có hay không thu hoạch?

Mặt Viên ánh mắt liền sáng lên, nếp nhăn cũng giãn ra:

- Chủ nhân, mời đi theo thuộc hạ!

Thịnh Vương uể oải ngồi dậy, Huỳnh Kiện công công vội vàng đem gậy gấm đen tuyền thêu kỳ lân kim tuyến đến, cẩn thận vắn kim quan nửa phần tóc, cố định bằng một trăm ngà voi.

Mặt Viên tiếp tục:

- Vương gia, chuyện đoàn Ngự y cùng thuyền thảo được đã xử lý xong, gọn gàng sạch sẽ!

Thịnh Vương đeo nhẫn vào tay, thần nhiên:

- Đơn giản như vậy nếu không làm được thì thật ổng phí công sức bàn Vương nuôi đám âm vệ!

Phía trong giả sơn Vương phủ là một đường hầm nhỏ dẫn xuống địa lao, nơi đây âm tối, ánh sáng duy nhất là ngọn đuốc của Huỳnh Kiện công công.

Mùi ẩm mốc bốc lên từ đất ẩm không dễ chịu, Thịnh Vương nhấc tay áo choàng lên che ngang mặt, căn phòng cuối hành lang có chút tiếng động. Mặt Viên ra hiệu dừng lại, Huỳnh Kiện công công vội đuốc vào, dưới mặt đất là hai kẻ y phục bê bết bản nằm im lìm, nếu không thấy ngực phập phồng thì thật giống người chết.

Thịnh Vương lấy chui kiếm gỗ vào song sắt, âm thanh chất chứa vạng vọng trầm đục.

Nam tử kia trở mình dậy, nhưng hần không gượng nổi, lớp y phục xanh thẫm lộ rõ những vết thương sâu do đao kiếm gây ra.

Thịnh Vương mỉm cười, đáy mắt thoáng giễu cợt:

- Thì ra là Nguyên thủ vệ, thần tin của Ngũ Hoàng đệ! Đám thuộc hạ bàn Vương đứng là không có mắt mà!

Tuyệt Tâm cắn môi nên đau đứng dậy, miệng vết thương vì dùng sức mà rách toạc ra, máu đỏ như suối. Hần nghiêng nát giọng nói:

- Khốn nạn!

Thịnh Vương phất tay, Huỳnh Kiện công công mở cửa ngục, hai tên lính canh liền giữ lại Tuyệt Tâm đẩy ra trước mặt chủ nhân.

Thịnh Vương hơi tiến lại gần:- Bàn Vương thật không muốn hủy hoại một anh tài! Chỉ cần ngươi cho bàn Vương biết ngọc phủ đang ở đâu, bàn Vương sẽ không phụ ngươi!

Tuyệt Tâm nhàn nhạt cười, khoe miệng chảy đầy máu tươi:

- Ta khinh!

Thịnh Vương lướt qua vành tai Tuyệt Tâm, hơi thở hần lạnh lẽo như băng tuyết ngàn năm:

- Bàn Vương rất thích những kẻ trung thành!

Chúy thủ sắt bên xuyên qua lồng ngực Tuyệt Tâm, máu từ miệng hần trào ra. Thịnh Vương nhìn chiếc nhẫn nhuộm đỏ hơi cau mày:

- Một dao này của bàn Vương thật quá mạnh! Vì ngươi tâm tận với chủ tử, bàn Vương cho ngươi cái vinh dự được chính tay bàn Vương tiễn ngươi đi!

Tuyệt Tâm ngã xuống, máu từ cổ họng tràn lên mũi, hai tay vẫn nắm lấy chúy thủ không rời.

Người còn lại là một nữ tử, nàng hồi tỉnh đã lâu, mắt cũng chứng kiến cái chết của Tuyệt Tâm, nàng hơi kinh sợ, thần sắc trắng bệch, run rẩy không nên được.

Thịnh Vương rút khăn lau nhẵn ngọc, liếc mắt:

- Nàng ta là ai?

Mặt Viên cúi đầu:

- Nàng ta ngồi trong xe ngựa cùng cận nữ của Thục Trình Huyền chúa, trên người có lệnh bài Thành Hầu phủ. Hoặc là cung nữ thần tín hoặc là thị thiếp! Y phục quý hiển, trang sức đắt tiền tinh tế, chứng tỏ không phải người thường!

Thịnh Vương hơi ngạc nhiên, cúi người vuốt ve gò má nữ tử không còn huyết sắc, mỉm cười:

- Rất xinh đẹp! Không nên giam ở đây! Nàng tên gì?

Giọng nói nữ nhân khàn khàn mềm yếu cất lên:

- Linh Tề!

Thịnh Vương phất tay xoay người ra khỏi địa lao:

- Đưa về viện bàn Vương!

Huỳnh Kiện công công tuân mệnh, cho hạ nhân đỡ lấy Linh Tề. Lại dọn dẹp thi thể Tuyệt Tâm.

Đại triều mừng một tháng tư.

Nửa tháng qua, tin tốt từ miền nam liên tục truyền về. Dịch bệnh đã dẹp, nạn dân yên ổn, đề điều cũng được tu sửa. Bởi vì sắp đến kì tuyển tú cũng như khảo thí văn võ, việc bình ổn phía nam coi như là đại hỷ sự, đến vừa đúng lúc vừa kịp thời. Thành Hầu một mình xoay sở tốt, Hoàng thượng liền nhìn hần bằng ánh mắt khác, mười ngày liên tục mỗi ngày một chiếu chỉ ban thưởng.

Trước sân rồng Thái Hòa điện, hàng loạt quan viên ngợi khen công trạng của Thành Hầu cùng Tứ Hoàng tử.

Chu Tề tướng chấp tay bước ra khỏi hàng:

- Muốn tâu Hoàng thượng, hiện tại Hoa Quý Tàn nương nương ở dân gian đang được ca ngợi là Bồ Tát hạ thế! Nương nương đi đến đâu, dịch bệnh lui đến đấy, đây là phúc khí của Đại Quốc!

Thịnh Vương yên lặng không nói gì, chuyện này không phải kể sách của Thành Hầu, cái gì mà Bồ Tát hạ thế? Dịch bệnh vốn đã được trấn áp chín phần, Hoa Quý Tàn chỉ cần vào vùng dịch phát số thuốc còn lại, tất nhiên người bệnh sẽ được cứu.

Ở kinh thành, Đại Công chúa bỏ tiền thuê đoàn hát diễn về Bồ Tát hạ thế ca ngợi Hoa Quý Tàn, từ miền nam, Thành Hầu cho các tác gia viết hàng loạt truyền kì về mẫu phi, chẳng mấy chốc nửa phần dân chúng Đại Quốc đều cho rằng Hoa Quý Tàn chính là Bồ Tát thật sự!

Chuyện này nằm ngoài ý muốn của Thịnh Vương, hẳn tuy đoán được ngọc phù Tinh gia sẽ giúp được Thành Hầu, nhưng lại không thể ngờ được, Thành Hầu lại tận dụng chuyện này đến vậy.

Thái tử tiến lên trước:

- Phụ hoàng, Ngũ hoàng đệ cùng Quý Tần nương nương lập đại công to lớn, đây cũng là vinh quang kết thúc sáu năm chân tu cầu phúc thiên hạ của nương nương!

Vĩnh Nguyên Đế ánh mắt thâm nghiêm mà âm áp nhìn xuống, giọng nói sang sảng:

- Trẫm cũng đã cân nhắc kỹ lưỡng chuyện này! Lễ thường làm tốt sẽ được trọng thưởng, đây là vừa khích lệ tinh thần quan viên vừa thể hiện sự quan tâm của Hoàng gia đến cống hiến bậc trung quân ái quốc. Dân chúng đều ủng hộ hiền tài, Trẫm với chuyện này không thể làm ngơ. Thành Hầu cũng Tứ Hoàng tử đời hồi kinh sẽ xem xét ban tước hiệu theo quy chế đương triều!

Thịnh Vương nắm chặt bàn tay thành quyền nên giận, Thái tử một tên dốt nát, cả đời chỉ biết vuốt mông ngựa phụ hoàng. Hắn muốn Thành Hầu hồi kinh, thật ngu xuẩn hết chỗ nói. Thành Hầu ở đây, địa vị Thái tử không phải càng lung lay hay sao. Hoa Quý Tần muốn lấy tư cách gì? Phi? Quý phi? Sáu năm trước bị tội đầy đi, sáu năm sau đột ngột trở thành Bồ Tát vinh hiển hồi cung. Quả thật ban mười năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây.

Triều thần xung quanh chấp tay một tiếng đồng lòng, Thịnh Vương miễn cưỡng làm theo:

- Hoàng thượng anh minh!

Tan triều, Thịnh Vương bức dọc về thư phòng, nhìn một bản văn phòng từ báo, hận ý hần liền nổi lên, dùng một cước gậy đôi án gỗ!

Huỳnh Kiến công công vội vội vàng vàng chạy vào:

- Vương gia bớt giận! Chuyện đâu còn có đó!

Thịnh Vương toàn thân u ám, hơi thở khó nhọc:

- Gọi Mạt Viện đến đây!

Huỳnh Kiến công công đã một tiếng, nhanh chóng cho người dọn dẹp, Thịnh Vương bước qua bình phong vào trong, con giận giữ làm hần khàn khàn ho, máu từ cổ họng nhỏ xuống khăn lụa bạch. Nhìn vệt máu loang dần như cánh hồng phai, lồng ngực nhói lên một cái, đột nhiên hần cảm thấy nhớ nàng, thật sự nhớ nàng đến mức đau lòng.

Mạt Viện đứng bên ngoài bình phong:

- Chủ nhân!

Thịnh Vương thu khăn lụa nhét vào ngực áo:

- Thực hiện kế sách đó đi! Hoàng thượng chuẩn ý đề Thành Hầu hồi kinh rồi!

Mạt Viện tuân mệnh hành sự, vừa quay người đi đã nghe Thịnh Vương ho nhẹ sau rèm ngọc.

Ta biết nam chính hiện tại rất ít đất diễn, nhưng các nàng cứ yên tâm, bởi vì mẩu chốt câu chuyện vẫn xoay quanh nữ chính nên bối cảnh chủ yếu tại kinh thành. Hiện tại nam chính sắp hồi kinh, cơ hội gặp nữ chính nhiều hơn nên sẽ không còn mờ nhạt nữa.

Có những tình tiết ta không viết quá chi tiết vì truyện trước đã nói rồi nên truyện này chỉ nhắc lại. Nhưng nếu các nàng mới đọc mà không hiểu thì cứ bình luận, ta sẽ cố gắng sửa để dễ hiểu khách quan nhất!

À mà các nàng muốn ngược nhân vật nào không? Ngược nữ chính, nam chính hay nam phụ nhỉ?

Nhấn ngọc bích tỷ

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Tạo Hóa Xoay Vắn (Thượng)

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn bầu rượu đục trên bàn gỗ góc vườn đào, tâm tư lặn buốt, vạt áo trắng bay loạn giữa hương thơm hoa cỏ tháng tư.

Triệu Tử Đoạn lặng lẽ đứng sau:

- Hầu gia, tất cả đã chuẩn bị xong, theo lịch trình sáng sớm mai có thể xuống thuyền hồi kinh!

Hoàn Nhan Viên Hạo tự rót một ly, đưa đến:

- Người uống đi!

Triệu Tử Đoạn nhìn rượu lẳng đọng chất đắng, trong lòng cuộn lên đau xót:

- Chủ nhân! Người đừng như thế này nữa! Chưa tìm thấy không có nghĩa là đã chết...

Hoàn Nhan Viên Hạo nghĩ mi mẩn, một đời trước Tuyệt Tâm mất mạng sa trường, Linh Tê vì hần mà bị thiêu chết. Cảnh tượng ấy sống lại hần cũng không thể nào quên được. Một đời này, hần thề dùng toàn lực bảo vệ người thân bên cạnh, nhưng rồi sao, Lục Hoàng đệ vẫn chết, Tuyệt Tâm vẫn chết, Linh Tê vẫn chết. Là hần bắt tài hay là ông trời trêu ngươi, muốn hần phải chịu cùng một nỗi đau đến tận hai lần!

Hoàn Nhan Viên Hạo nhàn nhạt:

- Vậy sao?

Triệu Tử Đoạn không dám trả lời, vì một đạo thánh chi hồi kinh, Thành Hầu đã phải trả giá quá nhiều. Nguyên thủ vệ cùng hần như hai cánh tay phải trái, giờ đây, chính hần cũng uất hận. Nhưng Hầu gia còn phải chịu đựng gấp đôi, Hầu gia coi Linh Tê là tâm can mà bảo bọc, một kích này, chính là khiến Hầu gia chết tâm.

Bên ngoài nguyệt môn, Hiên Liên Tử Tâm vén váy bước vào đào viên, nắng hơi cản môi, che giấu cảm xúc hiện tại.

Triệu Tử Đoạn cau mày, Hầu gia tâm trạng không tốt, ngay cả mẫu phi cũng không gặp, nắng ta đến đây để tự chuốc lấy uý khuất:

- Phu nhân!

Hiên Liên Tử Tâm gật nhẹ đầu:

- Thiếu giám!

Hoàn Nhan Viên Hạo nhích đôi môi vì rượu mà đỏ tươi tựa máu lên, giọng nói ôn nhu nhưng lạnh đậm:

- Nàng về đi!

Hiên Liên Tử Tâm thản nhiên hành lễ:

- Hầu gia, Linh Tê cô nương đã tìm thấy!

Hoàn Nhan Viên Hạo thoáng ngẩng người, Triệu Tử Đoạn nghi hoặc:

- Phu nhân có chắc?

Hiên Liên Tử Tâm khẳng định:

- Sớm nay nàng xuất hiện trước cửa lớn, trên người đầy thương tích, vừa đến nơi đã ngất xỉu. Hiện tại Hồng Thất tiên sinh đang chẩn mạch điều trị!

Hoàn Nhan Viên Hạo nở nụ cười hiếm hoi, ánh mắt ấm áp lên không ít:

- Hối phui!

Linh Tề nằm trên giường gỗ, trên người không nơi nào thiếu vết thương, mười đầu ngón tay vì bị tra tấn mà rỏ máu. Hoàn Nhan Viên Hạo ngắm nàng say ngủ, trong lòng cuộn lên ngàn đợt sóng dữ.

Hắn đợi một ngày, đến chập tối, Linh Tề cũng mờ mắt:

- Gia!

Hoàn Nhan Viên Hạo ôn nhu mỉm cười:

- Nàng tỉnh rồi!

Linh Tề long lanh nước, chớp mắt đỏ ửng, toàn thân nàng run lên từng cơn kinh hãi:

- Gia, Tuyệt Tâm mất mạng rồi! Nó ti tiện mắt nhìn thấy Thịnh Vương dùng đoản đao một nhát xuyên qua tim hắn!

Hoàn Nhan Viên Hạo nắm lấy tay nàng ta trấn an.

Triệu Từ Đoàn đứng ngoài hành lang, gương mặt mỹ hoặc không nhìn ra được vui buồn. Linh Tề trở về, phải hay không phải là quá trùng hợp, Tuyệt Tâm thân thủ một địch mười còn mất mạng, nàng ta liệu yếu đuối to liền thoát khỏi? Nhưng nhìn Thánh Hầu hắn không mở miệng nói được, nếu có nói mười phần Hầu gia cũng sẽ gạt đi.

Triệu Từ Đoàn thu lại biểu tình:

- Chủ nhân, người nghỉ đi, ngày mai còn phải khởi hành!

Kinh thành.

Chiều tháng tư âm áp, Phùng Diễn Dung ngồi cùng Gia Hỷ thêu vỏ gối chặn đệm linh tính, Phùng Dạ Vãn sắp xuất giá, đồ cưới vỏ cùng nhiều, lão phu nhân yêu thương nàng ta nên hạ lệnh cả phủ phải giúp đỡ. Gia Hỷ cũng không ngoại lệ, một lòng vì người khác mà may đồ cưới.

Phùng Diễn Dung đưa sợi tơ lên môi:

- Tí tí nghe tin gì chưa?

Gia Hỷ lắc đầu, vẫn chăm chú vào họa tiết uyển ương trên hồng lẵng:

- Vĩnh Đan về thăm quê nhà, ta cũng lui ra ngoài, chuyện náo nhiệt kinh thành không biết được!

Phùng Diễn Dung bí hiểm cười:

- Mấy ngày trước Tam Thân Vương phủ có yến tiệc, Hoàng thượng cũng đến tham dự, nào ngờ bị hành thích!

Gia Hỷ nhàn nhạt:

- Muội cũng lớn mật rồi đấy! Chuyện gì cũng kể được!

Phùng Diễn Dung bùi môi:

- Vốn là không may, nhưng trong yến có một tử nữ, không rõ nàng ta âm kém đương sai thế nào lại xuất hiện đúng lúc, Hoàng thượng đã giữ lại họ tên, còn không cần phải vào chung tuyền!

Gia Hỷ nhắc nhở thêu đôi kim, hờ hững- Lục cung ba vạn giai nhân, có gì là lạ!

Phùng Diễn Dung lúc này mới cười:

- Đúng là không lạ, nhưng người này tí biết! Là người quen!

Gia Hỷ ngừng mặt, tử nữ nàng có thể quen biết, lại được mời đến yến tiệc Tam Thân Vương, nàng hơi kinh ngạc:

- Hiện Đại tiểu thư!

Phùng Diễn Dung cũng bỏ đồ thêu xuống:

- Lần này nếu như nàng ấy trở thành phi tử, có phải Thánh Hầu như hồ thêm cánh không!

Gia Hỷ thu lại biểu tình:

- Cũng không liên quan đến chúng ta a! Nói Tam ca muội có nà luyện tập chuẩn bị Võ Trạng nguyên kia!

Phùng Diễn Dung vẫn không ngừng mơ tưởng:

- Thánh Hầu về kinh không biết sẽ được phong tước gì! Hầu gia trông thật oai hùng, mặc giáp bảo càng rực rỡ quý khí!

Gia Hỷ nhàn nhạt:

- Từ Hoàng tử còn chưa có hôn thê đấy! Muội cố gắng mà trở thành Hoàng tử phi!

Phùng Diễn Dung xấu hổ, gương mặt nhuận hồng:

- Đại tí! Tí còn chưa có gả đi đâu a!

Gia Hỷ thờ dãi, nàng đã cặp kè một năm rồi, cũng sắp đến lúc xuất giá. Chi là nàng phải gả cho ai, bản thân nàng cũng không rõ. Nàng là đích trưởng nữ phủ Thượng thư, nhưng mẫu thân không còn, gả đi nhiều nhất chỉ là đồ cưới, Phùng Gia Hào còn đó, đại phòng mới là chỗ dựa của nàng ta.

Nàng một tước phong Huyện chúa, gả cao không được, gả thấp không xong. Gia đình thư hương không muốn một nàng dâu có phẩm vị cao hơn cả mẹ chồng. Còn so với hoàng thân quốc thích thì nàng lại không với tới. Nếu có thể gả làm chính thê cũng chỉ cho một kẻ hoàn khổ (quần là áo lượt), điều này nàng thật sự không muốn.

Gia Hỷ nghĩ đến Thịnh Vương, nếu hắn thật sự hết lòng đối đãi nàng, gả vào đó làm Trắc phi nàng có thể sống được không? Một Bạch Cầm Chúc là chính thê nàng phải quý lạy, một Sở Trắc phi nắm quyền nội trạch, một Phùng Gia Hòa khó khăn lắm nàng mới đẩy đi được! Gia Hỷ lắc đầu, thầm bỏ ý niệm vừa nảy ra.

Chập tối, Gia Hỷ vừa tắm xong, nàng ngồi bên cửa sổ đón cơn gió hạ, tóc nàng đen như mực lại không vấn lên mà thoải mái xỏa dài hong khô. Xiêm y mùa hè chỉ là một áo ngoài bằng sa mỏng phủ lên yếm và váy lụa, ngang hông thắt lưng đeo túi hương bạc hà đầu dậu.

Nhánh cây gần cửa sổ xào xạc, gió vô ý thổi tóc nàng bay loạn, Gia Hỷ vội vươn tay đóng kín cửa sổ. Khi quay lại, thần sắc liền kinh hãi:

- Vương gia! Sao người lại ở đây?

Bối Lan đứng ngoài bình phong nghe tiếng động lạ nên lo lắng:

- Tiểu thư, người có cần em giúp gì không!

Gia Hỷ siết khăn tay:

- Không! À mà...có, ta hơi đói bụng, em đến nhà bếp lấy ít cháo đậu xanh đi!

Tiếng bước chân Bối Lan nhỏ dần, Gia Hỷ mới thờnh nhìn nam tử đang ngồi trên giường, hân một thân tử y sẫm màu nổi lên lam da như sử, mảy kiếm họa rõ trên gương mặt cao ngạo.

Thịnh Vương nhìn mỹ nhân trước mắt thần thể mềm mại tỏa ra hương bạc hà thơm nhẹ, tóc nàng hơi ướt, xõa lung tung trên vai, xiêm y mỏng manh như ẩn như hiện chiếc yếm lụa hồng.

- Ta thật sự nhớ nàng!

Gia Hỷ lùi lại, giữ khoảng cách nhất định:

- Vương gia, người nên cẩn thận ngôn hành, người làm thế này chỉ khiến ta thêm khó xử!

Thịnh Vương cảm thấy cổ họng khô rát:

- Bản Vương biết sai, nhưng không thể kìm lòng được!

Gia Hỷ xoay người nhìn hướng khác, một nam tử tuấn mỹ tiêu sái đứng trước mặt nàng nói toàn những lời da diết, nàng làm sao có thể không cảm động:

- Vương gia! Người hà tất phải vậy?

Thịnh Vương đứng dậy, hân dần nàng vào chân tường, ánh mắt kiêu ngạo tràn đầy mê ý. Tim Gia Hỷ đập thình thịch, nàng không dám ngẩng mặt, cũng không thể cử động, thời gian cứ chậm chạp trôi qua.

Thịnh Vương nâng một sợi tóc nàng ngang mũi, như muốn lấy hết toàn bộ hương thơm tinh túy trên cơ thể nàng.

Hồi lâu, hân mới trầm giọng:

- Hỷ nhi, nàng phải đợi bản Vương!

Gia Hỷ ngăn người, đợi hân, là hân muốn nàng đợi hân, nhưng hân đã có thể từ, đợi hân để được gì?

Ngoài bình phong có tiếng bước chân:

- Tiểu thư, em về rồi đây!

Cửa sổ thình lình bật mở, bóng tử y cũng khuất sau màn đêm thăm thẳm, chỉ còn đèn lồng đỏ lung lay nơi hành lang.

Gia Hỷ nhìn theo bóng tối mờ昧, nàng gục xuống nơi góc tường, tình này khó có thể đoạn tuyệt!

Trung tuần tháng tư, tuyết từ cũng đến vòng cuối cùng. Tất cả tử nữ được giữ lại đều để ban hôn Hoàng thất. Nổi bật nhất phải kể đến Vương tử nữ, vốn là Nhữ Hoan Huyền chúa, nàng được ban hôn cùng Tử Hoàng tử, đợi người hỏi kinh sẽ tổ chức hôn lễ. Người thứ hai được ban hôn lại khiến Phùng phủ loạn lên một trận. Nguyễn Tĩnh Hoa vượt qua chung tuyền, so với những tử nữ khác, nàng ta cũng không quá nổi bật, chỉ là Hoàng thượng giữ lại ban hôn cùng với Hoài Nam Vương gia, như vậy, cả Phùng Dạ Vãn cùng Nguyễn Tĩnh Hoa đều cùng vào cửa một ngày, đều có danh phận là Trắc phi!

Chuyện này không lường trước được, cũng coi như không tùy khuất Phùng Dạ Vãn. Lão phu nhân ghen ứ không nói lên lời, Phùng Dạ Vãn là đích nữ tử tử phòng vốn được thương yêu chiều chuộng, trong khi đó Nguyễn Tĩnh Hoa lại là cháu gái bên nhà mẹ góa gấm đến kinh thành. Cả hai hiện tại cũng coi như vai vế ngang bằng, Phùng Dạ Vãn phụ thân chỉ là phó tướng nên Trắc phi cũng hợp lẽ, mà Nguyễn Tĩnh Hoa xuất thân lại thấp, may mắn nhờ nhan sắc phong thái nên mới lọt vào mắt rồng, cũng không thể với đến Chính phi được. Coi như cái hôn sự này Hoàng thượng ban xuống quá thỏa đáng, cả Phùng phủ chỉ biết ngậm bồ hòn làm ngọt mà vui vẻ tiếp nhận.

Chuyện của Nguyễn Tĩnh Hoa gây sốc Phùng phủ chưa bao lâu thì đến tháng năm, Vĩnh Nguyên Đế hạ chiếu chính thức lập Hoàng Hậu, chỉ là vị mẫu nghi thiên hạ này càng khiến quần thần bản tán không thôi.

Vĩnh Nguyên Đế phong Hiền gia Mi Châu một tước Hầu. Lại sắc phong tử nữ Hiền Liên Tĩnh Tú làm Hoàng Hậu.

Một đạo thánh chỉ đưa xuống. Ngự sử liền dâng tấu chương phản đối. Thành Hầu cùng Hoàng thượng vốn là quan hệ phụ tử, Hiền Liên Tĩnh Tú cùng Hiền Liên Từ Tâm lại là ti muội ruột thịt. Như thế quả có chút không hợp lý.

Thịnh Vương nghe triều thần bản luận cũng chỉ cười, Hoàng Đế có đặc quyền của Hoàng Đế, nếu phụ hoàng đã muốn Hiền Liên Tĩnh Tú hóa phượng hoàng, thì một ngàn tên Ngự sử cũng không có cách khiến nàng thành gà rừng được.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Tạo Hóa Xoay Vắn (Trung)

Huỳnh Kiến công công ngồi trong xe ngựa, tay rút tay lên bàn thấp, dù xe chạy tốc độ rất nhanh, đường đi lại xóc nảy, nhưng trà không hề một giọt rơi ra ngoài.

- Vương gia, người đừng lo lắng, nương nương cát nhân thiên tướng chắc chắn sẽ không có chuyện gì!

Hoàn Nhan Viên Thuyết hờ hững:

- Bản Vương cũng chỉ điễn trò theo ý mẫu phi thôi, tính cách của mẫu phi, phận làm con này đã ăn không ít khổ!

Huỳnh Kiến công công cảm thán:

- Nương nương cũng là vạn bất đắc dĩ!

Hoàn Nhan Viên Thuyết cau mày nhân nhặt:

- Chủ nhân của người là ai?

Huỳnh Kiến công công biết sai liền cúi mặt im lặng.

Xe ngựa dừng trước cổng Hoàng cung. Thịnh Vương thu lại thái tình đậm nhạt, trước mặt cung nữ thái giám liền giả vờ hốt hoảng lo lắng vội vội vàng vàng đến Diên Hi cung.

Vạn Quý phi nằm nghiêng trên giường, gương mặt hơi trắng vì đậm phấn dày, môi cũng bợt bặt. Vừa thấy bóng hải tử đến đến liền đuổi hết cung nhân ra ngoài.

Thịnh Vương đến bên cạnh, nhếch miệng trào phúng:

- Mẫu phi gây họa lại để nhi thần dọn dẹp!

Vạn Quý phi thẳng người dậy, mảy đầu móng tay dài đeo hộ giáp* vàng ròng khảm hoa trên quý siết vào chân đến muốn gãy:

- Lãng Mặc! Hoàng thượng đã trả chưa?

Thịnh Vương lại cười:

- Tra cái gì? Tra mẫu phi giả vờ bệnh để được miễn cảm túc hay tra chuyện hành thích ở phủ Tam Hoàng bá?

Vạn Quý phi sợ hãi che miệng Thịnh Vương lại, ánh mắt thống khổ:

- Vốn là mẫu phi nhìn không vừa mắt tử nữ Hiền thị, muốn hạ sát nàng ta, nào ngờ...

Thịnh Vương gần giọng, gương mặt vừa tức giận vừa bất lực, ánh mắt chán chường:

- Mẫu phi người bị sự bình yên giả tạo này dùng tung đến hồ đồ rồi! Tử nữ có thể ngã ngựa chết, trúng độc chết, phong hàn chết, thất lễ với nương nương chết,...sao người lại chọn cách ám sát? Đã thế còn ám sát nơi có phụ hoàng? Giúp người khác may giả y đã là tốt, nhi thần chỉ sợ phụ hoàng nghi ngờ mà không nói ra!

Vạn Quý phi biết sai, im lặng không dám phản đối:

- Lãng Mặc, chuyện cũng đã xảy ra rồi! Bây giờ nàng ta, phụ hoàng có thật tổ chức một đại lễ phong Hậu?

Thịnh Vương hừ lạnh, mi mắt rũ xuống:

- Mẫu phi chuẩn bị tam quý cứu khẩu với nàng đi!

Vạn Quý phi hoang mang, mặt đen lại, thật sự không cam tâm. Thịnh Vương thu tà áo đứng dậy, một câu cuối cùng đánh vỡ mọi hi vọng của mẫu phi mình:

- Còn phải đón Hoa Quý Tẩn hồi kinh! Chưa biết mẫu từ họ nhận tước phong gì?

Vạn Quý phi ngẩng người, trầm mặc hồi lâu, cuối cùng nở một nụ cười miễn cưỡng:

- Hoàng thượng muốn à ta vinh quang hồi cung? Mẫu phi nên phân ưu cùng Hoàng thượng mới phải!

Thịnh Vương thờ nhẹ, mẫu phi hẳn không thể mềm yếu, không thể ngu ngốc càng không thể bị đánh ngã, hậu phương có vững vàng thì tiền tuyến hẳn đây mới yên tâm quyết chiến được.

- Tốt! Người đầu, hằm canh nhân sâm bát bảo để tối nay mẫu phi hậu hạ phụ hoàng!

Vạn Quý phi nhìn bóng Thịnh Vương khuất sau rèm liền gọi cung nhân vào trang điểm.

Sáng sớm ngày tiếp theo thượng triều, Vĩnh Nguyên Đế lờ Hân Phó sứ ra đánh hai mươi đại bản. Lâm bạn với vua như chơi với hổ, mỗi lần trước dâng tấu báo vệ Thịnh Vương còn được trọng thưởng thì hôm nay vì can ngăn lập Hậu mà mang đại tội.

Hoàn Nhan Viên Thuyết giữa triều đứng ra một bên:

- Hoàng thượng, thần là thần tử cũng là hoàng tử, thần cho rằng việc lập Hậu lần này không có gì không đúng. Hoàng thượng cùng Thành Hầu tuy là phụ tử nhưng cốt yếu vẫn là quân thần. Lập Hậu là việc hệ trọng, trung cung trống đã lâu, hiện tại chính là thời điểm thích hợp nhất. Những ai cảm thấy Tử nữ Hiến thị không thích hợp có thể tự đưa ra nhân tuyển!

Lời tâu của Thịnh Vương vô cùng hợp ý Vĩnh Nguyên Đế lại đẩy triều thần vào thế vô cùng khó xử. Hoàng Hậu tuy là mẫu nghi thiên hạ, nhưng cũng chính là thê tử Hoàng thượng. Có quan viên nào dám nghĩ đến việc ép hôn thiên tử? Chưa kể bất kì lời đề nghị nào hiện tại cũng dễ dàng gây ra hiểm nguy kéo bè kết cánh, các Hoàng tử đã trưởng thành, chính sự đang trong giai đoạn nhạy cảm. Phận là triều thần lại bị Hoàng thượng nghi ngờ, thật sống không bằng chết.

Vĩnh Nguyên Đế tán dương Thịnh Vương trước triều, lại hạ lệnh ban thưởng.

Thịnh Vương được miễn mấy ngày triều nhật kế tiếp, có lẽ lần này Hoàng thượng định một lần làm sạch sẽ lời ong tiếng ve để lập Hậu. Hẳn đôi khi cũng thật bất khoan, phụ hoàng hẳn có phải chỉ là hứng thú tạm thời với Hiến thị, hay thật sự nhất kiến chung tình, thời còn là một Vương gia, phụ hoàng hẳn nổi tiếng nhất là phong lưu còn gì? Hoặc giả như có mục đích nào khác?

Huỳnh Kien công công dâng một tờ dài lên, chậm rãi đọc:

- Vương gia, những món đồ ngự ban đã được đưa vào kho phòng, còn đây là danh sách tiến cống của Giang Châu, người có muốn nghe?

Thịnh Vương gõ gậy tay lên bàn ngọc, gật đầu:

- Có gì cho nữ tử không?

Huỳnh Kien công công dừng lại, lướt mắt qua rồi nói:

- Có lụa Giao Tiêu. Đây vốn từ một thương nhân buôn trên châu ở Đông Hải có được, đưa đến Vương gia tỏ lòng!

Thịnh Vương không tự chủ mà lập lại:

- Lụa Giao Tiêu?

Tương truyền lụa này được dệt từ nước mắt người cá, lụa mịn như rong tảo, lấp lánh như đá quý.

Thịnh Vương nở nụ cười nhu hòa:

- Có lẽ nàng sẽ thích!

Phùng phù.

Hôm nay Hoải Nam Vương gia đưa sinh lễ đến hỏi cưới Phùng Dạ Vãn, dù là Trắc phi nhưng Trắc phi do Hoàng thượng ban hôn sẽ khác, lần này Hoải Nam Vương gia rước hai Trắc phi cùng lúc, cần phải vô cùng cẩn trọng. Nếu một trong hai bên có thiên vị sẽ gây ra điều tiếng không đáng có.

Bối Lan bước vào khuê phòng, Gia Hỷ đang cẩn trọng ngắm một vò rượu hoa đào, bởi mùa xuân vừa qua, hoa trong vườn cũng thu được không ít.Bối Lan hơi ngập ngừng, nửa muốn nói, nửa lại không:

- Tiểu thư! Bên ngoài có người cần gặp!

Gia Hỷ không ngừng đầu, đưa lên mũi ngửi hương rượu nồng nồng, mi mắt nàng hơi nhắm lại thường thức, giọng nhàn nhạt:

- Là ai?

Bối Lan vẫn vẻ tà áo:

- Là thuộc hạ bên người Thịnh Vương!

Gia Hỷ dậm dấn, mấy liều cũng cau lại một nét dài:

- Không gặp!

Bối Lan lẳng lặng lui ra ngoài, tiểu thư cổ kì Thịnh Vương, đi đường cũng tránh ngõ, thấy mặt liền né người, thế nhưng Thịnh Vương lại hay tìm đến cửa, khiến tiểu thư vạn lần khó xử.

Thịnh Vương ngồi trong xe song mã khuất sau hèm nhỏ bên hông Phùng phù, Mạt Viện thờ dài đứng bên ngoài:

- Chủ nhân, nàng là nhất quyết không ra!

Thịnh Vương vẻ vượt cuộn lụa Giao Tiêu mềm mịn, cảm giác thanh mát ngập tràn lòng bàn tay, hẳn tương tượng Gia Hỷ may một bộ vũ y, đứng dưới trăng bạc múa khúc Nghê Thường, đẹp đến mức chứng sinh phải lạng thờ.

Thịnh Vương hờ hững:

- Đưa vật này đến cận nữ của nàng! Tùy nàng giữ hay không giữ vậy!

Vật trân quý đến mức nào, nếu không được nàng để mắt đến, có khác gì rom rác bên vệ đường.

Thêm ba ngày nữa, tân Hậu cũng chính thức được sắc phong. Đại lễ vô cùng long trọng, kéo dài từ sáng sớm đến giữa trưa, Hiến Hậu bước qua Ngọ Hoàng Môn tôn quý. Toàn bộ phi tần, hoàng tử đều phải khấu đầu hành lễ với nàng.

Vạn Quý phi nét mặt luôn tươi cười từ ái, không nhìn ra chút tâm tư gì. Khôn Ninh cung được Vạn Quý phi chủ trương trang hoàng so với thời Hiến Hiếu Thánh Đức Hoàng Hậu chỉ có hơn chứ không kém đi. Tuy vậy Vĩnh Nguyên Đế không ban phong hào cho Hiến Hậu, có điều Hiến Hậu vốn không được triều thần ủng hộ, chuyện phong hào này cũng không ai nhắc đến.

Thịnh Vương ngắm lễ phục lộng lẫy ánh vàng thêu trên lụa đỏ Tô Châu của Hiến Hậu, đôi mắt liền chằm chú say mê, lần mới mòng nhếch lên nụ cười kiêu bạc. Khi ánh nhìn của hắn bắt gặp gương mặt Hiến Hậu, chỉ thấy nàng ta ngai ngùng quay đi.

Thịnh Vương nhàn nhạt, Hiến Hậu còn không bằng tuổi của hắn, một tiếng mẫu hậu này, trong lòng chỉ có gọi chứ không có tôn. Huống hồ, hẳn anh tuấn ôn nhuận như vậy, dù cho nàng ta có là Hoàng Hậu, cũng không thể lĩnh đạm chẳng chút động lòng.

Đại lễ kết thúc, liền đến đại yến, Thịnh Vương tìm Gia Hỷ trong đám danh môn tiểu thư, chỉ thấy nàng dùng quạt ngọc che nửa mặt trò chuyện cùng người bên cạnh, dáng điệu nàng mềm mại như nước, thân áo xanh như trời đêm, còn đôi mắt là ánh sao đêm tỏ. Có hòng Thịnh Vương khó rất, nàng vì sao vẫn đẹp vậy, vẫn khiến hắn say mê vậy!

Vĩnh Nguyên Đế nghe lời chúc mừng tán tụng, hồi lâu mới nói:

- Hoàng Hậu tuổi trẻ chưa rõ nhiều chuyện, các nàng trong cung cần phải giúp đỡ!

Bên dưới phi tần đồng loạt hạ hèn. Hiến Hậu phất tay mỉm cười, điệu bộ tuy hoa lệ nhưng vẫn chứa đựng chút gượng gạo:

- Hoàng thượng, thần thiết nghe nói còn một Quý Tân đang hồi kinh?

Vĩnh Nguyên Đế gật đầu xác nhận:

- Đây là sinh mẫu của Ngũ Hoàng tử Thành Hầu, hiện tại sau khi hồi kinh sẽ có thể chế sắc phong từ Nội Vụ phủ. Còn Thành Hầu cũng được sắc phong thành Nhất đẳng Thân Vương, Hậu cứ từ từ, Quang Tự công công sẽ giúp nàng quen việc!

Thịnh Vương siết tay lại, đây là Hoàng thượng muốn thông báo Thành Hầu sẽ được phong Vương, cảnh cáo những kẻ còn lại không được làm càn, gây khó dễ trên đoạn đường hồi kinh.

Lữ Định Ân thì thăm mấy câu, gương mặt Thịnh Vương tươi sáng trở lại, hẳn mỉm cười:

- Phụ hoàng, nhân đây nhi thần cũng có một tin vui!

Vĩnh Nguyên Đế nhướng mày, giọng nói trầm ấm âu yếm:

- Con nói xem?

Thịnh Vương ánh mắt lấp lánh không che giấu sự vui sướng:

- Phụ hoàng, người sắp có tiểu hoàng tôn!

Vĩnh Nguyên Đế cười ha hả, gương mặt giãn ra:

- Thường, cái này phải thường lớn, hôm nay là ngày Hậu được phong, Trẫm lại sắp có tiểu hoàng tôn, phải ban thưởng Nhị Hoàng tửc thật rộng rãi!

Thịnh Vương thờ nhẹ, Bạch Cẩm Chúc mang thai thật đúng thời điểm, cái thai này mười phần phải giữ được đến khi sinh ra đứa nhỏ. Sinh mệnh mẫu tử nặng ta bé như sâu như kiến, cuối cùng cũng là vật hi sinh cho con đường lên ngôi cửu ngũ của hân mà thôi.

Gia Hỷ lẳng lẳng nhắc chén rượu, thời gian nàng xuất giá ngày càng ngắn đi, mà nhân duyên lại càng thu hẹp, nữ nhân có đại quan trọng nhất là hôn sự, vui vẻ nhất là hôn sự mà đau thương nhất cũng là hôn sự. Chén rượu trong miệng nàng dâng lên đắng chát.

Thịnh Vương nhìn hướng đối diện, hẳn thật sự muốn giải thích với nàng, rằng đứa nhỏ Bạch Cẩm Chúc đang mang không phải của hân, rằng hân chỉ muốn đứa trẻ đầu tiên nàng sẽ cùng hân kết tình, nhưng hiện tại hân không thể nói ra, đành phải như ngậm rượu này, đắng trong miệng, càng ngậm lâu càng cay nồng bỏng lưỡi, nhưng nuốt xuống cũng đốt cháy ruột gan không kém.

Thấy Gia Hỷ đỡ tay ti nữ ra ngoài, Thịnh Vương vội vàng bước theo sau. Chỉ là nàng đi quá nhanh, khuất mấy lớp hành lang, hân không đuổi theo kịp, lại vô tình va phải bóng nữ tử áo đỏ như nhung.

Thịnh Vương định thần:

- Mẫu hậu!

Hiên Liên Tĩnh Tử nờ nọ cười rục rở giữa đêm đầy sao đầu hạ, nàng hơi cúi mặt, không rõ biểu tình:

- Vương gia!

Thịnh Vương hơi xóc lại cổ áo:

- Mẫu hậu phải cẩn thận, đi đâu cũng nên có cung nữ thái giám theo hầu!

Thịnh Vương hướng mắt về phía trước, lòng chi muốn đuổi theo Gia Hỷ, hẳn bước vội, vai áo xoẹt ngang Hiên Hậu, nàng ta đứng không vững, liền ngã nhào vào lòng hân.

Thịnh Vương đỡ nhẹ nhân trong tay, hai đầu hàng lang đều om om tới. Huýnh Kiện công công cúi mặt đứng sau như không thấy. Thịnh Vương ôn nhu nờ nọ cười, vòng tay ấm áp thoáng hương rượu siết nữ nhân trong lòng lại:

- Mẫu hậu, hứng thú với bản Vương?

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Tạo Hóa Xoay Vắn (Hạ)

Hiên Hậu nằm nghiêng trên tháp ngắm nghĩa lò huân hương đang lơ lửng tỏa khói mỏng, nàng ta nhìn cung nữ bên cạnh, mới ấn ấn nụ cười:

- *Người nói đây là cái gì hương?*

Cung nữ kia che miệng, không giấu nói vui sướng:

- Là *Mật Ái hương*! *Cái tên...nghe cũng thật tình tứ đi!*

Hiên Hậu cười híp mắt, cả hậu cung như vậy, chỉ mỗi mình nàng được dùng huân hương này, Nội Vụ phủ một năm chế được hai cân hai đều là dành cho nàng toàn bộ.

Hiên Hậu đỡ thất lưng ề ầm đau đứng dậy, đã ba ngày liên tiếp Vĩnh Nguyên Đế nghỉ lại Khôn Ninh cung, nàng đưa tay sờ từng trụ gỗ Từ Đàn son son thiết vàng một, mọi chuyện cứ như trong mơ, nàng đột ngột thành phượng hoàng, mẫu nghi thiên hạ, đứng ở nơi vạn nữ từ chi có thể cầu mà không thể chạm.

Hiên Hậu nhìn lễ phục mới trên bàn, chất vải mềm rũ sinh động, nàng ước mứi lên người, cái này để chuẩn bị cho ngày Hoa Quý Tân hồi kinh, Thành Hầu hồi kinh, cũng là mười mười nàng Hiên Liên Tử Tâm hồi kinh.

Nàng nhìn hai cung nữ bên cạnh:

- *Lộ Hà, Lộ Hải, có phải vị Công công đó nói rằng nếu bản cung không thích chỗ nào liền chỉnh lại chỗ ấy?*

Lộc Tự công công phát phơ phát trợn:

- *Nương nương, chỉ cần người không ưng ý, toàn bộ lễ phục đều phải làm lại!*

Lộc Tự cùng hai cung nữ đều là người hồi môn của nàng, đó là đặc quyền của Hoàng Hậu, không ai có thể có. Nàng được đưa bao nhiêu hạ nhân vào cung là tùy thích, cả Khôn Ninh cung này đều là người của nàng, Hoàng thượng ân sủng nàng, ai có thể làm hại được nàng.

Hiên Hậu tay nắm kéo vàng, xoẹt một đường cắt nham nhở lễ phục:

- *Bản cung thất sự có thể làm vậy? Bản cung có quyền quyết định vận mệnh của họ? Vậy thì đôi cái khác đi!*

Lộc Tự công công thu áo lên, nhanh chóng đi về phía Nội Vụ phủ. Hiên Hậu buồn chán cũng rời cung dạo Ngự Hoa viên. Nàng nhìn tầng tầng lớp lớp cung nữ thái giám cung kính hành lễ, nhìn phi tần dù hờn hăng bao tuổi, vào cung bao lâu gặp nàng cũng phải một đường khép nép, bước chân nàng càng kiêu hãnh, như đang bay trên mây.

Phía xa xa cách đó bán nguyệt, từ y của Thịnh Vương hiện lên trong gió nhẹ, tóc như mực tán loạn trên nền trời mùa hạ, Hiên Hậu siết chặt khăn tay, nàng nhớ lại đêm đầu yến sau sắc phong, hơi rượu hân phả vào gương mặt nàng nồng ấm, đôi mắt hân tình tứ, bản tay cuồng loạn thô lỗ một lượt khám qua khắp người nàng.

Gương mặt Hiên Hậu không tự chủ đỏ lên, Thịnh Vương diêm nhiên đi đến, hành lễ:

- *Mẫu hậu!*

Hiên Hậu ghé mắt nơi khác, gật đầu miễn cưỡng:

- *Vương gia không cần đa lễ!*

Thịnh Vương ôn nhuận rồi đi, Long Diên Hương tỏa ra quyền chớp mũi nàng, huân hương này cả Đại Quốc cũng chỉ có mình hân được Hoàng thượng ban thưởng, chỉ mình hân có. Hiên Hậu lưu luyến nhưng lại không dám nhìn theo, đành cúi mặt

che giấu biểu tình đi thẳng.

Thịnh Vương khuấy xa sau hành lang mới nở một nụ cười sáng như ngọc:

- *Nàng ta đang tương tư bần Vương?*

Huỳnh Kiến công công không dám trả lời, chuyện này vốn là đại tội tru di, Hiền Hậu tuổi còn quá nhỏ, tâm tư nồng nặc, động tâm với Thịnh Vương coi như là tự tìm đường chôn mình.

năm

Giữa mùa hè nóng bức, Phùng phủ có thật nhiều việc phải làm, mà chuyện nào cũng vô cùng quan trọng.

Đầu tiên chính là Phùng Dạ Văn xuất giá. Gia Hỷ nhìn ngày kiệu hoa nâng lên vào Hoàng cung hành lễ với Hoàng thượng. Hoàng hậu mà lòng nàng có chút chua xót, cũng là Trắc phi, chỉ có điều rõ ràng Nguyễn Tinh Hoa mới chiếm được tâm của Hoài Nam Vương gia, cho dù Nguyễn Tinh Hoa hiện tại không yêu, chưa hẳn ngày sau đã không yêu. Phùng Dạ Văn dùng cả đôi mắt đuổi theo một người luôn đuổi theo người khác, liệu có đáng.

Sau hôn lễ, Bối Lan hầu hạ chủ nhân rửa mặt, Gia Hỷ lỏng cẳng trầm mặc, nàng nhìn cuộn lụa Giao Tiêu trên bàn, chất lụa linh lung như chứa ngàn viên ngọc quý, giữa những hàng lụa đều kết một viên minh châu nhỏ, trong đêm tỏa ánh sáng dịu dịu.

Gia Hỷ thờ dài, nàng là trưởng nữ, ngày phải gả đi không còn xa nữa. Có lẽ, thật sự nàng phải dùng đến kỹ năng của nữ tử hiện đại để tìm cho mình một tấm chồng, đảm bảo nàng có cơm ăn áo mặc lại an toàn.

- Bối Lan, tuần sau Thành Hầu hồi kinh, ta có lẽ sẽ phải dự đại yến, em đem cuộn lụa này may vũ y đi!

Vũ y? Bối Lan mỉm cười vui vẻ, đây là tiểu thư nàng có ý định thi hiện tài năng trong đại yến. Có lẽ nhiều ngày nay đối mặt với tình cảm của Thịnh Vương, tiểu thư đã nghĩ thông.

Gia Hỷ thần thờ trong khuê phòng, nàng nền làm gi, múa ballet, hồi năm mười tuổi nàng có học một thời gian rất dài, nhưng trang phục múa ballet hơi tùy tiện, ở thời đại này, nàng chắc chắn sẽ bị chìm trong nước bọt chết. Có điều ballet là điệu múa duy nhất mà nàng biết, nữ chủ cơ thể này chỉ biết đàn ti bà, nhưng Vĩnh Nguyên Đế rất có kỹ loại nhạc cụ này. Tương truyền Vĩnh Nguyên Đế khi còn là thần Vương bị Phế Hậu họ Ngụy cũng là hoàng tẩu của mình đàn một khúc ti bà cướp mất tâm, về sau Hậu cung cũng không ai dám lấy ti bà ra tranh sủng.

Gia Hỷ ngắm nghĩ, cuối cùng quyết định sẽ múa ballet trong vũ y cổ đại, nếu không xuất sắc cũng coi như có chút lạ mắt. Chẳng phải Phan Hiến phi có một Phan Tứ công tử vô cùng được yêu thương hay sao? Hoặc giả như một thiếu niên nào khác tính cách tốt đẹp nhất chút đều được. Nàng chỉ cần một gia đình trong sạch chứa chấp được một Huyền chúa như nàng vào!

Gia Hỷ bắt đầu tỉ mỉ may giày múa, biên kịch vũ đạo, nhốt mình tự tập luyện.

Trên dòng Thần Giang

Thành Hầu đứng trước mũi thuyền, chuyện đi này vốn để tạo nên thanh thế, tốc độ di chuyển không cao, thuyền lại hay dừng bến, mỗi khi đến một địa phương nào, hần cũng có tình truyền ra thông tin rằng Bồ Tát hạ thế Hoa Quý Tàn trị bệnh giúp người không từ nan. Người bệnh đến cầu giúp đỡ, đều là Hồng Thất tiên sinh chẩn trị cho thuốc, Hoa Quý Tàn chỉ cần xuất hiện một lần. Vì vậy đường đi tuy lâu, nhưng càng đảm bảo về phẩm cấp của Hoa Quý Tàn khi hồi kinh.

Sắp đến bến cảng kinh thành, nói Thành Hầu không có chút hồi thì thật không phải, bao nhiêu năm từ cực ở Mi Châu, chẳng phải vì một khoảng khắc này. Hồi kinh, mỗi đêm trước khi ngủ, mỗi bữa trước khi ăn hần đều trần trổ, thật sự vô cùng trần trổ.

Triệu

Triệu Tử Đoàn vén rèm ra ngoài, sóng nước mùa hạ tuy lớn nhưng không khác nghiệt, hần mặc áo lụa đó thắm, tôn lên gương mặt quốc sắc thiên hương, nếu không có nụ cười khi khái thường trực, dáng vóc cao cao mà cứng rắn, dễ nhầm hần là một nữ quan.

- *Hầu gia, khi này vừa ghé qua dịch trạm, thuộc hạ nghe được Hoàng thượng đang chuẩn bị phủ đệ của người, nằm ở Tây Long Sơn!*

Hoàn Nhan Viên Hạo là một tiếng, Tây Long Sơn là một địa phương yên bình nổi tiếng, gần Trúc Lâm viện của Hoàng gia và Hạnh Hoa hồ - nơi nghỉ mát cấp riêng cho Hoàng tộc. Vị trí này không tệ, chính xác hần cũng biết bản thân sẽ là Nhất đẳng Thần Vương. Tuy vậy so với Đồng Thần Kiều khu vực phủ Thịnh Vương đang ngủ, địa thế tựa núi nhìn sông, có thể thấy rõ, Hoàng thượng vốn thật thiên vị người Nhị Hoàng huynh này. Chỉ là cây cao đón gió lớn, kẻ biết nhẫn nại mới thật trang tuấn kiệt.

Kiếp trước, Thịnh Vương một đường hạ toàn bộ huynh đệ, thẳng chân lên ngai vàng, cũng bức hại luôn người phụ hoàng một đời bảo bọc yêu thương hần. Đời này Hoàn Nhan Viên Hạo từng bước từng bước ngang bằng xem ra Thịnh Vương không thể dễ dàng như vậy!

Trung tuần tháng năm, đoàn người Thành Hầu hồi kinh. Tương Đại Nguyên Soái cùng Hoắc Đại Tướng quân từ sáng sớm đã đưa kỵ binh ra bến cảng đón người. Lần này muốn không trọng đại cũng không được, trong đoàn người ngoài nhân vật chính là Bồ Tát hạ thế Hoa Quý Tàn còn có hai vị Hoàng tử là Thành Hầu cùng Tử Hoàng tử, ngoài ra Hầu gia phụ nhân cùng Hiền Hậu một đôi ti muội ruột thịt.

Gia Hỷ ngồi trên lầu lầu, bàn phải đặt trước nửa tháng mới có, cùng nàng chính là Phùng Diên Dung và Phùng Tú Mai. Xe ngựa Hoa Quý Tàn bên dưới đi vô cùng chậm, một phần cũng vì đôi khi có vài người dân liều chết xông vào cầu giúp đỡ. Gia Hỷ nhìn trở diễn, ở hiện đại học qua lịch sử, nàng cũng biết có nhiều vị vua chúa muốn dân chúng tin theo đều ngay tạo một lớp vỏ bọc thần thánh đầy dị đoan. Nàng không phản đối, người dân cổ đại vô cùng sùng bái quý thần, hướng hồ chuyện nàng xuyên qua thân thể người khác rõ ràng đã là chuyện quý thần lớn nhất!

Thành Hầu mặc kim giáp sáng vàng rực, y phục bên trong đó thắm tôn lên gương mặt mũi lệ, mắt phượng sâu dài thâm thúy hút lấy toàn bộ nguồn sáng xung quanh. Nụ cười ôn nhuận như ngọc, có khí độ hiên ngang, có chút bất tuân ngạo nghễ. Gương mặt như tác tượng, khi chất vương giả ấy chỉ có ở những Hoàng tử chân chính, sinh trưởng trong Hoàng tộc khác nghiệt, nơi tôn quý vô song cũng là nguy hiểm vô tận.

Làn da hần nhuyền như bạch ngọc, gân xanh trên bàn tay nắm cương ngựa kia tựa hồ trong suốt. Thành Hầu không phải là một nữ nam có tiếng ở kinh thành, nhưng có lẽ sau ngày hôm nay, mũi mào của hần sẽ được vô số cô nương mới lớn, tiểu thư khuê phòng truyền tai nhau, thành đề tài buồn chuyện không đầu không cuối khắp hàng cùng ngõ hẻm chốn kinh kì.

Phùng Diên Dung bình phẩm:

- *Mấy Hoàng tử đều có dung mạo tương tự nhau!*

Phùng Tú Mai hưởng ứng:

- *Nét mặt ấy có lẽ giống Vĩnh Nguyên để đi, Hoàng thượng mắt phượng, sinh ra các Hoàng tử đều sở hữu!*

Gia Hỷ hộp một ngụm trà lắc đầu:

- *Huy Quận công vậy mà mắt nhỏ hẹp không thần, cũng là ngoại lệ duy nhất!*

Phùng Diên Dung cười cười:

- *Thái tử mới là đáng tiếc, vốn mắt phượng rất thanh lệ, chỉ vì vô độ quá mức, liền sụp xuống như không mở nổi, khiến gương mặt nặng nề!*

Gia Hỷ nhìn Phùng Tú Mai, ước hoi:

- *Lục muội khi nào hạ sinh?*

Phùng Tú Mai tươi cười, nét mặt nhu hòa lại hiện lên tia bất an:

- *Qua tháng tí ti sẽ sinh! Muội thật lo lắng lắm!*

Gia Hỷ im lặng, Phùng Tú Mai từ giây sang bên Hạ phủ bầu bạn cùng Phùng Tú Mị, từ thần thái đến gương mặt đều trưởng thành, toát ra hơi thở của nữ nhân thuần thực, điệu bộ càng mềm mại yếu điệu.

Đoàn ngựa xe vờng lọng đón quý nhân khuất sau cánh cổng Cẩm Thành, dân chúng cũng dần tàn mát ra về. Gia Hỷ vén váy đứng dậy, Vĩnh Đan có lẽ đang đợi nàng ở phủ!

Thái Hòa Điện.

Im lặng như tờ, Vĩnh Nguyên Đế cùng dân Hậu cung đứng trước sân rồng, nhìn Hoa Quý Tàn trang dung trang trọng được chính Quang Tử công công đỡ tay đi vào.

Vạn Quý phi gương mặt cứng đờ, nụ cười không thể không xiên xẹo, lễ phục của Hoa Quý Tàn đồ sộ viền khỏa to vàng thêu bảy phượng uốn lượn. Tóc vấn khuyên kế* ti mi trâm vàng điêu ngọc, nét mặt Hoa Quý Tàn vẫn an nhiên như cũ, không vấn đục hồng trần, tựa hồ mọi vất vả mệt mỏi mấy năm nay chỉ là cơn ảo mộng.

Vạn Quý phi cần mới nghe một vài cung nhân phía sau thì thầm:

- *Hoa Quý Tàn đang mặc lễ phục Quý phi đi!*

Tiếng tuyên chi sang sáng:

"Phụng thiên thừa vận Hoàng Đế chiếu viết. Nay Quý Tân Tương thị hoàn thành chân tu, hành thiện tích đức, dân chúng ca ngợi..."

Vạn Quý phi u u mê mê cùng lục cung quý tử, tự trấn an bản thân không có gì phải căm tức, cổ kỹ nhất hiện tại không phải là Hiền Hậu sao? Muội muội Hiền Hậu chính là phu nhân của Thánh Hậu, có điều loại quan hệ thế này muốn lên mình có thể lên mình, muốn thù địch thì trở thành thù địch.

"...Nay sắc phong thành Nhất phẩm Quý phi, ban phong hiệu Tuyên. Ban kim ấn kim sách chấp chương quyền hành. Khâm thủ!"

Hoa Quý Tân bấy giờ chính là Tuyên Quý phi hai tay nâng thánh chỉ dập đầu tạ ơn. Vĩnh Nguyên Đế dịu dàng nắm tay đỡ dậy, mà hạ nhân phía sau cũng lần lượt quý nhận kim ấn kim sách.

Tuyên Quý phi dịu dàng cười, giọng nói vẫn như mấy năm trước, không chút ác ý, hiền dịu thiện lương, tiến đến:

- Hoàng Hậu vạn phúc thiên an!

Tuyên Quý phi không hành lễ, Hiền Hậu cũng chẳng dám biểu hiện thái độ trước mặt Vĩnh Nguyên Đế, nở nụ cười:

- Quý phi không cần đa lễ!

Vĩnh Nguyên Đế lắc lòng gạt đầu, Tuyên Quý phi thẳng đến trước mặt Vạn Quý phi, lần môi cong lên, đôi mắt lấp lánh không rõ vui buồn:

- Đồng muội muội!

Vạn Quý phi nhìn hộ giáp khám châu ngọc trên đôi tay ngọc ngà của nữ tử đối diện mà trào dâng lửa hận. Khó khăn lắm mới có thể một đao hạ Tuyên Quý phi đến nơi thâm sơn cùng cốc, giết Lục Hoàng tử lại khiến Ngũ Hoàng tử cay đắng nhận một tước Hầu. Nào ngờ hôm nay, Tuyên Quý phi Đồng Sơn tái khởi, thẳng lưng gọi Vạn Quý phi là muội muội! Đối phong hảo tránh vận xấu, đối phong hảo cũng là xóa đi chuyện cũ, từ phong hảo "Hoa" thành "Tuyên", ai dám nhắc đến huyết án năm năm trước.

Vạn Quý phi gương cười:

- Chúc mừng ti ti hồi cung!

Vĩnh Nguyên Đế nắm bàn tay Tuyên Quý phi âu yếm:

- DiênHươngcáccàngtươi, áphitqmhờicómgheoitạiĐườngTâmđiện!

Phi tần bên dưới liền kinh ngạc một hồi, sau cùng chỉ dám lên lên thờ dài. Đường Tâm điện là đầu chửi, nơi Hoàng thượng thường xuyên nghỉ lại, cũng thường thị tâm phi tần. Nay Tuyên Quý phi ngự tại đó, khác nào độc sùng. Lối đồn đại quả không sai, Tuyên Quý phi thời điểm đỉnh cao sủng ái đến mức một dao lấy mạng Ngọc phi, làm loạn hậu cung đến bậc nào cũng không mất mạng, chỉ hạ cấp đến Quý Tân.

Vĩnh Nguyên Đế đích thân đưa Tuyên Quý phi đến Đường Tâm điện, sau khi dẫn đi cung nhân hầu hạ, lại cho lục cung quay về nghỉ ngơi, tránh làm phiền Tuyên Quý phi mới lên triều.

Đại triều ngày mười lăm hằng tháng luôn trang trọng hơn nhật triều thường ngày.

Vĩnh Nguyên Đế ngồi ở ngai rồng nhìn xuống trăm quan viên đang quỳ lạy. Thái tử đứng ở hàng đầu, gương mặt có chút ngái ngủ. Đây là đứa con Vĩnh Nguyên Đế lo lắng nhất, vốn hắn là đích trưởng tử, người thừa vị chân chính, nhưng so khí chất tài năng cùng với Thịnh Vương, Thánh Hậu, Tử Hoàng tử hay thậm chí cả Thất Hoàng tử còn bé đều thua kém.

Hàng thứ hai, Thịnh Vương đang lắng nghe quan viên dâng sớ thì thầm điều gì, mày hơi cau nhưng miệng lại mỉm cười. Vĩnh Nguyên Đế thầm tiếc nuối, nếu ngày đó Thái tử không được sinh ra, hoặc giả Hiền Hiếu Thánh Đức Hoàng Hậu Vương thị không tránh được kiếp nạn, phải hay không phải vị trí trữ quân kia đã là của Thịnh Vương.

Thánh Hậu đứng gần giữa hàng thứ ba, cổ áo, tay áo trung y đỏ thêu hạc vàng lộ ra khỏi triều phục hiện lên khi khải hiên ngang bắt phàm, hắn không đeo gì trên thắt lưng ngoài một mảnh ngọc bội duy nhất chứng minh thân phận. Thánh Hậu hơi nhún vai với xung quanh, thì thoảng có vài quan viên hướng mắt chào hỏi cũng chỉ nhận được nụ cười chiếu lệ.

Trên Thánh Hậu mấy bậc là Tử Hoàng tử, hắn phục vụ quân ngũ, thân mặc giáp trụ Tướng quân, vẫn ánh mắt bất tuân đó. Tử Hoàng tử không phải một đứa con ngoan, luôn gây bất hòa cùng Vĩnh Nguyên Đế.

Quang Tử công công hơi nhẹ giọng:

- Hoàngthượng, đãđếnthờithần!

Vĩnh Nguyên Đế chậm rãi gạt đầu, tức thì một hàng cung nhân dâng khay gỗ khám vàng ngang đầu tiến lên trước sân rồng.

Một tiểu quan thông tri tiếp lấy chiếu chỉ trên bàn cẩn thận mời Thánh Hậu cùng Tử Hoàng tử tiến tới nhận chỉ.

Thịnh Vương về mặt điềm tĩnh, nụ cười hồ hững trên môi, nhưng nội tâm vô cùng xáo trộn. Hắn chưa từng nghĩ đến một ngày Ngũ Hoàng đệ hắn luôn coi khinh, bị đày ải Mi Châu sẽ huy hoàng hồi kinh nhậm tước như thế.

"...NayphongtướccốThánhHậuHoànNhanViênHạotrởthànhNhấtĐẳngThầnVương, giữ nguyên phonghiệu, trởthànhThánh Vương. Tử Hoàng tử Hoàn NhanViênTướng phong tước Nhị ĐẳngThầnVương, trở thành TâyĐịnhVương..."

Thịnh Vương nghe lòng ngực nhói lên, con ho mất kiểm soát kéo đến, trên khăn trắng lại in một vết máu đỏ. Hắn biết bản thân đang tức giận, Hoàn Nhan Viên Hạo đứng ngang hàng với hắn? Điều này, thật sự là một đá kích không nhẹ.

Thánh Vương nhận thánh chỉ, nhận triều phục, ấn tín, khước môi hơi nhếch lên nhàn nhạt nhìn xuống dưới Thịnh Vương với ánh mắt không cam tâm kia, Hoàn Nhan Viên Hạo hừ lạnh, hắn đợi ngày này đã rất lâu rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Một Đoàn Tơ Vương (Thượng)

Gia Hỷ nhìn Giao Tiểu vũ y đặt trên bàn, nâng ướm thử lên người, thật sự không tệ. Tơ lụa mềm mại uốn lượn theo thân mình thon gầy yếu diệu, mỗi cái nhấc chân phất tay đều tỏa ra khí lộ mê người.

Gia Hỷ thần thờ trước gương trang điểm, nâng tờ lông mày dài nhạt màu, gương mặt non nặn vẫn phơn phớt hồng to, Gia Hỷ bôi chút má hồng, chút son môi trong suốt như thạch.

Vĩnh Đan đứng sau, nhẹ nhàng vấn chủ nhân một kiểu phi tiên kể, đây là kiểu tóc nàng hay dùng nhất, thích hợp để ca múa, lại không quá cầu kì. Trên tóc, nàng cài thêm ít hoa ngọc xanh dịu, buộc sa mỏng thả bay tự do, cuối cùng nâng mặc thêm áo ngoài thật kín đáo, thắt lưng chặt không dây một nắm tay che giấu vũ y bên trong.

Vĩnh Đan nhìn một lượt, lại cẩn thận giúp nàng mang vớ, xỏ chân vào đôi hài múa ballet nàng tự tay may suốt nhiều ngày.

Xe ngựa đợi sẵn ở cổng phủ, đã giữa giờ Mùi, Vĩnh Đan nhanh chóng đỡ chủ nhân lên xe vào Cẩm Thành.

Hôm nay là đại yến tẩy trần Tuyên Quý phi, Thánh Vương cùng Tây Định Tướng quân hồi kinh, dịp long trọng như vậy không thiếu hoàng thân quốc thích các loại. Gia Hỷ từ ngày có tước phong Huyện chúa, đa phần đều phải dự các loại yến tiệc như thế này, tuy vậy, chuyện hôn sự của nàng cứ mãi không thành. Nàng đứng là thiên kim phủ Thượng thư nhưng sống dưới tay kẻ mẫu, phụ thân vốn không quá quan tâm, chỗ dựa coi như chẳng có, tính cách nàng lại cứng cỏi, một lần trước Thái Hòa điện từ chối Huy Quận công đã khiến nhiều gia đình e ngại.

Vĩnh Đan đưa bài tử thiếp mời qua ô cửa, xe ngựa lòng vòng thêm mấy đoạn thì dừng lại, Gia Hỷ cũng chậm rãi theo chân cung nữ dẫn đường đi vào.

Cung nữ không đưa nàng đến sảnh tiệc, lại vòng sang Ngự Hoa viên, dưới tán lê đã bắt đầu đơm quả, bóng lưng bạch y Thánh Vương phiêu dật trong gió, tóc hắn vấn hờ chỉ cài quả bằng một trăm ngọc. Giữa cảnh sắc mùa hạ trăm hoa đua nở, hắn như tách biệt khỏi nhân gian, miễn nhiễm bụi trần.

Cung nữ lặng lẽ lui đi, Vĩnh Đan cũng đứng xa hơn một chút. Gia Hỷ tiến đến gần, hành lễ:

- Vương gia!

Hoàn Nhan Viên Hạo xoay người lại, hương thảo được nhân nhặt tóa ra lướt ngang mũi nàng, làn hương ấy nhẹ nhàng lại thanh sạch, có chút vị nam nhân mê hoặc.

- Cuối cùng cũng đã được gặp nàng! Thay mặt dân chúng Mi Châu, bản Vương cảm tạ nàng!

Gia Hỷ đoan trang mỉm cười:

- Vương gia, ngọc phù vốn để hành thiện tích đức, nay sự mệnh ngọc phù đã tròn, cũng là nhờ gặp được đúng quý nhân như người!

Hoàn Nhan Viên Hạo gật đầu, tạ ơn chỉ là hình thức, lễ vật thực sự hẳn cũng đã chuẩn bị để đưa đến phủ nàng. Ngọc phù xuất hiện vô cùng đúng thời điểm, là điều kiện thiết yếu để kế hoạch hồi kinh thành công.

Hoàn Nhan Viên Hạo đi cạnh Gia Hỷ, gương mặt nàng ửng hồng nhìn hoa cỏ xung quanh, có chút ngập ngừng dẫu đang nữ tử thanh tân, nàng im lặng, hẳn cũng bối rối.

- Nàng sống có tốt không?

Gia Hỷ hồ hững, loại câu hỏi này vốn không cần trả lời thật sự, người hỏi câu này đều có chung mong muốn nghe được một câu trả lời, nếu nàng nói không tốt, liệu mất ai quan tâm

- Rất tốt, nhân sinh tươi đẹp!

Thành Vương dừng bước lại, chặn ngang trước nàng, gương mặt Gia Hỷ hơi ngờ ngàng, lần nà có chút cau nhẹ.

Hoàn Nhan Viên Hạo trầm giọng:

- Ta thật tâm mong muốn nàng một đời vui vẻ tự tại!

Hắn đứng là như thế, đôi trước, tất cả những ai gần gũi với hắn đều không có kết cục tốt đẹp. Đời này, là hắn đột ngột xuất hiện, kéo nàng vào những toan tính tranh đoạt, hẳn không muốn nàng thương tổn, không muốn nàng đau lòng.

Gia Hỷ mím môi nhìn đôi mắt linh lung thâm thúy của nam tử đối diện, hoa lê cuối mùa rơi đầy trên đường đá nhỏ, tia nắng hoàng hôn le lói chiếu ngang gương mặt nàng.

Gia Hỷ vội cúi mặt xuống:

- Ta sẽ ghi nhớ!

Trong điện Thái Hòa tung bừng vang lên khúc nhạc, Hoàn Nhan Viên Hạo hơi thờ nhẹ, ôn nhu mỉm cười:

- Ta đưa nàng vào!

Thịnh Vương ngồi cạnh Cửu Hoàng tử, mỗi lần nhếch lên chán chường nghe tên Hoàng đệ kể một câu chuyện vô thường vô phạt. Bên kia, Gia Hỷ ngồi vào hàng ghế thứ hai nữ tử, dung nhan mỹ lệ hơi có tâm sự, trong điện tuy đèn hoa rợp ngời, nhưng dưới mắt Thịnh Vương tất cả đều lu mờ từ khi nàng xuất hiện.

Cửu Hoàng tử nhìn theo ánh mắt Thịnh Vương, giọng cộc nhối:

- Nàng ta không phải nữ nhân trong sạch, Ngũ Hoàng huynh vừa được phong tước đã vội vã bám theo!

Thịnh Vương hơi nâng mí mắt, ý muốn nghe tiếp câu chuyện. Cửu Hoàng tử lại trào phúng:

- Vừa rồi đệ cùng mẫu phi có đi qua Ngự Hoa viên, liền thấy nàng ta đang dây dưa với Thành Vương! Hoàng huynh nghĩ xem, ngày trước là mẹ hoặc Tam Hoàng huynh, bây giờ rù quyền Thành Vương!

Hoàn Nhan Viên Thuyết hồ hững:

- Cũng coi như có bản lĩnh!

Vừa hồi kinh đã muốn đoạt thiên hạ, tranh nữ nhân của hắn, Hoàn Nhan Viên Hạo cũng thật có bản lĩnh đi!

Cửu Hoàng tử ha hả cười:

- Sao lại là bản lĩnh, người như nàng ta phải gọi là vô sỉ!

Vĩnh Nguyên Đế cùng Hiền Hậu bước ra, đại diện đang ồn ào liền im lặng hành lễ. Dưới Đế Hậu chính là hai vị Quý phi ngự song song nhìn xuống sảnh tiệc. Một hồi chúc tụng qua đi, liền khai tiệc.

Gia Hỷ hơi hồi hộp, nàng không rõ hôm nay có hay không cơ hội trở tài, nhưng nếu được, nàng phải nắm chặt, Hoàng thượng đang vui, sắp đến kì khảo thí năm nay, nếu ghi nhớ nàng nhiều hơn một chút, khả năng được ban hôn cũng cao hơn. Không phải đồ sinh đều là gia đình thư hương hay sao, khẳng định qua đó nàng sẽ sống tốt đi, chẳng còn bị u u mê mê trong đại môn trạch đấu.

Thịnh Vương phi cùng Thành Vương phi đều có mặt, hai nàng đều ngồi cạnh tướng công. Có điều, so với nét nhàn nhã của Hiền thị thì Bạch thị bụng tuy mang thai nhưng đôi mắt lộ rõ nét mệt mỏi. Duy nhất lần da nàng bóng mịn, cơ thể cũng mập lên một vòng cho thấy thai kì vô cùng tốt.

Tiệc đang hồi sôi động nhất, mấy màn thanh binh ca cũng qua đi. Gia Hỷ đã uống hai chum rượu, thân thể có chút ửng hồng khiến người khác nhìn vào dễ dàng mê đắm. Gia Hỷ cũng tự thấy hôm nay từu lượng nàng kém hơn thường ngày.

Cửu Hoàng tử chấp tay đứng dậy:

- Phụ hoàng, nhi thần nghe nói Thục Trinh Huyện chúa có tiếng đàn rất êm dịu, đã từng một lần biểu diễn ở Bạch Lưu hồ, hôm nay thật sự rất muốn nghe!

Gia Hỷ cau mày, Cửu Hoàng tử bộ dạng kiêu ngạo, có chút phách lối Hoàng tộc, lại là con út nên vô cùng được cưng chiều, Hoàng thượng hẳn sẽ đồng ý đi. Có điều, rõ ràng Châu Lệ phi muốn hãm hại nàng, biết nàng ngày đó đàn một bản ti bà lại cả gan đề cử lên Hoàng thượng - một người có uẩn khúc với ti bà.

Thịnh Vương không nói gì, bản lĩnh cảm nàng đã có kẻ sách ứng biến. Bên kia Thành Vương nhấp một hơi rượu, chăm chú ngắm thần thái nàng. Tây Định Vương cả cười, tay gõ theo nhịp phách một ca khúc đang thịnh hành.

Vĩnh Nguyên Đế thật sự đồng ý, Gia Hỷ đứng lên hành lễ:

- Hoàng thượng, thần nữ với lời đề nghị của Cửu điện hạ có chút bất ngờ, đã rất lâu còn chưa động đến cầm nghệ, vốn là trước khi vào cung có chuẩn bị một điệu múa, nếu Hoàng thượng, Hoàng hậu cùng chư vị ở đây không chê, thần nữ xin được dâng lên!

Cửu Hoàng tử hừ lạnh, thẳm một tiếng:

- Xảo biện!

Vĩnh Nguyên Đế từ ái nhìn Hiền Hậu, lại gật đầu:

- Rất tốt, ăn chuẩn!

Gia Hỷ thở nhẹ, coi như cửa này đã có thể ứng phó:

- Tạ ơn Hoàng thượng!

Tiếng nhạc vang lên, khúc nhạc này vô cùng thông dụng, tuy vậy bài múa ballet này là do nàng biên soạn, vô cùng lạ mắt mới mẻ. Gia Hỷ lùi ra sau bình phong thoát áo ngoài, nhìn vũ y Giao Tiêu tỏa sáng hơn cả ánh nến giữa điện, tim nàng nhẹ đi một chút.

Trong mờ ảo ánh đèn, dịu êm tiếng sáo, Gia Hỷ như tiên nữ hiện lên. Tây Định Vương phất tay qua trước đôi mắt thâm thúy u lam của Thành Vương:

- Ngũ Hoàng đệ? Ngũ Hoàng đệ?

Hoàn Nhan Viên Hạo gạt tay hẳn sang một bên, Tây Định Vương cả cười, không nói gì. Hoàn Nhan Viên Hạo lòng dâng lên một cổ lo lắng, lần da trong suốt của Gia Hỷ dần ửng hồng, má mỗi đều sung huyết hơn, giống như đang bị...kích tình. Hắn nhìn về vị trí nàng ngồi, thật sự, có chút bất an!

Thịnh Vương hơi ngờ ngàng, tâm trạng biến đổi cực kì nhanh, nàng tiếp nhận lựa Giao Tiêu của hắn, phải hay không phải chính là tiếp nhận hắn. Mỗi lần nàng nhấc tay đều mang theo mị lực mê người, thật sự hẳn chỉ muốn ngay lập tức đem nàng ra khỏi đây, tránh đi hàng trăm cặp mắt đang sắc soi thềm muốn của đám hoàn khố hoàng thân quốc thích kia.

Hoàn Nhan Viên Hạo cảm thấy nghi ngờ ngày càng lớn liền ra hiệu Vĩnh Đan đem bình rượu của Gia Hỷ đến, hẳn rót chất rượu mờ đục ra ly, đưa ngang mũi, hương rượu hạnh hoa tinh khiết quen thuộc không lẫn tạp. Đây là đại yến hoàng cung, do Hiền Hậu đứng ra tổ chức, người có khả năng ám hại Gia Hỷ chín phần là đám phi tần. Nhưng một Huyện chúa nhỏ bé như nàng, ai bỏ công sức như thế!

Hoàn Nhan Viên Hạo đặt ly rượu của nàng xuống bàn, nhỏ giọng sai sử cung nữ đổi cho Gia Hỷ bình rượu khác.

Màn múa kết thúc, đại yến ngưng đọng như tờ, khúc nhạc tuy cũ nhưng vũ điệu quá mới, khi kết hợp lại tuyệt diệu đến không ngờ. Tuyền Quý phi nâng tay vỗ lên ba tiếng thanh thúy, cả đại yến như vỡ ra, lại ồn ào nổi lên khen ngợi.

Vĩnh Nguyên Đế gật đầu:

- Rất tốt! Rất lạ mắt! Xem ra Thục Trinh Huyện chúa cũng là người thú vị! Ban thưởng!

- Tà on Hoàng thượng!

Tây Định Vương nâng mày khiêu khích, mắt phượng linh anh có chút giễu cợt:

- Huyện chúa mỹ mạo vô song, có thể đến đây rót mời bản Vương một chum rượu?

Gia Hỷ hơi cau mày liễu, gương mặt hơi đỏ có chút bất ngờ, nổi lên ủy khuất, bảo nàng rót rượu? Đây chính là trực tiếp coi nàng như một ca kĩ hoặc vũ cơ tùy ý lăng nhục.

Sinh tiệp lại có chút lặng đi, tuy vậy đều một bộ dáng vui vẻ khi người khác gặp họa, Tây Định Vương là kiểu người ngang bướng, đã muốn ắt phải làm được, huống hồ bản thực chân chính Hoàng tử, Gia Hỷ chỉ là một Huyện chúa nhỏ bé, dù muốn hay không muốn, Gia Hỷ cũng coi như khó lòng từ chối!

Hoàn Nhan Viên Hạo gạt tay Tây Định Vương, ánh mắt tối sầm lại, có điều, giữa đại tiệc, Tây Định Vương không muốn rút lại lời nói, liền cố chấp tiếp tục. Hoàn Nhan Viên Hạo siết tay, chân phản nàng đã trúng mị được, nếu không nhanh chóng ra khỏi đây, sợ rằng sẽ có chuyện thất kính xảy ra.

Gia Hỷ vẫn đứng yên, mỗi nàng bị cắn đến mức muốn chảy máu, trên ngai rồng, Đế Hậu cũng không động tĩnh gì, dù sao Tây Định Vương cũng là Hoàng tử, rót rượu cho bản, nàng không làm chính là coi thường Hoàng tộc.

Thịnh Vương nâng cao ly rượu, chưa kịp mở lời đã nghe bên kia vang lên giọng nói âm lãnh cao ngạo.

Hoàn Nhan Viên Hạo đứng dậy:

- Bản Vương không ngờ Huyện chúa tuyệt sắc lại có một thân tài hoa! Chum rượu này, bản Vương mời nàng!

Cung nữ dâng khay ngọc lên, Gia Hỷ nhận ly rượu, trong đôi mắt sâu thẳm như có chút ý tứ cảm tạ, nâng mím cười nhìn Thành Vương:

- Tà Vương gia đã khen ngợi! Thân nữ thật thấy hổ thẹn không xứng!

Tây Định Vương ca cười, xem ra Ngũ Hoàng đệ bản thật sự để tâm đến mỹ nhân này, lời đồn kinh thành quả không sai, nàng có mị hoặc đặc biệt, hiện tại cả Thịnh Vương lẫn Thành Vương đều muốn giành son lại muốn mỹ nhân, cuộc chiến này thật ngày càng khốc liệt.

Gia Hỷ nhận thêm hai ba chum rượu từ vài người mời, thì lui ra ngoài. Nàng không rõ vì bản thân đã dùng toàn bộ sức lực hay rượu thật sự quá mạnh, cơ thể nàng đã có chút phản ứng, đầu ong ong đau ê ẩm, môi khô rát, trong lồng ngực cuộn lên một luồng hơi nóng bỏng.

Gia Hỷ được Vĩnh Đan đỡ trên hành lang dài hẹp, nàng phải đến khách phòng thay y phục, phải rửa mặt để tỉnh táo hơn. Đột ngột Thịnh Vương xuất hiện.

- Hỷ nhi!

Gia Hỷ nhìn từ y tím sẫm của nam nhân trước mặt, lơ mơ đoán ra, nàng gần như mất thăng bằng bước đến:

- Tham kiến Vương gia!

Thịnh Vương cau mày lại, bộ dáng nàng, rất không thích hợp, nàng luôn đoan trang yếu điệu, không có kiểu là lời gọi tỉnh thế này.

Thịnh Vương hơi gấp rút sai sử Vĩnh Đan:

- Đi, lấy nước ấm cho tiểu thư nhà ngươi!

Vĩnh Đan hơi bối rối, Thịnh Vương cùng tiểu thư cô nam quả nữ chung một chỗ, trời đất tối, nếu để người khác thấy được, danh tiết tiểu thư sẽ thế nào. Và lại Thịnh Vương có thật không nhân cơ hội này làm ra chuyện không đúng đắn.

Ánh mắt Thịnh Vương như nổi lửa giận:

- Căn bản Vương lặp lại?

Vĩnh Đan cắn môi thì lễ ba chân bốn cẳng chạy đi tìm nước nóng.

Gia Hỷ gần như đã mơ màng, người tóa ra hương vị từ từ mê hoặc, hơi thở nàng nóng rẫy, bất giác cảm thấy một thân nam nhân mát lạnh liền ngã người vào:

- Giúp ta!

Thịnh Vương nghe cổ khô đắng, nhìn vũ y Giao Tiểu trên người ngọc tựa tiên nữ, lồng nổi lên một loại ham muốn chiếm hữu mãnh mẽ không thể diễn tả được.

Bên kia đại yến, Hoàn Nhan Viên Hạo gấp rút ra đi theo nàng. Bản biết rõ nàng trúng mị được, nhưng không cách nào thoát nhanh ra khỏi đám người mời rượu. Hiện tại thật sự, bản vô cùng lo lắng, lồng cuộn lên sóng dữ.

Phía góc tối, Thịnh Vương ngồi đó chờ Gia Hỷ trong lồng, hơi thở nàng mềm mại tóa ra âm thanh mị hoặc. Con gió mùa hạ không xua hết luôn khí nóng tan tóa trong kính mạch nàng. Thịnh Vương dường như có dường như không muốn đặt lên môi nàng một nụ hôn.

Tất cả lọt vào mắt Hoàn Nhan Viên Hạo, bản cười gằn, mắt thâm u càng thẳm màu hơn, liền lao đến bên nàng như tên bắn, bá đạo nắm lấy tay Gia Hỷ kéo về người mình:

- Nhị Hoàng huynh! Đã làm phiền!

Thịnh Vương phui tà áo, trong mắt chứa đầy lãnh ý:

- Viên Hạo!

Thành Vương gằn gằn giọng:

- Ngươi phải gọi là Lăng Thần mới đúng!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Một Đoạn Tơ Vương (Trung)

Thịnh Vương nghe giọng điệu ý tứ mỉa mai của Thành Vương thì cả cười, tuy vậy đôi mắt vẫn có lửa giận:

- Ngũ Hoàng đệ, đệ hành động thế này, bản Vương còn nghĩ Thực Trình Huyện chúa là Vương phi của Thành Vương phủ!

Hoàn Nhan Viên Hạo nâng mắt:

- Vốn dĩ là bằng hữu, cũng nên có chút giúp đỡ, Hoàng huynh, thấy người gặp nạn không nên thừa nước đục thả câu!

Thịnh Vương lạnh lùng đứng dậy, tay đã nắm thành quyền, ngữ điệu không hề nề nang:

- Bản Vương đã từng nói một lần, hôm nay nhắc lại lần nữa, nàng - là - của - bản - Vương!

Hoàn Nhan Viên Hạo thanh âm lãnh đạm:

- Để xem nàng có muốn hay không đã!

Triệu Tử Đoạn xuất hiện thần bí, gỡ rối cục diện:

- Chủ nhân, xe ngựa đang bên cổng Tây! Đại yến cũng đã tàn!

Hoàn Nhan Viên Hạo xúc lấy Gia Hỷ lên tay, nhân nhật biểu hiện:

- Nhị Hoàng huynh, thất lễ!

Thịnh Vương nhìn theo bóng Hoàn Nhan Viên Hạo ôm lấy mỹ nhân rồi đi, tay bắt gác nắm chặt. Thành Vương có thể cảm tính hành động, nhưng hẳn thì không, đây là cấm địa Hoàng cung, hẳn ngàn lần không nên nóng vội.

Triệu Từ Đoạn tự mình đánh xe ngựa, Già Hỷ mềm mại rũ người nằm bên trong, hơi thở nằng nằng nóng bỏng, toàn thân ửng hồng rịn một lớp mồ hôi mỏng.

Hoàn Nhan Viên Hạo ngồi cạnh, tay rót tách trà, chỉ là, bàn tay hắn đột ngột run lên, hốc mắt như muốn tỏa nhiệt, cả người dần lan tràn cảm giác thêm khát. Là mị dược. Hoàn Nhan Viên Hạo tuân tự nhớ lại, liền phát hiện sai lầm chết người. Ly rượu hắn rót ra từ bình ngọc của nàng vốn dùng để kiểm tra, chỉ là sau đó không cẩn thận vẫn đặt trên bàn, có thể lúc mời rượu giải nguy, hắn đã nhầm lẫn mà uống phải.

Hoàn Nhan Viên Hạo biết hạ thân đã phản ứng, bên cạnh hắn, Già Hỷ cắn môi khe khẽ một tiếng rên nhẹ. Lòng Hoàn Nhan Viên Hạo như có mèo cào, khó chịu đến cực điểm, nhưng vẫn cố gắng trấn tĩnh.

Già Hỷ mơ mơ màng màng, mị dược khiến cơ thể nằng nằng lên thêm muốn kì lạ, nặng như rắn nước trơn mềm trượt vào lòng nam tử ngồi cạnh, môi mọng "um!" một tiếng ngọt ngào.

Hoàn Nhan Viên Hạo đưa tay lên bầu má nằng nóng hực hừng, tách trà trên bàn gỗ nhỏ chưa kịp uống bị đường đi xoắn nảy mà rơi xuống. Hoàn Nhan Viên Hạo bình tĩnh, hẳn dốc cạn bình trà lạnh vào miệng, cố áp chế luồng khí nóng, nhưng giọt trà cuối cùng vừa trôi qua cổ họng, cảm giác khát khao lại lần nữa bùng lên.

Hoàn Nhan Viên Hạo mở cửa xe, lời nói kèm chút bất lực:

- Dừng xe lại!

Triệu Từ Đoạn kéo cương ngựa, vừa chạm vào bàn tay bóng rắt của chủ nhân liền hoảng hốt:

- Vương gia, người sao vậy? Trùng độc? Thuộc hạ đối hướng đến Vương phủ truyền Hồng Thất tiên sinh!

Hoàn Nhan Viên Hạo khó nhọc lắc đầu:

- Tạm thời đưa Huyền chúa quay về, đừng để ai phát hiện, cứ nói nàng vô ý uống say!

Triệu Từ Đoạn nhìn hai bên đường vắng vẻ tối đen, lo lắng:

- Vương gia, người ở đây không tiện!

Hoàn Nhan Viên Hạo xoa tay:

- Bàn Vương với nàng cùng một chỗ mới là không tiện!

Hoàn Nhan Viên Hạo bước xuống, hơi lạnh ban đêm từ lòng sông phả vào mặt khiến hắn có chút thanh tỉnh. Triệu Từ Đoạn thúc ngựa biến mất trong màn đêm.

Cầm Thành,

Yến tặc đã tan từ lâu, nhưng Thịnh Vương vẫn cô độc trên hành lang, tay ôm bầu rượu đục. Huỳnh Kien công công lo lắng:

- Người uống ít thôi!

Thịnh Vương thờ ra hơi rượu, mắt đã có chút phẫn hồng:

- Hôm nay phụ hoàng nghỉ ở đâu?

- Dạ, Đường Tâm điện!

Thịnh Vương lười nhác đứng dậy, thân mình hơi lão đạo:

- Đến Diên Hi cung!

Theo quy tắc Hoàng gia, Hoàng tử từ năm ba tuổi đều được ban cung riêng, một số trường hợp ngoại lệ như chính Thịnh Vương, hẳn được phụ hoàng yêu thương hơn người, nên mẫu phi ôm nuôi đến tận mười tuổi. Còn lại các loại Thân Vương, nam quyền hoàng thân nhập cung đều không được ở lại ban đêm, ngoại trừ khi có chỉ dụ Hoàng thượng. Tuy vậy Thịnh Vương với chuyện này không quá quan trọng, hẳn thường xuyên nghỉ lại Diên Hi cung hoặc An Khá cung - nơi ở lúc còn là một Hoàng tử. Hoàng thượng cũng chưa từng trách phạt bao giờ.

Thịnh Vương sặc mùi rượu vào thiên điện, Vạn Quý phi cau mày, hiếm khi hắn lại không kiểm chế tửu lượng như thế này, liền nhanh chóng sai sử cung nữ chuẩn bị nước ấm hầu hạ.

Thịnh Vương ngấm người trong bồn gỗ thông, thân thể có thoải mái hơn đôi chút, nhưng men say vẫn khiến hắn dâng lên dục vọng. Hẳn chưa bao giờ tự ép buộc bản thân, liền như lệ thường kéo cung nữ đứng cạnh hầu hạ vào trong bồn tắm.

Đôi mắt nam nhân nóng rực tham lam nuốt lấy phần xương quai xanh kiều diễm, bàn tay thô lỗ xé toạc y phục. Cung nữ kia hét hoảng đẩy hắn ra, ánh mắt van xin bất lực:

- Vương gia, tha cho nô tì!

Thịnh Vương nhàn nhạt cười, đoạn thời gian này hình như ai cũng muốn chống đối lại hắn. Bàn tay vẫn không ngừng lại, hắn đặt cung nữ lạ mặt dưới thân, đôi mắt đã nổi lên vân đỏ:

- Bàn Vương không xứng để người hầu hạ? Hay người muốn trèo lên người phụ hoàng?

Nàng ta hai tay che bầu ngực, nước mắt đã rơi xuống, tóc tai tán loạn, giọng điệu thấp phần run rẩy:

- Điện hạ, nô tì không có, thật không có! Nô tì không muốn mạo phạm người! Chỉ là nô tì đã có ý trung nhân, người tha cho nô tì!

Thịnh Vương buông tay nàng ta ra:

- Bàn Vương còn chưa đến mức muốn thỏa mãn phải ép uống nữ tử!

Cung nữ kia như được giải thoát, thờ phào, vội vàng chỉnh lại áo xống, dăng khăn mềm trung y lên.

Huỳnh Kien công công đứng ngoài bình phong, nghe rõ động tĩnh liền nhỏ giọng:

- Vương gia, có cần nô tì chuẩn bị một mỹ nhân khác?

Thịnh Vương nhàn nhạt lắc đầu, tóc ướt thả lỏng, bước ra ngoài:

- Đi dạo, có lẽ sẽ thanh tỉnh hơn!

Vạn Quý phi nhìn nhí từ đơn bạc ra ngoài giữa đêm lạnh, có chút đau lòng, bước vào phòng tắm, thấy cung nữ chưa kịp lau dọn, mắt đỏ như vừa khóc liền sinh chán ghét:

- Diên Hi cung làm sao lại có loại hạ nhân thanh cao như người? Bàn cung thật nuôi không nổi!

Hồ Phách biết ý, vội cho người lôi cung nữ kia ra. Liền nghe giọng chủ nhân nhàn nhạt:

- Chê hài tử bàn cung không đủ tư cách để người hầu hạ? Ban cho ngựa đực gầy xéo, xem người còn trung trinh tiết hạnh với ai!

Hồ Phách cả kinh, lăm bắm một tiếng:

- Nương nương!

Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt Vạn Quý phi híp lại, lộ rõ tia lãnh khốc, Hồ Phách cũng đành phải ngậm miệng im lặng thi hành.

Ai cũng biết ngựa đực có phần hạ bộ to lớn đến mức nào, đặc biệt với Vạn Quý phi, đúng là không thể sống. Hồ Phách thương hại liếc nhìn cung nữ đã sơi hãi đến ngất đi kia, thầm tiếc cho một nhan sắc khá ái.

Thịnh Vương dạo một vòng, lại đứng trước Khôn Ninh cung lúc này đã tắt ánh đèn. Hẳn chợt nhớ đến Hiên Hậu, chẳng phải nàng ta luôn cùng hắn liếc mắt đưa tình hay sao. Thịnh Vương phất tay áo, hạ lệnh Huỳnh Kien công công quay về.

Một người tận tâm tận lực hầu hạ chủ nhân như Huỳnh Kien công công làm sao không rõ Thịnh Vương chuẩn bị gây ra chuyện gì, liền trung thành mở miệng khuyên can:

- Vương gia, lão nô có thể gọi bao nhiêu mỹ nhân tuyệt sắc đến hầu người cũng được! Xin Vương gia suy nghĩ lại!

Thịnh Vương nhếch môi cười, cợt nhả:

- Ngươi cho rằng phụ hoàng sẽ làm gì bản Vương? Lấy mạng? Đi đây? Xóa bỏ quốc tính?

Huỳnh Kiến công công lắc đầu, giữa Hiền Hậu và Thịnh Vương nếu có chuyện đàn đầu thì mười phần Vĩnh Nguyên Đế sẽ chọn Thịnh Vương mà bức tử Hiền Hậu. Đừng nói một nữ nhân như Hiền Hậu, thậm chí là chân chính hoàng tử máu huyết từ Hoàng thượng sinh ra đi chăng nữa, nếu buộc phải hi sinh một, thì người bị hi sinh đến cuối cùng chắc chắn không phải Thịnh Vương.

Huỳnh Kiến công công thờ dãi, lăm lăm quay về

- Vương gia...cẩn trọng.

Thịnh Vương tựa tiểu phi tiểu, chuốc choáng say qua cửa sổ tiến vào tẩm phòng Hiền Hậu.

Trong bóng đêm mờ mịt, Hiền Hậu cảm thấy một thân nam tử nhiệt độ khác thường ôm lấy nàng, hơi rượu trộn với Long Diên hương thoang thoảng quen thuộc. Nàng ta giật mình mở mắt, nam tử với đường nét tuấn mĩ kiều bạc, mi mục như họa, tóc mực đen mềm trên thân nàng không ai khác chính là Thịnh Vương.

Hiền Hậu nghe tim đập thình thịch, bàn tay Thịnh Vương che lấy khuôn miệng nàng, thì thào bên tai:

- Mẫu hậu! Ta đến vấn an nàng!

Hiền Hậu bình ổn hơi thở, nặng nề hạ lệnh đuổi hết cung nhân. Ánh mắt Thịnh Vương ngày càng thâm thúy, làn môi nồng hương rượu vẫn vút từng tấc da thịt, cuối cùng ba bước thoát sạch y phục cả hai tiến vào hoan lạc.

Thời gian chậm chạp trôi, tiếng trống canh dồn dồn, đã canh năm. Từ khi hần bước vào đây vừa qua canh ba một chút. Hiền Hậu xoa xoa thất lũng ê ẩm, hạ thân đau buốt. Ép buộc nàng hơn một canh giờ, hần còn có phải là người không.

Thịnh Vương lúc này đã tỉnh rượu, thuận tiện một tay vấn tóc lên, Hiền. Hậu ngược ngược ôm chân không đứng dậy, trong ánh trăng mờ mờ, giọng hần trầm trầm

- Tự vị không tệ, nhưng xem ra nàng không được phụ hoàng sủng!

Hiền Hậu không mở lời, Thịnh Vương nói không sai, trừ chín ngày đại hôn, nàng thừa ân ba đêm, còn lại đến giờ, Vĩnh Nguyên Đế vẫn chưa nghĩ lại.

Thịnh Vương hơi có ý cợt:

- Phụ hoàng khẩu vị không nhạt nên không thích mẫu hậu!

Hiền Hậu với lấy trụng y mặc vào người, lại mở hộp trang sức lục tìm

Thịnh Vương nheo nheo mắt:

- Mẫu hậu không cần dùng thuốc tránh thai! Nàng không có hài tử được đâu!

Hiền Hậu lúc này mới khe khẽ:

- Vương gia, người hành sự không nương tay, sao có thể chắc chắn?

Thịnh Vương nhún nhát năng cảm năng ta:

- Đã cùng bản Vương làm ra loại chuyện này, lại sợ mang hài tử bản Vương? Nàng yên tâm đi, đứa nhỏ từ bụng nàng chui ra, dù thế nào cũng là hoàng đệ bản Vương!

Hiền Hậu nhìn hần một thân tử y lĩnh đạo vô tình trên bậc cửa sổ. Nàng sờ sờ vết đau đầy thân thể. Tự thấy bản thân vô cùng phàm tục, tựa như, kẻ vừa rồi cuồng nhiệt hoan lạc trên người nàng không phải là hần.

Bóng dáng Thịnh Vương mất hút trong ánh trăng mờ ảo. Hiền Hậu bần thần, ôm mặt khóc

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Một Đoạn Tư Vương (Hạ)

Hoàn Nhan Viên Hạo uể oải nằm nghiêng trên tháp dài, tóc không vấn cử thả tự do lên bạch y, sống mũi cao tính xảo ánh chút hồng hồng, phẩm mắt cũng hơi đỏ, mị được qua một đêm tuy giảm bớt nhưng vẫn chưa hoàn toàn hết hần.

Hồng Thất tiên sinh đưa thuốc đến, hương đắng ngắt đặc quánh tỏa ra khiến Triệu Từ Đoạn đứng cạnh cũng phải nhăn mặt.

Hồng Thất tiên sinh trấn an:

- Điện hạ, thuốc này chỉ cần dùng hai lần, sẽ không để lại di chứng gì!

Hoàn Nhan Viên Hạo nhàn nhàn uống, mi mắt hơi nặng lên, dáng thế này, liệu Gia Hỷ nàng có chịu được, ắt hẳn sẽ rất thống khổ bài xích đi. Thuốc trôi qua cổ họng, dư vị gay gắt xộc thẳng lên mũi, thật không dễ chịu.

- Phải người điều tra xem, hôm qua kẻ nào động tay vào rượu!

Triệu Từ Đoạn sớm đã lệnh cơ quan xếp đặt sẵn thăm dò, chỉ có điều nhanh như vậy thật chưa có tin tức.

Hần đánh nói sang chuyện khác:

- Chủ nhân, thuốc hạ đã cho người đưa lễ vật đến Thục Trình Huyện chúa, thuốc giải cũng bí mật giao tận tay cận nữ nàng.

Hoàn Nhan Viên Hạo gật đầu, vị thuốc đắng lưu cữu phảng phất càng khiến hần nổi lên một cổ đau lòng day dứt.

Cầm Từ lẳng lặng vào phòng, thì thào với Triệu Từ Đoạn mấy câu, chợt thấy thần sắc hần tối đi không ít. Hoàn Nhan Viên Hạo cau hàng mày như vẽ lại, mắt phượng thăm u:

- Có chuyện gì?

Triệu Từ Đoạn lắc đầu, thờ dãi:

- Không có gì hệ trọng, chỉ là một trong những cung nữ thuộc hạ cài vào Diên Hi cung đêm qua đã mất mạng!

Hoàn Nhan Viên Hạo hơi trờ mình:

- Là bị phát hiện?

- Không thừa chủ nhân, nàng ta vì không muốn Thịnh Vương làm nhục nên bị Vạn Quý phi ban chết!

Hoàn Nhan Viên Hạo không nói gì, mắt chìm dần trong bóng tối suy nghĩ, không có tức cừ. Hồi lâu mới đứng dậy:

- Chuẩn bị triều phục, cũng sắp đến thời thán!

Thái Hòa điện uy nghi cao ngất sừng sững giữa ánh nắng giữa hạ. Cũng chỉ mấy ngày nữa Vĩnh Nguyên Đế sẽ đến Hần cung nghỉ hè hằng năm. Sau đó nhật triều cũng tạm hoãn - chỉ còn lại đại triều - để hoàn thành kì khảo thí Văn - Võ Trạng Nguyên vô cùng quan trọng. Hôm nay có lẽ là buổi nhật triều cuối cùng đến khi kết thúc mùa hạ.

Thịnh Vương đêm qua nghỉ ở Diên Hi cung, sớm nay không cần phải từ phủ đệ đi vào, hần đổi triều phục xanh chóng, một mạch đến An Vinh cung, nơi ở của Cửu Hoàng tử.

Cửu Hoàng tử chưa kịp thay triều phục, thấy vẻ mặt không mấy vui vẻ của Thịnh Vương liền lùi lại cánh gác:

- Nhị Hoàng huynh, sáng sớm đã có chuyện gì?

Thịnh Vương hừ lạnh, giáng một cái tát nửa phần sức lực xuống gương mặt ngỗ ngược kia. Cửu Hoàng từ dĩ nhiên không phục, lại bắt ngó đau nên ôm mặt ngã khụy:

- Huynh điên rồi sao?

Thịnh Vương ngồi xuống ghế, vừa định vung thêm một cước thì Huỳnh Kiện công công liền ngăn lại:

- Vương gia, có gì từ từ nói!

Thịnh Vương hừ lạnh, rút khăn tay lau nhẵn ngọc trên ngón cái, đôi mắt giận dữ âm ư:

- Là Lê phi nương nương sai khiến hay người tự mình đưa ra cái chủ ý bỏ xuân được vào rượu Thục Trình Huyền chúa?

Cửu Hoàng từ đứng bật dậy, ngược mặt kênh kiệu:

- Huynh ra tay với đệ chi vì một á đàn bà?

Thịnh Vương dằn mạnh ly trà xuống bàn, âm thanh thò đục vang lên khiến hạ nhân xung quanh đồng loạt quý xuống lạng thò. Cửu Hoàng từ cũng hoảng hốt, liền dụi giọng:

- Nhị Hoàng huynh, đệ biết sai, lần sau sẽ không tự ý quyết định!

- Còn có lần sau?

Thịnh Vương qua cơn nóng giận cũng nhu hòa hơn một chút:

- Đệ trêu đùa nữ nhân, ta không trách, nhưng đêm qua, không chỉ một mình nàng ta trúng được, mà ngay cả Hoàn Nhan Viên Hạo cũng bị. Đây là đánh răn động cò, đệ biết hay không?

Cửu Hoàng từ hơi thất kinh:

- Ngũ Hoàng huynh? Huynh ấy có tra ra đệ?

Thịnh Vương cười nhạt:

- Sợ sao? Biết sợ thì lần sau đừng gây họa nữa! Bản Vương không rảnh tay thu thập giúp đệ!

Thịnh Vương phất tà áo rồi đi, Cửu Hoàng từ ngơ ngác đứng đó một lúc lâu, hẳn mới mười ba tuổi. Bằng tuổi ấy năm xưa Thịnh Vương đã nhận tước hiệu, nhưng hiện tại phụ hoàng vẫn chưa đã động gì đến hắn, trong đám Hoàng tử cũng chỉ còn ba người chưa được phong.

Cửu Hoàng từ nhỏ một ngày máu tươi ra khỏi miệng, má trái đã hơi sưng đỏ. Hắn nghe lời mẫu phi, buộc phải hạ mình trước Thịnh Vương, mẫu phi hẳn tin rằng Thịnh Vương là người sẽ lấy được thiên hạ này. Và lại hai nhà Đông - Châu còn là một liên minh chính trị. Hơn hết, mẫu phi đang toan tính đoạt giang sơn này từ tay Thịnh Vương.

Cửu Hoàng từ bực dọc đá mạnh vào bàn gỗ, gương mặt hầm hăm:

- Huynh ấy bực cái gì? Không phải đêm qua liên muốn tranh thủ cường gian á? Mặt người dạ thú, còn giả thanh cao mắng chửi ta!

Đám cung nhân quây quanh chỉ im lặng, một lát thái giám nâng cao được bồi tiêu sùng đến. Cửu Hoàng từ đánh phải nên giận khoác triều thất...

Thịnh Vương theo hành lang dài tới trước sân rồng Thái Hòa điện, nếu không phải nội gián báo tin, hẳn còn chưa biết được Gia Hỷ bị người khác kẻ đơn. Nhớ đến ôn hương nhuyễn ngọc nằm trong lòng Hoàn Nhan Viên Hạo lên xe ngựa đêm qua, nội tâm hắn liền một trận giằng xé kịch liệt. Hắn không muốn bắt kì ai chạm vào nàng, nhất là tên Ngũ Hoàng đệ này.

Thịnh Vương nhìn nhẵn ngọc xanh thẫm, lòng khó chịu:

- Nàng ta cũng thật mê người quá đi, cư nhiên dụ dỗ nam nhân!

Huỳnh Kiện công công nhìn biểu tình của tức giận vừa ghen tuông của chủ nhân trầm lắng đầu. Thân Vương đúng là có đặc quyền của Thân Vương, chỉ cho quan châu đốt lửa không cho dân nhỏ nổi dèn. Đêm qua còn phóng túng với Hoàng Hậu, hiện tại lại trách cứ Huyền chúa.

Giữa triều, cũng không có nhiều việc hệ trọng. Vĩnh Nguyên Đế nghe một số kiến nghị, nhận mấy cái tấu chương, phân phó chuyện khảo thí...

Hoàn Nhan Viên Hạo không để tâm lắm, hẳn vừa hồi kinh, chưa lời kéo bao nhiêu quyền lực, những chuyện này, tất nhiên không cần hắn phải quản. Đứng bên cạnh hắn, chính là Thịnh Vương, Hoàn Nhan Viên Hạo hơi nghiêng mắt nhìn. Lần đầu tiên hắn cảm thấy, dung mạo cả hai quả thực rất giống nhau.

Thịnh Vương theo bản năng xoay người đối diện, nụ cười không có nửa phần thân thiết:

- Ngũ Hoàng đệ! Bản Vương có gì lạ sao?

Hoàn Nhan Viên Hạo tựa tiểu phi tiểu, mắt phương ánh lên tia sáng hiếm có:

- Hoàng huynh, có bao giờ người nghĩ chúng ta giống nhau?

Thịnh Vương hơi bất ngờ trước câu trả lời, hẳn kĩ lưỡng một lần ngắm nam tử đối diện. Hoàn Nhan Viên Hạo thua hắn hai tuổi, đôi mắt dài hẹp lãnh đạm nhưng linh lung có thần, này như mực mỗi như họa, đường nét Hoàng tộc Hoàn Nhan đúng thật không thể lẫn đi đâu.

Thịnh Vương hơi nhu hòa:

- Cùng là thân huynh đệ, giống nhau cũng không bắt thường!

Câu này nói ra, trong lòng cả hai liền nảy sinh một loại cảm giác kì lạ. Bọn họ là thân huynh đệ, đến từng giọt máu chảy trong huyết quản cũng không khác biệt. Nhưng hôm nay đối mặt ở đây, chính là ngày sau một mất một còn. Trong lòng có chua xót, có mất mát lại có cả hương vị tự mãn của chiến thắng.

- Hai vị Vương gia, có nghe rõ không?

Tiếng Quang Từ công công hơi vội vã, Hoàn Nhan Viên Hạo giạt mình nhìn lên ngai vàng, Thịnh Vương cũng như vừa trải qua cơn mê, cả hai đồng loạt:

- Phụ hoàng, là nhi thần vô ý!

Vĩnh Nguyên Đế trầm trầm nhìn xuống, đôi mắt từ này một là Hoàng tử được yêu quý nhất, một là kết tinh của nữ nhân sùng ái nhất. Vĩnh Nguyên Đế không rõ bản thân có nhầm lẫn, nhưng một khác vừa qua, rõ ràng, trong ánh mắt Thịnh Vương và Thành Vương đều có một loại tình cảm thù tặc sâu sắc.

Quang Từ công công chậm rãi nhấc lại:

- Hoàng thượng để hai vị đảm nhiệm chức vị Chủ Khảo khóa thi Văn - Võ năm nay!

Thịnh Vương cùng Thành Vương đồng loạt xuống:

- Tạ phụ hoàng tin tưởng! Nhi thần tận tâm tận lực hết sức mình!

Vĩnh Nguyên Đế gật đầu hài lòng, nhất triều đến đây cũng kết thúc.

Phùng phù.

Gia Hỷ mơ màng đến giữa trưa thì tỉnh lại, thuốc cũng đã uống, vị đắng trong miệng còn chưa tan hết. Nàng nhìn rương hộp bày khắp phòng, lòng ngổn ngang một mối.

Vĩnh Đan cẩn thận ghi chép từng chút một, Bối Lan đang sắp xếp lại gọn gàng, vừa thấy nàng hồi tỉnh, cả hai liền vui vẻ:

- Tiểu thư!

Gia Hỷ ngồi dậy, đầu vẫn còn đau nhức, nàng không thể nhớ rõ đã xảy ra những gì. Bối Lan đem nước rửa mặt đến, Vĩnh Đan chỉ vào từng thứ một:

- Đây là ngự vật Hoàng thượng ban thưởng điều mùa của tiểu thư, bên này từ Thành Vương phủ đưa đến, bên kia của Thịnh Vương phủ.

Gia Hỷ mơ hồ nhớ lại, nàng đang chuẩn bị thay vũ y thì rơi vào cảm giác thiếu sót, rồi đụng phải Thịnh Vương, sau đó, nàng không còn kí ức:

- Đêm qua đã xảy ra chuyện gì?

Vĩnh Đan nhìn xung quanh một lượt, cẩn thận đóng cửa chính lại:

- Tiểu thư, sau đại yến, Triệu Thiếu giám đưa người về phủ, bộ dạng người rất khó coi. Triệu Thiếu giám nói với lão gia rằng tiểu thư quá chén. Nhưng đến sáng sớm, sau khi đưa lễ sang, liền đem giải được bí mật cho nô tì. Người bị trúng mị được!

Gia Hỷ ngớ ngẩn:

- Mị được? Thảo nào...Có biết ai chủ mưu?

Vĩnh Đan lắc đầu:

- Vừa này Thịnh Vương phủ cũng đem lễ vật sang, Huỳnh Kiện công công có truyền lời Thịnh Vương rằng, tiểu thư cứ yên tâm, dù ai muốn hãm hại người, cũng đều đã bị cảnh cáo!

Gia Hỷ cười khò, một Huyền chúa như nàng sao lại có nhiều Thân Vương, Hoàng tử quan tâm vậy, làm chìm đầu cành chưa bao giờ là điều nàng mong muốn.

Bối Lan đem nước rửa mặt và điểm tâm vào, tiếng nói lạnh lót:

- Tiểu thư, lão phu nhân có dặn dò các phòng sau bữa trưa sang bên đó.

Gia Hỷ gật đầu, xong bữa sáng liền ngắm mình trong thùng gỗ với váy được mà Triệu Từ Đoạn đưa đến, làn hương này vô cùng quen thuộc, nàng lục tìm trong trí óc, cuối cùng cũng phát hiện, đây là một phần hương vị thanh sạch nàng hay nghĩ thấy trên người Thành Vương. Gia Hỷ liền nhoeo miệng cười thích thú.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Hôn Phu Không Mời (Thượng)

Sau cơm trưa, tiết trời mùa hạ vô cùng nóng bức, Gia Hỷ thay y phục nhẹ ra hồ sen dạo một vòng. Hôm nay không phải ngày thỉnh an, tổ mẫu gọi các phòng đường đột đến đương nhiên là có chuyện muốn nói.

Gia Hỷ ngồi trong lương đình, Bối Lan đứng phía sau phát pho quạt lụa, Vĩnh Đan đem một ít nước trái cây ướp lạnh đến. Nàng nhìn bàn tay Vĩnh Đan thon gầy, từng khớp ngón nổi rõ nảy sinh cảm thấy đau lòng. Nàng đối với ti nữ này còn một lời hứa hẹn, Gia Hỷ thờ dài, liền đuổi khéo Bối Lan đi:

- Em quay về viện lấy danh sách đồ ngự ban, ta muốn chọn một ít đưa đến Nhị phòng!

Bối Lan nhận mệnh lui đi, Vĩnh Đan cũng mơ hồ đoán được, nàng về kinh cũng đã lâu, tiểu thư vì nhiều bận rộn chưa hỏi đến, nhưng nàng tin chắc chắn tiểu thư không nuốt lời. Gia Hỷ rút khăn tay lau khôe miệng, đôi mắt thanh lệ nhìn lên:

- Em thật muốn trà thử?

Vĩnh Đan quyết đoán gật đầu, giọng nói nhỏ lại:

- Tiểu thư, em không có lòng thiện, không nhân từ, không tự xóa được cừ hận!

Gia Hỷ gật đầu, móng lưng hướng mắt ra hồ nước long lánh ánh dương:

- Một cánh sen rơi cũng làm một hồ nổi sóng, hạ sát Thái tử, chính là chốn kinh thiên hạ! Nếu thất bại, em tất nhiên bị lăng trì, nhưng nếu thành công, cũng là mười phần không thể tránh khỏi cái chết!

Vĩnh Đan quý xuống, đầu gối liền đập mạnh vào nền đá, Gia Hỷ nghe thấy mà đau lòng. Vĩnh Đan đập trán, khóe mắt đã đẫm đẫm đó:

- Tiểu thư, em biết người quan tâm em, nhưng thù giết cha không đội trời chung, một lần hầu người vào Hoàng cung, là một lần em cố gắng nén lòng không lao đến một đao đoạt mạng hân! Tiểu thư, người giúp em thành toàn! Em đảm bảo sẽ không can hệ đến người, không gây vạ cho Phùng gia!

Gia Hỷ nâng hờ tay Vĩnh Đan dậy, nàng cũng đứng lên, gương mặt tĩnh mịch không một gợn suy nghĩ:

- Đánh phải cược một ván! Xem trong lòng người đó, ta có bao nhiêu phần lợi!

Khi Gia Hỷ tiến vào khách phòng Lão phu nhân thì mấy phòng đã đầy đủ, từ ngày Phùng Dạ Văn gả đến Hoài Nam Vương phủ, Nguyễn thị càng kiêu ngạo hơn trước, hiện tại ở đây, nữ nhi Nguyễn thị chính là gả đi cao nhất. Trắc phi, một tiếng là thấp nhưng cũng mang mũi hương khăn quàng vai ngang bằng Tần vị. So với Tam phòng tuy có một cái Thiếu phu nhân Hạ gia là chính thể nhưng gặp Phùng Dạ Văn vẫn phải cúi đầu.

Lão phu nhân gõ gõ trường gối, đồng thời ăn một miếng hoa quả tươi, trong lòng bà, Cừu tiểu thư Phùng Diễm Nguyệt đang còn đeo yếm dải ê ê a a. Gia Hỷ liếc nhanh Nhị phu nhân, mấy tháng gần gũi, một thứ xuất Nhị phòng sao có thể khiến lão phu nhân để tâm đến vậy sao?

Lão phu nhân vui vẻ đưa một miếng lễ mừng để Phùng Diễm Nguyệt ngắm mắt. Bà thông thái:

- Kì thật hôm nay cũng không có gì quá quan trọng, bên Hạ phủ, Lục ti nhi cũng sắp sửa sinh, có thể ngày mai, có thể ngày kia, Tam phòng sắp xếp nữ quyền sang với nàng.

Tam phu nhân đứng dậy tươi cười, Nguyễn thị liếc xéo, nữ nhi nàng nếu nhanh như vậy hoài thai cũng tốt a, Hoài Nam Vương còn chưa có trường tử, ai có hải từ trước nhất chính là một bước lên tiên.

Lão phu nhân gật đầu, tiếp tục phân phó:

- Ba ngày nữa, Đại thiếu cùng Tam thiếu đều vào kì khảo thí, cũng là việc cần lưu ý, các loại đồ ăn thức uống được dùng, không được dùng đều phải chú tâm.

Nguyễn thị chớp ngay cơ hội này liền đã kích Tam phu nhân vốn từ lâu đối địch:

- Nhị thiếu tính ra lại lớn hơn Phùng Hậu một tuổi, kì này tiền sinh vẫn chưa cho hân đi thi ư?

Tam phu nhân mặt thoát đỏ gay, vốn hải từ nàng khi xưa nghèo khổ thì lười biếng, hiện tại có chút tiền liền thành một tên quần là áo lượt, lên xe xuống ngựa cùng đám hoàn khổ huân tước thế gia. Gần đây nhất còn thua bạc mấy trăm lượng, phải lên lư chạy sang Hạ gia ngửa tay xin bạc của muội muội.

Hàn thị cả cười, lâu nay Đại phòng im hơi lặng tiếng, một phần vì lo lốt tăng phẩm cho Đại Bào gia trong đợt thăng quan sắp tới, phần còn lại cũng vì Đại thiếu Phùng Cẩm đi. Hàn thị lấy quạt che miệng, cắt đứt nỗi bức dọc của Tam phu nhân bằng một tin động trời:

- Mẫu thân, con đang cầu tướng công thương lượng, bên Đông gia Bá phủ có một thiên kim dòng đích vừa lứa xứng đôi với Cẩm nhi! Đông Thượng thư đã có lời, chỉ cần Cẩm nhi ghi tên lên bảng vàng, đỗ tiến sĩ, hôn sự này coi như mười phần thành!

Ngũ phu nhân ngẩn mặt, sau liền kéo ra một nụ cười nhợt nhạt:

- Đại tẩu, chúc mừng!

Hàn thị phát phất tay ra về hào phóng:

- Ngũ thúc sắp hồi kinh, đệ muội muốn chúc mừng thì nên tặng quà cho ta nhiều một chút!

Gia Hỷ nhìn nước trà đang dần chuyển động, phụ thân nàng cùng Đông Thượng thư trở thành thông gia, chính là ngầm thừa nhận ủng hộ Thịnh Vương trong cuộc đoạt đích. Thuyền này nếu đã lên, hiển nhiên không thể khứ hồi.

Hàn thị để phòng lững đi ngay nhiên thì tiếp tục:

- Có phủ đã đưa bà mới đến, muốn hỏi cưới Đại ti nhi!

Lão phu nhàn nhàn Vu ma ma, cuối cùng ngừng vực hỏi:

- Cổ phủ? Ta thật sự không nhớ ra?

Hàn thị liếc sang Gia Hỷ, nụ cười thoáng chốc tươi tắn hơn:

- Mẫu thân có lẽ không biết, Cổ phủ này nhiều đời phụng sự triều chính, Cổ lão thái gia đã quy tiên từng nhậm đến chức Cần Chánh điện Đại học sĩ, là một Các lão nổi tiếng!

Lão phu nhàn gật gật đầu, như nhớ ra liền bàn thêm:

- Năm xưa Cần chánh điện uy thế bao nhiêu, hiện tại tàn lụi bấy nhiêu! Từ cuối thời tiền đế đã không còn trong Đại học sĩ, chức vụ quyền hành cứ thế lọt vào tay họ Vương thành Tể tướng!

Hàn thị cười cười phụ họa:

- Tuy vậy, Cổ gia không coi là nghèo khó, Cổ Nhị công tử cũng đang là một Thái y Đại sử của Thái y viện, hàm ngũ phẩm!

Gia Hỷ ý vị thâm trường nhìn sang Hàn thị, không rõ trong hồ lô bà ta đang bán thuốc gì! Đột nhiên lại có lòng tốt tìm kiếm cho nàng một gia đình trong sạch như vậy, Gia Hỷ lấy khăn tay che nửa mặt, giấu đi biểu tình khinh bỉ nhàn nhạt.

Trời ngà chiều, Lão phu nhân cũng để các nàng ra về. Gia Hỷ mềm mại một đường vòng vèo qua hoa viên. Sau tòa giả sơn, Phụng Cẩm áo xống xộc xệch bước ra, đụng phải Gia Hỷ, hân hoan bối rối rồi xuề xòa cười:

- Đại muội!

Gia Hỷ nhoeo miệng:

- Đại ca! Ba ngày nữa sắp thi, muội có làm một cái hà bao may mắn, lần sau sẽ đưa đến!

Phụng Cẩm nói thêm mấy câu cũng vội vàng rời đi, Gia Hỷ vừa về đến viện thì thấy Văn Nhược Nhan lên lút từ cổng sau vội vã vào phòng, y phục cũng chẳng mấy chỉnh tề. Gia Hỷ tháo trâm cài trên tóc xuống, hờ hững:

- Xem ra cái hôn sự với Đông gia không dễ thành!

Chập tối, Gia Hỷ ngắm mình trong gương thào, nàng uống bát thuốc loại trừ mị dược cuối cùng, miệng ngân ngân vị đắng, tên Cổ Nhị công tử này nếu Hàn thị đã đẩy đến cho nàng liền không tốt lành gì, lại phải có liên hệ mật thiết với lợi ích của Phụng Gia Hào. Nàng cần làm nhất bây giờ, chính là điều tra về hắn, biết càng nhiều, càng dễ đối phó với Hàn thị.

Vịnh Đan thêm nước ấm vào thùng, Gia Hỷ chìm dần thân người xuống tận hường, nàng có chút ả lo:

- Em nghĩ ta nên đến gặp ai? Thịnh Vương hay Thành Vương?

Vịnh đang ngẩng mặt, nước mắt không tự chủ rơi xuống:

- Tiểu thư, là em khiến người vất vả!

Gia Hỷ lắc đầu, nắm lấy tay nàng trấn an:

- Chuyện Mi Châu em đã suy nghĩ phải đánh đổi tính mạng, ta nhận một ân huệ từ người khác thì có đáng gì! Ngày mai, có lẽ nên gặp Thành Vương đi, một mảnh ngọc phù này, ta cũng muốn em được bảo toàn!

Vịnh Đan sụt sùi cảm động, nụ cười trên môi cũng tự nhiên hơn.

Đại phòng

Phụng Gia Hào nằm trong lòng Hàn thị tán gẫu:

- Nương, vậy Cổ Nhị công tử ấy là thế nào?

Hàn thị âu yếm vuốt mái tóc đen huyền của nữ nhi:

- Hắn không phải Thái y, đừng nói là Thái y Đại sử, hắn chỉ là một tên học việc dựa vào quan hệ đi theo Cổ Ngự y! Tính cách cũng phóng túng!

Phụng Gia Hào đắc ý nhóm người đầu:

- Mẫu thân! Tại sao lại là hắn? Một tên hoàn khổ nào cũng có thể gả đi, sao phải là Cổ gia!

Hàn thị cười cười:

- Nương lo lắng cho con, con có mệnh phượng hoàng, sau này vào cung không có cơ quan không được, kết thân với Cổ gia, coi như có thể móc nối quan hệ với Cổ Ngự y đó!

Hàn thị dừng một chút lại nói:

- Ta nghe phong thanh, Thành Vương phi không thể sinh dục!

Phụng Gia Hào tròn tròn mắt:

- Vậy là?

- Thành Vương có thể nạp Trắc phi, lâu nhất cũng chỉ một năm nữa, hiện tại không phải Thịnh Vương phi đã hoài thai hay sao? Thành Vương chắc chắn không muốn thua kém Thịnh Vương đâu!

Phụng Gia Hào vỗ tay, hí hửng:

- Mẫu thân nghe được từ đâu?

Hàn thị có chút tự đắc:

- Ngoại tổ phụ con! Dù gì cũng là đại thần trong triều, có thể can gián được cả Hoàng Đế! Con nghĩ xem, Hoàng thượng phạt ngoại tổ phụ hai mươi trượng, lại đánh rất nhẹ tay, sau cùng còn ban thưởng nhiều đồ như thế! Đây chính là vừa đánh vừa xoa!

Phụng Gia Hào sau một hồi vui vẻ lại phát hiện điểm không thích hợp:

- Mẫu thân, Đại ca cưới Đông gia tiểu thư, nữ nhi lại gả đến Thành Vương phủ? Phụ thân nhất định không đồng ý!

Hàn thị bĩu môi:

- Phụ thân con là một lão già hồ đồ, chúng ta đứng về cả hai phía, miễn cho mai sau ai lên ngôi, ta đều không thiệt thòi, người ta chẳng phải nói không bao giờ nên để trứng trong một giỏ?

Phụng Gia Hào nghe thấy có lý, tâm trạng tốt lên không ít. Phụng Dạ Vân có thể làm Trắc phi của Nhị đẳng Thân Vương, bản thân sao lại không thể thành Trắc phi Nhất đẳng Thân Vương được!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Hôn Phu Không Mời (Trung)

Phải chèn thêm dòng này:

Mọi người muốn tác giả nhanh ratruyenthinendocmàhìnhcuaítácgiả là wattpad Hooaitram.

Hiện tại trên trang cập truyenfull, ngoàiviệccopysaihiếu, khôngtôntrọngchínhsácòn cácdĩnhững lời tácgiảmuốnmời.

Trên một số trang truyện khác, thậm chí họ còn lại phần giới thiệu cáuchuyện. Mà chưa đọc và trong để xem có bị sự gì không!

Hiện tại đang rất là đau đầu buồn xui mà!

Gia Hỷ ngồi bên cửa sổ hong không mái tóc đen huyền, trên người là một bộ trung y tơ lụa thượng hạng màu xanh nhạt như lẫn vào trong ánh trắng. Bối Lan lấy vải bông thấm bớt nước, nhẹ nhàng chải tóc nàng, nhìn qua khoảng sân sau trong đêm tĩnh lặng, có thể thấy rõ ngọn đèn le lói bên viện Văn Nhục Nhan.

Gia Hỷ nhớ lại cảnh buổi chiều, lòng không khỏi dâng lên tia xao động. Nàng xuyên qua ăn no ngủ kĩ quá mức rồi, đình trệ như trư, cứ nghĩ rằng no bụng sẽ an toàn, một chút chú tâm đến hậu viện cũng không có, Nhị phu nhân loáng cái liền đẩy được thứ xuất tiêu thư sang bên viện tổ mẫu. Hàn thị lại dễ dàng áp một cái hôn sự lên người nàng.

Hàn thị từ ngày Tạ ma ma vì mình mà mất mạng liền thay đổi tâm nết, trầm tĩnh điềm đạm hơn, thường ngày hoặc là gặp người nhà mẹ, hoặc là tiếp đãi một vài nữ quyến thế gia, tuyệt đối không còn nháo đến già chó không yên nữa. Cái này có thể gọi là trưởng thành muộn không, từ khi Nhị phòng quay về kinh, địa vị của Hàn thị giảm sút đi thấy rõ.

Đây là lần thứ hai nàng bắt gặp Phùng Cẩm cùng Văn Nhục Nhan mở ẩm yến đưa, loại chuyện này làm sao Hàn thị có thể không biết, trừ khi bị người khác cố tình che mắt. Rõ ràng trong phủ, Nguyễn thị là người có khả năng gây ra nhát, nhưng Nguyễn thị mấy tháng nay vì chuyện Phùng Dạ Văn gả đi mà lo lắng từ bề, sao lại còn thừa tâm trí đi hãm hại Đại phòng. Như vậy cũng chỉ còn Nhị phu nhân.

Trong phủ nam hài đều còn nhỏ tuổi, Nhị thiếu một tên hoàn khổ thì bỏ qua, còn lại nổi bật nhất chính là Phùng Cẩm và Phùng Hậu. Nếu thực sự Phùng Cẩm cương quyết vì Văn Nhục Nhan từ chối hôn sự với Đồng gia, không chỉ Hàn thị mà cả lão phu nhân cũng đều tức chết, tuyệt đối mất đi tín nhiệm, khi đó mọi ưu ái đều rơi vào tay Phùng Hậu. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Phùng Cẩm tất nhiên vì ăn oán giữa hai phòng mà không thể tin tưởng Nhị phu nhân, làm sao hẳn có thể để cho Nhị phu nhân giúp đỡ che giấu Hàn thị. Vậy kẻ đứng sau là ai?

Gia Hỷ thấy tóc đã sắp khô liền lấy dầu hoa hồng bôi lên, hương thơm tỏa ra dịu dịu, nàng mặc kệ ai đứng sau Văn Nhục Nhan và Phùng Cẩm, đây là chuyện tốt, nàng phải tranh thủ cơ hội hiếm có này để thanh lý môn hộ thủ mối nợ cũ với Hàn thị.

Sáng hôm sau, thay vì đưa thiệp thư gặp Thành Vương thì Gia Hỷ chuyển ý đến Bích Ba trang tìm Triệu Từ Đoạn. Một đêm không ngủ, nàng vẫn không lấy được can đảm để lên kế hoạch giúp Vĩnh Đan có thể trả thù. Triệu Từ Đoạn, vẫn là người dễ dàng nói chuyện nhát.

Bích Ba trang là quần thể nhà trọ có suối nước nóng nằm trên một ngọn đồi, cảnh sắc mờ ảo tươi đẹp. Thường ngày Triệu Từ Đoạn đều ở tại nơi này làm việc, không quá xa Hoàng cung lại gần Thành Vương phủ, coi như là địa thế thuận lợi.

Hạ nhân Bích Ba trang thấy xe ngựa Gia Hỷ đến liền vội vàng vàng chuẩn bị phòng nghỉ, hiện tại là mùa hè, khách nhân đến đây nghỉ mát vô cùng đông đúc, thêm chủ nhân như nàng đột ngột xuất hiện, liền nảy sinh chút rối loạn. Vì thế, chương trang liền mời nàng đến khách phòng tạm đợi!

- Đại tiểu thư thông cảm, Thiếu giám từ sớm đã ra ngoài, tiểu thư cần gì cứ sai sử hạ nhân!

Gia Hỷ gật đầu, nhìn quanh một lượt, đây là nơi ở của Triệu Từ Đoạn. Khách phòng ngoài bộ bàn ghế chỉ có thêm mấy chậu men xanh trồng sen thả cá chép nhỏ, hai bình sứ thanh hoa cắm đầy bông lau. Một bức bình phong thêu mai lan từng trúc ngăn với thư phòng. Gia Hỷ nhấp một ngụm trà, trang viên là của nàng, nhưng chưa bao giờ nàng trực tiếp quản lý, mỗi năm lại ôm bạc đều đặn, nếu quy về hiện đại chính là Chủ tịch Hội đồng quản trị.

Ngoài cửa, dáng người cao cao của Triệu Từ Đoạn xuất hiện, y phục đen tuyền thêu liền hoa đồ thủy, hàng mày như mực phía cuối có điểm một đầu chu sa đỏ tươi, cả gương mặt được che lại, chỉ lộ đôi mắt dài hẹp, trông mắt huyền lấp lánh ánh sáng.

Hắn cởi áo choàng, tháo luôn mạng che mặt, nét đẹp bán nam bán nữ đến đâu chúng sinh liền hiện lên, làn da trắng mịn hơn đồ sứ, trắng hơn băng tuyết, mũi điêu khắc tinh xảo, đôi môi mỏng đỏ như bôi son, yêu mị không tưởng. Đối với một nam tử xinh đẹp như vậy, mọi nhan sắc đứng cạnh đều vô tình biến thành dung chi tục phấn.

Gia Hỷ gượng cười, nếu hẳn không phải nam tử, thì mười phần người ngồi trên phượng vị không đến lượt Hiên Liên Tĩnh Từ.

Triệu Từ Đoạn ôn nhu cười:

- Nàng đến đây không báo trước? Là có việc gấp?

Gia Hỷ nâng tách trà lên miệng, tuy đã lâu nhưng độ ẩm vẫn còn lưu lại:

- Ta chỉ muốn thăm thú, dù gì nơi này cũng của mẫu thân, lâu không đến đây, thật thấy áy náy!

Triệu Từ Đoạn đứng dậy, vật áo nhẹ nhàng bay trong gió hạ:

- Nào, đi thôi, đứng trên lầu cao có thể bao quát được cả trang viên!

Gia Hỷ đi theo hắn, nàng nhìn cảnh vật xa lạ xung quanh, đoạn đường đi lên trên đỉnh quả đồi thấp, Triệu Từ Đoạn phát phơ quát sa móng màu đen thêu lá trúc tinh tế.*

- Vương gia có lời hỏi thăm nàng! Vốn ta đang bên Vương phủ giúp người chuẩn bị kì khảo thi, không nghĩ là nàng quá bộ đến, liền bỏ hết tất cả, lên ngựa về đây!

Gia Hỷ che miệng cười:

- Thiếu giám nói đùa, đại sự quan trọng, nói vậy ta đến đây chính là khiến sự vụ chậm trễ hay sao!

Triệu Từ Đoạn nâng nâng mi mắt, hương hoa lê nhàn nhạt từ vật áo hắt tỏa ra êm ái:

- Nàng có biết hồng nhan họa thủy! Một nét cười lay động giang sơn, nghiêng đổ thành quốc!

Gia Hỷ cười càng thêm sâu, hồng nhan họa thủy trong lịch sử tồn tại được mấy người, kết cục đều bi thảm, nàng thật không muốn trở thành tuyệt đại mỹ nhân như thế!

Triệu Từ Đoạn bước trên bậc thang dài, thuận tiện nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Gia Hỷ đưa lên. Trong lòng bàn tay hắn cồm cộm những vết chai do luyện tập, một điều bình thường nhưng cũng bất thường. Cao thủ võ thuật trong Cẩm thành nếu không xuất phát từ Mật sát Thị vệ chính là từ các vị Đại nội Tổng quản, chỉ là từ thời tiền đế, cuối đời sợ bị hành thích nên đã lặng lẽ ban chết cho từng cao thủ một trong hàng ngũ hoạn quan, cứ thế đến bây giờ hoạn toàn còn không lưu lại.

Gió rất mạnh, trên cao nhìn xuống trang viên như khuất lấp giữa rừng cây, Gia Hỷ chỉ tay về phía xa, nơi ẩn hiện trong mơ hồ khói nước:

- Bên kia còn một trang viên khác?

Triệu Từ Đoạn gật đầu:

- Là nơi nghỉ mát của Hoàng gia, Ngũ Hoa hồ!

Gia Hỷ tự cảm phục mẫu thân, có thể mua đất xây trang tại một nơi thuận lợi địa thế như vậy, người bình thường ai cũng muốn một lần được trở thành vua chúa, liền đến trang viên nàng, nơi gần Ngũ Hoa hồ nhất!

Gia Hỷ dò hỏi:

- Vậy Thái tử nghỉ mát ở đây?

Triệu Từ Đoạn hướng mắt xa hơn:

- Tùy thời điểm, hoặc ở đây, hoặc cùng Hành cung với Hoàng thượng!

- Thái tử mới chỉ có hai vị Lương đệ đúng không?

Triệu Từ Đoạn xoay người nhìn Gia Hỷ, ánh mắt thâm u nổi lên tia ngờ vực:

- Đùng là như vậy, một là Hạ Lương đệ, mười mười khác mẹ của Hạ phi nương nương, người thứ hai chính là Hàn Lương đệ, năm xưa là nữ nhi một Thái y, sau vì thông đồng cung phi mưu hại hoàng tử mà mất mạng, người này cũng coi như có chút họ hàng xa với Phùng Đại phu nhân, có lẽ mười cũng biết?

Gia Hỷ lắc đầu, chuyện của Phùng gia nàng còn chưa biết hết, huống hồ gì chuyện Hàn gia nữa điểm không can hệ.

Gia Hỷ cười cười:

- Mối chi có hai Lương đệ, còn chưa có Thái tử phi, thật cũng yên bình dễ sống!

Triệu Từ Đoạn nghe mỗi khó đáng lại:

- *Ồ phải xảy ra chuyện gì? Nàng bị chèn ép? Hay có điều gì không vừa lòng?*

Gia Hỷ ngồi xuống bàn đá, cảm giác lạnh lẽo thấm vào cơ thể, nàng không vội trả lời ngay:

- *Hiện tại muốn vào cung Thái tử có những cách nào?*

Triệu Tử Đoạn cau mày tằm, đầu chau sa cuối chân mày như dò hơn:

- *Nếu là nàng, chỉ cần gặp qua một lần, Thái tử cũng không ngại nạp vào, may mắn còn có thể trở thành Thái tử phi!*

Gia Hỷ nhìn xuyên ánh mắt u buồn của hắn, cảm giác trong đó hiện hữu một tia đau lòng bất lực, nàng mỉm cười:

- *Không phải ta, là Vĩnh Đan!*

- *Vĩnh Đan?*

Hơi thở Triệu Tử Đoạn nhẹ bằng, lần mới nở một nụ cười dễ chịu:

- *Nếu Vĩnh Đan muốn hầu hạ Đông cung thì đầu tiên phải là cung nữ trước, sau đó ta sẽ sắp xếp để Vĩnh Đan hầu hạ một Lương đệ, còn được gặp Thái tử hay không phải tự xem bản lĩnh thế nào!*

Gia Hỷ nhìn hắn, hồi lâu mới nhỏ giọng:

- *Chuyện này có thể giữ bí mật không? Và lại ta cũng muốn đổi cho Vĩnh Đan một nhân dạng mới!*

Triệu Tử Đoạn hơi ngờ vực:

- *Làm gì xuất thân không phải chuyện khó, người giống người cũng có thể xảy ra. Nô tì hầu hạ thường xuyên cúi mặt, nàng ta chẳng vào cung mấy lần, người khác sẽ khó nhận diện, Vĩnh Đan có mưu tính cách trầm tình, sẽ không tạo nổi bật đi!*

Gia Hỷ thở nhẹ trong lòng, liền thi lễ:

- *Tạ ơn Thiếu giám!*

Triệu Tử Đoạn cả cười:

- *Chúng ta là bằng hữu, nàng cần giúp đỡ, ta sẽ không ngoảnh mặt!*

Qua khỏi buổi trưa, Gia Hỷ quay về Phòng phủ. Nhìn bóng xe ngựa nàng vừa đi khỏi, một hoạn quan khác đã tiến vào:

- *Thiếu giám, nô tài đã tra ra!*

Triệu Tử Đoạn hơi ngạc nhiên:

- *Nhanh vậy sao?*

- *Vĩnh Đan này tên thật là Mân Uyển, nữ nhi duy nhất của Mân Đại, Huyện thừa ở Liêu Châu, một năm bị vờ đi, khi ấy Thái tử tuấn trưởng đã xù Mân Đại tru đầy. Mân Đại tuổi cao chết trên đường đi, đại ca nàng tam uông có bạc đưa xác phụng hầu về quê liền bán nàng tảo, ném mới vào Phòng phủ hầu hạ.*

Triệu Tử Đoạn nhàn nhạt ý cười, là đã rõ ý đồ của Vĩnh Đan khi tìm cách tiếp cận Thái tử. Phòng Gia Hỷ cũng thật lớn mật, cư nhiên dám đưa người vào hạ sát trừ quân, không hiểu nàng có lòng trước được hậu quả.

- *Dạ này bên Thục Trình Huyện chủ có xảy ra chuyện gì không?*

- *Thiếu giám, Có gia đã đưa thiệp canh điền, chưa rõ Phòng gia có đồng ý mới hôn sự này hay không!*

Triệu Tử Đoạn nâng bàn tay lên ngang mắt, chăm chú nhìn mấy đầu móng tay trong suốt, khoe miệng nhếch lên khinh bỉ:

- *Có gia? Là vị thiếu gia nào có điếm phu nhân vậy? Tà thật sự tò mò!*

Truyện được đăng tải nhanh nhất và duy nhất tại wattpad Hooaitram (Hồ Miêu - Hồ Ái Trâm)

<https://my.w.tt/qRUPDC4sVP>

Mọi đăng tải trên tất cả phương tiện thông tin đại chúng khác đều chưa có sự đồng ý của tác giả và vi phạm bản quyền.

Chú thích:

Quạt xếp sa đen:

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Hôn Phu Không Mời (Hạ)

Cố Dận Lai nhìn cung nữ nằm trên giường bệnh, sắc mặt nhợt nhạt, hiện tại đang giữa trưa, người của Thái Y viện không ăn cơm thì cũng đã nghỉ ngơi, ở gian phòng bắt mạch cho nô tài này vắng vẻ không bóng người qua lại.

Hoàng thượng từ hôm trước đưa hầu hết các vị nương nương, Hoàng tử, Công chúa đến Hành cung tránh nóng, đoàn Ngự y, Thái y cũng khẩn gói theo hầu. Hiện tại ngoài ba vị lão Thái y chuyên phục vụ Trương Hoàng Quý phi, Đông cung Thái tử thì chỉ còn đám mười tên học việc, tán thuốc, phụ giúp sơ sài. Cố Dận Lai là một trong số đó.

Hắn xoa xoa hai bàn tay vào nhau, cung nữ kia mắt đã nhắm hờ, một phần vì bị sốt cao, phần còn lại có lẽ do mệt mỏi. Cố Dận Lai lượn tay vào áo nàng ta, miệng cười khoái trá. Cung nữ của Hoàng thượng, không ăn được vẫn có thể sờ được, hiếm khi được cơ hội tốt thế này, hắn làm sao có thể bỏ qua. Nếu không phải vì nữ nhân trong cung ai nấy đều xinh đẹp, hắn cũng chẳng phải chịu nhọc nghe theo mẫu thân vào đây làm tên học việc.

Bên ngoài khe cửa, có kẻ đang chăm chú nhìn Cố Dận Lai cơi áo cung nữ, gương mặt vuông vức dần dần quay lại bầm báo. Chủ nhân hắn ta một thân từ y lười biếng ngồi trên bành kiệu làm bằng gỗ từ đàn, gỗ quý tinh tế chạm khắc, đầu ghế chạm kì lân, lưng ghế tựa vào đôi phượng hoàng uốn lượn, được bốn hạ nhân lực lưỡng nâng cao ngang vai.

- *Vương gia, chính là hắn, mười ngày trước, Cố phu nhân có cho bà mối đến muốn đổi thiệp canh của Thục Trình Huyện chúa!*

Thịnh Vương lười biếng tựa người sâu hơn, mắt vẫn sẫm soi nhàn ngọc, phát hiện thấy má ngoài chiếc nhẫn yêu thích ánh lên vết bản rất nhỏ, nộ khí liền nổi:

- *Đến Hoàng cung cũng có kẻ dám sấn bậy, lôi ra đây!*

Mặt Viện một cước đạp tung cánh cửa, Cố Dận Lai mặt không còn huyết sắc, nhưng vẫn nói cứng:

- *Ai! Kẻ nào dám làm phiền Thái y chân bệnh? Đây là Hoàng cung, các người lại tự tiện như ở nhà?*

Thịnh Vương gác chân lên thành kiệu, nhàn nhạt nhìn hắn, đôi mắt phượng lạnh lùng u ám, giọng nói giữa ngày hè cũng âm lãnh bức người:

- *Đây là nhà của bản Vương, người có gì không phục?*

Cố Dận Lai định thần nhìn nam tử áo tím, vẻ mặt liền khúm núm, vội vàng quý xuống:

- *Điện hạ, hạ quan có mắt như mù, không thấy điện hạ đại giá quang lâm!*

Thịnh Vương uể oải, đây là trong Hoàng cung, chỉ một người duy nhất có tư cách đại giá quang lâm

- Lời này của người bán Vương thật không dám nhận, cũng là nhận không nổi, cái gì đại giá quang lâm? Phụ hoàng nghe được, còn cho rằng bản Vương có ý mưu phản. Người rõ ràng cố tình bôi xấu thanh danh bản Vương, chia rẽ tình phụ tử của bản Vương và Đường kim Hoàng thượng!

Cổ Dận Lai lấp bắp, lời nói Thịnh Vương dao to búa lớn, đầu óc định trệ như hắt thật không thể nào hiểu nổi, chỉ biết rằng bản thân vừa rồi đã nói sai khiến Thịnh Vương tức giận, liền dập đầu liên hồi:

- Điện hạ tha mạng, điện hạ tha mạng, là hạ quan ngu dốt, hạ quan ngu dốt!

Thịnh Vương ra vẻ ngạc nhiên, lại làm như rộng lượng:

- Đứng dậy đi! Người tự xưng là hạ quan, vậy người nhậm chức gì, quan phẩm ra sao?

Cổ Dận Lai miệng liền nín chặt, cái gì mà quan phẩm, hẳn mỗi ngày chỉ có ngồi tán thuốc, thi thoảng được phép chữa bệnh cảm mạo vãng đầu cho cung nữ thái giám hạ đẳng.

- Việc này...

Thịnh Vương hồ hững:

- Nói vậy người là mạo danh mệnh quan triều đình? Bản Vương thật mắt cảnh giác, để một tên không rõ lai lịch ở Thái y viện!

Cổ Dận Lai mồ hôi mồ kê đã nhễ nhại, trời thì nóng, nhưng hẳn cảm thấy toàn thân đã rét run:

- Vương gia, tiểu nhân là phụ việc Thái y viện, không phải tự ý trà trộn vào cung!

Thịnh Vương mỉm cười, mắt lóe lên ánh sáng, Cổ Dận Lai lau mồ hôi thờ nhẹ nhõm, tưởng rằng đã thoát nạn.

Thịnh Vương phất tay, kiểu phu liên nhẹ nhàng hạ xuống, hẳn tiến đến gần Cổ Dận Lai đang quý mọp hèn hạ, dùng mũi giày nâng gương mặt sợ hãi đó lên:

- Cố đại nhân, thứ lỗi, bản Vương không thể tin người!

Mạt Viện tiến đến, lời Cổ Dận Lai ra giữa sân nóng, tiếng Thịnh Vương nhàn nhạt:

- Thái y viện là nơi cất trữ dược liệu, có mùi máu liền không tốt, đưa đến An Khá cung, thuận tiện dụng hình!

Cứ thế, Cổ Dận Lai bị thị vệ đưa đến An Khá cung.

Thịnh Vương ngồi trên thềm cao, thần nhiên nhìn xuống mấy mươi loại hình cụ ghê người. Cổ Dận lai run rẩy lập cập không còn huyết sắc, vẫn chưa hiểu bản thân đã gây nên tội trạng gì mà bị ghét bỏ đến thế, miệng hẳn chỉ lấp bắp:

- Điện hạ tha mạng, điện hạ tha mạng!

Thịnh Vương nhìn Mạt Viện, giọng lo lắng:

*- Nền dùng tân hình hay bào cách?**

Mạt Viện nắn nắn roi gần ngựa, dùng hết lực thân thể cường tráng đánh mạnh xuống sân, nền đá xanh bóng chói một đường lật tung lên vỡ vụn.

Cổ Dận Lai hốt hoảng hét một tiếng rồi ngất xỉu.

Thịnh Vương chỉ tay, thị vệ nhanh chóng vùi đầu Cổ Dận Lai vào chum nước, một lúc sau liền thấy tay chân hẳn gãy gục.

Câu đầu tiên mở miệng chính là thi thảo xin tha mạng:

- Điện hạ, đừng giết tiểu nhân...

Bên ngoài Cẩm Thành, xe ngựa Thành Vương phủ phi nước đại trên đường, Hoàn Nhan Viên Hạo nhắm mắt dưỡng thần:

- Vội vã kéo bản Vương vào cung chính là muốn trừng trị tên họ Cổ đó?

Triệu Tử Đoạn cau mày:

- Vương gia không can thiệp, đợi đến khi Thục Trình Huyện chúa xuất giá hối hận!

Hoàn Nhan Viên Hạo cười cười:

- Bản Vương muốn vào Hoàng cung phải có công vụ trong người, Hoàn Nhan Viên Thuyết thì tùy ý tự tiện, khi chúng ta đến được Thái Y viện, chỉ sợ họ Cổ đã chết!

Triệu Tử Đoạn không nói lời nào, Thịnh Vương đứng là mười phần tình ý cùng Phùng Gia Hỷ, cho nên chắc chắn đã trừng trị họ Cổ kia, có điều hẳn không muốn trồng cây vào một kẻ tàn nhẫn phóng đảng như vậy.

Chỉ là chủ nhân hẳn, Thành Vương này, đã động lòng cùng nàng, nhưng nhắc đến an nguy nàng, đều tỏ ý lo là, diệu bộ hồ hững, một chút vội vã cũng không có.

Triệu Tử Đoạn thờ dãi:

- Có khi hẳn đã bị dụng hình bên An Khá cung!

Hoàn Nhan Viên Hạo ý cười thêm sâu:

- Nhị Hoàng huynh bực dọc một hạ nhân cần gì ta phải can thiệp, chỉ là Thành Vương phủ mới lập, thật thiếu người dưới, đành phải đoạt người từ tay huynh ấy vậy! Triệu Tử Đoạn cứng miệng:

- Chủ nhân, người định thu nạp họ Cổ?

Hoàn Nhan Viên Hạo không nói gì, thoáng chốc xe dừng trước Cẩm Thành, hẳn thông thả một đường đến An Khá cung.

Lúc này, trong sân đã ngập tràn mùi máu tươi. Triệu Tử Đoạn nhìn Cổ Dận Lai thở phò như cầu, thều thảo không cầu xin ra tiếng, xương bánh chè lòi ra trắng xóa dễ khiến người khác buồn nôn.

Hoàn Nhan Viên Hạo nửa cái liếc mắt cũng chẳng hạ xuống, làn môi khẽ nhếch lên, đi tới:

- Nhị Hoàng huynh!

Thịnh Vương đứng dậy, mỉm cười:

- Ngũ Hoàng đệ? Hôm nay rảnh rồi thăm ta?

Hoàn Nhan Viên Hạo tự mình rót trà, Triệu Tử Đoạn hơi có ý can lại, đồ ăn thức uống trong cung Thịnh Vương tốt nhất vẫn không nên dụng đến. Hoàn Nhan Viên Hạo khẽ gạt tay hẳn ra, ý vị thâm trường:

- Thú vui của huynh cũng không kém tao nhả!

Thịnh Vương nhàn nhạt:

- Tên này dĩ hạ phạm thượng, lại muốn chia rẽ tình cảm phụ tử bản Vương, một cái tân hình cũng không quá nặng!

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn xuống gương mặt kia, mắt xéch mặt nhọn, một phương đảm tiện như thế, lại dám hỏi cười Phùng Gia Hỷ. Thật không biết tốt xấu, đùa móc chòi mồm son! Lần đầu tiên, hẳn có chút đồng tình với người Nhị Hoàng huynh này!

Hoàn Nhan Viên Hạo hồ hững:

- Tên này là sai phải được phòng, cũng không phải thích khách, hành hình đã hành hình rồi, hoàng huynh có ý tha hẳn?

Thịnh Vương cau mi tâm, ngờ vực:

- Hậu nhi chỉ là thi cho vui, và lại Võ Trang Nguyên cũng chưa đến vòng cuối, rất khó đoán!

Hàn thị nâng mắt cười, giọng nói kiểu hãnh có chút khinh bỉ:

- Cố gắng lên rồi có thể làm một quan thù thành!

Nhị phu nhân cũng không bức tức, lại lấy khăn tay che miệng nhàn nhạt:

- Hôn sự của Đại thiếu tẩu từ tính thế nào?

Hàn thị phát phát tay, nhếch môi:

- Bàng vãng đề tên liền đem sinh lễ hỏi cưới, nhanh chóng rước tân nương về mới tốt!

Phùng Cẩm tuy là nhân vật chính nhưng từ đầu đến giờ đều im lặng, hiện tại nghe nhắc đến chuyện trăm năm bỗng lên tiếng:

- Mẫu thân, hôn sự? Là hôn sự với cô nương nhà nào?

Đại lão gia sờ sờ chòm râu trên cằm:

- Là Đông gia tiểu thư, chẳng phải đã nói với con rồi hay sao!

Phùng Cẩm đứng dậy, mặt liền đỏ lên:

- Con không cưới!

Hàn thị trừng mắt:

- Cẩm nhi, sao lại ăn nói với phụ thân con như thế?

Các phòng còn lại thấy vậy liền trung ra nét lo lắng già tạo, bên trong đều một điệu bộ xem kịch vui.

Tam phu nhân lạnh lạnh giọng nói:

- Ai ư, cái gì cơ chứ, cái gì cơ chứ? Cháu trai của ta, sao lại không đồng ý một thiên kim ngọc điệp quý giá như thế!

Đại lão gia hừ lạnh:

- Chuyện hôn sự do phụ mẫu làm chủ, ở đây có chỗ cho con phản đối hay sao?

Phùng Cẩm hậm hực, không thua kém:

- Con không đồng ý, ai muốn cưới Đông gia tiểu thư cứ cưới, miễn không phải là con!

Ngũ phu nhân ho nhẹ một tiếng:

- Cẩm nhi, con đã có người trong lòng?

Lão phu nhân vậy tay hắt lại, hiện hậu hời:

- Nói đi, nếu như là cô nương trong sạch, tỏ mẫu liền làm chủ cho con!

Phùng Cẩm nhìn gương mặt Hàn thị cùng Đại lão gia đều hằm hằm, nhất thời sợ hãi, cuối cùng mới lấy hết can đảm thì thào:

- Là Văn muội muội!

Từ phu nhân khanh khách cười, trông ở đầu xa, hóa ra ngay trong phủ, một cái Văn Nhược Nhan mẫu thân bị hừ về còn không biết xấu hổ mà bỏ nữ nhi đi tái giá! Xem ra lần này mặt mũi Đại phòng liền mất hết!

Đại lão gia đập bàn, lửa giận nổi lên:

- Hồ đồ!

Lão phu nhân giật mình, Văn Nhược Nhan là cháu gái bà, chính bà đem về đây, hiện tại Đại phòng không nói ra nhưng đang trách bà nuôi ong tay áo.

Lão phu nhân phân bua:

- Có nam nhân nào một thế một thiếp, bây giờ cứ để Văn ti nhi làm thiếp! Vẹn cả đôi đường!

Phùng Cẩm nghe đến đó liền gầy nẩy lên:

- Con không đồng ý, Văn muội muội phải là chính thê, nếu không cả đời này con không lấy nữa!

Chuyện đã lớn đến bức này, Đại lão gia thật trăm bề khó chịu. Lần này Thịnh Vương chủ khảo, Phùng Cẩm mới có thể đỗ tiến sĩ, nếu bây giờ không cưới biểu muội Thịnh Vương, sợ rằng không chỉ Đông gia, mà cả Thịnh Vương sẽ lưu lại hiềm khích. Dù gì, với Phùng gia, thì một nàng dâu như vậy đã là cao!

Đại lão gia cương quyết:

- Cẩm túc nó, đến khi nào thông suốt suy nghĩ mới thôi!

Lão phu nhân thở dài:

- Cả Văn Nhược Nhan, cũng giam lại!

Chuyện còn chưa ngã ngũ, từ ngoài cửa, Phùng Tú Mai liền vội vã tiến vào, tóc mai tán loạn, mồ hôi đổ như suối, đôi mắt nàng ta đỏ hoe, miệng run run trắng bệch:

- Mẫu thân! Ti ti không may... đã mất trên giường sinh!

Tam phu nhân nghe trời đất đổ ầm, cả người ngã khụy bất tỉnh. Phùng Tú Mai dường như cũng cạn kiệt sức lực mà ngã xuống, trong viện rối loạn một đoàn.

Gia Hỷ cau mày, Phùng Tú Mai bước ngang người nàng, thân thể tỏa ra một mùi hương lạ, chỉ là nhất thời nàng không thể nhận ra được. Gương mặt Phùng Tú Mai tuy bối rối, nhưng rõ ràng trong mắt lấp lánh niềm vui khó giấu, bởi vậy mới ngất đi để tránh phát hiện.

Lão phu nhân đưa tay vuốt ngực tưa vào Vu ma ma, mắt nửa canh giờ ổn định, Tam phu nhân cùng Phùng Tú Mai đều đưa về viện mời đại phu chẩn trị. Các phòng cũng lần lượt ra về.

Gia Hỷ trên đường đi suy tính Vĩnh Đan đã đưa vào thôn trang được mấy ngày, theo lý mà nói, hôm nay, kế hoạch đã thành, sao lại chưa có tin tức gì?

Về đến viện, nàng liền ngồi xuống thấp dài, xoa xoa mi tâm, nhìn Hà ma ma đang lau một bình gốm ti mi, nhẹ giọng hỏi:

- Ma ma, Vĩnh Đan sức khỏe đã tiến triển hơn chưa?

Vốn là cả Bối Lan lẫn Hà ma ma đều không hề biết đến chuyện Vĩnh Đan ve sấu thoát xác vào Đông cung, nàng sợ rằng nhiều người lắm miệng mất an toàn.

Hà ma ma không nhìn Gia Hỷ, qua loa:

- Nô ti nghe nói nàng đã đỡ, có lẽ sớm quay về hầu hạ tiểu thư thôi!

Gia Hỷ nhấp mỗi một ngụm trà lạnh, đây là thuốc vô tác dụng hay Hà ma ma cố tình giấu giếm nàng:

- Bối Lan! Vĩnh Đan có thực đã đỡ?

Lần này đến lượt Bối Lan không dám ngẩng lên, nhỏ giọng:

- Nó thì nghe nói Vĩnh Đan tí ti đã bớt được năm phần!

Gia Hỷ nhìn biểu hiện gương ếp đó, trong lòng có chút buồn cười, nằng đứng dậy lấy áo choàng:

- Nếu vậy thì đến thôn trang, ta muốn thăm muội ấy!

Bối Lan hốt hoảng cùng Hà ma ma quỳ xuống:

- Tiểu thư, đường xa nguy hiểm người đừng đi, trong phủ cũng đang xảy ra nhiều chuyện!

Gia Hỷ nhàn nhạt:

- Chuyện xảy ra là của kẻ mồi và Tam phòng, nửa điểm không can hệ đến ta!

Bối Lan tỉnh tỉnh thanh thuần, biết không giấu được lâu đành thật thà nói:

- Tiểu thư, Vĩnh Đan...không còn nữa, người...đừng quá đau buồn!

Gia Hỷ vò như không hiểu:

- Chẳng phải Hà ma ma vừa báo muội ấy đã khỏe lại?

Hà ma ma gục đầu, Bối Lan đỏ cả hốc mắt:

- Tiểu thư, Vĩnh Đan...sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa...

Gia Hỷ trầm mặc, giọng nói đều đều không rõ hi vọng:

- Muội ấy đi lúc nào?

- Ngày hôm qua, nửa đêm canh ba! Sau đó người của Triệu Thiếu giám sợ lây lan bệnh đã đem thi thể đi mất!

Gia Hỷ cười gằn. Bối Lan ngẩng mặt sợ hãi ngầy người:

- Tiểu thư!

Gia Hỷ đập mạnh tay ngọc xuống bàn gỗ:

- Ta có phải là chủ tử? Ở đây chuyện lớn chuyện nhỏ đều không cần ta biết?

Bối Lan lắc đầu quầy quậy, Hà ma ma vội vã thanh minh:

- Tiểu thư, nó thì là sợ người lo lắng, tiểu thư!

Gia Hỷ nhàn nhạt, tỏ ra bất lực:

- Ta làm chủ tử trăm lo nghìn lo, nên các người đều muốn lo hộ ta?

Bối Lan dập đầu xuống đất, Hà ma ma cũng ngậm miệng, tiểu thư nói đúng, chủ tử vẫn là chủ tử. Che giấu cũng là gian dối. Tiểu thư làm người yêu ghét phản mình, một lần mất đi tin tưởng, cả đời sẽ không còn tin nhiệm!

Bối Lan thôn thức:

- Tiểu thư, nó thì ngu dốt, nó thì không dám nữa, tuyệt đối không bao giờ biết chuyện mà không báo!

Hà ma ma cũng van xin:

- Tiểu thư, chỉ là nó thì lo lắng quá hóa vụng, tiểu thư rộng lượng hải hà...

Gia Hỷ thờ dài, từ từ bước vào phòng:

- Đứng dậy cả đi!

Bối Lan không dám đứng lên, nhìn theo bóng chủ nhân khuất sau bình phong. Chỉ nghe tiểu thư nhàn nhạt phản phó:

- Bữa tối không cần đem đến!

Bối Lan nhẹ giọng dạ một tiếng, rồi lui ra ngoài, Vĩnh Đan không còn nữa, tiểu thư ắt hẳn đau lòng, lại thấy bản thân còn khiến tiểu thư buồn phiền, trong lòng cảm thấy trần trề ân hận.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Phùng Gia Sinh Loạn (Trung)

Không còn Vĩnh Đan bên cạnh, Bối Lan cùng Hà ma ma bận rộn hơn hẳn, Vĩnh Đan là người duy nhất biết chữ, hầu hạ tiểu thư từ bé, mọi sở thích thói quen sinh hoạt đều nắm rõ. Hà ma ma vô tâm lại lười biếng, Bối Lan một buổi tập học chữ từ Gia Hỷ, buổi còn lại phải quán xuyến hết việc trong viện, hiện tại Văn Nhược Nhan đang bị giam lỏng, càng là một gánh nặng.

Qua một đêm không ăn gì, sáng dậy, bụng đói cồn cào, Gia Hỷ uống một bát canh bảo ngư thanh đạm, thần sắc nàng không xấu không tốt, xiêm y cũng nhạt màu hơn. Bối Lan đoán là chủ nhân muốn an ủi vọng linh Vĩnh Đan nên không dám hỏi gì.

Gia Hỷ súc miệng bằng trà bạc hà xong, liền nhớ đến ngày hôm qua cùng mùi hương lạ trên người Phùng Tú Mai:

- Tam phòng thế nào rồi?

Hà ma ma đáp lời:

- Hạ thiếu phu nhân khi sinh nở hưng hiểm bằng huyết qua đời, đứa bé là một nam hài, đã qua nguy kịch!

Gia Hỷ bắt gác đau lòng, Phùng Tú Mi tuổi còn quá nhỏ, chẳng đủ mười sáu, chưa cập kê đã gả đi, hiển nhiên mang thai vô cùng nguy hại. Hiện tại đúng là không tránh được một kiếp, bỏ lại một tiểu hài tử mồ côi.

- Văn Nhược Nhan có phản ứng gì không?

Bối Lan thay ấm trà mới, lắc đầu:

- Trưa hôm qua Văn tiểu thư còn đập cửa làm ồn đòi gặp Đại thiếu gia, giờ đã ổn hơn, nhưng cơm canh đều không động đũa!

Gia Hỷ nhàn nhạt gật đầu:

- Canh giữ kĩ lưỡng, đằng nào người đứng sau đời tình nhân này cũng phải đến gặp chúng ta!

Cái chết của Phùng Tú Mi phủ lên Phùng phủ một màu ảm đạm, vốn là để tang chín tháng, nhưng Tam phòng là thứ xuất, lão phu nhân nhìn trong nhà cháu gái vẫn chưa gả đi, cháu trai còn đang có công danh trong người, liền đổi thành chỉ có Tam phòng để tang năm tháng, cả phủ theo vào trắng chín ngày. Dù sao Phùng Tú Mi gái sang Hạ gia đã không còn là người họ Phùng, cho nên không ai phản đối gì.

Qua khỏi lễ Vu Lan, không khí trong phủ ngày càng trở nên quái dị sặc mùi toan tính. Đặc biệt là khi cái tin Phùng Hậu đoạt được danh hiệu Võ Tam danh tương đương với Thảm Hoa thì Phùng phủ càng náo loạn. Phùng Cẩm chỉ là tiến sĩ, đứng vị thứ hai mươi sáu trên tổng số bốn mươi hai người đề bảng vàng. Trong khi đó Phùng Hậu khoa thi này đứng hạng hai, vì trong Đề Nhất giáp chỉ có đồng vị hai Võ Nhị danh tương ứng Bảng Nhân mà không ai đỗ đến Trạng Nguyên Võ Nhất danh!

Đại phòng vì chuyện Phùng Cẩm cũng đầu không đồng ý cưới Đồng thị vào cửa đã vô cùng rối rắm, nay thêm một Phùng Hậu anh tài thì liền mất thế trận.

Gia Hỷ coi bản thân như là người qua đường, Phùng Hậu có khác gì Phùng Cẩm, Thành Vương làm chủ nhà, hẳn liền đồ cao, hai bên Đại phòng cùng Nhị phòng chỉ đang so xem cây cỏ thụ đằng sau chống lưng bên nào chắc chắn hơn!

Không đến mười ngày, vừa qua khỏi lễ Vu Lan thì Ngũ phu nhân tìm đến gặp Phùng Gia Hỷ.

Gia Hỷ tựa lưng vào tháp, nhìn Ngũ phu nhân ngồi nhấp nhồm trên ghế, tay thì giữ chặt khăn lụa. Nàng ta một thân áo gấm xanh biếc thêu hoa tiết lông công, trên tóc cài mấy trâm thoa điểm thủy, tay gầy xương không mang gì, hoa tai cũng không đeo, gương mặt thanh tú che đầy bằng một lớp phấn chì dày.

Gia Hỷ thong thả mời nàng ta dùng trà, Ngũ phu nhân ánh mắt có chút bối rối, hồi lâu nhìn hạ nhân lui ra mới ngáp ngừng:

- Đại tiểu thư? Ta có thể đến thăm Văn ti nhi được không?

Gia Hỷ doan trang mỉm cười, trong lòng thoáng chút thất vọng, nếu người đứng sau Phùng Cẩm là Ngũ phu nhân, thì không phải cơ hội hạ Hân thị sẽ vô cùng thấp hay sao. Ngũ phu nhân vốn không phải đối thủ của Hân thị, lại là đường ti muội.

- Không phải cháu gái làm khó gì lắm, nhưng mà thăm cũng thấy rồi đấy, tổ mẫu đã hạ lệnh, bất kì ai cũng không được gặp qua nàng! Cháu gái thật không dám trái ý!

Ngũ phu nhân hơi hơi suy nghĩ:

- Ta thật đau lòng bọn trẻ, Cẩm nhi mấy hôm nay đều nhờ ta hỏi thăm sức khỏe Văn ti nhi, ý trọng tình thâm như thế, ta không đành lòng từ chối!

Gia Hỷ hớp một ngụm trà nóng, lần môi đỏ cong lên tuyệt mỹ:

- Thật ra cháu gái cũng chỉ là bắt đầu đi quán thuốc Văn ti vì ti vi ty ở thiên viện! Nếu ti ấy đã muốn gặp người khác, không thể quang minh chính đại được thì liền lén lút, cháu gái làm sao quản hết! Một bên là Đại ca, bên kia là ti muội cùng viện, thật có chút đau lòng khó xử!

Ngũ phu nhân ngó người, ý của Phùng Gia Hỷ rất rõ ràng, nàng y lệnh lão phu nhân mà thì hành, nhưng quán được ngoài sáng không thể quán trong tối, nên Ngũ phu nhân đã muốn gặp nàng ta thì chỉ cần khuất mắt, Gia Hỷ liền không ngăn cản.

Ngũ phu nhân ngồi thêm một khắc thì cáo từ ra về. Gia Hỷ nhìn theo ngậm cười, đánh phái thuận tay mà đẩy thuyền lần này.

Bối Lan tiễn người xong nhanh chóng quay lại, thì thào to nhỏ:

- Tiểu thư, bên Cô gia xảy ra chuyện! Sáng nay đã gây ồn ào đến cả Hoàng thượng!

Gia Hỷ hơi cau mày, Cô gia chính là nơi Hân thị muốn gả nàng đi, chỉ là nàng chưa kịp hỏi qua Triệu Tử Đoạn về thân thể người này, vẫn còn đang canh cánh trong lòng.

- Cô gia không phải mệnh quan triều đình, có thể làm gì kinh động đến long nhan?

Bối Lan nhỏ giọng:

- Tên Cố Nhị công tử ấy thật ra chỉ là một sai vật phụ việc trong Thái Y viện, không rõ đắc tội với hai vị Vương gia thế nào, liền bị đánh đến tàn phế, lại còn bị hoạn! Kết quả sống không được chết không xong!

Gia Hỷ che khăn lên miệng, hơi bất ngờ, lại có chút kinh sợ:

- Là Thịnh Vương cùng Thành Vương?

- Vâng, cả hai vị Vương gia vốn không hòa thuận mấy, lần này lại hành động giống nhau! Hoàng thượng ngoài đền bù vàng bạc đến Cố gia, cũng không trách phạt gì!

Gia Hỷ nhếch môi, hai vị Hoàng tử đang có phẩm tước cao nhất, được Vĩnh Nguyên Đế yêu thương nhất, đừng nói là tàn phế, cho dù đánh chết họ Cố kia, thì cũng chỉ bị quở mắng một câu. Lâm Vương có đặc quyền của làm Vương, muốn giết ai cũng chỉ cần buông một chữ phạm thượng! Lần này nàng thật lòng cảm ơn hai vị Vương gia vô tình giúp đỡ, khiến nàng không cần phải bày mưu tính kế thoát khỏi một mối hôn tội tệ!

Mười ngày sau, lượt vai xô treo trang Phùng Tú Mị vừa tháo xuống thì Hân thị đã vội vàng chuẩn bị sinh lễ. Gia Hỷ đi ngang qua sân lớn liền thấy một đội chim nhạn béo mập chuẩn bị đưa sang Đồng gia, trong lòng này sinh buồn cười, cái gì mà như chim liền cánh, tám Phùng Cẩm còn đang đặt trên Văn Nhượng Nhan kia kìa.

Lão phu nhân vẫn muốn tổ chức đại tiệc mừng công thành danh toại của lớp cháu trai, chỉ là nhân vật chính thay đổi từ tiến sĩ giam lỏng Phùng Cẩm trở thành Tam thiếu Phùng Hậu. Khác hẳn với thái độ kèn kênh kiêu kiêu của Hân thị ngày biết tin Phùng Cẩm đỗ, Nhị phu nhân vẫn một thân áo thêu hoa cúc vàng nhạt, cài đôi trâm vàng một bên tóc búi cao, khiêm nhường không nói gì. Gia Hỷ chú ý vòng trảng hạt gỗ trên tay Nhị phu nhân, thăm thầm nàng lạnh đi mấy phần, người ta đột ngột bắt đầu niệm Phật chỉ khi bản thân đã nhúng chàm, chẳng rõ Nhị phu nhân vừa gây nên tội trạng gì!

Lão phu nhân dặn dò Nguyễn thị mấy việc chuẩn bị tửu yến, khen ngợi Phùng Hậu mấy câu. Lại quay sang Hân thị

- Cái hôn sự của Đại ti nhi với Cố gia không cần tiếp tục, thiếp canh cũng chưa trao, hiện tại coi như chưa có gì xảy ra!

Hân thị cúi mặt, vâng một tiếng không đáp thêm gì. Đại lão gia cũng thờ dài, bây giờ Cố Nhị Công tử đã trở thành phế vật, đừng nói thiên kim ngọc điệp, một nữ tử thôn quê nghèo khó hay một ca kĩ bán nghệ cũng không đành lòng gả vào. Hân thị chỉ biết tự trách Cố gia xui xẻo, chọc giận ai không làm, lại đi chọc giận hai vị Vương gia, để giờ thân tàn ma dại.

Nhị phu nhân hiền hậu mỉm cười:

- Đại ti nhi đừng lo lắng, Phật dạy duyên nợ phu thê không thể cưỡng cầu!

Gia Hỷ vò e lệ gật đầu không nói gì.

Phùng Diên Dung như vô tình chen ngang:

- Đại ti xinh đẹp như vậy chắc chắn sẽ có mối hôn tốt, tìm được một người tử tế, đôi đôi tương kính như tân. Giống Thành Vương và Vương phi, Vương phi vô sinh, cưới về một năm nay đến thai cũng chưa hoài được, Quý phi nương nương cho Thái y bắt mạch kê thuốc mới biết thân thể Vương phi âm hàn mãn cảm, hiện tại đã chuẩn bị chọn thêm nhân tuyển đưa vào Vương phủ. Vậy mà Thành Vương vẫn còn phản đối, bảo vệ Vương phi hết lòng!

Hân thị ngẩng mặt, Phùng Gia Hảo đôi mắt liền long lanh, vừa muốn mở miệng hỏi thì bị mẫu thân nắm tay tắc đầu.

Gia Hỷ thu tất cả biểu tình vào mắt, Nhị phòng là người Thành Vương, Phùng Diên Dung biết rõ nàng ta không có cơ hội nên mới đem tin này nói ra. Phùng Gia Hảo vui mừng như thế, chắc chắn đã có chuẩn bị cho việc này. Xem ra lần tuyển thiếp thất của Thành Vương sẽ vô cùng náo nhiệt đấy. Dù gì tuyển thiếp chỉ là phụ, kết giao đại thân liền minh chính trị mới là chính, hiển nhiên Thành Vương không bỏ công tuyển nữ nhi đại thân phe cánh mình. Bởi vậy, cơ hội của Phùng Gia Hảo là vô cùng lớn.

Gia Hỷ chuyển đề tài:

- Ngũ thúc mấy tháng trước đã khởi hành, có lẽ giờ cũng sắp đến Thản Đô!

Từ lão gia xoa xoa lòng bàn tay vào nhau, nửa thông báo nửa bình phẩm:

- Ngũ đệ năm ba hôm nữa liền đến kinh thành rồi, Tây Định Vương sắp đại hôn, ngũ đệ dù sao cũng dưới trướng, phải có mặt tại Tây Định Vương phủ ngày hôm đó!

Nhị lão gia đồng tình:

- Uống nước nhớ nguồn, phủ ta phải chuẩn bị hậu lễ đưa đến Tây Định Vương phủ, Ngũ đệ ở biên ngoại đã được Tây Định Vương che chở rất nhiều!

Nguyễn thị liền tò mò:

- Ngũ thúc làm đến quan phẩm gì?

Từ lão gia lắc đầu:

- Không phải quan phẩm mà là gia tướng, hiện tại nghe nói là một đại phu chẩn bệnh cho thuốc, về kinh rồi mới đợi phong quan!

Nguyễn thị gật gật đầu không hỏi nữa. Lão phu nhân không rõ vì sao nghe đến đó thì mặt liền tối lại, phất phất tay đuổi các phòng về.

Gia Hỷ chậm chậm đi vòng qua hoa viên. Hà ma mà từ xa chạy lại:

- Tiểu thư, Đại thiếu cùng Văn tiểu thư gặp nhau rồi!

Gia Hỷ mỉm cười, vòng lại tiểu đình:

- Nôi đây thật mát mẻ, hôm nay không cần về viện sớm như vậy!

Uyên ương một đôi chẳng phải sống chết không rồi. Hàn thị chuẩn bị sinh lễ rước dâu càng long trọng thì mặt mũi sợ rằng càng mất sạch!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Phòng Gia Sinh Loạn (Hạ)

Gia Hỷ nhìn mặt trắng khuyết trên bầu trời đêm, sự đời cũng nên như vậy, không cầu hoàn mỹ, chỉ cầu tươi đẹp. Gia Hỷ chậm chậm từng bước chân, nàng đoán chừng Ngũ phu nhân muốn Phòng Cẩm và Văn Nhược Nhan cùng nhau bỏ trốn.

Trong đêm, hoa viên vắng vẻ, còn trùng rả rích kêu, những bóng cây cỏ thụ in trên nền trời ma quái đáng sợ. Sau một phiên đá, có âm thanh ngân nga khe khẽ phát ra, Bối Lan tái mặt thì thầm:

- Tiểu thư, chúng ta nên quay về thôi!

Gia Hỷ cau mày, hiện tại chưa quá trễ, quý thân nào xuất hiện giờ này, nàng ra hiệu im lặng, dẫn tiến về hướng có âm thanh.

Giọng nói nữ tử từ:

- Đứng...ti phu...vừa rồi chẳng phải đã...lại muốn nữa...

Tiếng nam nhân trêu đùa, cười khê:

- Muội cũng biết xấu hổ? Có lạnh không? Lấy áo của ta đi về!

Hà ma ma tròn mắt nhìn Bối Lan, Gia Hỷ bàng hoàng, là Phòng Tú Mai, chất giọng khàn khàn đặc trưng của nàng ta không lẫn vào đâu được. Người kia gọi là ti phu, vậy chính là Hạ Nhạc Thâm! Phòng Tú Mi mất chỉ mới mười ngày, đã xảy ra chuyện đàn đầu!

Gia Hỷ nhớ tới mùi hương lạ động lại khi Phòng Tú Mai trở về từ Hạ phủ thông báo Phòng Tú Mi chết. Lần này nàng đã có thể khẳng định đó là Hồng hoa* xuất phát từ Miêu tộc Tây Tạng. Mặc dù Đại Quốc không hề tồn tại trong lịch sử, nhưng vẫn có những nét tương đồng với quá trình khai hoa nở nhụy.

Hồng hoa cũng là một loại thảo dược trân quý, có nhiều tác dụng như kháng viêm, tiêu sưng,...nhưng phổ biến nhất vẫn là hoạt huyết phụ nữ, điều trị ú huyết, huyết xấu sau sinh, cho nên nếu dùng nhiều, dễ dàng gây ra máu chảy không ngừng cho sản phụ trong quá trình khai hoa nở nhụy.

Gia Hỷ mỉm cười, lợi dụng nhược điểm của người khác tuy không quang minh chính đại gì, nhưng sống trong nội trạch hung hiểm, ít nhất phải tự để hậu sách.

Phòng Tú Mai một hồi sau mới bước ra, Hạ Nhạc Thâm cũng không thấy đâu nữa, có thể hẳn đã theo đường khác mà tẩu thoát. Lúc này Phòng Tú Mai mới phát hiện Gia Hỷ cùng Hà ma ma và Bối Lan đứng ngay sau phiên đá.

Phòng Tú Mai sợ hãi:

- Đại ti! Ti ở đây từ khi nào?

Gia Hỷ nhàn nhạt nhìn, người này, đến cả ti ti ruột thịt còn có thể nhẫn tâm sát hại, thì một đường ti như nàng, làm sao có thể không đề phòng!

- Thất muội, ta ở đây không lâu, đủ để nghe thấy những gì cần nghe!

Phòng Tú Mai hơi lùi lại, nước mắt rơi xuống:

- Đại ti, cầu ti giữ bí mật này, muội cùng với huynh ấy là lưỡng tình tương duyệt, tuyệt đối không hại đến ti!

Gia Hỷ cười khê:

- Tiếp xúc với Hồng hoa nhiều, thai tự dễ rơi mất! Tự người bảo toàn đi!

Phòng Tú Mai sững sờ, lặng lẽ đứng trong đêm, bối rối nhìn bóng dáng Gia Hỷ cùng bà từ nhà hoàn đi khuất.

Bối Lan quan sát ánh đèn lồng Hà ma ma rọi sáng trên đường, nhỏ giọng:

- Chủ nhân! Sao người biết Thất tiểu thư có thai?

Gia Hỷ nhắc bàn tay đang được Bối Lan đỡ lên, cài lại trâm ngọc:

- Nếu nàng ta không có thai, sẽ không gấp rút hãm hại Phòng Tú Mi như vậy, cũng chẳng liều lĩnh mà hẹn Hạ Nhạc Thâm ở Phòng phủ trong thời gian tang chế!

Hà ma ma thờ dặt:

- Thất tiểu thư đúng là điên rồi, nếu lỡ có đứa nhỏ cùng ti phu, thì chi cần cầu xin ti ti mình, Lục tiểu thư tính cách hiền thực, chắc chắn sẽ đồng ý để muội muội cùng hầu thượng phu! Ti muội chung chồng vẫn dễ dàng hơn cùng người lạ!

Gia Hỷ lắc đầu, giọng nói lãnh lạnh phát ra từ lồng ngực, mang theo nét sâu bi:

- Lòng người không được như rắn nuốt voi, tham lam vô độ, càng không thể chấp mê bất ngộ, tranh giành thứ chẳng phải của mình!

Bối Lan đỡ chủ nhân lên bậc thềm đá xanh có chút dốc, đau lòng nói:

- Hẳn ta nếu thật lòng muốn báo bọc Lục tiểu thư thì Thất tiểu thư làm gì có cơ hội ra tay!

Gia Hỷ không nói gì, Phòng Tú Mai ở Hạ phủ lâu như vậy, nếu thông gian cùng Hạ Nhạc Thâm người làm thê tử như Phòng Tú Mi làm sao không có linh cảm gì. Hiện tại người chết cũng đã chết, kẻ còn sống đành phải chịu tội, ai chấp mê bất ngộ trong cuộc tình này, chẳng rõ ràng nữa.

Nhị phòng.

Nhị phu nhân cần dứt sợi chỉ thêu, Phòng Điện Dung ngồi bên cạnh thì thầm, Phòng Hậu cũng ở đó, chăm chú đọc sách dưới ánh nến.

Nhị phu nhân thương tiếc:

- Khuya rồi, đọc nữa sẽ hại mắt!

Phòng Hậu cười cười:

- Vốn dĩ nhĩ tử từ đây là để nghe kể sách của mẫu thân, nào biết mẫu thân chỉ muốn nói cho muội muội, nhĩ tử đánh giá vờ!

Nhị phu nhân cả cười, lắc đầu:

- Ta có việc cho con đây! Khuya nay, Văn Nhược Nhan cùng Phòng Cẩm từ công sau đi về phía Nam!

Phòng Hậu thóa mẫn cười:

- Ngũ thẩm vừa đến đây?

Nhị phu nhân buông đẽ gậy đang mây trên tay, nhìn ra ngoài cửa:

- Còn ai nữa, là Trích Như!

Phùng Hậu được thế lại cười, Trích Như là ti nữ hồi môn của Ngũ phu nhân, có điều Ngũ phu nhân bao năm lãnh đạm thế sự, phân lượng Ngũ phòng không bao nhiêu, nô tì sống cũng kham khổ vô cùng. Trích Như không lọt được vào mắt Ngũ gia, không thể thành thông phòng, chủ tử cũng không ban thưởng đáng giá, mẫu thân chỉ cần một lời hứa gả thoátang mây bay để Trích Như trở thành thiếp của hắn, nàng ta liền răm rắp nghe lệnh.

- Mẫu thân muốn nhĩ tử y theo kế cũ, lời Hàn thiếu vào cuộc?

Nhị phu nhân gật đầu, có chút âm hiểm:

- Nếu cả nhà mẹ đẻ cũng chối bỏ, à ta liền như chuột cùng đường! Cháu đích tôn vừa đỗ tiến sĩ, chưa kịp nhận áo mão hồi hương liền gặp họa. Lần này xem thử Hàn thị có được bao nhiêu phân lượng ở nhà mẹ!

Phùng Hậu gật đầu, đứng dậy phui tay:

- Mẫu thân nghỉ ngơi sớm, ngày mai chắc chắn sẽ có kịch hay!

Canh ba nửa đêm, cả Phùng phủ im lìm say giấc. Bên viện Gia Hỷ đèn vẫn tắt, nhưng cả nàng cùng Bối Lan đều không ngủ được, nàng nhìn qua khe cửa sổ hẹp, đứng như dự đoán, có bóng người lén lút từ viện Văn Nhượng Nhan đi ra, áo choàng che kín thân người vội vội vàng vàng.

Gia Hỷ hát hát tay Bối Lan:

- Nhanh, nhanh lên! Càng nóng càng ta càng dễ thoát thân!

Bối Lan gật đầu, run run cầm bình rượu mạnh cần thận ra ngoài.

Ngũ phu nhân nắm lấy tay Văn Nhượng Nhan, ôn tồn:

- Đừng lo lắng, Đại tiểu thư mắt nhắm mắt mở, đêm nay cũng không có ai canh cửa viện, Văn ti nhĩ cứ yên tâm, đừng quá vội vàng mà ảnh hưởng đến hài tử trong bụng!

Phía ngoài ngõ nhỏ sau Phùng phủ, một đôi xe ngựa đã đợi sẵn, Ngũ phu nhân nhìn Phùng Cẩm đã sẵn sàng, liền tục dặn dò:

- Tạm thời Văn ti nhĩ và con phải dùng hai xe riêng, đi đến Đồng gia thôn thì hỏi thăm nhà Đồng ma ma từng làm vú nuôi ở Hàn gia, người này sẽ chuẩn bị thuyền tới Kỳ Châu!

Phùng Cẩm nhìn phu xe nhỏ giọng:

- Đây đều là người của thăm?

- Là người từ thôn trang ta, yên tâm, sau này khi mọi chuyện ổn thỏa, hai con hãy quay về! Xe rèm hồng bên trong lót nệm ấm áp hơn, để Văn ti nhĩ bên đó!

Phùng Cẩm gật đầu ta ọn, vừa đi Văn Nhượng Nhan lên xe ngựa thì thấy một góc Phùng phủ sáng rực, lửa khói đầy trời. Ngũ phu nhân vội vã:

- Nhanh! Đi đi!

Xe ngựa Phùng Cẩm cùng Văn Nhượng Nhan theo hai hướng đối nghịch mà phi nước đại, mắt hút trong màn đêm!

Thiên viện cháy không lớn, nhưng cũng đủ gây rối loạn. Lão phu nhân lo sợ tính mạng Văn Nhượng Nhan liền đích thân tới, lúc này ngọn lửa cơ hồ đã được dập tắt. Hà ma ma quệt bụi tro trên trán:

- Văn tiểu thư mất tích rồi!

Hàn thị chân trước chân sau òn ào đi vào:

- Phùng Cẩm phá cửa bỏ trốn, chắc chắn là nha đầu này dụ dỗ!

Đại lão gia hằm hằm:

- Đưa toàn bộ kẻ gác cổng ra sân trước, phải hỏi cho rõ, tại sao đêm nay lại cầu thả như vậy?

Nhị phu nhân đứng đình cùng Phùng Hậu đi đến, dạo gần đây, Nhị phu nhân thường xuyên xuất hiện với nhĩ tử mà không phải là nữ nhĩ như Phùng Diễm Dung. Phùng Hậu lo lắng đến cạnh Lão phu nhân:

- Tổ mẫu không sao chứ? Những chuyện như này không cần người phải tận nơi mà đến!

Hàn thị hừ lạnh, không có Phùng Cẩm một thiếu gia phòng thứ xuất mới có thể lên mặt, hẳn hiện tại còn là Võ Tam đại, nhĩ ngoan ngoãn hiểu thuận, mai sau này nếu Lão phu nhân mất đi sao lại không chia gia sản cho hắn.

Gia Hỷ im lặng không nói gì, đêm nay, vốn dĩ nàng chỉ là khán giả, nàng nhìn ra hướng cửa, Ngũ phu nhân choàng áo mỏng yếu ớt dựa vào ti nữ:

- Đại tiểu, tẩu mau cho người đuổi theo, vừa rồi ta còn thấy một chiếc xe ngựa đi theo ngõ nhỏ về hướng đông!

Gia Hỷ nhìn Ngũ phu nhân, nàng ta quay mặt đi không dám đối diện. Bên cạnh Hàn thị, Nhị phu nhân cũng bấm bấm tay ra hiệu Phùng Hậu. Gia Hỷ không thể cười được, sự việc lần này, không rõ bao nhiêu bàn tay nhưng vào.

Đại lão gia cương quyết:

- Người đầu, đuổi theo Đại thiếu gia, trong ngày mai phải đưa được người về!

Ngũ phu nhân nói với theo:

- Hướng đông, đường ra sông!

Đứng thêm một khắc nữa, Lão phu nhân thở dài cho các phòng ra về. Gia Hỷ lướt ngang người Ngũ phu nhân, nhàn nhạt cười:

- Trai, cá tranh nhau chỉ béo cò!

Ngũ phu nhân cúi mặt, quay người đi, vừa đến viện, bộ mặt yếu nhược liền thay đổi, nàng ta nhìn ti nữ bên cạnh:

- Trích Như, cho đám người đã thuê đó đuổi theo xe ngựa Văn Nhượng Nhan, đánh chết không tha! Bánh xe ngựa nàng ta có phủ một loại tảo biển, trong đêm sẽ để lại dấu sáng!

Trích Như thì lễ lui ra ngoài, Ngũ phu nhân đứng dậy, trời đã mờ mờ sáng, Văn ti nhĩ chết, Phùng Cẩm chắc chắn vô cùng hận phụ mẫu, hẳn suy sụp rồi sẽ trả thù chính cha mẹ mình. Nàng phải từ từ tính toán, đánh đổ Phùng phủ, nói nửa đời nàng toan tính, chưa đựng bao nhiêu uất hận không thể nói thành lời.

Trích Như không đi ngay mà rẽ qua Nhị phòng, nàng ta nhanh nhẹn vào cửa sau.

Nhị phu nhân đã đợi sẵn:

- Thế nào?

Trích Như thì thào:

- Phu nhân, kế hoạch vẫn như cũ, bây giờ nô tì phải đi gọi người!

Nhị phu nhân dịu dàng phất tay:

- Nhanh nhanh, tránh để chủ nhân người phát hiện!

Trích Như vừa đi, Phùng Hậu liền bước ra:

- Mẫu thân, người yên tâm, Hàn thiếu đã bị con một cước đánh ngã đặt vào xe Văn Nhượng Nhan!

Nhị phu nhân lần lần trắng hạt, đi vào trong:

- A đi đã phải!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mạc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Ân Cũ Lật Lại (Thượng)

Văn Nhược Nhan tỉnh dậy, hai tay nàng bị trói chặt, cả người uể oải không còn sức lực, ngồi trên ghế giữa căn phòng tối đen, nàng mơ hồ nhớ lại những chuyện vừa xảy ra.

Rời khỏi Phòng phủ, xe ngựa nàng chưa đi được bao lâu thì bị một đám hắc y nhân chặn đứng giữa đường. Bọn chúng xưng là người của Đại phu nhân đi tìm Phùng Cẩm, chúng lôi nàng xuống xe, trói nghiền ở căn nhà hoang này. Chỉ là không ngờ, trên xe còn có cả Hàn thiếu, hẳn bắt tình nằm giữa đồng chân nệm.

Văn Nhược Nhan biết bản thân đã trúng kế, nhưng trúng kế từ ai vẫn chưa thể xác định được, nàng cũng không biết Phùng Cẩm đã tới được Đồng gia thôn chưa. Có biết nàng bị bắt ở đây, có đi tìm nàng, hay đã bị Đại phu nhân đưa về phủ.

Văn Nhược Nhan khe khẽ gọi:

- *Hàn công tử?*

Không có tiếng đáp lại, nàng định thần trong bóng tối, phát hiện hẳn đang nằm dưới nền đất lạnh, nàng dùng hết sức lay từng chân ghế một đến gần hẳn, hắt hắt đôi chân bị trói lên người hẳn:

- *Hàn công tử!*

Có tiếng trở mình nặng nhọc, mất một lúc lâu sau, hẳn mới ngồi dậy được:

- *Văn cô nương! Đây là đâu?*

- *Ta không biết! Công tử giúp ta cởi trói!*

Hắn lắc lắc đầu ề ảm, không xác định được thời gian, ký ức hẳn mơ hồ từng đợt, hẳn đang đi trên hành lang thì đột ngột tối đen, sau đó tỉnh dậy liền thấy một đám hắc y nhân trói Văn Nhược Nhan, rồi chớp mắt thêm một giấc ngủ dài thì đến hiện tại.

- *Gọi ta là Hàn Bình!*

Hắn không có nhiều sức lực, không thể mở được đoạn dây thừng quá cứng này, liền lấy một hòn đá góc cạnh cửa qua cửa lại, hồi lâu mới tháo được.

Văn Nhược Nhan vừa đứng dậy liền khụy xuống, máu đã quá lâu không lưu thông. Hàn Bình kéo vai nàng ta lên:

- *Nhanh đi thôi! Phải ra đường lớn!*

Trời mờ mờ sáng, cả hai hấp tấp chạy theo đường mòn thoát khỏi căn nhà nơi đồng không mông quạnh!

Giữa cánh đồng trống đầy ngô vừa qua khỏi mùa thu hoạch, thân cây khô vàng chưa bị đốt bỏ, lá ngô sắc cạnh cào lên thân thể. Văn Nhược Nhan ôm lấy bụng có chút quặn đau cổ gồng bước đi.

Tiếng vó ngựa dồn dập phía sau.

Hàn Bình nuốt một hơi lạnh, Văn Nhược Nhan tái xanh mặt mày, càng vội vã hơn.

Vó ngựa gấp rút, đã đến rất gần, bốn tên hắc y nhân xuất hiện.

Ngựa hí mấy tiếng dài, bọn chúng vây Hàn Bình cùng Văn Nhược Nhan lại.

Ầm thanh lảnh lạnh từ một tên trên lưng ngựa ô tỏa ra sát khí:

- *Còn dám bỏ trốn!*

Ngựa lồng lên đạp vào giữa ngực Hàn Bình, máu từ miệng hẳn phun ra. Văn Nhược Nhan cũng sợ hãi té xuống. Ngựa ô chậm chậm đi từng bước đến, vó ngựa đóng móng sắt dẫm nát khớp gối Hàn Bình.

Tiếng hẳn đau đớn hết lên thối tận trời xanh, xương gãy giòn vỡ vụn nghe răng rắc!

- *Phùng Đại phu nhân muốn đưa hai người về phủ!*

Văn Nhược Nhan bị trùm kín trong bao vải, đường đi xốc nảy cộng với một mồi dài lâu, thoáng chốc liền hôn mê.

Phòng phủ.

Lão phu nhân nhắm mắt, cả người bất động như một pho tượng. Hiện tại Phùng Cẩm còn chưa tìm được, Hàn thị đã đưa sinh lễ sang Đồng gia. Vốn không thể báo quan phủ tìm người, càng không để một ai biết chuyện, nhân lực ít ỏi trong phủ rải ra bốn phương tám hướng hỏi thăm.

Các phòng đều phải ngồi ở đây, gương mặt tựa như toát lên vẻ lo lắng vô cùng, mặc cho trong lòng đang vui sướng hoặc bàng quang điệu bộ.

Vu ma ma hơi nhỏ giọng, có chút vui mừng:

- *Lão phu nhân, Ngũ gia đã về!*

Lão phu nhân mở mắt, thần sắc tươi lên không ít, tuy là có trễ, nhưng người từ biên ngoại có thể ôm công danh trở lại kinh kì chính là hi sự:

- *Gọi vào đây!*

Ngũ gia y phục đi đường xa vẫn còn vương bụi, người hơi gầy, gương mặt cũng từng trải hơn. Ngũ phu nhân lấy khăn che mặt, không rõ vui buồn, nước mắt cứ thế rơi xuống. Ngũ gia nhìn qua Gia Hỷ, hơi mờ mịt cười, rồi dập đầu vái dài lão phu nhân:

- *Mẫu thân!*

Lão phu nhân vẫy tay Ngũ gia lại gần, chăm chú xem xét cơ thể, miệng luôn lẩm bẩm:

- *Tốt rồi, tốt rồi!*

Ngũ gia mỉm cười:

- *Mẫu thân, phủ ta là có chuyện gì?*

Nguyễn thị liền chép miệng kể khổ:

- *Phùng Cẩm cùng Văn ti nhi bỏ trốn, cả nhà phải truy tìm, đã hai ba hôm nay!*

Ngũ gia ngơ vờ thờ thờ dài, lặng lặng đến ngồi bên cạnh thế từ:

- *Ông trời đã tác hợp, chúng ta phận làm trưởng bối sao nữ khiến li tan!*

Gia Hỷ xoa xoa vòng ngọc trên tay, bên kia Ngũ phu nhân vẫn lẩn lẩn trắng hạt, tâm thế bình bình tĩnh tĩnh, tuyệt đối là một người đã nắm rõ ràng cục diện trong lòng bàn tay. Bên này Ngũ gia cùng Ngũ phu nhân thì thầm vài chuyện nhỏ to không rõ.

Trời sắp trưa, từ ngoài cửa, một tên sai vật vó vàng đi vào:

- *Lão phu nhân, đã tìm thấy Văn tiểu thư!*

Hàn thị đứng bật dậy chạy ra sân, Văn Nhược Nhan bị trôi gó trong bao vải, nhưng trên sân không chỉ có một bao, Hàn thị chỉ vào cái còn lại:

- *Đây là gì?*

Tên sai vật trở mắt:

- *Hàn thiếu gia à?*

Lần này đến lão phu nhân ngạc nhiên:

- *Hàn thiếu sao lại ở đây? Là ai tìm ra?*

Một nhóm người áo vải thô bước đến, tên một mắt gương mặt bị sẹo ngang chém dài, đến trước lão phu nhân cúi đầu lễ phép:

- *Là đám tiểu nhân, Đại phu nhân đây có treo thưởng tiểu nhân năm mươi lượng vàng để tìm Văn tiểu thư và Đại thiếu gia!*

Lão phu nhân ngờ vực quay sang, Hàn thị chăm chăm nhìn gã chốt mắt, môi mấp máy, mồ hôi chảy ròng ròng. Lão phu nhân ho nhẹ:

- *Đại tíc, có phải con sai sự đám người này!*

Gã chốt mắt tiến đến gần Hàn thị:

- *Thưa phu nhân, người đã đưa đến, phu nhân nên thưởng một nửa đi ạ!*

Hàn thị vẫn sững sờ, gương mặt ửng đỏ. Vu ma hơi lay nhẹ tay:

- *Đại phu nhân!*

- *Đại phu nhân!*

Phùng Gia Hảo thấy không ổn, giật giật Hàn thị:

- *Mẫu thân! Mẫu thân!*

Hàn thị như bưng bình, phản phò:

- *Hạnh Độ, lấy hai mươi lăm lượng, cũng mau mau tiễn người đi!*

Gã chốt cười nhè nhẹ:

- *Phu nhân không cần vội vàng như thế, tiểu nhân đem người đến thì cũng phải rõ ràng tiễn trao cháo múc!*

Gã chốt cẩn thận mở hai bao vải, Văn Nhược Nhan lồm cồm chui ra khỏi, miệng hóp hóp không khí. Bao bên kia, Hàn thiếu nằm bất động, Phùng Gia Hảo tiến đến lay gọi:

- *Biểu ca! Biểu ca!*

Bỗng nhiên nâng ta tái mét gương mặt, không tin nổi vào mắt mình:

- *Mẫu thân, sao lại thế này!*

Hàn thị cuống quýt, liền phát hiện cháu trai đã bị đánh đến tàn phế một chân, máu me thấm ướt y phục.

Hàn thị trừng mắt nhìn gã chốt:

- *Người? Người dám?*

Gã chốt chẳng những không sợ, lại còn đối đáp:

- *Phu nhân, chẳng phải người ra lệnh tiểu nhân gặp ai liền đánh chết! Chỉ để thiếu gia sống, Văn cô nương này đáng lẽ không còn mạng, chỉ là nàng ta mang thai, là máu mủ họ Phùng, tiểu nhân không dám động tay!*

Hàn thị long long mắt, đứng dậy chỉ tay:

- *Người!*

Gã chốt héch mắt:

- *Phu nhân!*

Hàn thị đo ra, cuối cùng đánh phải xuống nước:

- *Người đi đi, ta không muốn gặp lại người!*

Gã chốt ha hả cười, lấy vàng bỏ vào ngực áo:

- *Phu nhân đã có con mái ở đây, sợ gì con trống không đến. Tiểu nhân cáo từ!*

Gã chốt cùng đám đàn em ra khỏi cửa, Hàn thị lau nước mắt:

- *Nhanh lên, gọi đại phu chuyên về xương khớp đến đây!*

Chập tối.

Nhị phu nhân chậm rãi lần trăng hạt, miệng lầm nhảm đọc kinh cầu an, ngoài trời đã mưa to không ngừng. Phùng Diễm Dung thanh tú đi vào:

- *Mẫu thân, nghe nói chân của Hàn thiếu không thể hồi phục được, suốt đời phải trở thành một tên què!*

Nhị phu nhân thở dài:

- *A đi đà phát! Thật đau lòng! Một thiếu niên anh tuấn như vậy, không mấy chốc liền què quật!*

Phùng Diễm Dung im lặng, Hàn Bình tàn phế không phải do chính tay mẫu thân nâng gậy nên hay sao, bây giờ có thể mở miệng ra cảm thán, mẫu thân rằng đúng thật là tìm sắt đá vô cùng.

Nhị phu nhân quay người lại, nhỏ giọng:

- *Chuyện Vương gia tuyển Trắc phi thế nào rồi?*

Phùng Diễm Dung mỉm cười:

- *Tuyển Quý phi đợi sau khi Tây Định Vương đại hôn mới thông báo, hiện tại cũng chỉ có mấy gia tộc biết trước mà đề cử!*

Nhị phu nhân gật đầu:

- *Phụ thân con có tiến hành kén sách?*

- *Mấy ngày trước phụ thân đã đưa cho cận nữ bên người quý phi bát tỵ niên canh của Đại tì, nghe nói nương nương vô cùng yêu thích!*

Bên ngoài có tiếng hạ nhân:

- Đại phu nhân đến!

Nhị phu nhân cười cười, người cuối cùng cũng đã đến, liền để Phùng Diễm Dung lui ra sau rèm.

Hàn thị âm âm gương mặt tiến vào, áo xống có chút lờn thối vì dính nước mưa.

Nhị phu nhân nhếch môi:

- Đại tẩu, ngồi đi, đêm khuya lạnh, tẩu còn quá bộ đến nơi này!

Hàn thị không nói không rằng, một tát giáng lên gương mặt Nhị phu nhân:

- Tiện nhân!

Nhị phu nhân xoa xoa gò má còn nắm đầu ngón tay, nhàn nhạt:

- Đáng lẽ ta không truy cũng giết tận, lưu cho con gái người một con đường sống! Nhưng cái tát này đã hạ xuống, cũng là chấm dứt sinh mệnh mẫu tử các người!

Hàn thị cười lạnh:

- Mãi tiện phụ, năm xưa là ta quá coi thường người, bây giờ mới biết người cần ngược! Cột chó không nên cột ở đuôi!

Nhị phu nhân cả cười, chuyện năm xưa, Hàn thị còn dám nhắc lại, đừng nói là trong tối, cho dù lời tát cả ra ngoài sáng, người đáng chết nhất không phải chính là à hay sao!

- Đại tẩu, tại tiện phụ thì đã sao? Ín hất Phùng Hậu là nhi tử của tướng công ta! Không phải lo ngại hồng nhan xuất tương giống tẩu, sinh ra một cái ghê tởm chúng!

Phùng Diễm Dung đứng sau bình phong vô thức há hốc miệng, Đại thiếu gia không phải con trai ruột của Đại bá, loại chuyện này lộ ra, trong danh môn như vậy, cho dù Hàn gia cũng sẽ vì thế diện mà ép chết Hàn thị, đừng nói đến Phùng gia.

Hàn thị híp mắt:

- Người tốt để phỉa? Chivik không đủ sức trở thành Đại phu nhân, người liên quyến rũ lão Nhị! Nhà mẹ mất, lão phu nhân chẳng ghét, Lữ thị được gả về thành chính thì cũng coi thường người! Ít rạ là thực tâm với trượng phu, công người, trước sau đều là một kẻхам tiến!

Nhị phu nhân nhàn nhạt:

- Người ít tâm sao? Làng gương người, tìm người, mới coi là tati muội thân thiết! Nhưng nhỡ ra, người mới có thể bước chân vào Phùng phủ, đánh đổ Lữ thị! Người trong lòng phụng hóa, đừng trách ta vô tình!

Hàn thị chưa chút cười, đúng là bản thân đã dẫn cáo vào nhà:

- Người đi ra A Son đêm nay hiếp ta?

Nhị phu nhân xác nhận:

- Người vẫn còn nhớ đến gã chết đó, bộ mặt bảnh bảnh người không thể gả đi được đâu! Nếu không có A Son, người không thể bước chân vào nhà họ Phùng được!

Hàn thị nghiêng rằng:

- Đúng, nếu không có người, Lữ thị cũng không chết, tại sao trở thành kẻ thế? Chết là quân nhân tử, để người sống chính là lưu lại âm ảnh!

Nhị phu nhân đứng dậy:

- Nếu người chỉ muốn nhắc lại chuyện cũ thì không cần tiếp người nữa! Giasa này, là của Phùng Hậu! Hậu tử của Công tử và tướng công người đã được, cũng sẽ do Phùng Hậu thừa hưởng! Cáo mệnh khản quãng vaila dot am ặc! Mẫu tử người, chuẩn bị vàng bạc mà đi xuống cầu tuyền!

Nhị phu nhân tiễn khách, Hàn thị làm lùi quay về. Phùng Diễm Dung từ sau rèm đi ra, cúi mặt không dám nhìn:

- Mẫu thân!

Nhị phu nhân thờ dài, bà sinh ra từ Mẫn gia, một gia đình thư hương thanh sạch nghèo khó, không có vàng bạc, không tiền tài, thuở còn là một đại cô nương, bà chưa bao giờ có vai tốt như nhà hoàn phú lớn.

Đến khi gặp Lão Đại, liền thấy thấp phần giàu có, nhưng nhan sắc bà so với hôn thê ông là Lữ thị liền không bằng, so với nhân tình Hàn thị cũng thua kém. Bà kết thân cùng Hàn thị, ngày ngày tìm cách gặp ông đều không được đáp lại. Cuối cùng gặp Lão Nhị, tuy là thứ xuất nhưng cũng là hi vọng duy nhất, bà liền nhắm mắt gả vào.

Lão nhị thương yêu bà không nhắc lại chuyện xưa, nhưng lão phu nhân chán ghét cô con dâu lăng loàn hết muốn huynh lại yêu dễ, nên thường gây khó dễ. Nhìn Hàn thị được Lão Đại yêu thương bà càng chán ghét, liền thuê A Son cưỡng gian Hàn thị, sau đó Hàn thị vì hoài thai nên bị Hàn gia đuổi ra thôn trang, mà Lão Đại cũng bỏ đi ba năm làm quan ở xa.

Ba năm sau, Lữ thị vào cửa, luôn nhìn bà bằng thái độ bàng quang xa cách. Bà phải ngày ngày hầu hạ Trương tức đang mang thai cùng mẹ chồng vô cùng vất vả! Nghĩ đến Hàn thị nếu trở thành chính thê, tình ti muội thân thiết sẽ giúp bà thoát khổ. Nhị phu nhân liền âm thầm tiếp tay, hạ độc thủ lên Lữ thị khiến Lữ thị khó sinh qua đời. Hàn thị nhân cơ hội đó liền trở thành kẻ thế.

Nào ngờ, Hàn thị không rõ bằng cách nào biết được A Son là người của bà thuê đến. Tình ti muội miệng mạnh ấy liền tan vỡ, Hàn thị một kích đẩy Lão Nhị ra tận Mi Châu xa xôi, mười mấy năm mới có thể hồi kinh được.

Án oán này, bà phải trả đủ, cho dù dùng hết một đời cũng phải trả được.

Nhị phu nhân xoay người vào trong, để lại Phùng Diễm Dung đang bối rối:

- Con đi ngủ đi!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Án Cũ Lật Lại (Trung)

Tây Định Vương tổ chức hôn lễ, tân nương là Nhã Hoan Huyện chúa họ Vương. Năng cùng trong đợt tuyển tú với Hiền Hậu, được giữ lại bài từ chỉ hôn, tuy vậy trước khi chung tuyền diễn ra, Hoàng thượng đã đánh tiếng đến nhà mẹ nàng ta.

Nhã Hoan Huyện chúa là đích xuất nhưng từ dòng thứ hai họ Vương, tuy vậy, khi Hoàng thượng ngờ ý muốn để hai nhà thân càng thêm thân, thì Vương Kỳ Hậu - phụ thân Hiền Hiếu Thánh Đức Hoàng Hậu, liền đón Nhã Hoan Huyện chúa lên kinh thành nuôi dưỡng.

Sắp đến ngày rước dâu, Nhã Hoan Huyện chúa muốn Gia Hỷ đến bầu bạn với nàng. Gia Hỷ hơi ngạc nhiên, tân nương sắp về nhà chồng sẽ có một đoàn ti muội khuê phòng trò chuyện cười đùa từ nhà mẹ sang đến tân phòng.

Gia Hỷ cùng Nhã Hoan Huyện chúa gặp nhau có mấy lần, cũng chỉ là chào hỏi qua loa, sao nàng ta lại muốn mời nàng đến ngày cưới trọng đại như vậy. Nhưng thêm một bằng hữu cũng tốt, chưa kể Nhã Hoan Huyện chúa này, cũng không phải tiểu thư Hậu phi chân chính, có lẽ không quen biết nhiều người.

Gia Hỷ nhìn kỹ y phục trong tủ, lại sai sử Bối Lan chuẩn bị một phần quà cưới thân mật. Lúc này trời đã sắp trưa, cuối hè mưa nắng thất thường, mây đen ùn ùn kéo đến.

Hà ma ma thất thểu vào trong:

- Tiểu thư, Đại thiếu gia đã về rồi!

Gia Hỷ không ngạc nhiên, Văn Nhược Nhan với đứa bé còn ở đây, Phùng Cẩm sẽ không cao chạy xa bay một mình. Nàng thông thả thêm trăm cái lên tóc, đi đến viện Lão phu nhân.

Bên trong viện, Hàn thị đôi mắt thâm quầng ngồi ở đó, không còn khí chất cao quý thường ngày nữa. Mấy phòng cũng chưa đến, chi một mình Nhị phu nhân đang uống trà, hôm nay có nhật triều, mấy lão gia cũng chưa về.

Gia Hỷ liếc liếc nhược nhược tiến vào:

- *Thình an tổ mẫu!*

Lão phu nhân phát tay cho nàng ngồi, Gia Hỷ lại thì lễ thêm hai lần:

- *Mẫu thân! Nhị thẩm!*

Phùng Cẩm ngồi cạnh Hàn thị, mặt cúi xuống, thường ngày hẳn đã hơi gầy, thêm lo lắng quá độ, đi đường khiến da dẻ đen khốck, nhìn thật không ra dáng một tiểu sĩ báng vàng.

Lão phu nhân giọng nói gần như cầu khẩn, dù sao Phùng Cẩm cũng là đích trưởng tử, lại có công danh, bà thật sự nặng nề hi vọng hẳn:

- *Bây giờ con muốn thế nào mới được?*

Phùng Cẩm hơi ướt mi mắt, chút yếu đuối liền lộ ra:

- *Tổ mẫu! Nàng đã mang giọt máu họ Phùng, người còn không chấp thuận nàng?*

Lão phu nhân liếc qua Hàn thị, sinh lễ Đông gia cũng đưa đi rồi, hiện tại, nếu hủy bỏ, chính là trực tiếp đắc tội với Đông gia Bá phủ, Vạn Quý phi và Thịnh Vương.

- *Cám nhi, con cũng thấy rồi, hôn sự này không thể không tiến hành. Con cũng hiểu rõ căn nguyên bên trong mà!*

Phùng Cẩm chán chường, chính vì hẳn biết Thịnh Vương cho người sửa bài đề hẳn có thể đỗ đạt, nên càng không thích một tân nương đến từ Đông gia. Cưới Đông thị về, khác gì tự thừa nhận bản thân không đủ thực tài, phải nhận ân huệ của Thịnh Vương.

Nhị phu nhân âu yếm nhìn sang Phùng Cẩm:

- *Vân ti nhi làm thiệp, tuy có chút bất công cho nàng, nhưng sau không phải sinh được thứ trưởng tử có thể nâng thành bình thế? Mẫu thân con ngày xưa...*

Lão phu nhân ho nhẹ, Nhị phu nhân liền biết mình nói lỡ, chỉ im lặng cười cười. Phùng Cẩm cau mày, hồi lâu liền trả lời:

- *Ý của Nhị thẩm không tồi, con sẽ cố gắng khuyên bảo Vân nhi, chỉ là thai này dù có nam hài hay nữ hài, nàng cũng sẽ là bình thế!*

Lão phu nhân gật đầu liên tục, cứ cười Đông thị vào cửa đã, chuyện khác chậm rãi hằng tính toán:

- *Được! Được!*

Từ đầu đến cuối, không hề có chỗ cho Hàn thị lên tiếng nói, nhưng sự việc cũng đã giải quyết xong, Hàn thị cảm thấy như vậy liền rất tốt, còn cái thai Văn Nhượng Nhan, sau này đành phải dùng đến hạ sách.

Lão phu nhân cũng cho mọi người ra về, chỉ giữ lại Hàn thị.

Gia Hỷ xoay người đi, có lẽ hôm nay chi gọi một mình Đại phòng, Nhị phu nhân đến đón Phùng Diễm Nguyệt nên thuận tiện ở lại. Nàng nhìn theo bóng lưng Nhị phu nhân, tà áo xám trên nền trời sắp mưa, như đang cố tình che giấu điều gì đó.

Gia Hỷ tránh trên đoạn hành lang, trời đã lát phát mưa:

- *Em nói xem, gã chột mắt biết được Văn Nhượng Nhan có thai, mà lại không biết Hàn Bình là cháu Đại phu nhân, điều này thật sự rất vô lý!*

Bối Lan gắt gù:

- *Tiểu thư, hẳn nói Đại phu nhân ra lệnh gặp ai đều giết, vậy mà có giết Hàn Bình đâu? Không hạ sát được còn độc ác đánh đến tàn phế, Đại phu nhân còn không trừng trị hẳn?*

Gia Hỷ nhắm mắt ngồi lại, chuyện này từ khi xuất hiện tên chột liền rắc rối hơn rất nhiều. Nàng dần dần xấu chuỗi, đầu tiên chính là Ngũ phu nhân thay đổi thái độ, không còn cáo ồm ở viện nữa, luôn luôn đi thỉnh an tổ mẫu. Tiếp theo, sọi châu ngọc trên cổ Ngũ phu nhân bình thường nàng ta luôn đeo cũng biến mất. Nhị phu nhân lại thỉnh một quan âm tượng về viện, thường xuyên đọc kinh cầu an, đầu biết sau khi Bồ Tát hạ thể Tuyền Quý phi hồi cung, thờ tượng quan âm liền thịnh hành ở kinh thành, nhưng lòng Nhị phu nhân vốn rất tình tâm, tin bản thân còn hơn thần phật.

Gia Hỷ mở mắt, Ngũ phu nhân thay đổi, Nhị phu nhân xa cách nàng, bắt đầu giấu giếm ám toán người khác, cũng là lúc Phùng Cẩm cùng Văn Nhượng Nhan dây dưa. Hiện tại gã chột xuất hiện, Hàn thị hồ như vỡ thế trận, cả con trai, cháu trai đều gặp nạn.

Gia Hỷ thông thả đứng dậy, mới hé nụ cười:

- *Quay về thôi!*

Bên viện lão phu nhân, Vu ma ma tiến vào:

- *Lão phu nhân, hai vị phu nhân, Hàn Ngự sư đến!*

Hàn thị run rẩy chân tay, phụ thân bà đến, nhưng trong tình cảnh Hàn Bình bị đánh tàn phế thế này. Hàn thị liền không biết làm thế nào để ứng phó! Hàn Bình cũng đỗ tiến sĩ, lại còn là đích trưởng tôn của Hàn gia, tàn phế, chính là mất hết công danh, không bao giờ ra làm quan được.

Hàn thị lau mồ hôi đang nhỏ giọt trên trán, lắp bắp:

- *Mẫu thân, để con dâu ra gặp được rồi! Người đừng bận tâm!*

Hàn thị chân trước chân sau luống cuống đi, lão phu nhân hiển nhiên không để một mình Hàn thị tiếp đãi thông gia được, cùng vào chính trang y phục rồi ra sau.

Trong đại sảnh vang lên tiếng khóc thê lương thảm hại. Hàn thị quý dưới chân Hàn Ngự sư:

- *Phụ thân, Hàn Bình là cháu, còn Gia Hạo không phải là cháu sao? Người nữ lòng nào hủy hoại Hào nhi như vậy?*

Hàn Ngự sư giờ tay lên, nhưng không thể hạ xuống:

- *Người...còn dám nói...người đối mặt với Đại ca người như thế nào? Hắn ở Bình Thành vẫn đang tin Bình nhi ngã ngựa mà gãy chân! Tada bà o vệ người hết sức rồi!*

Hàn thị khóc lóc, bắt bà đem Phình Gia Hạo mệnh phượng hoàng gả cho một tên tàn phế như Hàn Bình. Cho dù hẳn có là cháu trai Hoàng Đế bà cũng không chịu, đừng nói là cháu trai bà.

Lúc sau, Hàn thị đột ngột lau nước mắt:

- *Phụ thân, chỉ cần một thiên kim Phùng phiê đưa đến đều được phải không! Là đích xuất, chắc chắn là đích xuất, năm hi quan lại?*

Hàn Ngự sư gật đầu, nghi ngờ:

- *Người không toàntâm, ai lại đồng ý?*

Hàn thị cười cười:

- *Là người hại Bình nhi! Năm hi sẽ làm chủ con nó!*

Hàn Ngự sư hơi cau mày, nhưng thấy bóng lão phu nhân ở bên kia hành lang liền đỡ Hàn thị dậy, không nói nữa.

Hàn thị lắng lắng tính toán, không phải Thành Vương sắp tuyển Trắc phi rồi hay sao? Chỉ cần Phùng Gia Hạo được chọn, cái hôn sự với Hàn Bình sẽ thoát. Bà nghĩ đến Nhị phòng, còn một Phùng Diễm Dung ở đó, lẽ nào Hàn Bình không thể có thể từ!

Tây Định Vương tổ chức hôn lễ, tính cách Tây Định Vương thoải mái hào sảng, là một Tướng quân được lòng binh sĩ, hôn lễ cũng vì thế mà náo nhiệt vô song, so với những Hoàng tử khác, đại hôn Tây Định Vương có phong vị vô cùng đặc biệt.

Gia Hỷ cùng một đoàn mấy tiểu thư chào hỏi nhau tiến vào tân phòng bầu bạn Nhĩ Hoan Huyện chúa, dọc hai bên hành lang, xếp đầy ắp rượu, mỗi bầu rượu đều có đề tên người.

Ma ma dẫn đường thấy các nàng tò mò liền cười giải thích:

- *Đây là điện hạ tặng cho những gaidến dự tiệc cưới!*

Gia Hỷ suýt nữa thì vỗ tay, tư tưởng Tây Định Vương thật tiến bộ a, đi ăn cỗ còn có cả quả cưới đem về. Nàng chưa kịp vào tân phòng thì thấy Linh Tề từ xa đi lại:

- *Huyềnchúa, Vươnggiacóviệcmuỗnggặp riêng người!*

Gia Hỷ ngạc nhiên đi theo, hóa ra Nhĩ Hoàn Huyền chúa mời nàng đến là vì Thành Vương có sắp xếp. Gia Hỷ cẩn trọng theo chân Linh Tề vào trong tiểu đình.

Bóng nam nhân xoay lưng đang ngắm một chậu hân lan xanh biếc, nắng chỉ thấy mái tóc nhung huyền cài hờ trăm ngọc, dáng người hoàn mỹ bất động như một pho tượng, hương thảo được nhàn nhạt thoảng qua chóp mũi.

- *ThamkiếnVươnggia!*

Hoàn Nhan Viên Hạo quay lại, ngắm nhìn mỹ nhân mềm mại một thân áo thiên thanh thêu bích vân, thắt lưng mỏng manh thả hờ hai đoạn lụa dài, dáng người nàng yếu đuối, bước đi như không chạm đất.

- *Hýnhi! Nàng ngồidĩ!*

Linh Tề lui ra, Bối Lan cũng theo chân, trong đình hiện tại chỉ có hai người.

Gia Hỷ cẩn trọng:

- *Điệnhạ! Ngườiikhôngra đại sảnh dự tiệc!*

Hoàn Nhan Viên Hạo mỉm cười, mắt linh lung sâu thẳm ngắm không rời nàng:

- *Ta kỳ thực làmuỗnggặpnàng, lạiikhôngtìmralýdologi, nênmớinhòcdếntânmuongtúcủaTứHoànghuynh!*

Thẳng thẳng, lời nói quá sức thẳng thẳng ấy khiến Gia Hỷ bối rối. Nàng hơi hơi nghiêng gương mặt đỏ hồng:

- *Vươnggia!*

Hoàn Nhan Viên Hạo cũng im lặng, hần hóm nay đến đây chính là muốn nàng đồng ý vào Thành Vương phủ làm một Trắc phi. Nhưng thấy danh phận ấy với nàng vẫn là thiệt thòi, sợ nàng không đồng ý, hần khổ sở không biết phải mở lời thế nào.

Gia Hỷ sờ sờ tay, tách trà đã nguội, thời gian cũng không sớm, nàng nhỏ giọng:

- *Vương gia, nếukhôngthì, tạphảiquaylạitânphòng! Tránh để người khác thấy được lại hiểulầm!*

Hoàn Nhan Viên Hạo đột ngột nắm tay Gia Hỷ, một luồng ấm áp bao bọc nàng, Gia Hỷ hơi rụt lại nhưng không được, nàng cắn môi:

- *Điệnhạ!*

Hoàn Nhan Viên Hạo chạm tay vào làn môi mềm mại của nàng, ngọt ngào:

- *Đừnglàmđaubànthân! Taxót!*

Gia Hỷ nghe tim đập thình thịch, nàng thật sự muốn trốn khỏi đây, cũng không dám cắn môi nữa, càng không dám nói gì.

Hoàn Nhan Viên Hạo dùng cả hai tay ôn nhu nắm lấy đôi tay nàng nhỏ bé, hần dùng hết can đảm bản thân có được, khe khẽ:

- *GiaHỷ, nàngcó thể đến phủ talàm một Trắcphikhông?*

Rời lại sợ nàng từ chối, Hoàn Nhan Viên Hạo gấp gấp:

- *Tasẽkhông để nàngthiệtthời, tasẽdùnglễVươngphimàdón nàng, không bao giờ để nàngphải chịu ámsức! Takhôngthểthểhữctamăimãi, nhưngnếucòntabêncạnh, duchimộttia thống khổ, ta cũng sẽkhôngđểđếnàng một mình chịu đựng!*

Gia Hỷ lặng người, đây là tờ tình, hai đời của nàng sống, đây là lần đầu tiên có người muốn hỏi nàng về làm vợ!

Gia Hỷ hít một hơi sâu, đầu óc cứ mơ mơ hồ hồ:

- *Điệnhạ!*

Bàn tay nắm lấy nàng càng thêm siết chặt, ánh mắt hần thâm thúi tỏa sáng:

- *Hýnhi! Nàng đồng ýđược không? Nàng không cànànhiễnvớiVươngphi, khôngcảnbậttâm đắmoanhoanh yển yển khác! Nàng đồngýđượckhông?*

- *Điệnhạ!*

Hoàn Nhan Viên Hạo thoáng chốc cúi đầu:

- *Đừngxalạ với tanhưvậy!*

Gia Hỷ thực tâm đã có chút cảm động, nhưng thứ cần thiết nhất cho một cuộc hôn nhân thì nàng lại không có, nàng thì thảo:

- *Lăng Thần, ta...chưa...yêu...chàng!*

Hoàn Nhan Viên Hạo hơi sững lại, nàng với hần gặp nhau không nhiều, lẽ lời cô đại khiến nam nữ càng xa cách, hần mỉm cười:

- *Khôngcần, chícàntayêu nàng là được, tìnhhệucủa nàng, tasẽcógắngbổidắp, mộtnăm, mười năm, haimuoinăm, hoặccàđờinày....tanguyệnsẽbổidắp!*

Gia Hỷ đi đi gót hài, nếu nàng gật đầu, liền trở thành Trắc phi, bước chân vào Vương phủ, nàng sẽ chuyển từ nội trạch này sang nội trạch khác, nhưng thay vì cô độc một mình, nàng có hần làm bạn. Chỉ là, lòng nàng còn uẩn khúc:

- *LăngThần, vậyVươngphi...*

Hoàn Nhan Viên Hạo hơi nhếch môi, mắt thoáng qua một tia lạnh lẽo rất nhanh rồi biến mất. Hần trấn an:

- *Có những chuyện quý thần, takhôngbiết phải giải thíchthế nào đếngườikháchiều. Chícànnàngtintướngta, chúng tasẽlấđoilong phượng đẹpnhất, hoànmỹnhất, đểthìenhạ chúng sinhhềphảingườcmắtgườngmộ!*

Gia Hỷ hơi thần thờ, chuyện quý thần, hần có thể có chuyện quý thần gì, nàng xuyên qua cũng đã là một chuyện quý thần vô tiền khoáng hậu.

Gia Hỷ rút tay lại, vội vã đứng lên:

- *Chàng đợi tasìynghĩ!*

Gia Hỷ gấp rút chạy, không dám ngoảnh lại, Hoàn Nhan Viên Hạo có chút lo lắng trông theo.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Án Cũ Lật Lại (Hạ)

Hàn Bình ngồi cùng Phùng Gia Hảo và Hàn thị, chân hần đã đỡ, dù rằng biết bản thân cả đời này chỉ có thể chống nạn, nhưng trên mặt hần, một chút đau khổ cũng không có.

Phùng Gia Hảo xoa xoa chân hần:

- Biểu ca, huynh đừng giấu trong lòng, có tâm sự gì cứ nói ra!

Hàn Bình cay đắng cười:

- Nếu muội bị hủy dung, thì sẽ làm gì? Khóc lóc để người khác thương hại?

Hàn thị lấy khăn tay lau nước mắt, cẩn thận xem vết thương của cháu trai:

- Con còn đau nhiều không?

Hàn Bình lắc đầu, không nói gì. Hàn thị nhìn Phùng Gia Hảo rồi tiếp tục:

- Con đừng hận cô mẫu, cô mẫu không gây ra loại chuyện thiệt thân như vậy! Cô mẫu là bị Mẫn thị hãm hại! Bình nhi, con tha lỗi cho cô mẫu!

Hàn Bình thờ dãi:

- Cô mẫu, con làm sao có thể hận người, phụ thân gây nhiều áp lực lên cô mẫu, con cũng cảm thấy áy náy!

Phùng Gia Hảo biết biểu ca đã hiểu được, liền an ủi:

- Huynh đừng nghĩ nhiều, ngoại tổ phụ đã từng nói chỉ cần huynh cố gắng, công danh vẫn có thể đạt được!

Hàn Bình gật đầu:

- Hơi khó một chút, nhưng ta tự thân ghi danh bảng vàng, không sợ không có ngày ngẩng cao đầu!

Hàn thị hơi hướng mắt ra ngoài, nha hoàn biết ý liền cẩn thận đóng cửa, Hàn thị hạ thấp âm lượng, đôi mắt bi ai, giọng nói đứt quãng:

- Bình nhi, buổi chiều ngoại tổ phụ muốn cô mẫu gả Nhị ti nhi cho con!

Hàn Bình hơi bất ngờ, cười khỏ:

- Phụ thân con biết tin con bị thế này liền không sáng suốt, con với biểu muội chỉ là huynh đệ! Huống hồ muội ấy còn muốn gả cao!

Hàn thị thấy có hi vọng liền dẫn giải:

- Nhưng mà, con cũng thấy đấy, nếu cô mẫu không tác hợp hai đứa, Hàn gia sẽ từ mặt ta mất! Ta không muốn Hảo nhi đến ngoại tổ cũng không về được!

Hàn Bình nhìn biểu muội dung nhan xinh đẹp đang ướt mí mắt, hẳn tuyệt đối không chê nàng ta, nhưng hiện tại, hẳn cần một chỗ dựa vững vàng trên đường công danh, để biểu muội này gả vào hoàng thân quốc thích vẫn là tốt hơn cả.

Hàn Bình nghĩ ngợi:

- Cô mẫu đã có chủ ý?

Hàn thị mắt sáng lên, ngồi thụp xuống cạnh Hàn Bình, thì thầm vào tai hắn.

Bây giờ đã qua tháng tám, tiết trời mát mẻ hơn rất nhiều, Trung Thu tuy chưa đến, nhưng ngoài phố đèn lồng đã rực rỡ treo bán.

Từ khi Gia Hỷ gặp gỡ Thành Vương cũng đã năm ngày, nhưng nàng chưa hề có động tĩnh gì, không phải nàng chê thân phận Trắc phi, cũng không phải nàng sợ Hiến thị, nhưng nàng thật sự không muốn dính dáng vào cuộc đoạt đích, nếu có thể cưới một người chẳng can hệ gì với triều chính, thật tốt biết bao.

Rất khuya, trăng khuyết nhạt màu xanh xao, Gia Hỷ khoác áo ngoài, cùng Bối Lan đi dạo. Nàng không thắp đèn lồng, nguyệt quang lơ mờ dẫn lối.

Bối Lan khe khẽ trò chuyện:

- Tiểu thư, nô tì thấy Thành Vương là người tốt, Tuyên Quý phi cũng không quá khó khăn, hôm nay Đại lão gia lên triều, Tuyên Quý phi có cho người nhân Đại lão gia đem bát tự niên canh của người cùng Nhị tiểu thư đưa lên! Tuyên Quý phi còn khen ngợi người!

Gia Hỷ siết tay lại:

- Nương nương khen ta? Chuyện này có thật sao?

- Nô tì nghĩ Quý phi muốn lấy bát tự niên canh Nhị tiểu thư chỉ là cái cớ, nếu không làm sao lại nhân mạnh người được! Chắc hẳn Thành Vương đã nói chuyện cùng Quý phi!

Gia Hỷ chậm chạp đi qua mấy khóm hoa đêm, hương thơm nhàn nhạt lan tỏa:

- Lần này Vương phủ chọn một Trắc phi, hai cái phu nhân, coi như cũng không ít!

Phải chi có Vĩnh Đan ở đây, Gia Hỷ hơi phiền lòng, Vĩnh Đan thông minh hiểu chuyện, tính nết lại trầm tĩnh. Bối Lan luận về các mặt đều không bằng, chỉ là Vĩnh Đan thật có tâm tư riêng, người như vậy không thể trọng dụng. Hiện tại ở Đồng cung, Gia Hỷ không biết Vĩnh Đan đã làm được những gì, nàng luôn mong mỏi Vĩnh Đan toàn thân trở ra, dù biết điều này vô cùng khó khăn!

Phía cuối hành lang có tiếng động mạnh, Gia Hỷ kéo Bối Lan lùi khuất sau gốc tùng cổ thụ. Nàng thấy rõ một nữ nhi bị đánh ngã, kéo lê vào phòng cui.

Gia Hỷ thì thào:

- Đi, đến đó xem thế nào!

Bối Lan hơi chân chữ:

- Tiểu thư, nhớ như người bị phát hiện, không phải sẽ nguy hiểm hay sao?

Gia Hỷ gạt bỏ:

- Vậy thì em ở đây đi!

Bối Lan đánh cấn rặng theo chủ nhân, cả hai nép sau cửa sổ phòng cui, ngồi tựa vào bức tường thấp. Giữa đêm khuya thanh vắng nàng nghe rõ được từng tiếng bước chân bên trong.

"Muội muội yên tâm! Biểu ca ta sẽ chăm sóc muội đáng hoàng!"

Tiếng đáp tra nắc nhen vì bị bật lại, chỉ ô ơ ư như rên rì. Gia Hỷ cau mày, giọng nói quen thuộc này là của Phùng Gia Hảo, nhưng người bị trói là ai, hiện tại trong phủ chỉ còn mấy tiểu thư, nếu lập kế để Hàn Bình bức thân, chi có thể là Phùng Điện Dung.

Gia Hỷ thì thào:

- Ta phải cứu muội ấy!

Bối Lan giữ tay chủ nhân lại, một mực lắc đầu. Lúc này, trong phòng có âm thanh kéo kẹt mở cửa, giọng nam nhân lãnh đạm:

- Thật đắc tội!

Gia Hỷ nhặt một khối gỗ, cẩn trọng vòng ra cửa lớn. Lúc này, Phùng Điện Dung bên trong đột ngột lên tiếng:

- Đồ đốn mặt! Hai huynh muội người không sợ mẫu thân ta? Hàn thị dám bày ra trò này?

Hàn Bình phui phui tay:

- Già mồm, nẫu thân người xuống tay hại bản thiếu không lưu lại chút nhân tình? Muốn bản thiếu đối đãi tử tế với người? Liếm đé gậy mà cầu xin đi!

Gia Hỷ nghe tiếng vào áo bị xé bò, nàng càng cuống quýt. Phùng Điện Dung không chống cự được liền hét lên:

- Phùng Gia Hảo, người không thả ta ra, thân thể đại ca người đừng hòng giấu giếm ai nữa!

Phùng Gia Hào vội vã cắt ngang lời nói:

- Biểu ca, đừng nghe à luyện thuyên, Mẫn thị năm xưa hại chết Lữ thị đồ oan mẫu thân, bây giờ lại hát nước đục lên người ca ca...

Phùng Diễm Dung yếu ớt:

- Ta sẽ sẽ gết...

Một cái tát vang dội, kèm theo tiếng đấm đá, Phùng Diễm Dung hình như vì quá đau mà Gia Hỷ bây giờ chỉ nghe được tiếng thở phì phò.

Gia Hỷ lẳng lạng buông khúc gỗ, người đến lúc gặp hốt hoảng sẽ không giữ được bí mật, càng khó nói dối! Thân thể Phùng Cẩm nếu Phùng Diễm Dung đã biết được, thì chuyện Hàn thị cùng Mẫn thị ngày trước cấu kết hiển nhiên có khả năng xảy ra.

Gia Hỷ quệt nước mắt lặng lẽ đi trong màn đêm, không phải nằng thất vọng Nhị phòng, mà thất vọng bản thân, bị người khác xoay như con rối. Nàng xuyên qua lâu như vậy, tính toán nhiều như vậy, cuối cùng vẫn không thoát khỏi lòng bàn tay người khác!

Bối Lan thê thọt:

- Tiểu thư, biết đâu Nhị tiểu thư là nói đùa...

Gia Hỷ lấy khăn chấm nước mắt:

- Không phải đâu! Diễm Dung nói chính xác nên Phùng Gia Hào mới sợ hãi như vậy. Chuyện cơ mật của Hàn thị mà Nhị phòng có thể biết rõ ràng, thì mối quan hệ của họ ngày trước xem ra không tầm thường!

Gia Hỷ tự cười một mình, vì sao tổ mẫu không bao giờ nằng đỡ Nhị phòng, đi xa bao nhiêu năm như vậy cũng không về kinh thành lần nào. Phùng Diễm Dung là đích xuất Nhị phòng, nhưng Phùng Diễm Nguyệt thứ xuất lại được yêu thương hơn, bởi một lẽ đơn giản, Phùng Diễm Nguyệt không phải từ bụng Mẫn thị chui ra.

- Tổ mẫu không ghét bỏ Nhị lão gia, tổ mẫu là ghét bỏ Mẫn thị! Tổ mẫu có thể sống đến từng tuổi này với ba người con ruột, hai thứ xuất, quản lý tài sản Phùng gia ngày một giàu có, sao ta lại không tin vào mắt nhìn người của bà chứ!

Gia Hỷ đi qua hoa viên xuyên về viện thì thấy ồn ào nổi lên ở đằng xa, đèn đuốc sáng rõ. Nàng xoa xoa mặt, nở một nụ cười tự nhiên nhất đi tới.

- Nhị thúc, Nhị thăm! Khuya thế này hai người còn đi đâu?

Nhị phu nhân dịu dàng điệu bộ, một mực quan tâm:

- Hỷ nhi đêm sương sao lại ra ngoài, còn không mang đèn đuốc! Thăm đang tìm Diễm Dung, buổi tối con bé đi dạo, lại chẳng thấy quay về!

Nhị phu nhân không thể để lộ Phùng Diễm Dung lên lúc gặp người từ trong cung đi ra, vốn dĩ để thuận lợi làm việc cho Thành Vương, Nhị phòng cũng có rài rạt một số cơ quan. Nay Diễm Dung sắp đến tuổi lấy chồng, nên liền muốn thu thập tin tức của các vương công quý tộc. Nào ngờ hôm nay chỉ có đi không có về.

Gia Hỷ lắc đầu:

- Con đi bộ từ bên phòng cúi qua, không có gì bất thường!

Nhị phu nhân thở dài, Nhị lão gia nhìn quanh rồi phản phò:

- Nếu Đại ti nhi đã nói vậy, chúng ta chia ra tìm những nơi khác trước!

Gia Hỷ nhìn đoàn người tản mác, lẳng lạng quay về viện. Nàng chong đèn, viết một bức thư dài.

- Bối Lan, ngày mai em đem đến Thành Vương phủ. Người ta thường nói cưới trước yêu sau, ta cũng nghĩ thông rồi!

Bối Lan mỉm cười vắng lời, lại chuẩn bị giường nằm. Gia Hỷ trần trọc đến gần sáng rồi chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm Bối Lan đã trở mình dậy, nàng chuẩn bị điểm tâm đầy đủ, nói qua Hà ma ma một tiếng rồi một mạch đi giao thư. Nàng đợi thật lâu ở cửa hóng, mới thấy Linh Tề xiêm y mềm mại bước ra.

- A! Cô nương là người bên cạnh Thục Trình Huyện chúa!

Bối Lan gật đầu:

- Chủ nhân tôi có cái này muốn đưa đến tận tay Vương gia, phiền ti ti!

Linh Tề nhận lá thư thơm hương hoa lan, gật đầu xác nhận, quay vào trong. Bối Lan nhìn theo thấp thòm rồi cũng vui vẻ ra về.

Linh Tề tự tiện lấy thư ra xem, càng đọc càng bùi môi, mới thù nàng cùng Vĩnh Đan ở Mi Châu còn chưa tính sổ. Thục Trình Huyện chúa này dựa vào cái gì mà muốn bước chân vào Vương phủ, ngồi lên đầu nàng! Linh Tề hậm hực dán kín như cũ rồi đem đến thư phòng.

Gần trưa, Linh Tề đối y phục, lên lút ra khỏi Vương phủ, nàng ta vòng vèo qua mấy căn ngõ liền choảng áo đen trùm kín đầu, sau khi hòa trong dòng người tấp nập, rẽ vào một phố son phấn.

Linh Tề tiến lên nhà gian đã đặt trước, cẩn trọng nhìn trước sau đi vào. Bên trong đã có người đợi sẵn. Linh Tề ngắm nhìn ngọc trên tay người ấy, màu xanh thắm tinh tế, nổi bật những ngón tay thon dài.

Thịnh Vương nhân nhạ biểu cảm:

- Ngồi đi!

Linh Tề cúi áo choàng, xiêm y màu lụa tươi tắn lộ ra, trên tóc cài hồng ngọc, đeo khuyên vàng, người sục nức hương liệu thơm tho. Nàng ta đỏ mặt:

- Điện hạ!

Thịnh Vương hàn ý tỏa ra:

- Nàng hầu hạ Hoàn Nhan Viên Hạo đã quen, lâu như vậy mới nhớ đến bản Vương?

Linh Tề cúi mặt, sau cái chết của Tuyệt Tâm, ngày đầu tiên được quay về, cho dù thân thể đã bị nam tử ngồi trước mặt vấy bẩn, nàng cũng không muốn làm việc cho hắn. Nàng tin rằng đến một ngày nàng sẽ khiến Thành Vương cảm động tâm ý, mà cho nàng một danh phận. Nhưng không, chủ nhân nàng lại muốn để nàng xuất cung, gả cho người khác. Bây giờ lại chuẩn bị nạp một nhà thiếp thất, nàng sợ bản thân không còn chỗ đứng, nàng phản văn, nàng toan tính. Cho đến khi, Thành Vương gặp nàng Phùng Đại tiểu thư ở Tây Định Vương phủ, nàng liền biết, bản thân không còn là duy nhất trong lòng chủ nhân nữa!

Linh Tề ho nhẹ che giấu bối rối:

- Không phải nô ti là người của điện hạ sao? Nô ti làm việc cho điện hạ cũng là lẽ thường!

Thịnh Vương khẽ cười, mắt phượng ánh lên tia nghi ngờ:

- Làm sao bản Vương biết nàng không phải vì hắn mà đến tính kế với bản Vương?

Linh Tề từng quẩn, nàng về Thành Vương phủ đã lâu như vậy cũng chưa từng liên lạc với Thịnh Vương. Nay đột ngột tìm đến, thật dễ gây hiểu lầm!

- Nô ti...nô ti...

Linh Tề đột ngột cúi thấp lưng, quý gối trước Thịnh Vương:

- Nếu người muốn nô ti hầu hạ, nô ti có thể làm!

Thịnh Vương cả cười, nằng nằng ta dạy:

- Bản Vương chỉ đùa, nàng đừng tin là thật! Nói đi, có việc gì gấp?

Linh Tề chau mày:

- Thục Trinh Huyện chúa đã đồng ý gả cho Thành Vương!

- Vậy sao?

Tuy là biểu hiện lãnh đạm, nhưng tay của Thịnh Vương đã siết lại cứng đau, hần không nghĩ Ngũ Hoàng đệ dám công khai cấu kết đại thần như vậy. Sắp tới đây, Phùng Thượng thư sẽ được thăng thành Nhị phẩm, tuy giữ nguyên chức cũ, nhưng tâm ảnh hưởng liền theo đó tăng lên. Thịnh Vương nghe tin mình này lên từng nhịp một, cơn đau nhói bóp nghẹt lấy lồng ngực.Bạn có thể dùng phím mũi tên hoặc WASD để lùi/sang chương.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Phúc Họa Vô Lượng (Thượng)

Phùng Diễm Dung hồi tỉnh, liền thấy Phùng Hậu ngồi cạnh, hần gác đầu ngủ bên giường, tay vẫn nắm lấy tay nàng. Đây chính là tình thân, huynh muội ruột thịt, nước mắt Phùng Diễm Dung rơi xuống, ướt bàn tay Phùng Hậu.

Có lẽ vì thế, Phùng Hậu gạt mình:

- *Muội tỉnh rồi sao? Đừng khóc? Huynh làm chủ cho muội!*

Phùng Diễm Dung nghe vậy càng nức nở, ôm lấy Phùng Hậu, nàng bị cưỡng bức, thân thể nhor bần. Phùng Diễm Dung sợ hãi, giọng nói nàng khàn đục:

- *Có phải muội sẽ chết không? Phải vậy không? Muội không muốn ba trước bạch lãng! Muội không muốn!*

Phùng Hậu đau lòng, khi hần phát hiện ra, nàng đang nằm trên nền phòng củi dơ bẩn, áo xống đều bị xé, người toàn vết thâm tím, máu vương đầy y phục. Muội muội hần từ nhỏ luôn được hần nuông chiều, thân kiều thịt quý, nay chịu nhục như vậy, thật ngoài sức của nàng.

- *Yên tâm, tẩm tửu đãchởnởmmiệng đấm hầnhần, sẽ không ai biết, phụ mẫu cũng không đành thế! Đừng sợ!*

Phùng Diễm Dung thấy nhói đau ở bụng, buồn ca ca ra, nàng sờ sờ bụng dưới, liền cắn môi, ký ức hốt hoảng tràn về. Đêm qua, sau khi cưỡng gian nàng, Hàn Bình đã lấy ấn ký nung đỏ in lên làn da phẳng phiu gần nơi tự một chữ "Bình", nỗi ề chề đau đớn này đã khiến nàng ngất đi!

Phùng Hậu quay mặt hướng khác, hần im lặng, hần là người phát hiện ra nàng đầu tiên, cũng chính hần mặc lại y phục giúp nàng, vì vậy, trên người nàng, chỗ nào hần cũng thấy qua, kể cả ấn ký ấy.

- *Không sao! Dù muội có như thế nào, vẫn là muội muội xinh đẹp của ca ca! Một vết sẹo nhỏ nhỏ liền không quan trọng!*

Ngoài cửa lạnh canh tiếng rèm, Nhị phu nhân đi vào, Phùng Hậu để mẫu nữ nói chuyện riêng tư, đành lui ra.

Nhị phu nhân nhìn hần:

- *Là Hàn Bình làm! Hần không chối cũng không thừa nhận, nhưng chữ Bình đó rõ ràng đã tố cáo!*

Phùng Hậu lăm lăm nắm lấy chuỗi kiếm, Phùng Diễm Dung vội vã ôm lấy tay hần:

- *Ca ca, muội cũng đã lỡ rồi, huynh còn chưa nhậm chức, đừng nóng vội!*

Nhị phu nhân gạt đầu:

- *Con giờ là niềm hi vọng duy nhất của chúng ta, con ngàn lần phải bình tĩnh! Hần sẽ phải cưới muội muội con!*

Phùng Hậu cười gằn, lãnh khốc:

- *Cưới Dung nhì? Hần không có tư cách!*

Bên kia Đại phòng, Hần thị cũng một phòng uống trà cần hạt dưa. Vì danh dự cũng như tình mạng một tiểu thư khuê các, Mặc thị chắc chắn sẽ không báo quan, thế nên Phùng Diễm Dung muốn báo toàn chi có thể gả vào Hàn gia.

Hần thị vui vẻ:

- *Thật thoải mái!*

Hàn Bình vô cảm, Phùng Diễm Dung đã không còn là hoàng hoa khuê nữ trước khi gặp hần, lại hết mực chống cự coi hần như thù địch thì có gì thú vị, trước khi bị đánh tàn phế, hần chỉ thấy một mình Phùng Gia Hỷ là đủ tư cách, bởi vì nàng ta mỹ lệ, lại là Huyện chúa, nhìn thế nào cũng vừa mắt. Phùng Diễm Dung tuy nhan sắc có hơn Phùng Gia Hào, nhưng cốt cách đáng người đều không bằng Phùng Gia Hỷ, miễn cưỡng cưới nàng ta coi như tạm chấp nhận vậy.

Phùng Gia Hào phần khởi, hiện tại không còn vương bận hôn sự biểu ca, nàng có thể tự do gả đi, liền tính toán:

- *Nữ nhì nghe nói vị trí phu nhân bên Thành Vương phủ đã có nhân tuyển!*

Hàn thị gạt đầu, chuyện này từ lâu gia đem về hiển nhiên không sai đi đâu được:

- *Một là Tàn Dư Hoàì, biểu muội của Phan Hiến phi, người còn lại là Giang Hồng Diệp, đường muội Giang Đức phi!*

Hàn Bình khẽ cười:

- *Cũng chỉ là lời kéo phe cánh, bên Đức phi rõ ràng Thái Hoàng tử nhứt nhất nhu nhược sao có thể lên ngôi, nên Đức phi cố tình đưa người đến phò tá Thành Vương, còn Hiến phi nương nương muốn ngoại tổ tham gia chính trường, nếu Thành Vương tạo dựng thế lực, Tàn gia gả cho thàng thiên. Đây là cả hai cùng có lợi, Phan gia vì Phan Hiến phi giúp đỡ Thành Hâu, nhờ đó ngoại tổ của Hiến phi được thơm lây!*

Hàn thị bất ngờ nhìn Hàn Bình, so với Phùng Cẩm, rõ ràng Hàn Bình hiểu đại cục hơn nhiều. Thật tiếc là Hàn Bình không được nâng đỡ, bằng vàng còn xếp sau Phùng Cẩm hai bậc.

- *Vậy theo biểu ca, muội có cơ hội không?*

Hàn Bình không chắc chắn nói:

- *Muội còn Đại tỷ đang là Huyện chúa!*

Phùng Gia Hào cắn răng nhìn Hàn thị, đã đến bước này dù quấy đục cả Phùng gia, nàng cũng phải bước chân lên vị trí Trắc phi đó! Nàng mơ mộng phủ đệ dát vàng son son, nơi chấp cánh cho mệnh phượng hoàng!

Hàn thị thấy bóng Hạnh Độ ngoài cửa, liền để Hàn Bình và Phùng Gia Hào ra ngoài. Hạnh Độ tiến vào, giờ khay gỗ trên tay ra:

- *Phu nhân người xem, đã chuẩn bị xong! Khi nào thì thích hợp?*

Hàn thị ngẩng ngẩng

- *Ngay lập tức, tránh hãiđưa nó lại bỏ trốn, phải làm sao để Đại thiếu gia nghĩ là một sự trùng hợp, không can hệ đến ta!*

Hạnh Độ lui ra, dọc đường đến nhà bếp thì dụng phải Hà ma ma. Hạnh Độ cau mày khó chịu, tuy Hà ma ma là người bên Đại tiểu thư nhưng tính cách lười biếng thích trốn việc, nàng cũng không quá đề phòng:

- *Cẩn thận mắt mũi chứ? Lại ăn vụng?*

Hà ma ma nhét miếng bánh vào miệng, cười khi khi:

- *Hạnh Độ cô có bỏ qua!*

Hạnh Độ hừ lạnh đi thẳng, Hà ma ma cũng vội về viện chủ nhân.

- *Tiểu thư, tiểu thư, nô tì thấy rồi!*

Gia Hỷ nhận nhúm đồ trong tay Hà ma ma chăm chú phân tích, một mở rong biển, tuy vậy rong có mùi thơm rất kì lạ, Gia Hỷ cười cười:

- *Hải tảo* dùng chung với cam thảo* sẽ gây độc chết người, nấu ăn vài món thêm thả vào thì giống hệt tại nạn!*

Gia Hỷ nhìn Bối Lan, thì thầm mấy câu. Bối Lan gật đầu như đã hiểu, ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài. Gia Hỷ nhàn nhạp ý cười, Hàn thị lần này đúng thật là mua dây buộc mình!

Buổi tối hôm đó, quả nhiên trong phủ có người dùng nhầm hải tảo và cam thảo mà trúng độc. Chỉ là Văn Nhược Nhan vẫn bình yên vô sự, còn Phùng Cẩm thì thân thể tím tái nằm trên giường hôn mê bất tỉnh.

Gia Hỷ sau khi thăm Phùng Cẩm về trắng đã lên giữa trời, nàng vun vai uế oái, sự thực muốn cứu chữa Phùng Cẩm chỉ có thể dùng máu thân nhân cận huyết cùng gói làm thuốc dẫn, hẳn không có huynh đệ ruột, buộc phải cần máu của phụ thân, nàng đang muốn chứng minh lời nói của Phùng Diên Dung.

Gia Hỷ đi trên hành lang dài hẹp, liền thấy Phùng Hậu ngồi tựa lưng ở đó, bên cạnh hẳn, là bốn năm vò rượu rỗng lỉn lóc:

- *Tam ca!*

Phùng Hậu đã uống đến mức đi không vững, chỉ có thể chống tay loay hoay đứng dậy. Gia Hỷ xua xua, cũng ngồi bệt xuống:

- *Huynh cứ ngồi đi!*

Phùng Hậu đưa một vò đến, trầm mặc:

- *Muội uống không?*

Gia Hỷ nhận lấy bầu rượu, tu một hơi rồi ho sặc sụa, vị rượu quá tệ, cay đắng vô cùng. Phùng Hậu thấy nàng bối rối thì bật cười:

- *Cẩn thận!*

Gia Hỷ ngượng ngừng, hồi lâu mới an ủi:

- *Huynh đừng buồn nữa, người ta thường nói trong họa có phúc,...*

Nói ra câu này, Gia Hỷ ngừng lại, nàng đột nhiên cảm thấy bản thân đã thay đổi quá nhiều. Từ khi xuyên qua, tính cách nàng tiêu cực không ít, chỉ biết bo bo giữ mình, hôm qua nàng có thể bàng quang bỏ mặc Phùng Diên Dung bị lâm nhục, hôm nay lại khuyên nhủ ca ca rằng ta.

Phùng Hậu lắc đầu:

- *Lỗi không phải từ muội ấy, là ta bất tài, phải để muội ấy chịu! Muội ấy đã vì ta mà tổn thương một lần, sao ông trời lại khiến muội ấy gặp thêm kiếp nạn này nữa!*

Gia Hỷ mơ hồ không hiểu, có lẽ Diên Dung đã từng cứu mạng Phùng Hậu, hôm nay chứng kiến thêm chuyện này, liền khiến Phùng Hậu mất kiểm soát!

Gia Hỷ lựa lời:

- *Tổ mẫu đã trấn áp toàn phủ, một chữ cũng không lọt ra ngoài, chỉ cần tìm ra hung thủ, nếu hẳn ta có gia thế trong sạch, Tam muội có thể danh chính ngôn thuận mà gả vào!*

Phùng Hậu khinh bỉ:

- *Hắn cũng xứng với Dung nhi, Dung nhi tốt như vậy, hoàn mỹ như vậy, chỉ có thể là của ta!*

Gia Hỷ mờ to mắt, nàng không nghe lầm chứ? Phùng Hậu bị điên chăng, hay uống đến hồ đồ rồi? Có điều bảy giờ hẳn đã say mềm gục xuống, ngủ quên trời đất. Gia Hỷ thở dài, gọi người đưa hắn quay về viện.

Dọc đường, nàng nhỏ giọng với Bối Lan:

- *Em xem, có phải đã trờn mên ác độc?*

Bối Lan vội chối bỏ:

- *Tiểu thư, kìa đó, người ta vào chầu chắc đã cứu được Tam tiểu thư! Rõ ràng là Tam tiểu thư cùng Nhị phu nhân đều lợi dụng người! Còn nữa...*

Gia Hỷ lắc đầu, giọng nói sâu sầu:

- *Là đó ta không muốn cứu người! Ta hành động hiện giờ có khác gì bọn họ?*

Bối Lan im lặng, nàng luôn thấy chủ nhân lâm đúng. Bản thân nàng tâm tư đơn thuần, không hiểu nổi uẩn khúc trong lòng tiểu thư.

Cẩm Thành.

Hoàn Nhan Viên Hạo xoa xoa cổ tay, công việc này vốn dĩ không phải của hắn, khảo định lại danh sách thị vệ Hoàng cung, rõ ràng đây là chuyện do Hoắc Đại Tướng quân quản. Từ ngày hắn hồi kinh thì thành Tây Định Vương phụ trách, hôm nay Tây Định Vương bận bịu cùng tấn nường đại hôn chín ngày ở Ngũ Hoa hồ, làm khổ Hoàn Nhan Viên Hạo hẳn xử lý công vụ!

Triệu Từ Đoàn chăm chú mài mực, Vương gia vào cung hiển nhiên phải có công công hầu hạ, hẳn hầu hạ chủ nhân đã quen, coi như không ý kiến gì, nhưng mấy hôm nay, một chút tâm trạng hắn cũng chẳng có. Phùng Gia Hỷ sắp gả đến Thành Vương phủ, hẳn biết đây là lựa chọn tốt nhất của nàng, nhưng thăm tâm lại có chút hụt hẫng.

Triệu Từ Đoàn buột miệng:

- *Chủ nhân, người có thực lòng yêu nàng?*

Hoàn Nhan Viên Hạo dừng bút, mắt sáng như ngọc sâu thăm nhìn lên:

- *Tiểu muội?*

Triệu Từ Đoàn lắc đầu:

- *Người cũng biết thuộc hạ không thể cho nàng danh phận được mà! Đến cái tên, cũng chẳng phải là tên thật, thuộc hạ có gì để khiến nàng hạnh phúc?*

Hoàn Nhan Viên Hạo đứng dậy, thông thả ra khỏi Thần Bình Đài, đi bộ theo hành lang dài. Đây là tiền triều, ngoài Thái Hòa điện chuyên dùng để tổ chức đăng cơ, sắc phong, đại triều, đại lễ, đại tiệc, thì còn Sứ Quán, Cẩn Chánh Điện, Văn Uyên Các, Thần Bình Đài, Cơ Mật Sứ cùng Hàn Lâm viện. Hắn tự hào ngắm nhìn một phần quyền lực Đại Quốc, tiếp tục đi mãi đến Hậu cung.

Triệu Từ Đoàn thở dài:

- *Người đang nghĩ gì?*

Hoàn Nhan Viên Hạo chậm rãi, giọng nói như phát ra từ lồng ngực, chân thực lạ thường:

- *Nếu bản Vương nói muốn nàng vào phủ chỉ vì tình yêu, đó chính là dối trá! Bản Vương thực sự thích cảm giác được gấp nàng, ngồi cạnh nàng, nàng có vâng hầu quang kì lạ, hút lấy tâm trí người khác, hút lấy suy nghĩ bản Vương! Nhưng đó không phải là tất cả!*

Triệu Từ Đoàn khề đồng tình, Gia Hỷ đúng thật có một luồng năng lượng mạnh mẽ, một mê lực để khiến nam nhân muốn vây quanh, hẳn không lý giải được, mê lực này rất giống Tuyên Quý phi, không những khiến Hoàng thượng động tâm, còn khiến nam nhân khác chẳng tiếc thân mình mà bảo vệ!

Hoàn Nhan Viên Hạo ném một viên đá xuống hồ nước phẳng lặng:

- *Bản Vương cùng nàng gặp nhau không đếm đủ hai bên tay, lấy gì để yêu đương sâu đậm sinh tử không rời? Bản Vương yêu thích nàng, muốn che chở nàng, một phần cũng bởi vì nàng thông tuệ, một phần vì gia thế nàng...*

Triệu Từ Đoàn hờ hững cười:

- *Vương gia, người nói thiếu rồi! Bởi vì Thịnh Vương yêu thích Huyện chúa, người mới gấp rút như vậy!*

Hoàn Nhan Viên Hạo nhàn nhạp biểu tình, cũng chẳng chối cãi:

- *Không gì qua nổi mắt người!*

Hoàn Nhan Viên Hạo thuận đường về Diên Hương các - cung điện mới của Tuyên Quý phi. Trong lòng hắn trùng trùng tâm sự, đột ngột hắn sợ, cảm giác đối trước ủa về, mẫu phi hắn khi đó chưa từng ở nơi này. Hắn cũng chưa từng gặp Phùng Gia Hỷ. Liệu lần này, hắn có quyết định sai lầm. Tuyệt Tâm đã chết, rồi ai sẽ là người tiếp theo, Linh Tề có mắt mạng? Triệu Tử Đoạn thì sao? Mẫu phi thế nào? Cả nàng nữa!

Hoàn Nhan Viên Hạo thờ dài, lam màu ngưng trọng:

- *Triệu Tử Đoạn, người có biết vì sao bao năm qua bản Vương chưa từng gần gũi một nữ nhân nào!*

Triệu Tử Đoạn suy nghĩ

- *Thuộc hạ không đoán được, người là Hoàng tử, từ chối cung nữ dạy chuyện xuân tình có thể chấp nhận được, nhưng đến thông phòng cũng không có thì...*

Hoàn Nhan Viên Hạo trầm mặc:

- *Bản Vương từ lâu không còn rõ cảm giác yêu một người thế nào, bản Vương có lẽ đã quá chú tâm vào đoạt vị, hoặc thật sự, bản Vương không xứng để yêu!*

Hắn tự cười, đến năng, trong tình cảm hắn còn toan tính, thì liệu hắn có tư cách để năng yêu!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Phúc Họa Vô Lượng (Trung)

Hàn thị ngồi bên giường sửa lại góc chăn cho Phùng Cẩm, còn Đại lão gia cùng lão phu nhân đang chăm chú xem đơn thuốc của một Thái y được mời từ Hoàng cung ra.

Đại lão gia lo lắng:

- Con trai ta đã ngất hai ngày nay rồi, đôi lúc tỉnh dậy liền nôn ra ít máu, triệu chứng nặng như vậy mà nguyên nhân chỉ do ăn nhầm hải tảo cùng cam thảo ư?

Thái y hơi khó chịu, thường ngày ông khám bệnh cho nương nương, công chúa, Phùng Thượng thư chỉ là quan Tam phẩm, có điều Hoàng thượng ân đức dày rộng nên mới để ông đến phủ chẩn trị, Phùng Thượng thư như vậy còn muốn nghi ngờ?

- Thiếu gia thân thể vốn đã không khỏe mạnh như người khác, thời gian này lại có biểu hiện lao lực quá độ, nên được tính của hai vị thuốc mới phát tán mạnh mẽ!

Lão phi nhân ngoài nhìn Phùng Cẩm nhắm mắt như người say ngủ, đau lòng:

- Thái y cao minh, liệu nặng như thế này, đứa cháu ta có thể tốt lên như trước?

Thái y gạt đầu, tay lấy ra một đoạn kim bạc nhỏ:

- Toa thuốc này tuy đơn giản, nhưng lại có dẫn được là huyết, huyết này đi vào đến tim, mới có thể chữa khỏi được hoàn toàn! Chẳng hay công tử có huynh đệ ruột?

Đại lão gia lắc đầu:

- Ta ít phúc, chỉ sinh được mình hắn là con trai!

Thái y lấy một chén sứ sạch sẽ nhỏ bằng ống trúc ra khỏi hộp gỗ đem theo:

- Vậy thì đại nhân chịu khó, thuốc dẫn là máu của huynh đệ ruột, nếu không có thì dùng của phụ thân, kết hợp máu bệnh nhân, mới tác dụng được!

Hàn thị im lặng trước giờ đột ngột đứng dậy, hơi nhếch môi:

- Trên đời lại có bài thuốc dẫn lạ lùng? Người làm mẫu thân như ta không thể cứu con mình?

Thái y lắc đầu, đem kim châm nâng lên:

- Đây là phương thuốc cổ, hiện tại cần tân nhô đơn này, pha cùng một chén nước có hợp huyết mới cứu được! Phiền phu nhân tránh sang một bên!

Hàn thị thấy kim châm đã đâm lên tay trượng phu, một giọt long lanh sẫm đỏ rơi xuống tròn vo trong cốc thì càng thêm sợ hãi, lớn mật muốn hét đỏ:

- Rõ ràng đây là tà thuật, máu người hôi tanh, sao có thể cứu được con trai ta! Người là Thái y triều đình lại dùng bài thuốc của phường lừa gạt, hạng lang băm!

Vị Thái y này đã già, chẩn bệnh trong cung hơn hai mươi năm, lần đầu tiên bị hạ nhục như vậy, cảm thấy mặt mũi mất sạch, liền hừ lạnh, đứng dậy cáo từ:

- Nếu phu nhân có thể tự mình cứu nhũ tử, thì việc gì phải để Phùng đại nhân lên Thái Hòa điện cầu xin? Phu nhân cho rằng ta tài năng không đủ, ta liền không chữa nữa, quay lại Hoàng cung bẩm với Thánh thượng!

Hàn thị thật sợ Phùng Cẩm bị lấy máu, vội vàng hạ lệnh:

- Hạnh Độ, tiễn Thái y đi!

Nào ngờ câu nói vừa ra khỏi miệng lại bị cắt ngang, lão phu nhân hằm hằm:

- Vô phép như vậy? Người có phải trưởng tức Phùng gia?

Đại lão gia xoa xoa hai tay vào nhau, hướng Thái y thành khẩn:

- Thế tử ta hơi nóng này, thật không có ý đó...

Hàn thị gạt tay trượng phu sang một bên, xằng giọng:

- Ta chính là có ý đó, tên lang băm lừa gạt!

Thái y chưa đợi con giận lại phải nghe nhục mạ, liền cấp hộp gỗ đi thẳng, không quay đầu lại, mặc lão phu nhân đuổi theo.

Đại lão gia đứng sờ nhìn Hàn thị:

- Người điên rồi! Dám ăn nói với khách nhân như thế? Đó là người Hoàng thượng phái đến, người biết không?

Hàn thị sau con liều lĩnh cũng có chút sợ sệt, chỉ cúi mặt đứng im. Đại lão gia vừa giận giữ ra đến cửa lớn thì thấy lão phu nhân nghiêm trang nét mặt đi vào.

Lão phu nhân vịn vào tay Vu ma ma, giọng nói điềm tĩnh:

- Lão đại, quay lại!

Đại lão gia chưa bao giờ thấy mẫu thân nổi khี้ đáng lên như vậy, đánh cần thận theo sau bà. Lão phu nhân đến giữa phòng, thấy Phùng Cẩm vẫn đang mê man, con giận tăng thêm một bậc, gỗ trượng gỗ xuống đất, chỉ vào Hàn thị:

- Người, quý xuống!

Hàn thị đã đoán bản thân lần này chắc chắn phải chịu gia pháp, ngoan ngoãn quý xuống. Nhưng thay vì cuốn sổ bia gỗ khắc gia quy họ Phùng, lại thấy Vu ma ma đưa một chén nước sạch đến, dâng lên Đại lão gia.

- Thưa lão gia, lão phu nhân muốn người cùng đại thiếu gia thử máu nhận thân!

Hàn thị kinh sợ, lắp bắp nhìn phu quân đang đứng như trời trồng không hiểu gì kia:

- Mầu thân, sao người...sao người lại nghỉ ngơi Cẩm nhi cơ chứ?

Lão phu nhân nhắm hờ mắt, lạnh nhạt:

- Phùng Cẩm sinh ra bên ngoài, từ tính cách đến dung mạo đều không điểm gì giống lão Đại, người không thấy lạ sao?

Hàn thị rung rung nước mắt, đau xót ôm chân phu quân:

- Lão gia, người xem, là năm đó chẳng hứa sẽ đưa thiếp vào phủ sinh đứa nhỏ, cuối cùng mầu từ thiếp lại phải ở ngoài chịu khổ, qua mười mấy năm vẫn bị mầu thân tùy ý lăng nhục!

Lão phu nhân vẫn bình bình tĩnh tĩnh:

- Không có mẹ nào muốn để con mình mất mạng, người lại cố tình dùng đủ mọi cách đuổi Thái y đi? Người có thể tìm người chữa bệnh tốt hơn? Hay người đang sợ hãi cái gì?

Hàn thị lau nước mắt, liên tục đập đầu:

- Mầu thân, con đâu sai rồi, con chỉ là lo lắng cho Cẩm nhi..

Hàn thị nói đến đó thì ngậm miệng, chuyện dùng máu người dẫn thuốc là vô cùng bình thường, cũng là phương pháp thông dụng, bà tận lực ngăn cản làm sao thoát khỏi nghi ngờ!

Lão phu nhân nặng nề:

- Người có thể qua mặt một lão bà cả đời sống trong nội trạch như ta sao? Chuyện xấu người làm còn không bằng ta một góc từng trải?

Đại lão gia nghe mầu thân câu nào cũng hợp tình, tâm lý có phần dao động, hừ một tiếng, lấy dao gọt hoa quả trên bàn cắt một đường nhỏ trên ngón trỏ, máu tong tong chảy xuống chén nước đã được Vu ma ma chuẩn bị sẵn. Cũng bằng phương thức đó, Đại lão gia gọn ghẽ trích máu Phùng Cẩm.

Hàn thị đột ngột nhào người đến muốn hắt đổ đi, không ngờ bị lão phu nhân lấy quai trường gạt chân, Hàn thị mất đà ngã sấp xuống đất, trán liền chảy trụa, rướm máu.

Hàn thị run rẩy, nhìn sắc mặt đen sì cùng dữ tợn của phu quân, bà biết, hai giọt máu ấy đã không hòa vào nhau.

Đại lão gia chẳng nói chẳng rằng, một cước đạp thẳng giữa ngực Hàn thị, máu tràn khốc mòi bà ta, chảy xuống ướt áo, Hàn thị không khóc, cũng không giải thích, trước khi bất tỉnh chỉ thều thào:

- Đừng bỏ mặt Gia Hảo, nó thật sự là nữ nhi chàng!

Đại lão gia một thân đi đến thư phòng đóng kín cửa. Lão phu nhân nhìn lại chén nước lần nữa, hai giọt máu vẫn lơ lửng như trên người, bà bực bội gạt đổ đi.

Vu ma ma vuốt vuốt ngực chủ nhân:

- Bây giờ phải tính thế nào?

Lão phu nhân thờ dật:

- Cắt lưỡi à để chuyện xấu này không truyền ra ngoài, nghiệt chủng kia không phải huyết thống họ Phùng, nhưng lại vừa đồ tiến sĩ, có khác gì bôi tro trát trấu vào mặt chúng ta? Sau này làm sao tồn từ Phùng gia ngừng đầu làm người?

Vu ma ma đầu Hàn thị dậy, lấy áo choàng to bịt bọc kín người bà. Lão phu nhân càng chán ghét:

- Thông báo toàn phủ, Hàn thị ngày trước gây điều ác độc, hại chết chính thể Lữ thị, nay bị phát hiện, liền cắt lưỡi tự sát nhưng không thành! Tạm thời giam vào nhà kho!

Vu ma ma có chút suy nghĩ:

- Chủ nhân, Hàn gia sẽ không..

Lão phu nhân phát tay:

- Hàn Bình là đích trưởng tôn đích trưởng tử vừa bị chính à hại đến tàn phế, Hàn gia làm sao có thể giúp được? Cũng nên lựa lời đuổi Hàn Bình đi! Còn Phùng Cẩm...tiến sĩ cũng đã đổ rồi, không thể giết, phải cứu, nếu không Hình Bộ sẽ truy tố!

Vu ma ma nhận lệnh, dạ một tiếng rồi mau chóng thi hành.

Ngay chiều hôm đó, chuyện Hàn thị cắn lưỡi tự sát bất thành vì bị phát hiện chuyện xấu mười mấy năm trước lan ra toàn phủ. Nhưng lão phu nhân vẫn đóng kín cửa viện, không tiếp bất kỳ ai, kể cả Phùng Gia Hảo đang hết sức quý trên sân đá cứng lạnh!

Gia Hỷ hiển nhiên không tin, hại chết mầu thân nàng đã trôi qua bao nhiêu năm không tiếng gió, vậy sao bây giờ lại có thể lộ ra được. Nàng cũng rõ hơn ai hết bài thuốc trị hải tảo và cam thảo. Cũng chính nàng biết Hàn thị kẻ đơn nữ nhi nhà người khác, cuối cùng hại đến bản thân cùng nhi tử vào tình cảnh không thể vãn hồi!

Nàng thật sự muốn biết tâm trạng của Hàn thị hiện giờ ra sao! Nàng cũng thật muốn cười to lên cho thỏa mãn! Có điều bây giờ chuyện còn ồn ào như vậy, đến trực tiếp nhà kho thăm người có phải là gieo hiềm nghi với các phòng không! Nàng vẫn nên ăn bình bất động nghe ngóng ý định từ từ mầu.

Buổi tối, tâm trạng vì tin tốt hôm nay mà thoải mái hơn vài phần, Gia Hỷ liền tự mình xuống bếp nấu súp đậu xanh phát cho hạ nhân toàn viện, dù gì tháng tám ban đêm cũng đã có chút khí lạnh, được đồ uống nóng ấm chính là sáng khoái.

Bởi thế, nàng cũng đi Bối Lan và Hà ma ra sân trò chuyện cùng đám nô tì bà tử tam đẳng, bản thân lên quý phi ghế trong khuê phòng nhân nhả ngấm trắng. Mùa thu trời trong và cao hơn, trăng tuy chưa tròn nhưng cũng vành vạnh sáng, ánh bạc rải khắp nhân gian, phủ lên Gia Hỷ một lớp sương vô hình ảo mộng.

Nàng dễ dàng chìm vào giấc ngủ, trong vô thức lại thấy bầu má áp vào một bàn tay ấm áp, đến khi mơ hồ choảng tỉnh, liền mười phần hốt hoảng:

- Vương gia!

Nam tử áo tím trước mặt thâm thúy ánh mắt nhìn nàng, môi mỏng hơi tỏa mẫn cười, trong mờ mờ ánh sáng, đường nét cơ thể hần hiện ra hoàn mỹ cực hạn.

Thịnh Vương nhíech môi:

- Nàng cứ ngoan ngoãn ngủ đi!

Gia Hỷ trở người ngồi vào một góc, tóc chưa kịp búi lên, nàng cũng chẳng biết bản thân khi ngủ quên có thất thổ gì không, nên nảy sinh cảm giác bối rối:

- Sao diện hạ lại đến đây?

Thịnh Vương hờ hững:

- Thăm nàng!

Gia Hỷ cúi cúi mặt:

- Gặp cũng đã gặp rồi! Người có thể về!

Thịnh Vương lòng như bị lửa đốt, cổ họng lại dâng lên vị chua khó chịu:

- Nàng sợ cái gì? Còn chưa thành thân đã vì hần mà giữ tiết hạnh?

Gia Hỷ dám dẫn, nàng thành thân hay không thì can hệ gì đến ai:

- Nếu diện hạ vừa mất ta, sao lại không như Thành Vương, trực tiếp nạp ta vào?

Thịnh Vương gằn giọng:

- Nàng là muốn một danh phận? Nàng cam tâm làm thiếp?

Gia Hỷ nhỏ giọng, lời nói ần ần chưa dứt:

- Điện hạ là thần Vương, phải hiểu được thần phận như ta không có tư cách từ chối một Hoàng tử! Và lại thấp thỏm cũng là danh phận đi!

Thịnh Vương nghe lòng đau nhói, mặt hần nóng lên, môi mông đỏ như máu:

- Hỷ nhi, nàng không thể cứ thế làm thiếp của hần! Hần có Vương phi, sẽ dành cho nàng được bao nhiêu quan tâm, bao nhiêu tình cảm?

Gia Hỷ bàu môt:

- Điện hạ cũng có chính thê rồi đấy thôi!

Thịnh Vương im lặng, hồi lâu mới tiếp tục, giọng nói hần trầm đục, như vỡ ra từ lồng ngực:

- Nàng đã đồng ý hần? Sao có thể dễ dàng đồng ý như vậy? Nàng không hề yêu hần mà?

Gia Hỷ mỉm cười:

- Vương gia, sao người biết ta không yêu Lăng Thần?

Thịnh Vương sững người lại, lồng ngực co bóp liên hồi từng cơn thống khổ:

- Nàng không yêu hần! Gia Hỷ, nàng phải hứa với bản Vương, nàng phải đợi bản Vương!

Bên ngoài tiếng bước chân nhanh nhẹn truyền đến, Gia Hỷ vội vàng xoay người đứng dậy:

- Người đi đi!

Ánh mắt Thịnh Vương lưu luyến xốt xa ngoài lại, rồi mắt hút trong màn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Phúc Họa Vô Lượng (Hạ)

Phùng Hậu đi ngang qua nhà kho, nơi giam giữ Hàn thị, bên trong om om tối, không một hạ nhân nào. Hôm qua, Phùng Gia Hảo không chịu cực nôi mà đã ngắt đi khi quý trước viện lão phu nhân cầu xin cho mẫu thân.

Phùng Diên Dung vẫn nằm trên giường bệnh, cơ thể nàng vốn tổn thương không quá nhiều, nhưng Diên Dung sợ hãi ánh mắt đám nha hoàn bà từ nhìn vào, nên không dám gặp ai, ngày ngoi già ốm!

Phùng Hậu đẩy cửa phòng, hần nhìn mấy hộp gỗ dài trên bàn, là đồ chơi mà các ti muội khác đưa đến để Diên Dung tránh buồn chán. Phùng Hậu ngồi xuống cạnh nàng:

- Dung nhi, ngày mai ca ca chính thức được áo mảo vinh qui bái tổ, muội có vui không?

Phùng Diên Dung gật đầu, nụ cười hề trên làn môi bệch bạc như giấy. Phùng Hậu không biết nói thêm gì nữa, chỉ lẳng lẳng nắm lấy tay muội muội mình.

Hồi lâu, Phùng Diên Dung gượng gạo:

- Ca ca, mấy ngày nữa, muội sẽ rời khỏi đây!

Phùng Hậu nghe tim roi một nhịp nặng nề:

- Muội có thể đi đâu? Đây là nhà của muội!

- Mẫu thân nói muội sẽ quay về thôn trang ở Mi Châu!

Phùng Hậu siết chặt bàn tay, gân máu nổi lên:

- Không được! Tên Hàn Bình đó có thể thông thả ra khỏi phủ! Sao muội lại phải trốn chạy?

Phùng Diên Dung im lặng, ý của mẫu thân chính là muốn nàng quy y của phật, nhưng nàng không thể mở miệng, ca ca nàng yêu thương nàng đến vậy, biết chuyện chắc chắn sẽ khiến mẫu thân khó xử!

Phùng Diên Dung gượng cười:

- Muội thấy như vậy cũng tốt, chuyện này làm lớn ra, phụ thân cùng huynh trong quan trường sao còn mặt mũi! Mẫu thân nói, Thành Vương đã sắp xếp vị trí cho huynh rồi, ba năm nữa, cảm chắc một cái Tướng Quân! Muội không muốn cản bước tiến của huynh!

Phùng Hậu thấy nước mắt mình rơi xuống, tựa như mấy năm về trước, cảm giác đau xốt đó cuốn lấy tim gan hần, bóp nghẹt lồng ngực.

- Tại sao muội lúc nào cũng phải hi sinh vì ta? Ta không đáng, muội phải có cuộc sống của riêng mình! Ta sẽ giết Hàn Bình, giết Phùng Gia Hảo!

Phùng Diên Dung ôm lấy hần, vòng tay mảnh mai không bao trọn được tám lạng vừng chãi của người luyện võ. Giọng nàng thì thảo, khăn khăn yếu nhược:

- Không lẽ ca ca còn muốn giết cả mẫu thân! Muội không hận ai cả, là mệnh muội không tốt!

Phùng Hậu đỡ muội muội nằm xuống, khe khẽ hát, hần đã từng có một cuộc sống tốt đẹp ở Mi Châu, nơi khô cằn sỏi đá, nơi nóng bức gấp mấy lần kinh kì. Nhưng ở đó, hần cùng muội muội có thể tự do tự tại...

Phùng Diên Dung đã ngủ trên vai hần.

Phùng Hậu rời đi, thẳng đến gặp Nhị phu nhân. Bà đang cẩn thận ghi chép từng khoảng một số sách.

Phùng Hậu ngồi xuống, giọng lạnh lẽo:

- Hàn thị đã thất thế, trở thành phế nhân, mẫu thân có thấy đủ?

Nhị phu nhân hơi cau mày, tay vẫn không dừng lại:

- Đó là quá báo, Hàn thị làm nhiều chuyện ác, kết cục sẽ không tốt đẹp!

Phùng Hậu vẫn không ngừng đầu lên:

- Người có bao giờ nghĩ ác báo sẽ đổ xuống chính người không?

Nhị phu nhân cau mày, gấp sổ lại:

- Dung nhi vừa nói gì với con?

Phùng Hậu bật cười, ánh mắt cực độ thê lương:

- Nương, con là nhi tử người, bao nhiêu năm qua con không hiểu được lòng người sao? Dung nhi nàng nói sẽ đến thôn trang Mi Châu, người nghĩ con sẽ tin được mấy phần? Người muốn nàng chết, cũng nên chết tại đây, trong gia đình mình, không phải một nơi đất khách xa lạ!

Nhị phu nhân che giấu biểu hiện, trên mặt lộ rõ thất vọng:

- Con luôn nghĩ ta độc ác như vậy sao? Dung nhi dù sao cũng là nữ nhi ta rút ruột sinh ra!

- Người không độc ác, vậy ai mới độc ác? Chuyện năm đó, có mẫu thân nào làm như người không? Người nói Hàn thị độc ác, nhưng câu cuối cùng nói ra, chính là bảo vệ Phùng Gia Hảo! Người có bằng Hàn thị không?

Nhị phu nhân không kim nén được giận giữ, giáng thẳng cái tát hết lực lên gương mặt Phùng Hậu:

- Người điên rồi sao? Mất thần làm bao nhiêu chuyện? Không phải vì người? Dung nhi dù sao cũng không sống qua được mười tám tuổi!

Phùng Hậu nghe tanh nồng đáng lên vòm họng, khóe môi ri ri ra ít máu tươi:

- Nương, nàng chỉ có thể sống mười tám năm, sao nương không để nàng sống vui vẻ nhất, mà phải bức nhục nàng như vậy?

Nhị phu nhân bật khóc, toàn bộ vẻ điềm tĩnh thường ngày đều bị xóa sạch:

- Đáng lẽ ta nên giết nó từ khi mới sinh ra! Lời nói của tiên sinh năm đó cuối cùng vẫn không sai được, người sẽ coi trọng muội muội mình hơn tất thảy, gia đình này tan nát vào tay muội muội người!

Phùng Hậu chán chường, quay người ra ngoài, giọng nói mang theo trách cứ cùng bất lực:

- Người khiến gia đình ta tan nát không phải muội muội, không phải con, mà là mẫu thân! Chính tham vọng của người đã đốt cháy tình thân giữa chúng ta!

Bóng áo Phùng Hậu thấp thoáng trong cái nắng tháng tư dần biến mất.

Nhị phu nhân thần thờ, một đời bà, điều gì cũng nghĩ cho nhi tử và trượng phu, bà muốn cả hai có quyền thế, bà muốn toàn bộ gia sản để lại cho Phùng Hậu, thế nhưng hẳn lại trách bà ác độc!

Điều sai lầm duy nhất, chính là mười lăm năm trước không đủ can đảm giết chết Phùng Diên Dung. Năm đó, bà bụng bầu vượt quá một cùng trượng phu dắt theo con trai mới hơn hai tuổi đường xa vạn dặm đi Mi Châu nhậm chức.

Trong đêm, xe ngựa bị hóng cá nhà đánh phải vào một đạo miếu trú chân. Đạo miếu có một vị cao nhân, người này liền coi hết tướng số Nhị phu nhân, đến khi nhìn cái thai trong bụng Nhị phu nhân ông ta liền khẳng định:

"Phu nhân, đây chắc chắn là nữ hài, nếu nàng ta xuất hiện, trong nhà liền xảy ra chuyện trái luân thường đạo lý! Không được để huynh muội nàng gần nhau, may ra tạm thời tránh khỏi! Đứa bé trai này, lại có số mệnh danh chấn thiên hạ!"

Nhị phu nhân khi đó không tin mấy phần, chỉ là đến khi Phùng Diên Dung được hai tuổi liền phát sinh bệnh nặng, bao nhiêu đại phu cũng không chữa được, chứng bệnh này khiến cho thân thể nàng cạn kiệt sinh lực, đến năm mười tám tuổi liền chết yếu!

Phùng Hậu lau đi nước mắt, giữ khuôn mặt tươi tỉnh nhất vào khuê phòng Diên Dung. Hẳn biết trên đời không có ca ca nào thường xuyên lui tới giường muội muội như hắn, cũng không huynh muội nào lại thân mật cứ chi như vậy.

Nhưng hẳn chưa bao giờ cho đó là sai trái, là điều phải che giấu, tình cảm này tự nhiên xuất phát từ đáy lòng, là tất cả những gì hắn trân trọng.

Phùng Hậu nhìn ti nữ đang đứng hầu, nhẹ giọng phân phó:

- Giúp tiểu thư sắp xếp y trang, ngày mai nàng sẽ rời khỏi kinh thành đến Mi Châu!

Phùng Hậu nắm lấy tay Diên Dung hao gầy, nàng vẫn còn ngủ, hẳn khỏe khàng:

- Nếu mẫu thân muốn để muội đi, ca ca cũng sẽ đi, nửa bước cùng muội không rời!

Không như năm đó, như nhiều năm trước. Phùng Diên Dung vừa mới mười tuổi, liền bị mẫu thân đưa đến hầu hạ một lão quái nhân vô tiết, đối lại phương thuốc khai phá huyết đạo đã thông kinh mạch bí truyền.

Nhưng hẳn thật sự đã làm mẫu thân thất vọng, mẫu thân hẳn không hề thấy phương thuốc ấy không khiến hắn có được nội lực phi phàm, võ công siêu đẳng như mẫu thân hắn mong muốn! Bởi vì hắn cật lực che giấu, chưa bao giờ để lộ thực lực bản thân, bởi vì hắn tin rằng hẳn càng tài năng, thì giá trị muội muội trong lòng mẫu thân càng thấp kém! Rồi mẫu thân sẽ nghĩ đến lời tiên tri kia, sợ muội muội đoạt tâm hắn, mà bức tử nàng ấy!

Chuyện khuất nhục kia, năm ấy Diên Dung vì bị kẻ đơn, tình lại liên mơ hồ không nhớ rõ, hẳn cùng mẫu thân lại tích cực che giấu, nàng vẫn chưa hề biết được, vẫn nghĩ bản thân thật tiết vì Hàn Bình.

Thành Vương phủ.

Triệu Từ Đoàn lẳng lặng đi vào thư phòng, dâng lên một danh sách dài:

- Chủ nhân, người còn muốn nạp thêm ai không?

Hoàn Nhan Viên Hạo lướt nhanh qua, nhưng không phải nhìn tên các tiểu thư trên giấy mà là chú ý đến gia thế từng người một.

- Không cần! Vương phi không sinh được, mẫu phi đã chọn đủ hai người, cùng Gia Hỷ là là ba, thêm người nữa bản Vương lại mang tiếng háo sắc vứt bỏ thế tử!

Triệu Từ Đoàn thu lại danh sách, nhún nhật báo cáo:

- Đêm qua, Thịnh Vương lên lút vào khuê phòng Thục Trinh Huyền chúa!

Hoàn Nhan Viên Hạo hơi có ý cười, Thịnh Vương này, cách hành xử có khác gì phụ hoàng hắn ngày trước. Hẳn hiển nhiên không dám đánh giá phụ hoàng, nhưng lại rất muốn nhục mạ Thịnh Vương.

- Nàng không yêu bản Vương, nhận lời bản Vương chỉ là một sự trao đổi, bản Vương cho nàng danh phận, cho nàng nghi lễ không kém rước Vương phi, nên nàng mới đồng ý!

Triệu Từ Đoàn khó chịu trong lòng ngực:

- Như người nói, là nàng đã yêu Thịnh Vương?

Hoàn Nhan Viên Hạo đứng dậy, thần nhiên:

- Có thể lắm, nàng không động lòng thì chỉ cần lấy danh nghĩa là người của bản Vương để hồ hoán hạ nhân bắt một tên tặc tử đột nhập!

Triệu Từ Đoàn mơ hồ nhìn gương mặt không chút biểu cảm của chủ nhân, bên cạnh Thành Vương nhiều năm như vậy, đến tận thời điểm này, hắn mới biết bản thân không hiểu gì về chủ nhân. Cuối cùng chủ nhân có chút tâm nào dành cho Huyền chúa, hay đúng như lời đã nói ra, cả hai chỉ đang tiến hành một cuộc giao dịch.

- Vương gia, nếu nàng gả vào Vương phủ, nhưng tâm lại dành cho Thịnh Vương, người không sợ nàng trở thành nội gián?

Hoàn Nhan Viên Hạo lắc đầu, đôi mắt thâm màu lại, hoàn toàn không có tia sáng, môi hơi nhếch lên:

- Nàng sẽ bảo toàn lợi ích bản thân! Nàng lưu luyến hắn, nhưng không bao giờ vì hắn mà khiến mình gặp nguy hiểm!

Cũng như nàng đem ngọc phù đến Mi Châu vậy, nàng bán đi một cái nhân tình, để đổi hắn đáp trả nhân tình. Hoàn Nhan Viên Hạo tiến gần đến cửa sổ, nơi có vài khóm cúc vàng đã đơm nụ:

- Người có biết trong tình yêu, thế nào là một kẻ bất hạnh không?

Triệu Từ Đoàn hơi sững lại, bối rối:

- Người đến sau?

Hoàn Nhan Viên Hạo phủ đầu định, giọng nói trầm mặc khác thường:

- Là kẻ không có được tình yêu!

Triệu Từ Đoàn lo lắng, thốt lên tiếng an ủi:

- Chủ nhân!

Hoàn Nhan Viên Hạo phất phất tay, hơi thở có phần nặng nề:

- Sai sử bà nói đến Phùng phủ, Giang phủ, Tần phủ. Chuẩn bị đầy đủ lễ nghi, chọn ngày tốt rước Trắc phi trước, sau mới là hai Phu nhân.

Triệu Từ Đoàn nhận mệnh lẳng lặng lui đi.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Đỉnh Nhi Tẩu Hiểm (Thượng)

Lão phu nhân đồ bệnh, chuyện này thật không ngoài dự đoán. Trong phủ lần lượt xảy ra loạn như vậy, một người già như bà khó lòng mà chịu nổi. Nhất là khi khuya hôm qua, Phùng Hậu cùng Phùng Diên Dung không từ mà biệt, một phong thư cũng chẳng lưu lại!

Đại lão gia cần trọng bốn từng muỗng thuốc một cho mẩu thân, giọng nói đều đều:

- Phùng Cẩm thì tình rồi, hần đã đổ tiền sĩ, nhưng vì đợt bệnh tật này, coi như không đủ sức khỏe ra làm quan, hần tuy không phải con ruột, nhưng cũng ăn cơm uống nước Phùng gia mà lớn lên, nói không thương yêu cũng không có lý!

Lão phu nhân gạt đầu, khăn khăn nói:

- Đã vậy cứ để hần cùng Văn ti nhi về thôn trang sống, cho hần số ruộng đất đó, coi như là vì Văn ti nhi đi!

Đại lão gia không phản đối, lại tiếp tục:

- Nhị phòng cả ngày nay đã lục tục đi tìm, nhưng Hậu nhi đi chẳng chút manh mối, ngay cả người gác thành cũng chẳng thấy có ai giống hần ra vào! Coi như cái Võ Tam danh này cuối cùng lại không được trao!

Lão phu nhân ho mạnh, hơi thở gấp gáp:

- Bên Đông gia thế nào? Phùng Cẩm gây yếu đến độ người không ra người ma không ra ma, hần Đông Thượng thư đã hủy hôn ước?

Đại lão gia thở dài, tuy Đông Thượng Thư hủy hôn, nhưng danh tiếng nữ nhi bên đó cũng ít nhiều ảnh hưởng, coi như hai bên gia tộc cũng khó mà hòa hợp như cũ. Có điều, hôn sự này do Hàn thị mang lại, hủy được cũng là đã tốt.

Lão phu nhân ra hiệu không uống nữa, Vu ma ma đưa nước đến súc miệng bớt đi vị đắng. Cẩm khăn lụa nâu lau khô miệng, bà tính toán:

- Thành Vương phủ đã mới mai chuẩn bị, cũng muốn hỏi cưới nữ nhi, thuận theo lý thì chính là đích trưởng nữ! Quý phi nương nương cũng từng khen ngợi Đại ti nhi, hơn hết, phủ ta vinh dự được một Trắc phi, Đại ti nhi là Huyện chúa, coi như tốt nhất nhân tuyển!

Đại lão gia cũng đồng tình, trò chuyện thêm ít lâu mới ngáp ngừng:

- Mẩu thân, trong phủ chướng khí mật mù, người nghĩ có nên phân gia!

- Phân gia?

Lão phu nhân nhăn trán, nét mặt già nua hiện lên nỗi bất lực. Một gia tộc lớn như họ Phùng này, chỉ phân gia khi cả phụ mẫu cùng khuất núi, hiện tại bà vẫn còn, đợt ngọt phân gia liền dễ gây bàn tán.

Đại lão gia trấn an:

- Mẩu thân, nữ tử ngày ngày vẫn hiếu kính người! Đợi cả Gia Hỷ cùng Gia Hảo già đi, nữ tử liền cưới vào một thế tử tốt, hưu Hàn thị! Để người có tôn tử bế bồng!

Lão phu nhân yên lặng, không rõ biểu tình. Đại lão gia cũng đành lui ra. Suy nghĩ một chút liền đến viện Gia Hỷ.

Đại lão gia dọc theo hành lang đi có chút phiền lòng, ông hiếm khi đến viện nữ nhi này, vốn cùng mẫu thân Gia Hỷ chỉ có chút tương kính, không hề có tình yêu nam nữ, nên Gia Hỷ ra đời không được chào đón bao nhiêu, sau đó mấy tháng, Hàn thị hạ sinh Phùng Gia Hảo, ông càng quên mất trưởng nữ này.

Sân viện Gia Hỷ trồng đầy hoa cúc, mùa thu, trời trong hơn cao hơn, cúc vàng cũng đã sắp nở, ngày mai cũng là trung thu, trong phủ âm u, tiệc rượu chắc chắn hoãn, chỉ làm một ít bánh trái sơ sài đưa đến mỗi phòng.

Nhìn thấy Đại lão gia, Bối Lan hơi ngạc nhiên:

- Lão gia, tiểu thư đang làm rượu, để nó mời tiểu thư ra, lão gia vào trong ngồi ạ!

Bối Lan dâng trà rồi gấp gáp ra sân sau, Gia Hỷ một thân bạch y mềm mại, trên tóc cài hồng ngọc đỏ thắm, má mỗi đều vì men rượu mà ửng lên, trên rõ mấy, một ít hoa cúc nở rộ thơm man mát. Nàng vươn bàn tay gầy mảnh trong suốt tựa sứ chọn lựa từng đoá một, lại thông thả đưa lên mũi ngửi! Tóc mai vương vãi cánh hoa rũ xuống tràn vai khánh. Trong tiết thời tháng tám, đẹp như tiên nữ hạ phàm!

Bối Lan nhỏ giọng, sợ bản thân phá đi hư ảo cảnh vật này:

- Tiểu thư, lão gia đang đợi người ở sảnh trước!

Gia Hỷ biểu tình có chút ngạc nhiên, mất hạnh long lanh:

- Tìm ta? Thật lạ!

Nàng cũng không thu dọn, để nguyên trạng, chỉ đổi hài đi trong nhà thành một đôi gấm đỏ đính ngọc lục, khoác thêm áo ngoài ra trước.

- Phụ thân!

Đại lão gia nhìn nữ nhi hành lễ mà có chút thờ dài, thường ngày ít trò chuyện, bây giờ muốn thân mật cũng ngượng ngập:

- Đại ti nhi ngồi đi! Hôm nay ta đến là có chút việc!

Gia Hỷ vén váy ngồi xuống một bên, nàng cũng biết Đại lão gia chẳng qua chỉ muốn thông báo cái hôn sự với Thành Vương phủ. Nàng hơi cau mày, không rõ người phụ thân này có muốn nàng nhường cho Phùng Gia Hảo.

Gia Hỷ hít một hơi hương trà thơm ngang mũi:

- Phụ thân, chuyện của mẫu thân, nữ nhi thật tiếc...

Không cần biết bên trong hàm chứa nguyên nhân gì, chỉ cần bên ngoài lão phu nhân nói rằng Hàn thị vì hãm hại nguyên phối mà bị trừng phạt, thì chính là liên quan đến nàng.

Đại lão gia gật gật đầu:

- Hàn thị gây ra chuyện thiên địa bất dung, tuy vậy cũng vì hối lỗi mà cần lờn quyền sinh. Cho dù sinh mẫu con cùng Hàn thị có thâm thù đại hải thế nào, Hàn thị cũng là nuôi con khôn lớn! Con đã gọi bằng một tiếng mẫu thân, cũng nên đến gặp một chút! Ti muội trong nhà gột máu sẽ đổi, con sau này vinh hiển đứng cùng Gia Hảo mà ghét bỏ lẫn nhau!

Gia Hỷ đưa khăn lên che miệng, môi khẽ nhếch, khinh bỉ trong lòng nhàn nhạt tỏa ra. Nói tới nói lui, cũng là sợ rằng trở thành Trắc phi liền tổn thương nữ nhi của Hàn thị. Cho dù Hàn thị hồng hạnh xuất tường thì đã sao? Đại lão gia có hạn ý đến mức nào, cũng vẫn còn tính cảm sâu đậm với ả!

Gia Hỷ mỉm cười ngoài mặt, đáy lòng lại lạnh tanh:

- Nữ nhi biết rồi!

Đại lão gia vào vấn đề chính:

- Tuyên Quý phi đưa bà mới đến, cái này con cũng đã biết, phủ ta đồng ý để một nữ nhi gả đi, thích hợp nhất vẫn là con! Thành Vương là chân chính Ngũ Hoàng tử, nhà mẹ nhất đại gia tộc, xuất thân vô cùng cao quý! Qua đó làm một Trắc phi với con coi như không thiệt thòi! Dù gì lần này, cũng là tuyên người thay Vương phi khai chi tân diện!

Gia Hỷ hơi đỏ mặt, bày ra chút bộ dáng xấu hổ:

- Phụ mẫu đặt đầu, nữ nhi theo đó!

Đại lão gia thấy điều gì cần nói cũng đã nói xong, ngồi thêm một chút thì ra về. Gia Hỷ lẳng lặng đi gột hài đến nhà kho gấp qua Hàn thị.

Nhà kho này đã bỏ hoang từ lâu, bình thường không dùng làm gì, có chút mục nát, cũ kỹ. Bên ngoài, hai bà từ canh giữ sơ sài. Bối Lan nhét vào tay mỗi người một lượng bạc, liền được họ đơn dả mời vào.

Gia Hỷ ngồi trên ghế gỗ họ chuẩn bị sẵn, Hàn thị một chân bị xích vào trong cột lớn, búi tóc Hàn thị xỏa ra do bẩn, miệng ê ê a a không phát nên lời, nhìn kĩ, lưỡi đã bị cắt đi mất. Y phục trên người vẫn là áo hồng thắm thêu mẫu đơn trên quý,

nhưng hiện tại có khác gì đang trên người.

Gia Hỷ lãnh đạm:

- Phu nhân, ta cùng người thật không quá nhiều ân oán, người chiếm lấy đồ cưới mẫu thân ta, ta cũng đã lấy lại, người năm lần bảy lượt muốn ta mất đi danh tiết, trở thành bàn đạp cho nữ nhi người ta cũng hóa giải thành công. Người bày kế một lần lại một lần, ta đều lắng nghe phá bỏ! Cái sai của người, chính là không biết đủ, lòng người không thể như rắn nuốt vôi, nữ nhi người không phải đích trường nữ, vĩnh viễn không thể lên trên đầu ta, cũng như người là kẻ thù, dù có giết chết mẫu thân ta, thì mỗi lần trước từ đường cũng phải đều quý lạ tự xưng là thiệp!

Hàn thị trừng trừng mắt, miệng ô ô, nước dãi chảy nhem nhuốc. Gia Hỷ che khăn tay lên miệng, giấu đi cảm giác kinh tởm

- Ngày hôm nay người ở đây, thực chất không phải báo ứng! Người để Hàn Bình cưỡng gian Phùng Diên Dung, người trả thù Mẫn thị bằng cách hủy hoại nữ nhi Nhị phòng. Người tính không sai, chỉ là không qua được lão thiên gia, Diên Dung trong cơn nguy khốn đã lộ ra chuyện cơ mật của Phùng Cẩm, trùng khớp lắm sao, khi đó ta lại nghe được!

Hàn thị chân tay liền co quắp, mặt mũi vẹo vọ muốn nhào đến, lại bị sợi xích kéo lại, thống khổ vô cùng.

Gia Hỷ hỏi hột:

- Người kẻ đon cho Văn Nhượng Nhan, muốn nâng ta mất mạng! Nhưng người biết không, đường muội của người, Ngũ phu nhân, đã từ lâu không còn tin tưởng người nữa, chuỗi hạt châu trên người Ngũ phu nhân cũng đã từ lâu biến mất! Ngày hôm đó, chính Ngũ phu nhân nghe theo ta gọi Phùng Cẩm lên lút gặp Văn Nhượng Nhan, lại ăn hết phần thức ăn bị hạ được! Thay vì Văn Nhượng Nhan, Phùng Cẩm liền trúng độc! Kết cục sau đó, người cũng đã thấy rõ!

Hàn thị xuôi lơ hai tay, mắt chảy ra mấy dòng lệ, nhìn trần trần vào vô định, một đời bà luôn tính toán, cuối cùng vẫn không thể rằng long đầu bạc với tướng công, nữ nhi chưa già được đi, mà nữ tử thì không rõ sống chết. Hàn thị bỏ đến trước mặt Gia Hỷ, lấy nước mắt chấm xuống đất viết.

"Cẩm"

Gia Hỷ đạm mạc:

- Đã đi rồi! Hân cùng Văn Nhượng Nhan cuối cùng đã được ở bên nhau!

Hàn thị lại tiếp tục.

"Hào, tha thứ."

Gia Hỷ đứng dậy, môi hơi nhếch lên:

- Nàng ta, nếu không đụng đến ta, ta sẽ để Phùng Gia Hào yên yên ổn ổn mà sống! Ta không phải loại người truy cùng giết tận!

Hàn thị đột ngột mỉm cười, viết tiếp một chữ.

"Mẫn!"

Gia Hỷ thăm trầm, đáy mắt tối đi không ít:

- Ta cũng đã từng đoán, người năm đó một mình bên ngoài, làm sao dễ dàng kẻ đon mẫu thân ta, nếu không có Nhị phu nhân giúp đỡ!

Hàn thị cười mờ to hòng, nhưng không có âm thanh nào phát ra, bà ta bất thần lao về phía trước, Gia Hỷ kinh hoảng tránh sang một bên, có điều, Hàn thị vốn không chủ định sắp lại gần nàng, mà lao đầu vào cột gỗ, trán miệng đều trào máu tươi, thoi thóp thối!

Gia Hỷ thoáng nhìn lại mấy chữ Hàn thị đã viết, tuyệt nhiên tất cả đều biến mất, có lẽ đã bay hơi, khó cạn. Nàng bước ra ngoài, nét mặt như đang lo lắng:

- Mau gọi đại phu, mẫu thân bị thương rồi!

Hàn thị cố tình tự vẫn chết, đến cuối cùng vẫn muốn Gia Hỷ phải chịu tang, không được gả đến Thành Vương phủ. Tận lúc chết, còn tính kế với nàng!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Đỉnh Nhi Tảo Hiểm (Trung)

Hàn thị được lão phu nhân "tận tình" cứu chữa, cuối cùng thay vì một sợi xích ở chân, liền trôi hẳn vào cột gỗ, tránh để "hối hận tự vẫn" lần nữa.

Qua Trung thu mười ngày, Thành Vương phủ đưa sinh lễ đến, Triệu Từ Đoạn đem hơn năm mươi xe ngựa, trên có hàng trăm rương hòm nặng nề kéo đến sân Phụng phủ. Không chỉ Gia Hỷ, mà trước sau mấy phòng đều vô cùng kinh ngạc, Tam phu nhân không kìm được, lầm bầm:

- Vương gia nạp Trắc phi hay đang cưới chính thê?

Triệu Từ Đoạn nhìn Đại lão gia đang sững sờ, lão phu nhân há hốc mồm miệng, cúi đầu chấp tay:

- Nô tài phụng mệnh điện hạ đưa đến, đây là danh sách thông qua, đại nhân xem kỹ!

Đại lão gia mau chóng mỉm cười, khách khí:

- Triệu Thiếu giám, mời vào trong đại sảnh trò chuyện! Vương gia thật có lòng!

Hạ nhân liền mau chóng thu đồ vào kho phòng. Phùng Gia Hào bàng hoàng đứng nhìn số châu ngọc khổng lồ, trong lòng cảm hận dâng lên, nếu mẫu thân nàng không gặp nạn, cái vị trí Trắc phi này, nào có thể đến lượt Gia Hỷ.

Có điều, Phùng Gia Hào còn chưa nghĩ ra cách, thì ông trời đã mang quý nhân đến phủ trợ nàng ta. Cuối tháng tám, Thành Vương phủ cho người đem theo giá y lễ tiết Vương phi, trăm thoa triều phượng, đến cả khăn hỷ cùng hài hỷ cũng đều đầy đủ không mấy may thiếu sót dâng lên Thục Trinh Huyện chúa.

Người đưa đồ lần này là Linh Tề!

Linh Tề cẩn rằng theo lệnh chủ nhân vào Phụng phủ, ngoài giá y, nàng ta còn phải dặn dò riêng Thục Trinh Huyện chúa một số lưu ý ngày đại hỷ. Vốn dĩ đang được yêu chiều, vài ngày nữa lại phải khấn đầu quý lạ trước nữ nhân lạ mặt này, tâm tình nàng ta khó chịu thập phần.

Linh Tề nghĩ đến lọ được trong tay, đây là đồ của Thịnh Vương bí mật đưa đến, chỉ cần rưới vào y phục, người mặc sẽ sinh bệnh, da dẻ khô ráp bong tróc, nhưng không gây khó chịu, không sinh đau đớn. Dùng giải được liền nhanh chóng khỏi hẳn.

Linh Tề cùng một hàng cung nữ bê tráp gỗ phủ vải đỏ đi vào. Giữa đường liền đụng phải Phùng Gia Hào.

Phùng Gia Hào tỉnh tề ngẩng nhìn đoàn cung nữ, đoán được của Thành Vương phủ, Phùng Gia Hào vội vã kết thân.

- Linh Tề tí tí!

Linh Tề hơi hếch mặt, nhìn nữ tử phía trước dung nhan xinh đẹp, áo xống quý giá liền đoán ngay là một tiểu thư Phụng phủ. Linh Tề bực bội, cũng không quay lại.

Phùng Gia Hào cau có nét mặt, nhưng không bỏ cuộc, chạy đến bên cạnh:

- Linh Tề tí tí, trời nắng thế này, tí tí quá bộ vào viện ta uống chén trà!

Phùng Gia Hào lấy trong túi thơm ra một hộp phấn nhỏ, đây là đồ mới lạ của thương buôn Tây Vực, chất phấn trong suốt thơm mịn vô cùng. Tuy là tiếc đứt ruột, nhưng nàng ta suy nghĩ bỏ nhỏ lấy lớn, don dá cười:

- Ta có một ít đồ chơi mới, tí tí vào cùng ta!

Nhận thấy vị tiểu thư này dễ nói chuyện, lễ phép, lại có hàm ý sâu xa. Linh Tề xoay gót hài dịu giọng:

- Cũng được, nắng thế này ta bị vàng đầu!

Phùng Gia Hào thấy mực đích đạt được năm phần, càng cố gắng thân cận. Hơn một canh giờ sau, Linh Tê mới từ viện Phùng Gia Hào đi ra. Hiển nhiên Gia Hỷ biết việc này, có điều nàng không suy đoán được nội tình bên trong.

Phùng Gia Hào ngồi trên giường, tay vẫn nắm lấy lọ được mà Linh Tê đưa, chỉ cần bỏ cái này vào y phục, Gia Hỷ liền sinh bệnh lạ. Hoàng tộc tuyền nữ nhân, coi trọng nhất chính là tử đức, nếu ngoài thân Gia Hỷ phát sinh bệnh chứng, chắc chắn liền không được Tuyền Quý phi đồng ý. Khi đó, người thay thế phù hợp duy nhất chỉ còn nàng!

Phùng Gia Hào nghĩ rất lung, lại sợ Linh Tê đổi gât, dù gì cũng chỉ mới biết nhau, nếu như đây là kế của Gia Hỷ, có phải nàng sẽ chịu kết cục giống mẫu thân, bị giam cầm, bị cắt lưỡi! Nghĩ đến mẫu thân, Phùng Gia Hào rơi nước mắt, nàng làm Trắc phi, mẫu thân ắt hẳn được cứu đi!

Giữa chiều, Phùng Gia Hào cẩn thận ra khỏi phủ, đi tìm một vị đại phu. Đây là nơi mẫu thân nàng hay đến, chủ yếu để kê toa hại người. Phùng Gia Hào lần đầu một mình dọi ở bên ngoài, liền sợ người khác nhận ra!

Phùng Gia Hào nhìn quanh, toàn phu nhân tiểu thư ăn mặc quý hiển, gương mặt hoặc nhu thuận hoặc dịu dàng, nhưng đã đến đây, tất nhiên tâm địa không còn thiện lương nữa.

Một bà tử từ trong đi ra, đến trước mặt Phùng Gia Hào, giọng đều đều:

- Tiểu thư, tiền sinh mời người!

Phùng Gia Hào thấp thòm theo chân bà tử vào trong, lấy từ tay áo một lọ được:

- Ta muốn xem thử đây là cái gì, phiền tiền sinh?

Đại phu nhận lọ sứ men xanh, đổ ra một chút bột phấn đen, lại thêm một giọt chất lỏng gì đó, rất lâu sau mới lên tiếng:

- Tiểu thư có được thứ này từ đâu?

Phùng Gia Hào thành thật:

- Hoàng cung!

Đại phu lắc đầu:

- Đây là đồ hại người, tiểu thư thật sự muốn biết?

Phùng Gia Hào yên tâm trong lòng, gật đầu. Vị đại phu thất vọng ánh mắt, trả lời:

- Thứ này là cỏ độc, gây bệnh ngoài da, không nặng nề nguy hiểm, chỉ bong da thô ráp, sau một thời gian, dù không có giải được cũng tự khỏi! Chỉ là...

- Chỉ là thế nào?

Phùng Gia Hào tò mò.

Đại phu nhỏ giọng lại:

- Cầm kỳ trà xanh cùng thất lý tán, lấy trà xanh hòa thất lý tán tẩm cùng, nhẹ liền nứt da chảy máu, nặng thì hoại tử toàn thân, dẫn đến cái chết!

Phùng Gia Hào lạnh người, môi khẽ nhếch, ánh mắt xuất hiện tàn độc! Nàng ta lấy lại lọ được, để một lượng vàng trên bàn, lập tức quay về phủ!

Gia Hỷ là đích trường nữ, lại có phong vị Huyền chúa, dù lần này là vào Vương phủ làm Trắc phi, cũng không qua loa sơ sài được. Trước sau các viện đều dán đầy giấy song hỷ, rèm cửa đổi màu đỏ tươi, đèn lồng cũng thay mới, không khí tươi sáng sủa hơn rất nhiều.

Gia Hỷ cẩn thận ngồi thêu gối cưới, chân cưới, nàng chăm chỉ như vậy nhưng thời gian gấp rút, chân uyên ương cũng chỉ mới một nửa! Hiển nhiên Thánh Vương phủ không thiếu cái gì, cũng chẳng yêu cầu nàng phải làm gì, nhưng mà một dơi nữ từ chỉ duy nhất mới lặn cưới. Thánh Vương đã lấy lễ Vương phi đổi đãi nàng, nàng cũng nên làm một chút vì hắn!

Bối Lan thích thú ngắm nhìn họa tiết đủ màu, kỹ nghệ thêu thùa của tiểu thư không mấy tốt, nhưng cũng không tệ, làm đồ trong tân phòng, cũng chỉ đến mức chấp nhận được.

Bối Lan thủ thi:

- Tiểu thư, người định đưa theo những ai?

Gia Hỷ cười cười, theo lễ tiết Vương phi thì nàng được quyền đem hai nha hoàn bên người, một ma ma, bốn nhị đẳng nô tì. Nàng lại thật sự ít hạ nhân có thể tin tưởng được, qua bên đó, chưa rõ Vương phi có thể nhúng tay vào trong viện thiếp thất bao nhiêu phần, cũng nên tính toán một chút.

- Ta chưa rõ, em cùng Hà ma ma cẩn thận quan sát, ta không muốn có nô tì chằm chằm trèo lên giường chủ nhân, lại càng sợ kẻ hai lòng!

Bối Lan vâng vâng dạ dạ, rất lâu sau, mới nhỏ giọng:

- Vương gia từ ngày đề cập đến hôn sự này chưa hề ghé qua gặp tiểu thư!

Gia Hỷ ngừng mũi kim lại, nàng không yêu hắn, sao lại có thể cầu mong hắn dành tâm cho nàng! Nghĩ đến đêm động phòng xa lạ đối mặt, cảm giác hồi hộp dâng lên, gương mặt Gia Hỷ thoát đó ần.

- Vương gia bận rộn chính sự, em đừng nói lung tung, sẽ tạo ra lời đồn đại không hay!

Bối Lan im lặng, không dám mở miệng nữa, tìm cơ lui ra:

- Em đi lấy y phục, bây giờ có lẽ đã khỏi!

Gia Hỷ không nói, gật đầu hồ hững, mũi thêu thoan thoát tiếp tục. Trước khi đến Vương phủ, chuyện ở Mãn thị cần phải được giải quyết! Bà ta có thể hại mẫu thân mất mạng, hại Hàn thị sống dở chết dở, thì sẽ tiếp tục vì gia sản mà bày mưu ám chúc. Mãn thị còn một Phùng Diễm Nguyệt, tuy không phải đích xuất, nhưng đang được Bào phu nhân yêu thương, Mãn thị sẽ lợi dụng điểm này tiếp tục khuấy đục Phùng gia.

Từ ngoài cửa, có tiếng bước chân đi vào, bóng dáng cao ngất che đi nắng chiều gay gắt.

- Hỷ nhi!

Gia Hỷ buông kim, ngạc nhiên vui cười:

- Ngủ thức!

Ngủ gà tùy ý ngồi lên tháp, nắm lấy vò gối đang thêu dở, cười cười:

- Sắp gả cho người liền chăm chỉ nữ công!

Gia Hỷ gạt lại, cổ gấu đi dóa hải đường méo mó không ra hồn. Ngủ gà cười ngắt, hồi lâu mới nghiêm túc:

- Đừng nên nhúng quá sâu vào hậu trạch, đến một lúc nào đó, Hỷ nhi sẽ không rút được tay ra!

Gia Hỷ thần thờ:

- Thúc cũng biết những chuyện xảy ra gần đây trong phủ?

Ngủ gà ngẩng người ra tháp, hít một hơi sâu:

- Đến cả Tịch Đình, ta nghĩ nàng không bao giờ biết tính kế, cũng đã thay đổi!

Gia Hỷ lắc đầu, nhìn sâu vào mắt nam tử đối diện:

- Người bỏ mặc thắm lâu như vậy, có biết thắm khổ sở đau lòng đến mức nào, thắm bị Hàn thị kẻ đon, không sinh con được, lại chịu tổ mẫu day nghiêm! Người trong lòng có uất hận, thắm ấy trong lòng cũng tràn đầy thống khổ!

Ngũ gia trầm mặc, mông lung mỉm cười, nét mặt vốn đã tuấn tú, nụ cười tươi sáng càng tăng thêm phần mê hoặc:

- Hỷ nhi muốn ta phải làm thế nào? Ta không thể cùng giường với Tịch Đình, phu thê đồng sàng dị mộng...

Gia Hỷ ngẩng người, nằng cùng Thành Vương không yêu nhau, có phải sau này cũng sẽ lâm vào bi kịch nhân sinh như vậy! Càng nghĩ, lòng càng mơ hồ! Ngũ gia nhận ra tâm tư nàng, liền an ủi:

- Điện hạ là người có chí lớn, tâm địa thiện lương, có trách nhiệm, có tài năng, sẽ không bạc đãi Hỷ nhi! Dù sao, con cùng Thành Vương đã từng quen biết, đã có ân tình, đừng quá lo lắng!

Gia Hỷ cười khổ, không đáp lời, tiếp tục thều thẩn cười. Một lúc sau, nàng đột ngột ưỡ oái, trán ẩm ẩm, bàn tay nổi lên từng mảng đỏ gẻ người!

Ngũ gia vội nắm tay Gia Hỷ, cau mày:

- Trúng độc!

Gia Hỷ kinh hoàng, phui phui làn da, từng đám bụi trắng bay lơ lửng. Nàng hốt hoảng

- Không xong rồi!

Là bị người kẻ đon, nàng đã đi chín bước, chỉ duy nhất một bước cuối cùng để rời khỏi nơi này mà vẫn dính ám chúc!

Thành Vương phui.

Hoàn Nhan Viên Hạo đối y phục, bạc y viền kim tuyến họa tiết hạc thần tinh tế, trên người nhàn nhạt hương thảo được. Linh Tề quỳ dưới chân hắn, cẩn thận đeo thắt lưng dây cứng, tay lồng phiên ngọc bội "Hoàn Nhan" quen thuộc. Linh Tề lấy chút can đảm, vượt ve hạ bộ nam nhân trước mặt, bàn tay mềm mại ấm áp như không xương, nàng ta thật muốn Thành Vương vì mình mà có phản ứng, hoặc tốt nhất là cho nàng thừa ân, may mắn lưu giống lại!

Hoàn Nhan Viên Hạo thấy động tác Linh Tề khác lạ, lĩnh đạm biểu tình lùi lại một chút, bàn tay nàng ta lơ lửng trong không khí.

Hắn phiên chán ho nhẹ:

- Lui ra đi!

Linh Tề sững người lại, bộ dáng ủy khuất cố ý chậm chạp vòng ra ngoài. Lúc này Triệu Tử Đoạn mới hốt hoảng tiến vào, theo sau chân hắn là Bối Lan.

Vừa thấy Thành Vương, Bối Lan quý xuống:

- Điện hạ, tiểu thư gấp nạn!

Hoàn Nhan Viên Hạo liếc mắt để hạ nhân lui ra. Linh Tề chắn chắn đứng sau bình phong. Triệu Tử Đoạn hồ hững mở cửa:

- Linh Tề cô nương, phiên cô nương một chút!

Bối Lan lúc này mới thấp giọng kể lại, hiện tại Gia Hỷ gần như bị huy dung, toàn thân đều bong tróc, ngay cả mặt mũi cũng vậy. Nàng chỉ tiết nói ra từng thứ tiểu thư mấy ngày qua từng dùng, từng chạm. Vốn không có gì đặc biệt, Hoàn Nhan Viên Hạo cũng không thể đoán được, chỉ đánh phản phó:

- Triệu Tử Đoạn, mời Hồng Thất tiên sinh cùng bản Vương đến Phùng phủ!

Hoàn Nhan Viên Hạo vội vàng lên xe ngựa, Linh Tề lưu lư đi theo. Triệu Tử Đoạn nhăn mặt:

- Cô nương, không phiên đến người!

Xe ngựa tiến nhanh ra đường lớn, Hoàn Nhan Viên Hạo lĩnh đạm nhìn Triệu Tử Đoạn:

- Người không tin tưởng Linh Tề?

Triệu Tử Đoạn nhếch môi:

- Thuộc hạ không giống chủ nhân, không có tâm niệm với nàng!

Hoàn Nhan Viên Hạo thở dài:

- Đừng trách bản Vương thiên vị! Có những chuyện, bản Vương không trả lời được!

Kiếp trước, Linh Tề vì Hoàn Nhan Viên Hạo mà bị thiếu sống, cả đời này, hắn chẳng thể nào quên được. Bởi điều này, Hoàn Nhan Viên Hạo trăm ngàn lần đều hết mực tin rằng Linh Tề thập phần trung thành.

Triệu Tử Đoạn thì không hiểu nội tình bên trong, nên khách quan đánh giá Linh Tề đã thay đổi, không còn nhu thuận nữa, liền sinh tâm đề phòng nàng ta.

Mỗi người đuổi theo một ý niệm riêng, xe ngựa mũi miết chạy!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 94: Đĩnh Nhi Tẩu Hiểm (Hạ)

Nhị phu nhân thần thờ ngồi trên giường, gương mặt phiên chán u sầu. Một ma ma lớn tuổi tiến vào:

- Phu nhân!

Nhị phu nhân hơi hơi phát tay, người này là Tiền ma ma, nhũ mẫu của Phùng Hậu, lúc này, ngoài bà ra, Tiền ma ma càng là người lo lắng cho hắn hơn.

Nhị phu nhân thở dài:

- Có chuyện gì?

Tiền ma ma nhìn ngó trước sau, rồi hạ thấp âm lượng:

- Đại tiểu thư bị huy dung, Thành Vương đã đến tận phủ!

Nhị phu nhân lĩnh đạm:

- Thì sao? Liên quan gì đến chúng ta? Lúc này tìm kiếm Hậu nhi mới là quan trọng!

Tiền ma ma kêu lên:

- Phu nhân, người đừng như vậy, thiếu gia quay về mà phu nhân không có gì trong tay, chẳng phải càng tệ hại hơn sao!

Nhị phu nhân vẫn không ngừng đầu, Tiền ma ma đành ngồi xuống cân trọng khuyên nhủ:

- Phu nhân, thiếu gia bỏ đi vì tiểu thư, nhưng tiểu thư sống không quá ba năm nữa, sau ba năm, thiếu gia tứ cố vô thân ắt hẳn sẽ quay về!

Nhị phu nhân mắt sáng lên một chút. Lại nghe Tiền ma ma tiếp tục:

- Người thật sự không nhận ra, cái đêm Tam tiểu thư gấp nạn, Đại tiểu thư đã cố tình chỉ sai hướng đường. Nàng ta từ phòng cũi đi ra, lại dám nói không gặp qua Dung nhi!

Nhị phu nhân ngừng mặt, ánh mắt trần trời thổng khổ:

- Nếu không có chuyện đó, Hậu nhi đã chẳng gần gũi như thế rồi bỏ mặc ta! Là nó, lòng dạ thâm độc đến thế là cùng! Lần này bị hủy dung cũng thật đáng!

Tiền ma ma thì thâm vào tai Nhị phu nhân, bày mưu tính kế:

- Theo nó ti thấy, là Nhị tiểu thư gây ra! Hoặc không phải nàng ta tay, thì chắc chắn là có liên quan đến!

Nhị phu nhân vén váy, đến trước bàn gương tỏ điểm lại dung nhan:

- Đại ti nhi gặp nạn, thâm thâm như ta càng phải đến thăm!

Hoàn Nhan Viên Hạo xuống xe ngựa, một đường thẳng đến viện Gia Hỷ, khi hân chưa kịp đặt chân vào cổng lớn thì từ trên xuống dưới Phòng phủ đã biết được nàng bị hủy dung. Hoàn Nhan Viên Hạo hừ lạnh, đây là cố tình muốn để cả kinh thành hay tin!

Hà ma ma nhắc thấy bóng người liền chạy ngay ra ngoài, tổ khổ:

- Điện hạ, tiểu thư hoảng loạn quá mức, vừa được Ngũ gia cho uống thuốc an thần, hiện tại nàng ngủ đi rồi!

Hoàn Nhan Viên Hạo hơi cau mày:

- Ngũ gia?

Hà ma ma sợ Thành Vương hiểu lầm tiểu thư chứa chấp nam nhân liền vội vã giải thích:

- Là Ngũ thúc tiểu thư!

Triệu Tử Đoạn nhỏ giọng:

- Người này dưới trướng Tây Định Vương, học trò Tinh gia Nam Châu, nghe nói mảnh ngọc phù cũng xuất phát từ hân, thông thạo y thuật!

Hoàn Nhan Viên Hạo hơi yên lòng, trong tình cảnh này, hân nào có tâm trạng ghen tuông vô lối, hân chỉ sợ nàng uống nhầm thuốc, lại nguy kịch hơn.

Gia Hỷ nằm trên giường, hơi thở ổn định, nhìn kĩ, cả người nàng đều đỏ như tôm luộc, làn da khô căng, ngay cả đôi môi cũng nứt nẻ, lấm tấm bụi trắng rơi trên nệm giường.

Hoàn Nhan Viên Hạo ý vị thâm trường nhìn Triệu Tử Đoạn, nếu vì nàng gả cho hân mà Triệu Tử Đoạn hạ độc thủ, thì thật hân đã nhìn nhầm người:

- Bàn Vương nhớ là, người có một loại cổ độc tương tự?

Triệu Tử Đoạn vội quỳ một chân xuống nền đất, cúi mặt:

- Cháu nhân, thuộc hạ đúng thật là có, nhưng xác thực không phải triệu chứng của Huyền chúa!

Loại độc này, hân đã từng đưa ra để trao đổi thần phận Vĩnh Đan vào Đông cung, khi trúng độc, cả người sẽ nổi mụn nhọt đỏ như thủy đậu. Hoàn Nhan Viên Hạo thâm u nhìn xuống, hồi lâu mới hạ giọng:

- Đúng vậy! Bàn Vương tin người!

Hồng Thất tiên sinh chuẩn bị bắt mạch, đặt khăn trắng lên tay Gia Hỷ. Hoàn Nhan Viên Hạo ngồi ở bàn trà lo lắng, đây chắc chắn là cổ độc, nhưng cổ độc loại gì, cách chữa ra sao thật khiến hân đau đầu.

Hồng Thất tiên sinh rút tay về, Hoàn Nhan Viên Hạo đã vội vội vàng vàng:

- Sao? Nàng có nguy hiểm tính mạng?

Hồng Thất tiên sinh lắc đầu, bối rối:

- Vương gia, cái này sẽ tự khỏi!

Trong phòng mấy người Bối Lan, Hà ma ma và cả Triệu Tử Đoạn đều ngo ngác:

- Tự khỏi?

Hoàn Nhan Viên Hạo thờ ra nhẹ nhõm:

- Kê cho nàng ít thảo dược để mau chóng thuyền gấm, kịp ngày nước dâu! Tiên sinh có biết đây là loại độc được gì?

Hồng Thất tiên sinh giọng nói âm trầm thể hiện rõ nỗi bất lực:

- Cổ độc có ngàn phương bí truyền, biểu hiện giống nhau, có độc trên môi mới biết rõ được! Tạm thời không được để Huyền chúa tiếp xúc với thất lỵ tẩn! Ta kê ít thuốc ngâm tắm!

Bối Lan mời Hồng Thất tiên sinh ra ngoài viết lại đơn thuốc. Hoàn Nhan Viên Hạo ngồi bên giường, tay hân đặt lên vầng trán nàng ấm nóng. Thật lâu, Gia Hỷ khó nhọc thở, môi trắng bệch hé ra:

- Nước! Cho ta nước!

Hà ma ma nhanh chóng đưa nước đến, Hoàn Nhan Viên Hạo ôm lấy nàng đặt giữa ngực mình, kiên nhẫn đợi từng giọt nước một. Gia Hỷ trong vô thức cảm nhận được làn nước mát trôi xuống cổ họng, xoa dịu khô rát, liền muốn uống thêm, ngoan ngoãn ngả vào lòng ngực nam nhân vững chãi.

Triệu Tử Đoạn quay mặt đi, chủ nhân chân thành đối đãi nàng, đáng lẽ hân nên vui mừng mới phải, nhưng thâm tâm lại dâng lên khối chua xót kì lạ.

Lúc này, bên ngoài có chút ồn ào, Bối Lan quay vào khuê phòng, gương mặt khó xử:

- Điện hạ, có mấy vị phu nhân đến!

Hoàn Nhan Viên Hạo cẩn thận đỡ Gia Hỷ xuống giường, vén gọn từng góc chăn một. Hân chưa chính thức nạp nàng vào, danh tiết nàng vẫn thập phần quan trọng, hiện tại nàng đã khổ sở như thế, nếu gánh thêm một cái cầu dẫn nam nhân, hân sẽ vô cùng đau lòng.

Hoàn Nhan Viên Hạo ra sảnh ngoài, đã thấy trong sân có hai vị phu nhân.

Nguyễn thị tươi cười hành lễ:

- Thành an Vương gia!

Nhị phu nhân dịu dàng cúi mặt:

- A đi đã phải! Gặp qua điện hạ!

Hoàn Nhan Viên Hạo phát tay, nét mặt vẫn chưa giãn ra, còn đọng nhiều phần lo lắng:

- Phiên hai vị chăm sóc Hỷ nhi, bàn Vương có việc hồi phủ!

Hoàn Nhan Viên Hạo xoay thân ra ngoài, lạnh nhạt cắt đứt câu chuyện. Triệu Tử Đoạn lẳng lẳng theo sau:

- Vương gia, bây giờ tính thế nào?

Hoàn Nhan Viên Hạo thờ dài:

- Bàn Vương đã ra mặt, chỉ mong không ai lấy nàng làm đích nhắm mà hạ thủ! Hiện tại Hồng Thất tiên sinh cũng chưa xác định rõ độc được, khó có thể nói trước điều gì!

Phòng Gia Hảo thấp thò trên đoạn hành lang dài bằng qua hoa viên, vừa thấy bóng Thành Vương liền giả vờ gấp rút vén váy hồi hả chạy đến, dậm sầm vào hân.

Phòng Gia Hảo tỏ ra sợ hãi, mắt tròn ngấp nước:

- Vương gia tha tội! Vương gia tha tội!

Hoàn Nhan Viên Hạo không có tâm tình gì, một cái liếc mắt cũng chẳng hạ xuống, hỏi hột phải tà áo:

- Bàn Vương nào đáng sợ như vậy, lui đi!

Phùng Gia Hảo trấn trời nhìn theo, Thành Vương có thể vì đại tỷ mà lo lắng như thế, thật đáng ghen tị. Sợ sợ hai phương thuốc trong tay áo, Phùng Gia Hảo vòng đến viện Phùng Gia Hỷ.

Buổi tối, Tiền ma ma lên lầu đứng ngoài cửa sổ nhà bếp, bà phải theo dõi Hạnh Lộ - thiếp thân từ nữ Phùng Gia Hảo. Người này tuyệt đối trung thành, là muội muội ruột của Hạnh Độ, nhà hoàn hôn môn Hàn thị, vừa rồi đã bị đánh chết. Đáng tiếc cho Tiền ma ma, đến tận ba ngày sau, Hạnh Lộ cũng chưa có cơ hội thả được vào nước tắm của Gia Hỷ.

Nhị phu nhân nghe Tiền ma ma thuật lại thì giận dữ:

- Vô dụng! Phùng Gia Hảo ngu ngốc không khác gì Hàn thị, làm sao ám chúc được Phùng Gia Hỷ?

Tiền ma ma vội che miệng lại:

- Phu nhân, người nhỏ nhỏ tiếng thôi!

Nhị phu nhân bức dọc đứng dậy:

- Ai là người canh nước tắm của Phùng Gia Hỷ?

Tiền ma ma thì thầm, Nhị phu nhân mỉm cười nhìn ra màn đêm yên tĩnh. Vốn trước đây, bà chỉ cần Gia Hỷ giả đi để rảnh tay khâu vá Phùng phủ, nhưng giờ nàng đã biết kế hoạch của bà, nên bà đành phải hạ thủ vì cường!

Sáng hôm sau, khi Bối Lan bước vào hậu hạ chủ nhân liền kinh hoàng, nàng thét lên một tiếng, ngã ngồi xuống mặt đất. Trên giường, làn da của Gia Hỷ đã không còn nguyên vẹn, nứt nẻ dầm dề máu cùng nước vàng, gương mặt bong tróc càng nặng nề, vậy cũng đóng đầy!

Bối Lan lắp bắp:

- Hà ma ma, Hà ma ma!

Không có ai trả lời.

Bối Lan vừa lay người chủ nhân, vừa lau mồ hôi trên trán:

- Tiểu thư, tiểu thư!

Chỉ còn có hai ngày nữa liền lên kiệu hoa, bây giờ xảy ra chuyện thế này, sợ rằng hỷ sự không thể thành được. Gia Hỷ không tỉnh, từng lớp vải áo dính chặt lên vết thương hở, gỡ ra có thể làm da tróc thịt bong! Bối Lan vận vẹo, cuối cùng đánh liều dạn dò hai nhĩ đáng nhà hoàn hôn bên ngoài, chạy một mạch đến Thành Vương phủ.

Sự việc nghiêm trọng hơn dự kiến, đến chiều hôm đó, nửa phần Thái y của Thái y viện đã được Thành Vương triệu đến Phùng phủ, nhưng tất cả đều lắc đầu. Bối Lan cuống quýt chăm sóc, Hà ma ma vẫn bất vô âm tín, biến mất không dấu vết. Thành Vương lừa gạt trần khỏi mặt phượng, đám Thái y dạt sang một bên không dám ồn ào, sợ bản thân phải vô cớ chịu trận.

Đại lão gia cũng chẳng thể lên tiếng, Vương gia đã gấp như vậy, bây giờ ông đề nghị đổi tân nương, chính là chọc giận hắn. Lão phu nhân cùng ông qua lại ánh mắt trao đổi, nhưng chưa ai dám mở lời.

Lúc này, từ ngoài cửa một cung nữ ăn vận quý hiển, tuổi chừng quá ba mươi liền tiến vào:

- Nô tì tham kiến Vương gia, Phùng Thượng thư, gặp qua lão phu nhân, các vị phu nhân! Nô tì là người của Diên Hương Các, Quý phi nương nương có lời mời Vương gia vào cung!

Hoàn Nhan Viên Hạo nhận nhặt gậy đầu, chán chường phản phở:

- Triệu Từ Đoạn, người cùng Hồng Thất tiên sinh ở lại, đám Thái y này...quay về đi! Tránh làm bản Vương thêm phiền chán!

Lão phu nhân sợ đắc tội với Tuyên Quý phi, liền đứng dậy:

- Cô cô đã quá bộ đến đây, có thể sang viện lão bà ta ngồi một chút!

Hồng Tổ thanh lệ cười, hành lễ:

- Nô tì không dám, có lệnh Quý phi trong người, sao tự tiện ở lại được!

Hoàn Nhan Viên Hạo cũng chuẩn bị xong, cáo từ một tiếng rồi ra xe ngựa đã đợi sẵn.

Nhác thấy bóng áo Thành Vương vừa khuất, lão phu nhân đã đổi giọng:

- Xem ra cái này chính là không chữa được!

Nguyễn thị đồng tình:

- Mầu thân coi, nặng nề đầy dịch ú đọng, Thái y cũng không kê được thuốc! Sợ rằng Đại ti nhi lãnh ít giữ nhiều!

Nhị phu nhân từ bị lên tiếng:

- Đùng ác miệng thế, đưa nàng vào chùa, thanh tịnh tâm trí, có khi lại đỡ!

Tam phu nhân che miệng cười:

- Nhị tâu thật hay a, miệng tò vè thương xót nhưng chính là đẩy Đại ti nhi đi làm ni cô, cả đời quanh quẩn!

Lão phu nhân gỡ gờ trượng xuống đất, nhìn sang Đại lão gia đang bàn thần:

- Lão đại, nó là nữ nhi con, con tính sao?

Đại lão gia suy nghĩ rất lung, trán cau lại mấy đường nhăn nhó, cuối cùng khó khăn nói:

- Quý phi chỉ yêu cầu một cái đích tiêu thư từ Đại phòng, nay Hỷ nhi dùng mạo bị hủy, chỉ còn Hảo nhi là có khả năng! Ngày mai ta sẽ gọi ý, nếu nương nương đồng tình liền để Già Hảo giả đi!

Nhị phu nhân lên tiếng:

- Còn Đại ti nhi? Ta sợ rằng không qua khỏi!

Tam phu nhân sết tay áo, bên Hạ gia vì lý do hài tử của Phùng Tú Mi còn quá nhỏ, mầu thân lại mất, muốn hỏi cưới Phùng Tú Mai, nay nếu Gia Hỷ chết đi, nàng ta là đích trưởng nữ dòng chính, cả phủ phải để tang, khi đó Phùng Tú Mai liền bị hoàn lại.

Tam phu nhân gọi ý:

- Thôn trang sạch sẽ, khí hậu trong lành, thích hợp cho bệnh ngoài da đi!

Lão phu nhân nhìn xuống, đôi mắt có chút sáng lên:

- Cũng tránh lây lan! Lại không mang tiếng hà khắc nàng!

Cầm Thành,

Diên Hương Các.

Một âm lãnh giọng nói cất lên:

- Không được!

Tuyên Quý phi nằm nghiêng trên tháp dài, môi đỏ mọng hơi nhếch lên, nét mặt tươi đẹp như chỉ vừa mới ba mươi tuổi:

- Lỗi mẫu phi Vương gia thấy chối tai?

Hoàn Nhan Viên Hạo khẽ lắc đầu:

- Nàng lằm vào hoàn cảnh thế này, như thần bỏ mặc thì có đáng làm người?

Tuyên Quý phi không chút nào thay đổi ý nghĩ, lãnh đạm giọng nói:

- Đề Thục Trình Huyền chúa vào Vương phủ lúc này, có khác gì gần tiếp đoạt mạng nàng ấy!

Hoàn Nhan Viên Hạo cũng đã bình tĩnh lại, im lặng không đáp.

Tuyên Quý phi trở người ngồi dậy:

- Giàng thì cùng Tần thị gia thế đều vững chãi, không những xinh đẹp mà còn khôn khéo! Thục Trình đang thấp tử nhất sinh, một tà áo có thuốc độc người khác khoác trên người đến gần cũng đủ khiến nàng mất mạng!

Hoàn Nhan Viên Hạo siết chặt tay lại, bật thốt:

- Mẫu phi!

Tuyên Quý phi biết rằng Thành Vương đã hiểu ý, mới đề cập:

- Nạp thân muội Thục Trình vào, coi như không đánh mất thể lục Bình Bộ!

Hoàn Nhan Viên Hạo thở dài, gật đầu đồng tình:

- Cũng tốt, đợi đến khi đại cáo thành công, long trọng rước nàng là hoàn mỹ!

Tuyên Quý phi gật đầu, phản phò người ngày mai đến Phùng phủ. Hoàn Nhan Viên Hạo vừa xoay người đứng dậy, đã nghe mẫu phi nửa đùa nửa thật:

- Ba mươi ba thiên cung, cao nhất thiên lý hân! Bốn trăm bốn mươi bệnh, khổ nhất bệnh tương tư!

Thành Vương sững lại một bước, rồi tiếp tục đi. Tuyên Quý phi được cung nữ đỡ tay ra trước hiên, nhìn theo bóng nhĩ từ thoáng cau mày:

- Bàn cung có cảm giác Thành Vương đoán biết được Hiền gia một bước lên mây, Hiền Liên Tĩnh Tử trở thành Hoàng hậu nên mới cưới Hiền Liên Từ Tâm vào!

Hồng Tổ ân cần đầu chú nhắt:

- Nương nương, điện hạ thần cơ diệu toán, không hiểm lạ!

Tuyên Quý phi lắc đầu:

- Bỏ đi, có thể hẳn không muốn Vương phi hạ sinh, cũng như Hoàng thượng...

Tuyên Quý phi ngừng lại, loại chuyện này, chỉ được nghĩ không được mở miệng

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Hỷ Sự Bất Thành

Triệu Từ Đoạn cách một tấm bình phong, vừa vận nghe những lời chối tai toan tính của Phùng gia, hần thân phận hoạn quan nhưng vẫn mười phần là nam nhân, không muốn ở cạnh Gia Hỷ, dễ khiến Thành Vương hiểu lầm, nên loay hoay ra đại sảnh. Chỉ là, những điều Phùng gia nói ra thật khiến hắn khó chịu.

Muốn đẩy muội muội khác mẹ đến Vương phủ, cứ coi đó là vì mặt mũi Thành Vương, nhưng đem Gia Hỷ về nông thôn, có khác gì bức tử nàng đầu, đến một chỗ xa xôi, không người thân thích, không đại phu, thuốc men, nàng làm sao có thể sống mà quay về.

Triệu Từ Đoạn thở dài, sau khi dặn dò Hồng Thất tiên sinh, lên ngựa quay lại Thành Vương phủ. Đầu vẫn ong ong đau nhức, Thành Vương có thể nghĩ ngờ hắn kẻ don Gia Hỷ để nàng tránh hôn sự, mà lại không chút lưu tâm Linh Tề mặt nặng mày nhẹ chuyện nạp thiếp này!

Hoàn Nhan Viên Hạo cũng vừa qua khỏi cổng, thấy Triệu Từ Đoạn liền hơi dừng lại:

- Nàng sao rồi?

- Vẫn vậy!

Hoàn Nhan Viên Hạo đen tối ánh mắt, trong đầu nghĩ ra ngàn vạn khả năng:

- Thịnh Vương...hắn có lòng với nàng, không thể ra tay độc ác độ này!

Triệu Từ Đoạn nhếch môi:

- Chủ nhân, người không nghĩ trong phủ ta có nội gián?

Hoàn Nhan Viên Hạo im lặng không nói, gió bay lần tóc đen loạn ngang trời. Triệu Từ Đoạn không đủ kiên trì:

- Người đã biết? Đừng không?

Hoàn Nhan Viên Hạo quay vào trong, chỉ bỏ lại phản phò:

- Chuẩn bị ba ngày nữa nước dầu, cả ba tấn nương tử đều cùng một ngày, thu hồi lại lễ nghi Vương phi!

Triệu Từ Đoạn thở dài, Thành Vương vẫn không tin Linh Tề những tay vào chuyện này? Nếu đã vậy, hắn càng phải thu thấp chứng cứ.

Buổi sáng

Phùng phủ.

Đại lão gia đứng trước cửa viện Phùng Gia Hỷ, nói chuyện cùng Hồng Thất tiên sinh. Bối Lan trộm nhìn sau bình phong, lòng dâng lên lo lắng, sắp đến ngày nước dầu, tiểu thư vẫn không tỉnh, cơ thể mê man đau đớn. Từ khi Triệu Thiếu giám quay về, Phùng gia cùng Đại tiểu thư càng thêm xa cách, hạ nhân sợ lây bệnh, cũng chẳng bên mảng qua. Hà ma ma đột ngột mất tích, liền làm nổi lên lời đồn bà lấy nhiễm từ tiểu thư mà chết đi.

Hồng Thất tiên sinh quay lại viện ôm lấy tráp gỗ ra về. Bối Lan vội vàng nắm tay ông lại:

- Tiên sinh, bây giờ người bỏ đi, tiểu thư coi như nắm chín phần chết! Nó ti xin người, nó ti xin người!

Hồng Thất tiên sinh thở dài, nâng Bối Lan dậy:

- Có nương, ta hành y là hành thiện, nhưng Phùng Thượng thư sợ ảnh hưởng thanh danh Đại tiểu thư cùng các chủ tử khác, nên mới mời ta về! Có nương xem, ta thật lực bắt tông tâm!

Bối Lan quệt nước mắt khóc, trong viện vắng tanh, chỉ còn mình nàng, phương thuốc Hồng Thất tiên sinh để trên bàn, lâu nay vẫn dùng để cầm cự, không biết tiểu thư có thể chịu được mấy ngày. Bối Lan nghĩ đến đó liền vội vã đun nước tắm giúp tiểu thư rửa.

Lúc này, bên ngoài có tiếng cười nói tươi tắn xuất hiện, nhưng cũng chỉ dừng trước sân, không vào trong. Bối Lan nhìn nhỏ đi ra hành lễ:

- Nhị tiểu thư sang thăm! Đại tiểu thư vẫn hôn mê chưa tỉnh!

Phùng Gia Hào che miệng, trên người nồng nồng mùi phấn son, yếu điệu dáng hình ngồi xuống bộ ghế gỗ dưới gốc hạnh hoa:

- Tí tí một cái truyền nhiễm bệnh tật, xung quanh đây là ai dám bén mảng lui tới?

Bối Lan tức giận, thi lễ một cái:

- Vậy tiểu thư về cho, nô tì còn nhiều việc phải làm!

Phùng Gia Hào hừ lạnh:

- Ngươi! Hai ngày nữa ta trở thành Trắc phi Thành Vương phủ, ta muốn lấy lại giá trị!

Bối Lan nghe lòng rơi một tiếng, Thành Vương là bỏ mặc chủ tử sao!

Hạnh Lộ thấy Bối Lan thất thần liền hát tay nâng:

- Ngươi không nghe tiểu thư nói gì?

Bối Lan lắng lắng đi vào, ôm giá y trên khay gỗ ra. Phùng Gia Hào nhòen miệng cười, lấy trang y đỏ thắm khoác lên người, ánh mắt sáng rực xinh đẹp.

Nam tử đứng sau truyền đến giọng nói, âm lãnh tốt cừu:

- Đặt xuống!

Bối Lan ngẩng lên, kính hi hành lễ:

- Điện hạ!

Phùng Gia Hào lấp bấp nhìn Thành Vương đi thẳng vào khuê phòng Gia Hỷ.

Triệu Tử Đoạn khinh bỉ nụ cười:

- Hôm trước nô tài sơ xuất đem nhầm hỷ phục, cái này vốn lễ tiết Vương phi, tiểu thư vào phủ làm thiếp, liền không xứng!

Mấy chữ cuối Triệu Tử Đoạn cố ý nâng cao giọng nói. Gương mặt Phùng Gia Hào xám ngoét:

- Không phải... Vương gia nói sẽ rước Trắc phi bằng lễ tiết chính thể hay sao?

Triệu Tử Đoạn nhìn thuộc hạ thu lại y phục, nhíu mày:

- Thục Trình Huyền chưa có phong vị, hiển nhiên khác với tiểu thư! Một mây trên trời, một cỏ dưới đất, làm sao so sánh!

Phùng Gia Hào siết tay lại, ánh mắt quật cường nhìn Triệu Tử Đoạn, nâng vào Vương phủ chính là chủ tử, hần chẳng qua chỉ là yếm nhân nô tài, lại dám lên mặt đồ vậy.

Phùng Gia Hào lách người muốn vào trong khuê phòng Gia Hỷ, nào ngờ bị Bối Lan chặn lại:

- Lúc này tiểu thư có nói sợ nhiễm bệnh, bây giờ lại muốn vào trong?

Triệu Tử Đoạn phát phát tay:

- Lệnh Vương gia, bất cứ ai cũng không được bén mảng tới!

Phùng Gia Hào cay cú cắn môi xoay người ra về, hai ngày nữa, chính thức trở thành chủ tử, nâng sẽ để hần thấy địa ngục là gì. Miệng nàng lẩm bẩm:

- Cầu nô tài!

Bối Lan đem nước tắm đã nấu xong đổ vào bồn gỗ, hơi thảo dược tán mát tỏa lên, nàng đến cạnh tiểu thư, nhẹ nhàng gỡ y phục ra. Bởi vì làn da Gia Hỷ nứt nẻ chảy đầy máu và dịch, nên phần chất lỏng thấm cứng y phục, bây giờ muốn cởi đồ liền làm da rách thịt rơi.

Hoàn Nhan Viên Hạo đứng ngoài bình phong nghe tiếng Gia Hỷ rên khe khẽ thật không cầm lòng được, liền tiến vào. Triệu Tử Đoạn có ý giữ lại:

- Chủ nhân, nắng là hoàng hoa khuê nữ...

Nhưng Hoàn Nhan Viên Hạo dường như không nghe thấy, lấy kéo nhỏ đặt trong rổ mây đến cạnh giường. Bối Lan hơi hoảng hốt:

- Điện hạ!

Hoàn Nhan Viên Hạo phát tay, ngồi cạnh Gia Hỷ, cẩn trọng từng chút một cắt bỏ y phục. Mũi kéo đi đi trên vải, tuy mỗi lần chỉ gỡ ra được một mảnh rất nhỏ, nhưng lại không làm nàng đau đớn. Bối Lan chạy ra ngoài cửa canh giữ, cảnh này nếu để người khác thấy, có phải sẽ khiến tiểu thư nàng mất hết danh tiết.

Hoàn Nhan Viên Hạo thoát được y phục Gia Hỷ, nhìn toàn thân trắng trẻo trần đầy thương tổn, tay hần siết chặt lại, đầy mắt dâng lên hơi nóng. Hần ôm nàng đặt vào bồn gỗ, nhiệt độ ấm áp của thảo dược khiến Gia Hỷ dần thoải mái, nét mặt đỡ đi đau có đau đớn.

Hoàn Nhan Viên Hạo thờ dài, nội tâm tràn đầy hối hận. Một cái hôn sự của hần liền khiến nàng thống khổ đến bực nực, nếu biết trước sẽ xảy ra, thà rằng hần cả đời không có được nàng. Hơn một canh giờ sau, khi Thành Vương đã rời Phùng phủ, Bối Lan quay vào, trên giường, tiểu thư đã được sạch sẽ tẩy rửa, vết thương băng bó đáng hoảng, mà y phục cũng đổi một bộ mềm mại dễ chịu. Bối Lan thật bàng hoàng, Thành Vương gần gũi chủ nhân nhưng vẫn nạp Nhị tiểu thư vào cửa, đây thật sự là có ý gì?

Qua hai ngày, Phùng Gia Hào cũng danh chính ngôn thuận lên kiệu hoa, tuy là vào bằng cổng sau, lại chung ngày với Tần phu nhân cùng Giang phu nhân, nhưng phân vị nàng ta hiện tại là vẫn lớn nhất, Phùng phủ pháo nổ đốt nửa ngày ỉn ỏi.

Kiệu hoa vừa khuất khỏi ngõ, lão phu nhân liền cho hạ nhân thu dọn toàn bộ đồ đạc của Gia Hỷ, vứt lên xe ngựa đuổi về thôn trang. Bối Lan thật khóc không thành tiếng, nhanh như vậy sao, đúng thật tuyệt tình, chẳng lưu lại chút gì. Gia Hỷ sau đêm qua được ngâm được thêm một lần, lại có bó thuốc quanh thân, đã hồi tỉnh, tuy rằng mỗi cái nhấc tay nhấc chân đều đau đớn, nhưng vẫn cố hết sức vờn vờn ra xe ngựa đỏ bên ngoài.

Gia Hỷ nặng nhọc hơi thở, trong đầu nặng ý nghĩ duy nhất chính là phải sống! Có vạn độc ngàn độc cũng không thể vô phương cứu chữa, chẳng phải đều là bệnh ngoài da hay sao, nàng phải sống! Xe ngựa rục rịch mấy hồi rồi phi nước đại về phía ngoại ô.

Thành Vương phủ.

Thành Vương ngồi cùng Vương phi trên ghế chủ vị, lúc này ngoài cửa, lần lượt Phùng Gia Hào cùng Tần phu nhân và Giang phu nhân tiến vào. Các nàng đều không dùng khăn hi, ngoại trừ Phùng Gia Hào áo đỏ, hai người còn lại cũng chỉ dùng màu hồng phấn.

Phùng Gia Hào cẩn thận quỳ xuống, gương mặt tự mãn lại chút ngưng ngừng. Nàng nhận khay trà, chậm chạp dâng lên. Có điều, Thành Vương chưa kịp động tay thì Triệu Tử Đoạn đã tiến vào, Thành Vương ra hiệu Phùng Gia Hào ngừng lại, Triệu Tử Đoạn thì thăm mấy câu. Trong đại sảnh lạnh im chẳng có tiếng động. Đây là nạp thiếp, ngoại trừ phu thê Thành Vương, cũng không có ai từ Hoàng cung ra. Một hồi sau, không rõ đại sự gì, chỉ thấy Thành Vương thoát áo hỷ, một đường thẳng ra khỏi phủ.

Hiển Liên Tử Tâm nhân nhặt nhìn biểu tình ba tân nương từ bên dưới, hoặc bất mãn, hoặc thất vọng, hoặc lo lắng. Nàng cười cười:

- Chỉ cần kính trà bái phi là được rồi. Vương gia có việc gấp, không ở lại được, thật ừy khuất các muội!

Phùng Gia Hào khinh bỉ ngẩng mặt, dằng tách trà lên, Vương phi cũng không dùng qua, phát nàng ta một bao lì xì đỏ. Cả hai phu nhân còn lại cũng như thế.

Ngày hỷ cứ vậy nhanh chóng kết thúc.

Hoàn Nhan Viên Hạo bạch y cười ngửa phi nhanh trong gió, ra khỏi cổng thành, nhìn bụi đỏ mặt mờ phía trước, liền đoán được là nàng. Hắn gấp rút đuổi đến.

Bối Lan kinh hi vén rèm, là Thành Vương, hôm nay Thành Vương cư nhiên không ở Vương phủ mà chạy đến với tiểu thư. Nhìn chủ tử đang say ngủ, nâng vớ tay ra ngoài báo xa phu dừng xe lại.

Hoàn Nhan Viên Hạo cuối cùng cũng đuổi kịp:

- Huyền chúa định đi đâu?

Bối Lan khấp khởi vui mừng:

- Điện hạ, trong phủ muốn tiểu thư phải về nông thôn sinh sống!

Hoàn Nhan Viên Hạo hơi thờ dốc, hắn đi quá nhanh, giữa mùa thu nắng vẫn còn gay gắt, có chút mệt mỏi:

- Nàng có Bích Ba Trang, cần gì xa xôi đi như thế? Bản Vương đã hạ lệnh sắp xếp riêng một viện riêng vô cùng yên tĩnh để nàng tĩnh dưỡng!

Xa phu hơi nheo mắt, rõ ràng lão phu nhân đã dặn đi dặn lại phải để Đại tiểu thư đi thật xa kinh thành, có như vậy mới không làm mất mặt Phùng phủ, im lặng mà chết đi. Hắn đành lên tiếng:

- Tiểu thư sao có thể cưỡng lệnh trưởng bối, đây là lời tổ mẫu nàng, không theo chính là bất hiếu.

Hoàn Nhan Viên Hạo cau mày, không nói không rằng, trường kiếm rút ra, lóe sáng, đầu của tên phu xa lăn lông lốc. Bối Lan thất kinh che miệng, Hoàn Nhan Viên Hạo điềm nhiên buộc ngựa của mình bên cạnh xe, bản thân trở thành người đánh xe ngựa, nhàn nhạt:

- Đi thôi!

Hắn nhìn lại xác tên xa phu mất đầu, biểu tình lạnh lẽo, hắn vốn lười mò miệng với loại người này. Và lại, phải hay không phải, đi thêm vài dặm đường hoang vắng, tên xa phu đã rõ ràng tình cảnh các nàng sẽ không giết người cướp của?

Bản đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Rửa Thù Trả Hận (Thượng)

Nửa đêm, mưa như nước trút, Hoàn Nhan Viên Hạo tiến vào thư phòng. Hắn mất một ngày sắp xếp ổn thỏa cho Gia Hỷ, Hồng Thất tiên sinh cũng đã tìm ra một phương thuốc thử nghiệm, hắn điều ông đến Bích Ba Trang, lại cố tình cử cả ám vệ xung quanh nơi nàng ở mà canh giữ. Nàng không là gì của hắn, hắn lại vì nàng bỏn ba bao nhiều công sức.

Hoàn Nhan Viên Hạo ù người vào chần bồng ẩm, cơn mưa này là báo hiệu tiết trời oi nóng sắp sửa kết thúc, rất nhanh nữa thôi, gió đông liền về.

Đèn trong phòng leo lắt, hẳn một mùi gọi mấy tiếng, hạ nhân không ai tiến vào. Rất lâu sau, Triệu Tử Đoạn mới mở cửa, hắn chậm rãi thấp nền:

- Chủ nhân!

- Linh Tề đâu?

Thường ngày chính Linh Tề là người lo liệu chuyện vặt vãi này, không thấy bóng dáng nàng, Hoàn Nhan Viên Hạo liền trông trái.

Triệu Tử Đoạn hơi ngừng lại:

- Chủ nhân lo lắng?

Hoàn Nhan Viên Hạo thông thả rút trâm ngọc ra khỏi tóc, lấy khăn tơ tằm thấm bớt nước. Triệu Tử Đoạn đến sau lưng hắn, nhẹ nhàng đoạt khăn cẩn thận giúp Thành Vương lau tóc:

- Thuộc hạ có nói thế nào, Vương gia cũng không tin! Người ở Phùng gia nghi ngờ thuộc hạ dụng độc lên Huyền chúa, người từng nghĩ qua, thuộc hạ sẽ bất mãn tâm tình?

Thành Vương cứng ngắc biểu tình, xoay người lại, u lam huyền mực linh lung nhìn sâu vào Triệu Tử Đoạn. Kiếp trước hắn không có người này xuất hiện, kiếp này lại đột ngột bên hắn tận lực đồng cam cộng khổ.

Triệu Tử Đoạn né tránh thăm thẳm ánh nhìn của chủ nhân, gương mặt yêu mị bán nam bán nữ hơi bối rối. Triệu Tử Đoạn biết bản thân đã quá thẳng thắn thể hiện nội tâm, có chút lo lắng. Nhưng dù nguy hiểm, hắn cũng muốn cảnh báo mỗi nguy Linh Tề với chủ nhân.

Tiếng nền trong phòng cháy phùng phùng.

Hoàn Nhan Viên Hạo rất lâu sau mới nhu hòa thốt ra:

- Bản Vương...không có ý! Ngồi xuống đây!

Triệu Tử Đoạn lẳng lặng yên vị trên ghế dài, Thành Vương xoay lưng về phía hắn, tóc ướt một mảnh dính trên trung y thấm đỏ. Triệu Tử Đoạn tiếp tục lau khô mồ tóc đen như mực đó.

Hoàn Nhan Viên Hạo âm trầm phản phò:

- Đùng để Linh Tề ra khỏi Vương phủ! Thêm một hai năm nữa nàng liền hai mươi lăm, có thể gả đi!

Triệu Tử Đoạn nhếch môi:

- Chủ nhân, nếu thuộc hạ nói ngọn nguồn cơn bệnh lạ của Huyền chúa là do Linh Tề làm? Người sẽ tính sao?

Hoàn Nhan Viên Hạo bàn tay siết nhẹ, bình đàm:

- Nếu giao đến người, người sẽ làm gì nàng?

- Vương gia thật sự muốn biết?

Hoàn Nhan Viên Hạo thờ dài, cay đắng:

- Với bản tính của người, mười phần là đẩy nàng đi làm binh kỹ!

Triệu Tử Đoạn cười thành tiếng:

- Thuộc hạ tiếng là yêm nhân, cũng cần cung nữ đối thực? Tất nhiên sẽ không giết nàng đi!

Hoàn Nhan Viên Hạo lắc đầu. Triệu Tử Đoạn không dám nói gì nữa. Tóc ướt đến mấy lau mãi cũng khô đi, Thành Vương lấy trâm cài gọn, đứng dậy tự nhiên:

- Người cũng dính mưa, bản Vương chuẩn bị nước cho người tắm!

Triệu Tử Đoạn giắt mình, thụ sủng nhược kinh:

- Chủ nhân, thuộc hạ không dám!

Thành Vương nghiêm túc nhìn lại, mắt phượng linh lung lưu tình:

- Từ trước đến giờ, bản Vương đối xử giữa người, Tuyệt Tâm và Linh Tề, thì luôn khiến người thiệt thòi! Bản Vương biết rõ điều đó, nhưng người vẫn nhẫn nhịn trung thành! Nếu bản Vương từng khiến người thất vọng, lần này để bản Vương tạ lỗi vậy!

Người ta nói, người nhân đức liền thu phục chúng sinh. Thành Vương đối đãi với thuộc hạ thân cận hết mực như vậy, chính là muốn dẹp đi dù chỉ một ý nghĩ bất trung của kẻ dưới. Một ân tình này, cộng với ơn cứu mạng năm xưa, Triệu Tử Đoạn nếu thật sự phản bội, hẳn không còn là người nữa, khác gì cầm thú súc sinh.

Triệu Từ Đoạn cũng biết rõ hàm ý Thành Vương chính là bày tỏ tâm ý bề trên, lại mưu cầu lòng trung của hần.

Triệu Từ Đoạn mỉm cười:

- Chủ nhân, từ khi đi theo người, thuộc hạ đã giao cả sinh mệnh này ra vì người! Tâm ý của người, thuộc hạ xin nhận!

Thành Vương hài lòng, tự tay pha nước tắm, thêm tinh dầu lại thứ độ ấm, sau mới ra án thư tiếp nhận đại sự cần giải quyết trong ngày. Triệu Từ Đoạn ngắm mình trong bồn tắm gỗ từ đàn thoảng hương thảo mộc nhàn nhạt, linh cảm Thành Vương mười phần sẽ lên ngôi cửu ngũ!

Bên ngoài có hắc y nhân tiến vào, nghe giọng nói, Triệu Từ Đoạn cũng biết rõ đó là ám vệ được huấn luyện dưới tay hần.

Bóng hắc y nhân in lên tường lưng lay theo ánh nến:

- Điện hạ! Đã tìm thấy Hà ma ma, người hầu mất tích của Thục Trình Huyện chúa!

Thành Vương ngừng bút, lãnh đạm:

- Ở đâu, nguyên nhân?

- Trong giồng cạn bỏ hoang Phùng phủ, xác đã phân hủy, chết do bị dị vật đập gãy vỡ sọ. Thời điểm tử vong trùng với ngày Thục Trình Huyện chúa trở nặng!

Hoàn Nhan Viên Hạo gật đầu, hắc y nhân hiểu ý tiếp tục:

- Trong vườn có dấu vết đất chôn rất mới, ở đó giấu một chú đồng* hoa văn...

Hoàn Nhan Viên Hạo thấp giọng:

- Bần Vương không muốn nghe nhiều như vậy, là ai gây nên?

- Phùng Nhị phu nhân! Chú đồng là vật của Phùng Hậu! Có cả bã trà xanh và thất ly tán!

Hoàn Nhan Viên Hạo cười lạnh, Phùng Hậu do một tay hần nâng đỡ, mà mẫu thân Phùng Hậu lại dám ra tay với nữ nhân của hần. Thật không biết trời cao đất dày!

- Phân phó toàn bộ ám vệ lời Phùng Hậu về, đem những gì tìm được đều đưa đến Hồng Thất tiên sinh!

Tên hắc y nhân vừa ra đến cửa, liền nghe tiếp.

- Bần Vương cho các người đứng ba ngày! Nếu không tìm được hần, đem đầu đến đây!

Triệu Từ Đoạn bước ra ngoài, tóc xỏa dài quá thắt lưng, trên người trung y màu huyền khoác hở áo mỏng tinh tế thù họa tiết liên hoa đỏ thắm. Hần lấy thời mực thận trọng mài:

- Chủ nhân, người cũng biết Phùng Hậu anh hùng xuất thiếu niên, vô công hiem người địch lại, cần gì phải làm khó đám ám vệ!

Hoàn Nhan Viên Hạo tiếp tục đọc qua thư từ cơ mật từ nội gián khắp nơi gửi về, ghi chép vào sổ sách.

- Vậy người đích thân ra tay đi! Thân thù người tốt hơn hần đám ám vệ ấy!

Triệu Từ Đoạn cá cười:

- Thuộc hạ có thể bày binh bố trận để bắt hần, còn nếu trực tiếp giao đầu, thuộc hạ thật sự không phải đối thủ của hần!

Mưa ngoài trời đã tạnh hẳn, trăng cũng sáng một vùng khuyết sau mây đen ù rù.

Phùng Gia Hào cùng Hạnh Độ lên lút đến thư phòng, không thấy bóng dáng Linh Tê, nâng ta càng phấn khởi vui mừng, nâng ta thấp thòm đi vào, qua khỏi rèm ngọc liền thi lễ:

- Điện hạ! Thiếp thân có nấu ít canh táo đỏ, người thức khuya dùng rất có lợi sức khỏe!

Thành Vương không ngừng đầu, vô cảm:

- Nâng đế đồ rồi có thể quay về!

Phùng Gia Hào mỉm môi, ngẩng mặt, chỉ thấy nụ cười như có như không của Triệu Từ Đoạn, gương mặt hần dưới mờ mờ ánh nến hiện lên xinh đẹp yêu mị, miễn nhiễm nhân gian yên hóa.

- Trắc phi nấu canh khéo tay, nghe thật thơm!

Hoàn Nhan Viên Hạo hơi nhìn Triệu Từ Đoạn, mở nắp đũa, đúng là có làn khói đậm ngọt bốc lên, dễ khiến người khác đói bụng. Hần gật gật đầu:

- Triệu Từ Đoạn, người cả ngày một mồi có lẽ cũng đã đói rồi! Ăn đi!

Triệu Từ Đoạn thản nhiên ngồi xuống cạnh Thành Vương, đỡ lấy chén canh:

- Tạ Vương gia!

Phùng Gia Hào tròn tròn mắt, công sức một ngày nâng ta hầm canh, cuối cùng lại đổ vào bụng một tên yêm nhân nô tài, lại là kẻ mà nàng ta ghét cay ghét đắng.

Thấy Phùng Gia Hào vẫn đứng đó, Hoàn Nhan Viên Hạo mới ho nhẹ:

- Cầm Tử, Cầm Tử!

Phùng Gia Hào xoay mặt ra ngoài, nhìn bóng áo xanh nhạt tiến vào, nghiêm cần quý xuống:

- Vương gia cho gọi!

Triệu Từ Đoạn mỉm cười yêu nghiệt:

- Có cô quên mất gia quy rồi!

Thành Vương đặt bút xuống, ôn như:

- Đứng lên đi!

Phùng Gia Hào mông lưng chưa rõ ràng, đã nghe Cầm Tử đều đều giọng nói:

- Trắc phi, thư phòng là nơi bất khả xâm phạm, nếu Vương gia không cho gọi, không ai được tiến vào! Vi phạm, phạt một năm cầm tù!

Phùng Gia Hào sững sờ, vội vàng quý xuống xin tội, nhưng chưa kịp mở miệng. Đã nghe Thành Vương phán quyết:

- Niệm tình lần đầu, giảm một nửa đi!

Thư phòng là nơi cấm kỵ trong Vương phủ, cho dù Vương phi thường ngày cũng không được đến. Cầm Tử cự nự nhân theo chân Thành Vương ở Mị Châu, lại là thân tín của Đại Công chúa - Hoàng ti cùng mẹ với Thành Vương - nên nàng ta mới có quyền túc trực bên ngoài. Phùng Gia Hào ngày đầu tiên mới đến, hiển nhiên không rõ, Vương phi càng không có lòng dạy dỗ. Thành Vương đêm nay nghỉ lại ở đầu, chính là tột cùng vinh dự cho người đó, nên càng kích thích Phùng Gia Hào chạy đến đây lấy lòng.

Ngày đầu tiên trở thành Trắc phi, Phùng Gia Hào cư nhiên bị giam lỏng sáu tháng. Chuyện này với một tân nương mà nói, là vô cùng nhục nhã, cả phủ ai cũng chê cười nàng ta trộm gà không được lại mất nắm thóc!

Phùng Gia Hào dậm dấn về viện, khóc không thành tiếng, rõ ràng nàng có ý tốt, sao lại thành ra thế này. Hạnh Lộ dịu dàng ta vào trong, thì thầm:

- Trắc phi, người đừng buồn, nô tì phỏng đoán, người không được thừa ân, cũng chẳng ai có khả năng khiến Vương gia viên phòng!

Phùng Gia Hào cau mày, nàng ta ngồi trong bóng tối, nền cũng không đốt, ri rầm trò chuyện:

- Vì sao?

- Điện hạ là nam nhân, có công theo cạnh cũng là lẽ thường...nhưng Triệu Thiếu giám thật sự...quá đáng nghĩ!

Phùng Gia Hào trầm ngâm, trong phòng khi đó chỉ có Thành Vương cùng Triệu Tử Đoan. Trên người Thành Vương chỉ có trung y, Triệu Tử Đoan tóc cũng không vấn lên, lại thản nhiên ngồi cạnh mài mực, như vậy có phải quá thất lễ hay không?

Phùng Gia Hào hấp tấp:

- Người nói...trước đó Vương gia hạ lệnh đun nước tắm?

Hạnh Lộ lại khề khàng:

- Trước khi Trắc phi đến, nô tì đã hỏi qua hạ nhân, là đun nước nhưng lại chuẩn bị y phục cho Thiếu giám!

Phùng Gia Hào đưa tay bịt miệng Hạnh Lộ, Thành Vương nếu cùng Triệu Tử Đoan có tư tình, càng chấn động hơn Thịnh Vương cường gian tiểu hài từ năm xưa!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Rửa Thù Trả Hận (Trung)

Thịnh Vương đập mạnh tay xuống bàn, mắt phượng lộ khí rợn trời:

- Người...

Linh Tề bều môi, bộ dáng không chịu khuất phục:

- Nô tì nào biết Phùng Gia Hào đó lại thêm linh tính vào thuốc làm tăng độc tính...

Thịnh Vương hằn học:

- Chuyện nhỏ như vậy cũng để bản Vương phải thất vọng? Người còn có thể làm được gì nữa?

Linh Tề rom rớm nước mắt, bộ dáng điềm đạm nhào vào lòng hân:

- Điện hạ, nô tì thật lòng đã gắng hết sức, chỉ là...

Thịnh Vương chán ghét đẩy nàng ta ra, thường ngày Hoàn Nhan Viên Hạo không để nữ nhân nhúng tay vào đại sự, Linh Tề có thân cận đến mấy cũng chẳng biết chút tin tức nào đáng giá. Hiện tại à lại khiến Gia Hỷ thấp tử nhất sinh. Giữ Linh Tề lại, vốn không còn ý nghĩa:

- Sau này, đừng đến đây nữa!

Linh Tề sững sờ nhìn nam tử trước mặt, cơ mặt cứng đờ, đến tim cũng ngừng đập, cảm giác thất vọng lan tỏa cùng cực:

- Vương gia, Linh Tề chỉ có mỗi người! Đừng vứt bỏ Linh Tề!

Thịnh Vương xoay người vào trong, đáy mắt lạnh lẽo:

- Người ăn cơm Thành Vương phủ, uống nước Thành Vương phủ, lại nói là người của bản Vương? Không tự thấy xấu hổ? Làm sao bản Vương biết được ở đó người không treo lên làm ẩm giường cho hân?

Linh Tề bất lực ngã người xuống, núm gót hài thêu kỳ lân trước mặt, nhưng nam tử này trời sinh đã vô tình, coi nữ nhân không phải là người, tùy ý lăng nhục, bởi thế, hân cứ thong thả bước đi.

Thịnh Vương chẳng thèm ngoái đầu, lưu lại cho nàng ta một mạng, với hân đã là quá nương tình, dù gì thân thể mềm mại đó đã từng hầu hạ uyển chuyển dưới thân hân, giết đi thật không nỡ.

Chỉ là...

Ngẩng đến tình cảnh hiện tại của Gia Hỷ, lòng hân đau nhói, đơn là do hân kê, lại vô tình đẩy nàng vào cửa tử! Vốn dĩ chỉ muốn nàng hủy hôn, đợi chờ hân, chấp nhận hân... Nào ngờ...

Linh Tề thất thểu về Thành Vương phủ, dọc đường đi, nước mắt cứ chảy không ngừng khiến ướt đầm tà áo. Linh Tề vui mình trong cơn mưa nặng hạt, đến cửa phòng, cũng đã giữa đêm, đèn lồng trong phủ vì cạn dầu mà tắt đi ánh sáng, om om tối. Linh Tề nắm phải ổ khóa đồng lành lạnh liền phát hiện bản thân đánh mất chìa khóa từ bao giờ.

Linh Tề thờ nhọc, lấy đèn lồng trước cửa đi dọc lại hành lang tìm kiếm. Nàng vấp chân vào mũi giày ai đó, té sấp. Thanh âm nam nhân ầm áp vang lên:

- Không sao chứ?

Linh Tề lắc đầu, lồm cồm bò dậy phúi phúi người, giữa ánh trăng mờ mờ hư ảo, mái tóc huyền nam tử không vấn thả tự do bay loạn.

Linh Tề thất thần:

- Thiếu giám giờ này còn thức?

Triệu Tử Đoan lạnh nhạt tâm tình:

- Đợi cô nướng!

Linh Tề có chút bất an, tay đỏ mỏ hôi rình rờng, dù sao nàng cũng là cung nữ hầu hạ Vương gia, bỏ đi cả ngày thế này, khó mà không khiến người khác nghi ngờ.

Linh Tề qua quýt nói dối:

- Nô tì ghé qua nhà bằng hữu, vì mưa nặng hạt nên về trễ!

Triệu Tử Đoan kéo Linh Tề lại gần, nàng ta ngã xuống nền đất, hai tay may mắn bám được vào lan can gỗ. Nguyệt quang xanh xao ẩn hiện, nét mặt thanh thuần tao nhã của Triệu Tử Đoan càng thêm trong trẻo, mấy ngón tay thon dài đầu móng tinh tế sạch sẽ khẽ nâng cằm Linh Tề:

- Leo lên giường hân cô thấy sáng khoái? Bị hân vứt bỏ cô có thông khổ?

Linh Tề bị chế trụ, không thể thoát ra được, cố giữ bình tĩnh mà trả lời:

- Thiếu giám muốn nói gì? Nô tì nghe không hiểu!

Triệu Tử Đoan gằn giọng:

- Tuyệt Tâm mất mạng, cô có thể an toàn mà thoát ra sao? Vương gia coi cô như trân bảo không muốn nghỉ ngơi, cô lại dám phản bội!

Linh Tề hoảng loạn, Thịnh Vương đã ruồng bỏ, Thành Vương chắc chắn sẽ không giết chết nàng, nhưng nếu bị đuổi đi, liền trở thành tử cô vô thân.

Linh Tề lắp bắp:

- Thiếu giám, nô tì thật sự cái gì cũng không làm...

Triệu Tử Đoạn hờ hững:

- Chưa chịu nhận?

Linh Tề cùng quần chổi bỏ:

- Nó tí không có gì để nói! Thiếu giám đưng ngấm máu phun người!

Triệu Tử Đoạn phiền chán nhìn nàng ta khóc lóc:

- Cô nương yên tâm! Ta không để cô nương oan uống chết không bằng không chứng!

Hai ám vệ đột ngột xuất hiện, giữa lấy nàng ta. Triệu Tử Đoạn nhàn nhạt:

- Giám Linh Tề lại, sắp tới ta còn phải truy lùng Phùng Hậu, không rảnh quan sát nàng ta!

Triệu Tử Đoạn rút trăm bạc vắn lại tóc, khoác thêm áo choàng rồi biến mất trong màn đêm.

Bích Ba Trang

Thịnh Vương một thần hắc y, cả gương mặt phi thường tuấn mã cũng bị che kín. Hắn một đường vượt qua lính gác đêm, tìm kiếm khuê phòng Gia Hỷ, khúc hành lang này có tận năm ngai rẽ nhỏ, đây là lần đầu đến Bích Ba Trang, hẳn nhiên không rõ đường đi, vẫn hơi chân chữ. Mạt Viện đứng sau thờ dài, chủ nhân nhất quyết phải nửa đêm đến thăm Huyền chúa, mặc dù rõ ràng ở đây long đàm hồ huyết, là địa phận Thánh Vương trực tiếp quản lý.

Thịnh Vương đặt tay lên lồng ngực, lọ giải được cộm cộm hiện lên.

- Mạt Viện, người ở lại đi!

Mạt Viện chấp tay:

- Chủ nhân, không được! Một mình người đi tức khắc gặp nguy hiểm!

Thịnh Vương quay đầu lại, mắt phượng long lanh hữu thần:

- Vậy thì nhanh chân đi, đừng tò thái độ bị ép buộc nữa!

Giữa đêm khuya thanh vắng, mặt trăng cũng khuất sau mây đen, hơi nước lạnh lẽo con mưa vừa qua còn đọng lại dễ khiến người khác rét run. Thịnh Vương dừng lại trước căn phòng nằm cạnh rừng trúc, ngoài hiên treo cao đèn lồng đỏ, ánh sáng phấp phù lay động.

- Có lẽ nơi này!

Mạt Viện xoay người nhìn bốn bề:

- Chủ nhân làm thế nào mà đoán được?

Thịnh Vương cười nhẹ, giọng nói ôn nhu hữu tình:

- Hương thơm của nàng..

Trường kiếm trong đêm đen lóe quang ảnh, mòng mảnh lạnh lẽo đặt ngang yết hầu Thịnh Vương đầy uy hiếp. Kiều ngạo giọng nói cất lên, bạch y nam tử thần thủ điều luyện đầm đấm nhìn hắn mỉm cười:

- Nhị Hoàng huynh, bản Vương đợi người đã lâu!

Thịnh Vương nghe mùi máu tươi tanh nồng lan tỏa không khí, cổ họng có chút đau rát, biết rằng lưỡi kiếm vô tình đã cắt ngang một đường, nhưng thần sắc vẫn không đổi, chỉ là, hàng mày hơi cau lại:

- Hoàn Nhan Viên Hạo! Khá lắm!

Thánh Vương tựa tiểu phi tiểu, xung quanh ám vệ đã vây kín, vũ khí cũng rút ra sẵn sàng. Trong tình thế này, nếu một đao đoạt mạng Thịnh Vương là dễ như trở bàn tay, nhưng Hoàn Nhan Viên Hạo lại không làm, chỉ hơi hờ hững:

- Vốn không nghĩ người có thể ra tay độc ác đến thế! Uống công nàng yêu người!

Thịnh Vương nghe lồng ngực đập mạnh, Hoàn Nhan Viên Hạo khẳng định Gia Hỷ yêu hắn, điều này càng khiến hắn hối hận, tâm trạng giảm đi một nửa.

Thịnh Vương thả lỏng, cũng tháo khăn che mặt xuống:

- Lăng Thần, ta muốn gặp nàng!

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn sâu vào mắt nam tử đối diện, rất lâu sau mới thu hồi trường kiếm:

- Nhị Hoàng huynh, hiếm khi có thể nghe người xưng hô thân thiết như vậy! Người làm đệ như bản Vương đây thật thụ sủng nhược kinh!

Hoàn Nhan Viên Hạo phát tay, ám vệ liền nhanh chóng biến mất, Thịnh Vương xoa tay lên yết hầu, một đường máu đỏ tươi nhỏ xuống. Mạt Viện thờ nhẹ, vội lấy cao trị thương bôi nhanh qua giúp chủ nhân.

Gia Hỷ nằm trên giường lớn, người nàng toàn thân chỉ mặc váy rộng thùng thình, đây là y phục Hoàn Nhan Viên Hạo vì nàng mà suy nghĩ, tránh để vài cọ xát nhiều vào vết thương.

Bồi Lan lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn hai nam tử.

Thịnh Vương rút hai lọ được liệu trong ngực áo ra, một chứa hoàn đan, một còn lại là thuốc bột. Hắn lấy viên thuốc định nhét vào miệng nàng, đột ngột bị Hoàn Nhan Viên Hạo ngăn cản:

- Ta có nên tin?

Thịnh Vương gạt tay Hoàn Nhan Viên Hạo ra, môi mỉm lại:

- Nếu không muốn nàng sống, ta có cần mạo hiểm đến đây?

Hoàn đan nhanh chóng trôi khỏi miệng Gia Hỷ. Thịnh Vương yên lòng ngồi xuống, chỉ vào lọ được còn lại:

- Cái này dùng để ngấm mình, bảy ngày sau bệnh chứng sẽ mất, hoàn toàn không để lại dấu vết gì!

Hoàn Nhan Viên Hạo rót trà trong ấm ra, hương thơm nhàn nhạt tỏa qua mũi:

- Người đứng là diên rồi, tạo cơ hội để kẻ khác ám hại nàng? Đó là tình yêu sao?

Thịnh Vương ngã người ra ghế, tay chạm vào vết thương trên cổ:

- Ra tay cũng thật quá mạnh! Sao khi đó không giết bản Vương đi!

Hoàn Nhan Viên Hạo xoay xoay tách trà trong tay, hẳn với người này, vốn dĩ là huynh đệ, lại càng là địch nhân, hiện tại cùng nhau uống một bình trà, trông có chút buồn cười:

- Giết người? Không muốn người cứ đơn giản như vậy mà mất mạng!

Thịnh Vương cả cười, y phục đen tuyền tôn nét thần bí tuấn mã, long diên hương tỏa đậm trong không khí:

- Người lo sợ giết ta sẽ khiến nàng hận người!

Hoàn Nhan Viên Hạo siết tay lại, môi đỏ tựa máu khế cười nhưng khóe mắt lộ rõ bi thương:

- Nàng yêu ai là lựa chọn của nàng, còn nàng ở cạnh ai, chính là lựa chọn của Hoàn Nhan Viên Hạo ta!

Thịnh Vương híp mắt phượng, ngoan tuyệt ánh nhìn:

- Luận tình trường thù đoạn, người không bằng bán Vương, luận chính sự tiền triều, người còn phải học bán Vương! Những thứ người muốn, bán Vương sẽ không để người có được! Kể cả nàng!

Thịnh Vương bước ra ngoài, gió từ cửa chính bật mở ủa vào rét lạnh, Hoàn Nhan Viên Hạo vẫn chăm chú nhìn hoa văn trên tách trà tinh mỹ, khóe miệng hơi nhếch lên, gương mặt kiểu bạc hoàn hảo ngưng trọng không rõ hi nộ.

Hoàn Nhan Viên Hạo thức trắng một đêm, mở sáng hôm sau, Gia Hỷ thực sự đã tỉnh lại, tuy cơ thể đau nhức vẫn còn, nhưng làn da nàng đã không còn cháy ra huyết dịch.

Gia Hỷ cuộn lấy chăn bông, nhìn nam tử bạch y mi mắt nhắm hờ ngồi cạnh giường, hương thảo mộc tỏa ra thanh sạch vô chùng.

Nàng khẽ khàng:

- Điện hạ!

Hoàn Nhan Viên Hạo không mở mắt, giữa hai hàng chân mày, một nếp nhăn hiện ra, đến trong mơ hắn cũng không thật sự yên ổn. Gia Hỷ xò chân vào hải ngọc xuống giường, đắp chăn lên người hắn.

Bối Lan đem nước rửa mặt vào, thì thầm:

- Đêm qua, Thịnh Vương đến đây!

Gia Hỷ tròn mắt:

- Đến đây? Thành Vương có biết?

- Cả hai vị điện hạ đều ở trong khuê phòng tiểu thư! Thịnh Vương đem giải được tói, nghe qua câu chuyện có thể đoán ra là Thịnh Vương không muốn để tiểu thư gả đi nên đã hạ được...

Gia Hỷ cắn môi, nếu chỉ vì nữu chân nàng, lại có thể hạ một loại cổ độc nghiêm trọng đến vậy, người này đúng là tàn độc đi. Hoặc giả có uẩn khúc gì, nàng cũng thật muốn biết rõ chân tướng.

Bối Lan pha nước tắm, lấy thuốc bột đổ vào, hơi nước thoát mùi hoa cỏ tươi mới cất. Phòng tắm không thiếu thứ gì, nước tắm từ suối nóng được dẫn vào một hồ nhỏ sâu có bậc thang đi xuống, trên mặt hồ đều lót đá cuội tránh trơn trượt, mà hai bên vách tường xếp đầy đủ trung y, khăn bông, tinh dầu hương liệu, đây là một phòng nghỉ dưỡng đặc biệt dành cho khách nhân quý hiển của Bích Ba Trang.

Khi nàng quay ra ngoài, Thành Vương đã đi mất, trên bàn chỉ có lời nhắn hắn để lại, dặn dò cách nàng dùng thuốc thế nào, ăn uống ra sao, lại chỉ nơi đi dạo giải sầu. Thành Vương tuy quan tâm nàng, nhưng lại không quá thân cận, hẳn thật sự bận rộn chính sự, hay bản tính vốn đã đậm mật như vậy.

Gia Hỷ gấp thư lại, khóe môi bọt bọt nhàn nhạt hạ lệnh:

- Truyền tin ra ngoài, bệnh tình ta đã trở nặng, vô phương cứu chữa!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Rửa Thù Trả Hận (Hạ) 1.1

Nhanh vậy sao?

Trên áo còn vương bụi đất, Triệu Tử Đoạn xốc rèm xe ngựa lên. Phùng Diễm Dung nằm đó, sắc mặt có chút ít không tốt, say ngủ mê man. Một thân cái nam trang không quá tệ, nhưng rõ ràng không qua mắt được ám vệ Thành Vương phủ.

Triệu Tử Đoạn kéo mạng che mặt, y phục đó thẫm thấp thoáng trong mờ mịt cát bụi trên lưng ngựa cùng đoàn thú vệ đi về phía nội thành. Trong lòng Triệu Tử Đoạn miên man bất trắc, Phùng Hậu nếu phục kích, đừng nói là đưa được Phùng Diễm Dung về, sợ tính mạng mấy mươi kẻ ở đây cũng không còn.

Mỉ tâm cau nhẹ, Triệu Tử Đoạn ra hiệu ngừng lại, thấp giọng phản phô.

Cấm Thành.

Hoàn Nhan Viên Hạo ngồi cạnh Vĩnh Nguyên Đế, hẳn chăm chú đọc tấu sớ được đưa đến, trong lòng không khỏi khó hiểu. Phụ hoàng tính cách cương liệt, chính trị một phần cũng không muốn nhường cho đám hoàng tử. Trừ Thái tử đảm nhiệm thuế má từ năm mười ba tuổi, còn lại Thịnh Vương cũng chỉ phê duyệt tấu chương thỉnh an. Hẳn với Vĩnh Nguyên Đế, tuy quan hệ phụ tử nhưng có phần xa cách, mặc dù Vĩnh Nguyên Đế yêu thích sủng ái Tuyên Quý phi, nhưng cũng chưa từng đặt chân đến Thành Vương phủ thăm hỏi.

Tấu chương nói về việc thăm huyệt thuốc muối thuế gạo, trong nhiều năm vừa qua, mỗi năm đều giảm sút một ít, đến hiện tại đã mất đi gần một nửa. Hoàn Nhan Viên Hạo trong lòng khẽ động, chuyện này do Thái tử quản, nếu sai sót sao phụ hoàng không hỏi thẳng hắn.

Vĩnh Nguyên Đế trầm trầm giọng nói:

- *Sổ sách Hộ Bộ sẽ chuyển đến phủ của con, từ từ mà tìm lỗi sai!*

- *Phụ hoàng...*

Vĩnh Nguyên Đế ngừng bút, ánh mắt nhu hòa:

- *Tính cách con trầm ổn, những chuyện như thế này giao cho con yên tâm hơn. Lãng Mặc hẳn tâm tình dạo này không tốt, làm đại sự dễ hỏng!*

Hoàn Nhan Viên Hạo hình lễ ra về, cơ bản chính là chuyện gì khó khăn xương xẩu sẽ do hắn xử lý, chuyện đơn giản liền để Thịnh Vương. Thịnh Vương tâm tình không tốt phụ hoàng liền nhận ra, hẳn đây rầy lo toan, đến nạp thiếp cũng bất trắc, phụ hoàng lại chưa từng hỏi qua một câu!

Về đến phủ cũng đã chấp tói, Hoàn Nhan Viên Hạo thẳng vào đại sảnh, liền thấy Triệu Tử Đoạn đang tự bưng bó cánh tay. Áo đó đầy từng vết máu khô đen đặc, gương mặt vốn đã trắng lại càng thêm bạch bạc.

- *Vương gia, cẩn thận!*

Hoàn Nhan Viên Hạo cúi người né tránh trường kích*, xuyên tói, lại lấy chân làm trụ, không chể mũi kích:

- *Phùng Tam thiếu, có cần tuyệt tình như vậy?*

Phùng Hậu ánh mắt này lờ, ẩn chứa đầy lo lắng:

- *Dung nhi đâu?*

Hoàn Nhan Viên Hạo bị nội lực thiếu niên này cường đại mà hơi lùi một bước, bàn tay nắm cán kích cũng nóng dần lên:

- *Ngồi xuống, bán Vương có chuyện cần người giải quyết, tạm thời mọi người vẫn an toàn tính mạng!*

Phùng Hậu trừng mắt, mất một lúc sau mới hạ vũ khí xuống, âm thanh nặng nề của kích bạc giáng mạnh vào nền đá. Hắn ngồi đối diện Triệu Tử Đoạn, hừ lạnh.

Thành Vương tiến lên ghé chủ vị, phát tay cho người dâng trà, ôn nhu nhìn sủng tướng của mình đang chặt vật bại trận:

- *Tử Đoạn, có quá nặng!*

Triệu Tử Đoạn khẽ lắc đầu, mỉm cười:

- *Phùng gia Tam thiếu coi như nương tay, thuộc hạ cũng không tổn thương gân cốt!*

Hoàn Nhan Viên Hạo mỉm cười:

- *Phùng Hậu, một thân tuyệt mỹ thông thạo thập bát ban võ nghệ, người còn muốn uống phí tài năng đến bao giờ?*

Phùng Hậu nhận trà từ cung nữ dâng đến, nồng đậm hương vị Long Tinh trân quý, hẳn hơi siết tay, đau xót:

- *Vương gia, Phùng mỗ thật sự chỉ muốn cùng Điện Dung trải qua những ngày cuối đời của muội ấy hạnh phúc! Điện Dung đã chịu khổ quá nhiều rồi!*

Thành Vương như không để tâm, hồ hững:

- *Người thấy trà Long Tĩnh vị thế nào?*

- *Cà đời này đây là lần đầu tiên được uống, chỉ biết nói vô cùng đặc biệt!*

Thành Vương chậm rãi đến gần Phùng Hậu, giọng nói lãnh đạm, trầm ổn lại có phần khiếm khiến người khác kính trọng:

- *Người có thấy nàng hạnh phúc? Nàng có được dùng trà Long Tĩnh*, có được dùng ngàn năm nhân sâm, hằng ngày bảo ngư tổ yến, cao lương mỹ vị, có kẻ hầu hạ phục dịch, có được chấn trị bằng Ngự y tốt nhất?*

Phùng Hậu cúi mặt, nội tâm xáo trộn không ít. Có thể trông thấy gương mặt đầy bị phản cũng đầy tức nuối.

Triệu Từ Đoàn hơi than nhẹ, vết thương có chút rướm máu, vô tình hữu ý nói:

- *Chủ nhân, được trị thương lần trước tiến cống từ Cao Ly quốc, thuộc hạ đã dùng hết...*

Hoàn Nhan Viên Hạo rút trong ngực áo một lọ sứ men đỏ tươi, tinh tế gọn ghẽ vứt xuống, Triệu Từ Đoàn đón bắt được, gạt đầu tạ ơn. Hành động đó làm lóe lên ánh sáng yếu ớt trong màu quang đục mờ của Phùng Hậu. Được tiến cống dễ dàng cấp cho thuộc hạ như vậy, có phải...

Hắn lên tiếng:

- *Nếu Phùng mỗ theo người, Dung nhi sẽ được chấn trị?*

Hoàn Nhan Viên Hạo nhếch môi, bảy tám phần mười kế hoạch đã thành:

- *Bản Vương không chắc chắn bệnh chứng của muội muội sẽ hết, nhưng ít nhất bản Vương tận lực giúp nàng kéo dài thời gian sống đến mức cực đại. Bản Vương cũng sẽ giúp nàng và người thay đổi nhân dạng nếu muốn, để cả hai có thể đánh chính ngôn thuận ở bên nhau!*

Triệu Từ Đoàn hơi ngạc nhiên, nhưng không nói gì, Phùng Hậu tuổi trẻ tài cao, có hẳn Thành Vương sẽ như hổ thêm cánh, nhưng còn Nhị phu nhân...

Phùng Hậu quý một chân xuống nền đá:

- *Điện hạ thu nhận!*

Thành Vương hào sảng cười, tự tay đỡ hắn đứng dậy. Lại đưa ra điều kiện cuối cùng:

- *Nếu giữa bất kì một người nào trong Phùng gia và Điện Dung, người chọn ai?*

Phùng Hậu không suy nghĩ liền rành rề:

- *Điện Dung, phải là Dung nhi!*

Thành Vương nghi hoặc:

- *Bản Vương muốn người chắc chắn xác định!*

Phùng Hậu ngừng người, gắng xé biểu hiện, cuối cùng vẫn quả quyết:

- *Dung nhi!*

Thành Vương gạt đầu, phản phô người chuẩn bị nơi nghỉ lại. Người ta nói uyên ương không rời, chỉ cần cứu được mạng Phùng Điện Dung, Phùng Hậu sẽ không tiếc sức mình mà đầu phục Thành Vương phủ.

Cuối tháng chín, sắc hoa cúc vẫn nồng nàn rực rỡ vàng tươi trên từng khóm lá xanh.

Gia Hỷ đã thực sự hồi phục, trên cánh tay trắng nõn dù còn một chút ửng hồng nhưng không đáng kể, Thành Vương phủ đưa đến một bộ xiêm y tí mỉ lục nhạt thêu họa tiết hoa lê tinh tế, lụa nhẹ như không, khoác lên người liền thanh lịch mà tao nhã.

Bối Lan vuốt nếp váy mềm phẳng phiu, chàoàng thêm áo mỏng bên ngoài giúp chủ nhân. Gia Hỷ soi mình trước gương đồng điểm trang, để Bối Lan cài thêm trâm phi thủy lên tóc.

- *Tiểu thư, thực có đơn giản?*

Gia Hỷ lắc đầu, lấy đôi bạch ngọc đường chi vừa định đeo lên thì bị một bàn tay nam tử ngăn lại:

- *Không cần đâu!*

Bối Lan hành lễ, Gia Hỷ nghiêng người hơi ngạc nhiên:

- *Điện hạ!*

Thành Vương rút từ tay áo một túi hương đỏ, bên trong cồm cộm chiếc vòng. Gia Hỷ thử lên tay, vòng được làm bằng bạc đặc, chất liệu bạc không quá sáng, nhưng lại rất nặng tay, bên trên khắc chú Đại Bi mạ vàng.*

Thành Vương che giấu biểu tình, nhưng giọng nói có chút ngại ngùng:

- *Là ta tự tay làm, nàng...có thấy vừa mắt!*

Gia Hỷ nhu nị cười:

- *Vương gia lần này cứu mạng ta, ta còn chưa tạ lễ, lại nhận những vật này, thật áy náy!*

Hoàn Nhan Viên Hạo nghe hương thơm dịu dàng nữ tử truyền qua mũi, say mê ngắm nhìn:

- *Nàng dùng xa lạ với ta như thế!*

Xiêm y hắn đưa đến làm chính bằng Tơ Chân lụa, thứ lụa mười năm mới dệt được một tấm khăn. Để hoàn thành y phục hôm nay nàng mặc, nghệ nhân phải mất mấy đời chân truyền. Lụa này thất truyền trong thiên hạ, người của hắn đoạt được khi dẹp bài tặc An Nam. Hôm nay vinh dự được nâng khoác lên người ngọc, phá lệ xinh đẹp!

Gia Hỷ vẫn cúi mặt, chút xấu hổ lan đến vành tai ửng đỏ.

Hoàn Nhan Viên Hạo hơi buồn cười nằng, ho nhẹ phá tan bối rối:

- *Bản Vương đã chuẩn bị xa mã! Đi thôi!*

Xe ngựa của Nhất đẳng Thân Vương do một đôi song mã kéo, bên trong chia hai gian rộng rãi, phía trước dành cho hạ nhân, phía sau là của chủ tử.

Gia Hỷ lấy khăn tay che miệng:

- *Điện hạ, người luôn giữ bí mật ta bình phục, hôm nay lại cố ý đưa ta đến yến tiệc?*

Thành Vương u linh mắt phượng:

- *Nếu biết nàng khỏi bệnh, Phùng phủ liền cho người đem nàng về nơi miệng hùm hang sói đó! Bản Vương có tư cách gì giữ nàng lại?*

Gia Hỷ xáo động trong tâm, siết tay lại, Triệu Từ Đoàn đã thông tri cho nàng về cái chết tức tưởi của Hà ma ma. Nàng luôn ân hận, có phải vì nàng không cứu Phùng Điện Dung mà Nhị phu nhân kết thù đồ đầu người dưới nàng vô tội!

Mất Gia Hỷ rom róm lệ. Hoàn Nhan Viên Hạo nghe nói trong tim, lòng dạ ngứa ngáy như có mèo cào qua, chỉ muốn ôm nàng vào lòng an ủi.

Dùng lại trước Thành Vương phủ, Gia Hỷ kéo mạng che mặt, ung dung vòng ra sau đại tiệc. Chính sảnh tràn ngập hoa thơm, từng chậu cúc tươi vàng đặt ngang dọc các lối đi. Phu nhân quan lại cùng các Quận chúa, Huyện chúa có giáo tình với Thành Vương đều có mặt. Hôn hết, hôm nay cũng trí ân giá tướng trong ngoài phủ phụng sự Thành Vương, nên tiệc càng tổ chức tráng lệ.

Một nam tử gấp trụ Tướng Quân, gương mặt mang mặt nạ sắt sáng loáng, trên tay trường kích kéo lê lập loè tia lửa dưới nền đá xanh. Đi sau nam tử đó, một phụ nhân trang y hồng lụa trang điểm quý hiển nắm chặt tay hắn, chỉ là nàng ta vô cùng ngại ngại, sắc mặt không mấy tự nhiên.

Gia Hỷ ở sau bình phong hơi kinh ngạc, dù biết đây đậm phần son, nhưng chỉ cần liếc mắt, nàng cũng đoán được chính là Phùng Diễm Dung, tuy vậy, phong phạm nam tử trước mặt tuy giống nhưng lại ngạo nghễ hơn Phùng Hậu rất nhiều!

Trong đám người tân mục chuyện trò xung quanh hoa viên, Nhị phu nhân lệ nhòa đáy mắt, là rút ruột bà sinh dục, sao lại không biết được hải tử của mình, có điều đồng người như thế, liền không thể đến nhận thân.

Thành Vương cùng Vương phi chủ yếu khai tiệc, khách nhân đang lao xao liến liến tỉnh lại. Thành Vương đưa tay mời nam tử mặt nạ sắt kia đứng lên, ôn nhu giới thiệu:

- Đây là Long Điện Tướng quân, vừa bình định được hải tặc An Nam! LângườiMĩChâusinhtrưởng!

Bên dưới náo nhiệt một chuỗi vỗ tay chúc mừng, Gia Hỷ vẫn ngo ngác nhìn, chỉ một cái Vô Tam danh, Thành Vương liền bỏ ra nhiều công sức như vậy sao? Một cái Tướng quân có phong hiệu vốn không dễ dàng, Thành Vương chắc chắn phải vì Vĩnh Nguyên Đế lập nên công trạng gì đó.

Cầm Tử thì lễ trước mặt Gia Hỷ, cung kính:

- Huyện chúa, Vương gia có lời mời người!

Gia Hỷ vén váy, nhu mì cười:

- Cô cô, là có việc gì?

- Vương gia muốn Huyện chúa gặp qua Phùng Nhị phu nhân!

Bối Lan khẽ vỗ tay:

- Kịch hay tới rồi!

Gia Hỷ cau mày nhìn nha hoàn này, thông thả bước đi!

Bản đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Rửa Thù Trả Hận (Hạ) 2.2

Phùng Nhị phu nhân đứng đó, giữa căn phòng trống, bên kia cách một cánh cửa gỗ dán giấy mỏng, có thể nhìn rõ đôi nam nữ đang kịch liệt hoan ái. Nữ nhân mi thanh mục tú xinh đẹp yếu điệu, nam tử vẫn đeo giá điện, cường tráng trẻ tuổi. Y phục cả hai đều chưa thoát ra toàn bộ, chỉ cởi bỏ những nơi cần thiết, thân hình cao lớn nam tử che lấp phần lớn nữ nhân dưới thân.

Nhị phu nhân cắn môi khốc không thành tiếng, đầu óc quay cuồng, bàn tay bà run run nắm lấy bình phong, thật sự chỉ muốn một dao giết chết nữ nhân đang rên rĩ đó.

Cầm Tử nghiêng người bước vào, đậm mặt cung kính:

- Phu nhân!

Nhị phu nhân xoay người lại, nghiêng rằng nghiêng lợi:

- Người mở cửa này cho ta, phải đánh chết tiện phụ kia!

Cầm Tử không thay đổi giọng, như cũ chậm rãi:

- Phu nhân, đó là Long Điện Tướng quân cùng thê tử ngài ấy, phu nhân sao có thể thô lỗ như vậy?

Nhị phu nhân lao đến đập đập vào cánh cửa, miệng lầm bầm:

- Hậu nhi, Hậu nhi! Rõ ràng là Hậu nhi cứu ta!

Lúc này, ngoài cửa một thân kiều nị điểm lệ tiến vào, bầu không khí tràn ngập hương thơm hoa hồng nồng đậm. Nhị phu nhân không tự chủ quay đầu nhìn lại, há hốc cả mồm miệng:

- Phùng Gia Hỷ! Không phải... người sắp... chết!

Gia Hỷ nhậm nhật ngồi xuống ghế bành được chuẩn bị sẵn, xiêm áo phi thường tính mỹ thanh thoát biểu hiện, nàng nhích môi, răng ngọc lộ ra trong suốt:

- Nhị thẩm, chẳng phải thẩm rất yêu quý ta sao! Không ngờ ta còn sống ở đây lại khiến thẩm thất vọng!

Nhị phu nhân hơi lùi lại, tuy nội tâm run rẩy sợ hãi nhưng bên ngoài lại cố cứng rắn:

- Hỷ nhi không sao... thẩm an tâm rồi...

Bối Lan khó chịu gay gắt lên tiếng:

- Tiểu thư cắt nhân thiên tướng ắt hẳn thọ mệnh, trà xanh cùng thất ly tán đó là gì chứ!

Nhị phu nhân đã biết mọi chuyện bại lộ, cùng quần lùi sâu đến góc tường:

- Người muốn làm gì, Hậu nhi bên kia, nhất định không để xảy ra chuyện!

Gia Hỷ nhắm hờ mắt hạnh, môi đỏ tựa máu kiều điểm hé ra:

- Ta chỉ muốn làm hai việc, thứ nhất trả thù cho mẫu thân đã khuất trên trời, thứ hai giúp Hà ma ma oan uổng được yên nghỉ! Người bên kia đương nhiên không phải Phùng Hậu, Nhị thẩm đừng đoán bừa! Rõ ràng Vương gia cũng đã nói qua, vị Long Điện Tướng quân này xuất thân Mĩ Châu, bình định An Nam hải tặc, lập được đại công!

Nhị phu nhân nửa tin nửa ngờ, đầu óc hỗn loạn, u u mê mê nhìn qua những ô giấy mỏng. Phùng Hậu vẫn kịch liệt phát tiết trên thân thể muội muội mình, hẳn làm vậy vì muốn Diễm Dung chấp nhận hắn, Diễm Dung đã mê man hơi rượu, cũng không rõ ai đang nằm trên thân nàng. Hắn cũng không biết, hành động phi luân ấy vừa vận được Thành Vương sắp xếp một màn trước mặt sinh mẫu huynh muội hắn!

Cầm Tử dâng đến ba lọ thuốc:

- Tiểu thư, ở đây có ba loại được khác nhau, một sẽ khiến người dùng xuất huyết bảy nơi trên người mà chết, một liền khiến người uống vào co rút tứ chi, móng tay tóc tai đều rụng sạch mà chết, còn loại cuối cùng sẽ khiến người uống phải điên loạn phát cuồng, tự cào xé bản thân đến chết!

Gia Hỷ lấy khăn tay che miệng:

- A! Thật tàn độc đi! Nhưng Nhị thẩm yên tâm, cho dù Nhị thẩm có chết bằng phương cách nào, thì ta cũng sẽ tiễn Hàn thị xuống âm ty bầu bạn cùng người!

Nhị phu nhân quắc mắt:

- Ta dù gì cũng là cáo mệnh phu nhân, người nói giết liền giết! Nếu không tại vì người, Diễm Dung đã không gặp nạn, Hậu nhi cũng chẳng rời phủ bỏ đi! Người chết liền không yên ổn! Người có biết Diễm Dung sẽ không sống quá mười tám tuổi!

Gia Hỷ cau mày, mắt long lanh:

- Mẫn thị, ngay từ khi người về phủ, ta đã từng bao giờ tệ bạc với Nhị phòng?

Nhị phu nhân im lặng, Gia Hỷ luôn đối đãi tử tế, dành mọi thứ tốt nhất cho Nhị phòng, cho Phùng Diễm Dung, luôn luôn che giấu giúp đỡ. Khi vừa hồi kinh, ngân lượng Nhị phòng thiếu hụt không hề ít, liền mỗi tháng Gia Hỷ đều bằng nhiều cách khác nhau mà đưa bạc đến.

Gia Hỷ thờ dài, mi mắt có chút lay động:

- *Người hại mẫu thân ta mất mạng, hại ta mồ côi, phải sống cùng kẻ mẫu, cứ cho khi đó người thân bất do kỷ, nhưng sao khi vưamớiquay lại phủ đã khuấy đục Phùng gia? Người trả thù Hàn thị, oan oan tương báo khiến nữ nhi người làm vào chỗ chết, lại đẩy trách nhiệm đến ta? Vốn dĩ từ đầu người dùng nên lợi dụng lòng tốt của ta, kết cục đã không đến hồi bi thảm thế này!*

Gia Hỷ thân nhiên chỉ vào một lọ được, Bối Lan và Cẩm Tú liền nhanh chóng đi đến trút cạn vào miệng Nhị phu nhân, mặc kệ bà ta quyết liệt hoảng loạn chống cự.

Nhị phu nhân đầu bù tóc rối nằm vật ra sàn, khóe miệng dính đầy máu tươi, Gia Hỷ tiến lại gần:

- *Nhị thám, đối với Diễm Dung, ta sẽ bù đắp cho nàng! Người cứ yên tâm ra đi cùng Hàn thị, bởi ngoài kẻ thù đó, chẳng ai nguyện ý tiễn người đi! Nhi tử nhi nữ người, cũng sẽ chẳng báo gờ quay lại Phùng gia thấp một nén hương nào! Người tàn độc với con cái, ông trời sẽ tàn độc với người!*

Nhị phu nhân hiển nhiên không chết tại Thánh Vương phủ, bà được đưa về trong trạng thái ngất xỉu do say nắng. Nhưng Bối Lan biết được, mấy hôm sau bà ta sẽ lên cơn điên loạn, bởi lọ được nằng dùng chính là lọ thứ ba.

Lúc này bên ngoài yến tiệc đã tàn, khách nhân cũng lục đục ra về.

Thư phòng.

Thánh Vương nghe Cẩm Tú thuật lại, chỉ yên lặng, vốn dĩ hẳn muốn Gia Hỷ thật thống khoái trả thù. Hắn không muốn bắt kì ai tổn thương nằng dù chỉ mấy may một đầu móng tay nhỏ. Nằng có thể hạ thủ, chính là vứt bỏ đi được uất ức trong lòng.

Cẩm Tú vừa lui đi thì Gia Hỷ cầu kiến, Hoàn Nhan Viên Hạo tùy ý để nằng vào.

Gia Hỷ liêu nhược từng bước chậm rãi, vòng eo không đỡ nắm tay phá lệ mềm mại, lưu chuyển yếu diệu. Nằng nghiêng nghiêng nét cười thiên chân vô tà.

- *Điện hạ!*

Hoàn Nhan Viên Hạo ôn nhuận giọng nói:

- *Nằng ngồi đi!*

Gia Hỷ cúi mặt hành lễ:

- *Tạomiệnggiúp đỡ! GiaHỷsuốidờicảm kích ân tình!*

- *Nằng không cần tạom!*

Hoàn Nhan Viên Hạo tự thất vọng bản thân mình, thật lòng, hẳn muốn nói thêm rằng..."*chicànmàngcà đời này cingta nắm tay không rời!"*...

Gia Hỷ ngồi đó, yên lặng thưởng thức Thiết Quan Âm, loại trà ngọt đậm vị cuối lễ chịu vô cùng. Hồi lâu, nằng mới nói:

- *Vươngggia, người thật thụnghànhnhiệđệNhịphòng? Ủng hộcá loại tìnhcảmấy?*

Hoàn Nhan Viên Hạo gật đầu, rành mạch giải thích:

- *Huynh muội họeyêuhau, tuylàcảm huyến nhưngbàncáchtậtsựkhôngxáxa, NữOavàPhụcHycũngchínhlàhuynh muội đấythôi! VảilạiPhùngCámanhữngxuấthiếumiễn, bảnVương không thểđếvutmắt!*

Ở hiện đại nằng biết rõ tỉ lệ dị tật trẻ sơ sinh cận huyết cao hơn hẳn bình thường, nhưng trong cao môn đại hộ, Hoàng tộc các triều đại cho phép biểu huynh muội cưới nhau đều chính là loạn luân, lịch sử đã trải qua mấy ngàn năm như thế, nằng không thể thay đổi được, nên hỏi chuyện thực tế hơn:

- *BệnhchímcủadiễmDung, cóthể chữa khôikhông?*

Hoàn Nhan Viên Hạo hơi cau mày tâm, không rõ ràng trả lời:

- *VớndĩNgựchưaxemqua, nhưng có bệnh ác cóthuốc, nằngđừnglơlãng!*

Gia Hỷ cũng không hỏi nữa, liền nói về bản thân mình:

- *Vươngggia, người cóthể giúp tagiữbì mật về bệnh trạng, hiệntạitakhôngthuônquaylạiPhùngphủ!*

Hoàn Nhan Viên Hạo gật đầu, Bích Ba Trang địa phận của hắn, Triệu Tử Đoạn sắp xếp ám vệ khắp nơi, coi như tương đối an toàn, về lại vùng bùn hậu trạch, hẳn có muốn nằng không làm bản cũng chẳng dễ dàng.

Hoàn Nhan Viên Hạo để nằng tự do thám thủ Thư phòng, nơi này có nhiều sách cổ, binh ngọc, mực thơm, bút lông đầy đủ kiểu dáng. Gia Hỷ buồn chán xem qua, lại thấy Thánh Vương chăm chú sổ sách, bất giác nằng cũng cầm lên một quyển. Lại nhắm mắt nhắm mũi:

- *Thậtkém! Rõ ràng saisốthế nàycũngdámviếnvào!*

Gia Hỷ ở hiện đại là nhân viên kế toán được học hành bài bản, làm sao kiểu tính toán cổ đại đơn sơ nằng lại không nắm được qua, giấy tờ gian lận với nằng càng dễ dàng phát hiện.

Hoàn Nhan Viên Hạo mơ hồ ý cười:

- *Nằng hiểu?*

Gia Hỷ lấy chu sa đó khoanh tròn chỗ sai lệch, nét mặt Thánh Vương từ ngạc nhiên chuyển dần sang nhẹ nhõm. Thư phòng bấy giờ ri rầm âm thanh trò chuyện.

Thăng đến gần mặt trời lặn, nằng mới ra xe ngựa trở về Bích Ba Trang. Dọc theo hành lang băng ngang hoa viên, Gia Hỷ nhìn về phía đối diện đột ngột thấy Vĩnh Đan đi sau lưng Thái tử. Thái tử so với mấy tháng trước nằng gặp đã rất nhiều, thần hình liêu xiêu trước gió, có điều triều phục trên người hẳn vẫn uy nghi như cũ, thể hiện quyền lực thiên tử tương lai, là trừ quân danh chính ngôn thuận. Còn Vĩnh Đan dù đối qua y phục cung nữ, nhưng bộ dáng trầm tĩnh nằng ta vẫn không đổi, rõ ràng nhận thấy đây là một người có tâm cơ!

Gia Hỷ vội vàng đi nhanh, tránh để Bối Lan trông thấy được Vĩnh Đan. Nằng nhớ lại ban nãy, sổ sách này là ghi lại phần thuế do Thái tử trưng thu, sai sót nhiều đến bậc đó, xem ra Vĩnh Nguyên Đế sẽ không dễ yên. Nhìn dáng hình xương xẩu xanh xao đó, nằng có chút cảm tưởng Vĩnh Đan đã thực hiện được nhiều phần kế hoạch.

Những tháng cuối năm, Gia Hỷ yên ổn tại Bích Ba Trang. Trong khi đó Phùng phủ thực xảy ra nhiều chuyện. Phùng Tú Mai tiếp nối Phùng Tú Mi già đến Hạ gia, trở thành Hạ Thiếu phu nhân kế thế Hạ Nhạc Thâm. Nằng ta gả đi vừa qua khỏi ba ngày lại mất, thì Hàn thị bạo bệnh qua đời, tang lễ sơ sài tổ chức, thêm mấy ngày nữa, Nhị phu nhân Mãn thị cũng đột tử. Tuy Phùng gia giấu giếm nguyên nhân, nhưng trong ngoài kinh thành đều đồn đại Mãn thị phát điên, cào cấu khắp người nát da nát thịt đến chết. Trại qua bao nhiêu chuyện, bệnh tình của lão phu nhân lại nặng thêm một chút!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 100: Đông Cung Sinh Loạn (Thượng)

Mùa đông. Viêm Quốc đang cơ bản Vương, liền cử sứ giả cống nạp kỷ trấn dĩ bảo đến xin thánh chỉ sắc phong cùng cầu thần Đại Công chúa. Đây vốn là tin tốt, Viêm Quốc Vương Viêm Mục từng được gửi sang Đại Quốc học tập. Mục đích chính vẫn là làm con tin giam lỏng để tránh Vĩnh Nguyên Đế hạ binh đánh chiếm. Sau, Viêm Quốc trải qua nhiều biến loạn, Vĩnh Nguyên Đế coi trọng tài hoa Viêm Mục, cấp cho ngân lượng cùng một tước quan nhỏ. Viêm Mục dựa vào đó chiếm lại được giang sơn, đăng cơ thành Quốc Vương. Viêm Quốc từ thời điểm này, trở thành chư hầu Đại Quốc, hằng năm đều tiến cống.

Cho dù thu phục được một chư hầu hay Đại Công chúa hóa thân, đều là đại hỷ sự. Mùa xuân sang năm, hôn lễ mới chính thức được cử hành, nhưng hiện tại, trong ngoài kinh thành đều đã ăn mừng rôm rả. Dung mạo của Đại Công chúa được ví như thiên tiên, xinh đẹp vô ngần, xứng đôi cùng Viêm Quốc Vương tuổi trẻ định gang sơn.

Gia Hỷ không ngờ ngờ tình đường ở Bích Ba Trang lâu được, trong phủ hai cái tang lễ, nằng phận tiểu bối liền phải về để tang! Vốn dĩ Gia Hỷ đã mười sáu tuổi, ở cổ đại chưa xuất giá chính là trẻ nài. Trong phủ toàn bộ nữ nhi đều được gả đi, chỉ trừ Phùng Bạch Thảo vừa mười hai và Phùng Diễm Nguyệt chỉ mới hai tuổi.

Sáng sớm, Vu ma ma bên cạnh lão phu nhân đích thân đến mời nàng hồi phủ. Cho dù Gia Hỷ dùng mạng che mặt, nhưng Vu ma ma cũng đoán được nàng đã khỏe lại nhiều lần. Gia Hỷ cho người sắp xếp tư trang lên xe ngựa, lòng lạnh tanh quay về. Khi nàng thấp từ nhất sinh, tổ mẫu có thể đẩy đi thôn trang không do dự, thật khiến nàng đau lòng.

Xe ngựa đi chậm rãi, giữa buổi chiều mới đến nơi, bầu trời xám xịt đầy gió tuyết, vì lạnh nên những vết da non trên tay Gia Hỷ vẫn hồng hồng không trắng được, nàng kéo áo che phủ, ôm lấy ấm lỏ vào lòng.

Phùng phủ cuối năm đượm màu bi thương, Gia Hỷ đi ngang qua từ đường, bàng hoàng khi chỉ thấy duy nhất một cỗ quan tài. Nàng khẽ khàng hỏi Vu ma ma:

- Mẫu thân đã được chôn cất trước rồi hay sao?

Vu ma ma lắc đầu, giọng nói đều đều:

- Hôm nay, lão phu nhân mới tiểu thư về cùng vì chuyện này!

Gia Hỷ rời phủ không lâu, nhưng cảm tưởng mọi thứ liền già nua, điêu tàn, rồi rạc đi. Người trên ghế chủ vị tóc đã bạc trắng, nếp nhăn sâu hoắm, môi cũng bạc màu mà làn da đầy chấm đồi mồi.

Gia Hỷ hành lễ tổ mẫu cẩn trọng rồi ngồi sang một bên, trong viện không như xưa mà đông đúc, Đại lão gia cùng Nhị lão gia đều ngồi một mình, Tam phòng có Nhị thiếu bên cạnh, Tứ phòng chỉ mỗi Nguyễn thị cùng hai tiểu hầu tử một gần mười tuổi, một chỉ hơn năm tuổi. Ngũ phu nhân một mình đơn bạc cùng Phùng Bạch Thảo, mà Ngũ gia cùng Tứ lão gia có lẽ đều đang bận chính sự ở xa.

Lão phu nhân ho sù sụ, giọng nói khàn khản yếu ớt:

- Hàn thị hãm hại nguyên phối, vô đức vô hạnh, bị lưu trước khi chết, không còn là người họ Phùng nên không đại tang tổ chức. Còn Mẫn thị...

Nhị lão gia hơi mấp máy môi nhưng không dám mở miệng, lão phu nhân lại tiếp tục:

- Mẫn thị dạy con không nghiêm, từ đức không đủ, cuối cùng bị ông trời trừng phạt hóa diên mà chết. Ta đã định chỉ làm một cái sơ sài quy chế thiếp thất, nhưng lão Nhị không đồng ý, nhất quyết để nàng ta vào từ đường, ghi gia phả. Vậy coi cứ thế mà làm, quan tài đi công sau, để tang ba tháng!

Chính thế như Mẫn thị đúng ra phải để tang chín tháng nhưng Nhị lão gia vẫn đau lòng gắt đầu tạ ơn, ông là thứ xuất, không cùng mẫu thân thân cận. Hàn thị đến trước lúc chết còn bị lưu, nghĩ lại tình cảnh thế tử mình, đã tốt hơn rất nhiều.

Mẫn thị sinh được hai con, nhưng ngày bà ta chết, chẳng một ai khóc tang. Ngẫm nghĩ, tất cả đều là tội nghiệt.

Lão phu nhân nhìn Gia Hỷ đeo mạng che mặt kín kẽ, thì cho rằng dung mạo nàng cũng bị hủy rồi, mới lạnh nhạt nói

- Đại ti nhi, nữ nhi lớn không nên chạy loạn ra ngoài, ở Bích Ba Trang nơi nam nhân thường lui tới, ảnh hưởng khuê danh không nhỏ. Vẫn nên dọn về phủ!

Gia Hỷ chưa kịp đáp lại, thì đã nghe Tứ phu nhân một câu nhảm nhảm:

- Dựa vào Thành Vương chống lưng, còn có thể biết trời cao đất dày là gì!

Tam phu nhân đưa tay cài lại bạch ngọc trầm trên đầu, nửa nghi nửa ngờ tiếp lời:

- Biết đâu người ta bây giờ đã là nữ nhân của Vương gia! Chúng ta nào có thể tự do đàm luận!

Gia Hỷ hơi nhếch môi, đuôi nàng đi chính là bọn họ, đom đặt đặt điều cũng là bọn họ. Nàng lãnh đạm:

- Từ bao giờ việc riêng của điện hạ lại thành chuyện trà dư tửu hậu thế này!

Tứ phu nhân là cô đầu tường, thấy Gia Hỷ không nín nhịn thì chĩa ngược mũi giáo về Tam phu nhân:

- Tam tẩu, tẩu nên lo nữ nhi mình trước đi, gả qua bên Hạ gia chưa bao lâu liền rơi mất thai tự! Thật đáng tiếc!

Phùng Tú Mai thật sự đã hoải thai, nàng ta cũng đoạt được tỷ phú về tay mình. Gia Hỷ thâm thương tiếc, tranh giành nam nhân giết cả ti tử, so với Hàn thị năm xưa, Phùng Tú Mai rõ ràng tàn độc hơn nhiều. Hải tử Phùng Tú Mi để lại, rồi sau này sẽ uất hận người kẻ mẫu cũng là Thái đi như nàng ta đến bức nào!

Lão phu nhân cau mày không nói nữa, đại sự cũng đã bàn xong, thân thể bà luôn luôn không khỏe liền để ai về nhà này. Lúc này, trong phủ mới phát tang Mẫn thị.

Tháng ba, trà hoa trong Cẩm Thành khoe sắc rực rỡ, tiệc mừng trước ngày Đại công chúa hòa thân càng thích hợp tổ chức.

Đồng cung Thái tử hiện tại cũng chưa sắc lập Thái tử phi nên liền mượn yến hội này lựa chọn nhân tuyển. Thái tử phi có thể gọi là vịnh dự tột cùng của nữ nhân, từ Thái tử phi liền một đường trở thành Hoàng hậu danh chính ngôn thuận. Đại hôn Thái tử cũng sắc phong Thái tử phi cao quý tuyệt luân. Bởi thế nhân dịp này, những tiểu thư thiên kim nào chưa có hôn ước mà được mời, đều trang dung thật điểm lệ đến dự.

Gia Hỷ là Huyện chúa, hiển nhiên có thiếp mời đưa đến phủ. Trước yến hội một ngày, lão phu nhân đột ngột đến viện nàng.

Gia Hỷ thoáng ngạc nhiên, nhưng biết rõ không có gì tốt lành. Lão phu nhân uống hết một tách trà cũng không lên tiếng. Gia Hỷ càng thông thả, nàng cho Bối Lan bày trang sức ra, lựa chọn phối hợp chuẩn bị trang y ngày mai. Lão phu nhân muốn xem thứ ai kiên nhẫn hơn, nàng liền để bà ta tự một mình vận vẹo ngồi đó. Nàng là không gả a.

Gia Hỷ chọn bạch y họa tiết hoàng hoa, từng cánh hoa mỏng đều tinh xảo thêu bằng kim tuyến, lấp lánh rực rỡ. Vốn dĩ nàng chẳng thiếu y phục, số bạc mỗi năm từ hồi môn mẫu thân đưa đến dư dả để nữ tử độc thân như nàng chi tiêu.

Cuối cùng, lão phu nhân mới lên tiếng:

- Đại ti nhi, ngày mai là yến hội, dung mạo con đã trở về như cũ?

Gia Hỷ nhàn nhạt cười, sờ sờ tay lên mạng che mặt:

- Tổ mẫu quan tâm, chất nữ cái gì cũng đều tốt!

- Hỷ nhi đừng nên che giấu, nữ tử coi trọng nhất là dung mạo, nhưng đức hạnh mới thực sự thu phục nhân tâm, con thân là Huyện chúa, có Phùng phủ sau lưng, gả vào một gia đình nhỏ nào cũng sống tốt...

Gia Hỷ hơi ngừng tay lại, mắt hạnh điểm lệ lấp lánh như đã quý nhân thẳng vào Lão phu nhân:

- Chất nữ không hiểu ý người?

Lão phu nhân thở dài:

- Con cũng rõ cái yến hội này là để chọn Thái tử phi, con ngăn lần đừng làm mình nổi bật, bây giờ, con không giống như xưa...

Gia Hỷ cười lạnh, mơ hồ hiểu ý đồ của tổ mẫu mình:

- Người muốn chất nữ không đi?

Lão phu nhân vội vàng xoa tay:

- Không phải không đi, có thiếp mời không đi chính là đắc tội, tổ mẫu là muốn con đưa theo Phùng Bạch Thảo!

Phùng Bạch Thảo là thứ xuất, Ngũ gia tuy bây giờ coi như gia thần dưới trướng Tây Định Vương, nhưng tuyệt đối thân phận Phùng Bạch Thảo không thể với đến bên cạnh Thái tử.

- Tổ mẫu người tin rằng Bát muội có thể bước chân được vào Đồng cung sao?

Lão phu nhân lay động ánh mắt, thờ dãi:

- Ta chỉ mong Bát ti nhi tìm được một nhà tốt để gả đi, mẫu thân nó không bao giờ ra ngoài giao thiệp, hiện tại trong phủ, chỉ có con mới giúp được!

Gia Hỷ gật đầu đồng ý, lại bồi thêm một câu:

- Hoàng cung cấm địa không phải muốn làm gì thì làm, Bát muội chưa từng ra vào, nếu thực sự có gảy ra họa gì, chất nữ cũng không giúp được!

Lão phu nhân mục đích đã đạt, không quan tâm nàng nói nữa, phần khởi quay về viện. Gia Hỷ tiễn bà ra đến cửa thì đột ngột tháo mạng che mặt, dung mạo thanh thuần xinh đẹp hiện ra, làn da như ngọc không tí vết tựa hồ tự phát sáng được khiến lão phu nhân ngẩn người một hồi lâu.

Ngày hôm sau, Phùng Bạch Thảo trang dung xinh đẹp rực rỡ liền cùng xe với Gia Hỷ vào Cẩm Thành. Người muội muội này năng thật sự ít gặp, hôm nay nhìn lại quả nhiên non tơ xinh đẹp. Mười hai tuổi nhưng thân thể thành thực phát triển, trên người đậm hương vị trái chín đầu cành, từ ánh mắt đến dáng đi thực cầu dẫn nam nhân.

Bối Lan hừ lạnh, chung xe với Huyền chúa coi như đã cho nàng ta mặt mũi. Công giống công, quạ giống quạ, nàng ta nữ nhi một cái nỏ tì, lớn lên liền bày ra bộ dạng tiểu thiếp.

Xe ngựa đi lộc cộc trên đường

Cẩm Thành.

Khôn Ninh cung.

Hiên Hậu khẽ rên rì, nam tử trên thân càng hung hăng cường bạo thân thể nàng. Giọng nói khàn khàn nhưng thần trí lại không bị dục tính che phủ:

- Đã tìm được giấy tờ của Thái tử ở Ngự Thư phòng?

Hiên Hậu cắn môi ngăn thanh âm trong miệng, bên ngoài tắm phòng nàng, cung nữ đang chuẩn bị lễ phục, nếu thật sự bị phát hiện thông gian ở đây, cái chết đã là quá nhẹ.

- Vương gia, bản cung...thật sự tra ra một ít...

Thịnh Vương hài lòng tiếp nhận, khẽ môi khinh bạc nhếch lên, thì thần:

- Mẫu hậu coi như có dụng tâm, bản Vương thưởng cho nàng tiểu hài tử!

Hiên Hậu nhắm mắt đón nhận mãnh liệt hung bạo, nàng là mong muốn một đứa nhỏ đã rất lâu, từ hương liệu cho đến thức ăn Vĩnh Nguyên Đế ban, chỉ cần Thịnh Vương chỉ điểm nàng liền không dùng. Nhưng nguyệt sự hằng tháng đều đặn có khiến nàng thật phát sầu. Đứa nhỏ nàng sinh ra sẽ là đích tử, cao quý không gì sánh được.

Bên ngoài đại yến vui vẻ ồn ào, từng tốp nam tốp ba tiểu thư nhỏ giọng chuyện trò, đầu đầu tiếng cười vang lên khanh khách, Gia Hỷ trang dung ti mi điểm lệ, dù sao đây là Hoàng cung, nếu quá mộc mạc thì chính là thất lễ. Phùng Bạch Thảo ngo ngác đi theo Gia Hỷ, trầm trồ kinh ngạc ngắm nghía đủ loại kì trân dị bảo.

Bởi vì còn sớm, chưa vị Hoàng tử nào xuất hiện, yến hội này lại mời quá đông, có chút ngột ngạt. Gia Hỷ vòng ra sau hành lang, nơi đó vắng người, không có mùi son phấn, dễ dàng hít thở.

Bên kia già son, nàng nhìn thấy một đôi nam nữ ân ái trò chuyện, nam nhân này vẻ cũng quen thuộc, chính là Huy Quận công, nữ tử kia ăn vận có chút lạ mắt, nhưng cũng tinh tế kiêu diễm, dung mạo tuyệt sắc, mị hoặc vô cùng.

Bối Lan bĩu môi:

- Tiểu thư xem, tính cách Huy Quận công trải qua nhiều chuyện thế nhưng lại không có gì thay đổi!

Gia Hỷ tiếp tục tàn bộ, vòng quanh ngắm cảnh sắc hữu tình, dù sao Phùng Bạch Thảo cũng chưa biết có thể một lần nữa vào cung, nên Gia Hỷ đưa nàng ta đi ngắm cảnh. Trên đường quay lại đại yến thì gặp được Thành Vương cùng Tây Định Vương.

Gia Hỷ thì lễ xong, mới hướng về bên cạnh:

- Đây là Phùng Bạch Thảo, muội muội ta, nàng ấy lần đầu vào cung. Hai vị Vương gia chiêu cố!

Tây Định Vương quét mắt từ trên xuống dưới Phùng Bạch Thảo tà mị cười. Gia Hỷ liền cảm thấy không thích hợp, cho dù người này tính tình thoải mái hào sảng, nhưng đối với nữ nhân lần đầu gặp như thế liền có chút thô lỗ.

Thành Vương khẽ lắc đầu, huych tay:

- Tử Hoàng huynh!

Tây Định Vương hơi gạt mình, rồi cả cười chống chế:

- Mỹ nhân tự cổ như danh tướng! Bản Vương không chọn danh tướng liền muốn mỹ nhân đi!

Nói xong liền kéo Phùng Bạch Thảo về phía mình. Gia Hỷ vừa định rời đi thì thấy nữ tử ban nãy xuất hiện cạnh Huy Quận công tiến đến. Nàng ta quy củ hành lễ với Tây Định Vương.

Hoàn Nhan Viên Hạo ra hiệu Gia Hỷ đi trước, nàng cũng chẳng để tâm Phùng Bạch Thảo vừa câu dẫn được nam nhân, tiến về phía đại yến.

Hoàn Nhan Viên Hạo song song bước cùng, khí chất ôn nhuận như ngọc, bạch y thêu họa thân sống động tinh tế, càng khiến hân mui phần thoát tục.

- Nàng ở Phùng gia có gặp gì khó chịu?

Gia Hỷ lắc đầu, bàn tay khẽ chỉnh kim bộ điều rung động trên tóc:

- Vốn dĩ họ đều nghĩ ta là người của điện hạ, sao dám làm khó!

Câu nói của Gia Hỷ có chút tùy khẩu, nhưng lại khiến hân có chút tự phục:

- Nàng có muốn điều đó trở thành sự thật?

Gia Hỷ hằng một bước chân, vẻ như không nghe thấy, lẳng trảng sang chuyện khác:

- Cô nương khi này là ai vậy?

Hoàn Nhan Viên Hạo đã quen với cách nàng lạnh nhạt biểu tình, tâm tình có chút không tốt nhưng cũng chẳng thể hiện ra:

- Tiên Vu Hạnh Đào, một tiểu thư ở biên ngoại, là người của hoàng thất tiền triều Tây Nữ Quốc chạy loạn sang đây! Được Tử Hoàng huynh thu nạp!

Hoàn Nhan Viên Hạo lấy ra một lọ sứ tròn, hương thơm tinh nữ thoang thoảng:

- Giữ lấy cái này, làn da sẽ đỡ khô ráp, vết hồng cũng nhanh chóng biến mất! Cao trị thương này bản Vương đặc biệt cho Hồng Thất tiên sinh điều chế phù hợp với nàng nhất!

Gia Hỷ mỉm cười tạ ơn, vừa nhận cao được đã nghe thông tri vang lên.

"Hoàng thượng giá lâm!"

"Hoàng hậu nương nương, Quý phi nương nương đến!"

Âm thanh to lớn cắt ngang mọi cuộc trò chuyện. Đồng loạt tất cả đều quỳ xuống hành lễ. Vĩnh Nguyên Đế yên vị, ai nấy cũng đều về vị trí ngồi. Yến hội không mục đích gì lớn lao ngoài tiễn Đại Công chúa hạ giá, nên bản tiệc kẻ dài theo Ngự Hoa Viên, nương theo bóng cây mát mẻ, tàn mành giữa cảnh sắc ropy trời.

Vĩnh Nguyên Đế khai tiệc, ca vũ liền nổi lên, ồn ào cũng như cũ trở lại.

Lúc này bên ngoài, nam nhân từ y phiêu dật mới đi vào, bộ dáng thông dong ngao nghệ, tươi cười không dứt:

- Phụ hoàng, nhi thần tới trễ! Tự phạt bản thân ba chén vậy!

Nói năng vô phép như thế, vừa nghe cũng có thể đoán được chính là Thịnh Vương. Hoàng tử được Vĩnh Nguyên Đế ngăn sừng vạn sừng.

Phượng mẫu Thịnh Vương hướng về Gia Hỷ, ánh lên tia nhìn ám áp sâu thẳm!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Đông Cung Sinh Loạn (Trung)

Thịnh Vương thoải mái uống ba chén rượu lớn rót đầy, mắt liền có chút tơ máu. Vĩnh Nguyên Đế ha hả cười, cho hắn ngồi xuống, trong tiệc vì một màn vừa rồi càng vui vẻ náo nhiệt.

Lúc này, bên ngoài có tiếng thông tri:

"Thái tử điện hạ đến!"

Vĩnh Nguyên Đế cau mày, ngoài sảnh, bóng áo vàng kim nhạt tiến vào. Thái tử gầy rộc, thân hình như chui trong bộ triều phục rộng thùng thình, thần trí mơ mơ màng màng, hai mắt vô định không rõ đồng tử.

- Tham kiến phụ hoàng!

Vĩnh Nguyên Đế nén giận, đã đến đại yến trẻ như vậy, lại còn đem theo bộ dạng này, nếu ngày thường hắn đã bị trách phạt, nhưng hôm nay dù sao cũng vì hắn chọn ra Thái tử phi, nên qua quyết để hắn ngồi xuống.

Thái tử đến cạnh Huy Quận công, lộ độ muốn ngủ, đôi chút lại ngáp dài một mồi. Bên dưới đã có người muốn dâng lên tài nghệ. Gia Hỷ như mọi khi nhắm chán dự tiệc, cảm giác có một đôi mắt chăm chú nhìn mình, nâng ngẩng đầu tìm kiếm, liền phát hiện Thịnh Vương. Nụ cười của hắn còn rực rỡ hơn dương quang mùa xuân, khiến người khác chói mắt.

Phía trên cao Vĩnh Nguyên Đế vỗ tay, Gia Hỷ nhìn lên, người đang mặc vũ y xanh biếc không ai khác chính là Tiên Vu Hạnh Đào. Tây Định Vương mỉm cười đứng dậy:

- Phụ hoàng, Tiên Vu cô nương là nghệ nhân Vương phi, hôm nay vì chúc mừng Đại Hoàng tì tìm được lang quân như ý liền đưa nàng vào cung góp vui!

Vĩnh Nguyên Đế gật đầu cười, ban thưởng hậu hĩnh. Thái tử cũng lên tiếng khen ngợi:

- Đáng vóc yếu điệu, dung mạo xuất chúng, coi như cũng là tiên hạc giữa bầy gà! Người Tây Định Vương phi thật tốt!

Tây Định Vương lại ha hả cười, phát phát tay:

- Nếu Thái tử vừa mắt, người làm Hoàng đệ này liền tặng Thái tử vậy! Nàng cái gì cũng không giỏi, chỉ có ca múa là xuất sắc, mong điện hạ không chê!

Thái tử giữa đại sảnh, nhìn nhiên đánh phải nhận người, Gia Hỷ thoáng thấy gương mặt cứng đờ chúc mừng của Huy Quận công. Đây chính là li gián, rõ ràng Huy Quận công cùng Tiên Vu Hạnh Đào có tư tình, nay nàng ta lại bị tặng đến Đông cung. Lòng Huy Quận công không có biến thật không đúng, mối quan hệ giữa huynh đệ họ sẽ thực sự thay đổi.

Gia Hỷ ghé tai Bối Lan:

- Ta muốn đi tịnh phòng!

Bối Lan thì lễ một cái, diu nâng ra ngoài, vòng vèo mấy đoạn hành lang, Gia Hỷ phản phó:

- Em đứng đây, qua chỗ rẽ chính là Tịnh phòng, ta vào xong sẽ ra ngay.

Gia Hỷ khuất nhanh sau đoạn gấp khúc, lúc này một cung nữ đã đứng đó đợi. Gia Hỷ vui mừng khẽ gọi:

- Vĩnh Đan!

Vĩnh Đan vội vàng quỳ xuống, khoe mắt cũng rơm rớm:

- Nó tì tham kiến tiểu thư!

Gia Hỷ ôm lấy nâng ta, thân hình cũng không gầy đi, thờ phào nhẹ nhõm:

- Tốt rồi! Tốt rồi!

- Tiểu thư có khỏe không, Bối Lan có chuyển tâm hầu hạ người?

Gia Hỷ gật đầu, qua loa vài chuyện đại khái Hà ma ma đã mất, Hàn thị cùng Mẫn thị đều chết cả. Nàng nhìn lên gò má lấm tẩm đốm nâu của Vĩnh Đan, hơi thắc mắc:

- Gương mặt em làm sao thế?

Vĩnh Đan cười cười:

- Thái tử luôn chê những ai có làn da xấu xí, em như vậy mới khiến hắn không chạm đến được!

Như coi bỏ tâm tình, Gia Hỷ tiếp tục:

- Thái tử hình như đang bị ốm? Là em làm?

Vĩnh Đan bủn mủi, khoe mắt lóe lên chút vui vẻ:

- Không phải ốm, Thái tử nghe theo lời em say mê hạt Cát Đằng* cùng hoa Khổ Ngải*, ngày thường lại tham lam nữ sắc, dùng rất nhiều hoàn đan trợ giúp chuyện ấy, nên sao có thể khỏe mạnh!

Gia Hỷ nắm lấy tay Vĩnh Đan, gật đầu:

- Em bảo trọng tính mạng! Đừng quá mạo hiểm! Ta phải đi rồi!

Lúc này, trong đại yến, Vĩnh Nguyên Đế vô tình nói, lại khiến các Hoàng tử không ngừng lo lắng:

- Trẫm thấy Thái nhi tuổi càng đã lớn, nên định ban tước lập phi cho hắn!

Thất Hoàng tử liền hành lễ:

- Tạ phụ hoàng quan tâm!

Giang Đức phi che miệng cười, nhưng trong mắt tràn đầy trầm mặc. Thất Hoàng tử được có tước phong trong người, kẻ làm mẹ phải vui mừng mới đúng, nhưng đi đất phong vạn dặm xa xôi có thể cả đời không thấy được mặt nhi tử mình.

Vĩnh Nguyên Đế lại nhìn Châu Lệ phi:

- Hay là phong cho Cửu nhi trước? Phong làm Hộ Biên Vương đi! Ban phi đệ ở kinh thành, đất phong quyết định sau!

Châu Lệ phi sững sốt, đứng dậy quên cả tạ ơn. Phía dưới mấy Hoàng tử cũng nghẹn họng không nói được gì. Chỉ một câu vui vẻ giữa tiệc, Cửu Hoàng tử liền có tước vị.

Châu Lệ phi dập đầu, phía dưới cũng phải hành lễ:

- Hoàng thượng nhân từ!

Thịnh Vương càng rót rượu uống, Hộ Biên Vương tuy không bằng cửa hán tước vị, có điều Châu - Đông hai gia tộc liên kết, Cửu Hoàng tử có thực quyền, con đường lên ngôi của Thịnh Vương dễ dàng hơn bao giờ hết.

Bấy giờ Giang Đức phi mới nồn nồn trong lòng, đáng lẽ nhi tử nàng phải được phong trước mới phải. Giang Đức phi yếu điệu nâng chén:

- Hoàng thượng, còn chung thân đại sự Thái nhi a!

Tuyên Quý phi dịu dàng cười, như là đưa ra nhân tuyển:

- Hòa Hiếu Quận chúa vừa độ tuổi thích hợp!

Hoàng thượng cười đùa:

- Chuẩn! Đại Hoàng tì chỉ có một nữ nhi này, cướp đi phải có đền bù! Xem nào...

Hòa Hiếu Quận chúa cùng Thái Hoàng tử tiếng ra sảnh tạ ơn, gương mặt nàng ta phụng phịu thấy rõ. Nhưng sấm sét mưa móc đều là thiên ân, đồng ý hay không cũng phải chấp nhận.

Vĩnh Nguyên Đế gật đầu:

- Xem ra rất đẹp đôi đi, thế này vậy, Gia Lăng Quốc còn trống, cứ ban cho Thái nhi!

Giăng Đức phi quý phịch một tiếng, vội vã tạ ơn như sợ Hoàng thượng rút lại. Gia Hỷ lướt qua một loạt các Hoàng tử, ai nấy đều ngưng trọng nặng nề. Gia Lăng và Song Điều là hai phụ quốc của Đại Quốc. Được ban đất phong nơi này chính là làm Vua cát cứ một phương. Vĩnh Nguyên Đế tin tưởng Thái Hoàng tử đến bậc nào mà dám đưa hân đến một nơi trọng yếu như vậy.

Yến hội về sau vì những sự kiện dồn dập mà không còn phần khởi, thêm độ nửa canh giờ thì tàn tiệc. Ai nấy đều lục đục ra về. Gia Hỷ tìm kiếm Phùng Bạch Thảo, mãi không thấy đâu, nàng có chút lo lắng, không phải đã đắc tội quý nhân nào rồi chứ.

Vòng ra đoạn khách phòng dùng để người đến dự yến thay áo, tất cả các cửa đều đóng chặt. Bắt đầu đi, nàng đành phải dừng trạm dục một lỗ nhỏ qua giấy dán nhìn vào. Hai phòng đầu tiên đúng thật không có ai. Phòng thứ ba, là Thái tử, căn phòng sạch sẽ khôi, Gia Hỷ kinh hoàng, đúng như Vĩnh Đan nói, hân đã là một con nghiện, đến mức trong cảm cung còn dám đặt bàn đèn!

Một bàn tay đặt lên vai nàng, Gia Hỷ giật nảy người quay lại, mồ hôi lạnh nhỏ từng giọt, ánh mắt Thịnh Vương hơi khó hiểu nhìn nàng:

- Đang xem trộm xuân cung đồ sống?

Gia Hỷ dò lưng đôi má, cúi mặt bối rối:

- Điện hạ, ta...ta...đi tìm muội muội!

Thịnh Vương cười cười, người hân hương nược nồng đậm, khi nãy vốn hân uống chẳng ít, đôi mắt đã phẫm hồng:

- Muốn tìm nàng ta phải kiếm được Từ Hoàng đệ đã!

Gia Hỷ thờ dài, Phùng Bạch Thảo lần này thật sự muốn trèo lên người kẻ bắt kham như Tây Định Vương sao.

- Điện hạ có biết Tây Định Vương đang ở đâu? Đã trễ thế này!

Thịnh Vương nắm lấy tay Gia Hỷ nhanh chóng kéo nàng đi một đường, thẳng đến bãi xe ngựa. Bấy giờ khách nhân đã ra về gần hết. Trong góc cuối cùng, là xe song mã Tây Định Vương phủ với gia huy Hoàng tộc nổi bật. Nàng nghi ngờ nhìn Thịnh Vương tiến đến gần.

Bên trong xe ngựa là những tràng cười đùa dung tục, tiếng nữ tử là lời mời gọi, âm thanh nam nhân khàn khàn dục tình. Gia Hỷ che miệng lùi lại, vòng ra xa.

Thịnh Vương cười cười:

- Có cần bản Vương giúp nàng gọi muội muội?

Gia Hỷ đến xe ngựa Phùng phủ, lắc đầu:

- Muội ấy tự tạo phúc phần, ta không nên ngăn cản. Điện hạ ở lại, ta đi trước!

Bàn tay ấm áp Thịnh Vương đột ngột kéo nàng lại, giọng nói bi ai tội độ:

- Hỷ nhi, nàng giận ta?

Gia Hỷ không rút ra được, thấp giọng:

- Vương gia đưa giải được đến, ta còn chưa kịp tạ ơn! Nói gì đến giận!

Thịnh Vương trầm giọng, âm thanh sâu thẳm nơi lồng ngực truyền ra:

- Hỷ nhi, nàng đừng tự dối mình! Có yêu mới có hận! Là nàng yêu bản Vương có đúng không?

- Vương gia! Ta không...

- Nếu không, nàng đã có thể già đến Thành Vương phủ, nếu nàng nỡ muốn già, chodưới cóCẩmThành, hân cũng sẽ nỡ có nàng về! Là nàng không kiên tâm!

Thịnh Vương càng thống thiết, bàn tay đưa lên trời cay độc thề:

- Bản Vương đã nói rất nhiều lần, bản Vương yêu nàng! Hoàn Nhan Viên Thuuyết ta chỉ yêu một mình Phùng Gia Hỷ nàng! Đến chết không đổi!

Gia Hỷ kinh hi, trong lồng không rõ buồn vui, nàng che miệng Thịnh Vương:

- Điện hạ! Xin đừng nói lời không may mắn!

Thịnh Vương nắm lấy hai tay nàng, ánh mắt áp áp mang theo hy vọng:

- Nàng là đồng ý đúng không? Nàng tin bản Vương?

Gia Hỷ không rõ lắc đầu hay gật đầu, cứ đứng đó, đôi má đỏ ửng đến tận tai. Cả người nàng nóng như có thể phát ra lửa.

Gia Hỷ khẽ kháng:

- Điện hạ! Ta đi đây...

- Ta đã dạy nàng, gọi ta là Lăng Mặc!

Gia Hỷ cau đôi mày ngọc, cắn môi:

- Lăng Mặc!

Thịnh Vương sung sướng cười, chỉ cần nàng dành cho hân một ánh mắt, hân liền nguyện vì nàng mà chết đi. Nhìn theo bóng xe ngựa nàng ếc lư trong chấp tẩu, liền nghe lòng dâng lên nỗi nao mãnh liệt.

Mặt Viên từ sau tiến đến, chấp tay:

- Chủ nhân, Vương phi hạ sinh rồi! Là tiểu nam hài!

Thịnh Vương khẽ nhếch môi, tà áo tím bay trong ánh sáng cuối ngày mờ nhạt:

- Hạ thủ đi, nàng ta cũng cầu mong được chết!

Mặt Viên hơi tức nuối, dù gì Bạch Cẩm Chúc hầu hạ dưới thân hân đã quen, nhưng ý nghĩ đó cũng chỉ xuất hiện thoáng qua.

- Vương gia, Hoàng Hậu đã đưa một ít số sách của Thái tử đến! Nhưng vì này Thành Vương đắm nhân, chúng ta sao lại tón công giúp đỡ?

Thịnh Vương nhún nhát biểu tình:

- Kê thù cũ kẻ thù là bạn! Cả hân và bản Vương đều muốn hạ bệ Thái tử!

Aida, đang gaitrảcta ngược namchínhmà, hồixưa ta hỏicác nàngđềuvotate ngược namchính, nêngiờtaviếtxongbản thảo khôngthayđổichợcdầu!

Dù sao các nàngcũngbiếtkết sêHE, Thành Vương mớncóđợcnghivàng và mỷnhân thì phải tráiquamuôn vàn khôkhảnhách thức chứ! Nếu đơngiànsaocóthểthắngThịnhVương được!

Nhânviậtkhông chết nhảm đâu, tuyềncửnhvậphựchínhđềucókếtráthoptinhhoplý, nên đứng thấp thòm lonhânvật mình thích chếtbấđắcýtừ!

Chương 102: Đông Cung Sinh Loạn (Hạ)

Thẳng thêm một tháng nữa, bên Thịnh Vương phủ phát thiệp mời tiệc đầy tháng của tiểu Thế tử. Thiệp mời chỉ gửi đến cáo mệnh phu nhân quan lại từ Nhị phẩm trở lên, cùng Hoàng thân quốc thích cùng phẩm, bên Phùng phủ nếu tính có tư cách nhất chính là Phùng Đại lão gia, có điều Hàn thị vừa mất, hiện tại ông vẫn chưa cưới kẻ thế. Nên với cái tiệc này, Phùng gia liền im hơi lặng tiếng.

Thế nhưng sáng ngày ra, Phùng Bạch Thảo đã chạy đến viện Gia Hỷ làm loạn. Bối Lan đứng chặn trước cửa, Gia Hỷ nằm nghiêng trên tháp vốn không muốn tiếp chuyện. Nàng thực chán ghét Bát muội này.

Bối Lan đám dẫn một hồi không đuổi được, lại khiến Phùng Bạch Thảo ô ô khóc, Gia Hỷ cau mày, đành phát tay cho vào.

Phùng Bạch Thảo khóc như chết cha mất mẹ, uất ức:

- Tì tì, cứu muội!...muội...là...hoài...thai!

Gia Hỷ hỏi hột, đã có gan trèo lên người Tây Định Vương, sao hiện tại không đến tận phủ hấn đòi công đạo. Ngày xưa Phùng Gia Hòa còn được một cái Cơ thiếp ở Thịnh Vương phủ cơ mà!

- Vốn muội đã biết trước chuyện này không có kết cục tốt đẹp! Từ muội đã là một vết xe đổ, không ngờ muội cái tốt không theo cái xấu lại học! Hiện tại còn muốn ta làm thế nào?

Phùng Bạch Thảo quệt ngang nước mắt:

- Tì, tì để muội gặp được Tây Định Vương! Vương gia gặp muội sẽ nhớ đến muội!

Gia Hỷ thực buồn cười, Tây Định Vương thân là Tướng quân chinh chiến sa trường, hấn không ở lâu lại kinh thành, thừa dịp này nếu Phùng Bạch Thảo lôi kéo được chút tâm hấn thì may ra mới có danh phận.

- Bát muội, tuy ta là Huyện chúa nhưng cùng Tây Định Vương không hề thân cận, làm sao giúp muội được?

Phùng Bạch Thảo càng thể thảm khóc. Gia Hỷ không vì nàng ta mà cảm động, nhưng Ngũ gia một đời đã quá nhiều bất hạnh, có nhi nữ thế này, nàng liền không đành lòng.

- Bối Lan, chuẩn bị lễ vật đưa đến Thịnh Vương phủ mừng Thế tử ra đời!

Gia Hỷ xoa xoa mi tâm, mọi chuyện dồn dập nặng nề. Giữa trưa, Thịnh Vương phủ thật sự đưa thiệp mời đến, Mật Viện hộ tống xe ngựa đón Gia Hỷ đi. Nhờ đó, Phùng Bạch Thảo cũng theo chân nàng. Gia Hỷ chỉ mong Tây Định Vương tính cách thất thường đó có một ngày hôm nay.

Gia Hỷ nhìn ma ma bế tiểu Thế tử, đưa trẻ tuy bự bẫm đáng yêu, nhưng không có nét nào giống Thịnh Vương, dù vậy hấn vẫn đang đi nhận rượu chúc tụng từ mọi người. Gia Hỷ nhìn lên án thư bày biện phía trước có một đạo thánh chỉ sáng loáng. Dễ hiểu là Hoàng thượng ban thưởng từ sớm.

Thịnh Vương nhác thấy bóng mỹ nhân liền cố tìm cách len ra khỏi đám người đông đúc, tươi cười ôn nhu:

- Nàng có việc gì gấp?

- Ta muốn tìm Tây Định Vương!

Thịnh Vương cúi mặt, mi mắt hơi rung động:

- Không cho nghĩ về nam nhân khác!

Gia Hỷ hừ nhẹ xoay người đi, Thịnh Vương liền hốt hoảng:

- Được rồi, được rồi! Từ Hoàng đệ đang đứng bên kia, phía ngoài hành lang, thấy không?

Gia Hỷ mỉm cười gật đầu, kéo tay Phùng Bạch Thảo đến đó, nâng giúp sức đến độ này coi như đã là quá mức, còn lại tự dựa vào năng lực nàng ta vậy. Tây Định Vương đứng cạnh Thành Vương, cả hai nhỏ to bản lùn, vừa thấy Phùng Bạch Thảo, Tây Định Vương ôm đầu rên rì. Hoàn Nhan Viên Hạo lắc đầu, hướng mắt về phía Gia Hỷ đang đứng.

Nữ nhân xiêm y xanh nhạt thanh thuần, có lẽ vì vội vã đi mà không điểm trang nhiều, nàng tựa người vào cột gỗ son son, thần nhiên như không. Hoàn Nhan Viên Hạo thờ dài, cố lảng tránh ánh mắt nơi khác, nếu như ngày đó bất chấp lời mẩu phi nạp nàng vào Vương phủ, hấn giờ đã không ở đây tức nuối. Cơ hội nàng dành cho hấn chỉ duy nhất một lần, thế nhưng hấn liền đánh mất.

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn từ y Thịnh Vương đến cạnh Gia Hỷ cười nói, lòng đau thêm một chút, cồn cào như vừa uống rượu mạnh, hấn nằng ly trong tay cạn sạch. Hấn nghĩ không sai, nàng là động tâm với Thịnh Vương!

Bên ngoài dâng lên chuỗi ồn ào, Thành Vương cau mày đi đến, lúc này, các Hoàng tử đều đang trầm trở khen ngợi một lễ vật đưa tới muộn.

Giữa sân rộng bày một phản ngọc bích dài hai tác sáu, rộng ngang mặt bàn, nghe nói trong bóng tối liền phát ra ánh sáng. Phản ngọc đẹp đến chói mắt, hiển nhiên thu hút sự chú ý không ít người.

Huy Quận Công cười cười:

- Nhị Hoàng huynh thật có nhã hứng, bỏ một số tiền lớn như vậy...

Thịnh Vương lắc đầu, nhàn nhạt:

- Đây là quà đầy tháng của tiểu Thế tử. Bản Vương thấy hợp mắt nên đem ra cho mọi người cùng chiêm ngưỡng!

Huy Quận công bắt vào nhọc nhằn:

- Xem ra viên quan đó cũng phóng khoáng, bỏ ngàn vàng tìm báu vật để đưa đến Vương phủ. Trên đời không có món hàng nào không trả giá...

Tây Định Vương sờ vào khối ngọc:

- Thật ấm, thích hợp trẻ con nắm. Viên quan kia có lòng!

Thành Vương ý vị thâm trường nhìn phản ngọc vạn kim khó cầu này. Mọi kẻ nhếch lên, quả quý trọng độ này, nếu Thịnh Vương dám đem ra mà không sợ bị người tố giác tham ô thì chính là có ngụ ý! Hiện tại Thái tử đã vào vòng nghi vấn của Hoàng thượng, không chừng, Thịnh Vương đang muốn té nước theo mưa!

Gia Hỷ loáng thoáng nhìn thấy Phùng Bạch Thảo đã bám được theo Tây Định Vương thì định quay về, lại thấy một nha hoàn đến trước mặt phúc thán:

- Huyện chúa, Trắc phi có lời mời!

Sở Hồng Vi vốn cũng năng không quen thuộc, đột ngột muốn gặp liền có chút không thoải mái. Gia Hỷ nhẹ bước dọc hành lang, về phía hậu viện. Đây là lần đầu tiên nàng bước vào hậu viện Thịnh Vương phủ, thẳng tui, hoa nở rực rỡ, mẫu đơn tràn ngập khắp chốn, năng ngạc nhiên:

- Là vị nào trong phủ yêu thích mẫu đơn?

Nha hoàn phía trước có ý cười:

- Là điện hạ!

Sở Hồng Vi đang nhìn tiểu thế tử trong nôi, ba bốn ma ma bên cạnh túc trực pha sữa. Gia Hỷ cau mày, ở cổ đại nữ nhân quyền quý thường không nuôi con bằng sữa mẹ. Gia Hỷ nhìn đứa bé đỏ hỏn trong nôi hóp hóp không khi liền đau lòng tội nghiệp.

Sở Hồng Vi tươi cười tiếp đón, nắm lấy tay Gia Hỷ vô cùng niềm nở:

- Huyện chúa ngồi đi! Người đầu, dâng Thiết Quan Âm mùa xuân năm nay lên!

Gia Hỷ thu biểu cảm Sở Hồng Vi vào trong mắt, không trách được Thịnh Vương tin tưởng giao cho nàng ta quản gia vụ, bề ngoài luôn tươi cười, gặp khách nhân mười phần vồn vã, nhưng mỗi khi hạ lệnh kẻ dưới liền sắc lạnh trông mắt.

- Trắc phi mời ta đến đây là có gì?

Sở Hồng Vi ôm đũa nhỏ đến cạnh nàng, lại phát tay để toàn bộ người lui:

- Huyền chúa tỉnh mắt, nhìn xem đũa bé là giống ai a?

Gia Hỷ hơi nghi hoặc, ban đầu liếc sơ qua, liền không giống Thịnh Vương, giờ chăm chú so sánh, càng không thấy giống cả Bạch Cẩm Chúc!

- Ta thật không nhận ra được, trẻ con lên mỗi ngày một khuôn mặt!

Sở Hồng Vi cả cười, sau mới úp úp mở mở:

- Ta lại thấy giống Lữ Định Ân công tử!

Gia Hỷ cả kinh nhìn Sở Hồng Vi:

- Trắc phi đừng nên nói vậy, ảnh hưởng thanh danh Vương phi!

Sở Hồng Vi dụ dằng nắm lấy tay Gia Hỷ:

- Đi theo ta!

Chỉ cách có mấy khoảng sân, là một viện nhỏ, bên ngoài cảnh sắc cũng không tệ, nhưng thoáng qua liền biết, nơi này từ lâu đã không có người ở. Gia Hỷ đứng trước cửa, liền thấy Bạch Cẩm Chúc xanh xao nằm trên giường nhỏ, xung quanh nàng, không người chăm sóc, không đầu hiệu gì của việc một Vương phi vui mừng vừa hạ sinh tiểu Thế tử!

Hơi thở Bạch Cẩm Chúc vô cùng yếu ớt, dù ngày trước Gia Hỷ cùng nàng ta có vô vàn xích mích, thậm chí còn muốn đâm chết nàng dưới hồ sen, nhưng hiện tại chứng kiến một cảnh này, nàng liền mềm lòng rơi nước mắt:

- Vương phi! Sao lại thế này?

Bạch Cẩm Chúc nghe tiếng gọi, mở mắt, nhoeo miệng cười, rồi lại xoay lưng vào trong. Có lẽ vì đã nằm một chỗ lâu, lưng nàng ta đầy vết lõm loét. Đũa nhỏ trên tay Sở Hồng Vi thấy mẫu thân thì nga nga khóc lóc. Sở Hồng Vi vội vã kéo tay Gia Hỷ:

- Đi thôi, tránh để Vương gia phát hiện ra!

Gia Hỷ che miệng, trong mắt đã có chút kinh hoàng:

- Mục đích Trắc phi đưa ta đến đây để làm gì?

Sở Hồng Vi bước đi bên cạnh nàng, tay đóng đũa tiểu hải tử ru ngủ, thấp giọng:

- Vì ta biết Huyền chúa đang muốn bước vào Vương phủ! Bạch thị tử ngày sinh mỗi bữa đều dùng hai chỉ thuốc độc hại thân thể, qua hơn một tháng cũng đã sắp chết. Nếu chỉ để Huyền chúa trở thành Vương phi mà điện hạ chia là một đôi mẫu tử, Huyền chúa có chút nào ấy này?

Gia Hỷ sống lại, sắc mặt thoáng trắng bệch:

- Lãng Mặc không phải là loại người như vậy! Ta cũng chưa từng muốn trở thành Vương phi!

Không phải ở hiện đại đều tìm hiểu lâu dài rồi mới đi đến hôn nhân hay sao. Nàng không muốn gấp gáp, càng không thể gấp gáp.

Sở Hồng Vi khẽ cười:

- Huyền chúa nghĩ điện hạ nhân hậu ngọt ngào như chính những lời ngài ấy hứa hẹn sao? So về tàn độc tuyệt tình, điện hạ có lẽ chỉ thua phụ hoàng mình thôi!

Gia Hỷ im lặng, Sở Hồng Vi vào hầu Thịnh Vương từ lúc hần còn là một Hoàng tử ở Cẩm Thành, sau nàng ta lại theo đến đất phong, khi lập phủ ở Kinh Thành, Sở Hồng Vi cũng được Thịnh Vương đón về quản trạch. Nếu nói về hiền, Sở Hồng Vi chắc chắn phải hiểu rõ Thịnh Vương hơn nàng.

Sở Hồng Vi biết Gia Hỷ chưa kịp tiêu hóa hết lời mình nói:

- Huyền chúa nhìn đũa trẻ này xem, khẳng định sẽ không sống quá ba tuổi, đã không phải là con của điện hạ, càng lớn lên càng giống người khác đích xác là mối họa! Một đũa trẻ điện hạ cũng có thể nhẫn tâm! Huống hồ gì là...

Gia Hỷ vẫn bàng hoàng, Sở Hồng Vi cũng không nói nữa, cho ti nữ đưa nàng ra về, lại bồi thêm một câu:

- Bạch thị là Vương phi, nhưng có lẽ chỉ mình ta biết, để lấy tâm ý thuộc hạ, Vương gia liền cho nàng đem thân bồi dưỡng người dưới! Đũa trẻ này sinh ra giúp Vương gia lấy lại cơ đồ, hết trách nhiệm thì không được phép tiếp tục sống nữa!

Gia Hỷ đi đã thật xa, vẫn nghe tiếng tiểu hải tử oa oa đòi ăn, lòng liền trống rỗng.

Buổi tối.

Thành Vương phủ.

Hoàn Nhan Viên Hạo vẫn mắt mãi đọc sổ sách lưu cữu nhiều năm ở Hộ Bộ. Hần chăm chú kiến tri không chỉ vì ngôi vị trụ quân, mà còn bởi vạn dân thiên hạ, mất một phần muối, là mất đi một phần máu mủ của bá tánh.

Triệu Tử Đoan lẳng lẳng đem trà nóng vào, nhìn mở hỗn độn trên bàn thuận tay lấy một cuốn, nhưng lại không đủ nhẫn nại đọc hết. Hoàn Nhan Viên Hạo nhấp môi Long Tỉnh, nghe hơi ẩm trôi vào cổ, lòng nhẹ đi một chút:

- Tình hình Mi Châu thế nào rồi?

Triệu Tử Đoan gật đầu:

- Không có gì bất trắc, binh nhĩ yên ổn tập luyện, không ai có thể phát hiện, càng không có bằng chứng tố giác! Sáng nay huynh muội...à...phu thê Phùng Hậu đã lên đường rồi, xem ra cái chết của mẫu thân hần không tác động đến quá nhiều!

Hoàn Nhan Viên Hạo lại tiếp tục công việc, Triệu Tử Đoan quạt ngọc chặn ngang công văn giấy tờ:

- Chủ nhân, người còn thông thái ở đây? Thực Trình Huyền chúa đã động tâm lên kẻ khác?

Hoàn Nhan Viên Hạo gạt tay Triệu Tử Đoan sang một bên, lại phê phê duyệt duyệt:

- Nàng yêu hần, bản Vương biết phải làm thế nào? Là nửa đêm chạy đến Phùng phủ tranh thủ tình cảm như Hoàn Nhan Viên Thuyết? Bản Vương chính là không thể làm những chuyện khuất tất như vậy được!

Triệu Tử Đoan không biết nói gì, chỉ đành than thở:

- So với ngồi với gạch thì người càng khổ khan hơn? Đừng nói là Huyền chúa, bất cứ nữ nhân nào trong thiên hạ này cũng sẽ không động tâm với người!

Hoàn Nhan Viên Hạo cả cười, bút vẫn không ngừng ghi chép:

- Người có biết phụ hoàng ngày trước cũng đột nhập khuê phòng nữ nhân, kết cục hiện tại người có thể nhìn ra rồi đấy, chính là cốt nhục tương tàn! Lòng yêu của Hoàn Nhan Viên Thuyết không kéo dài, chỉ mong nàng đủ sáng suốt!

Triệu Tử Đoan lắc đầu, mi dài khẽ rung:

- Lần này có thể Thịnh Vương thật lòng đối đãi với Huyền chúa, nếu không với bản tính ngạo mạn hần đã ép hôn nàng, trói lên kiểu hoa rước về phủ!

Bút lông trên tay Thành Vương đột ngột gãy đôi. Triệu Tử Đoan gạt mình, thần sắc cũng biến đổi.

- Vương gia, người nghỉ ngơi một chút đi! Chuyện Linh Tề, người tính thế nào?

Hoàn Nhan Viên Hạo xoay xoay đầu bút đã gãy:

- Giao nàng cho người toàn quyền quyết định, người còn muốn bản Vương phải làm gì?

- Chủ nhân!

Triệu Từ Đoàn thật vô lực khuyên nhủ, hẳn không thể hiểu nổi đoạn tâm tình giữa Thành Vương cùng Linh Tề. Có gì quan trọng đến mức khiến Thành Vương bỏ qua mọi nghi kỵ mà ưu ái một cung nữ phản bội đến mức này!

Triệu Từ Đoàn thấp giọng:

- Người cho rằng Thục Trinh Huyền chúa không đúng khi coi trọng tình cảm Thịnh Vương, vậy người có bao giờ thấy bản thân sai lầm đối đãi với Linh Tề chưa? Thuộc hạ có đầy đủ chứng cứ chứng minh nàng ta là người của Thịnh Vương phủ, chứng minh nàng ta nghe theo Thịnh Vương hạ độc Huyền chúa! Người còn chần chừ gì mà không ban ân tử!

Hoàn Nhan Viên Hạo nhắm mắt, mi tâm cau lại, hơi thở nặng nhọc vô cùng. Rất lâu sau mới nói:

- Năm ấy ở Mi Châu, bản Vương cứu người mạng, người cảm thấy thế nào?

Triệu Từ Đoàn một chân quỳ xuống, thật tâm trả lời:

- Thuộc hạ mang đại ơn trong lòng, tận lực trung thành với người!

Thành Vương gật đầu, tiếp tục:

- Nếu sau này, bản Vương trở thành một kẻ tàn độc vô lương thiên địa bất dung, người có còn trung thành?

- Thuộc hạ sẵn sàng chết vì người, không thay lòng đổi dạ, nếu người có hóa thành A Tu La thuộc hạ cũng nguyện phục tùng bên cạnh!

Thành Vương đỡ tay Triệu Từ Đoàn đứng dậy, chỉ vào bên cạnh ghế ngồi:

- Người đã hiểu rồi đấy, Linh Tề từng cứu bản Vương không chỉ một lần! Bây giờ chỉ cần nàng gả đi, bản Vương có thể thanh thản tâm nguyện, làm sao nói ban tử liền ban tử! Bản Vương không vì yêu nàng, không vì thích nàng, mà là vì báo ân, nếu không đến đáp ân huệ, người biết đâu không có kiếp sau để làm việc đó! Còn sau này, nàng vẫn không biết hướng thiện, người có thể tùy ý chém giết!

Triệu Từ Đoàn im lặng, vẫn cảm giác không thể hiểu nổi tâm tình chủ nhân mình.

- Điện hạ, người giống như đã từng chết một lần!

Hoàn Nhan Viên Hạo mỉm cười, gật đầu:

- Người nói đúng rồi đấy!

Triệu Từ Đoàn cho đó là một câu đùa, cũng không để tâm nữa, tạm thời cứ giam Linh Tề lại vậy!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Tước Bỏ Trữ Vị (Thượng)

Muốn lên ngôi, cách đơn giản nhất là đầu thai tốt, mệnh số sinh ra sẵn là con trưởng Hoàng hậu, nắm chắc mười phần được phong thành Thái tử. Bởi vậy, đa số Thái tử không có thực tài, dựa dẫm Đại thần triều đình là chủ yếu!

Thành Vương đơn giản phân tích, trong phòng hai hàng khách nhân lắng nghe, những người ngồi đây, nếu không phải quan hệ mật thiết cùng Trương gia, cũng là vây cánh Tuyên quý phi thiết lập, hoặc có những kẻ miễn mộ câu chuyện Thành Vương lấy nhân tâm thu phục lòng người, nấu nước tắm cho thuộc hạ mà tự mình tìm đến.

Tần Học sĩ vừa hơn ba mươi tuổi, tính cách ôn trọng cầu toàn, người này tuy có quan hệ họ hàng cùng Tần Dư Hoài - phu nhân Thành Vương phủ. Nhưng chưa một lần dựa dẫm tiến thân. Tần Học sĩ nghiêm cẩn lắng nghe Thành Vương nói. Bên cạnh ông, một nam nhân tuổi trẻ khí chất ngạo mạn phất phất quạt giấy, kẻ đó chính là Phan gia Tử Công tử, tài hoa có thừa, lại bất tận kỳ cương, vốn quen biết Phùng Hậu, cảm thấy Thành Vương ủng hộ mối tình phi luân đó thì trong lòng cảm phục, đầu quân đến đây làm gia thần trong phủ. Người này cũng chính là cháu trai được Phan Hiến phi yêu thích nhất.

Bên kia Triệu Từ Đoàn thần nhiên im lặng, Vương gia muốn thu phục bọn họ, hẳn liên lụy tâm một chút, nắm bắt biểu hiện, tránh để kẻ có hai lòng trà trộn vào. Ngồi bên trái Triệu Từ Đoàn, Thượng Quan Thị lang - Bàng nhân khoa cử năm rồi vừa mới nhậm chức Hộ Bộ nghiêm chỉnh gương mặt. Cuối cùng là Hồng Thất tiên sinh, một người không am hiểu gì về chính trị, nhưng lại thông thạo được thảo, từ Viêm Quốc gửi đến.

Tình vẻ gia thần gia tướng, coi như chỉ thiếu mỗi Long Điện Tướng quân đang an binh ở đất phong là không có mặt.

Hoàn Nhan Viên Hạo phất tay cho người đưa giấy tờ đến từng bản, bên trong ghi rõ tội trạng của Thái tử:

- Lần này xem ra Thịnh Vương không phá đám, cũng góp chút gió đẩy Thái tử ngã ngựa!

Phan Tử Công tử cười cười, đẩy bằng chứng ra một phía:

- Bao nhiêu đây cũng chưa đủ lấy mạng Đồng cung!

Thượng Quan Thị lang lắc đầu, tỏ vẻ không tán thành:

- Phan Công tử sai rồi, điện hạ chỉ muốn tước bỏ trữ vị của Thái tử mà thôi, không còn là Đồng cung, Thái tử nào đủ mưu lược để Đồng Sơn tái khởi?

Tần Học sĩ gật đầu:

- Điện hạ muốn lên ngôi, đầu tiên phải có đức! Nếu ra tay hạ sát Thái tử, tiếng xấu liền ngàn đời lưu lại!

Hoàn Nhan Viên Hạo thông thả uống trà, lại nói:

- Bản Vương sinh ra vốn không có lòng tranh, tất cả cũng chỉ vì vạn dân bá tánh, làm sao bản Vương nỡ lòng cùng huynh đệ thù thù cốt nhục tương tàn!

Bên dưới gia thần gật đầu tán thưởng, Triệu Từ Đoàn rút trong ngực áo ra một sổ con:

- Lại Đồng Tri, vốn là Tri Châu Đồng Châu, lần trước dâng lên Thịnh Vương phản ngọc bích giả trị liền thành. Tri Châu lương thương không nhiều, họ Lại có thể giàu có phú gia địch quốc, Đồng Châu là thủ phủ muối ăn toàn Đại Quốc. Họ Lại cũng là người của Thái tử, nay lại đầu quân sang Thịnh Vương, chính là đánh hơi được Thái tử đang bị điều tra!

Hoàn Nhan Viên Hạo nhận sổ, phản phò:

- Vậy chư vị giúp bản Vương điều tra thêm về người này, đủ chứng cứ liền đưa lên Hoàng thượng!

Gia thần quay về, Triệu Từ Đoàn nhìn theo nhân nhật cười:

- Chủ nhân thật tài tình! Đây việc khó nhằn nhất cho Thịnh Vương! Tránh bản tay mình!

Hoàn Nhan Viên Hạo vuốt phẳng vạt áo:

- Bản Vương không giết Thái tử, thì Hoàn Nhan Viên Thuyết cũng sẽ ra tay!

Tháng năm, Hòa Cát Đại Công chúa chính thức hòa thân sang Viêm Quốc. Viêm Quốc Vương Viêm Mục không ngại vạn dặm cầu mỹ nhân, đem theo kiệu hoa mười sáu bảo mã đến Đại Quốc rước tân nương.

Đại Công chúa tước hiệu Hoàng Nhất Công chúa, cao hơn hết tất cả ti muội đều chỉ là Vương Thành Công chúa. Bởi vì đại hôn long trọng, nên toàn bộ nữ tử hoàng thân quốc thích đều bầu bạn Công chúa tại Hoàng cung Cẩm Thành.

Gia Hỷ từ sáng sớm phải mặc lễ phục từ Hoàng cung đưa ra, lễ phục đó tươi, tinh xảo thù họa tiết hoa lá tươi tắn vô cùng. Nàng cùng mười khuê nữ khác đảm nhiệm việc bồi giả Đại Công chúa đến khi kiệu hoa ra khỏi Thần Đô.

Trong khuê phòng, Đại Công chúa giả ý thăm dò xinh đẹp tựa thiên tiên, nàng ngồi trước gương đồng, cung nữ ma ma mấy mươi người vây quanh trang điểm. Khuê các tiểu thư tuổi cưới xung quanh trò chuyện, náo nhiệt vui vẻ vô cùng.

Gia Hỷ nhắm không rời mắt hóa tiết phượng hoàng thêu trên khăn hỷ Đại Công chúa, thấy nàng chú ý, Đại Công chúa mới mở miệng ngọc:

- Thục Trinh Huyền chúa cũng đã mười bảy? Còn không mau xuất giá?

Xung quanh nữ tử che miệng cười, Gia Hỷ phúc thần:

- Thần nữ muốn noi theo Công chúa!

Đại Công chúa cả cười, khoe miệng son son tươi tắn:

- Nếu có một người yêu người thật tâm thật dạ, sinh tử không rời, thì đợi chờ bao nhiêu cũng đáng!

Đại Công chúa trẻ nãi như vậy mới xuất giá, liền trở thành Vương Hậu. Mà hậu cung Viêm Quốc còn chưa có một bóng phi tần nào. Là nữ nhân, mấy ai không mong ước bản thân được như vậy!

Bên ngoài thông tri cắt đứt màn ồn ào:

"Quý phi nương nương giá đáo!"

Tuyên Quý phi thanh lệ từng bước đi vào, tay được một công công đưa đỡ. Đi sau Tuyên Quý phi, Thành Vương một thân bạch y khí chất ngạo trời, ngạo nghễ kiêu bạc mỉm cười:

- Hoàng tử, đệ thật không muốn gả người đi đâu? Tên Viêm Mục đó, một phong thư cầu hôn liền muốn chiếm đệ nhất mỹ nhân Đại Quốc chúng ta!

Đại Công chúa bĩu môi, nét mặt tỏa ra hạnh phúc mỹ mẩn tốt cùng. Tuyên Quý phi dặn dò mấy câu, lại ừa nước mắt mà rời đi.

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn Gia Hỷ đang cúi mặt, hôm nay lễ phục tươi đỏ càng làm tôn thêm làn da trắng tựa đồ sứ, trong suốt tỏa sáng như pha lê của nàng, phá lệ điểm lệ, khiến người khác nhìn vào liền ngỡ ngàng, kinh diễm. Nàng không ngừng mặt, hẳn cũng không lên tiếng, rất nhanh liền rời cung Đại Công chúa.

Kiểu hoa đến chiều đã ra khỏi Thần Đô, nhưng dân chúng kinh thành vẫn mừng hôn lễ tận ba ngày. Thành Vương phủ mở tiệc rượu liên tục trước phủ, những ai qua lại bất kể kẻ đều có thể tự do ăn uống phủ phê. Dù gì Đại Công chúa quá hai mươi cũng mới gả đi, một lòng thủy chung đợi Viêm Quốc Vương làm nên đại nghiệp, giai thoại này sau đó liên tục mấy tháng được viết thành hí kịch diễn khắp mười mấy Châu phủ.

Thành Vương phủ đông như trẩy hội, đừng nói đến khách nhân qua đường, kể cả thị vệ cũng say mèm, tuy vậy Triệu Tử Đoàn ba ngày này một giọt rượu cũng không động, liền tục cử ám vệ giám sát toàn phủ.

Đến khuya người ngủ cùng, hẳn mới nhẹ nhõm ra đoạn hành lang quen thuộc thường thức mỹ tửu, bù lại mấy ngày vất vả không ngủ được. Lúc này, đoạn hành lang om om tối, trắng lên đến giữa ánh trời, trong xanh vời vọi, nguyệt quang khi tỏ khi mờ.

Trong lờ mờ bóng đêm ấy, một nữ nhân y phục thủy mặc chân trần không hài không vớ đang vui vẻ ca hát, tay ôm bình rượu lớn gấp đôi thân người nàng.

Triệu Tử Đoàn có chút kinh ngạc:

- Vương phi!

Hiên Liên Từ Tâm thân thể luôn âm hàn, nên dáng vóc liễu nhược yếu đuối vô cùng. Nàng thần nhiên nhìn hắn, đôi mắt long lanh đã phiếm hồng:

- Thiếu giám! Uống cùng bản phi nào!

Triệu Tử Đoàn nhếch môi, lắc đầu:

- Vương phi, tư lượng người có thể đến đâu?

Hiên Liên Từ Tâm cười lớn, đập mạnh bầu rượu xuống sàn, bình lớn như thế, bên trong lại trống rỗng:

- Bản phi đã một mình uống hết, còn ngại người sao? Bản phi treo giải, nếu có thể vượt được bản phi, liền thưởng trăm lượng vàng ròng!

Triệu Tử Đoàn dùng mũi hài nhắc một vò đầy ắp rượu dưới nền, hoa lệ động tác dốc vào miệng, hẳn thị sợ cái gì chứ, một nữ tử từ trời gả không chặt, ngang nhiên thách thức tư lượng hắn:

- Vương phi, đặc tội!

Hiên Liên Từ Tâm đứng thật ngẩn lỳ không say, không phải vì nàng luyện tập, mà vốn thân thể âm hàn, liền không chịu tác dụng của rượu quá nhiều.

Triệu Tử Đoàn nhìn Hiên Liên Từ Tâm đặt vò và rượu cạn lên hành lang, bản thân cảm thấy có chút mất mặt, liền tiếp tục uống. Cảnh vật xung quanh mờ hồ, dần lao đảo rồi cuối cùng chỉ còn dư hương men.

Hiên Liên Từ Tâm ngã khụy xuống, chân đi không vững, khắp người đều ửng hồng, nàng nhắm mắt:

- Bản phi không đi nổi?

Triệu Tử Đoàn tựa người vào cột gỗ, đắc thắng:

- Là ai thách thức ta chứ! Lưu Linh đâu, ta là muốn uống với cả ông!

Hiên Liên Từ Tâm càng cười loạn, giắt lấy vò rượu hẳn đang ôm trong ngực, tiếp tục uống. Nàng thật không vững, rượu không đổ vào miệng, mà trà từ cổ xuống lồng ngực, y phục ướt át dính chặt vào da, hơi men mị diễm tình tứ vô cùng. Nàng ngã người vào Triệu Tử Đoàn, cuồng loạn:

- Bản phi chưa say!

Triệu Tử Đoàn đầu óc không còn thanh tỉnh, xung quanh mọi thứ đã quay cuồng, ôm lấy nữ tử trong lòng ngực:

- Dám nói chưa say!

Hiên Liên Từ Tâm nghe nồng đậm hơi thở nam tính truyền đến, trong lòng lạnh lẽo lại đột ngột tràn trề hơi nóng, chân trần nàng chui vào y phục hắn ấm áp, càng kích thích nàng giữ chặt hắn hơn. Hiên Liên Từ Tâm u u mê mê:

- Người là ai?

Triệu Tử Đoàn cảm nhận đôi chân mỹ nhân nhỏ nhắn trong áo mình, thân mình yếu diệu dựa dẫm trơn mềm hơn rắn nước. Không tự chủ nâng cầm nàng ta lên, môi nồng kiêu ngạo ngậm lấy cánh môi non tơ bên dưới.

- Ta trông nàng thật sự rất quen thuộc!

Triệu Tử Đoàn biết, đây là lần đầu tiên nàng nhận thừa hoan, dĩ nhiên không chịu nổi một kẻ điên cuồng như hắn. Triệu Tử Đoàn đưa tay lên mũi, Hiên Liên Từ Tâm vẫn còn thờ. Hắn nhẹ nhàng tâm can, mặc lại y phục, lấy hoàn đan định khí nhét vào miệng nàng.

Mở sáng.

Ánh nắng len lỏi qua ô cửa sổ, Triệu Tử Đoàn nghe đầu đau nhức tột cùng, không lẽ nổi thần người, hẳn quơ tay trên bàn gỗ cạnh giường ngủ, mò mẫm được một đoản đao, liền phóng đao ngang nơi nằng chiếu, rèm cửa bị bung dây buộc mà hạ xuống.

Đầu óc quá tải, cổ họng khô rát. Triệu Tử Đoàn thật muốn có một ngụm nước, liếm qua làn môi nứt nẻ, hẳn lẽ thần đến bản trà, liền phát hiện điều bất thường.

Trên tay hắn, là máu!

Triệu Tử Đoàn nhìn lên giường, đệm bông trắng đầy vết máu, nữ nhân nằm cạnh có gương mặt không thể quen thuộc hơn. Hiên Liên Từ Tâm - Thành Vương phi!

Triệu Tử Đoàn vội vàng khoác trung y lên người, xúc chân lên, cảm giác của nhiều năm trước ùa về. Trên người Hiên Liên Từ Tâm ngang dọc vết dây thừng, thậm chí hiện tại, thật vẫn còn bị trói một kiểu dâm mỹ. Từng mảng tím xanh đầy vết ấn á, từng vết máu khô, khiến người khác trông thấy liền ghê sợ.

Triệu Tử Đoàn biết, đây là lần đầu tiên nàng nhận thừa hoan, dĩ nhiên không chịu nổi một kẻ điên cuồng như hắn. Triệu Tử Đoàn đưa tay lên mũi, Hiên Liên Từ Tâm vẫn còn thờ. Hắn nhẹ nhàng tâm can, mặc lại y phục, lấy hoàn đan định khí nhét vào miệng nàng.

Triệu Tử Đoàn ngắm mình trong nước ấm, sau lưng bóng rất đau móng tay mà Hiên Liên Từ Tâm gây nên. Triệu Tử Đoàn đối y phục đó thăm, đứng trước gương, vẻ mặt miễn nhiễm nhân gian yên hòa hiện ra, hẳn kẻ kháng điểm đầu chu sa giữa trần, lại là một hoạn quan yếu mị bản nam bán nữ.

Hắn bước dọc theo hành lang, tiến về thủ phòng. Người ta nói, cái gì quá cũng không tốt. Hắn là đại diện cho điều đó. Năm xưa ở Mạt Quốc, Triệu Tử Đoàn từng có một mối tình đẹp đến điên dại trên lưng ngựa, Mạt Quốc sống trên yên ngựa, người trung nguyên luôn gọi là man di. Nàng ta yêu hắn, hẳn cũng đáp lại đoạn tình ấy, chỉ là lần đầu tiên ăn ái, nữ nhân tội nghiệp kia không chịu nổi hung bạo tàn khốc dục tình mà gục chết trên người hắn.

Hôm nay, Triệu Tử Đan thật sự sợ bản thân sẽ gây ra bi kịch tương tự quá khứ. Trước giờ, nếu yêu quý ai, hắn cũng chỉ dừng lại ở đơn phương quan tâm. Sợ rằng tiến thêm một bước liền không kim lòng được.

Lần này tuy là không yêu nàng ta, nhưng tại sao trong con say hắn lại gây ra tội nghiệt! Cho dù Thành Vương không cần nàng, nhưng Thành Vương là chủ tử, hắn không thể ngang nhiên làm chuyện trái luân thường đạo lý như vậy!

Thành Vương vẫn như thường ngày, ngồi bên án thư đơn giản, đôi mắt nhìn Triệu Tử Đan đang bước vào có chút ôn nhu:

- Ngồi đi, năm nay Long Tinh vừa tiến cống, ngươi dùng thử!

Triệu Tử Đan nhẹ nhàng khép cánh cửa, quỳ phục xuống, đầu đặt trên cỏ:

- Điện hạ, xin người ban tử!

Bản đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Tước Bỏ Trữ Vị (Hạ)

Hoàn Nhan Viên Hạo không chút ngạc nhiên, vòng qua khỏi án thư cho từng lá trà vào ấm:

- Cũng không còn nóng, bản Vương giúp người pha lại!

Triệu Tử Đan càng nghe càng thấy hồ thẹn, nghẹn ngào thốt lên:

- Vương gia!

Thời gian chậm rãi từng khắc một, rất lâu sau thì mới pha xong, thơm lừng nghi ngút khói, Hoàn Nhan Viên Hạo tự nhiên hộp một ngụm:

- Bản Vương sẽ vì Hiền thị mà hạ thủ với người sao?

Triệu Tử Đan thấp phần kinh ngạc:

- Chủ nhân, người đã biết!

- Bản Vương vô tình đến tìm người...không muốn phá vỡ cảnh xuân...

Triệu Tử Đan lặng người, tâm tư biến chuyển đủ loại cảm xúc. Đột ngột rút trường kiếm đeo bên hông ra hết sức bình sinh đâm mạnh vào hạ bộ. Tách trà trong tay Thành Vương thoáng chốc bay đến, va vào cổ tay Triệu Tử Đan khiến lưỡi kiếm lệch hướng đâm sâu xuống mặt sàn.

Gương mặt Triệu Tử Đan vốn đã trắng, lại càng thêm bệch bạc. Thành Vương lạnh giọng:

- Nghĩ quẩn! Muốn tự cung? Bản Vương nếu thật sự dễ người trở thành hoạn quan, người liền không còn là nam nhân từ lâu rồi!

Triệu Tử Đan ai oán ngược lên, đôi mắt hẹp dài lưu ly chuyển động, môi đỏ tựa máu khó nhọc đáp lời:

- Chủ nhân, thuộc hạ không còn mặt mũi đối diện với người!

Thành Hầu ngồi lên bàn gỗ, thản nhiên kể chuyện:

- Năm xưa trong cung có một Thục phi họ La, người này là muội muội của La Đại Tướng quân, khai quốc công thần Vĩnh Nguyên Đế không may từ trần trước thời khắc lên ngôi cửu ngũ chỉ mấy ngày. Nàng ta ở hoàng cung bao nhiêu năm cũng không một lần động ý thị tẩm, phụ hoàng nể tình xưa nên chẳng bao giờ trách phạt nàng! Thế nhưng cuối cùng, nàng ta lại cùng Thập Thân Vương dấy đưa vượt tường! Vĩnh Nguyên Đế căm hận, liền ban án tử cho họ. Cũng có người nói rằng, cả hai được tha tội chết, chỉ bị đưa đi thật xa, cả đời không thể quay lại kinh thành!

Triệu Tử Đan lắng nghe, trong lòng cũng đã hiểu một phần. Hoàn Nhan Viên Hạo đỡ hắn dậy, giảng giải:

- Phụ hoàng có thể vì nữ nhân mà khiến Thập Thân Vương thân bại danh liệt không rõ sống chết, nhưng bản Vương không thể làm như vậy! Bản Vương coi Hiền Liên Tử Tâm như muội muội, coi người như huynh đệ, nếu cả hai lựa chọn nhau, bản Vương liền không so đo!

Triệu Tử Đan chân thật cảm động, trong lòng càng thêm bội phục chủ nhân:

- Thuộc hạ tạ Vương gia tha mạng! Thuộc hạ...xin người...đừng nên bạc đãi nàng!

Thành Vương ném sổ sách đến trước mặt hắn, cười cười:

- Giúp bản Vương xem qua một chút! Sau đó thì tìm nàng mà an ủi, nữ nhân dễ dàng ủy khuất!

Triệu Tử Đan cẩn thận giờ từng trang, nhìn nài đọc hết. Lúc này, bên ngoài có tiếng gõ cửa, một ám vệ tiến vào, chấp tay bẩm báo:

- Chủ nhân, bên Đông cung đã xảy ra chuyện! Huy Quận công đem đao đến truy sát Thái tử, nhưng đã bị Cẩm Vệ quân khống chế!

Hoàn Nhan Viên Hạo gạt đầu tiếp nhận:

- Hoàng thượng xử thế nào?

- Bãi toàn bộ quyền hành, kể cả tước vị Quận công!

Triệu Tử Đan cau mày, đầu chau sa càng thêm đỏ:

- Nguyên nhân là gì mà có thể khiến Hoàng thượng tức giận đến vậy?

Ấm vệ cúi mặt:

- Bẩm Thiếu giám, một vị cơ là Tiên Vu thị ở Đông cung vô cớ bị Thái tử ban cho đội thị vệ. Huy Quận công không rõ vì sao hay tin, liền xông vào Cẩm Thành giương đao cứu người, đòi giết cả Thái tử!

Triệu Tử Đan không rõ hi nộ, để ấm vệ lui đi, giọng nói mang theo ý cười:

- Tây Định Vương cũng không tệ, tìm ra một quân cờ hữu dụng đến bậc này!

Hoàn Nhan Viên Hạo nhắm mắt dưỡng thần, hạ lệnh:

- Khi nào thấy Huy Quận công, à không, Tam Hoàng tử hồi phủ thì mời đến gặp bản Vương.

Trưa.

Phùng phù.

Tháng năm oi nóng không tưởng, Gia Hỷ thông thả nhắm nháp một chút nước mơ chua lạnh, trong phòng đặt đầy bồn băng mát rượi, từ ngày vắng đi Hàn thị cùng Mẫn thị, trong phủ cứ thế thật yên bình, dễ chịu.

Có điều, cảm giác dễ chịu không kéo dài bao lâu, thì đã nghe âm ỉ xô xát, Bối Lan phát phát quạt sau lưng chủ tử, bĩu môi:

- Từ sáng sớm nó tí ã nghe Từ phu nhân kêu mát bạc, trong khi hôm qua Nhị thiếu đột nhiên niềnm nở sang thăm!

Gia Hỷ che miệng cười, cái tên hoàn khổ này dám trộm đồ của Từ phòng, Nguyễn thị nếu không chờ đến ba đôi tổ tông nhà mẹ hắn thì thật không phải! Bên ngoài rèm cửa lạnh lạnh tiếng động, nhác thấy bóng nam nhân, Gia Hỷ sửa lại thế ngồi, tươi cười:

- Thúc thúc!

Ngũ gia có chút gầy, gương mặt đa tình hơi hốc hác, hần mặc áo xám, mặt mũi tựa vào ghế:

- Hý nhi làm gì cứ làm, ta là chỉ muốn nghỉ ngơi một chút! Bên kia Bát ti nhi nhào lên đến một mệt!

Bối Lan đem thêm nước mơ cùng hoa quả ướp lạnh đặt trên bàn, Gia Hý nghe qua Ngũ gia nói cũng đoán được Tây Định Vương là không đồng ý nạp Phùng Bạch Tháo!

- Người dù sao cũng là gia thân dưới trướng hần, lẽ nào hần dám chối bỏ Bát muội?

Ngũ gia nhếch môi cười, đầu ngửa ra sau thoải mái:

- Hậu viện bên đó cũng loạn, Vương thị làm Vương phi bề ngoài thấy dịu dàng bao nhiêu thì bên trong nham hiểm bấy nhiêu và lại...

Ngũ gia thờ dãi không nói tiếp, hần nào có thể mở miệng, bảo rằng Tây Định Vương chê nữ nhi hần đã thất tiết từ trước. Thật đau đầu!

Gia Hý cau mày ngọc:

- Nhưng dù sao đi chăng nữa, là bề trên, Tây Định Vương phải cho người chút mặt mũi chứ!

Ngũ gia gắt đầu, im lặng, phò tá một người như thế, thật không đáng.

- Bấy giờ Bát ti nhi bụng cũng sắp lớn, không thể giấu giếm mãi được, ta định cho nó về thôn trang sinh, từ từ giải quyết! Nó là thứ xuất, cũng không gây điều tiếng gì!

Gia Hý cảm thấy vừa buồn cười vừa tội nghiệp, không hiểu tại sao giữa thời đại nam nhân nắm quyền sinh sát trong tay, thất tiết vượt tường đều có thể bị dìm nước chết, các nàng lại dám trối buộc đối phương bằng cách thức cực kì ngu xuẩn đó. Trong phủ, những ai không cầu dẫn nam nhân, hiện tại già đi hoàn toàn cao hơn, ví như Phùng Dạ Vãn là Trắc phi, Phùng Gia Hào cũng là Trắc phi.

Bên ngoài ồn ào đã dứt, Nguyên thị chửi đến môi miệng thì thôi, Nhị thiếu dù có lấy trộm thật hay không, Tam phòng chắc chắn không xuất một đồng bạc ra trả. Nam nhân bên ngoài bốn ba lo chuyện quốc gia đại sự, nữ tử trong phủ suốt ngày chỉ hơn thua nhau lòng già vô tội, thật nhàm chán.

Ngũ gia lại tiếp:

- Đại ti nhi không già đi, sợ không kịp.

Gia Hý hơi ngạc nhiên:

- Chết nữ tính đến ba năm nữa đã quá tuổi tuyên tử, có gì không kịp?

- Lão phu nhân sức khỏe suy kiệt đi nhiều, sợ không qua khỏi mùa đông này! Mấy hôm nay Tịch Dinh đều sang hầu hạ!

Gia Hý nhẹ lòng, đề tang ba năm, thật tốt, coi như không cần phải lấy chồng khi còn ở tuổi vị thành niên này.

- Nếu tổ mẫu khuất núi, thì có lẽ sẽ phản gia đi!

Ngũ gia gắt đầu, chỉ về hướng ồn ào vừa dứt kia:

- Tam phòng, tứ phòng hẳn nhiên bị đuổi khỏi phủ. Nhị ca không có thể từ, không có con cái, trước khi lập kế thế vẫn có thể ở lại, còn ta, thì Đại ca không thể ép đi được! Năm xưa tất cả tài sản Phùng phủ phụ thân đều viết giấy để lại cho ta, Đại ca lấy có ta là một tên hoàn khổ liên đứng ra quản lý! Nên không có tư cách đuổi ta đi!

Gia Hý tận hưởng mát mẻ, mỉm cười:

- Vậy thì tốt nhất Ngũ gia cứ ở đây, trò chuyện cùng chất nừ cho đỡ buồn, chất nừ còn lâu mới có thể già đi đây!

Bên ngoài có tiếng người đi vào, Bối Lan liền ra cửa, lát sau đem theo một giỏ lớn hoa quả:

- Thịnh Vương điện hạ gửi cái này cho người nếm thử! Là hoa quả miền nam!

Ngũ gia nghe hương thơm trái cây lảng vảng trong không khí, nhân nhật biểu hiện:

- Hý nhi tin rằng Thịnh Vương trong cuộc đoạt đích liền thắng?

Gia Hý chậm rãi lắc đầu, không khẳng định:

- Chất nừ làm gì đủ năng lực để tiên đoán, nhưng mà, không phải Thái tử đang tại vị Đồng cung!

Ngũ gia thấp giọng:

- Không đầy tháng này nữa, Đồng cung trừ vị kia sẽ không trụ được nữa! Khi đó chẳng phải Thành Vương cùng Thịnh Vương liên tục tiếp nghênh chiến. Lần trước thấy Hý nhi sắp già vào Thành Vương phủ, ta vẫn nghĩ con ủng hộ Thành Vương!

Gia Hý mỉm cười ôn nhu:

- Thật ra chất nừ không rõ ràng lập trường, chất nừ chỉ cầu muốn sống tốt đẹp!

Ngũ gia như vô tình nói:

- Yêu ai, bên ai không quan trọng. Được sống mới là cốt yếu. Nếu có thể sống sót, trái tim mới vì người đó mà nhưng nhớ được!

Đại triều mười lăm tháng sáu.

Thái Hòa điện.

Ngoại trừ tử chương chất kín mặt bàn, ngay dưới sân rồng kia, cũng đã đến năm, sáu quan viên tố tội Đồng cung Thái tử Hoàn Nhan Viên Mạo. Tội danh chủ yếu là tham ô thuế muối, thuế gạo số lượng hiện kim lên đến nhiều vạn lượng vàng, giết hại trung lương, kết bè kẻ đáng, bỏ trợ vấy cánh.

Vĩnh Nguyên Đế nghiêm trọng gương mặt nghe từng người một vạch tội, lại dằng dẩy đủ chứng cứ lên. Lần này miễn cần đến Hình Bộ, Thành Vương một mình quét sạch Đồng cung chẳng chút lưu tình.

Vĩnh Nguyên Đế trầm mặc:

- Tổ tông quy định, lập trừ quân liên lập đích mà không lập trưởng, lập trưởng chứ không lập thứ! Đồng cung hiện tại là đích trưởng tử, danh chính ngôn thuận!

Phía dưới có chút xôn xao. Một Ngự sử tiến lên:

- Hoàng thượng, người nói ngồi cần nhất là Đức, có Đức mới có thể thu phục lòng người, chỉ huy tướng sĩ, khiến vạn dân bá tánh tin theo! Cổ nhân truyền thụ có Đức liền thắng Tài! Thái tử vô đức vô tài, không nên giữ!

Thịnh Vương im lặng, chuyện này Ngũ Hoàng đế hẳn đã làm quá tốt, không cần hần phải tế nước theo mưa nữa. Nhìn sang phía đối diện, Thái tử vẫn đứng đó, nhưng gương mặt trắng bệch không huyết sắc, môi thâm lại, mắt đen hờn sâu không nói nên lời.

Hoàn Nhan Viên Hạo đứng cạnh Thịnh Vương, liền nghe hần thì thào vào tai:

- Bản vương biết hoàng đệ còn một lá bài tử! Xem ra đệ là sắp đưa ra?

Hoàn Nhan Viên Hạo khẽ nhếch môi, gấu cọt cười:

- Hoàng huynh cũng thích xem náo nhiệt!

Lúc này, bên ngoài có tiếng thông tri nổi lên:

"Tam Hoàng từ cầu kiến!"

Đúng thời gian bị phạt lại dám đến đại triều, bất chấp trừng phạt làm như vậy, chắc chắn là có việc quan trọng. Vĩnh Nguyên Đế siết tay, lần này xem ra trừ quân không phé không được.

Tam Hoàng từ tay nâng một khay gỗ đầy ắp sổ sách, quỳ giữa sân rồng, gương mặt không thiếu thù hận nhìn sang Thái tử:

- Phụ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

Vĩnh Nguyên Đế thờ dài:

- Người còn đang căm tức, sao lại dám chống lệnh!

Tam Hoàng từ lúc mới để khay gỗ ngang đầu:

- Nhi thần sợ rằng bản thân không đến liền không kịp. Giang sơn Đại Quốc liền không thể giao cho một kẻ bất tài vô đức như Hoàn Nhan Viên Mạo được!

Bên dưới nổi lên ồn ào, Quang Từ công công đem khay gỗ lên Vĩnh Nguyên Đế.

Tam Hoàng từ lại tiếp lời:

- Trong đó đầy đủ bằng chứng về việc Thái tử tham ô, từ tham những thuế muối đến nhận hối lộ quan viên, mỗi khoảng một đều rõ ràng ghi lại, có cả danh sách quan lại cùng Thái tử ăn chia ngân lượng. Hơn nữa, bên trong cũng có sổ sách Đồng cung. Thái tử vô đức, đục khoét quốc khố mua được liệu gây nghiện, tham lam hưởng thụ...

Tiếng tâu của Tam Hoàng từ sang sảng, bá quan những kẻ theo bè cánh Thái tử hiện tại vô cùng lo lắng, có người cáo già liền đứng ra tố giác, nói rằng nơi gương Tam Hoàng từ. Loại chuyện Tam Hoàng từ làm chính là hại người một nghìn thiệt mình tám trăm. Như vậy có thể thấy, Tam Hoàng từ đang uất ức đến độ nào.

Bãi triều, Thái tử bị giam vào thiên lao, tạm thời, tước vị trừ quân cũng bãi bỏ, chỉ còn gọi là Đại Hoàng tử.

Hoàn Nhan Viên Hạo thông thả hồi phủ, quan viên đi theo chúc tụng không hết, Thịnh Vương chặn lại giữa sân rồng, khoe miệng cuồng ngạo nhếch lên:

- Ngũ Hoàng đệ, khá lắm!

Hoàn Nhan Viên Hạo giữa đám triều thần, liền hữu lễ:

- Nhị Hoàng huynh, bản Vương là vì con dân Đại Quốc mà thôi!

Nhìn theo bóng Thành Vương đi xa, lòng bàn tay Thịnh Vương đã ướt đầm mồ hôi:

- Ngụy quân tử!

Đúng là Thành Vương đã làm rất tốt, chỉ là phần cốt yếu nhất, đoạt mạng Thái tử lại không hành động quyết đoán. Vốn dĩ Thịnh Vương đã đẩy món xương xẩu này đến tay Thành Vương, nào ngờ, hiện tại vẫn phải chịu cực mà dọn dẹp!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Loạn Binh Kỳ - Thủy (Thượng)

Đại Hoàng tử dù gì cũng là nhi tử duy nhất của Hòa Hiếu Thánh Đức Hoàng Hậu đã tạ thế, họ Vương vẫn là Hầu tước, Vương Kỳ Hầu trước là Tể tướng, từng nâng đỡ không biết bao nhiêu người. Thế nên ngay khi Đại Hoàng tử bị tước bỏ trừ vị, giam vào thiên lao, liền một phần Kỳ Châu cùng Đông Châu dâng binh tạo sức ép.

Kỳ Châu có kỳ binh cực kì tinh nhuệ, là của Dịch Tướng quân huấn luyện chi huy, trong khi đó Đông Châu ven biển, thủy binh với hàng trăm tàu chiến dọc theo Thần Giang tiến nhanh về kinh thành do Phù Đồ Độc dẫn đầu. Tất cả đều vì lý do muốn thăm định lại án oan Đại Hoàng tử.

Đây là chuyện Vĩnh Nguyên Đế đã định liệu từ trước, nên liền phái Tương Đại Nguyên Soái cầm binh cách Thần Đô ba trăm dặm chặn đón, coi như tiếp đãi. Tướng quân cho binh lính hành quân có thể tạm chấp nhận được, nhưng một khi đề chạm vô ngửa đến kinh thành liền bị khép tội mưu phản, do đó ba đội quân gặp nhau đều hạ trại dọc dòng Thần Giang, găm ghề ngày đêm.

Thịnh Vương phủ.

Hạ tuần tháng sáu, nắng như đổ lửa, trong khách phòng lại bày vô số bồn băng tóa hơi lạnh dịu dịu. Thịnh Vương từ y nhạt màu, mắt phượng thần nhiên nhìn xuống người đang bầm báo.

Đó là một trung niên nhân sĩ họ Đậu, từng là thầy dạy Thịnh Vương từ khi lập phủ, người này ngồi trên xe lăn, hai chân cụt đến tận đùi, nhưng gương mặt dữ tợn cùng bộ râu quai nón lại tạo ra cảm giác cực kì đối lập:

- *Điện hạ, phân bình đến Thần Đô đối với chúng ta không những vô hại mà còn có lợi!*

Thịnh Vương gật đầu tiếp nhận:

- *Quân sư cứ nói!*

- *Phân bình nương vào danh nghĩa Đại Hoàng tử chịu oan sai mà đến, vậy đích nhắm chính là Thành Vương. Vụ án này, từ đầu đến cuối đều do Thành Vương phụ trách!*

Thịnh Vương cảm thấy hợp lý, hướng mắt xuống dưới muốn nghe thêm ý kiến. Bên phải là Đông Tướng quân, bộ binh mười hai phủ hữu Thần Đô. Bên trái là Châu Thế tử, người đại diện cho sự ủng hộ của toàn bộ Châu gia. Đối diện Châu Thế tử chính là Đậu Quân sư - mưu lược gia của Vương phủ cùng Mạt Viện - gia tướng chỉ huy ám vệ quân.

Cuối cùng là Bạch Thục Thần - Hình Bộ Tả Thị lang xuất thân từ Tam Thân Vương phủ, lại là thân huynh của Thịnh Vương phi Bạch Cẩm Chúc. Có điều Bạch Thục Thần vốn không quá thân cận, vì Thành Vương có Thượng Quan Hữu Thị lang Hình Bộ, nên Thịnh Vương mới mở lời với Bạch gia, đề Bạch Thục Thần phụ trợ mình, Bạch Thục Thần chỉ vừa cập quan, Thịnh Vương liền nhân cơ hội muốn đưa biểu muội gả đến cho hắn!

- *Bạch Thị lang, bản Vương muốn nghe ý kiến từ người?*

Bạch Thục Thần chấp tay, chậm rãi nói:

- *Điện hạ, Dịch Tướng quân tình tình nóng nảy, hành động xúc nổi, kỳ binh vốn là để đối phó với Mạt Quốc, người này lại dám đem ra uy hiếp Hoàng thượng, không thể gọi là sáng suốt mưu lược gì! Ngược lại, Phù Đồ Độc, đem thủy binh cập ngoài xa, bố trí từng hạm đội một, coi như có tính toán, hoặc bên cạnh có quân sự! Tương Đại Nguyên Soái là bá phụ của Thành Vương, tuyệt đối sẽ vì Thành Vương mà nổi đỡ trước mặt hai vị kia. Dịch Tướng quân không quen nghe lời lý lẽ, chắc chắn sẽ nổi nóng với Tương Đại Nguyên Soái. Người chỉ cần đứng giữa châm ngòi, thì Dịch Tướng Quân sẽ mất kiểm soát mà gây họa!*

Thịnh Vương hạ tay mời Bạch Thục Thần ngồi xuống, trong lòng có chút khâm phục, coi như không uổng công hắn đem toàn bộ công vật này nam đến nói chuyện với Bạch gia. Bạch Cẩm Chúc sắp chết, nhưng vẫn có thể để lại lợi ích vô cùng to lớn.

Những người khác cũng gật đầu tán thành, cứ như vậy liền tiếp tục bàn tính. Đáng lý, chuyện này chỉ cần một Thành Vương đứng ra nhận trách nhiệm, nhưng tình thế hiện tại không có trừ quân, Hoàng tử nào trong lòng cũng bắt đầu có tính toán.

Thịnh Vương cuối cùng chốt hạ:

- *Bạch Thị lang, bản Vương giao toàn bộ việc này cho người. Đừng để bản Vương thất vọng!*

Bên dòng Thần Giang cách kinh thành ba trăm dặm, cờ hiệu Tương Đại Nguyên Soái đủ rực uốn lượn, phía kia hoàng kỳ kỳ binh cũng phấp phồng bay cao trong gió mạnh. Thủy binh an an tĩnh tĩnh trên thuyền chiến dọc theo bờ sông, cỏ xanh tạo thành một mảng dài dằng dặc.

Tương Đại Nguyên soái cùng hai mươi nhue binh đích thân sang doanh trại Dịch Tướng quân. Trong doanh ồn ào không tưởng, quân lính hát hò bên đồng lúa, đang nướng một con bò lớn, mùi thơm tỏa ra ngào ngạt, rượu vớt lẫn kóc khắp nơi, thậm chí một ba bốn tên kỵ binh còn bắt cóc từ xóm làng gần đó một đàn nữ để giờ trò.

Dịch Tướng quân giáp phục sáng loáng, bộ dáng to cao phốp pháp bước ra, ha hà cười:

- *Nguyên soái, mặt tướng không kịp tiếp đón từ xa, xin thất lễ!*

Tương Đại Nguyên soái mặt không đổi sắc, nụ cười nửa miệng:

- Không sao! Vào trong bàn chuyện!

Dịch Tướng quân gần giọng, ngồi xuống bàn trà:

- Nguyên soái muốn thuyết khách cho ai? Thành Vương điện hạ hay Đường kim Hoàng thượng?

- Bàn soái không làm thuyết khách, chỉ có chút ý khuyên nhủ Tướng quân! Tướng quân trấn giữ biên giới mạn Mạt Quốc, đáng lẽ không nên bỏ đất mà đi...

Dịch Tướng quân hừ lạnh, phát giận mà nói:

- Nguyên soái không cần phải trách cứ mặt tướng như vậy! Triều chính đang loạn, Thái tử hàm oan, mặt tướng sao có thể ăn no ngủ kĩ nơi biên cương!

Tướng Đại Nguyên soái cau háng mày đậm:

- Đại Hoàng tử tham ô quốc khố, ăn chặn thuế muối khiến bá tánh lầm than! Chúng cứ rõ ràng sao có thể nói là hàm oan? Tướng quân không tin vào thánh chỉ Hoàng thượng?

Dịch Tướng quân đưa tay tiễn khách, mặt bùng bùng đỏ:

- Hoàng thượng có thể bị kẻ dưới che mắt, vụ án thuế muối không thông qua Hình bộ, do Thành Vương đảm nhận, làm sao chắc chắn Thành Vương không có ý mưu phản? Nguyên soái không cần nói nữa! Tiễn khách!

Tướng Đại Nguyên Soái thấy người này không muốn nghe lý lẽ, cá giận mà ra về. Trong lòng chuẩn bị sách lược đối phó.

Cũng trong đêm đó, trên chiến thuyền chỉ huy Thủy quân, Phù Đồ đốc đang chén tạc chén thù cùng Bạch Thục Thần.

Bạch Thục thần thanh y nhạt màu, gương mặt tuấn tú thư sinh, đáng vẻ cao nhã, càng uống nhiều, lại càng mất đi huyết sắc:

- Đồ đốc đại nhân, hạ quan phụng mệnh Thịnh Vương phủ đưa đến chút quà mọn, ngài có hài lòng?

Phù Đồ đốc nhìn lại rương vàng ròng sáng loáng yên vị trong góc, nụ cười thấp phẫn chân thật:

- Không dám, không dám, vô công bất thụ lộc, điện hạ đột nhiên thăm hỏi, ta liền thấy nôn nao!

Bạch Thục Thần rót tiếp chén rượu, lời nói tự nhiên như không:

- Điện hạ biết ngài đến đây vì lòng trung cùng Thái tử, liền vô cùng cảm động! Rết đến cho than không mấy kẻ, người như Đồ đốc trong vạn chỉ cầu được một! Điện hạ thật lòng mến mộ!

Phù Đồ đốc nghe tán thưởng, mũi nở ra đến kì lân cũng có thể chui lọt, tay vuốt cằm râu đen, ung dung cười:

- Điện hạ thật có mắt nhìn người!

Bạch Thục Thần lại tiếp:

- Bởi vụ án thuế muối oan sai hay không oan sai đều một tay Thành Vương sắp xếp! Nên điện hạ có chút chi điểm!

Phù Đồ đốc hướng tai nghe, Bạch Thục Thần liền thì thầm:

Hồi lâu, Phù Đồ đốc mắt mở to, kinh ngạc biểu tình:

- Như vậy...thật mạo hiểm! Bên Dịch Tướng quân liệu có đồng ý?

Bạch Thục Thần biết chuyện chín phần đã thành, mạnh miệng hứa hẹn:

- Dịch Tướng quân chắc chắn nghe theo, trong ngày mai sẽ đến tìm ngài!

Phù Đồ đốc lại nhìn một lượt người trước mặt, vẫn không khỏi bất ngờ. Bạch Thục Thần bó qua ánh mắt dò xét ấy, thân nhiên đứng dậy, chấp tay cáo từ:

- Hạ quan đợi tin tốt từ đại nhân!

Bạch Thục Thần theo thuyền nhỏ lên bờ, men theo lề cỏ đến xe ngựa đã đợi sẵn. Vô độc bất trượng phu, muốn ép Thành Vương đến đường cùng tất nhiên không thể quan mình chính đại hành sự. Đông Tướng quân sẵn trong xa mã, lo lắng nhìn hân:

- Bạch Thị lang, nếu điện hạ biết được, sợ rằng không tốt!

Bạch Thục Thần tựa vào ô cửa gỗ, nhân nhật biểu tình:

- Tướng quân sợ cái gì? Đại sự thành, điện hạ sẽ không chấp nhất!

Đông Tướng quân im lặng suy nghĩ, Bạch Thục Thần này vừa đầu quân đến Thịnh Vương phủ đã dám gây ra một màn chấn kinh như vậy. Trong ngoài Thịnh Vương phủ ai cũng biết Thịnh Vương lưu tâm Thục Trinh Huyền chúa. Bạch Thục Thần ngang nhiên che giấu Thịnh Vương, lấy Thục Trinh Huyền chúa làm mối cầu Thành Vương.

Mặt trăng cuối tháng sáu khuyết chỉ còn một đường nhỏ, xe ngựa lộc cộc về lại đường chính. Dấu đó có tiếng trống canh đề phòng còi kìa vang vọng.

Tháng bảy.

Mưa ngâu.

Đã bốn năm ngày mưa liên tục, trời đất đều mù trắng nước. Gia Hỷ không còn dùng băng khối làm mát nữa, nàng bắt đầu mở thùng rượu hoa cúc đã ủ từ mùa thu năm trước ra. Nàng lấy bình nhỏ nhất, hồi hộp trong lòng.

Bối Lan xoa xoa tay:

- Tiểu thư, người làm vào tháng tám, đúng tháng tám mới được mở chứ!

Gia Hỷ cười cười:

- Ta thật tò mò! Khui một bình trước, tã và muối phải uống đến say mềm!

Bối Lan gạt gạt đầu vui vẻ, bình rượu vừa được mở, hương thơm liền lan tỏa quyến rũ, Gia Hỷ nuốt nước bọt, hớp nhẹ một hơi.

- Tuyệt quá! Bối Lan, em đem đi hâm nóng, lặt chuẩn bị một ít đồ nhấm!

Bối Lan hào hứng gạt đầu, lấy ô che mưa ôm bầu rượu chạy vội sang nhà bếp.

Gia Hỷ thong thả nhìn theo, lại cẩn thận đem chậu sứ men xanh hứng nước mưa để tiếp tục ủ rượu năm nay. Chậu sứ trên hành lang tong tong từng giọt nước, nàng quay vào khuê phòng, đang muốn đổi hài ướt.

Đột nhiên, một lưới kiếm mỏng kẻ ngang cổ Gia Hỷ. Nàng kinh hoảng không thờ được, lấp bắp:

- Đợi đã, nếu người muốn tiền vàng, ta đều có, rất nhiều...

Giọng nói lạnh lùng cắt ngang:

- Huyền chúa! Ta chỉ phụng mệnh thi hành!

Gia Hỷ nghe nhói đau ở cổ, trước mắt liền một màn đen mờ mịt, nàng không còn ý thức được gì nữa.

Đến khi Bối Lan quay vào, trong viện trống ho trống huếch. Chậu sứ bên ngoài đã đầy ắp nước mưa. Bối Lan tâm tâm dâng lên linh cảm không lành, tâm thần liền hốt hoảng.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 106: Loạn Binh Kỵ - Thủy (Trung)

Triệu Tử Đoạn thần thờ đi trên khúc hành lang cũ, đã hai tháng kể từ đêm cuồng loạn đó, hẳn chưa từng gặp lại Hiên Liên Tử Tâm, còn đến viện nàng thì hẳn lại không đủ can đảm. Nụ cười là, mọi thứ phát sinh như một tai nạn, nhưng trong lòng hẳn không lúc nào hết áy náy, thậm chí Hiên Liên Tử Tâm còn chưa biết là Thành Vương đã rõ ràng mọi chuyện.

Bóng áo thiên thanh đi đến, xung quanh ba bốn cung nữ theo hầu, tiếng hạ nhân hành lễ:

- Vương phi vạn an!

Triệu Tử Đoạn cúi mặt, quy cử:

- Vương phi!

Hiên Liên Tử Tâm bối rối, trong giọng nói có chút run rẩy:

- Thiếu giám miễn lễ!

Lại nhìn sang ti nữ bên cạnh:

- Bàn phi mệt rồi! Quay về thôi!

Triệu Tử đoạn đột ngột nắm lấy tay Hiên Liên Tử Tâm, mặc kệ ánh mắt kinh hãi của đám người dưới, hẳn hạ lệnh tất cả lui xuống.

- Nàng vì sao phải tránh né ta?

Hiên Liên Tử Tâm lo lắng nhìn bốn phía, cố gắng gạt tay lại nhưng không được:

- Thiếu giám, thỉnh tự trọng! Người khác sẽ nhìn thấy mất!

Triệu Tử Đoạn tà mị nhếch môi cười:

- Cái gì cũng đã làm rồi! Nàng còn sợ?

Hiên Liên Tử Tâm gương mặt xấu hổ đến mức có thể nhỏ ra được máu, lúng ta lúng túng:

- Bàn phi...ta...Hiên gia sẽ giết ta mất! Thiếu giám!

Triệu Tử Đoạn thoáng thấy đau lòng, buông tay nàng ta ra:

- Chỉ cần ta còn ở đây, sẽ hết sức bảo vệ nàng! Chuyện đêm đó, về sau ta cũng không nhắc đến nữa! Nhưng nếu nàng cần ta chịu bất kì trách nhiệm gì, ta sẽ không bao giờ chối bỏ!

Hiên Liên Tử Tâm gạt đầu tin tưởng, rồi vội vã quay về. Triệu Tử Đoạn thờ dài, lăm nam nhi không nên mất kiểm soát, nếu không sẽ gây ra hậu quả tày đình.

- Thiếu giám, chủ nhân hạ lệnh mời tất cả gia thần gia tướng có mặt ở kinh thành đến!

Cầm Tử đứng sau vang lên giọng nói phá tan tĩnh mịch. Triệu Tử Đoạn lấy tư thái đậm mạc nhất nằm hướng thư phòng đi thẳng. Khi hẳn tới nơi, đã đầy đủ gương mặt quen thuộc. Trong phòng thoang thoảng mùi thảo mộc thanh sạch.

Hoàn Nhan Viên Hạo xoa xoa mi tâm, gương mặt hoàn mĩ ánh lên chút mệt mỏi. Mất phương nhắm lại, hàng mi dài rung theo nhịp thở. Bên dưới, gia thần đang truyền tay nhau một lá thư có ấn tín Đồ Đốc Thủy quân.

Hoàn Nhan Viên Hạo hồi lâu mới nói:

- Chư vị đều đã đọc hết, họ Phù kia mời bản Vương xuống thuyền, trao mục đối về vụ án thuế muối...

Thành Vương chưa kịp nói xong, đã nghe Phan Tử Công từ gạt đi:

- Không được, rõ ràng đây là một cái bẫy, nếu không, Dịch Tướng quân đã không thả cái tin Thục Trình Huyền chứa mắ tích ra ngoài! Phòng phủ còn chưa kịp báo quan mà tên họ Dịch này đã rõ mười mươi chán tướng rồi sao?

Thương Quan Thị lang cũng tán thành:

- Muốn diện hạ đi một mình, lại đem theo hồ sơ vụ án, chỉ có thể là ép người thay đổi chứng cứ, xóa tội Đại Hoàng tử!

Tần Học sĩ thì ngược lại:

- Nếu chứng minh được Thục Trình Huyền chứa bị Phù Đồ Đốc bắt cóc, liền có thể đem binh thảo phạt! Huyền chứa tuy không phải người họ Hoàn Nhan, nhưng đã được phong nghiêm nhiên cũng tính vào hoàng thân quốc thích! Chỉ cần bấy nhiêu đã đủ kết tội Đồ Đốc Thủy quân mưu phản!

Hoàn Nhan Viên Hạo tiếp nhận, lướt sang bên kia, Triệu Tử Đoạn vẫn đang lơ đãng nhìn tia nắng ngoài cửa sổ nhảy múa. Hoàn Nhan Viên Hạo mi tâm khẽ động, cuối cùng phân phó:

- Đầu tiên phải cứu được Huyền chứa, binh sĩ tính tình khát máu hiếu chiến lại thô lậu, Huyền chứa càng bị giam giữ lâu, thì nguy hiểm càng cao!

Phan Tử Công từ đứng dậy:

- Điện hạ, thần chưa hẳn nào dẫn binh nhưng tuyệt đối tin vào năng lực bản thân, nếu người cho phép, thần xin nguyện sức!

Hoàn Nhan Viên Hạo gật đầu:

- Tốt! Binh lực Vương phủ vốn cách kinh thành ngàn dặm, không thể điều động ngay, kỵ binh bên kia Thần Giang có hơn năm vạn, thủy binh chỉ có một vạn nhưng cực kì tinh nhuệ! Bản Vương sẽ mượn bá phụ đứng năm nghìn bộ binh, thêm hai trăm kẻ thông thạo lặn sâu!

Hoàn Nhan Viên Hạo đứng dậy, nghiêm nghị nhìn xuống:

- Phan Phụng Thuật, nhận bộ binh quýy nhiều kỵ binh Dịch Tướng quân, không để hẳn rảnh tay hợp mặt cùng Phù Đồ Đốc. Triệu Tử Đoạn, nắm ám vệ cùng đoàn thợ lặn, theo bản Vương giải cứu Huyền chứa!

Phía dưới đồng loạt chấp tay:

- Điện hạ anh minh!

Hoàn Nhan Viên Hạo lấy gấp bào khoác lên người, nói thêm:

- Binh quý thần tốc, ngay trong đêm nay tiến hành. Thương Quan Thị lang, phiên đại nhân đến doanh trại Tương Đại Nguyên soái, khi nào pháo hoa ba tiếng bắn lên, đại nhân liền cầu Nguyên soái xuất lực đánh phản quân!

- Tuân lệnh!

Hoàn Nhan Viên Hạo rút trường kiếm đeo bên hông, cẩn thận nhìn lưỡi kiếm sáng loáng.

Bên kia kinh thành.

Thịnh Vương phủ.

Thịnh Vương đập mạnh bàn gỗ, bút mực đều nảy lên một nhịp, phía dưới im phăng phắc không tiếng gió. Bạch Thực Thần lại chẳng chút nào dao động:

- Thứ cho hạ quan nói thẳng, trong biến loạn có chết người cũng chẳng ai truy tố, lần này kế hoạch vô cùng hoàn hảo, một mũi tên trúng hai đích, vừa triệt tiêu toàn bộ thế lực còn sót lại của Thái tử, lại vừa đoạt mạng được Thành Vương, người có gì không hài lòng?

Thịnh Vương lộ khí dâng lên:

- Người? Biết rõ bản Vương đối với Thục Trình Huyện chúa thế nào, sao người còn dám?

Bạch Thục Thần nhàn nhạt:

- Nam nhi chí khí lớn, nếu diện hạ vương vẫn loại tình cảm nữ nhi thường tình này, đại sự há có thể thành! Và lại hiện tại Huyện chúa cũng nằm trong tay Phó Đô Đốc. Người tốt nhất là dâng binh lấy danh nghĩa cứu người, thuận tiện giết luôn đối thủ! Đô mới là thượng sách!

Thịnh Vương xoa xoa mi tâm, thờ dãi:

- Người nói ra câu nào cũng có lý! Bởi vì người chưa gặp được hồng nhan tri kỉ. Bản Vương hỏi người, nếu người trên thuyền bây giờ là muối muối người, người còn ở đây bình tâm nói lý lẽ!

Bạch Thục Thần im lặng không đáp, đám học sĩ lại nhao nhao bàn luận kẻ sách dẫn binh. Thịnh Vương phất phất tay nhìn Đông Tướng quân:

- Thúc thúc, người cầm binh trên dưới mười lăm năm lại có toàn quyền quân lực người hai phủ hữu Thần Đô, chuyện này do người lo liệu! Còn Mật Viện, đem theo toàn bộ ám vệ, điều hai ngàn nhân mã ở thôn trang gần kinh thành chuẩn bị, đêm nay lập tức xuất phát!

Chiến thuyền Đô Đốc Thủy quân.

Sóng nước dập dềnh, mưa đã liên tục nhiều ngày, mực nước sông dâng thật cao. Gia Hỷ một mình bị trôi trong buổi trống, duy nhất bình nước lại đặt khá xa nàng, ở đây tối om om, lại đầu rẫy đồ đạc hồng không dùng đến. Gia Hỷ có lẽ đến gần một chân ghế đã gãy, kéo cửa dây trời cánh tay qua phần đầu nhọn.

Lúc này, ngoài cửa có tiếng động, một nữ nhân không rõ bao tuổi, vận y phục vải thô đã rách nát bị ném vào, toàn thân nặng nề không chỗ nào lành lặn, đầy vết bầm tím, mắt bị dính sưng húp, cả khỏe mỗi cũng rí máu. Nàng ta nằm đó, thoi thóp thở.

Gia Hỷ kéo cửa dây trời thêm một lúc thì nghe dứt phụt. Nàng vội vã cắn dây tháo ra, mở luôn hai chân rồi gấp gấp lấy nước uống. Dựa vào cảm giác, nàng biết bản thân đang bị giam trên thuyền, mà con thuyền này lại đứng yên một chỗ.

Gia Hỷ nhìn qua người mới bị ném vào, chậm chạp tiến đến gần:

- Cô nương! Cô nương!

Nàng ta khóc thút thít, co ro thân mình, Gia Hỷ đưa bình nước đến:

- Uống đi! Có sức mới chạy trốn được!

Nữ tử kia ngồi dậy, gạt lấy bình nước uống sạch, quơ quào trong bóng tối một cái chân móng liền đập lên người. Gia Hỷ dò hỏi:

- Cô nương biết đây là đâu không?

- Bình doanh!

Gia Hỷ cau mày, đóng quân trên thuyền, như vậy là thủy quân, có điều sao nàng lại bị quân triều đình bắt cóc được! Nàng là Huyện chúa, kẻ ra tay cũng biết rõ thân phận nàng.

- Cô nương vì sao ở đây? Cô nương đến từ đâu?

Nữ tử kia im lặng, lại nghe tiếng khóc rung rúc. Gia Hỷ thì thầm:

- Cô nương cứ nói những gì cô nương biết, ta sẽ giúp cô nương trốn thoát!

- Trốn thoát? Không được đâu!

Gia Hỷ cứ vậy hỏi từng câu một, nữ tử kia nhắm mắt trả lời, sau mấy canh giờ, nàng mới đúc kết được bản thân đang ở trên thuyền Đô đốc Thủy quân, đóng trên dòng Thần Giang các kinh thành mấy trăm dặm. Nữ tử kia tên Đàm Ngọc, con gái một người chèo đò bị quân lính làm cản bắt lấy cưỡng hiếp trong đêm hôm qua.

Gia Hỷ nhắm tính thời gian, hiện tại cũng đã buổi tối, nghĩa là nàng mất tích tròn một ngày. Phùng gia có lẽ đã cho người đi tìm. Không có thức ăn, tuy bụng đói cồn cào nhưng không thể làm gì được, Gia Hỷ xem xét kỹ từng góc ngách, trừ cửa ra bằng gỗ nguyên tấm, thì căn phòng này đến cửa sổ cũng không có, mỗi khi nàng lay lay cửa chính đều nghe âm thanh rung rung của ổ khóa đóng.

Gia Hỷ rút trâm vàng trên tóc, loay hoay tìm khe cửa, nàng tỉ mỉ đục từng chút một vào khe cửa, tách ra đủ để nhìn thấy ánh sáng bên ngoài. Mặc dù trời rất tối, nhưng một vài ngọn đuốc cháy phừng phừng cũng đủ để nàng quan sát chút ít. Gia Hỷ sau một hồi loay hoay thì như mất hết sức lực, cả hai đôi nàng sống đều không làm gì nặng nhọc, hiện tại bụng bị bó đói một ngày dài, liền có chút không chịu nổi. Bên dưới đáy thuyền có âm thanh cộc cộc tựa như tiếng sóng đánh đổ vật gì đó va vào, nhưng Gia Hỷ mơ hồ linh cảm có ai đó ở sâu mấy tầng nước đang thăm dò. Nàng gõ gõ lại mấy cái thì âm thanh kia cũng ngừng hẳn.

Nếu mục đích bọn chúng bắt nàng để cưỡng gian như nữ tử bên cạnh, thì hiện tại nàng đã không còn nguyên vẹn nằm ở đây. Nàng là Huyện chúa, đây là quân đội triều đình, tự ý giam giữ thường dân đã là phạm pháp, còn với một Huyện chúa, làm lớn chuyện chính là mưu phản!

Gia Hỷ càng nghĩ càng mờ mịt. Đột ngột bên ngoài có một giọng nói quen thuộc truyền đến.

"Phù Đại nhân xem ra ở đây rất tốt? Bản Vương trẻ như vậy mới có thể thu xếp đến gấp, thật bất tiện!"

"Điện hạ khách khí! Người đến đây chính là rồng đến nhà tôm!"

Gia Hỷ căng mắt qua lỗ nhỏ đục được, trông thấy bạch y quen thuộc của Thành Vương, miệng thật muốn kêu lên, nhưng nghĩ tình thế hung hiểm, chưa rõ trước sau, nàng rút lấy một chiếc khăn tay, cố gắng đẩy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Loạn Binh Kỳ - Thủy (Hạ) 1.2

Hoàn Nhan Viên Hạo nghe lanh canh tiếng động, mắt đảo nhanh qua chiếc hoa tai nữ tử vừa rơi xuống sàn, hẳn vò như không thấy, lại tiếp tục cụng Phù Đô đốc vào chính phòng.

Phù Đô đốc nhận mấy xô con nhỏ, đọc qua cặn kẽ, chòm râu cứ vểnh lên vênh xuống, hồi lâu mới nói:

- Điện hạ cũng thừa biết Đại Hoàng tử là đích trưởng tử tôn quý vô song, sao lại chuyện bé xé ra to!

Hoàn Nhan Viên Hạo hừ nhẹ:

- Phù Đại nhân sai rồi! Thiên tử phạm pháp xử như thứ dân, một cây kim một sợi chỉ đều là máu mỡ của dân, thân làm trư quân ngang nhiên tham ô những loạn, thần tử như bản Vương sao có thể khoanh tay đứng nhìn?

Phù Đô Đốc không kiêng nể gì liền vút mở giấy tờ xuống sàn:

- Điện hạ biết ta mời người đến không phải để nói lý! Thục Trình Huyện chúa trong tay ta, hoặc điện hạ đồng ý sửa tội Thái tử, hoặc cả hai không một ai có thể còn sống bước ra khỏi đây!

Lãnh đạm giọng nói Thành Vương vang lên, môi nhếch một nụ cười kiêu bạc, hờ hững:

- Thế sao? Bản Vương không nghĩ ra được Phù Đại nhân còn có cả lá gan tạo phản này! Bản Vương đã dám một mình đến đây, tất nhiên không phải để chờ chết!

Bên ngoài nổi lên ồn ào, lính canh hét hãi:

- Đô đốc, nhiều chiến thuyền đồng loạt bị đắm!

Phù Đô đốc kinh ngạc:

- Thuyền đứng yên một chỗ sao có thể...

Đột ngột bùng lên tiếng nổ to lớn vang dội khiến đất trời rung chuyển, nước ập qua cửa sổ ào ào đổ vào, con thuyền bị động chòng chành dữ dội.

Phù Đô đốc vội lấy trụ gỗ, tức giận:

- Thành Vương, người dám đối đầu thủy binh! Một tên nhãi nhép chưa lần ra trận liền trực tiếp khiêu chiến bản tướng?

Hoàn Nhan Viên Hạo cười nhạt:

- Đối đầu thủy binh đã là gì! Hôm nay bản Vương quyết định bắt sống cả người cùng họ Dịch, thu phục năm vạn kỵ binh về tay!

Phù Đô đốc vùng kiêu đến, Hoàn Nhan Viên Hạo nhanh chóng né được.

Phù Đô đốc mắt bình tĩnh mà hết lớn:

- Người đầu, giết Thục Trình Huyền chúa, Thành Vương lật lọng!

Hoàn Nhan Viên Hạo cau mày, ba bước khinh công lướt trên con thuyền đang chao đảo, đi nhanh đến căn phòng ban này. Lại dùng một cước đạp bay cánh cửa, nhìn thấy Gia Hỷ đang chật vật giữ thăng bằng, vội ôm ngang người nàng:

- Không sao! Bản Vương ở đây!

Gia Hỷ kinh hoàng, nước mắt ướt ướt tích tụ bao nhiêu lâu chực trào ra. Nàng nín lấy tay Thành Vương, chỉ vào người còn lại:

- Vương gia! Nàng ta!

Đàm Ngọc lồm cồm bò ra mạn thuyền, nháy xuống sông:

- Tạ ơn, ta biết bơi!

Gia Hỷ ngạc nhiên nhìn nữ tử mảnh khảnh biến mất trong dòng nước siết, nhanh như một con cá kình. Thành Vương thấy Đàm Ngọc coi như tự lo được liền đầu Gia Hỷ chạy dọc lên mũi thuyền, nước lúc này đã dâng lên xấp xỉ ngang cổ chân.

Gia Hỷ hơi vùng vằng:

- Điện hạ, ta không muốn bị cưỡng bức! Ta không thích tên quan già có râu ấy!

Hoàn Nhan Viên Hạo vẫn không dừng lại, bẻ bóng nàng qua một khẩu pháo thần công đang nằm nghiêng ngả, vô cùng thối mác:

- Ai dám cưỡng bức nàng? Tên quan vừa già vừa xấu nàng nói là kẻ nào?

Gia Hỷ vùng vằng đối xuống, hỗn hển chạy theo trả lời:

- Nàng ấy bị quân lính cưỡng gian, còn bị bỏ dối, bị đánh đập! Ta là Huyền chúa, nếu không phải cho đám ô hợp đó, chắc chắn là dành cho tên quan già kia! Cái tên vừa rồi còn thân thiết cười nói với điện hạ! Ta không muốn hấn!

Hoàn Nhan Viên Hạo đột ngột xoay người dừng lại, Gia Hỷ không giám tốc kịp, đầu liền đập phải bộ ngực cứng rắn vững chãi, nàng ai u lên một tiếng. Hoàn Nhan Viên Hạo ôm nàng vào lòng:

- Vậy nếu là bản Vương nàng có đồng ý? Nhìn thế nào, bản Vương cũng phải hơn tên vừa già vừa xấu ấy?

Gia Hỷ thật cười không nổi, thuyền thì sắp chìm, phía sau còn có người đuổi theo, thế mà hấn vẫn dư thừa tâm trí nhẩn nha đùa cợt nàng. Lúc này, Hoàn Nhan Viên Hạo đã dùng áo choàng bọc kín Gia Hỷ lại, bất ngờ bị một loạt cung tên bắn đến, Hoàn Nhan Viên Hạo ôm chặt Gia Hỷ nhảy xuống nước, lặn sâu một đoạn dài. Đến khi cả hai ngoi lên, cũng gần cập bờ.

Hoàn Nhan Viên Hạo mặc kim giáp đã vỡ cùng nặng, lại đầu thêm một nữ tử không chút võ công, coi như phung phí hết sức lực, vừa bò lên được bãi cỏ, hấn liền nằm vật ra, thở mạnh:

- Đồ nguốt! Nàng có thể nghĩ đến cả khả năng bản Vương đem nàng cho kẻ khác!

Gia Hỷ vẫn còn nằm trong lòng ngực hấn, nàng vén áo choàng trắng muốt đầm nước sang một bên, trông ra khơi xa, hàng trăm chiến thuyền không cháy đỏ cũng chìm ngấm. Gia Hỷ có chút sợ hãi:

- Vương gia, đã xảy ra chuyện gì?

Hoàn Nhan Viên Hạo chưa kịp trả lời thì bất ngờ nghe sắc lạnh kim loại trên cổ, mà Gia Hỷ cũng bị kẻ khác khống chế.

Một tên mặt sẹo ha ha cười:

- Điện hạ! Dịch Tướng quân xem trọng mưu kế của người! Nên mời người đến làm khách!

Hoàn Nhan Viên Hạo cùng Gia Hỷ đều nhanh chóng bị bịt mắt kín mít, đến khi tháo ra liền thấy bản thân đã giam vào ngục tối. Hoàn Nhan Viên Hạo lẳng nghe tiếng bước chân đi xa, tựa lưng vào nền đá:

- Chúng ta đang ở giữa rừng!

Gia Hỷ trở người ngồi dậy, đến bây giờ, nàng thật sự rất đói, rất khát, môi cong lên khô rát. Bên cạnh nàng, Hoàn Nhan Viên Hạo khẽ rên một tiếng nhỏ.

Gia Hỷ cau mày:

- Vương gia có chỗ nào không khỏe?

Hoàn Nhan Viên Hạo khẽ lắc đầu.

Gia Hỷ không yên lòng, sờ tay lên người hấn, liền phát hiện ở lưng bẻ bết máu tươi, cùng một đoạn tên dài:

- Người trúng tên!

Hoàn Nhan Viên Hạo vội che kín miệng nàng lại, thì thầm:

- Nhỏ tiếng, đừng để bọn họ biết bản Vương bị thương!

Gia Hỷ tuy không hiểu gì nhưng vẫn gặt gặt đầu, Hoàn Nhan Viên Hạo rút trong áo giáp ra một chủy thủ nhỏ nạm vàng vô tình xảo, trông thanh lịch như đồ trang sức hơn là một vũ khí. Hấn tiến đến cạnh ngọn đuốc trước cửa ngục, hơ hơ qua lại, chủy thủ dần nóng lên, cuối cùng đỏ tươi rực rỡ.

- Nàng giúp bản Vương lấy mũi tên ra!

Gia Hỷ run run nắm con dao, sợ hãi trào dâng không rõ. Hoàn Nhan Viên Hạo thoát ý phục, toàn thân trên tuyết mỹ vô song hiện lên. Gia Hỷ bản thân, một nửa thân thể hấn như được tạc tượng, nửa còn lại giống tranh vẽ, cơ bụng rõ ràng tinh tế, không phò phàng lại thanh nhã. Đây chính là tận mắt thấy nam thần trong tiểu thuyết.

Hoàn Nhan Viên Hạo không rõ biểu tình ngưng đọng của Gia Hỷ, cho rằng nàng thấy máu mà sợ hãi nên khe khẽ chỉ dẫn:

- Cần thận theo chiều dọc mũi tên rạch một đường nhỏ, dù dễ lấy ra, sau đó áp mặt lưỡi dao vào vết thương, vừa dễ sát trùng vừa là cầm máu!

Gia Hỷ từng chút một làm theo, mũi da thịt chảy xèo xèo trong không khí, cuối cùng, nàng xác vật trung ý bằng bỏ kín kẽ lại. Đến khi hoàn thành, Gia Hỷ mới nhận ra, Thành Vương đang tận lực cắn răng, trán đã đỏ một tầng mồ hôi lạnh.

Hoàn Nhan Viên Hạo tựa người vào vách đá buốt giá, hơi thở ra tỏa hàn khí, hấn im lặng nhắm mắt. Gia Hỷ cũng không làm phiền, nàng đi lại xung quanh, gõ gõ vào từng phiến đá một. Nàng mang máng nhớ rằng nếu âm thanh rỗng và to thì bên trong chắc chắn ẩn giấu huyền cơ.

Hoàn Nhan Viên Hạo mỉm cười:

- Nàng làm gì vậy?

Gia Hỷ ngồi thụp xuống:

- Ta tìm đường ra, cửa đã bị khóa rồi, biết đâu có mặt đạo?

Hoàn Nhan Viên Hạo cau mày, nghiêm trọng giọng nói:

- Mật đạo?

Gia Hỷ gật gù đầu lo lắng, lại ngồi cạnh hắn, thề thốt:

- Nếu chúng ta không thoát được thì sao?

- Sẽ chết ở đây! Sẽ không ai tìm ra! Liền làm mọi cho giun dế!

Gia Hỷ quỳ quỳ lắc đầu:

- Ta không muốn, khó khăn lắm mới được sống a!

- Bản Vương cũng không muốn, ngăn tròng gian khổ bản Vương mới tiến đến thời điểm hiện tại được! Chết đi chính là ông trời trêu ngươi! Nhưng nếu thật sự phải ở đây chết cùng ta, nàng có hối hận?

Gia Hỷ lắc đầu, chân thật nói:

- Vương gia không ra tay, ta cũng đã chết trên thuyền, so với ngạt thở dưới nước, thì cùng người thời khắc cuối đời tiền tốt hơn hẳn!

Hoàn Nhan Viên Hạo cảm nhận tâm trí ấm áp khác lạ:

- Hỷ nhi..

Gia Hỷ chậm rãi xoay người lại:

- Điện hạ muốn nói gì?

Hoàn Nhan Viên Hạo lắng lắng ôm lấy nàng, giữ chặt trong vòng tay cứng rắn, bạc môi kiều hãnh chạm vào miệng nhỏ nàng, quần quýt đoạt lấy ngọt ngào nơi đầu lưỡi. Gia Hỷ chỉ kịp "um" một tiếng, thân thể vì mùi hương nam tính cùng kích thích nơi vòm miệng mà dần trở nên mềm nhũn, tự do ngã vào lòng hắn, bàn tay nàng nhỏ nhắn không bao nhiêu lực chống cự, thoáng qua lồng ngực hắn như mèo cào, càng chỉ tăng thêm kích thích.

Đến khi Gia Hỷ mất hết sinh khí, trượt mềm trong lòng Hoàn Nhan Viên Hạo vô lực chống cự, mặc hắn tùy ý đồ sát, thì Hoàn Nhan Viên Hạo lại buông nàng ra, ôn nhu an ủi:

- Bản Vương sẽ không để nàng chết!

Hoàn Nhan Viên Hạo nhẹ nhàng đi đến phía cửa ngục, dùng chìa thủ cạy ổ khóa đồng. Tên lính gác nghe tiếng động liền vội vàng đi đến, gõ gõ vào song sắt:

- Người làm gì thế!

Hoàn Nhan Viên Hạo nhanh nhẹn bắt lấy áo tên lính canh, tận lực siết cổ hắn. Tên thứ hai nghe động tĩnh liền nhào đến rút kiếm đâm qua khe cửa, Hoàn Nhan Viên Hạo lách người né tránh, dùng tay còn lại nắm lấy cánh tay hắn kéo vào, thân hình to lớn của hắn kẹt giữa hai song sắt đau đớn. Lúc này tên đầu tiên đã nghẹt thở ngã gục, Hoàn Nhan Viên Hạo rút chìa thủ đâm sâu giữa bụng tên còn lại. Nhìn hai thi thể vương vãi máu, Hoàn Nhan Viên Hạo nhanh chóng lấy chìa mở cửa ngục.

Gia Hỷ chứng kiến một màn vô thuật thật sự bày ra trước mắt, nàng kinh ngạc không thôi. Nhưng khi Thành Vương đi vào, nàng lại bề bâng quay sang hướng khác.

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn biểu tình lãnh đạm của Gia Hỷ, trong lòng cũng đoán được bản thân cường hôn nàng quá nóng vội. Chỉ là, thật sự khi đó hắn đã nghĩ nhờ đầu không thể thoát được.

- Bản Vương...lỗi mạng...

Gia Hỷ lầm lũi đứng dậy đi ra ngoài, hang đá sâu hoắm, nhưng duy nhất hai tên lính canh, tuy nhiều gian ngục, cũng chỉ giam giữ hai người nàng.

Hoàn Nhan Viên Hạo ngọt nhạt:

- Nàng giận ta?

Gia Hỷ vẫn im lặng cúi mặt, Hoàn Nhan Viên Hạo nghe lòng dâng lên một cổ chua cay không rõ:

- Hỷ nhi! Vì sao chứ! Bản Vương không xứng với nàng?

Gia Hỷ dừng hẳn lại:

- Vương gia, người tự trọng! Đó là nọ hôn đầu tiên trong cuộc đời này của ta! Ta chưa xuất giá a!

Không những đời này, đời trước nàng ở hiện đại cũng chưa từng hôn qua ai đâu.

Hoàn Nhan Viên Hạo dờ khóc dở cười:

- Hỷ nhi! Nàng còn muốn gả cho người khác? Đừng nói đến hôn, thân thể nàng, có chỗ nào bản Vương chưa nhìn qua?

Gia Hỷ tròn tròn mắt, không tin vào tai mình:

- Người...Nói bậy!

Nàng nổi giận, một mình chạy nhanh ra giữa rừng.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Loạn Binh Kỳ - Thủy (Hạ) 2.2

Trong rừng lờ mờ tối, khả năng bay giờ trở nên sắp sảng, Hoàn Nhan Viên Hạo cẩn thận định hướng, phía trước thấp thoáng bóng binh lính, trên áo mỗi người đều thêu một chữ "Thịnh".

Gia Hỷ vui mừng kêu lên:

- *Thịnh Vương phủ! Người của Thịnh Vương phủ!*

Hoàn Nhan Viên Hạo nghe thấy liền bất giác đứng lên lo lắng, tay lớn che kín miệng nàng:

- *Sợ!*

Gia Hỷ có chút vùng vằng, nếu ngoài kia là phản binh, thì người từ Thịnh Vương phủ đến chắc chắn để dẹp loạn đi.

Hoàn Nhan Viên Hạo trông thấy biểu hiện nàng thì thở dài, trầm mặc:

- *Bọn chúng đến để hạ sát bản Vương!*

Gia Hỷ nghe thân thể đông cứng lại, nàng mở to mắt:

- *Tại sao?*

- *Nàng nghĩ vì sao? Ngoài bản Vương ai còn có khả năng đánh bại hắn?*

Gia Hỷ im lặng không nói, cuộc chiến đoạt địch trong đời thực mười phần khốc liệt hơn hẳn phim ảnh, chi khác là không có ai góp vai phản diện.

Quân lính Thịnh Vương phủ chia từng tốp nhỏ rà đường. Hoàn Nhan Viên Hạo nhẹ nhàng rút trường kiếm. Nhưê binh của Thịnh Vương có lối đánh cá nhân rất tốt, lại tuyệt đối tuân mệnh chủ tử. Đây chính là cách thức khiến Tuyệt Tâm mất mạng!

- *Hoàn Nhan Viên Thuyết chắc chắn sẽ không làm hại nàng, nhưng thứ lỗi, bản Vương không để nàng lộ diện ở đây được!*

Hoàn Nhan Viên Hạo đoán chừng tin hẳn cứu Gia Hỷ đi đã lan truyền, bây giờ hẳn dễ dàng xuất hiện, có khác gì lay ông tôi ở bụi này! Hoàn Nhan Viên Hạo nắm lấy tay nàng từng bước một cố đi xa khỏi đám bộ binh đó.

Trời không chiều lòng người, bình minh đang dần lên, bóng tối nhạt màu bớt. Hoàn Nhan Viên Hạo cũng đoán được cả hai chỉ còn cách bìa rừng một đoạn đường ngắn.

Tiếng chim hót riu rít.

Tia nắng đầu tiên trong ngày hiện ra, chiếu qua kim giáp Hoàn Nhan Viên Hạo lóe sáng chói mắt.

"Bên kia!"

Hoàn Nhan Viên Hạo cười gằn, Nhị Hoảng huynh này ít nhiều có quan hệ cùng Dịch Tướng quân, nếu không làm sao lại rõ ràng đến mức biết hẳn bị giam ở hang đá mà cứ cả tâm phúc Mạt Viên đến.

Hoàn Nhan Viên Hạo ôm Gia Hỷ vào ngực, thi triển kinh công, cố tìm mọi cách thoát nhanh khỏi rừng. Đứng nói võ công cái thể lấy một địch trăm, hiện tại sau lưng là cả ngàn bộ binh, trực diện đối đầu chính là tìm đường chết.

Có điều Mạt Viên cũng không phải dạng vừa, hẳn đem nhiều người như vậy, đích xác muốn lập đại công quay về. Liền hạ lệnh cung tiễn giương lên, bắn theo bóng áo choàng trắng.

Mũi tên xuyên qua tay áo Hoàn Nhan Viên Hạo, Gia Hỷ thất thần muốn hét lên, giữa tên rơi dạn lạc thế này, nặng tự như nếu quay về được Phùng phủ, nặng sẽ hiển năm ngàn nền tốt cùng Linh Sơn Tự.

Hoàn Nhan Viên Hạo giấu người sau gốc cây lớn, hơi thở hòa lẫn vào sương sớm. Làn tên vừa dứt, lại tiếp tục hướng bìa rừng gấp rút. Loạt thứ hai không phải cung tiễn thông thường, mà là thương dài cán gỗ. Hàng trăm mũi thương sáng loáng phóng đến. Hoàn Nhan Viên Hạo một tay ôm lấy Gia Hỷ, tay còn lại hoa lệ điều khiển trường kiếm đối phó, cổ phải đi hung hiểm.

Mạt Viên biết Thành Vương không phải vô lực bất tài, miêng thật muốn chửi thề, tên cạn thương cũng hết. Hắn nôn nóng:

- *Lên, giết được phân tặc thưởng trăm lượng vàng!*

Hoàn Nhan Viên Hạo nhân nhạ nụ cười, mạng của hắn chỉ có giá trăm lượng thôi sao, thật hiệp người quá đáng. Bởi thế, khi kẻ đầu tiên liều mạng xông tới, liền bị trường kiếm nhanh như chớp chém đứt cổ rơi đầu. Khí thế đám lính phía sau sụt giảm.

Hoàn Nhan Viên Hạo tranh thủ thời khắc này, chân không chạm đất ra khỏi rừng.

Dù vậy, Mạt Viên vẫn gấp rút đuổi theo.

Lều trại Trương Đại Nguyên soái đỏ thẫm giữa bãi cỏ, Hoàn Nhan Viên Hạo thờ phào nhẹ nhõm, Gia Hỷ cũng nép trong lòng ngực hắn cần môi tỏ vẻ kiên cường.

Bất ngờ, loạt âm khí xé gió lao đến. Hoàn Nhan Viên Hạo chỉ kịp lấy thân mình bọc kín Gia Hỷ:

- *Tề lợi tiêu! **

Gia Hỷ sờ sờ tay ra sau lưng Thành Vương, nâng đếm được mười một mũi phi tiêu đã găm sâu vào đó, máu ướn nhẹp một mảng giáp bảo.

Giọng nói Thành Vương lần đầu tiên trong cả đêm dài nguy cấp kia lộ ra chút yếu ớt:

- *Nhanh, đi thôi!*

Gia Hỷ nắm ôm lấy vai Thành Vương đầu bước, nhưng hắn không trụ nổi, chân khụy xuống. Sắc môi đã bệch bạc.

Gia Hỷ kinh hô:

- *Vương gia, người trúng độc!*

Hoàn Nhan Viên Hạo nghe tê buốt khắp người, chân tay nặng như đeo chì, đến vòm lưỡi cũng khó cử động. Nhìn xuống chân đó, liền thấy sắc cờ đỏ tung bay. Phía sau bộ binh Thịnh Vương phủ đã đuổi kịp. Hoàn Nhan Viên Hạo gắng chút sức lực cuối cùng, ôm lấy Gia Hỷ, bọc năng kín kẻ trong áo choàng rồi lăn người xuống dốc cỏ.

Trên dòng Thần Giang

Triệu Tử Đoạn một cước đạp mạnh giữa ngực Phù Đồ đốc, gương mặt yêu mị ngập tràn tức giận:

- *Nếu điện hạ xảy ra chuyện gì, đừng nói một mình người, cả Phù gia cũng phải chôn cùng!*

Cả dơi Phù Đồ đốc chi huy quân đội, đây là lần đầu tiên bị mặt thị đến độ này, chưa kể, kẻ đang ra oai với lão lại là một hoạn quan bán nam bán nữ. Phù Đồ đốc câu tiết không đáp lời, mặc kệ tay chân bị trói, liền khiêu khích:

- *Tên nô tài không có nguồn cội kia, cầu tử Thành Vương phủ...*

Trăm chiến thuyền hơn một nửa bị hạ, toàn bộ thủy tinh nếu không thiệt mạng chính là bắt sống. Bên doanh trại Dịch Tướng quân, kho lương từ khuya qua đã bị Phan Phụng Thuật đốt cháy. Trương Đại Nguyên soái cũng xuất binh dẹp phân loạn, thế mà hiện tại tung tích Thành Vương vẫn bặt vô âm tín.

Triệu Tử Đoạn nắm chặt góc áo choàng đỏ thẫm, mờ sáng nay, Thịnh Vương cùng bộ binh xuất hiện khiến tâm trạng hắn chùng xuống đi nhiều. Trong biển loạn chết người liền không truy cứu. Thành Vương có anh dũng hy sinh thì sao chứ, công lao vẫn do người còn sống hưởng. Triệu Tử Đoạn xoa xoa đầu đau nhức, mặc kệ Phù Đồ đốc chửi rủa,

Nặng lên đến ngang con sào, bên ngoài, một âm vệ tiến vào:

- *Thiếu giám, đã tìm thấy điện hạ, người đang nghỉ lại doanh trại Đại Nguyên soái. Thục Trình Huyền chúa cũng ở đó!*

Triệu Tử Đoạn thờ phào nhẹ nhõm, nhìn qua Phù Đồ đốc mặt mày tiêu điều, thuận chân lại đã thêm một cước rồi gấp rút ra ngoài. Khi hắn đến, Thành Vương đã nằm trên giường nhỏ trong doanh trại, gương mặt Thành Vương trắng bệch, môi cũng nhạt màu, các đầu ngón tay màu đỏ tím thẫm chứng tỏ trúng độc không hề nhẹ. Triệu Tử Đoạn sờ sờ kim giáp treo cạnh đó, từng vết rách hiện lên khiến lòng hắn như có dao cứa, không ở bên cạnh bảo vệ chủ nhân, liền ấy này đến khó chịu.

Hồng Thất tiên sinh rắc bột thuốc trắng lên từng vết thương hở, lấy ra mười một chiếc Tề lợi tiêu sắc mảnh, dù đã biết người của Thịnh Vương phủ ra tay hiểm độc đến độ nào.

Triệu Tử Đoạn bồn chồn:

- *Tiền sinh, khi nào Vương gia mới tỉnh lại?*

Hồng Thất tiên sinh tay viết một đơn thuốc dài, chậm rãi trả lời:

- *Nhanh thì ba ngày chậm thì năm ngày, có điều khí huyết ít nhiều thương tổn, cần cẩn thận điều dưỡng!*

Triệu Tử Đoạn trầm mặc vén từng góc chăn một, lúc này mới nói:

- *Thục Trình Huyền chúa có gặp hung hiểm?*

Hồng Thất tiên sinh lắc đầu:

- *Huyền chúa chỉ bị một ít xây xước ngoài da, không đáng kể, vừa rồi đã băng bó và dùng một ít canh an thần, ngủ dậy sẽ không sao.*

Triệu Tử Đoạn ngồi cạnh giường, nhìn Thành Vương như đang say ngủ, ngay cả trong mơ, Thành Vương vẫn không hề ổn định, tay hơi siết chặt, mí mắt cau lại mỗi một. Triệu Tử Đoạn kiểm tra nhiệt độ thân thể chủ nhân, thấy không đáng ngại mới ra ngoài dặn dò hạ nhân chuẩn bị thức ăn thanh đạm ấm nóng bồi bổ khí huyết.

Lúc này, giọng nói sang sảng của Trương Đại Nguyên soái vang lên:

- *Điện hạ thế nào?*

Triệu Tử Đoạn quay lại, khỏe miệng không thể nở nụ cười, bởi ngoài cử phụ của Thành Vương còn có cả Thịnh Vương.

- *Nô tài tham kiến Vương gia, tham kiến Nguyên soái! Thành Vương điện hạ đã ổn!*

Thịnh Vương nụ cười nửa miệng, tỏ vẻ vui mừng:

- *Bản Vương nghe tin Ngũ Hoàng đệ một mình vượt nguy cứu Huyền chúa, trong lòng lo lắng, nửa đêm không ngủ được, mới phái chút binh lực giúp đỡ! Bấy giờ thấy Ngũ Hoàng đệ thế này, bản Vương liền đau lòng!*

Tương Đại Nguyên soái không trả lời, vốn dĩ ông là cứu phụ Thành Vương, rõ ràng hơn ai hết mối quan hệ không mấy tốt đẹp giữa hai vị Hoàng tử này, có điều trước mặt nhiều người, không thể bóc mẽ Thịnh Vương mèo khóc chuột già từ bí.

Triệu Tử Đoạn lui ra ngoài, phân phó người chuẩn bị xe ngựa đưa Thành Vương hồi phủ, lại báo tin cho Thượng Quan Thị lang viết tấu chương ca ngợi Thành Vương lập công dẹp yên phản loạn. Lại xin Hoàng thượng cho phép truy binh bắt Dịch Tướng quân đang bỏ trốn. Sau hai ngày hai đêm kể từ khi Gia Hỷ bị bắt cóc, tàn dư cuối cùng của vây cánh Đại Hoàng tử liền bị một tay Thành Vương dẹp sạch. Không chỉ Thượng Quan Thị lang, ngay cả những quan lại trung lập cũng dâng tấu đề thưởng Thành Vương.

Ba ngày sau, Hoàn Nhan Viên Hạo mới hồi tỉnh, có điều hẳn chỉ không ngờ, người đầu tiên hắn thấy lại là Gia Hỷ. Hoàn Nhan Viên Hạo ngạc nhiên, nụ cười trên môi sâu thêm một phần:

- *Hỷ nhi!*

Gia Hỷ ngồi cạnh giường, đang thổi ngưởi chén thuốc đen đặc, nghe tiếng gọi, mắt hạnh xinh đẹp liền nhìn qua:

- *Điện hạ đã tỉnh!*

- *Nàng làm gì ở đây?*

Gia Hỷ nhu hòa cười, đưa thuốc cho Cẩm Từ đem đến Thành Vương:

- *Điện hạ không ngại nguy hiểm cứu ta, khiến bản thân bị thương nghiêm trọng như vậy, ta làm sao lại không đến thăm nom người!*

Hoàn Nhan Viên Hạo mới hơi uống hết bát thuốc, toàn bộ vị đắng trong phút chốc đều hóa ngọt ngào. Cẩm Từ lui ra ngoài, kéo theo Bối Lan. Lúc này, Gia Hỷ mới hơi cúi mặt, ngáp ngừng:

- *Điện hạ, hôm đó, là người nói đùa phải không?*

Hoàn Nhan Viên Hạo cau mày:

- *Chuyện gì?*

Gia Hỷ xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt:

- *Chuyện...người nói...đã thấy qua...thân thể...ta...*

Hoàn Nhan Viên Hạo không biết nên vui hay buồn, nằng là sợ hãi thân mật cùng hắn đến vậy. Gia Hỷ thấy Thành Vương im lặng càng thêm ngượng ngập:

- *Là người nói đùa có phải không?*

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn đôi mắt trông mong của Gia Hỷ, tự dỗi lòng:

- *Bản Vương chỉ đùa!*

Thịnh Vương phủ.

Thịnh Vương hẳn học nhìn đám người dưới:

- *Giờ thì tốt rồi! Phiêu Kỵ Đại Tướng quân! Phiêu Kỵ Đại Tướng quân! Hoàn Nhan Viên Hạo sắp được phụ hoàng phong là Phiêu Kỵ Đại Tướng quân đấy!*

Người nắm giữ Soái ấn thống lĩnh toàn bộ binh Đại Quốc, quân đội Thần Vương cùng điều động quân lương binh lính hai phụ quốc Gia Lăng và Song Điều, là Tương Đại Nguyên soái. Nhưng bên cạnh đó, vẫn có một số Đại Tướng quân tuy thua về thực quyền nhưng ngang bằng cấp bậc, như Hoắc Đại Tướng quân - nắm giữ toàn bộ Cẩm vệ quân, có đặc quyền điều động binh lực hai tư phủ Thần Đô. Hoặc như Mộc Hộ Bá gia Phan Phương Thiên, tuy hiện tại chỉ là một nhân tước, không còn thực quyền, nhưng vì từng lập đại công tại Tây Nữ quốc mà được phong Đại Tướng quân.

Còn Phiêu Kỵ Đại Tướng quân là tước vị Tướng quân cao quý nhất mà một Hoàng tử có thể đạt đến và chỉ được phong cho chân chính Hoàng tử lập đại công. Theo quốc pháp, Hoàng tử chỉ có thể nắm số lượng binh lực nhất định, nhưng Phiêu Kỵ Đại Tướng quân được quyền tự phong gia tướng, đồng nghĩa tự thiết lập binh quyền riêng.

Thịnh Vương nhắm hờ mắt, tay xoa lên nhẵn ngọc, tìm kiếm chút dịu mát. Bạch Thục Thần đứng dậy:

- *Điện hạ đừng quá lo lắng! Tài ông thâm mã! Phiêu Kỵ Đại Tướng quân vốn không tốt như hươu bạch hươ!*

Đậu Quân sư gật gù tán thành:

- *Bạch đại nhân không sai! Chúng ta còn một họ Dịch đang lẩn trốn!*

Đồng Tướng quân té nước theo mưa:

- *Nguyên soái là gì chứ! Chính là bà oát đã làm người chết dưới chân thành!*

Thịnh Vương thẳng người ngồi dậy, khoe miệng nhếch lên tàn độc.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 109: Phiêu Kỵ Tướng Quân (Thượng)

Gia Hỷ ngồi cạnh giường đọc một đoạn ký sự cho Thành Vương nghe. Đã mười ngày trôi qua, Thành Vương mười phần cũng đỡ được tám chín. Xong trang cuối cùng, nằng gấp sách chuẩn bị ra về.

Hoàn Nhan Viên Hạo có ý tiếc nuối:

- *Ngày mai nàng còn đến?*

Gia Hỷ lắc đầu:

- *Vương gia sắp khỏe lại, có lẽ ta không đến nữa! Nếu người cần gì có thể cho người tới Phùng phủ gọi ta a!*

Gió thổi, rèm ngọc bên ngoài bị động vang lên lanh canh, Triệu Tử Đoạn đi vào giữa câu chuyện, gương mặt như một mỹ nhân đang hờn dỗi. Thành Vương có chút buồn cười:

- *Ái chộc giận người?*

Triệu Tử Đoạn mắt hẹp cau lại, nhưng không trả lời, mà nói sang chuyện khác:

- *Chú nhân, ngày mai Hoàng thượng đến, người có muốn chuẩn bị gì!*

Hoàn Nhan Viên Hạo trở người, cảm nhận đau nhức sau lưng truyền đến rõ ràng:

- *Phụ hoàng không có ý thăm nom, chỉ muốn xem bản Vương có thật sự bị thương nặng như những tấu chương đề lên!*

Triệu Tử Đoạn nhìn về Gia Hỷ, nằng hiểu Thành Vương sắp bản đại sự, liền cáo từ hồi phủ. Nhấn nha trên hành lang dài, không bóng người qua lại, nằng cảm thấy thật kỳ lạ. Thành Vương bị thương nặng như vậy cũng không có một thiếp thất nào đến hầu. Ngay cả Vương phi cũng chưa từng thấy ghé qua. Cả Trắc phi Phùng Gia Hảo, nằng chỉ loáng thoáng nghe đồn đang bị cấm túc. Là Thành Vương bạc tình, hay quy củ trong phủ khắc nghiệt lắm nghiêm.

Bóng áo đỏ xuất hiện phía trước, Triệu Tử Đoạn có ý dợi nằng:

- *Nô tài tham kiến Huyền chúa!*

Gia Hỷ có chút bất ngờ, đây là lần đầu Triệu Tử Đoạn dùng kính ngữ xưng hô như vậy:

- *Thiếu giám đa lễ!*

Triệu Từ Đoạn vẫn gương mặt lạnh lùng vô cảm:

- *Huyện chúa, thứ cho nô tài hỏi thẳng, người thật lòng thật tâm với điện hạ?*

Gia Hỷ hơi bất ngờ, mắt hạnh cau lại, đồng tử rung động:

- *Thiếu giám có ý gì?*

Triệu Từ Đoạn hừ lạnh:

- *Nếu Huyện chúa không muốn bước vào hậu viện Thành Vương phủ này, người cũng đừng nên dây dưa cùng điện hạ nữa! Hai lần cứu người, điện hạ đã dùng hết tâm sức! Lần này tính mạng điện hạ ngàn cân treo sợi tóc, nếu không có Hồng Thất tiên sinh, sợ rằng đã không thể gương đây nổi!*

Gia Hỷ im lặng, bàn tay siết chặt khăn lụa, môi mím lại có chút ửng hồng.

Triệu Từ Đoạn nhìn biểu hiện nàng lại nói:

- *Điện hạ vì một câu đồng ý gả vào của người mà đem cả tính mạng ra đánh cược. Phù Đô đốc bắt cóc người, lại đòi điện hạ phải sửa lại chứng cứ phạm tội của Đại Hoàng tử để trao đổi! Người đã từng nghĩ một kẻ ở tận Đông Châu như hân làm sao biết được điện hạ nơi kinh thành lưu tâm ai mà hành động? Chính là có bàn tay của Thịnh Vương nhuộm vào!*

Gia Hỷ nghe lồng ngực phập phồng đập, đêm đó nhìn thấy bóng áo Thịnh Vương phủ biết chính xác nơi nàng bị giam giữ, liền lờ mờ đoán được vài phần, có điều hiện tại nghe chính miệng người khác khẳng định, vẫn là cảm giác cực kì bị đá kích.

- *Thiếu giám, những chuyện người nói, ta sẽ suy nghĩ!*

Gia Hỷ xoay người bước đi, liền nghe Triệu Từ Đoạn dậm mạt:

- *Huyện chúa cứ nghĩ cho kỹ lưỡng, nếu không vì tính mạng người, điện hạ đã cho quân đánh úp thủy binh, chẳng cần mạo hiểm lên thuyền rồi bị Thịnh Vương phục kích, và có thể Huyện chúa hôm nay cũng chẳng đứng được ở đây đâu!*

Gia Hỷ không ngừng bước chân, một đường ra cửa. Ngồi trên xe ngựa, nước mắt nàng lăn dài, thi thoảng không kim nổi, đành phải lấy khăn tay lau đi. Xa mã đang lộc cộc chạy thì ngừng hẳn, phía trước nổi lên ồn ào, Gia Hỷ quệt lệ:

- *Em ra xem thử có gì!*

Một lúc sau Bối Lan quay vào:

- *Có cô nương nhà kia bị phụ thân đánh đập, còn trôi lại dòng nước, người qua đường tự tập dẫm tiếu!*

Gia Hỷ cau mày, giữa thanh thiên bạch nhật đôi đánh đòi giết như vậy, thật có chút quái đáng, nàng vén rèm cửa đi xuống, thấy bóng dáng yếu kiều tư thái sang trọng, xung quanh đông đúc cũng nhường đường để nàng vào trong.

Gia Hỷ nhìn nữ tử chặt vật trên mặt đất, kinh ngạc:

- *Đàm Ngọc!*

Lão già đang cầm roi ngựa tuổi độ ngũ tuần hếch mắt thấy một khuê các tiểu thư quyền quý lại có thể biết được con gái mình, liền giờ giọng:

- *Tiểu thư, đây là chuyện riêng của Đàm gia, người không có quyền xen vào!*

Đàm Ngọc giật giắt gấu váy Gia Hỷ, thống khổ kêu lên:

- *Huyện chúa, cứu mạng!*

Gia Hỷ phát tay Bối Lan nâng nàng ta dậy, cau mày:

- *Lão nông, dù sao đây cũng là nữ nhi người ruột thịt, có thể đánh đến nóng nổi này?*

Lão già tự phụ vỗ ngực:

- *Đàm gia tuy nhỏ nhưng sống có quy củ trước sau, nó là nữ nhi mà dám lãn loan trác nết, bỏ nhà đi mấy ngày, nghiệm thân không còn sạch sẽ, theo lý phải dìm chết!*

Xung quanh ồn ào đông tĩnh, mạng nữ nhân nhỏ hơn con sâu cái kiến, nếu giết thì cũng phải chịu cách thống khổ nhất. Gia Hỷ hừ lạnh, nàng thật muốn nhỏ vào những rào cản phong kiến trói buộc phụ nữ. Nam nhân có thể tự do ra vào kỹ viện, nhưng nữ nhân chỉ cần thất tiết liền bị đánh bị giết.

- *Đàm Ngọc cô nương tuổi trẻ gan dạ, đêm chống phản quân cách kinh thành, nàng có công cứu ta! Hôm nay gặp được nàng ở đây, ta liền muốn ban thưởng! Không ngờ lại...*

Nghe đến nữ nhi có công cứu mạng quý nhân, lão già liền thay đổi thái độ:

- *Đàm gia đã dạy dỗ, sao có thể ra một hư hỏng nữ nhi!*

Gia Hỷ liếc mắt, Bối Lan đưa một túi bạc đến, nhắm mắt:

- *Huyện chúa có lòng, muốn đem Đàm cô nương theo bên mình, đây có chút ngân lượng!*

Lão già nhìn Bối Lan chỉ là một nha hoàn mà ăn mặc trên dưới toàn lụa là gấm vóc, trang sức cũng bằng vàng, liền nổi lên lòng tham:

- *Nữ nhi lão hiếu thuận, bao đây chưa đủ!*

Đàm Ngọc lăm bắm chửi thề trong miệng, Gia Hỷ lấy thêm hai nén bạc:

- *Được rồi!*

Lão già ước chừng kha khá nặng, mới hí hửng, lại ra oai chỉ vào Đàm Ngọc:

- *Người, có phúc đi theo Huyện chúa, phải hầu hạ thật cẩn thận!*

Đám người xung quanh nghe chừng hết chuyện cũng tản mác ra, Bối Lan đưa Đàm Ngọc lên xe ngựa hồi phủ. Đàm Ngọc tự rót cho mình một chén nước trà, uống cạn. Gia Hỷ mỉm cười:

- *Cô nương bao nhiêu tuổi? Chuyện hôm nay là thế nào!*

Đàm Ngọc lấy ống tay áo lau mồ hôi trên trán:

- *Ta ở Huyện chúa cứu mạng, người đó chỉ là nghĩa phụ, vốn định bán ta mình hôn với một hài tử đã chết của nhà kia! Không ngờ phát hiện ta bị cưỡng bức, nuôi thêm thì tốn cơm nên tìm cách giết chết! Năm nay ta đã hai mươi tuổi!*

Dân chúng cổ hủ, quan niệm trần sao âm vậy, gia đình có con trai chết vốn đã đau lòng, sao lại nữ tử đoạt thêm mạng sống một cô gái khác. Gia Hỷ ai oán:

- *Cứu một người không cứu được nhiều, nếu có thể nắm đại quyền trong tay, ta thực sự muốn dẹp bỏ toàn bộ nạn mê tín dị đoan này!*

Đàm Ngọc bĩu môi:

- *Dễ thôi, đặt ra luật, kẻ phạm luật một đao trăm thủ, đảm bảo sau vài lần liền chẳng còn ai dám!*

Bối Lan cười, Gia Hỷ cũng cười. Đàm Ngọc tính thật cương liệt, mạnh mẽ.

- *Hiện tại cô nương coi như thoát khỏi Đàm gia, cô nương có dự tính gì không?*

Đàm Ngọc lắc đầu:

- *Ta không có nhà để về, không có nơi để đi, nếu Huyền chúa không ngại ta thô lỗ thì xin người thu nhận ta đi!*

Gia Hỷ cười cười:

- *Vốn là một tỳ do nữ tỳ, lại phải vào hậu viện cung kính trước sau, cô nương có làm được? Và lại hậu viện nào cũng đầy rẫy chuyện bất minh, tính cách cô nương cũng cần thu liễm nhiều!*

Đàm Ngọc gật gật đầu, tươi tắn gương mặt:

- *Vậy coi như Huyền chúa đã đồng ý, ta không có gì trong người, nhưng đã theo người hiền nhân trung tâm tuyệt đối, không để ai bắt nạt người!*

Xe ngựa đi mãi cũng đến Phùng phủ, Gia Hỷ thông thả về viện rồi phản phở:

- *Bối Lan, em đưa Đàm Ngọc đi thay y phục mới, báo với Từ phu nhân bên viện ta thêm nhất đẳng nha hoàn nhưng không nhập nô tịch, chỉ báo qua cho Đàm Ngọc ít phép tắc đơn giản, những gì khó khăn ta sẽ mời ma ma đến dạy sau!*

Đàm Ngọc quý xuống dập đầu, lại nói:

- *Tiểu thư, ta...à không, nó thì đã đi theo người, xin người ban cho tên mới!*

Gia Hỷ đỡ hờ tay Đàm Ngọc dậy, suy nghĩ đôi chút:

- *Ngọc cốt thanh tâm, vốn là mỹ tỳ, vậy ta sẽ gọi em là Đàm Ngọc đi, chữ Đàm này để em tiết chế lại tính cách thẳng thắn quá mức của mình, lại không quá xa rời tên cũ!*

Đàm Ngọc vui vẻ đọc đi đọc lại tên mình, rồi nhanh nhay theo chân Bối Lan. Gia Hỷ thông thả vào khuê phòng, rút bột trang cài, lấy nước cốt hoa hồng lau qua gương mặt. Bối Lan đem nước ấm cùng khăn bông vào:

- *Tiểu thư, Đàm Ngọc cô nương đã đi tắm rửa thay y phục mới!*

Gia Hỷ gặt đầu tiếp nhận, lấy trong hộp gỗ mấy đóa hoa lụa cùng hai cây trâm vàng bạc đơn giản:

- *Đưa đến cho Đàm Ngọc, ban thưởng nàng ta ngày đầu vào Phùng phủ!*

Đổi qua xiêm áo đơn giản, Gia Hỷ nhìn lên cánh tay còn vài vết hồng hồng sau đợt trứng độc, nàng thử người chán nản ngắm bầu trời đầy mây xám. Bối Lan ngại ngần:

- *Tiểu thư, người nghĩ về lời Triệu Thiểu giám?*

Gia Hỷ không rõ biểu tình gương mặt, chỉ thờ dài. Bối Lan đánh bạo:

- *Tiểu thư, ngoài Thành Vương, người còn có thể gả cho ai! Khinh người trừng độc, ngày ngày Vương gia đến giúp đỡ người ốm bệnh, thân thể đã chạm qua, coinhư cũng lang người của nhau rồi!*

Gia Hỷ tròn mắt, đầu ông không phản ứng được:

- *Không phải... Vương gia đã nói là...*

Bối Lan cúi mặt phụng phịu:

- *Tiểu thư, em có bao giờ nói dối người đâu, nếu khi đó điện hạ không chặn xengula lại, hiệngiờchưachắc tiểu thư đã hồi phi được!*

Gia Hỷ bất lực phản kháng, hừ nhẹ:

- *Ailà chủ tícủaemvậy?*

Bối Lan lê lười lắc đầu, Gia Hỷ vuốt vuốt lại tóc, lòi tí bà ra giật giật mấy sợi dây trút gần:

- *Từ bây giờ không tiếp bất kỳ người của phỉ nữa! Thật hức đầu!*

Đàm Ngọc khanh khách tiếng cười, tay ôm một bó hoa bạch trà* nhỏ nhỏ, thần nhiên cắm vào lọ sứ trắng:

- *Người trong cuộc mù mờ, người bên ngoài sáng suốt!*

Gia Hỷ nhìn nàng ta tuy thành thực bộ dáng câu dẫn nhưng vẫn tòa khí chất quyết liệt cứng rắn, lại nghĩ đến đêm trên thuyền, liền hỏi:

- *Làm sao cô nương có thể dễ dàng vượt qua ghen ghét căm hờn vậy?*

Đàm Ngọc ngồi cạnh chân Gia Hỷ, buồn buồn giọng nói:

- *Nếu nói cái này phiền muộn một chuyện không thể nào thay đổi được, thì thật có lỗi với ông trời đã chọn tôi sống sót, đêm đông an binh lính tử thương, nói có thể oán oán oán, chính là đặc ân to lớn rồi! Hà cớ gì phải buồn! Và lại, nếu không có đêm đó, nói cũng bình nhônà chết, bây giờ lại gặp được tiểu thư, cuộc sống tốt hơn rất nhiều!*

Gia Hỷ được Đàm Ngọc truyền một khối năng lượng tích cực, tâm trạng cũng sáng sủa hơn. Đàm Ngọc bóp chân cho nàng, lại kể chuyện:

- *Nói từ rày yêu một người, cũng cùng người đó trao thề nguyền. Thế nhưng đêm bị phản quân bắt đi, người đó một mạch chạy mất dạng, bỏ lại tôi, thêm nỗi bi thương thêm nỗi lòng người! Vì điện hạ đêm đó trên thuyền lấy tính mạng để cứu tiểu thư thật đáng là tình sâu rộng!*

Gia Hỷ nghe nàng ta thủ thủ, trong lòng cảm xúc mãnh liệt cuộn trào.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Phiêu Kỵ Tướng Quân (Trung)

Hoàng thượng ngồi bên bàn trà, trong phòng mùi đàn hương êm dịu nhàn nhạt tỏa ra. Tuyên Quý phi đến cạnh giường, âu yếm hỏi Thành Vương từng câu một.

- *Con còn đau không? Thuốc có uống đầy đủ? Miệng vết thương đã khép chưa?*

Thành Vương mỉm cười, mắt phượng linh lung thâm thúy:

- *Nhi thần ỏn, có điều Thái y cũng dặn dò không được vận động nhiều, nếu không sẽ để lại bệnh chứng về sau!*

Tuyên Quý phi chăm nước mắt, xinh đẹp nét mặt thoáng chút phiền muộn:

- *Cần gì phải vào nơi hung hiểm như vậy, họ Phỉ mưu phản, nhờ đầu lập kế đoạt mạng con, mẫu phi biết phải làm thế nào?*

Thành Vương ý vị thâm trường cổ tỉnh đề Vĩnh Nguyên Đế nghe được:

- *Vốn nhi thần nghĩ rằng bản thân đã hạ được thủy binh, nào ngờ lại bị kỵ binh bắt giữ, cố gắng thoát ra thì trúng bộ binh đánh úp, lại còn giả dạng quân lực Nhị Hoàng huynh, kềm chút nữa mất mạng!*

Vĩnh Nguyên Đế trầm trầm giọng nói:

- *Lăng Mặc có báo với Trẫm, đưa binh đến giúp Đại Nguyên soái, chắc là có kẻ hay tin nên chia rẽ tình cảm thù tặc của hai con!*

Thành Vương trong lòng lạnh bạc, rõ ràng Hoàng thượng biết mối quan hệ huynh đệ họ không tốt đẹp gì, nhưng vẫn nói đỡ cho sùng tử, mặc dù trên giường bệnh, hẳn còn chưa tự thân mình dậy được.

Vĩnh Nguyên Đế cũng hiểu Thành Vương khó chịu nội tâm, mới tiếp tục:

- *Trẫm cũng một số triều thần định ban cho con tước vị Phiêu Kỵ Đại Tướng quân, đây là đệ nhất vinh hiển danh tướng của một chân chính Hoàng tử, con thấy thế nào?*

Thành Vương trở người dậy, chấp tay cung kính:

- *Công trạng nhi thần chỉ như hạt muối giữa biển, thật không dám nhận vinh dự đó!*

Vĩnh Nguyên Đế gật gù:

- *Con nói không phải không có lý, để được tước phong này, Trẫm còn muốn con lập một đại công nữa!*

Tuyên Quý phi siết tay lại, khòe mắt cau hẹp:

- *Hoàng thượng, Lãng Thần còn chưa gượng dậy nổi...*

Vĩnh Nguyên Đế phát tay:

- *Chuyện này không có gì hung hiểm. Viên Mạo khai rằng trong nhiều năm thu thuế muối, đã giấu giếm được mười tám vạn lạng vàng, nếu con tìm được, coi như danh chính ngôn thuận trở thành Phiêu Kỵ Đại Tướng quân!*

Vĩnh Nguyên Đế dặn dò thêm vài chuyện thì hồi cung. Tuyên Quý phi vẫn ở lại, tiễn bóng hoàng bào khuất xa, Tuyên Quý phi mới lĩnh đạm vào trong:

- *Lãng Thần, nói cho mẫu phi biết, con vì sao đêm đó lại mạo hiểm như vậy?*

Hoàn Nhan Viên Hạo hỏi hột:

- *Cũng là muốn trực tiếp gạt bỏ Đại Hoàng tử thế lực!*

Tuyên Quý phi híp mắt, có chút nói xằng:

- *Và cũng vì Thục Trinh Huyền chúa?*

Hoàn Nhan Viên Hạo im lặng, Tuyên Quý phi thở dài:

- *Mẫu phi chỉ coi mình con bên cạnh, mẫu phi không mong con đoạt đích, chỉ mong bình an mà sống, hiện tại Hoàng thượng như thế nào con cũng đã thấy, lần này con nắm chắc được mấy phần?*

Hoàn Nhan Viên Hạo ngồi thẳng dậy, môi mòng nhếch lên:

- *Chín phần vậy, lần này có lẽ nhi thần phải chặt bớt vậy cánh Thịnh Vương phi, lâu nay mãi cũng có lực lượng mà không đề phòng nhiều, mới lâm vào thảm cảnh!*

Tuyên Quý phi dịu dàng nắm lấy tay nhi tử, lại nhìn hậu viện trống trải:

- *Con hết thể đến thiếp đều nạp vào, sao đến giờ vẫn chưa có hài tử? Bên Hoàn Nhan Viên Thuyết đã có Đại Hoàng tôn rồi!*

Hoàn Nhan Viên Hạo cười cười, xoa xoa lưng mẫu phi:

- *Thì sao chứ? Con chính là muốn một cái đích tử!*

Tuyên Quý phi ngạc nhiên:

- *Hiền thị không thể hoài thai, con còn muốn đích tử?*

Hoàn Nhan Viên Hạo lắc đầu không nói, lại chuyển chủ đề sang những chuyện khác. Chập chiều, Tuyên Quý phi phải hồi cung. Thành Vương cũng tự mình đến thư phòng chuẩn bị làm việc, ngang qua hoa viên liền thấy Triệu Tử Đoạn uyển chuyển thân mình luyện tập Liên xà nhuyễn kiếm*

Thành Vương vẫy tay, rút khăn lụa đưa tới. Triệu Tử Đoạn tươi cười lau qua gương mặt:

- *Chủ nhân đã đỡ!*

Thành Vương thông thả bộ hành:

- *Tạm tạm, có thể tự vận động được. Bản Vương có việc cho ngươi!*

Triệu Tử Đoạn thư chậm tay lên lưng Thành Vương, phát hiện vết thương đều khép miệng mới an lòng:

- *Ngươi muốn thuộc hạ làm gì?*

Thành Vương hồ hững cười:

- *Tay ngươi còn dịu dàng hơn cả nữ nhân!*

Triệu Tử Đoạn cũng cười theo:

- *Điện hạ có bao giờ gả gủ nữ nhân đâu mà phân biệt?*

Thành Vương lắc đầu, khòe miệng nâng lên:

- *Thả Linh Tê ra!*

Triệu Tử Đoạn kinh ngạc:

- *Điện hạ! Phi tiêu trúng vào lưng người chứ có trúng vào đầu?*

Thành Vương mất phương hữu thần, lĩnh đạm biểu tình:

- *Nói năng với chủ tử như vậy? Bản Vương đã phân phó, ngươi cứ việc làm theo!*

Triệu Tử Đoạn nhỏ giọng tuân mệnh, Thành Vương cứ thế đều đều phân tích, đến cuối ngày lại triệu tập thêm đủ gia thần đến bàn mưu tính kế. Cũng ngay trong đêm, Linh Tê được Thành Vương triệu đến hầu hạ.

Tắm phòng,

Đã qua canh ba, Hoàn Nhan Viên Hạo đang ngâm mình trong nước ấm, hương thảo mộc thoang thoảng, bên ngoài bình phong, Linh Tê quỳ gối:

- *Gia, người còn nhớ đến nó tí!*

Hoàn Nhan Viên Hạo ngửa đầu ra sau, ôn nhuận trấn an:

- *Bản Vương từng nói sẽ không phụ nàng, miễn nàng đứng để bản Vương thất vọng!*

Linh Tê ủy mị khóc như hoa lê dưới mưa, hết mực thể thốt:

- *Gia, nó từ trung thành với người, Thiếu giám có ác cảm nên mới khiến nó từ hàm oan!*

Hoàn Nhan Viên Hạo hồ hững:

- *Vậy sao! Triệu Tử Đoạn vốn là hoạn quan, tâm tính khác biệt, đã ủy khuất nàng!*

Linh Tê chuẩn bị trung y đưa vào trong, bên ngoài cần thận sắp xếp chắn nệm. Hoàn Nhan Viên Hạo thông dong xoa tóc đen như mực, dặn dò:

- *Ngày mai bản Vương phải đi tìm nơi cất trữ ngân lượng tham ô của Đại Hoàng tử, Vương phi đạm mạc tính tình, Trắc phi phạm lỗi cấm túc, nàng cùng Cẩm Từ nên để ý một chút hậu trạch!*

Linh Tề phúc thân, trong lòng dâng lên vui vẻ:

- Gia đi bao lâu, là đi đến những đâu?

- Khoảng ba, bốn ngày, cách kinh thành ba trăm dặm.

Linh Tề già vờ dọn dẹp một chút, lại âm thầm ghi nhớ.

Thịnh Vương phủ.

Linh Tề không hiểu sao mình có thể dễ dàng ra khỏi phủ như vậy, hôm nay vệ binh canh giữ vô cùng lỏng lẻo. Nàng đến ngay cổng sau Thịnh Vương phủ, khe khẽ gõ cửa. Một hạ nhân thấy nàng ta lạ mặt thì xua đuổi:

- Cút, nơi đây không tuyển nô tì!

Mạt Viện dẫn binh tuần tra, nghe động liền tới:

- Kẻ nào?

Linh Tề nhận thấy tiếng nói quen thuộc liền vui mừng:

- Là nô tì, Linh Tề!

Mạt Viện đồng tử kìa sáng:

- Linh Tề cô nương, đi cùng ta, đám người này không biết chuyện!

Mạt Viện dắt Linh Tề vòng vèo qua mấy khúc hành lang, đột ngột đẩy nàng ta vào một gian phòng tối. Hắn nhanh chóng thoát y phục Linh Tề, giờ trò khinh bạc:

- Người theo lệnh Thành Vương đến đây ám toán chủ nhân?

Linh Tề cất lực chống cự, nhưng toàn thân nàng đều bị tay chân cứng rắn như gong kim của Mạt Viện giữ chặt. Linh Tề kinh hoàng tột cùng:

- Ta là người của điện hạ, người không được làm vậy!

Mạt Viện khà khà cười, ba bước nhập một thò lỗ chiếm đoạt Linh Tề, cảm giác thống khoái ập đến:

- Cả hai vị điện hạ, người đều triều quân dưới thân, còn giả vờ trình tiết liệt phụ cái gì!

Linh Tề đau đớn dần từng đợt hành hạ một, trí óc như bị ngắt đi tình lại mấy lần. Mạt Viện từ sau khi Bạch Cẩm Chúc sống dở chết dở liền không có nơi sạch sẽ để phát tiết, nay vớ được món ngon, sao có thể không tận tình nhắm nháp.

Đến khi hắn buông ra, Linh Tề như dải lụa rách, phủ phục trên nền đất. Hắn nâng cằm nàng:

- Có chuyện gì hệ trọng mà gần sáng đã đến?

Linh Tề hừ lạnh:

- Ta muốn gặp Vương gia!

- Vương gia đang được mỹ nhân hầu hạ, Tuyệt đối không rảnh để gặp người!

Linh Tề lồm cồm bò dậy:

- Chuyện quan trọng, liên quan đến kho tàng của Đại Hoàng tử trong vụ án thuế muối!

Mạt Viện cau mày, lại dè nàng ta dưới thân:

- Chê ta chưa đủ thỏa mãn người, còn định câu dẫn điện hạ?

Linh Tề lúc này mới sợ hãi bị kịch lặp lại, liền lấp bắp kể lể:

- Ta thật sự có chuyện quan trọng! Buông ra!

Mạt Viện lần nữa ra sức cưỡng ép nàng, lại khai thác tin tức, mãi đến khi mặt trời đã lên mới chịu thả Linh Tề quay về. Hắn chỉnh trang y phục, khoan khoái tìm gặp chủ nhân.

Thịnh Vương nghe Mạt Viện cẩn thận bẩm qua, lắc đầu:

- Tin tuyệt mật như vậy, làm sao lọt đến tai người?

Mạt Viện không dám để lộ Linh Tề đêm qua đến, mới bịa đại:

- Hôm qua Hoàng thượng đến phủ Thành Vương, một nô tì vấy nước quét nhà ở đó là nội gián thuộc hạ cài vào, đã vô tình nghe được!

Thịnh Vương đối với người này vô cùng tin tưởng, suy nghĩ một lúc thì phản phò:

- Lần trước đã để lộ, lần này nếu Hoàn Nhan Viên Hạo quay lại hàng động ý, dùng thuốc nổ đánh sập, càng giống tai nạn càng tốt. Thuận tiện lấy kho tàng, đoạt luôn cái Phiêu Kỵ Đại Tướng Quân!

Mạt Viện nhận mệnh, chuẩn bị âm vệ theo chân Thành Vương.

Hoàn Nhan Viên Hạo dẫn hơn năm mươi tinh binh ra khỏi thành từ sớm, dù Hồng Thất tiên sinh không đồng ý, nhưng hắn vẫn cố gắng cười ngượng dẫn đầu quân đoàn.

Triệu Tử Đoạn song song chủ nhân, nhỏ giọng:

- Điện hạ, đúng là chúng ta đang bị theo dõi!

Thâm u phượng mẫu Hoàn Nhan Viên Hạo ánh lên thất vọng cùng bi thương. Hắn đã tin tưởng hết mực, bảo vệ hết mực Linh Tề, nàng ta lại rắp tâm bội phản. Thật lòng, hắn không muốn kế hoạch này thành, hắn đã từng hi vọng Triệu Tử Đoạn nhận định sai lầm.

- Đến khi quay về, ban tì!

Triệu Tử Đoạn tuân mệnh, tàn độc nụ cười vô tình trên môi.

Ba trăm dặm ngựa phi nước đại chỉ mất nửa ngày, đến đầu giờ chiều, nắng rọi chói chang lóa mắt, đoàn người Thành Vương tới được hang động cũ. Triệu Tử Đoạn cẩn trọng từng bước thăm dò, cửa hang đã có dấu hiệu bị phá hoại. Biết xung quanh nơi này, âm vệ Thịnh Vương phủ bố trí dày, Thành Vương cố ý nói to:

- Một nửa ở lại canh chừng, nửa còn lại theo bản Vương vào hang!

Bên trong tối om cùng ẩm ướt, những ai tiên phong mở đường đều cẩn thận rút kiếm, đuốc cháy sáng rực. Triệu Tử Đoạn thì thầm:

- Chủ nhân, người làm sao biết được ở đây là kho tàng?

Hoàn Nhan Viên Hạo nhoeo miệng cười, gõ gõ vào vách đá:

- Gia Hỷ vô tình tìm ra, nàng đã gõ đúng phần đá rỗng, nhưng lại không tự nghe được âm thanh mình gõ! Thật ngốc!

Triệu Tử Đoạn tỉ mỉ quan sát từng góc hẹp một, thấp giọng:

- Có thuốc nổ!

Hoàn Nhan Viên Hạo hữu ý lên tiếng:

- Đào từ đây, kho tàng chính xác chỗ này!

Đột ngột ám khí bốn phía bay đến như tên bắn, Triệu Từ Đoạn kinh hô:

- *Cẩn thận, bảo vệ điện hạ!*

Nhệ binh Thành Vương phủ đã được luyện tập, biết rõ lần này phải đối đầu trực diện nên hết sức phòng bị, chỉ hai người ngồi xuống. Nhưng do có ám hiệu từ trước, toàn bộ, bao gồm cả Triệu Từ Đoạn, đều giả vờ đã trúng ám khí mà lăn lộn.

Bấy giờ, Mạt Viện mới xuất hiện:

- Điện hạ, thật đắc tội! Hôm nay là ngày tử của người! Ha ha ha!

Thành Vương trầm tĩnh, môi mòng kiêu ngạo bắt nhước điện:

- *Bản Vương tử nạn, người làm sao thoát được? Người đặt thuốc nổ, chính bản thân cũng sẽ chết!*

Mạt Viện hừ giọng:

- Điện hạ đem theo chỉ năm mươi binh lính, bên ngoài đều bị ta đánh chạy, ở đây tất cả đã chết, còn muốn kéo ta theo? Chính là không thể!

Mạt Viện nhìn đám ám vệ, hạ lệnh:

- Đào theo dấu này đi, Thành Vương đã tìm ra, chúng ta không nên uống phí tâm sức đó!

Hoàn Nhan Viên Hạo ngạo nghễ cao cao tại thượng nhìn xuống bọn chúng hồi hả, Mạt Viện rút kiếm:

- Người có muốn để lại trần trời gì không?

Hoàn Nhan Viên Hạo nhàn nhạt:

- *Bản Vương sẽ để người gặp lại chủ nhân, cứ yên tâm mà chết!*

Sau tiếng "chết", hệ binh gục dưới đất của Thành Vương phủ bất ngờ đồng loạt dùng lưỡi hái* móc ngang chân đám ám vệ Mạt Viện, chặt đứt chân phải từng tên một. Ngoài cửa hang có tiếng "xung phong" ào ào vang dội. Mạt Viện bàng hoàng nhìn Thành Vương đối khách thành chủ, một đường tiêu diệt gọn.

Mạt Viện hơi lùi lại, chăm đuốc vào dây dẫn thuốc nổ, nhưng nó chỉ xèo xèo tia lửa rồi tắt ngấm. Triệu Từ Đoạn thần người đầy máu, mặt cũng bẽ bét thẫm đỏ, tự đắc:

- *Doqndâygắnnghưoihắt đã bịcắt rồi, nhìnxem! Người nghĩ nhệbinhdướitayta đào tạo đều vô dụng sao? Hômnay, tathay Tuyệt Tâmtrùmổidạithì này!*

Triệu Từ Đoạn lao đến như một cơn gió, nhuyễn kiếm luồn vào da thịt Mạt Viện, rút đi từng sợi gân một. Ngoài nồng nặc mùi máu tanh, chỉ còn nghe thê lương tiếng thét của gia tướng Thịnh Vương phủ.

Hoàn Nhan Viên Hạo không để tâm, hạ lệnh người dưới đặt thuốc nổ phá phiến đá đã chỉ điểm. Bình thân đem hết số rượu gỗ dầy áp vàng bạc ra ngoài.

Cuối cùng nhìn hàng loạt thi thể dưới đất, mới nhếch môi:

- *ĐemđầuMạtViệngiảidềnhị Hoàng huynh!*

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 111: Phiêu Kỵ Tướng Quân (Hạ)

Triệu Từ Đoạn bước ra khỏi bồn tắm, thân thể trơn mịn như đồ sứ hiện lên, hần mặc hắc y thêu hồng liên tinh xảo, điểm thêm dấu chu sa giữa hai hàng mày, cẩn thận xoa cao được lên từng vết chai một trong lòng bàn tay.

Ám vệ đã từ lâu đợi sẵn:

- Thiếu giám, cần chuẩn bị gì?

Triệu Từ Đoạn hờ hững lấy ngọc bội, đeo hầu bao, tỉnh tề chọn một khuyên tai bạc chạm ngân long uốn lượn.*

Sau cùng mới hạ lệnh:

- *Đã thật lâu không được thoải mái như thế này, lấy mộc lư**

Đám thuộc hạ nhìn nhau:

- *Thiếu giám, như vậy có quá tàn độc!*

Triệu Từ Đoạn cau mày dài, dấu chu sa như thêm đỏ, trong mắt hàn khí nặng nề tỏa ra khiến đám người dưới im phăng phắc, vội vàng thi hành mệnh lệnh. Triệu Từ Đoạn lại nhàn nhạt:

- *Áp giải Linh Tê đến Bích Ba Trang, Vương phủ có máu nàng ta sẽ không may mắn!*

Mộc Lư là hình phạt vô cùng tàn nhẫn ghê rợn, không chỉ khiến nữ nhân đau đớn cùng cực mà còn nhục nhã đến tột độ. Loại hình cụ này nghe đáng sợ nhưng chế tạo lại vô cùng đơn giản, chỉ có một yên cương ngựa bình thường, phía trên đặt một dương cụ bằng gỗ dài độ một xích*.

Nữ nhân bị hành hình phải ngồi trên lưng ngựa đặt loại yên này, khóa thân toàn bộ, ngựa bị buộc một chỗ, lại chịu đánh đập cùng với người cưỡi, nên lòng lộn cực độ, khiến dương cụ giả đâm sâu vào bên trong, phá hủy toàn bộ vùng dưới nhĩ nhân, gây ra cái chết thảm khốc.

Linh Tê bị lôi đến giữa bãi cỏ, nhìn thấy hình cụ đã đoán được phần nào thống khổ mà bản thân sắp phải chịu, nàng ta hoảng loạn vùng vẫy trốn chạy. Triệu Từ Đoạn nhân nhả thường thức rượu hoa mùa thu trong trường đình, tận hưởng cảm giác cơ thể nóng dần lên.

Linh Tê hét hoảng la hét:

- *Thiếu giám, tha cho tôi! Xin người!*

Triệu Từ Đoạn nằm nghiêng ở tháp đài, lãnh bạc:

- *Thânlàmmôitìphân bội chứitừ, hình phạt nàyhôm naytadặttrở cảnh cáo, báccảmộtaicó lòng riêng, đều phải chịu kết cụcbithàmhômàngthôgáp mười lần! Hànhhình!*

Vệ binh lật trần Linh Tê ra, biết nàng ta sắp chết liền đánh bạo giờ tờ cường bức. Triệu Từ Đoạn không ngăn lại, mấy mươi tên đứng đó bắt đầu phát tiết. Linh Tê bây giờ không khác gì một binh kỹ hèn mọn, thậm chí còn bị đối xử tệ hại hơn rất nhiều.

Tiếng thét nàng ta vang thấu trời xanh, làm đàn chim nhom nhơ trên những tán cây gần đấy đều vỗ cánh bay đi. Kết thúc si nhục, Linh Tê bị đặt lên mộc lư hành hình. Máu nhuộm đỏ cả một vùng cỏ, hạ thân nát bấy, chết không nhắm mắt.

Triệu Từ Đoạn phân phó người dọn dẹp sạch sẽ, mi tâm chẳng mấy may dao động. Hần kinh bị nhìn mộc lư sau hành hình bị đốt đi, thậm so sánh với bản thân, tự thấy mộc lư kích thước vẫn không bằng hẳn. Cũng tự hiểu vì sao nữ nhân vào tay hẳn nếu không mất mạng thì chính là tồn thương cực độ!

Dọn dẹp xong nội gián. Triệu Từ Đoạn mở kho bạc, ban thưởng hậu hĩnh xuống toàn bộ ám vệ, hệ binh, coi như đây là tiền uống rượu mừng Thành Vương chuẩn bị được gia phong thêm tước.

Thái Hòa điện.

Nhật triều chuyển giao hai mùa thu hạ, chủ yếu các tấu chương về tình hình thời tiết, mực nước lên xuống các con sông lớn, số lượng lương thực tích trữ, vốn là không có gì đặc biệt.

Vĩnh Nguyên Đế nhân nhậ nghe báo cáo, phía dưới vẫn vắng bóng Thành Vương, tuy vậy Thịnh Vương điều bộ thập phần thông thả khiến nội tâm thiên tử bất giác lo lắng.

Cũng sắp bãi triều, đột ngột bên ngoài vang lên tiếng thông tri.

"Ngũ Thành Vương yết kiến!"

Thịnh Vương siết chặt tay, người đồ từng đột mở hồi lạnh, nhìn bóng kim giáp đầy máu, gương mặt cao ngạo âm lãnh của Hoàn Nhan Viên Hạo đường hoàng tiến vào. Thịnh Vương cũng đã đoán được kế hoạch mười phần thất bại.

Hoàn Nhan Viên Hạo toàn thân tỏa ra sát khí, nghiêm cẩn hành lễ:

- Phụ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế! Nhi thần hoàn thành thánh lệnh, thu được hơn mười tám vạn lượng vàng ròng có ấn tín Đông cung Thái tử Hoàn Nhan Viên Mạo. Hiện tại đã chất bên ngoài Hộ Bộ!

Vĩnh Nguyên Đế giãn nét mặt, tấm tắc khen ngợi:

- Rất tốt! Đại công trở về! Quang Tì Công công, lấy ý chỉ Trẫm đã soạn sẵn tuyên cáo bá quan!

Thịnh Vương thống khổ nhìn thánh chỉ bọc trong hộp gỗ trân quý, vang vang từng câu một.

"...Ngũ Thành Vương Hoàn Nhan Viên Hạo đức phục chúng sinh tài thu thiên hạ, nay lập được đại công, phá giải Kỳ án thuế muối, thu lại kim ngân quốc khố thất thoát..."

Tại Thịnh Vương ù đi, cổ họng khô rát, mắt hần lên tia máu đỏ. Hắn không thể tin nổi, Hoàn Nhan Viên Hạo, cũng có một ngày đứng trên đầu hắn.

"...Nay phong thành Phiêu Kỵ Đại Tướng quân..."

Xung quanh bá quan vẫn vô đều quỹ xuồng ca ngời ân đức Hoàng thượng, Thịnh Vương máy móc làm theo, chưa xót đáng lên cực độ. Bãi triều, những kẻ theo hoa trên gấm vội vã theo chân Thành Vương tán tụng, ồn ào huyền não cả một góc sân rồng.

Thịnh Vương mệt mỏi vượt qua khỏi đám quan lại hỏi phủ, chán chường vào thư phòng, lại hạ lệnh triệu tất cả gia thần gia tướng.

Mắt hần nhắm hờ dặn dò Huỳnh Kien công công:

- Đem lễ vật chúc mừng Thành Vương phủ! Lại gọi Sớ Trắc phi đến đây!

Huỳnh Kien công công tuân mệnh, Sớ Hồng Vĩ cũng nhanh chóng đến thư phòng.

- Điện hạ cho gọi thiếp?

Thịnh Vương ôn nhu mỉm cười:

- Từ ngày mai, thường xuyên ôm Thế tử vào Hoàng cung thăm mẫu phi, cố gắng để đứa bé tiếp xúc với phụ hoàng càng nhiều càng tốt! Còn nữa, Vương phi Bạch thị sức khỏe đã quá yếu nhược, không chịu nổi giao mùa, bạo bệnh qua đời!

Sớ Trắc phi trấn áp sợ hãi trong lòng, vắng dạ rồi lui ra. Bạch Cẩm Chúc cuối cùng cũng phải chết, kết thúc những tháng ngày kị lắt sống mòn.

Thịnh Vương chop mắt định thần chưa được bao lâu thì đầy đủ người đến. Ai cũng im lặng không dám mở miệng, dù biết trước rằng Thành Vương sẽ được phong Phiêu Kỵ Đại Tướng quân, nhưng hiện tại vẫn là một dà kích không nhỏ đến Thịnh Vương.

Huỳnh Kien công công quay về, cẩn trọng đi vào:

- Điện hạ, Thành Vương phủ đã trả lễ!

Thịnh Vương trầm trầm giọng:

- Nhanh vậy sao?

Rương đồng lớn đặt ra giữa sảnh, Thịnh Vương phát tay cho mở. Bên trong xộc ra mùi máu tươi tanh tươi dễ khiến người khác phải nôn ói. Thịnh Vương nghe ruột gan nhộn nhạo, mắt phấp hồng, hắn đã đoán được vật nằm bên trong!

Huỳnh Kien công công lấp ba lấp bắp:

- Điện hạ, là...là...Mạt Thui vệ!

Án thư bay mạnh qua một bên, đập vào cột gỗ gây làm hai nửa. Mạt Viện chết, tìm Thịnh Vương như bị đóng băng, đau đớn đến đáng sợ.

Hắn cười gằn:

- Hoàn Nhan Viên Hạo, khá lắm, khá lắm!

Thịnh Vương nộ khí bùng phát, mọi người quý thụp xuống, riêng Bạch Thực Thần lại hỏi nhặt từng cuốn sổ một lên, tỏ vẻ tức rẻ nói:

- Võ nghiên mực bằng ngọc đẹp thế này...

Thịnh Vương nhìn hần bình thần, tâm trạng cũng dịu đi một phần. Bạch Thực Thần hết thì dám hạ nhân cũng kẻ xong án thư mới.

Bạch Thực Thần hữu ý:

- Hằng năm Mạt Quốc đều có vài đợt đói kém, kỳ bình hiện tại không còn hùng mạnh như xưa, Dịch Tướng quân hiểu rõ dịch thì đã bỏ trốn, ngoài Phiêu Kỵ Đại Tướng quân, còn ai đủ năng lực dẫn binh dẹp loạn?

Thịnh Vương xoa xoa mi tâm, nhân nhậ gật đầu:

- Bàn Vương hiểu! Nhưng nếu Hoàn Nhan Viên Hạo đại công cáo thành, chẳng phải bàn Vương càng khó có cơ hội đoạt địch?

Bạch Thực Thần kiêu ngạo phất phơ quạt giấy:

- Để hạ được Thành Vương, cũng chỉ có người Mạt Quốc!

Thịnh Vương lắc đầu, mi tâm cau lại:

- Không được, công rắn cắn gà nhà, người cho rằng bàn Vương có thể làm vậy sao?

Bạch Thực Thần cũng không ép buộc, miễn cưỡng nói:

- Đường còn dài, tùy người suy nghĩ vậy!

Bạch Thực Thần đủ năng lực, đủ khôn ngoan, hẳn một câu lại một câu gieo ý đồ vào tâm Thịnh Vương, khi nguy biến, Thịnh Vương hiển nhiên sẽ cân nhắc mà thi hành.

Có điều, Bạch Thực Thần cũng chẳng giữ vẻ bình thần được bao lâu. Đến chiều, Bạch Cẩm Chúc - Vương phi Thịnh Vương phủ - cũng là muội muội hắn, qua đời.

Ngay tối đó, Lữ Định Ân được Thịnh Vương triệu kiến. Đưa trẻ Bạch Cẩm Chúc sinh ra có nhiều nét giống Lữ Định Ân, Thịnh Vương cũng biết điều này. Đạo gần đây, Lữ Định Ân không còn mặt mà chính sự, mỗi lần triệu kiến đều cáo ốm.

Thịnh Vương phủ chưa phát tang, Lữ Định Ân nghe hạ nhân báo tin dữ thì vội vàng đến:

- Điện hạ, Vương phi không còn nữa?

Thịnh Vương nhấp môi lên tách trà, xác nhận:

- Đúng vậy!

Trong mắt Lữ Định Ân hiện lên đau buồn khó tả. Thịnh Vương thờ dãi:

- *Dừng trã đi, ngày mai cùng bán Vương lo liệu hậu sự này!*

Lữ Định Ân lệ nóng doanh tròng, trà tuy ngon nhưng vào miệng không khác gì nước lã. Thịnh Vương chăm chú nhìn hần uống cạn, mới nói:

- *Mặt Việ đã chết! Là Thành Vương ratay!*

Lữ Định Ân kinh ngạc, hần đã lâu vì Bạch Cẩm Chúc mà buồn, ban đầu đến với nàng do bị chủ nhân ép buộc, nhưng khi nàng sinh ra đứa nhỏ của hần, hần lại thương nàng, mà sức khỏe nàng, cứ từ từ đi xuống, không thể bình phục. Hần chẳng thể nào quan tâm đến chính sự nữa!

Thịnh Vương tiếp tục:

- *Nay Bạch thực cũng đã không còn, huyết thống Thế tử chính mình người rõ ràng, bản Vương tiền người xuống hoàng tuyền gặp lại bọn họ! Coinhư đem binh này chôn theo!*

Lữ Định Ân kinh hoàng, cổ họng đột ngột nghẹn cứng không thở nổi, trước khi chết hần chỉ kịp hô lên:

- *Trà có độc!*

Kinh thành đồn đại rằng, ngày Thịnh Vương phi hạ táng, Lữ Tam công tử Lữ Định Ân cũng thổ huyết mất mạng. Cho rằng Lữ Định Ân vì đơn phương Vương phi mà đau buồn chết theo. Đoàn ca kịch lại được dịp thêm dệt nên một câu chuyện tình đẫm màu nước mắt.

Tháng chín, rét đến nhanh hơn mọi năm, dù chưa có tuyết nhưng cũng khiến kinh thành chìm trong lạnh lẽo vô biên.

Một ngày mù mịt sương muối và mưa rơi rả rích, bên ngoài kinh thành, Tam Thân Vương một đời chinh chiến cuối cùng qua đời trên giường bệnh, cả Đại Quốc ba tháng cuối năm dừng hẳn hội hè, không cưới xin, không ăn mừng, không mở tiệc.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Lệnh Hồ Vương Tử

Mùa xuân, kinh thành vì Tam Thân Vương tạ thế mà đón Tết trong buồn chán. Tam Thân Vương không có con trai, Vĩnh Nguyên Đế thương tiếc người huynh đệ này nên có ý muốn đưa một Hoàng tử bất kỳ nhận thừa tự bên đó.

Vĩnh Nguyên Đế sinh chín Hoàng tử, tất cả xuất thân đều cao quý. Chuyện thừa tự tự nhiên, tuy gây chấn động Cẩm Thành, khiến các Hoàng tử mười phần lo lắng, nhưng không nhanh không chậm cũng phải được giải quyết.

Phùng phù.

Gia Hỷ chậm rãi thêu khăn tay, Bối Lan từ bên ngoài đem thiệp mời vàng kim tiến vào:

- Tiểu thư, người từ Cẩm Thành gửi đến!

Gia Hỷ buông chỉ, nàng đoán chừng là yến hội mùa xuân, nhưng khi đọc nội dung thì lại không phải. Lệnh Hồ Vương sử thần Mặt Quốc yết kiến thiên tử, cho nên Hoàng cung tổ chức đại lễ tiếp đón. Trong thiệp mời có ghi chủ đại yến lần này tuyệt đối long trọng, bởi vì Lệnh Hồ Vương phi cũng chính là Tam Công chúa Đại Quốc hòa thân sang, lần đầu trở lại quê nhà.

- Cũng ba ngày nữa! Xem ra phải đánh thêm trang sức mới rồi!

Bối Lan ngồi xuống cạnh chân chủ nhân, than vãn:

- Tiểu thư, hôm trước Thành Vương phủ cho hạ nhân đem tặng vật đến, người nhất quyết không nhận, lễ vật chúc mừng Chiêu Kỳ Tướng quân cũng không tặng. Vừa rồi Thịnh Vương phi mất người chẳng đến thấp một nén hương, mà thư Thịnh Vương gửi người không thêm đọc! Tiểu thư vừa định đắc tội vừa muốn tuyệt giao hai vị diện hạ ư?

Đạm Ngọc ôm y phục từ phòng giặt về, cười cười:

- Tiểu thư là đang khó xử! Có không biết cái gì là chọn người yêu mình hay chọn người mình yêu hả?

Bối Lan ngơ ngác lắc đầu.

- Nếu là cô thì cô chọn ai?

Đạm Ngọc xếp gọn từng món đồ một vào tủ gỗ tử đàn, bĩu môi:

- Nam nhân một đám vô dụng, lեն không chọn, có trở thành bà cô già cũng không chọn!

Gia Hỷ thở dài, đạm mạc:

- Nghĩ gì thế? Một Huyện chúa nhỏ bé như ta làm sao có cái quyền đó? Hai vị Vương gia chỉ cần một câu nói, ta dù đồng ý hay không cũng phải dập đầu cảm tạ!

Đạm Ngọc như vô tình nói:

- Tiểu thư đừng chỉ đặt bản thân vào bọn họ, nên tìm một người tốt bụng đơn thuần. Vương gia thì sao chứ, chính là đầu thai đúng chỗ! Nếu chúng ta đầu thai vào bụng các nương nương thì cũng là Công chúa!

Gia Hỷ mỉm cười, phất tay phân phó:

- Được rồi! Đạm Ngọc nói gì cũng đúng, đi chuẩn bị xiêm áo, ba ngày nữa cả hai theo ta vào cung!

Đại yến tổ chức vào ngày hai tháng hai, khi trời rất lạnh, tuyết đã ngừng rơi nhưng băng vẫn còn đóng dày trên mặt đất. Gia Hỷ ôm ấm lỗ, diện y phục màu hải đường khoác áo choàng lông trắng muốt. Đây là lần đầu tiên Đạm Ngọc được vào cung. Gia Hỷ cẩn thận từng chút một trên xe ngựa dặn dò nàng ta.

Tiến vào Thái Hòa điện, Gia Hỷ vòng vào đến hàng ghế thứ ba, nơi có bài từ đề chức danh nàng. Đại yến vô cùng náo nhiệt, đầy rẫy tiếng cười đùa vui vẻ. Phía trên Gia Hỷ, Triện An Quận chúa đang nghịch ngợm cùng mấy tiểu thư khác, thuận tiện che khuất nàng. Gia Hỷ cũng nhờ thế mà thả lỏng tâm tình, chuyện chủ thường trà.

Độ chừng nửa canh giờ sau, liền đồng đủ người đến, Gia Hỷ từ khi vào đã mấy lần đứng dậy hành lễ. Nàng thấp thoáng thấy ở hàng ghế đầu, Thịnh Vương cùng Thành Vương cũng đều có mặt, bên cạnh là sử thần Mặt Quốc, Lệnh Hồ Vương và Vương phi ăn vận y phục có chút khác lạ đang trò chuyện.

Vĩnh Nguyên Đế cùng Hiền Hậu thông thả chúc mừng Lệnh Hồ Vương rồi khai tiệc, đại yến cứ thế êm đẹp diễn ra. Vũ cơ bắt đầu ca múa, mọi người ồn ào nương theo Hoàng thượng mà trò chuyện.

Giữa tiệc, Lệnh Hồ Vương trông như uống không hề ít ngọt đứng dậy:

- Vương Thành Tam Công chúa hiện nay có khỏe?

Vĩnh Nguyên Đế nghiêm cứng nét mặt, trầm giọng:

- Vương tử say rồi, hồ đồ gì thế?

Lan Thục phi gượng gạo cười:

- Lệnh Hồ Vương tử, không phải Công chúa đang ngồi cạnh người sao? Người đầu đưa canh giải rượu đến!

Lệnh Hồ Vương nâng khóe miệng cười, chỉ tay vào Lan Thục phi:

- Đến nữ nhi của mình thế nào nương nương còn không nhận ra ư? Nhìn cho kỹ, người ngồi đây có phải Tam Công chúa?

Vĩnh Nguyên Đế lạnh giọng:

- Vương tử say rồi!

Lệnh Hồ Vương tiến ra phía trước, không hề nhần nhượng:

- Bệ hạ, thần thần là Vương tử Mạt Quốc, vượt vạn dặm xa xôi cách trở hiểm nguy đem theo kì trân dị bảo vạn loại đồ cống đến đây để bày tỏ lòng trung thành. Nào ngờ Đại Quốc lại trả lễ bằng một sự giả dối! Thần xin hòa hôn, chính là muốn từ đây hai nước trở thành một nhà, bỏ qua thù hiềm hòa bình chung sống! Nào ngờ phụng hoàng tráo đổi giả rừng. Đám đem một cung nữ nguy tạo thành Công chúa!

Đại yến đang xôn xao bỗng trở nên yên lặng như tờ. Có thể nghe rõ từng đợt hơi thở cuộn cuộn tức giận của Lệnh Hồ Vương. Gia Hỷ nhắm mắt, đây chính là đại sự ảnh hưởng đến uy tín, thanh danh một triều đại và liên hệ mật thiết đến tồn vong đất nước.

Lan Thục phi trắng bệch gương mặt, không nói được gì, ngã xuống bất tỉnh. Lệnh Hồ Vương nhìn đám nô tài hốt hoảng gọi Thái y, trong lòng khẽ giễu cợt. Vinh Nguyên Đế đặt ly rượu trên tay xuống, âm thanh trầm đục đồ sứ chạm mặt bàn trong yên tĩnh vang vọng rõ.

- Vương tử có thể chứng minh lời mình nói? Nếu không chính là giả họa cho bốn quốc!

Lệnh Hồ Vương cười:

- Bệ hạ, trước khi đi, con dân Mạt Quốc đều rõ ràng chuyện này, thậm chí đến hiện tại Tam Công chúa đang ở đâu, làm gì thần cũng đã tra ra, Hoàng thượng thật muốn thần mình bạch toàn bộ ra trước điện!

Vinh Nguyên Đế lần lần chau mày trên tay, trầm tĩnh:

- Trầm trị vì Đại Quốc đã hơn ba mươi năm nay, luôn đặt chữ hiếu lên làm đầu. Năm đó Thục phi vào cung chỉ là một Quý nhân bên cạnh chăm sóc mẫu hậu, sau mẫu hậu tạ thế, nàng hạ sinh hoàng tử được gia thành Thục phi, luôn luôn tuân thủ phép tắc, làm người đoan chính hữu lễ, nào ngờ lại vì một chút tình mẫu tử mà để xảy ra cơ sự này!

Vinh Nguyên Đế mới cất tiếp một câu khen ngợi Lan Thục phi, thực ra lại là ngầm trách tội. Lan Thục phi dựa vào Thái hậu mà tiến cung, lại được ân sủng hết mực, nhưng cuối cùng dám dối trên gạt dưới, một tay che trời.

Lệnh Hồ Vương cũng không ngờ Vinh Nguyên Đế sẽ nói như vậy. Chút bối rối hiện trên gương mặt:

- Mong Hoàng thượng phán xử!

Vinh Nguyên Đế thờ dãi:

- Đầu tiên, Trẫm mong Vương tử bỏ qua, loại chuyện này vốn chỉ là ngoài ý muốn. Đối với chuyện hòa hôn, Trẫm vẫn giữ lời, lại càng vì Vương tử chịu uất ức mà để người tùy ý lựa chọn! Có điều chân chính Công chúa hiện tại đều đã hạ giá, cho nên Vương tử chọn bất kỳ một thế gia tiểu thư, Huyện chúa, Quận chúa nào, Trẫm đều ngự phong Vương Thành Công chúa, đem theo đồ cưới đến Mạt Quốc đại hôn trọng thể! Chỉ mong sai sót bề trên không ảnh hưởng đến cục diện hai nước, không gây nên chiến tranh khởi lửa khiến dân chúng lầm than, sinh linh đổ máu!

Lệnh Hồ Vương khẽ cười, ánh mắt tà độc lướt qua đại yến một lượt:

- Tạ ơn bệ hạ!

Gia Hỷ cảm ơn, lòng bàn tay đỏ đẫm mồ hôi lạnh. Nàng biết hiện tại không chỉ riêng nàng, mà toàn bộ tiểu thư khuê các ở đại điện đều đang hận bản thân trang điểm quá xinh đẹp, y phục quá lộng lẫy, làm tăng cơ hội lọt vào mắt của Lệnh Hồ Vương. Đại yến vì chuyện này mà trở nên tịch tịch, những gia tộc có con gái chưa kịp gả đi, nếu nói không sợ hãi chính là không phải. Mạt Quốc coi nữ nhân không khác gì lừa ngựa, huynh đệ trong nhà có thể cưới cùng một người, đến năm đôi kếm lên đem ra thay thế thức ăn.

Tần tặc, Gia Hỷ một đường nhanh ra khỏi điện, đội xe ngựa gần cổng lớn phía nam Cẩm Thành. Đạm Ngọc biết điều Gia Hỷ lo lắng, nhỏ giọng an ủi:

- Tiểu thư, người cứ thông thả, trên người còn nhiều vị Quận chúa huyết thống Hoàng tộc, Lệnh Hồ Vương sẽ không chú ý đến người!

Gia Hỷ nắm lấy tay nàng ta, gượng cười:

- Cũng mong như vậy, chỉ là ta có chút bất an!

Chính xác là, nội tâm Gia Hỷ đang dâng lên linh cảm không lành. Đột ngột, một bàn tay nam nhân nắm lấy tay nàng, ngón cái đeo nhẫn ngọc chạm vào da thịt nàng lạnh buốt.

Gia Hỷ kinh hi:

- Điện hạ!

Thịnh Vương kéo nàng vào góc tối, hơi thở mang theo khói trắng hòa lẫn cùng gió rét:

- Nàng tránh mặt bản Vương!

Gia Hỷ rút tay về, ánh mắt nhìn qua nơi khác:

- Thần nữ sao phải gặp người?

Thịnh Vương ôm ngực, ôn nhu giọng nói thấp phần chân tình:

- Hỷ nhi! Không gặp được nàng, bản Vương ngày ngày nhưng nhớ, đêm không ngủ được, ăn chẳng biết vị, vô cùng thống khổ!

Gia Hỷ tự nắm lấy tay mình, nhần nhạt:

- Điện hạ, thần nữ cùng người không hề hứa hẹn, cũng chẳng có hôn ước! Người không nên đánh những lời này cho thần nữ!

Thịnh Vương nhếch môi cười, có chút bất lực cùng cực:

- Hỷ nhi, chuyện xảy ra ở thủy binh doanh trại ngày đó không phải bản Vương sai sử! Nàng phải tin ta, là đám người dưới tự ý thi hành, bản Vương cuối cùng cũng điều binh đi giải cứu nàng, chỉ là chậm hơn Hoàn Nhan Viên Hạo một bước! Bản Vương ngăn cản không muốn tổn thương nàng!

Gia Hỷ hơi lùi lại, ánh mắt thâm thúy u tối:

- Điện hạ, người có thể ra tay độc ác với Bạch Cẩm Chúc, chẳng phải một ngày nào đó, cũng liền đối xử ta như thế!

Thịnh Vương âm trầm nét mặt, phượng mâu có chút long lanh:

- Bản Vương có thể vì nàng mà phụ bạc tất cả nữ nhân trong thiên hạ này! Trong một vạn điều bản Vương làm, tuyệt đối hết chín ngàn chín trăm chín mươi chín vì nàng! Nàng phải tin bản Vương!

Gia Hỷ đứng đó, lặng người nhìn nam tử trước mặt, giữa đêm đen, vẫn cảm giác như hân đang tỏa sáng.

Thịnh Vương mỉm cười mang theo chút thất vọng:

- Bản Vương chưa bao giờ tự ý khuất bản thân, nhưng với nàng, bản Vương thà rằng một mình chịu đựng giày vò cô độc còn hơn ép buộc nàng phải gả vào Vương phủ!

Gia Hỷ che miệng, ngăn đi xúc động:

- Điện hạ, ta không dối người, người cũng đừng dối ta, nếu đủ duyên thì tơ hồng sẽ tự kết nối!

Nàng vội vã xoay người đi, mặc kệ Thịnh Vương từ y tìm thăm đơn độc một thân hòa lẫn trong đêm đen buốt giá.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 113: Vô Độ Nấu Độ (Thượng)

Lệnh Hồ Vương ở đây đã bảy ngày, vẫn chưa để ra nữ nhân nào, trong ngoài quý tộc kinh thành đều như đang có chiến sự, rụt rè cẩn trọng, lo sợ nữ nhi nhà mình bị đem đi hòa thân. Cũng là hòa thân, nhưng Đại Công chúa được vinh quang được

ngường mở về Viêm Quốc làm Vương Hậu bao nhiêu thì trở thành Vương phi Mặt quốc lại khiến người người thấp thỏm.

Thịnh Vương vắng đi Mặt Viên, thường ngày chán nản nên hay qua đêm tại Diên Hi cung. Hẳn đã là Thân Vương hiển nhiên không thể lui tới cung điện phi tần, cho dù là ở lại cung mẫu phi vẫn phạm tội, nhưng Vĩnh Nguyên Đế thấy tâm tình hần bực dọc, thế từ lui vừa qua đôi, không những không trách phạt, mà còn hạ lệnh chuẩn bị một tấm phòng riêng biệt.

Thịnh Vương nằm trên tháp dài, thần nhiên để cung nữ hầu hạ xoa bóp. Trong lòng cứ vì những lời của Gia Hỷ làm cho phát hỏa, đây là nàng khiến hần uy khuất mà, cái gì mà nàng không đợi hần hần không đợi nàng. Thịnh Vương càng nghĩ càng khó chịu, nhìn gì cũng không vừa mắt, thấy cung nữ im lặng cúi đầu tỏ đáng điều ẻo là liền nổi lên sinh khí:

- Cút!

Cung nữ kia lệ nóng chảy ra, sụt sướt:

- Điện hạ! Nó tí đã làm gì sai?

Thịnh Vương càng chán ghét, thuận tiện tách trà trong tay ném mạnh xuống mặt đất. Từ bên ngoài, Vạn Quý phi chứng kiến cảnh tượng, thờ dài phất tay cung nữ lui. Ngồi xuống cạnh hần:

- Có gì không vừa ý? Bạch thị mới mất, con không thể công khai sùng hạnh nữ nhân, nhưng đâu cần tự ép buộc mình, lại để tâm tình thành ra thế này tệ hại?

Thịnh Vương lắc đầu:

- Cung nữ ngày càng xấu xí thì phải! Muốn leo giường nhi thần? Thật không xứng!

Vạn Quý phi bật cười, vuốt ve mái tóc xõa mềm như nhung của hần:

- Sắp tới Lệnh Hồ Vương nước Vương phi, con có muốn làm sứ giả?

- Công chúa được phong thì làm sao đủ vinh dự để nhi thần ra mặt! Mà nói đi cũng phải nói lại, nhi thần nhớ còn một muội muội là Quận chúa cũng đã cập kê?

Vạn Quý phi bĩu môi:

- Hoàng thượng thứ nhất không muốn để nữ nhi dưới thần Phan Hiền phi hòa thân, tuy rằng mười hai tuổi nhưng nhan sắc đã không tệ. Lại lấy có quá nhỏ! Còn người con nhắc đến là Từ Quận chúa, đang được An phi nhận nuôi. Đứa nhỏ này không được sủng, có lẽ Hoàng thượng đã quên mất, hoặc cho rằng xuất thân ti tiện!

Thịnh Vương gật gật đầu:

- Hiền phi nhận nhiều thánh sủng, Công chúa cũng ngày ngày quán quyết phụ hoàng nên hiển nhiên được bảo bọc! Còn Từ Hoàng muội, nhi thần cũng thật muốn nhìn xem nhan sắc nàng ra làm sao!

Vạn Quý phi cau mày, có chút ngờ vực, lại cảm thấy đạo gần đây Thịnh Vương không để nữ nhân nào lại qua đêm, nội tâm dâng lên bất an:

- Đừng làm ra cái gì bậy bạ!

Thịnh Vương nửa bực bội:

- Mẫu phi nghĩ cái gì vậy? Hòa Cát điểm lệ như vậy nhi thần còn chưa từng động lòng, nói gì đến một muội muội không được sủng?

Vạn Quý phi liếc mắt, môi bôi đỏ tươi không hiện ý cười:

- Hòa Cát cùng mẹ với Hoàn Nhan Viên Hạo, con làm sao có thể có ý được? Cái tính cách bất chấp luân thường đạo lý của con, mẫu phi nuôi nấng bao năm còn không rõ?

Thịnh Vương phất phất tay, cũng không đi đâu nữa, lười biếng nằm đó phiếm chuyện:

- Mẫu phi có biết Lệnh Hồ Vương chọn trúng ai không?

Giọng nói Vạn Quý phi nhàn nhạt:

- Nghe nói là Thục Trinh Huyền chúa!

Khôn Ninh cung.

Gia Hỷ lặng người ngồi một bên, mơ hồ nghe Hiền Hậu khuyên nhủ.

- Tuy rằng Mặt Quốc xa xôi cách trở, nhưng người đi cũng không tính là uy khuất! Hoàng thượng sẽ định ra ngày sắc phong một Vương Thành Công chúa, ban Hầu tước đến Phùng phủ, qua đó người cũng chính là Vương phi, trên vạn người! Hiện tại ở Đại Quốc này, làm sao người cùng nhà mẹ có thể có được từng ấy vinh dự!

Gia Hỷ hờ hững cười:

- Nếu đã tốt như vậy, nương nương không chọn từ Hiền gia một muội muội đi?

Hiền Hậu làm bộ làm tịch, tỏ vẻ tiếc rẻ:

- Đáng tiếc xá muội hiện tại đã ở Thành Vương phủ một cái chính thể, nếu không bản cung cũng muốn đưa người qua đó! Mà Lệnh Hồ Vương trực tiếp điểm mặt chỉ tên người! Vương tử đã có tâm đến vậy, chắc chắn sẽ không để người chịu ủy khuất!

Gia Hỷ bình thần dùng trà, bình đến thì tướng chặn vậy, cô đại nhiều phương thuốc bí truyền, không lẽ nàng chẳng tìm nổi một đơn triệt luân nam căn tên Lệnh Hồ Vương ấy. Thế mới biết xuyên làm phi tần bao nhiêu sung sướng, có sẵn phu quân đùm đầu thiên hạ, nếu không tranh chấp lấy long thì cúi đầu mà sống, chắc chắn sẽ không đến mức không có cơm ăn, hoặc bị đẩy vào hiểm cảnh già cho một tên vô lại như nàng.

- Nương nương nghĩ rằng ai cũng sẽ tham chút vinh hoa mà liều thân đến Mặt Quốc hay sao? Hoàng thượng để nương nương khuyên nhủ thần nữ, mười phần vì sợ thần nữ quyền sinh khí nghe tin dữ này đúng không?

Hiền Hậu chột dạ, đồng tử ngưng trọng.

Bên ngoài Ngự Hoa viên, Thịnh Vương vội vội vàng vàng một đường đến Càn Thanh cung, đang chịu tang thế từ thì sai chó, lần này hần không cưới nàng, chính là chẳng bao giờ có khả năng nữa.

Một nam nhân trông mắt nâu vàng tinh anh như sói đêm nhân nhả chặn hần lại, nửa miệng cười:

- Thịnh Vương điện hạ!

Thịnh Vương phượng mâu dâng lên nộ khí, đúng lúc, quả là đúng lúc:

- Lệnh Hồ Vương tử? Không ngờ lại gặp người ở đây?

Lệnh Hồ Vương y phục may bằng da lông hồ ly sa mạc, có chút bất tuần, chút ngạo nghễ, không phiền giận khi nghe khẩu khí người đối diện:

- Ta đoán không chừng, điện hạ muốn phá hoại chuyện tốt của ta cùng Thục Trinh Huyền chúa!

Thịnh Vương hừ lạnh:

- Đại Quốc hàng vạn nữ nhân, sao phải là nàng! Người muốn gì? Đất phong, hiện kim hay quyền lực? Chỉ cần lên tiếng bản Vương không ngại tìm giúp người!

Lệnh Hồ Vương cười thành tiếng, ra chừng rất sáng khoái:

- Người không thấy sao? Thục Trinh Huyền chúa thân mình mềm mại như bông lau, giọng nói êm ái tựa tiếng suối reo, đặt nàng dưới thân mà hành hạ, chẳng phải vô cùng kích thích! Không riêng gì ta, huynh đệ ta vốn quen chém giết cũng sẽ vì nàng mà buông cung đầu hàng!

Máu trong huyết quản sôi lên sùng sục, Thịnh Vương không nói không rằng, nắm đấm lao tới nhắm thẳng trông mắt Lệnh Hồ Vương mà dùng hết lực. Huỳnh Kien công công thấy chủ nhân không kiềm chế được háp tấp, miệng la oai oái:

- Người đâu! Người đâu! Mau can hai vị điện hạ!

Có điều, hành động Huỳnh Kien công công đi ngược lại hoàn toàn, ông ra sức ôm lấy Lệnh Hồ Vương, đám nô tài xung quanh vốn không ưa gì dị quốc, nên dù già vờ can ngăn, nhưng mục đích chính vẫn là giữ chặt Lệnh Hồ Vương lại để Thịnh Vương thỏa sức đánh. Cứ thế ồn ào huyên náo kéo dài mấy khắc. Mãi đến khi cả hai bị đưa đến Ngự Thư phòng.

Vĩnh Nguyên Đế cẩn thận nhìn Thịnh Vương tuy vạt áo dính máu nhưng không có chỗ nào bị thương, nhìn phía đối diện, lại thấy một bên mắt Lệnh Hồ Vương sưng húp, tay chân hần thẫm tím, thì yên lòng quở trách:

- Lãng Mặc! Thân là Hoàng tử Đại Quốc lại tiếp đãi Vương tử chứ hầu như thế? Còn ra thể thống gì?

Thịnh Vương biết bản thân đã sai, nửa cười cũng không giải thích. Lệnh Hồ Vương sờ sờ tay lên mặt, tuy xuyt xoa vì đau đớn nhưng vẫn phải tỏ ra rộng rãi:

- Hoàng thượng, cũng là do thần không kiểm chế lời nói!

Vĩnh Nguyên Đế thờ dài, ôn nhu an ủi:

- Lãng Mặc tuổi trẻ tính tình xúc nổi, gần đây trong phủ hần nhiều chuyện không vui, Vương tử không nên chấp nhất!

Lệnh Hồ Vương cười không nổi, mẹ nó, Thịnh Vương chỉ thua hần một tuổi, lại dám nói còn nhỏ nóng nảy, đây chính là hộ phụ bao biện cho hổ tử!

Vĩnh Nguyên Đế trầm trầm giọng nhìn Quang Từ Tổng quản:

- Vương tử đến Thần Đô này đã là đại hy sự, nên thêm vào hồi lễ một nghìn thạch gạo* cùng trăm súc gấm vóc Tô Châu! Còn Lãng Mặc, tháng này cấm túc tại phủ!

Đây vừa là đền bù vừa là xoa dịu, vô cùng thỏa đáng. Thịnh Vương hồi phủ, Lệnh Hồ Vương cũng đánh phải ảm ức nén đi cơn giận. Tuy vậy, khi vừa quay đi, khóe miệng hần lại nhếch lên nụ cười kì dị, phân phó người bên cạnh:

- Chuẩn bị tối nay đến phủ tên Thịnh Vương đó! Xem lần này hần có còn dám chống đối ta!

Thịnh Vương ngồi trên xe ngựa chưa bao lâu đã hay tin Lệnh Hồ Vương muốn làm khách, trong đầu đột ngột bình tĩnh lại, nghĩ đến muốn vận khả năng có thể xảy ra.

- Mời Bạch Thị lang đến thư phòng!

Thịnh Vương tắm xong đầu óc cũng thanh tĩnh nhiều, nhìn Bạch Thực Thần chuyên chú pha trà, không còn vội vã nữa:

- Người từng đi sứ Mạt Quốc một lần, nói xem tên man di đó đang muốn làm gì?

Bạch Thực Thần dâng trà đến, cười cười:

- Vương gia chỉ cần dây vào Huyện chúa liền nóng giận mất...

Thịnh Vương không để ý lời hần nói xúc phạm, phất phất tay:

- Vì Cẩm Chúc, bản Vương tha tội người mạo phạm!

Bạch Thực Thần thoáng chút đau lòng, thờ dài:

- Điện hạ, người Mạt Quốc không đánh giết nhau không kết thành bằng hữu, người cùng Lệnh Hồ Vương một trận thư hùng chẳng gây nên hiểm khích gì đâu!

Thịnh Vương chán nản biểu hiện:

- Thư hùng cái gì? Là đám hạ nhân giữ hần lại để bản Vương đánh! May mà khi đó còn chút lý trí, nếu không hần chết, phụ hoàng nhất định đẩy bản Vương ra biên ải thủ thành năm năm giống lão Tử rồi!

Bạch Thực Thần đỡ khó đỡ cười, người ta nói yêu vào đầu óc không còn minh mẫn, Thịnh Vương chính là tiêu biểu cho kiểu người đó. Hần lại tiếp tục phân tích:

- Người Mạt Quốc bản chuyện rất thô lậu, có thể vừa giao hoan vừa uống rượu vừa tính toán đại sự, cho nên thần nghĩ Lệnh Hồ Vương chỉ muốn mượn Huyện chúa để làm cầu nối với Vương gia mà thôi!

Thịnh Vương nhấm nháp trà nóng, làn hơi tỏa quanh mắt:

- Huỳnh đệ một nhà bên đó dùng chung nữ nhân thật à?

Bạch Thực Thần hơi ngạc nhiên:

- Đúng vậy! Tuy không quá phổ biến nhưng cũng không phải chuyện hiếm!

Thịnh Vương nhắm hờ mắt phượng:

- Huỳnh KIỆN, Phùng Cơ tiếp quay về chịu tang Vương phi đã hồi đất phong chưa?

Huỳnh KIỆN công công lục lợi trí nhớ, đoán chừng chủ nhân muốn nhắc đến Phùng Gia Hòa:

- Dạ chưa, Vương phi chưa đủ trăm ngày, thiếp thất đều phải mỗi sáng thắp hương!

Bạch Thực Thần nhoeo miệng cười:

- Điện hạ muốn kết giao cùng Vương tử?

Thịnh Vương xoa xoa nhẵn ngọc tĩnh tề, thăm tháy u lam tối tăm đến đáng sợ:

- Thứ nhất, ỷ cứu nằng! Thứ hai, chẳng phải người từng nói họ được Hoàn Nhan Viên Hạo chỉ có Mạt Quốc? Bản Vương không muốn phải tranh giành nằng với bất kỳ ai nữa!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Vô Đạu Nấu Đạu (Hạ)

Mở tối, Thịnh Vương phủ sáng ánh đèn lồng, Huỳnh KIỆN công công nhần nha đến viện Phùng Gia Hòa.

- Cô nương đã chuẩn bị xong chưa?

Phùng Gia Hòa một thân áo choàng đỏ viền lông thỏ ấm áp, có điều bên trong nằng ta cố tình chỉ mặc một lớp sà mông phủ lên yếm. Phùng Gia Hòa gả đi ba năm, đây là lần đầu tiên được Thịnh Vương triệu hạnh.

Phùng Gia Hòa ngồi trong kiểu nhỏ kín gió, cẩn thận soi lại gương cầm tay, mày liễu kẻ dài, môi bôi đậm, áo xống đều ừ hương mai. Nàng nhìn vào trong điện, ánh nến tao nhã, tiếng nhạc rộn rã dễ chịu.

Huỳnh KIỆN công công đẩy Phùng Gia Hòa vào, thuận tay đóng kín cửa. Phùng Gia Hòa có chút lo lắng, bởi vì ngoài Thịnh Vương, còn có một nam nhân lạ mặt và hai cung nữ khác. Tất cả đều ngồi trên một giường gỗ tròn, trong sảnh trống có màn mông bao phủ, xung quanh hai đội nữ nhạc đang ra sức hòa tấu.

Thịnh Vương tay nâng ly rượu, không nhìn Phùng Gia Hòa:

- Ra mắt Vương tử đi!

Phùng Gia Hòa quy củ hành lễ, liền bắt gặp ánh mắt nam nhân kia sâu hun hút chòng chọc xoáy vào cơ thể. Nàng ta hơi lùi lại, vòng ra sau lưng Thịnh Vương, cố gắng lắng nghe câu chuyện.

Lệnh Hồ Vương khẽ khà chén ngọc:

- Điện hạ thấy ý ta thế nào?

Thịnh Vương gật gật đầu:

- Cũng không tệ. Chỉ cần đừng hại đến nằng, bản Vương cái gì cũng dễ dàng can nhắc!

Linh Hồ Vương cả cười, thấp phàn hải long:

- Điện hạ yên tâm, ngày mai ta liền đề tên Triệu An Quận chúa lên Hoàng thượng, cũng sẽ tạ lỗi Thục Trình Huyền chúa vì nhảm lẫn! Còn về phần người, chỉ cần cung cấp bản đồ biên giới!

Thịnh Vương nhắm mắt, nằm nghiêng một bên, lời kéo cung nữ hầu rượu vào lòng đùa bỡn:

- Mỗi tác đất đều là xương máu binh sĩ gầy dựng, người nghĩ bản Vương sẽ vì một nữ nhân mà đáp ứng?

Linh Hồ Vương mi tâm cau lại, nhưng nét mặt vẫn bình thản:

- Điện hạ còn có điều kiện?

- Cũng không quá khó, người chính là đang giữ Dịch Tướng quân hay sao?

Thịnh Vương ngửa bài, Linh Hồ Vương cũng gần như đoán được ý đồ:

- Muốn ra tay với tân Tướng quân?

Thịnh Vương nhàn nhạt:

- Không phải đối phó với các người hàng năm, chúng ta đều dùng kỵ binh? Hiện tại mới có một vị Phiêu Kỳ Đại Tướng quân, dự là năm nay sẽ nhận binh báo vệ lãnh thổ. Người có họ Dịch thông thạo lối đánh kỵ binh, bản Vương lại cung cấp bản đồ biên giới, giết kẻ đó dễ như trò bàn tay!

Linh Hồ Vương hí mắt sâu không thấy đáy, giọng nói truyền ra:

- Ta lấy gì để tin người?

Thịnh Vương thuận tay xé toạc y phục cung nữ hầu rượu, khiến nàng ta đỏ hồng gương mặt, cả người run rẩy. Linh Hồ Vương liền có chút kinh ngạc.

Thịnh Vương môi mòng nhếch lên:

- Bản Vương cùng người kết nghĩa huynh đệ! Uống máu ăn thề! Nếu bản Vương lên được ngai vàng liền cũng giúp người trở thành Đại Vương Mạt Quốc, chúng ta chia đôi giang sơn thiên hạ này!

Thịnh Vương nắm lấy lưỡi kiếm xoẹt ngang lòng bàn tay, máu tong tong nhỏ xuống chén rượu, Linh Hồ Vương sau kính hi liền ha hả cười, cũng y hệt hành động, cuối cùng cả hai đều cạn sạch.

Thịnh Vương khẽ cười, bất ngờ đẩy Phùng Gia Hòa ra giữa bàn rượu, lật sạch y phục xuống, tay lớn che kín miệng nàng ta, cũng chẳng hề để ý đến biểu cảm thống khổ hoảng loạn của Phùng Gia Hòa, không chút lưu tình:

- Đây là thị thiếp Vương phủ, bản Vương cũng chỉ dùng qua một lần, lại thấy nhan sắc không tệ, còn là thứ muội của Thục Trình Huyền chúa. Chúng ta đã là huynh đệ...liền không keo kiệt đem ra!

Linh Hồ Vương hiểu đây là thành ý, tức khắc đánh giá cao Thịnh Vương, hẳn liền thoát ý phục, không chế Phùng Gia Hòa mãnh liệt phát tiết. Phùng Gia Hòa bất đắc dĩ tiếp nhận bạo lực, trong đầu chỉ còn cay đắng cùng đau đớn, vì sao nàng phải chịu loại sỉ nhục này, Thịnh Vương muốn cứu Phùng Gia Hỷ mà không tiếc công sức mua chuộc một tên man di, lại lấy nàng ra làm đồ chơi cho hắn. Nàng không cam tâm nơi này phải đem thân làm trò ti tiện để bảo vệ trong sạch an toàn cho Phùng Gia Hỷ. Phùng Gia Hòa cảm thấy cuộc đời không khác gì một trò cười.

Thịnh Vương phất tay, hai cung nữ hầu rượu cũng tự thoát xiêm áo, quỳ bên cạnh Linh Hồ Vương hầu hạ. Trong sảnh giờ chỉ toàn là cảnh hoan lạc đồi trụy.

Linh Hồ Vương xoay hạ thân Phùng Gia Hòa về phía Thịnh Vương, đáy mắt có chút xảo quyệt:

- Dùng chung nữ nhân mới thực là thú túc!

Thịnh Vương trong lòng dâng lên kinh tởm, nhưng vì đại sự đành phải nén giận, hẳn ngồi tựa người vào thành giường, đang tìm cách từ chối, thì Phùng Gia Hòa theo trấn áp của Linh Hồ Vương chủ động sáp nhập trên người hắn. Thịnh Vương toan đẩy ra liền thấy Linh Hồ Vương song song phía sau ép buộc Phùng Gia Hòa. Trong lòng Thịnh Vương thật muốn chửi thề, hẳn không thiếu nữ nhân nên đây là lần đầu tiên cùng gã khác trước sau hợp nhất phát tiết lên một nữ tử như vậy.

Người nóng dần lên, lý trí cũng nhiễm màu dục tính, cộng với máu huyết trong rượu phát tác, Thịnh Vương hạ lệnh toàn bộ nữ nhân cơ tiến lên hầu hạ. Linh Hồ Vương càng thêm an tâm vào lời hứa của Thịnh Vương.

Sáng sớm

Thành Vương phủ.

Hoàn Nhan Viên Hạo chuyên chú đọc từng sở một. Đại Hoàng tử bị giam vào thiên lao, công việc liên quan đến thuế muối liền do hắn phụ trách, hiện tại là đầu năm, liền sắp đến kỳ thu thuế.

Triệu Tử Đoạn tiến vào, vẻ mặt có nhiều tâm sự. Hoàn Nhan Viên Hạo thoáng chút ngạc nhiên:

- Sao thế? Hoàn Nhan Viên Thuyết bị cảm túc, nên vui mới phải.

Triệu Tử Đoạn cau bần:

- Đêm qua hẳn mới Linh Hồ Vương đến phủ, tuy rằng chỉ xảy ra những chuyện phong hoa tuyết nguyệt, nhưng rõ ràng chính là có mưu đồ!

Thành Vương cười cười:

- Hẳn đang muốn tạo bận rộn cho đám Ngự sử, thế từ chưa đủ trăm ngày liền truy hoan đồi bại, ngày mai nhất triều chắc chắn có tấu chương vạch tội đưa lên!

Triệu Tử Đoạn hừ lạnh:

- Điện hạ nghiêm túc một chút, Huyền chúa bị hòa hôn, Thịnh Vương rõ ràng muốn liên kết cùng ngoại bang, người vẫn ở đây tính vài vạn lạng bạc thuế muối?

Thành Vương buống bút, hờ hững:

- Có gì không đúng? Công vụ đáng nào cũng phải xử lý. Còn Linh Hồ Vương cứ kiên quyết cưới Gia Hỷ thì bản Vương đành phải cho Phùng Hậu chốt chặn ở biên ải, một kích đoạt mạng hắn! Chỉ cần hắn ta chết ngoài biên giới Đại Quốc, liền không có cơ gây chiến cùng ta! Vô cùng đơn giản!

Triệu Tử Đoạn kinh ngạc nhìn chủ nhân, không thốt nên lời:

- Vương gia, thuộc hạ ngu dốt!

Thành Vương nhàn nhạt biểu tình:

- Hoàn Nhan Viên Thuyết cầu kết Mạt Quốc chính là tử tội, người tranh thủ thu thập chứng cứ, lại xem thử hắn định làm ra chuyện thương thiên hại lý gì! Muốn trừ được Thịnh Vương, phải một lần quét sạch toàn bộ thế lực ủng hộ hắn!

Triệu Tử Đoạn nhận mệnh, lại nghe Thành Vương thở dài:

- Sắp tới xem ra không yên ổn, dân dò người của chúng ta thu liễm lại. Chọn một ngày mời Phùng Thượng thư đến, tiếp đãi chu đáo. Kỵ binh mất họ Dịch như rắn mất đầu, sẽ không dễ dàng tiếp nhận bản Vương đâu!

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn theo nam nhân áo đỏ khuất sau cánh cửa, trong lòng dâng lên một mối. Thượng Quan Thị lang vừa rồi đã thông báo, chiếu thư đầu tiên đề nghị lập trữ quân vừa được dâng lên. Hiện tại ngoài Đại Hoàng tử, thì Thịnh Vương chính là lớn nhất, cũng được sủng ái nhất, thế lực tạm coi là mạnh mẽ nhất!

Phùng phủ.

Đạm Ngọc đi đi lại lại, trông còn sốt sắng hơn cả Gia Hỷ. Nàng ta ai oán:

- Tiểu thư của ta ơi, người tính sao, qua đó lỡ như bị đem vô nôi hãm chín thì phải làm thế nào?

Bối Lan bịt miệng Đạm Ngọc lại, bắt an vô cùng:

- Muốn khiến tiểu thư nghĩ quần hử? Im lặng đi!

Gia Hỷ thều xong khăn tay, bình thần cắt đứt đoạn chỉ

- Nếu đích thực chỉ có cái chết mới thoát khỏi mối rắc rối này, ta liền chịu chết vậy!

Bối Lan kinh hãi, vội vàng quý xuống, lắp bắp an ủi

- Tiểu thư, đừng như vậy, lời đồn chỉ là lời đồn, người Mạt Quốc vô tư tự tại, sẽ không sao, sẽ không sao!

Gia Hỷ không để tâm đến mấy nha hoàn đang làm loạn, tự mình đối y phục, rồi phản phó:

- Mời Ngũ thúc đến đây!

Gia Hỷ hộp nhệ trạ nóng, nằng không chắc lần này có yên bình thoát khỏi cạm bẫy. Ngũ thúc là chân truyền đệ tử Tĩnh gia, nằng chỉ mong hấn có thứ mình cần.

Ngũ gia yên lặng nghe Gia Hỷ trình bày, chậm rãi lắc đầu:

- Đúng là có loại được đó, ta cũng có thể giúp Hỷ nhi chế ra được. Nhưng được liệu này chưa ai kiểm chứng, cũng không chắc mấy phần sẽ thành công. Hỷ nhi vẫn muốn?

Gia Hỷ xác nhận, lại phân tích:

- Nếu như chất nữ ngưng thờ được bảy ngày, già làm người chết, che mắt được Hoàng thượng, vậy là sau khi chôn cất, chỉ cần có người quật mộ lên, liền an toàn trốn được, trở thành một người khác!

Ngũ gia cau mày lo lắng:

- Nữ nhân không thể tự mình có hộ tịch, Hỷ nhi chân yếu tay mềm thì có thể đi đâu?

Gia Hỷ cương quyết:

- Ngũ gia, đây chẳng phải là cách duy nhất sao, gả đến Mạt Quốc, chất nữ liền không có đường sống!

- Còn một cách nữa, nếu như Hỷ nhi thất thân, thanh danh đều mất hết, không phải sẽ thoát nạn sao?

Gia Hỷ mở to mắt hạnh, không tin được vào tai mình:

- Thúc thúc!

Ngũ gia dịu dàng an ủi:

- Đây không phải là cách ít mạo hiểm nhất sao? Chỉ cần người đó đồng ý cho Hỷ nhi một danh phận, không phải Hỷ nhi liền không cần đến Mạt Quốc!

Gia Hỷ thờ người, cái kẻ này khác gì đối tử một lồng giam này đến một nhà lao khác. Trao thân cho một kẻ không rõ lai lịch, có khác gì giết nằng không.

- Ngũ thúc, loại chuyện thất tiết này ảnh hưởng đến đại cục chính trị, Hoàng thượng chắc chắn không để chất nữ sống sót! Tệ nhất còn có thể bị chìm nước cho cả kinh thành này thấy!

Ngũ gia gật đầu, xoa xoa tay nằng:

- Ta suy nghĩ không chu toàn! Hỷ nhi đừng giận, thứ Hỷ nhi muốn, Ngũ thúc sẽ làm ngay!

Gia Hỷ mỉm cười tin tưởng, lần này nằng phải đánh cược cùng số mệnh vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Nhất Trường Xuân Mộng

Diễn Hương Các.

Tuyên Quý phi y phục tơ lụa mềm mại nhẵn nhụi cắm hoa, bảy giờ trời đã sáng tháng ba, tuy rằng mùa đông năm nay không rõ vì sao kéo dài vô cùng, nhưng ở nhà ẩm trồng hoa, không thiếu loài đã nở.

Thành Vương sau nhật triều thường ngày liền đến thăm mẫu phi, chợt thấy một bồn hoa tím lạ mắt, nửa giống oải hương nửa lại không phải, hấn vừa định chạm vào đã nghe một cung nữ ngăn lại:

- Điện hạ! Không được!

Thành Vương cũng chẳng hỏi nhiều nữa, thần nhiên ngồi xuống bàn trà, nhìn mẫu phi thông thả lựa chọn từng nhánh hoa một cho vào bình sử.

- Con hôm nay rảnh rồi?

Hoàn Nhan Viên Hạo mỉm cười, tâm tình dễ chịu, hấn vừa ở Ngự Thư phòng. Lĩnh Hồ Vương thật sự đã đối người hòa thân, dù biết đây chính là có tác động của Hoàn Nhan Viên Thuyết, nhưng trước hết Gia Hỷ được an toàn, hấn không thể không vui.

Thành Vương không muốn nói ra, nên chuyện đề tài:

- Thái Hoàng đế qua tháng tư nhận sắc phong đến Gia Lăng Quốc, coi như là Hoàng tử được phong cao nhất!

Tuyên Quý phi mắt đẹp lóe sáng, môi tươi nét cười:

- Đức phi Giang thị mẫu bằng từ quý, Hoàng thượng có nói, sau này người về trời, sẽ để lại một đạo thành chỉ, cho phép nằng ta đến phụ quốc sống cùng nhi tử!

Hoàn Nhan Viên Hạo tự mình rót trà đưa đến mẫu phi, trầm mặc lắc đầu:

- Phụ hoàng quá sùng Đức phi rồi, một Hoàng tử tự được phong, tước càng cao càng phải cẩn trọng. Vốn giữ Đức phi lại kinh thành là để kìm chế thế lực Thái Hoàng đế, nay mẫu từ họ tự hop, không phải muốn tạo cơ hội để hấn làm phản!

Tuyên Quý phi đặt bình hoa lên kệ lớn, thần nhiên ngồi cạnh Thành Vương:

- Chuyện mai sau chưa rõ ràng, nhưng hiện tại Giang thị chính là ủng hộ con, Giang gia cũng sẽ vì Giang Hồng Diệp mà không quay lưng với con! Đừng quá nóng vội!

Hoàn Nhan Viên Hạo gật đầu tiếp nhận. Tuyên Quý phi nhìn bồn hoa tím một khắc rồi chậm rãi phản phó:

- Đem cái này đến Vĩnh Tuy cung, nói là bản cung an ủi Thực phi nương nương!

Mấy hạ nhân cẩn thận bọc vải mỏng lên chậu hoa, khẽ nệ ôm đi. Tuyên Quý phi nhìn Thành Vương có chút buồn bã:

- Ô đầu hoa!*

Ô đầu là loài cực độc, nhựa cây chạm vào da thịt thì chắc chắn sẽ mất mạng. Hoàn Nhan Viên Hạo khẽ siết tay mẫu phi, nụ cười dâng lên trào phúng:

- Phụ hoàng vẫn không thay đổi gì, nhần tâm giết người đầu ấp tay gối, thế gian này có lẽ là duy nhất!

Tuyên Quý phi che miệng con trai lại:

- Khi con lên đến vị trí độc tôn ấy, có những chuyện là thần bất do kỷ! Mẫu phi tin rằng Hoàng thượng mang nỗi khổ tâm riêng!

Hoàn Nhan Viên Hạo cười buồn, tự bản thân hấn cũng chẳng rõ một ngày kia có thay đổi tà ác đến thế không.

- Phụ hoàng luôn lợi dụng lòng yêu của mẫu phi, bao nhiêu vật đổi của dời, người vẫn tin vào lời phụ hoàng đã hứa? Phụ hoàng yêu người một phần, người liền vội vã đem cả trái tim ra!

Hắn sống đã hai đời, nhưng cả hai đời, tính cách của Vĩnh Nguyên Đế đều không đổi khác. Vĩnh Nguyên Đế triệt để áp dụng kế sách lấy ngoại thích trị ngoại thích, lấy phi tần trấn phi tần, Lan Thục phi không phải người đầu tiên chịu kết cục này, mẫu phi cũng chẳng phải người duy nhất bị Vĩnh Nguyên Đế lợi dụng. Hoàn Nhan Viên Hạo không muốn nói nữa, lấy cổ cắm trên vách, chặm rãi gầy từng dầy một. Tiếng đàn xé gió rạch mưa, nghe bi tráng binh đao, nghe còn cào gan ruột.

Đức Tổng quân cùng Hồng Tổ quay về, nhìn nhau bầm báo:

- *Nương nương, nô tài vừa nghe được, Hoàng Quý phi nương nương muốn đưa Bát Hoàng tử nhận thừa tự Tam Thân Vương phủ!*

Tuyên Quý phi không lấy làm ngạc nhiên, Hoàn Nhan Viên Hạo khẽ lắc đầu:

- *Tính các Bát Hoàng đệ vốn thích giao thương hơn là chính trị, nhận thừa tự Tam Hoàng bá coi như vừa hay!*

Đức Công công nhăn mặt:

- *Hoàng Quý phi cũng chỉ duy nhất một mình Bát Hoàng tử, sợ rằng không chịu nổi...*

Tuyên Quý phi cười cười:

- *Hoàng thượng đã bao giờ ép uống muối muối? Bàn cung thấy là, cái này chính muối muối dễ ra!*

Hoàn Nhan Viên Hạo nhớ lại về kiểu kì xinh đẹp của giai nhân nổi tiếng Cẩm Thành một thời:

- *Nhị đi xem ra không còn bao nhiêu tình cảm với phụ hoàng! Dứt bỏ được cũng tốt!*

Phùng phủ.

- *Tiểu thư, đừng uống!*

Đạm Ngọc gạt vôi bát thuốc đen đặc trên miệng Gia Hỷ ra, mắt sáng như ngọc:

- *Ngoài thành vừa dân thông cáo, mười ngày nữa Vương Thành Tử Công chúa sẽ thay người hòa thân sang Mạt Quốc!*

Gia Hỷ kinh ngạc xen lẫn vui mừng, nâng buồng đồ bát thuốc, nước mắt chảy ra:

- *Tốt rồi, thật tốt rồi!*

Đạm Ngọc ôm lấy chủ nhân, cũng không kìm được:

- *Máy mắt làm sao, máy mắt làm sao!*

Thành Vương hồi phủ vô tình ngang qua Bảo Hoa lâu liền ngửi thấy hương thức ăn thơm nồng đậm. Bảo Hoa lâu chính là từ lâu của Bát Hoàng tử, vốn dĩ thường ngày hắn không để tâm, nhưng hiện tại vừa từ Diên Hương các ra, trong lòng có chút suy nghĩ, hạ lệnh dừng lại. Ngắm nhìn xiêm áo rực rỡ của những tiểu thư khuê các tùm tùm cười đùa, những thiếu gia công tử bá vai nhau trò chuyện náo nhiệt. Lại nhớ đến Gia Hỷ nhiều ngày nay chắc có lẽ vì chuyện hòa thân mà buồn bã, hẳn khẽ cười, muốn đem đến cho nàng chút ít vui vẻ.

Xe ngựa dừng ở cổng sau Phùng phủ, tuy đã có tinh khuất sau gốc liễu xanh, nhưng cổ xe trần quý nạm ngà voi, rèm gấm đính ngọc bích cũng thu hút không ít sự chú ý. Nhìn nơi cổng gỗ hé mở, giai nhân bạch y khoác áo lông dày dẫn mũi hài đỏ thắm đi ra, tìm hân đáp nhanh đến lui.

Gia Hỷ đứng bên ngoài, có chút ngần ngại, Thành Vương tinh tế không lộ mặt, tránh bị người nhìn thấy lại dầm tiểu, chỉ đưa tay ra đỡ nâng lên. Gia Hỷ đặt bàn tay mình lạnh buốt trong lòng bàn tay nam nhân ấm áp, nâng ngại ngần ngồi đối mặt Thành Vương.

Trên bàn, là một con vệt quay vàng thơm thích mắt, đã được cẩn thận chia nhỏ thành nhiều phần, tinh tế gọn ghẽ. Vịt ù trong xôi nếp bọc lá sen nên vẫn còn nóng hôi hổi.

Gia Hỷ hơi cong miệng nhỏ, chiếc mũi thanh tú khẽ hít hà:

- *Điện hạ gọi ta đến đây chỉ thế?*

Thành Vương gạt đầu, đưa ngọc gấp vào chén nâng một miếng:

- *Chỉ có thế!*

Gia Hỷ không ăn ngay, lại nhìn hân, gương mặt nàng đi vội không xoa phấn, trong gió rét liền thiếu huyết sắc, càng tỏ điểm thêm nét đơn thuần mềm mại. Nàng ngần ngại một hồi:

- *Điện hạ! Thật không có gì quan trọng?*

Thành Vương lắc đầu, nụ cười hiếm hoi khiến phượng mẫu lung linh ánh sáng:

- *Không!*

Gia Hỷ tuy khác thường cảm giác, nhưng vẫn đưa món ngon lên miệng. Thịt vịt mềm nóng mặn ngọt vừa phải, hương thơm tinh mỹ luẩn quẩn trong vòm họng, ăn một miếng lại muốn thêm một miếng. Nàng gấp miếng thứ hai, thứ ba,...càng ăn càng không ngừng được.

Hoàn Nhan Viên Hạo không động đũa, lẳng lặng rót một ly rượu nhạt, hẳn thật muốn xem thử cái bụng nhỏ của nàng chứa được bao nhiêu thức ăn. Gia Hỷ thật không kiềm nổi, mỉa vị thế này, nàng xuyên qua mấy năm lại chưa từng được thưởng thức, thẳng đến khi no căng bụng lại, lúc này, nàng mới phát hiện, chén ngọc nam tử đối diện không hề có chút dấu vết dầu mỡ nào.

Gia Hỷ bối rối:

- *Điện hạ...ta...*

Hoàn Nhan Viên Hạo rút khăn tay ôn nhu lau một ly rượu nhạt, hẳn thật muốn xem thử cái bụng nhỏ của nàng chứa được bao nhiêu thức ăn. Gia Hỷ xấu hổ lan tràn, đến vành tai cũng đỏ lựng. Nàng từ bao giờ lại trở thành một tiểu tham ăn thế này. Nhìn đồng xuong vịt trong đĩa, nàng càng hận bản thân không thể dạn dỏ.

Hoàn Nhan Viên Hạo cho hạ nhân thu dọn, lại bày trà Long Tỉnh trữ danh lên, cẩn thận từng bước một pha cho nàng:

- *Xem ra cơm của Bảo Hoa lâu vừa vận khẩu vị nàng?*

Gia Hỷ vận vẹo khăn lụa cười trừ:

- *Là rất...ngon...*

Hoàn Nhan Viên Hạo đẩy tách trà đến, thân nhiên:

- *Tốt, nếu đã thấy thích, bản Vương rành rồi liền đưa nàng đến đó!*

Gia Hỷ than thở trong lòng, thầm mắng Thành Vương định nuôi nàng giống trư hay sao. Ăn no liền nghĩ tới đại sự, nàng mới ướm hỏi thắc trong lòng:

- *Điện hạ có biết vì sao đột ngột liền đổi người hòa thân không?*

Thành Vương khẽ lay động hàng mi, tuyệt mỹ gương mặt ánh lên chút khó hiểu:

- *Nàng tiếc tước phong Vương Thành Công chúa?*

Gia Hỷ xua xua tay:

- *Không! Không! Là ta chưa bao giờ nghe qua đại danh Từ Công chúa!*

Thành Vương tựa người ra sau, thông thả trò chuyện:

- *Từ Hoàng muội trước kia chỉ là Quận chúa, lần này vốn là Triện An phải đi, nhưng nề tình Tam Hoàng bá, phụ thân nàng ta vừa mất, nên đổi lại!*

Gia Hỷ thờ nhẹ trong lòng, không dính dáng đến năng thì tốt. Thành Vương khẽ khàng nhắc nhở:

- *Lệnh Hồ Vương muốn đổi người không phải ngẫu nhiên, nàng cũng nên cẩn thận, đừng để bản thân trở thành một quân cờ!*

Gia Hỷ nhìn vào sâu thẳm ánh mắt Thành Vương, chỉ thấy trong đó đầy áp nộ hòa ấm áp, không một chút vẩn đục, không một chút tà mị. Nàng mỉm cười tin tưởng:

- *Tạ Vương gia nhắc nhở!*

Lạnh canh tiếng keng báo hiệu giờ Ngọ vang lên, Hoàn Nhan Viên Hạo tức nuốt thờ dài, khỏe mắt ẩn chứa vô vàn lưu luyến:

- *Hôm nay nàng có thích?*

Gia Hỷ gật đầu chân thật, không hiểu vì sao chỉ có thể nói ra một từ:

- *Thích!*

Hoàn Nhan Viên Hạo cẩn trọng đỡ nàng xuống, nhìn bóng áo khước xa sau cánh cổng, rất lâu rất lâu, hần mới hạ lệnh hồi phủ. Gia Hỷ đứng bên trong tường cao, lòng xốn xang nhiều cảm xúc, mãi đến khi nghe vó ngựa lộc cộc đi xa, nàng mới quay vào trong.

Gia Hỷ chưa qua khỏi sân sau, đã thấy Bối Lan hốt hoảng vén váy chạy đến, bộ dáng cuống quýt, hơi thở đứt quãng:

- *Tiểu thư, không xong rồi, lão phu nhân...qua đời...*

Gia Hỷ kinh hoàng, cũng không nói được gì, chân thấp chân cao vội vàng đến viện tổ mẫu. Nàng không có quan hệ cùng Phùng gia, nhưng nữ chủ thân thể này vẫn chính là cùng huyết thống, thế nên, nước mắt từ đầu không rõ, chảy tràn xuống gương mặt thanh thuần, trái tim nàng nghẹn lại. Dù rằng lão phu nhân với nàng từng có tà tâm, đẩy nàng đến thôn trang, nhưng thực sự cũng chưa từng hạ lệnh đoạt mạng nàng, xử sự coi như cũng không quá thiên vị. Gia Hỷ lau lệ nóng, nghĩ đến ba năm đại tang trước mặt.

Chỉ là khi đến trước viện tổ mẫu, một lời của Tứ phu nhân Nguyễn thị đoạt đi toàn bộ tâm tình mềm yếu của nàng. Nguyễn thị khóc lóc thất thanh, lại vô tình hữu ý mà mắng chửi:

- *Cái gì chứ, tước Hầu đến cửa lại bị cướp đi, Huyện chúa gì chứ, không giữ nổi một cái nam nhân bên người! Nếu không vì thế, lão phu nhân có uất ức mà thổ huyết không?*

Tam phu nhân cũng không vừa, i ỏi nước mắt:

- *Mẫu thân ơi, sao người phải thế, đảm chất nữ có đứa nào bắt hiểu thì còn con dâu lo lắng người! Nữ nhi gia tộc nào cũng phải đặt lợi ích gia tộc lên đầu tiên, còn nhà này nuôi một cái bảo cô, ham sống sợ chết! Không dám hòa hòa thân gì đi xa!*

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Nam Đạo Nữ Xương

Gia Hỷ đi vào giữa cầu nối của hai phòng, nàng cẩn thận đến cạnh giường, Ngũ phu nhân đang lặng lẽ lau nước mắt, mà tổ mẫu đứng thật vừa mới mất, thân thể vẫn còn hơi ấm. Gia Hỷ ngồi xuống, nắm lấy tay Ngũ gia đang trầm mặc:

- Thúc đừng đau buồn quá!

Gia Hỷ nói lời này chính là ám chỉ Ngũ gia đừng để người khác nắm nhược điểm, trong các đạo lý hiếu làm đầu, Ngũ gia đã vào quan trường, với lão phu nhân yêu ghét thế nào cũng chỉ nên để trong lòng mà thôi. Ngũ gia gật đầu, nhìn ra phía cửa:

- Hai tiểu áy độc miệng nhưng không thể làm gì Hỷ nhi được, đừng nóng giận mà ảnh hưởng bản thân!

Gia Hỷ khẽ cười, lão phu nhân mất, trong nhà cũng sắp phân gia, nàng cần gì phải chấp nhặt bọn họ nữa. Đợi đến qua trưa thì Đại lão gia, Nhị lão gia, Tam lão gia, Tứ lão gia đều lần lượt từ bên ngoài về. Lúc này mới bắt đầu phát tang, đổi rèm trắng thay lồng đèn. Vốn dĩ bệnh tình lão phu nhân cả năm nay thất thường lên xuống, nên trong phủ cũng đã chuẩn bị cái lễ tang này từ trước, hiện tại tuy có bối rối nhưng không quá cấp rập.

Phùng phủ có đại tang, liền rất nhiều người đến viếng. Ngày thứ hai, Thành Vương đích thân đưa Phùng Trắc phi quay về phủ. Phùng Gia Hảo y phục gấm trắng, toàn thân đeo bạch ngọc, mặt cũng đánh phấn dày. Cho dù không phủ hợp lễ, nhưng nàng ta là Trắc phi Vương phủ, cũng chẳng ai dám nói gì.

Thành Vương đạm mạc lấy ba nén hương viếng, Phùng Thượng thư tuy đau lòng, nhưng vẫn khách khí:

- Điện hạ, mời sang bên này trò chuyện!

Thành Vương ôn nhu nhìn Phùng Gia Hảo:

- Nàng đi tìm các ti muội, cũng đừng quá xúc động!

Đại lão gia thấy Thành Vương đối xử với Phùng Gia Hảo tương kính như tân, nên yên lòng, tâm tình thả lỏng hơn.

Phùng Gia Hảo nhìn bóng Thành Vương vừa khuất, liền không thu liễm điệu bộ nữa, trần tráo vòng ra hậu viện, lại thuận miệng hỏi Vu ma ma:

- Phùng Gia Hỷ đâu?

Vu ma ma chấm qua nước mắt:

- Đại tiểu thư đêm qua không ngủ, hiện tại vẫn còn ở trong viện!

Phùng Gia Hảo ngừng ngượng bước đi, hôm nay Thành Vương tự mình đưa nàng quay về, chứng tỏ nàng được sủng ái, bởi thế, Phùng Gia Hảo càng muốn đến trước mặt Gia Hỷ tỏ thái độ. Phùng Gia Hảo tự mình tiến vào khách phòng, chỉ thấy Bối Lan ở đó, liền xẵng giọng:

- Chủ nhân người đâu? Hay là thấy ta về đây nên trốn mất?

Gia Hỷ phía sau bình phong vừa đổi tang phục, nàng hừ lạnh, đây chính là cây muốn lặt mà gió chẳng dừng. Nàng không bởi phần không cái thoa, chỉ cố định tóc bằng một cây trâm ngà voi đơn giản. Gia Hỷ điểm đạm ra ngoài, không nờ nộ cười:

- Nhị muội!

Phùng Gia Hảo vuốt ve chuỗi trân châu trên cổ, môi nhếch lên:

- Đáng tiếc cho ti, một Huyện chúa cao quý, cuối cùng lại không được gả đi, hiện tại không gả, ba năm nữa càng không có cơ hội gả!

Gia Hỷ nhàn nhạt rót trà:

- Tổ mẫu mất thân còn chưa lạnh, phận làm chất nữ như ta tâm tình nào để ý đến loại chuyện nam nữ đó!

Phùng Gia Hảo ngồi xuống, quan sát nơi này một hồi, chỉ thấy vô cùng tĩnh tế thanh nhai, so với viện nàng ở Thành Vương phủ một chút cũng không thua kém. Phùng Gia Hảo giấu nổi bực bội:

- Hôm nay điện hạ bỏ cả công vụ đưa ta hỏi phủ viếng tổ mẫu vì sợ ta buồn, ti cũng nên tìm một đáng lang quân tốt, tổ mẫu trên trời linh thiêng, nhất định không muốn ti trở thành ni cô đâu! Ha ha ha!

Gia Hỷ quạt ngọc che miệng, mày liễu thoáng cau:

- Điện hạ đúng là quan tâm muội muội, nên Hàn thị chết đi, cũng chẳng để muội muội về nhìn mặt lần cuối!

Phùng Gia Hảo đứng bật dậy, chỉ tay năm ngón:

- Người! Không được nói mẫu thân như thế!

Gia Hỷ cười lạnh:

- Mẫu thân? Ai là mẫu thân ta? Ta chỉ có duy nhất một mẫu thân bài vị đang ở trong tủ đường, còn Hàn thị, đến cả tang lễ cũng không tổ chức, so với thấp thất càng thua kém! Người như vậy, chỉ có thể là mẫu thân người!

Phùng Gia Hào uất ức, mặt tái đi:

- Người nhớ cho kỹ, hôm nay ta đã là Trắc phi Thành Vương phủ, người dám đắc tội?

Gia Hỷ lãnh đạm, kiêu ngạo nâng mí mắt:

- Thì sao, ta chính là Tam phẩm Huyện chúa, cùng người không hề thua kém, trong khi đó, người còn là muội muội của ta! Hàn thị bị hù, bên ngoài không biết nhưng chính người phải rõ, đích thứ phân biệt, người bây giờ khác gì thứ xuất?

Phùng Gia Hào dù móng tay đã đâm sâu vào lòng bàn tay vẫn không thể kiềm chế nổi khí, lao đến Gia Hỷ định cấu xé. Có điều đây là viện Gia Hỷ, nhà hoàn bà từ liền kéo Phùng Gia Hào ra. Gia Hỷ nhìn nàng ta đầu tóc rối loạn, bình thân quay vào trong:

- Tiền khách!

Phùng Gia Hào ầm ục tức tối vòng qua hoa viên chọn đường vắng vẻ, bộ dáng nàng ta hiện tại không thể gặp người, liền đến khuê phòng khi chưa già để chỉnh trang lại. Phùng Gia Hào lau qua mặt mũi, chưa kịp vấn lại tóc đã nghe tiếng gõ cửa.

Hạnh Lộ ngấp ngừng:

- Trắc phi, là Hàn biểu thiếu gia!

Phùng Gia Hào thoáng ngạc nhiên:

- Biểu ca!

Hàn Bình ngồi đối diện Phùng Gia Hào, than vãn kẻ khổ:

- Biểu muội bây giờ xem ra thật tốt đi, là Trắc phi cao quý lại còn được diện hạ quan tằm, khi này ta lên kút qua sánh lớn, thấy Thành Vương đang cùng cô trượng hăng say trò chuyện!

Phùng Gia Hào siết chặt khăn lụa, Thành Vương bề ngoài như vậy nhưng đã căm tức nàng tới sáu tháng, hiện tại đến viên phòng còn chưa. Chỉ mong lần này phụ thân có chút xúc tiến, Thành Vương nể mặt mà bớt lạnh nhạt với nàng.

Phùng Gia Hào nhìn Hàn Bình:

- Hôm nay biểu ca tìm gặp ta là có gì?

Hàn Bình thờ dài, chỉ vào một bên chân què:

- Muội xem, người tàn tật như ta cuộc sống trăm đường khổ ải, con đường hoạn lộ coi như bị chặt đứt, Hàn gia vốn coi ta là hi vọng lại nhẫn tâm không đếm xỉa gì tới nữa...

Phùng Gia Hào nghe hẳn kể lễ thì mệt mỏi, phát phát tay:

- Vậy tóm lại biểu ca cần gì?

Hàn Bình gió hai bàn tay lên, hấp háy mắt:

- Mười vạn lượng bạc!

Phùng Gia Hào kinh hoàng:

- Muội có thể kiếm đâu ra nhiều ngân lượng như thế?

Hàn Bình nghe từ chối thì hẳn học:

- Muội ở Vương phủ chỉ thua một cái chính thể, điện hạ là chân chính Hoàng tử, thôn trang nhiều như vậy, muội lại không tơ hào được gì?

Phùng Gia Hào cười khổ:

- Thật là không có! Hiện tại muội chỉ đem theo một ngàn lượng, hay biểu ca cầm đỡ!

Hàn Bình tỏ thái độ:

- Muội coi ta là ăn mày? Ta muốn mượn muội chút vốn để làm ăn, không phải là xin xỏ gì muội! Muội bây giờ cao quý liền quên ngay gốc gác của mình!

Phùng Gia Hào lắc đầu, chân thật nói:

- Đồ cưới muội cộng lại cũng không đến con số lớn như vậy, mười vạn lượng bạc còn hơn cả thuế muối một châu, muội lấy đâu ra nhiều đến thế!

Hàn Bình neho neho mắt, nhún nhu:

- Cả kinh thành này còn chưa ai biết muội là con một phụ nhân bị hù, hiện tại chẳng còn là đích nữ cao quý nữa, từ đường Phùng gia cũng không còn chứa mẫu thân muội!

Phùng Gia Hào tròn tròn mắt, nói giỡn:

- Huỳnh im ngay!

- Ta không im đấy! Muội không có được số bạc đó, đừng trách ta, ngay cả ca ca muội chỉ là con một tên đạo tặc ta cũng rõ ràng!

Phùng Gia Hào nghẹn lời, run run:

- Huỳnh?

Lại sợ hãi ra lệnh Hạnh Lộ:

- Đóng cửa lại, ra ngoài canh chừng tránh để người khác nghe được!

Hàn Bình thản nhiên:

- Trước khi ta đến đây cũng đã thù sẵn một chút phòng thân! Muội đừng nghĩ đến chuyện giết ta diệt khẩu, chỉ cần ta chết đi, ngày mai cả kinh thành này sẽ biết mẫu thân muội là người thế nào, giết chính thể đoạt phu quân, hồng hạnh xuất tường, lằng lằng trác nết, đến chết còn bị hù, không có bài vị từ tế! Muội nghĩ xem, khi ấy muội còn yên ổn làm một Trắc phi không? Hay muội sẽ giống như cô mẫu, bị nhục nhã hù về, tệ hơn chính là ban chết để chứng minh trong sạch!

Phùng Gia Hào thật sự sợ hãi, cay đắng nhìn Hàn Bình:

- Muội và biểu ca lớn lên cùng nhau, sao lại ép buộc đến độ này! Muội thật sự không có số tiền đó! Huỳnh có giết muội cũng không lỏi ra được mười vạn lượng!

Hàn Bình suy nghĩ hồi lâu, mới nói:

- Nếu không lấy được một lần, biểu ca liền vì chút tình xưa nghĩa cũ mà chia thành nhiều phần vậy! Coi như vì cô mẫu trên trời!

Phùng Gia Hào rút trong người ra toàn bộ chỉ chưa đến hai ngàn lượng. Hàn Bình liền khó chịu:

- Ít như vậy sao?

Phùng Gia Hào gất đầu, giọng nói nhỏ nhẹ:

- Muội sẽ cố gắng hơn!

Hàn Bình chong chon nhìn biểu muội xinh đẹp đang buồn rầu trên tháp, tang phục gần đi càng tăng thêm nét điềm đạm, tóc Phùng Gia Hào chưa kịp vấn, thả dài trên lưng, trông yếu nhược mong manh khó tả. Hàn Bình đột ngột ồm ồm Phùng Gia Hào:

- Biểu muội, ta là vạn bất đắc dĩ, muội đừng oán hận ta!

Phùng Gia Hào kinh hoàng, thân thể cứng đờ:

- Biểu ca...ta không oán hận huynh! Mau bỏ ta ra!

Hàn Bình càng siết chặt thân người nàng:

- Muội là khinh thị một kẻ tàn phế như ta!

Phùng Gia Hào cố gắng đẩy cánh tay cứng như gong kim, khó nhọc:

- Muội không có, làm gì có! Biểu ca đã nghĩ nhiều!

Hàn Bình bỗng nhiên giãn giữ, nghiêng rặng:

- Muội có, đích thị muội coi ta như một con cầu què đến xin xỏ ăn vạ tống tiền muội!

Bàn tay hân thò to túm lấy tóc Phùng Gia Hào lôi lên giường, miệng không ngừng lăm bắmt

- Mẩu nữ muội đã hủy hoại đời ta như thế nào có biết không? Có biết không?

Phùng Gia Hào cuống quí, gẫy giữa đánh trả:

- Buông ta ra! Buông ra!

Hàn Bình không đủ kiên nhẫn, vung tay giáng một bạc tai xuống gương mặt Phùng Gia Hào, lại đá thêm mấy cước vào bụng nàng ta:

- La đi, la lên đi, cho cả kinh thành này biết Trắc phi Thành Vương phù trong đại tang tổ mẫu trèo lên người biểu ca như thế nào!

Phùng Gia Hào đau đớn, lê lét ôm lấy chân Hàn Bình:

- Biểu ca, ta xin huynh, đừng làm như vậy, đừng tạo nghiệt!

Hàn Bình nâng cầm Phùng Gia Hào, mắt long lên một tia bất mãn:

- Muội muội, đây đâu phải lần đầu ta làm loại chuyện này? Muội quên Phùng Điện Dung rồi hay sao?

Hàn Bình thoát ý phục, lật trần Phùng Gia Hào đang ôm bụng nức nở trên giường, tàn độc hạ thêm vài cước:

- Người đau sao? Đau sao? Mẩu thân người dễ tên chốt mắt đánh gãy chân ta liệu có thấy đau?

Hàn Bình trấn áp Phùng Gia Hào, lại vớ lấy đại bút* thẳng hạ thân nàng ta mà hành hạ. Phùng Gia Hào đột ngột bị phá thân, lại vừa chịu đánh đập, đau đớn muốn ngất xỉu. Hàn Bình nhìn vết máu trên cán gổ, phát hiện ra Phùng Gia Hào còn xử nữ, tâm tư thâm độc thêm mấy phần.

Phùng Gia Hào không thể dẽ lộ, không thể gọi người, chỉ đành cắn răng chịu đựng nhục nhã. Đến khi Hàn Bình buông nàng ta ra, máu đã nhuộm đỏ nệm giường, tràn xuống hai chân. Hàn Bình thán nhiên khoác áo, lại còn đe dọa:

- Tạm thời ta cảm hai ngàn lượng này trước, mừng một mười lăm mỗi tháng, ta sẽ nhân địa điểm để người đem tiền đến! Nhớ lấy, đừng có gờ trở gờ, nếu không người liền thân bại danh liệt!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Đại Địch Đương Tiền

Phùng Gia Hào chỉnh lại trang y, đi nhanh ra khỏi viện, có điều, vừa mở cửa, đã thấy Gia Hỷ đứng trên đoạn hành lang, môi mọng nửa miệng cười. Phùng Gia Hào chợt dạ, vội vàng vàng nhìn trước nhìn sau tìm kiếm tí nữ.

Gia Hỷ tựa người vào cửa, mắt đẹp long lanh:

- Hạnh Lộ tiền Hàn biểu thiếu gia quay về rồi!

Phùng Gia Hào nội tâm bất an, khoe miệng giật giật:

- Người...ừ...đứng đây từ bao giờ?

Gia Hỷ lướt ngang qua nàng ta, khinh bạc cười:

- Nhị muội cũng đã vất vả một ngày, điện hạ chắc không nỡ lòng để muội chịu khổ ở đây, mau mau thu xếp về Vương phủ đi!

Phùng Gia Hào hừ lạnh, nghi hoặc suy nghĩ, nàng ta không rõ vì sao Gia Hỷ lại đi sang bên này, càng không khẳng định được có bị phát hiện chuyện ám muội, tâm thần bất an, chân thấp chân cao chạy ra đại sảnh.

Gia Hỷ híp mắt theo Phùng Gia Hào, nhàn nhạt:

- Muốn người ta không biết, trừ khi mình đừng làm.

Thành Vương đưa Phùng Gia Hào về Phùng gia vừa là viếng tang vừa là đại sự. Bởi vì chấp chiếu hóm đó, người của Thịnh Vương phủ đến thì lại không được Đại lão gia ra tiếp chuyện, ngay lập tức, kinh thành rõ ràng Bình Bộ là ủng hộ ai.

Thịnh Vương lắng nghe Huỳnh KIỆN công công bẩm báo, trong lòng liền phát sinh biến chuyển:

- Vậy là sớm nay Hoàn Nhan Viên Hạo đã đưa Phùng thị quay về mua chuộc Phùng Thượng thư?

Huỳnh KIỆN công công cúi thấp mặt:

- Điện hạ, đích xác là như vậy, Phùng Thượng thư cũng có lòng đi theo Thành Vương, cho nên chiều nay mới viện cớ không gặp nô tài! Còn kấy lý do tang gia bối rối mà mời nô tài về sớm!

Thịnh Vương xoa xoa mi tâm, chăm chú ghi ghi chép chép, hồi lâu mới phản phó:

- Đem thư này đến phủ người của chúng ta! Đông cung từ lâu trống trải, cũng đến lúc nên lập trữ rồi!

Huỳnh KIỆN công công tuân mệnh thi hành.

Đại triều mười lăm tháng tư. Nắng vàng ảm áp chiếu rọi Cẩm Thành, muôn hoa đua nở, ong bướm dập däu, trong không khí đã có hương thơm hoa quả đầu mùa mọng nước.

Vĩnh Nguyên Đế bưng bưng lựa gấu, ném tập tấu chương xuống dưới sàn:

- Đây là có ý gì? Mười hai tấu chương đề nghị lập Thái tử? Các người đều cho rằng Trẫm đã già yếu đến sắp chết hay sao?

Bên dưới đang ồn ào lên ầm ỉm, chỉ còn tiếng sột soạt gấu quần do quý gối chấp tay.

"Hoàng thượng bớt giận!"

Thịnh Vương hơi hơi nhếch môi, đây mới chỉ là khởi đầu, không có Thái tử, còn nhiều rối loạn. Chưa kể mùa hạ năm nay, Mạt Quốc liền nổi binh. Trong ngoài đều loạn, khi đó buộc Hoàng thượng phải đồng ý lập trữ để ổn định cục diện, an lòng quần thần.

Thành Vương tiến lên một bước, chậm rãi phân tích:

- Muốn tâu phụ hoàng, nhi thần có vài lời muốn nói!

Vinh Nguyên Đế chấp thuận, một số quan lại nhìn nhau, hiện tại vị trí Thái tử đang bỏ trống, thân Vương càng nên im lặng chứng minh thanh sạch, Thành Vương lại nêu ra chính kiến, dù đúng dù sai cũng không tránh khỏi nghỉ ngơi.

- Đại Hoàng tử tuy phạm lỗi, nhưng Hình Bộ tiến hành điều tra quá chậm chạp, có ý giam lại vụ án. Đại Hoàng tử không có công lao cũng có khổ lao, từ mười ba tuổi đã tiến hành quản lý thuế muối, tội trạng gây ra tuy nghiêm trọng nhưng phần lớn trách nhiệm thuộc về quan viên. Nếu Đại Hoàng tử biết sai sửa sai, lấy công chuộc tội, vẫn nên đề lại một cơ hội!

Vinh Nguyên Đế gật đầu hài lòng, dù sao Đại Hoàng tử cũng là đích trưởng tử tôn quý, với ngôi vị Thái tử là nhân tuyển phù hợp nhất, không ai sánh bằng.

- Lãng Thần rất hợp ý Trẫm, làm người không thể không phạm sai lầm, lỗi của Đại Hoàng tử còn phần lớn là do thầy dạy không nghiêm! Không thể chỉ trách tội mỗi Đại Hoàng tử được!

Hoàng thượng báy tỏ tâm ý, một vài quan viên phụng sự Đại Hoàng tử từ lâu liền đánh bạo:

- Thiên lao tội tám ấm ướt, sợ rằng án chưa tra xong, điện hạ chưa lập được công đã gặp nguy hiểm!

Một vài người khác đồng tình:

- Hoàng thượng minh xét, Đại Hoàng tử chưa rõ ràng sự việc, cũng không gọi là tử tội, hiện tại giam trong ngục tội tánh mạng liền khó giữ!

Thịnh Vương siết siết tay, tuy rằng hẳn không muốn vì Đại Hoàng tử nói giúp, nhưng không ra mặt chính là hẹp hòi, liền bấm tấu:

- Phụ hoàng, theo nhi thần nghĩ, nên để Đại Hoàng huynh quay lại cung điện, có người canh gác. Đại Hoàng huynh không ra ngoài được, không sợ tiêu hủy chứng cứ, mà cũng tránh được bệnh tật, suy sụp!

Vinh Nguyên Đế nghe lời tâu hợp lý trong lòng cũng dễ chịu hơn, liền chuẩn tấu để Đại Hoàng tử ra khỏi thiên lao. Đại triều giữa tháng kết thúc trong tư thế tranh giành lợi ích, mỗi người đều có chút phòng thủ bản thân.

Khôn Ninh cung.

Hiên Liên Từ Tầm ngồi cạnh Hiên Hậu, thần tình trò chuyện. Hiên Hậu sau một lúc thì đuổi toàn bộ cung nhân ra ngoài, mạnh nha tìm hiểu.

- Nghe nói Phùng thị trong phủ rất được sủng ái?

Hiên Liên Từ Tầm thở dài gật đầu:

- Tướng công không bạc đãi ai, các nàng chỉ cần yên phận đều được đãi ngộ như nhau cả!

Hiên Hậu cau mày, giọng nói quyết liệt:

- Muội không sinh được hài tử, hiện tại Phùng Thượng thư công khai ủng hộ Thành Vương, rồi đến một ngày Phùng thị sẽ treo lên đầu muối!

Hiên Liên Từ Tầm cười hiền:

- Nàng ta chỉ là một Trắc phi, cho có hài tử vẫn là thấp thất, muội cần gì phải đề ý? Bụng của ti mới thật khiến phụ mẫu đề tâm!

Hiên Hậu trầm mặc, tháng này quý thủy lại đến càng khiến nàng thêm bức dọc, đã cố gắng bằng mọi cách mà sao chẳng có chút động tĩnh gì, bụng mãi không to lên được, Thái y bắt mạch bình an mỗi lần đều thần thể an hảo mãi đến phát sầu.

Hiên Liên Từ Tầm thấy ti ti không vui có chút hối hận bèn ôm vai an ủi:

- Ti lo cái gì chứ, ai lên ngôi ti cũng là Thái hậu, cũng tôn xưng ti một tiếng mẫu hậu a!

Hiên Hậu bất giác nghĩ đến Thịnh Vương, hẳn lên ngôi, nàng liền thoải mái hẳn hoi. Cho dù Vạn Quý phi cùng là Thái hậu thì có làm sao, nàng chỉ cần có hân, miễn không ai biết, bên ngoài nàng vẫn là Thái hậu thanh cao, tôn quý.

- Năm xưa gả muội cho Thành Vương thật sai lầm!

Hiên Liên Từ Tầm tròn mắt không hiểu, đành cười trừ:

- Muội không ủy khuất, muội có gả cho ai cũng không thể sinh được!

Hiên Hậu gật đi:

- Thôi bỏ đi, muội nghe lời bản cung, nên loại trừ Phùng thị trước, mới đảm bảo địa vị muội về sau! Tăm dạ muội lương thiện, nếu không bị ả ăn sạch liền không phải!

Hiên Liên Từ Tầm không tỏ thái độ, Hiên Hậu càng sốt sắng:

- Bản cung có rất nhiều đơn thuốc trừ diệt Phùng thị, muội chỉ cần nói một tiếng, bản cung liền để Thái y đến giúp muội!

Hiên Liên Từ Tầm xua xua tay:

- Để muội suy nghĩ! Hậu trạch Vương phủ vô cùng yên ổn, ti đừng quá lo lắng! Muội tự lo được!

Hiên Hậu không thuyết phục được muội muội, nói thêm vài câu cũng cho người tiễn nàng ta ra về. Vừa vào tắm phòng đã thấy nam tử áo tím nhún nhia đọc sách, tâm trạng Hiên Hậu tốt lên không ít.

- Vương gia!

Thịnh Vương trở người, có chút hơi hốt:

- Muội muội nàng thật cứng đầu!

Hiên Hậu chán nản:

- Bản cung sẽ cố gắng khuyên nhủ, Vương gia còn cần gì không? Quang Từ công công đã báo tới nay Hoàng thượng ghé qua!

Thịnh Vương hờ hững cười:

- Chúc mừng mẫu hậu! Lúc này bản Vương cần trợ lực của Hiên gia nhiều!

Hiên Hậu cau mày, khó hiểu:

- Hiên gia ở tận Mi Châu, cách xa kinh thành vạn dặm, có thể giúp được gì?

- Bởi vì Hiên gia ở Mi Châu bản Vương mới cần đến! Sắp tới chắc chắn Hoàn Nhan Viên Hạo ít nhiều phải huy động lực lượng từ Mi Châu, bản Vương chỉ cần Hiên gia cố gắng khiến hắn chậm trễ mười ngày nửa tháng là được!

Hiên Hậu mơ hồ chưa rõ, lại nghe Thịnh Vương nói tiếp:

- Còn Phùng thị, chắc chắn phải chết, nếu không Binh Bộ vẫn tận lực giúp đỡ hắn! Nàng đừng lo lắng cho muội muội, bản Vương lên ngôi, còn thiếu phần tốt đến Hiên gia sao?

Hiên Hậu ôn nhu cười, ôm lấy Thịnh Vương:

- Bản cung hiểu rồi, yên tâm là không khiến người thất vọng.

Tháng năm, trời nắng to vô cùng. Vốn là mùa đông năm nay kéo dài, đến cuối tháng hai vẫn còn băng tuyết đóng dày. Thế nhưng vừa sang đầu hạ, mặt trời liền vô cùng gay gắt, rừng cháy liên miên, lại đang giữa mùa vụ, nhiều nơi đã xuất hiện nạn đói.

Ngự Thư phòng.

Đã canh ba.

Vinh Nguyên Đế nhìn mớ tấu sớ chất cao như núi, một bên đề nghị lập trừ quân, bên còn lại báo cáo tình hình thời tiết. Một bên các đại gia tộc ngụ ở kinh thành cho rằng Đông cung trống trải là điềm không may mắn, hậu cung âm thịnh dương suy,

khiến cho mùa màng thất bát. Một bên từ các châu phủ xa xôi kinh thành, cấp báo kho lương đã phân phát sắp hết, nhiều nơi phải đào rễ cây củ dại lên ăn. Số người chết vì đói và vì nóng mỗi lúc một nhiều.

Mùa vụ cũ do thời tiết khắc nghiệt mà thất thu, mùa vụ sau vì không đủ nước nên không thể gieo cấy. Cho dù toàn quốc kho lương đã mở hết, vẫn không thể cứu vãn tình hình.

Trong lúc đầu sồi lira bóng ấy, liền có tin từ biên ải gửi về. Quang Từ Công công nhìn tấu chương đỏ tươi thể hiện nguy cấp, mồ hôi và ra như tắm, run run đặt lên bàn. Vĩnh Nguyên Đế ôm đầu đau nhức, không tình nguyện đọc.

Quang Từ công công thấy hai chữ "hạh nguy", trà nóng trong tay sắp dâng lên cũng muốn đổ:

- Hoàng thượng...đừng nên lo lắng tổn hại sức khỏe!

Vĩnh Nguyên Đế mặt mũi đứng dậy, nâng tách trà, có điều trà chưa chạm được đến môi thì ông đột nhiên ngã khụy xuống, bất tỉnh nhân sự. Quang Từ công công sợ hãi đến mức đi không nổi, miệng lưỡi cứng đờ:

- Người...đầu...cứu...cứu...giả...

Càn Thanh cung nửa đêm rối loạn thành một đoàn.

Tấu chương trên bàn bay bay theo gió, rõ ràng mấy hàng chữ đỏ tươi dưới ánh nến "Mặt Quốc tấn công, thành Đa Bàn đã mất!"

Ban đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 118: Điều Tận Cung Tàn

00:12 / 01:09Thịnh Vương đi đi lại lại trước Càn Thanh cung. Vĩnh Nguyên Đế đã một ngày chưa hồi tỉnh, hẳn là người duy nhất biết rõ tình hình. Phụ hoàng yêu thương hẳn vô cùng, nên trong tình thế hung hiểm này, Quang Từ Tổng quản là tin tưởng hẳn nhất.

Thịnh Vương mông lưng nhìn ra khoảng sân đầy nắng, Hoàng thượng đột ngột đổ bệnh có lẽ do đã hay tin Mặt Quốc tiến quân thần tốc phá thành qua khỏi biên giới. Cộng với gần đây tấu chương đề nghị lập trừu dâng lên quá nhiều, tạo nên sức ép không hề nhỏ. Vĩnh Nguyên Đế cũng đã lớn tuổi, khó tránh sức khỏe suy yếu.

Ngự y mở cửa đi ra, Thịnh Vương vội vàng tiến tới:

- Hoàng thượng sao rồi? Có nguy hiểm?

Lão Ngự y già lắc đầu, cẩn thận kê toa:

- Hoàng thượng cát nhân thiên tướng, cũng chỉ là chút suy nhược, không quá nghiêm trọng, sau năm thang thuốc có thể hồi phục!

Thịnh Vương thở phào nhẹ nhõm, liền thấy Quang Từ công công mời vào trong. Vĩnh Nguyên Đế nằm trên giường bệnh, sắc mặt nhợt nhạt, trán chườm khăn mềm, trung y một bộ vàng nghệ càng khiến nước da thêm tái.

Thịnh Vương đứng cạnh giường, Vĩnh Nguyên Đế chỉ vào ghế gỗ, giọng nói khàn khàn mệt nhọc:

- Ngồi đi, sẵn tiện viết hộ Trẫm mấy chữ!

Thịnh Vương sửa lại từng góc chân một, nắm lấy bàn tay phụ hoàng:

- Nhi thần lo lắng một ngày, cuối cùng cũng được gặp người!

Quang Từ công công đem thánh chỉ đến, Thịnh Vương hơi cau mày:

- Phụ hoàng vừa tỉnh liền tiếp tục làm việc! Nhi thần đau lòng, con dân Đại Quốc cũng đau lòng, người vẫn nên hào hạo nghỉ ngơi!

Vĩnh Nguyên Đế sửa lại thế nằm, nhìn Thịnh Vương một mảnh hiểu thảo:

- Cũng không phải đại sự gì quá lớn, lần trước Trẫm hứa phong tước cho Cửu nhi, lại vì bận rộn mà quên mất, bây giờ chợt nhớ lại thôi!

Thịnh Vương nắm lấy bút lông, mũi mực thơm hương hoa lê thoang thoang dễ chịu:

- Phụ hoàng cần gì phải gấp rút!

Vĩnh Nguyên Đế ý vị thâm trường:

- Con nghĩ vì sao Trẫm phải gấp rút?

Thịnh Vương chợt dạ không ngừng mặt. Đạo gần đây người của hân mui phần nóng vội, mỗi ngày đều năm bảy tấu chương đưa lên muốn lập trừ. Ngoài nhà mẹ thì họ Châu là gia tộc ủng hộ hân mạnh mẽ nhất, bây giờ Hoàng thượng phong tước cho Cửu Hoàng tử, một mặt xoa dịu Châu gia, mặt khác chính là cảnh cáo hân, phụ hoàng muốn hân hiểu rằng, cái gì ông không đồng ý thì hân không thể nào có được!

Vĩnh Nguyên Đế thấy Thịnh Vương trầm mặc biết rằng hân đã hiểu, mới nhân nhạ:

- Chọn cùng một ngày, ban cho Cửu nhi thành Hộ Biển Vương, còn Bát nhi là Hòa Vương đi!

Tay Thịnh Vương khựng lại, như vậy Bát Hoàng tử là Nhất đẳng Thân Vương thứ ba ở lại kinh thành! Hoàng Quý phi cũng họ Tương, tuy tình tình thất thường đậm mực, nhưng cũng là thân ti muội với Tuyên Quý phi, không ít thì nhiều liền muốn ủng hộ Thành Vương.

Vĩnh Nguyên Đế ngắm nét chữ khoáng đạt của sùng tử, trong lòng mang chút phiền chán, chỉ cần hân đừng làm gì quá đáng, ông sẽ tính toán lưu lại một cái kim bài miễn tử, để đứa con này một đời an nhàn không cần phiền muộn lo lắng.

- Đạo gần đây con vì chuyện thế tử mà buồn phiền?

Thịnh Vương nghe lời quan tâm thân tình, khóe mắt liền hồng lên chút cảm động:

- Cũng không có gì, nhi thần với nàng thanh mai trúc mã từ bé, đột ngột mất đi người đầu ấp tay gối...

Vĩnh Nguyên Đế cảm thông:

- Đạo gia hết một năm tang chế. Con muốn cưới ai, Trẫm sẽ tiếp tục ban hôn, bất kể quý nữ nhà nào đều được, lần này do con chọn, Trẫm không nhúng tay vào!

Thịnh Vương vội vàng hành lễ:

- Tạ ơn phụ hoàng, có điều nhi thần phận làm con, lời của phụ hoàng là trên hết, phụ hoàng đặt nhi thần ngồi đầu, nhi thần tuyệt đối không dám đứng dậy!

Vĩnh Nguyên Đế đỡ tay hân, hài lòng gật đầu, một lúc sau mới uống hơi:

- Lần này đánh man đi, con có tiến cử ai?

Thịnh Vương tập trung suy nghĩ, hồi lâu phân tích:

- Phụ hoàng đã tin nhiệm, nhi thần xin thẳng thắn trình bày. Hiện tại người nắm đại quyền trong tay là Tương Đại Nguyên Soái, có điều nếu nhi thần đoán không lầm, vừa rồi phụ hoàng điều Tương Đại Nguyên Soái đến Đông châu phụ trách lập lại thùy quân chính là muốn tước bớt thực quyền của người này! Dùng họ Tương chỉ để chính đồn thủy binh còn con khác nào giết gà dùng dao mổ trâu!

Vĩnh Nguyên Đế gật gù:

- Nói hay lắm, tiếp tục!

Thịnh Vương được khích lệ càng cẩn trọng lựa lời:

- Hoắc Đại Tướng quân nắm Cẩm vệ quân và binh lực Thần Đô hai mươi tư phủ, tất nhiên không thể bỏ lại tất cả mà đi được. Còn lại tướng lĩnh đều có thể tùy ý chọn một người, nhưng hiện tại xem ra không có ai phù hợp!

Vĩnh Nguyên Đế thâm mâu lóe sáng:

- Vì sao?

Thịnh Vương tự tin:

- Đánh Mặt Quốc buộc phải dùng kỵ binh, vừa rồi họ Dịch mưu phản, muốn tập hợp lại kỵ binh liền tổn không ít công sức. Chưa kể chủ tướng phải là người được kỵ binh tin tưởng và thuyết phục về thân phận!

Vĩnh Nguyên Đế trong lòng luôn đoán giá người con trai này cao, hiện tại nghe câu nào cũng hợp tình hợp lý, càng thêm tin tưởng:

- Vậy theo ý con ai là phù hợp?

Thịnh Vương có chút ngập ngừng:

- Theo nhi thần, Đại Hoàng huynh là nhân tuyển tốt nhất! Tuy rằng họ Dịch lấy danh nghĩa Đại Hoàng huynh để mưu phản, nhưng cũng không có bằng chứng chỉ tội là chính huynh ấy sai sử. Kỵ binh dù sao cũng xuất phát từ họ Dịch, chỉ có thể tuân mệnh một mình Đại Hoàng huynh! Huống hồ đây chính là cơ hội để lấy công chuộc tội!

Vĩnh Nguyên Đế không bày tỏ thái độ rõ ràng, trầm trầm giọng:

- Có điều nó chưa bao giờ tự mình đánh trận, việc này cần phải xem xét kỹ lưỡng!

Thịnh Vương gọi ý:

- Dưới trướng Đại Tướng quân không phải luôn cần một quân sư hoặc phó tướng tài ba hay sao?

Vĩnh Nguyên Đế nhìn Thịnh Vương giây lát, phất phất tay:

- Tiếc là con chưa bao giờ cầm binh, nếu không đã dễ dàng có được cái Phiêu Kỵ Tướng quân đó!

- Từ Hoàng đệ uống gió nằm sương nơi biên quan lâu như vậy mà không thể, làm sao nhi thần có được vinh dự này!

Vĩnh Nguyên Đế cũng hiểu đây là Thịnh Vương ngầm khẳng định Thành Vương công trạng chưa đủ để nhận tước vị Phiêu Kỵ Tướng quân cao quý.

Quang Tử công công bề thế đến, Thịnh Vương biết rõ mưa dầm thấm đất, không dễ cập đến chính sự nữa, cẩn thận thổi ngạt thuốc hầu bệnh phụ hoàng rồi quay về. Lại vì lấy lòng tin Hoàng thượng nên ngay cả cung của Vạn Quý phi cũng không hề ghé qua thông báo tình hình. Hắn mười phần tin tưởng kẻ sách sẽ đạt.

Bên ngoài Cẩm Thành.

Gia Hỷ sắp xếp một ít hương hoa vào giỏ mây, lại phân phó người chuẩn bị xe ngựa lên Linh Sơn tự. Gần đây trong phủ xảy ra nhiều chuyện, Vĩnh Đan lại bất vô âm tín tin tức, nàng liền nảy sinh lo lắng, muốn cầu một chút bình tâm. Huống hồ, Sở Hồng Vi còn hẹn nàng ở đó.

Gia Hỷ khởi hành từ sáng sớm, giữa trưa liền đến nơi, nàng vào gian phòng Sở Hồng Vi sắp xếp từ trước, liền thấy nàng ta cùng Thế tử Thịnh Vương phủ đã đợi sẵn. Đứa trẻ da dẻ hồng hào, bụ bẫm đáng yêu, đang ngâm trong miệng một cọng cỏ.

Gia Hỷ thấy Sở Hồng Vi có chút xanh xao, chưa kịp hỏi đã nghe nàng ta cười nói:

- Ta phải thức đêm cùng ma ma chăm đứa nhỏ, liền tiêu tụy ngay đi!

Gia Hỷ cũng cười:

- Vốn không phải con Trắc phi, người lại có tâm đến vậy, cũng là tích phúc phần!

Sở Hồng Vi đột ngột im lặng, nước mắt từ đầu nhỏ xuống. Nàng ta lắc đầu:

- Chính tay ta khiến mẫu tử họ chia lìa, bây giờ đối tốt với hài tử này bao nhiêu cũng không đủ. Huống hồ Vương gia chỉ để nó sống thêm hai năm nữa!

Gia Hỷ siết khăn tay lại, qua hết đại tang mẫu thân, đứa nhỏ cũng phải chết. Nàng quay mặt đi hướng khác:

- Trắc phi cứ đùa, loại chuyện hồ đồ ăn thịt con này sao có thể xảy ra được chứ!

Sở Hồng Vi hỏi hột cười:

- Huyện chúa, người cũng sống trong cao môn đại hộ, cũng tự biết trạch dơ bẩn thế nào. Đây là cốt nhục duy nhất của Lữ gia còn lại, người nhìn xem, Lữ Định Ân là độc đinh nam tử trong ba phòng Lữ gia, đứa trẻ này lại là hậu duệ của hắn! Huyện chúa nở lòng nhìn nó cứ như vậy chết đi sao?

Gia Hỷ nghe trong lòng loạn lên cảm xúc, lại ngờ vực không tin:

- Trắc phi vì sao phải đem loại bí mật động trời này nói cho ta biết?

- Còn không vì nhà mẹ Huyện chúa là Lữ gia sao?

Gia Hỷ xoa xoa đầu đau nhức. Sở Hồng Vi lại tiếp tục:

- Điều tặc quân tàn, thù khôn chết chỗ sân bị nấu. Nay Bạch thị đã chết, điện hạ rồi cũng sẽ không cần một nữ nhân không thể hoài thai như ta! Cái gì ý trọng tình thâm đều là giả cả! Lữ Định Ân bị diệt khẩu, sau khi Thế tử chết, không phải liền đến lượt ta sao, bởi thế, ta mới muốn Huyện chúa giúp ta thu xếp về sau!

Gia Hỷ nghe trong lòng dâng lên ý đáng, nàng biết cổ đại tàn độc, nhưng một nam tử luôn dùng mọi lời ngon tiếng ngọt hứa hẹn âu yếm lại là kẻ thủ đoạn tàn nhẫn như thế, nàng liền có chút không tiếp nhận nổi.

- Vậy Trắc phi muốn ta làm gì?

Sở Hồng Vi rút từ trong ngực áo ra một phong thư nhỏ:

- Ta có hai việc, thứ nhất đây là di ngôn của Lữ Định Ân, phiên Huyện chúa giữ hộ. Thứ hai, ta muốn Huyện chúa tiếp nhận đứa trẻ này, về sau, nếu ta không may chết đi, ta sẽ tìm mọi cách đưa tiểu hài tử đến tay Huyện chúa, khi đó người chỉ cần đem nó cùng di ngôn đến Lữ gia. Còn có thoát được bàn tay Thịnh Vương không, phải dựa vào ý trời!

Gia Hỷ nhận lấy phong thư ỏ vàng, nàng cẩn thận nhét vào ngực áo. Lại nhìn đứa bé im lặng say ngủ trong lòng Sở Hồng Vi, sinh lòng thương cảm, nàng quả quyết gật đầu:

- Trắc phi yên tâm, Lữ Định Ân cũng là biểu ca ta, đứa nhỏ này, ta sẽ dùng hết lực bảo vệ!

Trời vừa ngả sang chiều, Gia Hỷ vội vã hồi phủ. Trong xe ngựa, nàng im lặng chẳng buồn trò chuyện.

Bối Lan lo lắng:

- Tiểu thư, người sao vậy?

Đạm Ngọc phất phất tay:

- Người không biết cái gì gọi là thất vọng à!

Gia Hỷ nhìn Đạm Ngọc, lại thấy buồn cười, nàng đang thất vọng về gì chứ, về Thịnh Vương ư. Nàng với hắn, vốn là không can hệ.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: CỬ LỊCH PHONG TRẦN (THƯỢNG)

Vĩnh Nguyên Đế lâm bệnh, nhật triều mỗi ngày lễ đều phải dừng lại, các vị nương nương liền thay nhau hầu hạ cạnh giường. Vĩnh Nguyên Đế tâm trí lo lắng Mạt Quốc đầy binh đánh vào biên ải, nên vừa đỡ hơn một chút đã ngồi dậy phê chương duyệt tấu. Thêm ba ngày nữa liền vội vàng lên triều.

Sáng sớm, Hoàn Nhan Viên Hạo đối y phục, tâm trạng có chút không tốt:

- Người xem, phụ hoàng ốm nặng như vậy, các Hoàng tử đều không hề gấp qua, nhưng lại để Thịnh Vương hầu thuốc, là thiên vị đến cực nào!

Triệu Tử Đoạn chính sửa cổ áo giúp chủ nhân, khẽ cười:

- Vốn trước giờ đã vậy, cũng không hiếm lạ, nhưng hôm nay Hoàng thượng cho Quang Tử Công công đích thân nhắc nhở người vào triều, đây mới đáng ngại!

Hoàn Nhan Viên Hạo im lặng không nói, hần tám phần đã đoán ra, cái tước Phiêu Kỳ Tướng quân này cây cao đón gió lớn. Phụ hoàng trước muốn ban cho Thịnh Vương, chỉ ngại nỗi Thịnh Vương còn chưa cầm binh trận nào, nên mới đến lượt Hoàn Nhan Viên Hạo hần đây. Bây giờ biên quan có loạn, nếu không để Phiêu Kỳ Tướng quân đi thì thật không đúng với tính cách Vĩnh Nguyên Đế.

Hoàn Nhan Viên Hạo thở dài:

- Xem ra lần này không mạo hiểm thì không có thành tựu, chỉ là phụ hoàng sẽ không tin tưởng mà để binh mã cho bản Vương nắm giữ!

Hoàn Nhan Viên Hạo đoán không sai, giữa buổi triều, Vĩnh Nguyên Đế thật sự đã đề cập đến:

- Biên quan cấp báo, hiện tại một mình Tây Định Vương không chống nổi giặc, ngoài Đa Ban thì thành Đa La cũng đã mất, các khanh có đề nghị tiến cử ai?

Vĩnh Nguyên Đế đã mở lời, trên sân rồng liền ồn ào. Cuối cùng thật sự đã chia làm hai phe, một bên muốn đề Đại Hoàng tử lập công giám an, một bên phản đối, sợ rằng Đại Hoàng tử có tội trong người liền lợi dụng binh lực mà tạo phản.

Thắng đến khi mặt trời lên trên đỉnh đầu, vẫn chưa nhất trí ai đảm đương nhiệm vụ này. Hoắc Đại Tướng quân đứng qua một bên:

- Hoàng thượng, Đại Hoàng tử trước kia chỉ diễn tập thủy binh sơ sài ở Đông Châu, thực lực đúng là không có, nhưng bù lại, kỵ binh muốn tập hợp thì phải dùng danh nghĩa Đại Hoàng tử mới có thể!

Vĩnh Nguyên Đế nhìn xuống hai hàng đại thần:

- Phùng Thượng thư, khanh nắm giữ Bộ Binh, hãy nói lên ý kiến mình?

Phùng Thượng thư hơi nhìn sang Thành Vương một chút, chấp tay tâu:

- Chủ Soái chỉ cần có thể thu phục lòng người, còn phó tướng vẫn phải là người tài!

Thịnh Vương một chút biểu hiện cũng không có, liền tiến lên:

- Phụ hoàng, Phiêu Kỳ Đại Tướng quân vừa phong, cũng nên có đất dụng võ, huống hồ người Mạt Quốc thấy đại danh này, biết đầu liền có chút run sợ, kỵ binh được dẫn dắt bởi Phiêu Kỳ Đại Tướng quân, sĩ khí hẳn tăng cao!

Thành Vương nhìn lên ngại rằng, Vĩnh Nguyên Đế đang gắt gù có ý hài lòng. Hần siết tay một chút, tự mình ứng cử:

- Phụ hoàng, nếu người tin tưởng, cứ để nhi thần đem binh giúp Tây Định Vương đánh đuổi giặc già!

Vĩnh Nguyên Đế hàm ý:

- Như vậy có quá vất vả không? Dù sao con cũng vừa lập đại công trong vụ án thuế muối, nay phải cùng chính Đại Hoàng tử nắm binh, có phiền phức?

Thành Vương trong lòng dâng lên giễu cợt, rõ ràng muốn hần liều mạng xông pha ra trận, biết hần có hiểm khích cùng Đại Hoàng tử, bây giờ lại để hần phải chịu sự sai khiến của Đại Hoàng tử.

- Nhi thần làm được, sẽ không phụ tước vị Phiêu Kỳ Đại Tướng quân phụ hoàng đã ban!

Đại triều kết thúc, trong vòng ba ngày nữa, Đại Hoàng tử trở thành chủ soái, cùng Phiêu Kỳ Đại Tướng quân tiến về biên quan đánh bại Mạt Quốc.

Triệu Tử Đoạn trên xe ngựa không giấu nổi tức giận:

- Chủ nhân, người biết rõ Thịnh Vương muốn người đi chuyến này, người còn tự mình ứng cử?

Hoàn Nhan Viên Hạo thong thả nhấp trà:

- Người lo lắng cái gì, binh đến thì tướng chặn, phụ hoàng chính là muốn bản Vương đi, nếu đã không thể từ chối, thì cũng nên lấy chút lợi về mình! Đây là bản Vương xưng phong, khái hoàn quay về còn không phải là trừ quân thích hợp nhất!

Triệu Tử Đoạn vẫn không an lòng:

- Chiến trận hung hiểm, Thịnh Vương dám để người đi, hần đã có âm toán!

Hoàn Nhan Viên Hạo mắt phượng dài hẹp có chút linh động:

- Bản Vương biết rõ Hoàn Nhan Viên Thuyết giờ trò, có điều không phải còn một hình nhân thế mạng đi cùng hay sao? Đại Hoàng huynh mới là người muốn lập công trạng nhất, không phải ta!

Chỉ có ba ngày để chuẩn bị, buổi chiều, Hoàn Nhan Viên Hạo triệu Cẩm Từ đến:

- Người trong phủ thân thuộc, hiện tại bản Vương đi lần này không rõ khi nào mới quay về, nếu nhanh cũng một năm, nếu chậm phải hai, ba năm. Toàn bộ chuyện hậu viện là do người tùy ý quyết định. Cái gì cần lệnh Vương phi thì cứ soạn sẵn để dâng dâng mộc ấn.

Cẩm Từ cúi đầu quy cử:

- Nô tì hiểu rõ!

Hoàn Nhan Viên Hạo lại tiếp tục:

- Có chuyện này, là cơ mật, ngày sau nếu bản Vương không may phơi thấy sa trường, nói mẫu phi để toàn bộ thiếp thất trong phủ ra ngoài tự do tái giá. Bản Vương chưa từng viên phòng với bất kỳ ai, không nên khiến các nàng chịu ủy khuất!

Cẩm Từ thất kinh, lắp bắp:

- Chủ nhân!

Hoàn Nhan Viên Hạo phất phất tay:

- Tạm thời dừng để mẫu phi biết chuyện này. Còn Vương phi, ngày sau nàng muốn quay về Hiền gia hay ở lại Vương phủ đều được. Nàng muốn lấy tài sản gì đều có thể!

Cẩm Từ rưng rưng nước mắt lui ra ngoài.

Đến sớm ngày thứ hai, Tuyên Quý phi xuất cung, tự mình đến Thành Vương phủ. Tuyên Quý phi nhìn hạ nhân bận rộn đem theo rương hòm đủ loại, trong lòng không cảm được lo lắng:

- Lãng Thần, con nên cảnh giác một chút, Hiền gia lần này không hề có tấu chương nào đã động giúp đỡ con! Mẫu phi thấy bất an trong lòng.

Hoàn Nhan Viên Hạo gật đầu, hồi lâu mới nói:

- Hiền gia có một nữ nhi ở đây, nếu không ủng hộ nhi thần, tuyệt đối cũng không ủng hộ người khác!

Tuyên Quý phi siết lấy khăn tay, cau mày:

- Hiền Hậu vừa rồi còn ôn tồn bên tai Hoàng thượng, đề nghị lập trữ, trùng hợp giống ý Thịnh Vương! Mẫu phi không thể không đề tâm được!

Hoàn Nhan Viên Hạo nắm lấy tay Tuyên Quý phi, mỉm cười:

- Nhi thần tự có tính toán cho bản thân, người chỉ cần hảo hảo bình an trong cung làm trợ lực nhi thần là được rồi! Đồng thị sẽ vì Thịnh Vương mà gây ra nhiều chuyện, người tuyệt đối đừng khiến bản thân chịu thiệt!

Tuyên Quý phi không ở lại được lâu, đến qua chiều thì phải hồi cung, lần này Thành Vương đi thấp phần hung hiểm, vốn là không nên khóc, nhưng nước mắt không tự chủ rơi như sông. Tuyên Quý phi trầm trầm gương mặt:

- Phải chi Lăng Thần lưu lại một đứa nhỏ!

Phùng phủ.

Đạm Ngọc áo hồng tha thướt vào trong, mỗi hơi có ý cười:

- Tiểu thư, Thành Vương điện hạ muốn gặp người!

Gia Hỷ hoảng y theo cục họa mị, cái trăm bạch ngọc, nâng xoa xoa tay lên vòng bạc chạm kính thư, khẽ khàng:

- Điện hạ đang ở khách phòng?

Đạm Ngọc lắc đầu:

- Không, là ở cổng sau, chỗ cũ!

Hoàn Nhan Viên Hạo ngồi trong xe ngựa rộng, hôm nay đi với hắn không chuẩn bị gì, chỉ muốn nhìn qua nàng, nói với nàng một câu. Đôi lúc hắn đã nghĩ, nếu kiếp này mệnh số vẫn không tốt, bỏ mạng biên quan, sẽ chẳng bao giờ nhìn thấy nàng nữa.

- Điện hạ, Thục Trinh Huyền chúa đến rồi!

Hoàn Nhan Viên Hạo dứt khỏi dòng suy tưởng, vén rèm xe đỡ tay Gia Hỷ lên, nhìn thấy giai nhân trong lòng xuất hiện, gương mặt lạnh lùng liền thoáng chút ý cười nhàn nhạt.

Gia Hỷ cẩn thận vén váy ngồi xuống, mắt hạnh không dám nhìn thẳng:

- Điện hạ!

Hoàn Nhan Viên Hạo ngập ngừng, hắn không rõ vì sao mỗi lần gặp nàng đều không biết nói gì. Rất lâu sau, mới thốt lên được một câu:

- Ngày mai, bản Vương phải rời kinh xuất trận sa trường!

Gia Hỷ hơi ngạc nhiên, ngẩng đầu lên:

- Người đi đánh Mạt Quốc?

Hoàn Nhan Viên Hạo mỉm cười:

- Nàng biết?

- Nạn dân biên quan chạy nạn đến kinh thành, họ dồn đại rất nhiều, nói rằng biên quan thật sự đã về tay quân giặc, Tây Định Vương không chống nổi, rút quân rất xa!

Hoàn Nhan Viên Hạo hơi nhếch môi, xem ra Mạt Quốc không chỉ chiếm hai thành, cũng không phải chỉ cướp lương thực mọi năm, càng không phải chỉ là một đám quân địa phương thô lậu, mà thật sự đã đem binh hùng tướng mạnh đến xâm chiếm.

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn vòng tay hắn tặng được Gia Hỷ đeo, trong lòng dễ chịu hơn một chút:

- Lần này bản Vương đi, nàng có lo lắng?

Gia Hỷ mỉm cười:

- Ta cũng như bao con dân Đại Quốc, cũng như bao bá tánh kinh thành, luôn mong mỏi Vương gia khai hoàn quay về!

Hoàn Nhan Viên Hạo trong mắt hiện rõ nỗi thất vọng, nhàn nhạt cười:

- Cả hậu viện bản Vương đều không triệu, chỉ một lòng đến đây từ biệt nàng!

Gia Hỷ vô vô khăn tay, đột ngột nghĩ đến Phùng Gia Hảo và Hàn Bình mở ám dây đưa trong lễ tang lão phu nhân, nàng nghĩ hoặc:

- Trong phủ vẫn chưa có tiểu Thế tử?

Hoàn Nhan Viên Hạo lắc đầu, nửa đùa nửa thật:

- Bản Vương chính là muốn nàng vào cửa, làm sao có thể khiến nàng thất vọng! Nàng đang ăn dặm chưa?

Gia Hỷ đỏ mặt, xua xua tay:

- Ta...ý ta...

Hoàn Nhan Viên Hạo bật cười, ôn nhu nắm lấy tay Gia Hỷ:

- Bản Vương chưa từng viên phòng cùng bất kỳ ai, ngay cả Vương phi! Một đời này, bản Vương chỉ muốn dành cho nàng!

Gia Hỷ kinh ngạc, cũng không rút tay lại, môi mọng hơi mở ra:

- Điện hạ, đừng nói...người khác nghe được liền không tốt!

Hoàn Nhan Viên Hạo thấy gương mặt nhỏ nhắn của mỹ nhân hóa nghiêm trọng lại trêu đùa:

- Nàng thật sự không có chút nào lo lắng cho bản Vương?

Gia Hỷ cảm nhận độ ấm trong tay nam tử, lại nghĩ đao kiếm không có mắt, sinh tử thế nào còn chưa rõ, có chút mềm lòng:

- Vương gia, ta có thứ này, là một lá bùa may mắn xin được ở Linh Sơn tự, từ khi đeo nó trên người, ta luôn tai qua nạn khỏi, nay tặng lại cho người!

Gia Hỷ tháo vòng cổ bên bằng chỉ thêu đỏ thắm ra, đầu dây có một túi lụa nhỏ xíu màu trắng được may cẩn thận. Hoàn Nhan Viên Hạo bật cười lắc đầu, mỗi lần nàng gặp nạn, toàn là hắn hao tâm tổn sức cứu nguy, cuối cùng nàng lại quy hết công lao cho lá bùa này.

- Đeo giúp bản Vương!

Gia Hỷ mỉm cười, gương gao vòng tay qua cổ nam tử đối diện, cẩn thận thắt dây lại. Nào ngờ, Hoàn Nhan Viên Hạo đột ngột ôm lấy nàng, ôn nhu thì thầm:

- Đại bản Vương!

Gia Hỷ thả lỏng người, không rõ cảm xúc ra sao, đây là lần thứ hai, có người muốn cùng nàng hứa hẹn. Gia Hỷ hơi lùi ra một chút, dịu dàng:

- Ta đợi điện hạ quay về!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: CỬ LỊCH PHONG TRẦN (TRUNG)

Thành Đa Mãn.

Hoàn Nhan Viên Hạo đi mất một tháng không ngừng nghỉ, liền đến được biên quan, vốn là hành quân thần tốc không kể ngày đêm tốc độ, nhưng Đại Hoàng từ vừa ra khỏi thiên lao, lại chưa từng chịu qua cực khổ, không thể cưỡi ngựa liên tục, đánh phải ngồi xe, tiến độ cũng vì thế chậm đi rất nhiều.

Lúc này ở biên quan trời đã mưa hơn hai mươi hôm, cũng chỉ mới tạnh vài ngày. Tây Định Vương lui quân cách cửa khẩu Đa Ban đến gần một ngàn dặm, đóng lại Đa Mãn, xung quanh Đa Ban bốn thành đều đã bị chiếm.

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn Tây Định Vương sạm đen đi vì nắng gió, áo giáp cũng xây xát vết máu, đủ hiểu chiến trận khốc liệt đến nhường nào.

Hoàn Nhan Viên Hạo trao dây cương cho vệ binh:

- Từ Hoàng huynh, là đệ đến trễ! Phụ hoàng trong kinh đột ngột bị ốm, không thể xử lý kịp thời triều chính!

Tây Định Vương nửa miệng cười:

- Phụ hoàng cũng có thể ốm ư? Đứng là chuyện lạ!

Hoàn Nhan Viên Hạo phát tay, Tây Định Vương không thích Vĩnh Nguyên Đế chẳng phải chuyện gì hiếm lạ nên không cần bận tâm. Đi vào lều trại, Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn sa bàn bày ở giữa, nơi có cờ đỏ chính là thành đã mất, nơi cờ đen là Mạt Quốc, cờ đỏ là Đại Quốc. Hoàn Nhan Viên Hạo cau mày suy tính tương quan lực lượng:

- Mạt Quốc lần này thực sự điều động đến năm vạn kỵ binh?

Tây Định Vương gật đầu, chán nản:

- Năm vạn kỵ binh cũng chủ soái chính là Lệnh Hồ Vương gian xảo thiện chiến! Đừng nói lấy lại năm thành, sợ rằng không thể giữ nổi phía tây Nam Châu này!

Hoàn Nhan Viên Hạo tâm trạng càng tệ hại, Đại Hoàng từ thân là chủ soái, vừa đến được doanh trại đã lấy lý do đường xa mệt mỏi mà đi nghỉ, còn không quên gọi cả binh kỹ mua vui. Hiện tại kỵ binh chỉ hơn một vạn, thêm quân đội có sẵn của Tây Định Vương coi như vừa chạm hai vạn, không thể so sánh với năm vạn kỵ binh tinh anh từ Mạt Quốc!

Ở biên quan, kỵ binh vốn được ưu tiên, thường xuyên tỏ thái độ hống hách không hợp tác, không coi ai ra gì, đối với bá tánh lại càng ngang mạn cướp giật đồ đạc. Đại Hoàng từ sợ mất lòng kỵ binh, nên không dám trách cứ, tiếng xấu của quân triều đình thêm tồi tệ.

Quân đội chính đồn xong, ngày đêm đều ra sức luyện tập. Mỗi tuần được nghỉ ngày cuối cùng. Hôm đó, Hoàn Nhan Viên Hạo đi khảo sát dân tình, liền thấy nhóm kỵ binh bốn năm tên đánh đập một người bán vải.

Triệu Từ Đoạn nắm tay thành quyền:

- Điện hạ, thật quá đáng!

Hoàn Nhan Viên Hạo hừ lạnh, lên tiếng:

- Dừng tay lại!

Nhìn hoàng kim giáp sáng chói trên thân người trước mặt, một tên đeo băng đỏ thêu chữ "lĩnh binh" vội vàng ra hiệu đám còn lại, xun xoe chạy đến:

- Ra mắt Phiêu Kỵ Đại Tướng quân!

Hoàn Nhan Viên Hạo không một nụ cười, hạ lệnh:

- Bức hiệp dân lĩnh, giải về, mỗi tên phạt ba mươi gậy, sau đó giam lại!

Vốn đây không phải đại sự, nhưng đến tối, Đại Hoàng từ lại đích thân gặp mặt Hoàn Nhan Viên Hạo.

- Ngươi Hoàng đệ! Có phải đệ nghĩ mình là Phiêu Kỵ Tướng quân liền muốn làm gì thì làm?

Hoàn Nhan Viên Hạo hơi cau mày:

- Ý huynh là gì?

- Đám người Hứa Vọng rất có uy danh trong kỵ binh, lại vô cùng thiện chiến nếu đệ phạt họ, không phải khiến kỵ binh tức giận?

Hoàn Nhan Viên Hạo nhàn nhạt:

- Kỵ luật là sức mạnh của binh sĩ, nếu dung túng cho hành vi cướp bóc làm cản, thì quân đội triều đình cùng ngoại xâm Mạt Quốc có khác gì nhau?

Đại Hoàng từ chỉ tay:

- Ta là chủ soái hay là đệ?

Hoàn Nhan Viên Hạo biết người này không nói lý lẽ, chán ghét:

- Là huynh!

Đại Hoàng từ đập bàn:

- Vậy được, ta ra lệnh đệ thả đám người Hứa Vọng ra, nâng cao sĩ khí kỵ binh!

Hoàn Nhan Viên Hạo chỉ đánh có thể thất vọng nhìn Đại Hoàng từ ngu dốt thể hiện.

Thành Đa Mãn dễ thủ khó công, liền tiếp mười ngày sau, Mạt Quốc đều không đánh vào được. Có điều, lương thực trong thành đã cạn dần. Tây Định Vương bắt đầu lo lắng:

- Lệnh Hồ cướp được năm thành, đều đang mùa thu hoạch, khẳng định binh lương nửa năm hẳn không thành vấn đề. Trong khi Đa Mãn địa thế tuy trước mặt có sông, địch khó công, phía sau là núi, không dễ đánh úp, nhưng vì vậy không có đồng ruộng, không có vùng trồng trọt, chúng ta hai vạn binh, duy trì sợ rằng không quá được một tháng nữa!

Hoàn Nhan Viên Hạo xoa xoa mi tâm, nhìn Đại Hoàng từ:

- Nguyên soái có chủ ý gì không?

Đại Hoàng từ hơi lúng túng gương mặt, hồi lâu mới nảy ra ý tưởng:

- Chúng ta chỉ cần lui quân về thành nào có nhiều lương thực là được rồi!

Tây Định Vương một cước giáng xuống ghế, ai nấy xung quanh đều giật nảy người:

- Hồ đồ, huynh đang muốn biểu không Đa Mãn cho địch hay sao?

Đại Hoàng từ lau bảu:

- Không được thì không được, cũng chỉ là ý kiến, sao đệ gay gắt vậy?

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn ra sẵn rộng, nghĩ rất lung, cuối cùng thờ dãi:

- Xem ra chỉ còn có cách nhờ Mi Châu chi viện!

Tây Định Vương âm trầm nét mặt, Mi Châu là đất phong Thành Vương, Mi Châu chi viện, chính là để người của Thành Vương đến, nhưng tạm thời không có kế sách gì, đành miễn cưỡng gật đầu.

Kinh thành.

Hoàng cung đại nội.

Càn Thanh cung.

Hiên Hậu mài mực bên cạnh Vĩnh Nguyên Đế, tấu chương trên bàn xếp thành từng chồng cao như núi. Vĩnh Nguyên Đế lắc lắc vai cổ đau nhức, bực dọc mà nói:

- Duyệt gấp, duyệt gấp, duyệt gấp! Bọn họ không thể đợi một chút sao? Cách đây hai ngày vừa mới dâng lên, bây giờ liền trách cứ Trẫm không hồi đáp?

Hiên Hậu nhận tách trà từ tay cung nữ, tươi cười:

- Hoàng thượng, họ hối thúc cũng vì lo cho bá tánh con dân, người nên vui vì có những minh quan như vậy!

Vĩnh Nguyên Đế hớp một ngụm trà dễ chịu, tâm trạng cũng dịu đi không ít:

- Hậu nói phải!

Quang Tử công công lăm lét đi vào, dâng lên sổ con màu đỏ, nhìn qua cũng biết đến từ biên ải. Vĩnh Nguyên Đế giờ đọc, nét mặt càng u tối:

- Ba trận không bại, giữ được Đa Mãn, nói thì hay nhưng chính là ba trận không thắng được, năm thành bị cướp còn chưa lấy về!

Hiên Hậu nghe loáng thoáng, cố gắng ghi nhớ lại, vừa rồi cung liễn viết thư tay gửi đến Thịnh Vương. Cùng lúc này, một cung nữ tiến vào, thì thầm:

- Nương nương, Bào gia bên ngoài vừa cho người báo tin, Thịnh Vương đã mượn lương từ Mi Châu rồi ạ!

Hiên Hậu siết chặt khăn tay, ý cười trên mặt hiện lên rõ ràng, liền nhanh chóng viết thêm mấy chữ vào lá thư:

- Mau, đưa cái này bí mật giao cho Thịnh Vương phủ! Thời cơ đến rồi!

Thành Vương phủ.

Thành Vương đi được đã hơn hai tháng, Phùng Gia Hào hôm nay đột ngột liễn nồn ọc, Hạnh Lộ đem chậu sứ tới, thấy chủ nhân chỉ nồn khan, không rõ bị gì.

- Trắc phi, có phải do đưa chậu muối không vừa miệng?

Phùng Gia Hào vuốt ngực, lại lắc đầu, nâng ta đi đi lại lại, làn môi khô khốc:

- Không thể! Không thể! Bí mật mòi đại phu đến đây!

Hạnh Lộ ngạc nhiên:

- Trắc phi, trong phủ không phải có Thái y sao?

Phùng Gia Hào ném tách trà trên tay mạnh bạo, va chạm khiến trán Hạnh Lộ bị rạch một đường đâm đũa máu, lại còn hung ác đá nâng ta thêm một cái vào bụng:

- Bàn phi nói người không nghe?

Hạnh Lộ lăm lủ bỏ ra ngoài, nâng ta lau vết máu trên mặt, đi đến hoa viên thì đụng phải Cẩm Từ. Hạnh Lộ bối rối:

- Cô cô!

Cẩm Từ nhìn thương tích trên đầu nâng ta, âm thầm nghĩ hoặc:

- Người đi đâu đó?

Hạnh Lộ siết vạt áo:

- Nô tì...nô tì...đi mua ít đồ dùng cho Trắc phi!

Cẩm Từ nhìn theo bóng áo Hạnh Lộ, mắt cau thành một đường dài.

Phùng Gia Hào nhìn đại phu cần trọng đặt tay lên khăn lụa:

- Đại phu...có phải...

Vị đại phu gương mặt tươi cười, bình thường trong một gia tộc quyền quý, các phu nhân có thai luôn luôn vui mừng mà thường hồng bao vô cùng dày. Huống hồ đây là Thành Vương phủ, Vương phi không sinh được cả kinh thành đều biết, nay có đứa nhỏ, không chừng đến Hoàng thượng cũng sẽ ban thưởng.

Ông hôn hờ:

- Chúc mừng Trắc phi, người đã hoài thai!

Phùng Gia Hào run run rút tay lại, Hạnh Lộ trắng bệch gương mặt, lắp bắp:

- Chủ nhân, giờ phải làm sao...

Phùng Gia Hào giả vờ ôn nhu mỉm cười:

- Ban thưởng...đem hồng bao ban thưởng! Tiễn đại phu về!

Vị đại phu tuy cảm thấy chút quái lạ nhưng không dám nói gì, nấn nấn bọc vàng rồi lăm lét quay về. Nào ngờ Hạnh Lộ vừa đến hành lang thì bị Cẩm Từ chặn lại:

- Đứng đó! Trắc phi hoài thai là một tin mừng, sao lại tùy tiện thưởng như thế? Người đâu, đưa đại phu đi, đối xử cho đàng hoàng!

Hạnh Lộ lùi lại, nhìn Bào đại phu bị hạ nhân đưa đi xa, tâm trạng cực độ hoảng hốt:

- Cô cô, sao người biết?

Cẩm Từ nhếch môi:

- Người định để tên đại phu đó ra ngoài đồn đại mất mặt Thành Vương phủ hay sao?

Cẩm Từ vén váy hăm hăm đến viện Phùng Gia Hào, Hạnh Lộ rồi rít tìm mọi cách ngăn cản nhưng không được. Cẩm Từ xông vào giữa khách phòng liền thấy Phùng Gia Hào đang thong thả uống trà:

- Trắc phi!

Phùng Gia Hào gườm gườm mắt:

- Người là nô tì, tự ý xông vào nơi chủ tử ở thì đáng tội gì?

Cẩm Từ cười lạnh:

- Trắc phi, người hồng hạnh vượt tường, mang một cái tạp chủng trong người còn ở đây dám nói lý ta? Tạm thời người nên ngoan ngoãn giam lỏng ở đây! Đợi ta vào cung trình Quý phi nương nương xử lý!

Phùng Gia Hào nhếch môi, thần nhiên vô tội:

- Hải tử này vốn của chính điện hạ, người lại dám ăn nói hàm hồ? Ta là Trắc phi được đàng hoàng gài vào, lại để một tiện tì như người lên mặt sao?

Cẩm Từ trừng mắt:

- Ta vốn chính là được điện hạ giao cho trọng quyền quản lý hậu viện, đừng nhiều lời. Ngày mai Quý phi ban tội tử vong, người sẽ biết!

Phùng Gia Hào ngồi trên ghế, máu nóng dâng lên, lại càng thêm lo sợ bị trị tội, nhìn lo sợ Thanh Hoa trên kệ cao, lại nhìn Cẩm Từ sắp ra đến cửa. Không chậm trễ ôm lấy bình hoa đập mạnh vào đầu Cẩm Từ.

Hạnh Lộ thấy chủ nhân ngoan độc ra tay, cũng không chần chừ nữa, lấy trăm ngọc đâm vào cổ Cẩm Từ nhiều nhát, máu chảy lênh láng ra mặt đất, lại bắn đầy vào y phục cùng mặt mũi hai người.

Hồi lâu, Phùng Gia Hào như sự tĩnh, vội vội vàng vàng:

- Nhanh, đem thi thể này cùng y phục chúng ta vứt đi! Phải vứt đi!

Hạnh Lộ run run nhìn chủ nhân:

- Trắc phi, đem đi đâu bây giờ?

Phùng Gia Hào ngồi bệch tựa cửa, lại cuốn luôn tấm thảm sàn quán lấy Cẩm Từ:

- Đem một cái rương rỗng đến, cho thi thể này cùng tất cả mảnh sứ, y phục chúng ta nhét vào. Sau đó...

Phùng Gia Hào nghĩ đến giếng hoang ở vườn rộng đằng sau phủ, thường ngày nơi này vắng vẻ, không có người lui tới, trong lòng thoáng chút yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: CỬ LỊCH PHONG TRẦN (TRUNG) 2

- Trẫm sẽ liệu theo bình tình mà tính toán, nàng nghĩ ngợi đi, Trẫm qua xem Hoàng Quý phi thể nào, mấy ngày nữa, nàng ấy đã phải quy y cửa Phật!

Người được nhắc đến là Trương Hoàng Quý phi, muội muội của Tuyên Quý phi, người này có một hài tử chính là Bát Hoàng tử vừa được phong tước là Hòa Vương, lại sắp đi nhận thừa tự Tam Thần Vương phủ. Trương Hoàng Quý phi sau khi rời cung, cũng quyết lòng quy y, Hoàng thượng nhân từ, liền xây dựng một tòa Đại Xá Ni Viện trên một ngọn núi gần kinh thành dành riêng.

Tuyên Quý phi tiễn Vĩnh Nguyên Đế ra cổng cung, vừa quay vào trong môi đã nặng lên khó chịu. Lúc này, Tổng quản Diên Hương các đơn đã bẩm báo:

- Nương nương, Thành Vương phi cùng Phùng Trắc phi xin gặp!

Tuyên Quý phi chậm bước lại, người con dâu này không sinh được, luôn luôn tìm cách tránh né, hôm nay lại chủ động đến cửa, thật khiến người khác tò mò.

- Gặp bản cung là có chuyện gì?

- Nó tài nghe qua là tin vui!

Tuyên Quý phi cười lại trầm vắng, ngờ vực:

- Tin vui?

Thành Vương vừa đi hai tháng, trong phủ liền có tin vui, thật khiến người khác phải suy nghĩ. Tuyên Quý phi cũng không gây khó dễ, gạt đầu để cả hai vào.

Hiên Liên Từ Tâm bộ dạng nghiêm nghị, có chút run sợ yếu nhược, trên mặt đầy trang kỹ lưỡng. Ngược lại, Phùng Gia Hào y phục thoải mái, thất lạng hơi nói lỏng, có tình dễ bụng bằng phẳng cao hơn một chút, dung nhan thanh thoát dễ chịu.

Hiên Liên Từ Tâm đứng dậy thưa chuyện.

Tuyên Quý phi ngạc nhiên nhìn lại Phùng Gia Hào một lần nữa, vui mừng khắp người:

- Sao? Thành Vương đã có tiểu hài tử?

Hiên Liên Từ Tâm cười dịu dàng:

- Thưa nương nương, sáng sớm nay muội ấy nói báo cho con biết!

Tuyên Quý phi vỗ tay cung nữ lại, mừng rỡ phấn phở:

- Mời Tạ Thái y lại đây, nói là bản cung muốn bắt mạch bình an!

Tạ Thái y là người được Tuyên Quý phi tin nhiệm, hằng ngày lo liệu chuyên thuốc men được thảo trong Diên Hương các. Hôm nay mời Tạ Thái y đến, một phần Tuyên Quý phi tò mò quan tâm đến cái bụng Phùng Gia Hào, chuyện thứ hai chính là xác thực có phải nàng ta mang thai trước khi Thành Vương ra trận không.

Tạ Thái y cẩn thận xem mạch, hồi lâu mới bẩm báo:

- Nương nương, thai tử đã ba tháng rồi ạ!

Tuyên Quý phi nhắm mắt, bấy giờ sắp sang tháng tám, như vậy Phùng Gia Hào hoài thai khi tháng tư, lúc đó Thành Vương hẳn còn trong kinh. Có điều Tuyên Quý phi có chút khó hiểu, Phùng Gia Hào này Thành Vương không nguyện ý đưa vào cửa, vì sao lại dễ dàng là người hoài thai đầu tiên. Trước đây, chính miệng Thành Vương úp úp mở mở về mặt đích trưởng tử.

Tuyên Quý phi để Tạ Thái y lui, ánh mắt ý vị thâm trường:

- Nếu bản cung nhớ không nhầm, tháng tư chính là...ngày mất của Phùng Bào phu nhân?

Phùng Gia Hào chợt dạ, hơi siết khăn tay, liền quý xuống:

- Nương nương tha tội, thiếp thân biết phận làm hậu bối phải để tang trưởng bối nhiều nhất ba năm ít nhất chín tháng, thiếp thân lại dám hầu hạ Vương gia, để gây ra hậu quả này, thiếp thân xin chịu tội!

Tuyên Quý phi này sinh khó chịu, Phùng Gia Hào nói như vậy, khác nào tỏ Thành Vương đam mê sắc dục, đến một thiếp thất đang có tang trong mình cũng chẳng chừa lại. Nhưng hiện tại không phải là lúc phát tác, Thành Vương cũng không có ở đây để hỏi rõ, Tuyên Quý phi đành phải tự mình ghi nhớ lời nàng ta.

Tuyên Quý phi cho người đỡ tay Phùng Gia Hào dậy, nhàn nhạt dặn dò:

- Có thai tự không nên động chút là quý động chút là đứng, làm gì cũng phải cẩn trọng nhẹ nhàng!

Lúc này, mới nhìn sang phía Hiên Liên Từ Tâm:

- Hài tử của bất kỳ ai cũng gọi Vương phi một tiếng mẫu thân, nên đối xử thật tốt, tránh gây ra chuyện gì không sạch sẽ!

Đến chiều muộn, cả Hiên Liên Từ Tâm và Phùng Gia Hào đều đã nhận thưởng quay về, Tuyên Quý phi mới sai cung nữ bên người:

- Ngày mai gọi Cẩm Từ vào cung, bản cung vẫn chưa thật sự yên tâm! Luận tính cách Lăng Thần, sao có thể để nàng ta bất chấp tang lễ tổ mẫu mà hầu hạ?

Hồng Tổ rút trà ra tách, có chút đồng tình:

- Trong phủ ngoài Trắc phi còn hai Phi nhân nữa, bụng đều chưa có động tĩnh gì, và lại, nhiều người như thế, điện hạ đâu cần bắt chấp lễ giáo mà tuyển triệu Trắc phi!

Phùng Gia Hào quay về phủ, mở hồi vẫn đồ ra như tắm, mặc kệ Thành Vương phi sẵn sóc hỏi han, nàng ta nhanh chóng đắm chìm đi về viện.

Nàng ta vuốt vuốt ngực:

- Thật là...suýt chết! Thi thế Cầm Từ thế nào rồi?

- Nó tí đã bí mật bỏ xuống giếng hoang, còn cần thận lấp đá lên nữa!

Phùng Gia Hảo bình ôn hơn một chút, lại bàn tính:

- Nếu như có người tìm Cầm Từ người tính thế nào, lần cuối cùng Cầm Từ xuất hiện là cùng người trò chuyện ở hành lang? Mà ỉo đại phu đó đâu?

Hạnh Lộ nhanh nhẹn mồm miệng:

- Nó tí chỉ cần chờ phát, nói rằng Cầm Từ cô cô sau khi gặp nó tí đã đi ban thưởng cho ỉo đại phu đó! Chúng ta coi như không liên đới nữa!

Phùng Gia Hảo uống cạn ly trà nguội lấy tỉnh thần, ngẫm nghĩ trong phủ đệ nhà nào không thường có hạ nhân mất tích, huống hồ đây là Thành Vương phủ, sẽ không ai rảnh rỗi mà tra ra:

- Qua được cửa này rồi! Tuyền Quý phi thật không dễ đối phó, không rõ nương nương là tin hay không tin nữa!

Hạnh Lộ cho người đun trà mới, lại đóng kín cửa:

- Chắc chắn là tin, Trắc phi, người nghĩ xem, đây là trưởng tử đầu tiên của Vương gia, Quý phi vui mừng còn không kịp! Chỉ sợ khi Vương gia trở về...

Phùng Gia Hảo gương mặt càng thêm tái:

- Ta mỗi ngày đều khăn vái mong cho điện hạ tử thần sa trường, khi đó thân phận đứa trẻ này mãi không tiết lộ, cũng là thừa tự duy nhất Thành Vương phủ!

Hạnh Lộ vội che miệng Phùng Gia Hảo, lắc đầu, mắt đảo liên tục:

- Trắc phi, cái này không được nói ra!

Phùng Gia Hảo gật đầu lia lịa, dồn dập thò:

- Ta biết, ta biết, phụ thân nói bên ngoài biên quan quân địch có đến năm vạn, chúng ta chỉ có hai, khả năng thất bại rất cao!

Hạnh Lộ cúi mặt, không bày tỏ cảm xúc, cầu mong phu quân mình chết trận, chủ nhân nằng cô lẽ là người duy nhất. Phùng Gia Hảo toan tính một hồi, lại lau mồ hôi:

- Bị động thế này thật không phải là cách! Tốt nhất vẫn phải chắc chắn Vương gia không bao giờ hồi kinh được!

Đa Mãn thành.

Hoàn Nhan Viên Hạo chặn Đại Hoàng tử lại, quyết liệt:

- Mi Châu là đất phong của đệ, hoàng huynh đến đó nhận binh lương, rất không hợp lý!

Đại Hoàng tử kéo căng cương ngựa, tỏ ý vô cùng khó chịu:

- Ta là chủ soái, ra lệnh đệ ở đây giữ thành, đệ còn không đồng ý?

Tây Định Vương chường mắt, giằng lại dây cương Đại Hoàng tử:

- Quân lương từ Mi Châu, binh lính từ Liên Thành, chuẩn bị ở đó lại là Hiền gia, cùng hoàng huynh không nửa điểm can hệ, huynh lại vì muốn giành giật công trạng cùng Thành Vương mà làm ra trò này? Không thấy xấu hổ?

Đại Hoàng tử tức giận, thúc ngựa hý một tràng dài:

- Quân pháp bất vi thân, ta là chủ soái, mọi quyền quyết định đều thuộc về ta! Hôm nay, ta phải đi được Mi Châu, thứ hai, hộ tống ta là đám người Hứa Vọng!

Hoàn Nhan Viên Hạo thật sự rất muốn rút gươm ra, nhưng nghĩ địch phía trước vô cùng hùng mạnh, không nên khiến nội bộ chia rẽ, lạnh lùng phản phó:

- Triệu Tử Đoạn, đi theo bảo vệ Nguyên soái, nửa bước cũng không rời!

Triệu Tử Đoạn hiểu ý, nhếch miệng cười:

- Thuộc hạ sẽ chu đáo hầu hạ, nửa bước cũng không rời!

Bụi mặt mờ tung bay theo vô ngựa, Hoàn Nhan Viên Hạo nắm chặt tay tự trấn an tinh thần. Đồi trước Mặt Quốc xám lục, hấn xạ thân bảo vệ sa trường, cuối cùng bị vu vào tội mưu phản cấu kết với địch mà mất mạng. Lần này, hấn chắc chắn sẽ không để lặp lại bi kịch.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: CỬ LỊCH PHONG TRẦN (TRUNG) 3

Triệu Tử Đoạn nằm dài trên lưng ngựa, vừa đi vừa hát, Mi Châu này hấn đã sống cả đời, đến từng tảng đá cũng đều quen thuộc, cần gì phải đề phòng. Đám người Hứa Vọng lầm lũi theo sau, lại nhìn nhau ân ý.

Hứa Vọng thì thầm cùng mấy tên còn lại:

- *Dịch Tướng quân hẹn chúng ta trên đường đi, nên Đại Hoàng tử mới gấp gáp đòi thay thế Phiêu Kỵ Tướng quân như vậy!*

- *Dịch Tướng quân vì Đại Hoàng tử mà mưu phản, Đại Hoàng tử chắc chắn sẽ nghe theo!*

Hứa Vọng gật đầu chỉ về Triệu Tử Đoạn:

- *Lấy được quân lương rồi, giết luôn tên thái giám đó! Hấn chỉ có một chúng ta có đến bốn!*

Bọn chúng nhìn lại nam tử đang nghiêng ngao áo choàng đỏ thẫm che lấp gương mặt mỹ nhân thiên hạ kia liền cùng nhau nở nụ cười hắc ám. Trời mùa thu trong vắt, bụi đường theo gió lẩn quẩn dưới chân ngựa. Thấm thoát đoàn người ngựa cũng đến được Liên Thành.

Đại Hoàng tử hít hít mũi trước phủ Hiền gia, bây giờ đã là Hầu phủ, Hiền ỉo gia cũng trở thành Quốc trưởng. Triệu Tử Đoạn thông thạo vào trong, nhìn trên sân xếp đầy bao kìm bao nhỏ, cho thấy lương thực đã chuẩn bị đầy đủ.

Đại Hoàng tử yên vị trên ghế chủ vị khách phòng, liền phách lối nhìn Triệu Tử Đoạn:

- *Người lui đi, nơi đây không có việc của họạ quan!*

Đám Hứa Vọng khằng khặc cười. Triệu Tử Đoạn cũng không đáp trả, thần nhiên quay ra ngoài xem xét quân lương. Hiền ỉo gia có chút nhún nhường:

- *Thiếu giám có gì không vừa ý?*

Triệu Tử Đoạn cung kính:

- *Hầu gia, nó tài chỉ thay Thành Vương điện hạ coi sóc số lương thực này, nay đều đã đầy đủ, coi như không có gì phản nản!*

Buổi chiều ngày thứ ba, Đại Hoàng tử quyết định quay về, trong đoàn người đi có thêm mấy mươi gia đình Hiền phủ. Bình thường hộ tống quân lương phải là quân đội Mi Châu, có điều đây là đất phong Thành Vương, Đại Hoàng tử có kỵ không dám điều động.

Triệu Tử Đoạn nhìn mặt trời sắp lặn, nghi ngờ trong lòng nổi lên, đánh phản đối:

- *Nguyên soái, bây giờ đã muộn, đi trong đêm thật không an toàn, muốn đi ít nhất phải là sáng mai!*

Đại Hoàng từ gạt đi:

- *Không được, định ở trước mặt, chậm trễ quân lương chính là từ tội, nếu ngươi còn phân đối, ta liền hạ lệnh ban tử!*

Triệu Tử Đoạn lạnh giọng:

- *Nguyên soái chỉ đem theo mấy mươi gia đình không thuần thực võ nghệ, cũng chưa đến một trăm người hộ tống, số lương thực này có thể an toàn vượt Mi Châu, Nam Châu ra biên quan được sao?*

Đại Hoàng từ rút gươm:

- *Ngươi khinh thường bản soái? Ngươi dẫu, bắt hân lại!*

Triệu Tử Đoạn mắt huyền thăm thăm giễu cợt một đám hộ vệ lấy vũ khí theo lệnh Đại Hoàng từ, ánh nhìn dâng lên tia ngoan độc:

- *Kẻ nào dám!*

Không ngăn được Đại Hoàng từ, đoàn người đánh phải khởi hành trong đêm, vượt hẻm núi mà đi. Giữa đêm, sương mùa thu lạnh lẽo rơi xuống, gió núi phẫn phật rét run đám ngựa thồ. Triệu Tử Đoạn lần nữa phải đề nghị nghỉ ngơi, cuối cùng Đại Hoàng từ cũng chấp thuận.

Hứa Vọng đem rượu đưa đến từng binh sĩ một, lại xun xoe mời:

- *Thiếu giám, uống một hợp cho ấm người!*

Triệu Tử Đoạn hơi thờ trắng muốt, lắc đầu:

- *Hẻm núi này vô cùng hung hiểm, nghỉ lại giữa đêm đã bất tiện, uống ít thôi, nếu bị phục kích đừng nói báo vệ quân lương, sợ rằng mạng cũng không còn!*

Hứa Vọng cười cười đi nơi khác hồ hoán mọi người, một số còn lại nhóm lửa nướng thịt bò khô, Đại Hoàng từ cầm đầu cuộc vui, Triệu Tử Đoạn không tiện nhắc nhở, đánh phải đi ra xa khỏi bọn họ, dọc theo đường mòn liền thấy một con sông nhỏ, lấp lánh phản chiếu. Trong mờ mờ nguyệt quang, bóng đầu cỏ bóng người cùng ánh kiếm loang loáng lao đến. Triệu Tử Đoạn nhàn nhạt cười, cuối cùng cũng có kẻ không chịu kiên nhẫn.

Cho dù tất cả đều che mặt bằng khăn đen, nhưng không khó để nhìn ra đám người Hứa Vọng. Triệu Tử Đoạn trường kiếm không động, chỉ lấy quạt giấy thường mang theo người ra giao chiến. Luôn hơi từ quạt giấy sắc bén hơn đao thương, lướt ngang yết hầu hai tên lao đến trước, máu bắn lên không trung, văng cả vào mặt Hứa Vọng.

Hứa Vọng hoảng sợ, chẳng phải trước mặt chỉ là một hogan quan hay sao, đột ngột lại trở thành đại cao thủ. Triệu Tử Đoạn hạ tay lần thứ hai, kẻ đứng cạnh Hứa Vọng cũng chết. Hứa Vọng hồn xiêu phách lạc co chân bỏ chạy, nào ngờ chưa đến mười bước đã bị nam tử áo đỏ hạ một cước, dùng mũi giày đâm nát mặt bên phải.

Triệu Tử Đoạn nhàn nhạt:

- *Ai sai khiến ngươi?*

Hứa Vọng đoán chắc sẽ chết, ngang bướng:

- *Ngươi giết thì cứ giết, Hứa Vọng ta làm người lỗi lạc, không sợ loại yêm nhân đề tiện như ngươi!*

Triệu Tử Đoạn ha hả cười:

- *Ngươi biết ta là yêm nhân đề tiện, sao lại không biết ta có ngàn loại cục hình còn đề tiện hơn cả bản thân?*

Mũi giày Triệu Tử Đoạn lê xuống tấm lưng Hứa Vọng, lại ngang nhiên dẫm hờ lên điểm yếu giữa hai chân hân ta:

- *Có muốn ta làm già thành thật? Ta đếm đến ba!*

Lực chân mạnh dần, mới đến tiếng đếm thứ hai, Hứa Vọng đã đầu hàng:

- *Là Dịch Tướng quân, Dịch Tướng quân!*

Triệu Tử Đoạn xốc cổ áo Hứa Vọng lên, ánh mắt tràn đầy lo lắng:

- *Dịch Tướng quân?*

Hứa Vọng sợ Triệu Tử Đoạn không tin sẽ bị giết chết, liền ra sức chứng minh:

- *Dịch Tướng quân sau khi bị Thành Vương đánh bại đã trốn sang Mạt Quốc, hiện tại đang ngồi trong xe ngựa Đại Hoàng tử, đến được MiChâu sẽ tìm cách giết Thành Vương, sau đó quay về kinh thành để ép vua Mạt Quốc để Đại Hoàng từ lên ngôi!*

Triệu Tử Đoạn nghi nghi ngờ ngờ:

- *Chuyện quan trọng thế này, một lãnh binh bên hòng hung uơicó thể biết sao?*

- *Tiểu hân là người liên lạc giữa Dịch Tướng quân cùng Đại Hoàng tử, tiểu hân là thuộc hạ Dịch Tướng quân, người cũ kỹ binh!*

Triệu Tử Đoạn nhếch môi cười, sắt đá lời nói:

- *Rất tiếc, takhông tin. Tiênguơixướng hoàng tuyền vậy!*

Hứa Vọng chưa kịp hét lên, lưỡi kiếm đã xuyên từ đỉnh đầu hân xuống đến tận cuống họng. Triệu Tử Đoạn lau sạch vết máu trên tay, quay vào trong. Bấy giờ lửa cháy vẫn đượm, quân lính gia đình đều say lúy túy. Đại Hoàng từ gỡ gô kiếm lên khiêng tạo ra giai điệu vui tai, có điều vừa thấy Triệu Tử Đoạn, hân liền thất sắc:

- *Ngươi...ngươi...saonguơivào được đây?*

Triệu Tử Đoạn thản nhiên ngồi xuống:

- *Nguyên soái, cógikhông được?*

Đại Hoàng từ giả là cười:

- *Vônvicarồi, takhôngnhìn thấyngươi, liềnchodámHứa Vọng đi tìm...*

Triệu Tử Đoạn nhếch môi, tàn độc cười:

- *Bonchúngsẽkhôngquayvềnhà đâu!*

Sắc mặt Đại Hoàng từ càng trắng, tay run run đặt lên kiếm. Triệu Tử Đoạn cau mày, lắng nghe tiếng động trong gió. Đại Hoàng từ đột ngột rút kiếm:

- *Ngươi chết chắc rồi!*

Hon trăm vệ binh đều xuất phát từ kỵ binh đứng bật dậy đem thương, đao các loại ra, phía sau, Dịch Tướng quân cũng thần bí xuất hiện.

Dịch Tướng quân ha hả cười:

- *Mạng nguơicũnglắm, mới có thể khiến địch thân Dịch gianyàra mắt!*

Triệu Tử Đoạn xoay trường kiếm về thế thủ:

- *Giết mộtkẻvô danhhưta, cácnguơicũngphìnhhiềutâmsíchthật!*

Đại Hoàng từ la hét lao đến, đám vệ binh cũng inh ỏi tấn công, Triệu Tử Đoạn hơi lùi lại, cau mày chống trả. Qua một nén hương, trời đã sắp sáng, Triệu Tử Đoạn nhìn xác người la liệt trên nền đất, bản thân cũng xây xát vết máu, lưng, hông nhói

đau vì đao cắt thương đâm. Đến khi trong tâm trí Triệu Tử Đoạn đã khẳng định bản thân lần này tử thương tại đây, thì từ đầu một tràng ngựa hí dài. Triệu Tử Đoạn nhìn ra sau, đám vệ binh cũng khựng lại.

Triệu Tử Đoạn như được tiếp thêm sinh lực:

- *Phùng Hậu!*

Nam tử đeo mặt nạ sắt che kín gương mặt, ngựa ô đen tuyền, tay vung trường kích nặng ngàn cân nhanh chóng tiếp viện. Phía sau hắn ta, là hơn năm ngàn binh sĩ tinh nhuệ của Liên Thành. Dịch Tướng quân không đứng yên nữa, thất thần rút thương nghênh chiến. Phùng Hậu cùng năm ngàn binh thần tốc đánh trả, chưa đầy nửa nén hương, tất cả đã chết sạch. Phùng Hậu nhìn Đại Hoàng tử bỏ bằng đầu gối dưới găm xe, không niệm tình hạ kích xuống.

Triệu Tử Đoạn vội vàng ngăn cản:

- *Dừng tay!*

Chỉ là lời nói vừa thốt ra, đã thấy đầu Đại Hoàng tử vỡ nát, não bắn tung tóe dính đầy mấy bao lương thực. Triệu Tử Đoạn tựa người vào tảng đá bên đường thờ đốc:

- *Thôi lỡ rồi, coi như quân lương bị Mạt Quốc phục kích, Nguyên soái anh dũng hi sinh!*

Phùng Hậu vỗ vỗ vai Triệu Tử Đoạn:

- *Tadể trê! Người không sao chứ?*

Triệu Tử Đoạn lắc đầu, thân thể bầy giờ mới bắt đầu ê ẩm đau nhức:

- *Tạm hình xem đi, một đời tào trong nhà chính là đờng da như ngọc, giờ thì hay rồi, không vết đâm chính là vết chêm!*

Phùng Hậu cười to, lệnh binh sĩ chuẩn bị lên đường, lại đem cả thi thể Dịch Tướng quân cùng Đại Hoàng tử đi theo. Triệu Tử Đoạn bây giờ mới nghĩ vẩn:

- *Làm sao người biết ta đang ở đây?*

Phùng Hậu gió một lá thư lên:

- *Thành Vương điện hạ!*

Triệu Tử Đoạn leo lên xa mã, thương tích quá nhiều, không thể tiếp tục cười ngựa, hấn vung roi đánh xuống, vô tình trúng phải một bao lương thực bị nhồi nhét quá căng lại đột ngột chịu lực liên tục ra. Đồ bên trong rơi vãi xuống, chảy tràn trong sự kinh ngạc của mọi người.

Phùng Hậu bàng hoàng:

- *Cát?*

Triệu Tử Đoạn vội vàng xé toạc số bao lương còn lại, tất cả đều chỉ là một phần lúa mòng bọc cát bên trong. Triệu Tử Đoạn nghe đầu óc đau nhức:

- *Không xong rồi! Hiền gia làm phản!*

Kinh thành.

Thịnh Vương phủ.

Hoàn Nhan Viên Thuyết đang thương thức đôi yến phụng* vừa được tiến cống, hờ hững hỏi Bạch Thực Thần:

- *Cóitingừ Mi Châu chưa?*

Bạch Thực Thần rút trong tay áo ra một lá thư, khê trả lời:

- *Hoàng Hậu nương nói rằng, kếp sách đã được thi hành. Lương thực già cũng vùi arak hoidiaphận Liên Thành!*

Thịnh Vương phui phui tay, môi mòng kiêu bạc cười:

- *Hiền lão gia là Quốc Trưởng, không thể vu cáo ông ta giao gaogia. Hoàn Nhan Viên Hạo trước caudêulà dịch, xem thì hử đốil phó thế nào!*

Bạch Thực Thần chấp tay:

- *Lương thực không cứu được Đa Môn, ừngay nữa, Lệnh Hồ Vương đánh vào, Đa Môn chắc chắn mất, Thành Vương cũng sắp bômạng!*

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 123: CỬ LỊCH PHONG TRẦN (Hạ) 1

Tây Định Vương chưa kịp khoác giáp phục đã nghe tin từ từ Mi Châu truyền về, liền vội vã một đường đến chính doanh. Hùng hùng hổ hổ xông vào:

- Ngủ Hoàng đệ! Đệ dám làm ra chuyện này?

Hoàn Nhan Viên Hạo đang bày binh bố trận trên sa bàn, thấy vẻ mặt thập phần nặng nề kia thì không mặn không nhạt trả lời:

- Hoàng huynh tìm đệ là muốn nói về chuyện gì?

Tây Định Vương ánh mắt mười phần lo lắng, phát tay để toàn bộ vệ binh lui xuống:

- Đệ cho thuộc hạ giết Đại Hoàng tử?

Hoàn Nhan Viên Hạo không ngược mắt, môi mòng nhếch lên:

- Hắn đã chết?

Tây Định Vương siết bàn tay lại, mặt có chút đỏ:

- Dù gì Đại Hoàng tử cũng là Nguyên soái, đệ giết hắn có khác gì cổ vũ tinh thần Mạt Quốc? Bỏ lớn lấy nhỏ?

Ban đầu, Hoàn Nhan Viên Hạo không có ý để Đại Hoàng tử chết, hắn ta không có đầu óc, tính cách tham lam ngu dốt, chỉ cần chặt bỏ một chân thì không bao giờ xoay người được nữa. Đại Hoàng tử trọng thương, cũng không tranh công đầu trong trận Mạt Quốc này được. Có điều nay người cũng đã chết, coi như do số mạng hắn ta không tốt.

Hoàn Nhan Viên Hạo đặt nốt lá cờ đỏ cuối cùng xuống sa bàn, mây kiếm như mực cau một đường dài:

- Không có hắn, chúng ta mới thắng được Mạt Quốc!

- Đệ điên rồi! Phụ hoàng đưa hắn đến sa trường chính là muốn hắn lập công giảm tội, nay hắn mất mạng trên đất phong của đệ, làm sao phụ hoàng có thể không truy cứu?

Hoàn Nhan Viên Hạo khinh bỉ nụ cười:

- Huynh đang lo sợ? Huynh còn quá ngây thơ, nếu phụ hoàng thật sự muốn Đại Hoàng tử lập công, làm sao chỉ có thể để hắn tự tập hợp vạn tàn binh của Dịch tội thần kia? Đây chính là muốn hắn chết! Chết một cách danh chính ngôn thuận!

Tây Định Vương hơi sững người, ngồi xuống ghế, ánh mắt ngập tràn máu thuẫn:

- Tại sao chứ?

Hoàn Nhan Viên Hạo tiến lại gần hẳn, vạt kim giáp loang loáng dương quan, từng chữ một nhả ra:

- Bởi vì Đại Hoàng tử chết, thì Thịnh Vương mới có thể yên ổn lên ngôi!

Năm xưa Hiền Hiếu Thánh Đức Hoàng hậu Vương thị qua đời, Vĩnh Nguyên Đế đã có lời hứa để Đại Hoàng tử trở thành trữ quân kế vị. Nay Đại Hoàng tử phạm tội, họ Vương bị lộ rõ ý đồ tiếm quyền. Một khi làm đến Thái tử thì một chân đã đặt lên ngôi báu, há gì phải tham những mà chịu phạt, Đại Hoàng tử có kết cục này là vì nghe theo ngoại thích, kết bè kéo đảng, tạo cả tài lực lẫn quyền lực cho họ Vương. Người ta nói Đế Vương không có tình phụ tử, Vĩnh Nguyên Đế nào dễ dàng để một đứa con bất tài làm sụp đổ cơ nghiệp trăm năm Đại Quốc. Thiên hạ này của họ Hoàn Nhan chứ không phải họ Vương.

Tây Định Vương trầm mặc:

- Phụ hoàng không dễ tâm đến tính mạng chúng ta?

Hoàn Nhan Viên Hạo hừ nhẹ:

- Nếu thành Đa Man này cũng mất, chúng ta chính là tướng lĩnh bại trận. Khi đó Thịnh Vương sẽ cùng vài mươi vạn binh đánh đuổi Mặt Quốc! Phụ hoàng không muốn chúng ta chết, chỉ là không muốn chúng ta chiếm được tiền cơ!

Tây Định Vương thử người không nói gì, đột ngột Hoàn Nhan Viên Hạo rút trường kiếm đặt lên cổ hần:

- Người của bản Vương còn chưa báo tin về, huynh đã biết Đại Hoàng tử mất mạng. Nói! Có phải huynh cho người theo dõi bản Vương?

Tây Định Vương hơi hoảng hốt nhưng nhanh chóng trấn tĩnh, gạt đầu:

- Huynh vốn theo dõi Đại Hoàng tử vì nghi ngờ hần có âm mưu chiếm công, chỉ là không ngờ lại..

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn sâu vào mắt nam tử đối diện, rất lâu, mới khẽ nhếch lên nụ cười kiểu bạc:

- Ta tin huynh! Trước hết, đứng với báo cho phụ hoàng!

Trường kiếm trên cổ Tây Định Vương thả lỏng dần rồi rời đi. Lúc này, bên ngoài một binh sĩ tiến vào:

- Phò soái, Tướng quân, địch đang dàn trận trước sông Mãn Hà, chuẩn bị tấn công chúng ta!

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn Tây Định Vương, đôi mắt ngập tràn khó hiểu. Cả hai vội vã lên thành.

Thần Đô.

Thành Vương phủ.

Hiên Liên Từ Tâm lặng người trong viện, nâng chằm chằm nhìn đơn thuốc trên tay, đây là thuốc trục thai, mà cái thai cần loại bỏ không ai khác ngoài Phùng Gia Hào. Hiên Liên Từ Tâm từ khi sinh ra đến hiện tại chưa từng làm một chuyện xấu, bấy giờ Hiền Hậu lại ép nàng đi giết một đứa trẻ chưa thành hình, thật có chút sợ hãi.

Hiên Liên Từ Tâm nhớ lại buổi chiều hôm trước trong cung, ti ti nàng đã một mực khẳng định Phùng Gia Hào sẽ đem cái thai này chiếm lấy quyền hành của nàng. Không những đẩy nàng tới chỗ chết mà còn tìm cách vu oan giá họa cho nàng mà khiến Hiền gia thân bại danh liệt. Hiên Liên Từ Tâm càng nghe càng hợp lý, liền đem mấy đơn thuốc này về, nhưng hiện tại lại không dám ra tay.

Thiếp thân nó ti nàng ta đi vào, dâng lên một bát cháo tổ yến, Hiên Liên Từ Tâm lấy gói thuốc bột ra, nhưng chần chờ không quyết.

- Người nghĩ bản phi có nên làm theo lời ti ti?

Nha hoàn bên cạnh nàng nhìn xung quanh một vòng mới lên tiếng:

- Hoàng hậu nương nương chủ vị hậu cung, chắc chắn sẽ tính toán không sai lầm. Cầm Từ có cô bị mất tích không lý do, chúng ta nào có thể dám khẳng định là không liên quan đến Phùng Trắc phi?

Hiên Liên Từ Tâm thử người, Cầm Từ quân chuyển thay cả quân gia Vương phủ, nay đột ngột không có tung tích, mà Phùng Gia Hào bụng ngày càng lớn. Hiên Liên Từ Tâm hỏi hặt:

- Bản phi thật không nên đưa nàng ta vào cung gặp Quý phi nương nương!

Nha hoàn lại an ủi:

- Vương phi không đi, thì Phùng Trắc phi sẽ cũng tự mình đệ bài từ!

Hiên Liên Từ Tâm mỉm cười trút hết gói thuốc bột vào chén tổ yến, nha hoàn bên cạnh vội vã khuấy đều.

- Vương phi sáng suốt!

Hiên Liên Từ Tâm đứng dậy, đi đi lại lại:

- Quý phi biết được ta làm ra chuyện này, sợ đến cái Vương phi này ta cũng không giữ nổi!

Nha hoàn kia sợ nàng đổi ý, tiếp tục khuyên nhủ:

- Quý phi cũng chỉ là quý phi, chính cung vẫn là Hoàng hậu nương nương, là ti ti ruột thịt của người, người sợ cái gì chứ?

Hiên Liên Từ Tâm hít một hơi sâu, quyết tâm hạ lệnh:

- Đem đến viện Phùng Trắc phi, nói là bản phi thường cho tiểu thiếu gia trong bụng!

Phùng Gia Hào xoa xoa phần bụng mới chỉ hơi nhô lên, nàng ta đang ghen, nòn ọc không ngừng. Nhưng vừa thấy bóng nha hoàn của Thành Vương phi liền thay đổi biểu tình, tỏ lại son ra vẻ rất thoải mái.

Nha hoàn kia một mạch tiến vào:

- Nô ti là Hằng Tô, hầu hạ bên cạnh Vương phi. Hôm nay nhà bếp đặc biệt làm cháo tổ yến vô cùng ngon miệng. Vương phi liền ban thưởng đến mỗi viện một phần!

Phùng Gia Hào cười cười nhìn Hạnh Lộ, nhận lấy bát cháo. Hàng ngày không lui tới đột ngột thân thiết chính là có mưu đồ. Phùng Gia Hào dò hỏi:

- Thường ngày Vương phi thanh đạm, nào thích ăn tổ yến?

Hằng Tô không do dự, tự nhiên đáp:

- Mấy hôm nay Vương phi đáng miệng, ăn gì cũng không vào, mới phân phó nhà bếp chuẩn bị một chút đồ bổ!

Phùng Gia Hào hơi nhếch môi, khiêu khích:

- Vương phi đã mời đại phu chưa, biết đâu là có hài tử, ta khi vừa hoài thai cũng chán ăn chán uống!

Hằng Tô tuy tức giận, nhưng không dám có biểu hiện gì, Phùng Gia Hào nhắc bát tổ yến lên, ngửi qua một hơi, đột ngột gần giọng:

- Giữ Hằng Tô lại!

Trong viện nhà đầu bà từ từ cấp chặt Hằng Tô, nàng ta đến vùng vẫy cũng không thể. Phùng Gia Hào bóp miệng Hằng Tô, trút hết bát tổ yến xuống, mắt ánh lên:

- Người nghĩ ta ngu ngốc lắm sao? Ban gì uống đó?

Hằng Tô sặc sụa cháo, mắt trợn ngược lên, một lúc sau nàng ta nằm vật ra sàn, môi cùng móng tay đều tím thẫm, sùi bọt mép mà chết. Phùng Gia Hào nghiền răng, lạnh lùng:

- Hiền thị ý mình có một cái Hoàng hậu chống lưng liền không coi ta ra gì! Để ta xem thử vì đứa nhỏ này, ta liền có bao phần lượng trong lòng Tuyên Quý phi!

Hiên Liên Từ Tâm nhấp nhồm trên ghế, nhìn Phùng Gia Hào ngao sân yếu điệu đi vào, theo sau là một đoàn nha hoàn hạ nhân. Phùng Gia Hào mới cái hành lễ cũng không có, vừa tiến vào đã ngồi xuống, lại khóc lóc ra vẻ đã chịu rất nhiều ủy

khuyết:

- Hàng Tô đem tổ yến đến viện muội, nói là Vương phi ban, muội dạo này ghen ngầm, nhìn đồ ăn liền muốn nôn, nghĩ tình á là thiếp thân tì nữ cạnh Vương phi, mới thường lại bắt tổ yến ấy, ai ngờ Hàng Tô ăn xong bỗng nhiên lăn đùng ra chết!

Hiên Liên Từ Tâm sắc mặt trắng như tờ giấy, môi mím lại, tay run rẩy nhìn mấy bà tì theo sau Phùng Gia Hào ném xác Hàng Tô xuống trước sảnh. Hiên Liên Từ Tâm bật dậy, lắp bắp:

- Không thể!

Phùng Gia Hào mắt híp lại, nhìn điệu bộ Hiên Liên Từ Tâm cũng liền đoán ra được chín phần câu chuyện. Phùng Gia Hào giả như sợ hãi:

- Vương phi, Vương phi không sao chứ!

Hiên Liên Từ Tâm nghe đầu choáng váng, hồi lâu mới nhàn nhạt:

- Muội phải chịu kinh sợ rồi, muội nghỉ ngơi đi, bản phi có việc phải làm!

Phùng Gia Hào nửa miệng cười quay về viện. Hiên Liên Từ Tâm vội vàng thay y phục, phân phó người dưới:

- Vào cung, nhanh lên!

Khôn Ninh cung.

- Sao? Thất bại?

Hiên Hậu nhìn muội muội mình trì độn ngồi một góc, chán nản không nói nên lời, liền trách cứ:

- Muội sao có thể để một nô tì đi làm việc này? Đúng ra phải đích thân ép Phùng Gia Hào uống! Giờ thì hay rồi, à ta chắc chắn đã có đề phòng!

Hiên Liên Từ Tâm rất lâu sau mới mở miệng:

- Nuong nuong lừa muội, rõ ràng đó là độc chết người, không phải thuốc trục thai!

Hiên Hậu không trả lời được. Đây là ý của Thịnh Vương, Phùng Gia Hào có chết, Phùng gia mới không còn ủng hộ Thánh Vương nữa. Hiên Hậu nói tránh đi:

- Diệt cô phải diệt tận gốc, bản cung làm vậy là muốn tốt cho muội!

Hiên Liên Từ Tâm không cãi lời, nét mặt có chút giận dữ. Hiên Hậu suy nghĩ một hồi, lại tính toán:

- Nếu lần này không được, bản cung liền để Lộ Hải đến giúp muội!

Hiên Liên Từ Tâm kinh ngạc:

- Lộ Hải là hồi môn nha hoàn của tì, trong cung hung hiểm, không thể thiếu người bên cạnh!

Hiên Hậu cười cười:

- Bản cung đã là Hoàng hậu, không dễ bị đánh đổ như vậy, cho dù bản cung chưa có hài tử thân sinh, thì cũng có tám vị Hoàng tử gọi là mẫu hậu! Huống hồ còn có Lộ Hà cùng Lộ Tự Tổng quản bên cạnh, muội đừng lo lắng!

Hiên Liên Từ Tâm tuy không muốn tiếp tục kế hoạch hạ sát Phùng Gia Hào, nhưng cũng không nỡ khiến tì tì thất vọng, đành nhận người rồi quay về.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Cữu Lịch Phong Trần (Hạ) 2

Mặc dù có Lộ Hải bên cạnh, nhưng đã hơn mười ngày, Hiên Liên Từ Tâm không có cách nào tiếp cận Phùng Gia Hào được, đừng nói đến chuyện độc hại. Trong khi đó, ba ngày Hiên Hậu lại gửi lời đốc thúc phải giết người bằng được một lần, khiến Hiên Liên Từ Tâm vô cùng khó xử.

Tháng mười, cái lạnh đã ủa về, trời cũng sắp có tuyết, Hiên Liên Từ Tâm nghĩ mãi mới được một kế. Hôm đó, theo lệ thường thỉnh an hằng tháng, Hiên Liên Từ Tâm liền đưa ra chủ ý:

- Năm nay Vương gia vì triều đình mà phụng sự, không ở lại phủ, vì vậy, tết này, bản phi để các muội quay về cùng gia đình mừng năm mới!

Tần Dư Hoài và Giang Hồng Diệp tuy là phu nhân trong phủ nhưng chưa bao giờ được viên phòng. Có điều Thánh Vương thường ngày đối xử các nàng không tệ, người nhà cũng thăng quan tiến chức, chuyện lớn nhỏ hậu trạch đều do Cẩm Từ quản lý, các nàng không hề ủy khuất gì. Cho đến gần đây, Phùng Gia Hào đột ngột hoại thai, còn Cẩm Từ mất tích, hậu viện đục ngầu như bùn ao. Nên khi vừa nghe được quay về nhà mẹ ăn tết, đều nhất loạt vui mừng đồng ý.

Phùng Gia Hào cười:

- Đã lâu rồi muội cũng chưa gặp lại phụ thân!

Hiên Liên Từ Tâm lắc đầu nhìn nàng ta:

- Riêng Trắc phi muội muội, vẫn là nên ở lại Vương phủ hào hào dưỡng thai!

Phùng Gia Hào miệng mở to, chưa kịp nói gì đã nghe cung nữ Lộ Hải tiếp lời:

- Vương phi lời nói quan tâm, tiêu thiếu gia trong bụng Trắc phi ngàn quý vạn quý, điện hạ thành hôn năm năm mới có, Trắc phi sao có thể lung tung đi đứng được!

Bởi thế, Phùng Gia Hào không có lý nào xin về nhà mẹ được, đành ngậm đắng nuốt cay ở lại Thánh Vương phủ. Có điều, đêm người Tần Dư Hoài và Giang Hồng Diệp vừa đi được ba ngày, thì ngay đêm đó viện của Phùng Gia Hào đã bốc cháy dữ dội.

Hiên Liên Từ Tâm nhìn phùng phụt lửa đỏ, chắc hẳn Phùng Gia Hào đã chết, nên vội vã đốc thúc người dập lửa, lửa cháy ngày càng dữ dội, sáng bùng một góc hoa viên. Chẳng mấy chốc, tòa viện rộng biến thành than đen đỏ sụp xuống, ngọn lửa lan dần qua các viện của thiếp thất khác.

Lộ Hải thì thầm:

- Chúc mừng Vương phi, đã giải được mối nguy trong lòng!

Hiên Liên Từ Tâm thờ phào nhẹ nhõm, lửa cháy mạnh như vậy, nếu không sớm đưa Tần thị cùng Giang thị quay về, hai người họ liền oan uổng chết. Có điều, Hiên Liên Từ Tâm không mừng lâu, chỉ nửa khắc sau, liền nghe hạ nhân xôn xao:

- Trắc phi kia!

- Phùng Trắc phi cùng tiêu thiếu gia thoát rồi!

Hiên Liên Từ Tâm giật mình quay lại, liền thấy Phùng Gia Hào người đầy khói bụi đứng đó, nhưng hoàn toàn không có vết sứt mẻ. Phùng Gia Hào nhìn xung quanh đông đúc người hầu, lại có cả vệ binh kinh thành phụ giúp dập lửa thì nháo lên:

- Trời ơi, có người muốn hại mẫu tử ta mà, đang yên đang lành làm sao cháy được! Trời ơi! Hài tử ta số khổ, chưa ra đời đã năm lần bảy lượt bị ám toán!

Phùng Gia Hào huyên ráo, Hiên Liên Từ Tâm ngọt nhạt trấn an:

- Bản phi liền giúp muội điều tra, bản phi sẽ không để muội ủy khuất!

Hạ nhân bàn ra tán vào, xì xào không dứt. Lại thêm một toán người đi vào, Lộ Hải nhìn Hiên Liên Từ Tâm thập phần lo lắng:

- Vương phi, là Đức Công công của Diên Hương các!

Hiên Liên Từ Tâm sợ hãi:

- Quý phi nương nương cứ họ đến?

Đức Công công lên lợi nửa đêm, hiển nhiên có chút bực dọc, Vương phi này thật không biết điều, bản thân cây độc không trái, diện hạ lưu tình không hưu thế, còn dám ra tay với tiểu hài tử của thiếp thất.

Đức Công công eo éo chất giọng:

- Nò tài Tổng quân Diên Hương các tham kiến Vương phi!

Hiên Liên Từ Tâm gương gạo cười:

- Đức Tổng quân không cần đa lễ, Quý phi nương nương nửa đêm vì chuyện nhỏ trong phủ mà lo lắng, thật khiến người khác cảm động!

Đức Công công cung kính điệu bộ:

- Vương phi coi đây là chuyện nhỏ, nhưng nương nương thì không, lần trước có người hạ độc trong tổ yến Phùng Trắc phi, lần này viện Trắc phi lại bị cháy, Quý phi nương nương quan tâm tiểu thiếu gia, liền truyền ý mời Phùng Trắc phi vào Diên Hương các an toàn đường thái!

Hiên Liên Từ Tâm sững lại, không biết phải nói gì. Phùng Gia Hào kêu ngạo bước ngang mặt nàng ta, khuy chân tạ ơn:

- Quý phi nương nương nhân đức từ tâm xứng danh Bồ Tát, thiếp thân mãi mãi nhớ ơn!

Phùng Gia Hào cứ thế lên xe ngựa một mạch vào Hoàng cung. Bỏ lại Hiên Liên Từ Tâm tro tro trước phủ. Phùng Gia Hào thở phào nhẹ nhõm, may mà hôm nay nàng đi gặp Hàn Bình theo hẹn, nếu không bây giờ đã bị lừa thiếu thành tro rồi.

Đa Mân thành.

Hoàn Nhan Viên Hạo chỉ vào sa bàn, rồi lại nhìn Tây Định Vương:

- Bọn chúng tập kích thế này hẳn mau chóng bào mòn lực lượng chúng ta, hiện tại ở Mị Châu, tuy chỉ vừa gom được hơn nửa số lương thực nhưng Long Diên Tướng quân đã hộ tống đến đây, còn Triệu Từ Đoạn vẫn đang tìm cách kiểm cho đủ số quân lương còn lại! Bản Vương cũng đã viết tấu dâng lên Hoàng thượng, có điều đường xa vạn dặm, sợ rằng quân lương triều đình không chi viện kịp!

Tây Định Vương chỉ vào giữa sa bàn, khó hiểu:

- Để có thấy lạ, Mạt Quốc lần này cực kì thông thạo binh pháp của chúng ta, lại càng thông thạo địa bàn hơn, cứ như...chúng có bản đồ tác chiến vậy!

Hoàn Nhan Viên Hạo gật đầu đồng tình:

- Để hiển nhiên nhận ra, nhưng hiện tại không thể nói trước được điều gì! Bây giờ để Mạt Quốc lui binh chỉ có một cách!

Tây Định Vương hưởng mắt nghe tiếp, Hoàn Nhan Viên Hạo chỉ vào lá cờ đen lớn nhất sa bàn:

- Đốt bỏ kho lương của địch!

Chập tối một ngày gần cuối tháng mười, Hoàn Nhan Viên Hạo kim gấp sáng loáng, cẩn trọng dặn dò:

- Phùng Thượng thư đã hồi đáp, lương thực đang trên đường vận chuyển, trước năm mới sẽ tới. Binh Bộ cũng đã triệu tập ba vạn quân đội đang khuyến nông trong dân chúng chuẩn bị đưa đến. Không có thánh chi của Hoàng thượng, đây là Phùng Thượng thư đã cố gắng hết sức!

Tây Định Vương ghi nhớ tiếp nhận, tâm trạng không hề thoải mái:

- Để chỉ đem theo ba trăm binh, lại dám đốt kích kho lương của địch, làm sao đơn giản như vậy được?

Hoàn Nhan Viên Hại hơi xóc lại cổ áo:

- Không được cũng phải liều một lần, nếu chúng ta thất bại, Thịnh Vương sẽ nhúng tay vào đây! Tiên đế sinh thời lo sợ kỵ binh Mạt Quốc có đào một địa đạo vòng quanh tám thành biên ải, để sẽ lợi dụng nó!

Tây Định Vương lắc đầu:

- Địa đạo mấy mươi năm đã không dùng, cần phải cực kỳ cẩn thận. Hơn nữa ưu tiên bảo vệ tính mạng bản thân!

Hoàn Nhan Viên Hạo mỉm cười, gương mặt xán lạn như ánh mặt trời mùa hè, khiến người khác phi thường chói mắt. Tây Định Vương ôm lấy hắn, có chút xúc động:

- Bảo trọng!

Nửa đêm, ba trăm kỵ binh vượt sông âm thầm tiến đến gần quân trại địch, sau đó lần theo địa đạo vào được gần kho lương, chỉ cách chưa đầy mười dặm. Hoàn Nhan Viên Hạo cùng thủ hạ bò ngựa lại, lần theo địa thế sườn núi đá cùng những bụi gai sa mạc to mà tiến đến cạnh mục tiêu, chỉ cần một lửa, Mạt Quốc phải ngấm đắng mà rút quân về.

Hoàn Nhan Viên Hạo phất tay, thủ hạ nhanh chóng đổ dầu xung quanh trại lương, trong doanh binh này im lìm say ngủ, thi thoảng mới có tiếng ngựa hí. Mồi lửa bén lên, kho lương bốc cháy, Hoàn Nhan Viên Hại thở phào nhẹ nhõm, rút lui.

Có điều, địa đạo cao một thước ma cao một trượng, vừa đến được cửa mật đạo, Hoàn Nhan Viên Hạo đã thấy Linh Hồ Vương cùng hàng ngàn binh lính chặn đầu.

Linh Hồ Vương ha hả cười:

- Chào mừng Thành Vương diện hạ! Người có bất ngờ không?

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn quanh, bốn bề lúc này đều xuất hiện Mạt quân, cung thương loang loáng. Linh Hồ Vương càng khoái trá thể hiện:

- Sao, tiếp cận kho lương của ta dễ như vậy, người không nghi ngờ gì? Hay người quá tin vào cái địa đạo này?

Linh Hồ Vương xuống ngựa, lấy từ trong ngực áo ra một tấm da dê lớn, hất vút đến, Hoàn Nhan Viên Hạo chụp được, vừa mở ra xem đã không tin vào mắt mình:

- Địa đồ tác chiến biên ải Nam cương? Ở đâu người có?

Linh Hồ Vương phui phui tay:

- Thịnh Vương! Đổi lại ta phải giao người cho hắn!

Hoàn Nhan Viên Hạo cười lạnh, Thịnh Vương này thật thêm muốn ngai vàng đến phát điên hay hận hận đến phát điên mà lại bán nước cầu vinh. Bán tám thành Nam cương để được tính mạng hắn, coi như giá không tệ. Kiếp trước, Thịnh Vương chưa từng làm ra loại chuyện dễ hèn thế này, kiếp này, cùng cực vô si. Thịnh Vương gặp Linh Hồ Vương vậy mà Hoàn Nhan Viên Hạo hẳn chỉ nghĩ đến chuyện Thịnh Vương muốn cứu Phùng Gia Hý! Hoàn Nhan Viên Hạo cắn môi, nghiền nát tấm bản đồ trong tay.

Linh Hồ Vương đột ngột hạ lệnh:

- Xông khói, bắt sống Thành Vương!

Khói xông này là đặc trưng dụng độc của Mạt Quốc, độc tính trung làm người hít phải hôn mê, sau khi tỉnh dậy cũng không thể ngay lập tức dụng nội công được. Hoàn Nhan Viên Hạo ngắm bầu trời nửa đêm tràn đầy sao sáng, sau đó dần chìm vào mơ ảo.

Linh Hồ Vương hà hề nhìn toàn bộ binh sĩ Đại Quốc trước mặt đồng loạt ngã xuống.

- Phải giam Thành Vương lại, đợi giao người cho Thịnh Vương tùy ý xử trí!

Bây giờ sau.

Âm thanh sắc nhọn của đao kiếm đập vào cửa ngục khiến Hoàn Nhan Viên Hạo tỉnh dậy, cảm nhận đau nhức trong từng khớp xương một, bản thân hẳn nhanh chóng thanh tỉnh. Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn xung quanh, đây là một nhà tù cực kỳ kiên cố, có lẽ là đại lao của Đa Ban, thành lớn nhất Nam cương. Chân tay đều bị xích lại bằng xích nặng. Hoàn Nhan Viên Hạo thử vận công, nhưng không được, độc còn chưa thoát hết.

Cổ họng khô rất vì khát, đầu cũng ong lên, trong ngực không có một ngụm nước. Bên ngoài lúc này lại lạnh lạnh tiếng nữ nhân:

- Đồ ăn đến rồi đây! Đồ ăn đến rồi đây!

Đám lính canh hồ hởi chạy ủa ra, Hoàn Nhan Viên Hạo nghe hương thơm thịt bò nướng, bụng dạ còn cào một lượt vô cùng khó chịu, lần đầu tiên trong kiếp này, hắn biết đến cảm giác đói. Hoàn Nhan Viên Hạo lẽ mớ dây xích nặng nề tựa người vào tường, cảnh tượng hiện giờ không khác gì những ngày cuối đời tiền kiếp. Khi đó hắn cũng bị giam, bị bỏ đói, bỏ khát, rồi cuối cùng bị xử tử bằng vạn tiễn!

Nữ nhân kia đến trước cửa ngục, đưa vào một cái bánh ngô khô khốc, cùng một bát nước. Rất nhanh nhàng ta lại đi đến những gian buồng phạm nhân khác. Hoàn Nhan Viên Hạo tò mò nhìn theo, lại lấy miếng bánh cho vào miệng, liền phát hiện bên trong đầy thịt bò nướng, nhai thêm mấy cái, một màu giấy nhỏ hiện lên.

Chuyển từ ngục nhiên này đến ngục nhiên khác, Hoàn Nhan Viên Hạo mở ra, chỉ thấy mấy chữ.

"Canh ba, ngày mai."

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125: CỬ LỊCH PHONG TRẦN (HẠ) 3

Nam cương.

Hoàn Nhan Viên Hạo tựa người vào tường. Sắp đến canh ba, lòng hắn này sinh lo lắng cùng hi vọng, thậm tâm vẫn mong mẩu giấy không phải là một sự nhầm lẫn. Có tiếng nữ tử lạnh lạnh, vang vọng trong nhà lao nghe rất rõ.

- Nào nào hai vị đại ca đứng vội, nượu đây thịt đây!

- Cô em ở lại hầu hạ bọn ta! Đã là binh kỹ còn làm ra vẻ cao giá...

- Đợi đã, đang canh gác, nhờ đầu Vương tử thấy, hai vị đại ca liền chết chắc!

Hoàn Nhan Viên Hạo hừ lạnh, chỉ là mấy chuyện bại hoại của lính gác liền không để ý, nhưng đột ngột có tiếng "phụt" gọn gàng như chém vào gỗ mềm. Tim hắn bỗng nảy lên thành thạch. Nữ tử nhanh nhẹn thân hình, tay cầm một chiếc rìu nặng đến trước cửa ngục.

- Điện hạ, là ta! Ta đưa thức ăn cho người, còn nhớ không? Ta là Trác Tây Lan.

Hoàn Nhan Viên Hạo chưa kịp nhìn nữ nhân không quen này, thì đã thấy chiếc rìu nàng chặt đứt ổ khóa, lại chặt đứt luôn dây xích giữ tay chân hắn lại. Trác Tây Lan xoa bóp hai chân đã tê rần của Hoàn Nhan Viên Hạo, vội vội vàng vàng:

- Nhanh lên, có người phát hiện sẽ gay go to!

Phòng giam đối diện rên rì cầu xin:

- Cứu tôi với, cứu chúng tôi với!

Tức thì mấy mươi phòng còn lại cũng ủa ra:

- Cô nương, cứu chúng tôi với, chúng tôi không quên ơn cô đâu...

- Cô nương, tôi còn mẹ già con thơ...

Hoàn Nhan Viên Hạo vịn vào tường đứng dậy được, phượng mâu thâm thúy:

- Bên ngoài có bao nhiêu lính canh?

Trác Tây Lan gật đầu rồi lại lắc đầu:

- Bên ngoài là phủ nha. Chỉ có mười mấy tên, nhưng thành này là của Vương tử, rất khó thoát! Có điều ta đã chuẩn bị một bộ thường phục cho điện hạ!

Hoàn Nhan Viên Hạo nắm lấy rìu, chặt đứt khóa từng phòng một, lại nhanh chóng đổi y phục, hòa vào đám đông vượt ngục đi ra. Trước cổng nhà giam, thì thể hai tên lính canh đều bị đứt đầu, Hoàn Nhan Viên Hạo kinh ngạc nhìn lại nữ nhân mềm mại bên cạnh, cuối cùng cũng không lên tiếng.

Bởi vì số lượng tù nhân đổ ra ở ạt, mười mấy tên lính trấn nha phủ này không làm gì được, Hoàn Nhan Viên Hạo cũng có thể thoát được dễ dàng hòa vào dòng người trên phố. Sở vào lồng ngục, mình ngọc bội "Hoàn Nhan" vẫn còn nguyên vẹn, hắn liền có chút an tâm.

- Cô nương làm sao biết ta?

Trác Tây Lan kéo Hoàn Nhan Viên Hạo vào một góc phố lẩn tránh quân lính đi tuần:

- Phạn ca ca nói!

Hoàn Nhan Viên Hạo cau mày:

- Phạn ca ca của cô nương là ai?

Trác Tây Lan đưa ra một chiếc hoa tai chạm hình rồng bằng bạc, Hoàn Nhan Viên Hạo ngạc nhiên đến cực độ:

- Triệu Tử Đoạn?

Trác Tây Lan không rõ có biết Triệu Tử Đoạn chính là Phạn ca ca không, mà chỉ chăm chăm tìm cách trốn tránh, qua hai canh giờ, cũng đến được một bờ sông.

- Chỉ cần bơi qua bên kia liền có thể thoát khỏi Đa Ban, sau đó chúng ta đi bộ qua hết ngọn núi liền về được Nam Châu, sẽ an toàn!

Hoàn Nhan Viên Hạo không còn lựa chọn nào khác, không vũ khí, không giáp phục, không thủ vệ. Tuy nhìn ngọn núi phía trước cao xa vời vợi, nhưng không thể không đi.

Hoàn Nhan Viên Hạo vốc nước rửa mặt, có chút khó hiểu:

- Cô nương thân là nữ tử, tuổi cũng còn nhỏ, sao lại ra tay tàn độc vậy? Hai tên lính canh, không cần phải giết bằng cách thức đó!

- Tàn độc? Hằng ngày chúng ta giết bò giết dê đều như thế, có gì là tàn độc! Không phải điện hạ ăn thịt bò nướng thấy rất ngon sao?

Hoàn Nhan Viên Hạo không trả lời được, coi áo chuẩn bị bơi qua sông. Trác Tây Lan không những không xấu hổ, ngược lại còn sấn tới:

- Điện hạ! Nếu ở chỗ của ta, chắc chắn mỗi nữ nhân đều muốn sinh con cho người!

Hoàn Nhan Viên Hạo hơi nhếch môi, khẽ cười quay lại, thân hình tuyệt mỹ in bóng trên dòng nước biếc:

- Cô nương là hoàng hoa khuê nữ, cần thận lời nói!

Đến khi qua được bờ sông bên kia, trời đã sang buổi chiều. Từ khi họ vượt ngục là mờ sáng, nhanh chóng như thế liền hết một ngày. Trác Tây Lan không dám đốt lửa, co ro trong hang lạnh lẽo, Hoàn Nhan Viên Hạo thì thào:

- Cô nương là người Mạt Quốc, vì sao lại cứu ta?

- Phạn ca ca nói điện hạ là ân nhân huynh ấy, cho nên phải cứu bằng được!

Hoàn Nhan Viên Hạo cõng áo ngoài vút đến cạnh Trác Tây Lan:

- Đắp thêm đi, ngày mai đường còn dài! Phạn ca ca của cô nương tên đây đủ là gì?

Trắc Tây Lan ngac nhiên:

- Điện hạ là ân nhân huynh ấy mà không biết sao? Phạn, tên huynh ấy chỉ có một chữ Phạn!

Hoàn Nhan Viên Hạo tựa người vào hốc đá, ề buốt truyền qua sống lưng, hơi thở hắt tựa như mang theo khói trắng:

- Lâm sao cô nương biết hắt, từ khi mười hai, mười ba tuổi hắt đã lưu lạc Đại Quốc rồi!

Trắc Tây Lan ôm lấy áo có hơi ẩm vẩn vệt của Hoàn Nhan Viên Hạo:

- Cả thảo nguyên của ta, nói về Phạn ca ca ai cũng biết, điện hạ nên hỏi trực tiếp huynh ấy thì hay hơn!

Mờ sáng, Trắc Tây Lan cùng Hoàn Nhan Viên Hạo lại tiếp tục hành trình, qua khỏi rừng rậm lại đến núi đá, đất ở đây đỏ tươi như máu, đá từng tảng to lớn, nhỏ nhất cũng đã bằng một ngôi nhà. Trên y phục cả hai đều phủ một tầng bụi hồng.

Xa xa, có tiếng vó ngựa, Hoàn Nhan Viên Hạo thờ dốc, mắt tối sầm lại, giờ này, chỉ có thể là người của Linh Hồ Vương. Hoàn Nhan Viên Hạo vận công, chỉ nghe nhẹ bằng một luồng, công lực vẫn chưa hồi phục, hắt liền nắm tay Trắc Tây Lan:

- Chạy!

Không may, ngựa đã nhìn thấy bóng người, gấp rút đuổi theo, cuối cùng, Linh Hồ Vương cũng đuổi kịp. Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn vực thẳm hun hút một bên dốc núi, lại quay sang Trắc Tây Lan:

- Cô nương, đi hay ở!

Trắc Tây Lan thấy loạt hàng trăm mũi tên đang lao vun vút trong gió từ đoàn ngựa, mà dẫn đầu là Linh Hồ Vương, không do dự ôm lấy ngang lưng Hoàn Han Viên Hạo:

- Điện hạ! Theo người!

Hoàn Nhan Viên Hạo bọc lấy Trắc Tây Lan trong áo ngoài, thả lỏng người rơi xuống vực sâu hun hút. Linh Hồ Vương chỉ vừa kịp nhìn theo:

- Gửi thư đến Thịnh Vương phủ, nói rằng Thành Vương đã chết!

Kính thành.

Phùng phủ.

Phùng Gia Hạo huơ tay để hương thơm hoa mai được ù vào áo, bên cạnh nàng. Bối Lan đang hào hứng thuật chuyện:

- Tuyên Quý phi vừa cho người truyền đến phủ là Nhị tiểu thư có thai nên được đưa vào Hoàng cung dưỡng thai rồi ạ!

Gia Hỷ ngừng tay lại, mắt hạnh hơi mờ to, môi đỏ khẽ nhếch lên:

- Quý phi nương nương thực sự đã làm vậy?

Bối Lan gật đầu xác nhận, lại luyện thuyên kể tiếp. Gia Hỷ thần người ngồi trước bàn trang điểm, Thành Vương không thể làm cho Phùng Gia Hạo có thai được, trước khi xuất trận, Thành Vương đã từng nói chưa hề viên phòng cùng ai kể cả Vương phi, huống hồ, Phùng Gia Hạo còn tăng tị với Hân Bình.

Gia Hỷ cắn môi gấp rút mới phản phó:

- Vừa rồi là ai đến phủ truyền chỉ, mau đuổi theo, ta muốn gặp Tuyên Quý phi!

Diễn Hương các.

Tuyên Quý phi nằm nghiêng trên tháp thông thả thưởng thức một tách Long Tĩnh, trong phòng tràn ngập hương hoa tươi. Nhìn phía dưới, Gia Hỷ một thân hoàng y thêu bạch cúc, tóc vấn cao đài các, gương mặt hơi cúi xuống để lộ vầng trán trơn bóng như ngọc cùng hàng mi dày cong như trăng khuyết. Hai bàn tay nàng quy củ đặt chồng lên nhau, trên tay đeo một chiếc vòng bạc đơn giản.

Tuyên Quý phi nhàn ra, chiếc vòng này do Thành Vương đích thân mỗi ngày khắc chữ, tổn không ít thời gian sức lực. Tuyên Quý phi đặt tách trà xuống:

- Thục Trinh Huyền chúa sáng sớm đã gấp gấp thỉnh an bản cung, không rõ còn có chuyện gì?

Gia Hỷ nhu mì mỉm cười, mắt nàng trong suốt tựa hồ thu, làn môi tươi tắn như huyết mai tháng giêng thu hút ánh nhìn.

- Nương nương, thần nữ từ khi nghe tin Thành Vương điện hạ biến thủy chính chiến, trong lòng luôn lo lắng không yên, mỗi ngày đều chép kinh cầu an, đến hiện tại đã được tròn ba nghìn bản, muốn gửi đến nương nương!

Tuyên Quý phi cau mày, ba nghìn bản kinh, là cần bao nhiêu quyết tâm, bao nhiêu kiên trì, chuyện này nói dễ làm không dễ, huống hồ Phùng Gia Hỷ còn là tự tâm mình viết.

Tuyên Quý phi lật hồ một trang:

- Thục Trinh Huyền chúa nét chữ tinh tế tí mỉ, đúng là trăm anh được dạy dỗ cẩn thận!

- Tạ nương nương khen ngợi!

Bấy giờ, Hồng Tổ mới từ bên ngoài đi vào, hành lễ xong liền bẩm báo:

- Nương nương, Trắc phi đã uống thuốc dưỡng thai, vì đêm qua kinh động nên tạm thời đi nghỉ rồi ạ!

Gia Hỷ đưa khăn tay lên che miệng, đợi Hồng Tổ nói xong, mới có chút bất an thể hiện:

- Nương nương, thứ cho thần nữ hỏi qua, Gia Hạo là đã hoài thai mấy tháng ạ?

Hồng Tổ bấm bấm tay, tính toán:

- Hiện tại cũng vừa hơn bốn tháng!

Gia Hỷ vội vàng đứng dậy, ánh mắt chuyển động lộ rõ câu xức:

- Nương nương, thần nữ có chuyện cần nói rõ với người!

Tuyên Quý phi biết Phùng Gia Hỷ nhất mực đòi đi theo Đức Công công đến Diễn Hương các này phải có lý do nào đó, bây giờ Phùng Gia Hỷ muốn tự mình nói ra, Tuyên Quý phi cũng tạo cơ hội:

- Hồng Tổ, cho toàn bộ người lui!

Cánh cửa vừa khép lại, Gia Hỷ đã quý xuống nền. Tuyên Quý phi ra vẻ kinh ngạc:

- Có gì từ từ nói, không cần như thế?

Gia Hỷ hít một hơi sâu, lấy hết can đảm, bỏ qua cả biểu tình của Tuyên Quý phi, cứng rắn nói:

- Nương nương, cái thai của Phùng Gia Hạo không phải là cốt nhục Thành Vương! Thần nữ xin lấy cái chết ra để đảm bảo!

Hồng Tổ đứng rất lâu ở ngoài, chỉ nghe được ừ nằm trò chuyện bên trong, đến khi Thục Trinh Huyền chúa ra về mới quay vào, liền thấy Tuyên Quý phi bệch bạc sắc mặt.

- Nương nương, người không khỏe?

Tuyên Quý phi vịn tay Hồng Tổ đứng dậy, trầm trầm giọng nói:

- Tiểu Đức từ! Tiểu Đức từ!

Đức Công công ba chân bốn cẳng chạy đến, thờ hồng học, nhìn sắc mặt Tuyên Quý phi liền biết có đại sự. Tuyên Quý phi nhàn nhạt hạ lệnh:

- Thứ nhất, giam lỏng Phùng Gia Hào lại, nói rằng thâm cung thâm nghiêm, nàng ta đang có thai, phải an tâm tĩnh dưỡng, tránh kinh động quý thân. Thứ hai, bí mật bắt Hàn Bình biểu ca nàng ta về đây. Thứ ba, gọi Cẩm Từ vào cung!

Đức công công dù không biết rõ vì sao một người luôn luôn dịu dàng như Tuyên Quý phi lại đột ngột nổi cơn thịnh nộ. Nhưng lần này, xem ra Phùng Trắc phi đã gây nên đại tội.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: Ngoạn Hỏa Tự Phần (Thượng)

Triệu Từ Đoạn một mạch phi ngựa, hồi kinh muốn đi phải hơn một tháng, còn hấn hiện tại đến ăn ngủ cũng trên lưng ngựa, đôi lúc, nước mắt lại không kiềm được mà chảy ra. Chưa đến mười ngày, đã quay về được Thần Đô.

Diễn Hương các.

Tuyên Quý phi trong phòng kín, nhìn Hàn Bình thân bị trời chặt, miệng nhét kín gẻ. Trong người hấn, một tập dây ngân phiếu có ấn tín Thành Vương phủ được tìm thấy. Tuyên Quý phi thông thả mở lời:

- Bản cung biết người là hậu duệ duy nhất của Hàn gia, nên bản cung sẽ cho người một cơ hội! Chỉ cần thành thật khai báo, người có thể ra ngoài!

Hàn Bình ú ớ trong miệng. Đức Công công vừa rút gươm đã thấy hấn van xin:

- Nương nương tha mạng, tiểu nhân biết gì liền nói hết, biết gì liền nói hết...

Tuyên Quý phi có ý mỉm cười:

- Tốt! Biểu muội người có thai rồi, người biết không?

Hàn Bình ngơ ngác một lúc, Phùng Gia Hào có thai, sao nàng ta lại ngu ngốc như vậy, chung đụng với hấn còn dám đẻ lại hậu quả. Nếu bây giờ biết hấn là tác giả cái bụng đó, Tuyên Quý phi yêu Thành Vương như sinh mệnh làm sao tha cho hấn đi!

Hàn Bình lắc đầu:

- Tiểu nhân không biết gì hết, Trắc phi có thai, thì đây là tin vui mới phải!

Tuyên Quý phi không phải người kiên nhẫn, nghe Hàn Bình chối cãi liền quay ra ngoài:

- Người nghĩ bản cung đem người đến đây là để nghe người chúc mừng? Dừng hình!

Tuyên Quý phi dọc theo hành lang đến chính sảnh, tâm trạng buồn phiền, trên người Hàn Bình có ngân phiếu Thành Vương phủ, thái độ rõ ràng sợ sệt như vậy, mười phần đứa nhỏ trong bụng Phùng Gia Hào kia là tạp chủng.

Lục Tổ từ xa vội vàng đi đến, nét mặt hoảng hốt cực độ:

- Nương nương, Triệu Thiếu giám đang đợi người triệu kiến!

Tuyên Quý phi thoáng hiện lên vui vẻ, không nhìn ra Lục Tổ giọng nói khó xử, cứ thế hấp tấp truyền gọi Triệu Từ Đoạn. Lục Tổ lấy hết can đảm, nhỏ giọng:

- Nương nương, theo nô tì thấy, không phải tin tốt!

Chính sảnh tràn ngập hương hoa, Triệu Từ Đoạn áo đỏ phủ bụi hồng, gương mặt cũng có chút sạm đi, vừa nhìn đã biết là ngày đêm không nghỉ để hồi kinh. Tuyên Quý phi tim liền loạn đập, môi cũng run rẩy:

- Là có chuyện gì!

Triệu Từ Đoạn lập tức quỳ xuống:

- Nương nương, người phải bình tĩnh nghe nô tì nói, tuyệt đối đừng quá xúc động!

Tuyên Quý phi hít một hơi sâu, tay vuốt ngực, Thành Vương không thể chết, nếu Thành Vương thực sự mất mạng, Triệu Từ Đoạn chắc chắn không hồi kinh. Tuyên Quý phi để hết hạ nhân lui ra, chỉ giữ lại hai cung nữ kề cận.

- Nói đi!

Triệu Từ Đoạn cúi gằm mặt:

- Nương nương, điện hạ mất tích!

Tuyên Quý phi đứng bật dậy:

- Mất tích? Là vẫn còn sống đúng không?

Triệu Từ Đoạn gật đầu, lại tiếp tục:

- Hiện giờ cầu kết Thịnh Vương trộn cát vào quân lương, binh sĩ bị đói tình thần suy sụp. Điện hạ vì nóng nảy nên đã đánh úp kho lương của địch, không ngờ thất bại. Nô tì sắp xếp người cứu, hiện tại chỉ biết điện hạ đã thoát khỏi tay Mạt quân, nhưng tung tích vẫn biệt vô âm tín!

Tuyên Quý phi ngưng trọng biểu tình, nước mắt chảy dài trên gương mặt thanh lệ:

- Hoàng thượng biết chưa?

- Để đề phòng Thịnh Vương, Tây Định Vương đã đề tấu là cả điện hạ cùng Đại Hoàng tử đều mất mạng nơi Nam Cương!

Tuyên Quý phi lấy tay lấy trong người nửa mảnh ngọc bội đỏ thẫm, dúi vào tay Triệu Từ Đoạn:

- Đi tìm Trương Đại Nguyên Soái, dù có đảo từng tấc đất Nam Cương, cũng phải tìm được Lăng Thần quay về!

Tuyên Quý phi đi đi lại lại, tiếp tục phân phó:

- Bản cung thảo thư gửi đến Viêm Quốc, nhất định Hòa Cát sẽ trợ lực!

Triệu Từ Đoạn khéo léo nhắc nhở:

- Nương nương, quan trọng là phải trừ diệt được Hiên gia!

Tuyên Quý phi sững người lại, lên tiếng dò hỏi:

- Phùng Trắc phi hoài thai...

Triệu Từ Đoạn cau mày:

- Không thể!

Tuyên Quý phi nghi hoặc:

- Vì sao?

- Điện hạ không cùng bất kì nữ nhân nào cùng giường, sao có thể hoài thai?

Triệu Từ Đoàn nói xong mới biết mình lỡ lời, đột ngột quý xuống:

- Nương nương tha tội!

Triệu Từ Đoàn đi rồi, Tuyền Quý phi bản thân ngồi trên tháp, bàn tay mang hộ giáp tinh xảo siết lại đến đở ừng. Cảnh vật bên ngoài không vì người buồn mà vui vẻ, giữa trưa, trời bỗng nhiên đổ tuyết. Tuyền Quý phi lau lệ nóng, nhìn Hồng Tổ:

- Nói xem, vì sao Lăng Thần lại không để các nàng ấy thừa hoan?

Hồng Tổ nhìn qua Lục Tổ, chân thật những lời tận đáy lòng:

- Nô tì nghĩ, điện hạ là yêu Thục Trinh Huyền chúa! Điện hạ vừa gặp đã giúp nàng ta được phong tước, lại trói buộc lợi ích của nàng ta vào trong lợi ích bản thân. Nếu không điện hạ đã chẳng tốn công quản lý hồi môn của Huyền chúa như vậy! Trong tâm điện hạ luôn hướng về người này! Huyền chúa trở thành điểm yếu của điện hạ, vì Huyền chúa, điện hạ bao nhiêu lần dấn thân vào sinh ra tử! Đây chính là nhất kiến chung tình đi!

Tuyền Quý phi lắc đầu, cười nhàn nhạt:

- Ngay từ đầu, nếu Lăng Thần quyết định đại hôn cùng Phùng Gia Hỷ mà không phải Hiền Liên Từ Tâm, có lẽ mọi chuyện đã khác!

Bối chiều, Gia Hỷ tiến cung, giữa trưa Tuyền Quý phi cho người đến phủ gọi nàng vào. Gia Hỷ bất an trong người, từ sáng tâm trạng nàng đã không tốt, gương đồng không thể vỡ cũng chẳng hiểu vì sao mà nứt thành một mảng lớn.

- Thần nữ thỉnh an nương nương!

Tuyền Quý phi u buồn ánh mắt:

- Đi theo bản cung!

Gia Hỷ chậm rãi sau chân Tuyền Quý phi, bạch y như mây trời quét trên nền tuyết trắng, cây cối hai bên hoa viên tro trọi lả. Tuyền Quý phi thờ dãi:

- Lăng Thần...không còn nữa...

Gia Hỷ khựng người lại, không tự chủ thốt lên:

- Không thể!

Tuyền Quý phi hỏi hột:

- Tin từ biên ải về đã báo lên Hoàng thượng, hiện tại đứa nhỏ trong bụng Phùng Gia Hảo là cốt nhục duy nhất của Thành Vương!

Gia Hỷ quý xuống nền tuyết, chân nàng tiếp xúc lớp tuyết mỏng mau chóng tan thành nước thấm ướt y phục, khoe mắt phỉ hồng, nước mắt hòa cùng tuyết dưới thân:

- Nương nương, thần nữ biết người đau lòng, nhưng cái thai ấy, chắc chắn không phải của điện hạ! Xin hãy tin thần nữ!

- Người lấy gì để bán cung tin? Vì người Lăng Thần đã sinh tử không tử, làm sao bản cung biết đại họa lần này không liên can đến người? Cả kinh thành ai ai cũng nhìn rõ Thành Vương điện hạ nhất kiến chung tình cùng Thục Trinh Huyền chúa, chỉ có người là không rõ! Hiền gia gái nữ nhi đến Vương phủ còn có thể âm toán con trai ta được, huống hồ gì là người! Muốn giết hài tử trong bụng Phùng Gia Hảo để trả mối tư thù giữa ti muội người, người muốn hại Lăng Thần tuyết tử tuyết tồn ư? Quý đó đi!

Gia Hỷ im lặng nhìn theo làn váy Tuyền Quý phi loạn bay trong gió. Tuyết cứ thế mặt mù. Gia Hỷ quý đó, cái lạnh tê tái lùa vào thân thể mảnh mai. Nàng khẽ cười.

Bối Lan cùng Dạm Ngọc hai bên không chịu được:

- Tiểu thư, nô tì sẽ cầu xin nương nương! Tiểu thư người có ý tốt, sao lại phải chịu phạt!

Gia Hỷ lắc đầu, môi má đều vì lạnh mà ửng như say rượu:

- Quý phi đang đau lòng, nương nương rồi sẽ suy xét lại! Các muội đừng vì ta mà mạo hiểm, hiện tại tâm trạng nương nương không tốt, có thể trừng phạt bất kì ai!

Gia Hỷ cúi đầu nhắm mắt, hai tì nữ nàng bắt lực nhìn nhau. Chân chôn trong tuyết lạnh mất dần cảm giác. Cái lạnh lùa vào lồng phổi, Gia Hỷ ho nhẹ, ngừng mặt lên không còn ai bên cạnh, lại thấy vật áo nam nhàn dăng sau tím sẫm. Trên đầu nàng, tán ô nhạt màu che đi phần nào gió tuyết.

Gia Hỷ hơi thở tỏa ra sương mờ:

- Thần nữ gặp qua Thịnh Vương điện hạ!

Thịnh Vương đứng đó, che chắn cái rét ghê người giúp nàng, mắt phượng tán mát ánh nhìn xót xa, môi mỏng không mở ra, mây mực cau nhẹ. Nàng quý ở đó một ngày, hẳn sẽ đứng đó vì nàng một ngày. Thịnh Vương cời áo choàng bạch hồ khoác lên người nàng.

Gia Hỷ hơi tránh người không tiếp nhận:

- Điện hạ đừng tự làm khổ mình! Thần nữ không cần!

Thịnh Vương hạ người xuống trước mặt nàng, cẩn thận buộc dây áo choàng đến trước cổ nàng:

- Là bản Vương tự mình đau lòng!

Gia Hỷ nhìn nam nhân tử y sẫm màu này, vừa thân thuộc vừa xa lạ, nàng không tiếp nhận được một người vì nàng mười phần ôn nhu, vì cả thiên hạ mười phần ngoan độc này. Nghĩ đến cái chết nhục nhã thể krong của Bạch Cẩm Chúc, nghĩ đến Lữ Định Ân, nghĩ đến số phận từng người trong Thịnh Vương phủ. Gia Hỷ không kìm nén được:

- Điện hạ, người đừng như vậy được không. Người đối xử tốt với ta một, ta liền ấy này với Cẩm Chúc mười. Người ân cần cùng ta, ta liền nhớ đến Sở Hồng Vi ôm tiểu Thế tử trong cò độc lo sợ! Ta chỉ cần người tránh xa ta ra! Mỗi người trong Thịnh Vương phủ đều không có kết cục tốt, ta không muốn!

Thịnh Vương lãnh bạc cười, tâm can như bị ngàn vật nhọn xuyên qua:

- Nàng biết cả rồi!

Gia Hỷ thất kinh:

- Điện hạ!

- Bản Vương không truy cứu ai là người tiết lộ với nàng! Cũng thành toàn giúp nàng, tiểu Thế tử sẽ không trở thành vật hi sinh!

Gia Hỷ ngạc nhiên cực độ, mắt hạnh mở to nhìn hẳn, cuối cùng lại lắc đầu:

- Ta không tin! Không thể tin lời nói của một người bực tính phụ nghĩa như điện hạ!

Thịnh Vương bắt lực đứng đó, giữa mình mỏng tuyết trắng, Gia Hỷ chuyển tâm quý, cho đến khi thân thể nàng không chịu được nữa, ngã gục xuống. Thịnh Vương cắn môi, ôm lấy nàng đến Thái Y viện. Đường đi ngập trong tuyết, mỗi ngày hẳn đều có thể bước rất nhanh, nhưng hôm nay, mỗi bước đều như đeo chì, mỗi lời nàng nói là một quả cân treo lên lồng ngực hẳn, kéo trĩu trĩu tâm trạng.

Gia Hỷ đã yên tĩnh ngủ trên giường bệnh nhân. Lúc này Thái y mới bắt mạch cho Thịnh Vương, nhìn khăn tay trắng nhuộm máu của hẳn, vị Thái y lắc đầu:

- Điện hạ đã biết trời lạnh không được tự ý ra ngoài, nếu không bệnh căn liền tái phát, hôm nay đơn bạc y phục đứng trong gió tuyết, sợ rằng sẽ nặng nề thêm rất nhiều!

Thịnh Vương mỉm cười lắc đầu. Hẳn vì nàng, đã từng tiếc cái gì. Nàng, mãi mãi không hiểu, hẳn cô phụ cả thiên hạ chỉ mong có được chân tình từ nàng. Nếu hẳn không phải thân sinh hoàng tộc, chỉ là một công tử thế gia, nhiều năm trước không nhận ban hôn mà cưới nàng về, không để nàng gặp Hoàn Nhan Viên Hạo, không để nàng vào cung, ngày ngày cười với hẳn, răng long đầu bạc.

Thịnh Vương bước ra khỏi Thái Y viện, Huỳnh Kịen Công công sung sướng bấm báo:

- Điện hạ, biên ải có tin, cả Đại Hoàng tử cùng Thành Vương đều đã từ trận. Hoàng thượng đang đợi người ở thư phòng.

Tuyền Quý phi từ xa nhìn bóng áo tím của Thịnh Vương đến Càn Thanh cung. Trong lòng sắt đá hạ quyết tâm, lực được trong tay áo như càng nặng nề hơn. Nữ nhân yêu phu quân bằng tâm, yêu hài tử bằng mệnh. Tuyền Quý phi đã một lần mất đi nửa mạng, bây giờ, tâm cũng đã chết. Vinh Nguyên Đế vẫn chưa hề phát tin ra ngoài, nhất định là có tính toán. Tính toán trên sinh mệnh nhi tử. Tuyền Quý phi lạnh lẽo cười, mỗi ngày một giọt độc, cái chết sẽ mau chóng đến lại giống như tuổi già

suy kiệt!

Hồng Tổ đưa ám lỗ đến cạnh chủ nhân:

- Nương nương biết rõ Phùng Trắc phi thất tiết bại hoại sao còn phạt nặng Thục Trinh Huyền chúa như vậy?

Tuyên Quý phi xoay gót hải hồi cung:

- Hồng nhan họa thủy, Phùng Gia Hỷ không chỉ là điểm yếu của Lăng Thần, còn cả Thịnh Vương!

Mà, Thịnh Vương lại là điểm yếu của Vĩnh Nguyên Đế.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Ngọa Hỏa Tự Phần (Trung) 1

Ngày thứ hai, Phùng Gia Hảo hay tin Gia Hỷ bị phạt quỳ đến mức ngất xỉu bên ngoài, liền ôm bụng lên kiệu tới Thái Y viện chăm sóc. Phùng Gia Hảo định ninh bản thân có Tuyên Quý phi làm chỗ dựa, hôm qua không phải vì Gia Hỷ gièm pha đứa nhỏ trong bụng nàng ta mà bị trừng trị hay sao. Tuyên Quý phi đã tỏ rõ thái độ, Phùng Gia Hảo càng đắc ý.

Phòng bệnh tuy có chút chật chội nhưng than bạc bốn bên đều ứng cháy tỏa ra làn hơi ấm áp. Phía nhà kê, siêu thuốc trên bếp sôi sùng sục mùi hương thơm lừng. Bối Lan cẩn thận đóng từng miếng một ra bát. Đạm Ngọc lại đang giúp chủ nhân băng bó thuốc lên đầu gối. Bởi vì quỳ quá lâu, hai chân đều bóng lạnh thấm tím đau đớn.

Gia Hỷ ôm ấm lỗ, nhìn áo lông bạch hồ treo trên vách, tâm trạng tệ càng thêm tệ:

- Đem đến Thịnh Vương phủ trả lại điện hạ, càng nhìn ta càng chán ghét!

Đạm Ngọc tiếc rề chép miệng, đây là da lông hồ ly núi tuyết, cực phẩm quý hiếm. Vĩnh Nguyên Đế duy nhất chỉ có một tấm lại ban cho Thịnh Vương, nay hẳn lại dám để cho Gia Hỷ, chính là hoàng ân cũng không tiếc. Đạm Ngọc ngẩng dung nhìn chủ nhân, Gia Hỷ không quá sắc sảo mỹ diệu, chỉ có thể gọi là thanh lệ, nhưng hai vị Hoàng tử danh chấn thiên hạ đều gục dưới chân nàng. Chỉ vì một chữ "duyên"!

Có tiếng gõ cửa, Đạm Ngọc đỡ Gia Hỷ tựa vào gối mềm, đắp chăn dày dặn che đi nửa người. Cửa vừa mở ra thấy bóng hồng y của Phùng Gia Hảo, Đạm Ngọc chùng xuống:

- Sao lại là Trắc phi?

Phùng Gia Hảo đẩy cửa đi vào, vì nắng ta đang mang thai, không ai dám cản lại, Phùng Gia Hảo cứ thế ngồi trước giường Gia Hỷ, bộ dạng đắc ý vô cùng.

- Ti ti, thật tội nghiệp, đại tang nửa năm không được ra khỏi cửa, một năm không tham dự hội hè, bà nắm không kết hôn. Nay ti sắp trở thành bà cô già, lại bị Quý phi nương nương ghét bỏ, kết cục không bao giờ tốt đẹp!

Gia Hỷ thở dài, có chút ghen ngào giọng nói:

- Nghe tin điện hạ từ chiến sa trường, người vui vẻ lắm đúng không?

Phùng Gia Hảo nhếch môi:

- Đừng nói bậy, điện hạ cùng ta kết tình lứa nhỏ, ta làm sao có thể vui vẻ được. Nhưng khóc lóc liên ảnh hưởng thai nhi, ta không thể tỏ ra buồn bã được!

Gia Hỷ cười nhạt:

- Ta có bí mật này muốn nói với người, liên quan đến Hàn Bình, có muốn nghe?

Phùng Gia Hảo siết khăn tay, hơi tròn mắt:

- Người muốn nói gì?

Gia Hỷ vẫy tay:

- Lại gần đây!

Phùng Gia Hảo tiến tới, trong tâm dâng lên lo lắng, có điều nàng ta không ngờ, vừa lại cạnh giường, đã bị Gia Hỷ túm lấy tóc, lại giáng một tát lên gương mặt đại trang kỹ lưỡng. Phùng Gia Hảo thất kinh. Hạnh Lộ vội vàng kéo chủ nhân ra. Phùng Gia Hảo tìm cách đánh trả thì liền đụng phải Đạm Ngọc, Bối Lan che chắn trước giường.

Giọng Gia Hỷ lạnh lẽo phi thường:

- Ta không cần biết điện hạ có quay về, ta không cần biết nương nương bảo vệ người thế nào, chỉ cần Phùng Gia Hỷ ta còn sống, nhất quyết không để người cùng nghiệt chủng này tồn tại!

Phùng Gia Hảo ôm lấy bụng, xoa xoa một bên má, mặt tràn đầy lệ nóng:

- Được, ta tìm nương nương, ta đi tìm nương nương! Tiện nhân!

Gia Hỷ bước chân xuống giường, nhìn ra ngoài sân, kiểu của Phùng Gia Hảo đã đi được một đoạn. Gia Hỷ phì phì tà áo:

- Đói y phục, đáng bài tử thành an Hoàng hậu!

Đạm Ngọc kinh ngạc, lắc đầu:

- Tiểu thư, Quý phi và Hoàng hậu chưa chắc đã cùng chiến tuyến, người đừng nên mạo hiểm!

Gia Hỷ xoa tóc xuống, đưa lược gỗ cho Bối Lan, nên đi đâu đón dưới chân:

- Không quan trọng! Người không thấy sao, trên áo choàng bạch hồ của Thịnh Vương ngập tràn Mật Ai hương, mà Mật Ai hương này là hương liệu Hoàng thượng phân phó chế riêng duy nhất để Hoàng hậu nương nương dùng. Hiện gia cùng Thịnh Vương đang liên kết. Cho dù thế nào, cũng không thể để Thành Vương oan uổng mất mạng!

Đạm Ngọc lo lắng:

- Tiểu thư, vì sao người phải mạo hiểm như vậy vì Thành Vương điện hạ?

Gia Hỷ cài chiếc trâm cuối cùng lên tóc, mơ hồ nói:

- Người đã cứu mạng ta ba lần! Nợ này một đời không thể trả hết!

Khôn Ninh cung:

Hiên Hậu cung trang đỏ tươi ấm áp giữa mùa đông, chân váy tay áo đều thêu phượng hoàng ngậm mẫu đơn tôn quý vô song, nàng nhìn Gia Hỷ ngồi bên dưới, dung nhan yếu nhược.

- Bàn cùng nghe nói hôm qua Huyền chúa đắc tội Tuyên Quý phi?

Gia Hỷ dụ dàng lắc đầu:

- Nương nương, thần nữ vào cung không hiểu lễ nghĩa, là Quý phi có tâm dạy bảo!

Hiên Hậu cười cười, nàng rõ ràng hai ti muội Phùng gia này vốn không ưa gì nhau, mà còn lại thăm thủ hải hải. Lần này xem ra Phùng Gia Hỷ đã động đến cái thai của muội muội nàng ta mới bị Tuyên Quý phi cảnh cáo. Hiện tại chạy đến đây chính là muốn lập lên minh:

- Huyền chúa không nên để trong lòng, có lẽ Phùng Trắc phi kia có thai nên tâm tình không tốt, khiến Quý phi lo lắng...

Gia Hỷ già vờ ụy khuất lau nước mắt:

- *Thần nữ thật tâm muốn nhắc nhở, muối muối ở nhà thích dùng sữa nóng, nhưng mùa đông sữa dễ bị nhiễm bạch xà rở*...*

- *Bạch xà rở?*

Gia Hỷ biết Hiền Hậu đã sắp trúng kế, càng tỏ ra thần bí:

- *Bạch xà rở này có độc tính vô cùng cao, bỏ ăn phải sẽ cho ra sữa bị nhiễm độc, gây chết người mà lại không có thuốc giải! Hoàn toàn giống như một tai nạn...*

Hiền Hậu bồn chồn trong dạ, phẩm thêm cùng Gia Hỷ vài chuyện liên vợi và lấy cớ đau đầu nghỉ ngơi, bí mật truyền Hiền Liên Từ Tâm vào cung. Gia Hỷ thông thả đi trên đường, làm được chuyện có ích, vết thương liền đỡ đau hơn rất nhiều.

Bồi Lan điού chủ nhân lên xe ngựa, vẫn không hết tò mò:

- *Người muốn mượn tay Hoàng hậu độc hại Nhị tiểu thư?*

Gia Hỷ lắc lắc mớ tóc vẫn cao, ánh mắt trong xanh sâu thẳm lóe sáng:

- *Hoàng hậu nương nương tôn quý như thế sao có thể đích thân ra tay, mà nàng ta sẽ để Thành Vương phi đi. Kế này dù thành hay không cũng sẽ một trong hai người Hiền thị hoặc Phùng Gia Hào chết. Hiền thị chết, Hoàng hậu sẽ không dễ yên cho Phùng Gia Hào, còn Phùng Gia Hào chết, Tuyền Quý phi cũng sẽ hỏi tội Hiền thị! Đẳng nào cả hai bọn họ, cũng phải trả giá cho Thành Vương diện hạ!*

Xe ngựa lặc cộc quay về Phòng phủ. Gia Hỷ nằm trên nệm ấm quen thuộc, chìm sâu vào giấc ngủ. Vài ngày nữa, chắc chắn Hoàng cung sẽ náo loạn không nhỏ. Khi đó, nằng không rõ có bị lôi vào hay không, nên tốt nhất vẫn phải tỉnh đường cho thật tốt.

Cuối tháng mười, băng đóng dày trên mặt đất. Hiện tại, tin tức Thành Vương cùng Đại Hoàng tử sa trường chôn thầy đã truyền khắp kinh thành. Vĩnh Nguyên Đế vì xót thương hai con đột ngột bệnh cù tái phát. Bởi thế, không có thánh chỉ tiếp ứng, Phùng Thượng thư tự mình lo liệu điều quân lương cùng tập hợp đại phương binh lực ra Nam Cương tiếp viện.

Cắm Thành những ngày này bận bịu không thôi, Tuyền Quý phi tức trực bên cạnh giường hầu thuốc Vĩnh Nguyên Đế. Chỉ mỗi tối qua khỏi giờ Hợi mới quay về cung nghỉ ngơi, đến giờ Dần liền tiếp tục đến Càn Thanh cung hầu hạ vờ cùng tận tụy, vậy mà bệnh tình Vĩnh Nguyên Đế mỗi lúc tiến triển mỗi xấu.

Khôn Ninh cung.

Hiền Hậu chỉ vào ấm sữa nóng trước mặt, nhìn muối muối ngồi bên cạnh:

- *Bí mật đưa cái này đến hòa chung với sữa mỗi ngày Phùng Gia Hào uống, chắc chắn nàng ta không thể không chết!*

Hiền Liên Từ Tâm thờ dãi:

- *Muội ngu ngốc, đã hai lần hại người đều không thành, bây giờ làm sao có thể...*

Hiền Hậu nhỏ nhẹ khuyên nhủ:

- *Mấy hôm nay Tuyền Quý phi vì chăm sóc Hoàng thượng mà đã sớm về trễ. Bên viện Phùng Gia Hào không quá nhiều người quan tâm đâu. Ta sẽ để một cung nữ vô danh hành động, muội chỉ cần cầm chân Phùng Gia Hào, mọi chuyện sẽ trở lại.*

Hiền Liên Từ Tâm càng nghe càng hợp lý, nhưng vẫn ngần ngại:

- *Đây là Hoàng cung! Muội...*

Hiền Hậu nắm lấy tay muội muội mình, quyết liệt:

- *Bất quá tam, không thử sao biết, huống hồ, cái chết này chính là một tai nạn!*

Hiền Liên Từ Tâm đem theo ít đồ dùng trẻ con đến thăm Phùng Gia Hào, vừa đến trước cửa viện lại đụng phải Gia Hỷ. Hiền Liên Từ Tâm có chút kinh ngạc:

- *Thục Trinh Huyền chúa?*

Gia Hỷ thì lễ mễ mềm mại, dừng lại an ủi:

- *Vương phi! Ta đã nghe tin dữ từ biên thùy, Vương phi đừng quá thương tâm mà tổn hại sức khỏe, dù sao...điện hạ vẫn còn lưu lại một hài tử a!*

Hiền Liên Từ Tâm nghe Gia Hỷ nói càng thêm khó chịu, vốn dĩ nghĩ rằng Thành Vương nhất kiến chung tình cùng Phùng Gia Hỷ, nào ngờ tất cả đều là lừa gạt, sau lưng âm thầm hoan ái cùng muội muội nàng ta.

- *Huyền chúa yên tâm, ta đã phân nào bình ổn! Hoàng thượng nói chưa tìm thấy xác nghĩa là vẫn còn hy vọng! Ta vẫn hy vọng!*

Gia Hỷ cáo từ quay về, bỏ sữa cần mười ngày từ khi ăn bạch xà rở đến khi sữa nhiễm độc, nếu nàng tính toán đúng, hôm nay thì muội Hiền thị sẽ ra tay. Nàng chân trước vừa đi, chân sau lại đến, làm sao Phùng Gia Hào không nghi ngờ được. Tối nay, ắt hẳn Diên Hương các không thể ngủ ngon!

Hiền Liên Từ Tâm vào viện, đưa ít đồ dành cho tiểu hài tử đến, Phùng Gia Hào chán ghét nhường ghế chủ vị lại, sẵn giọng:

- *Vương phi không cầu phúc điện hạ, còn rảnh rỗi lui tới chốn này?*

Hiền Liên Từ Tâm vì đại cuộc không thêm đề lời nói bất kính trong lòng:

- *Dứa nhỏ muội sinh cũng gọi bản phi một tiếng mẫu thân, làm sao bản phi có thể không quan tâm? Bản phi chuẩn bị ít đồ dùng đem đến!*

Phùng Gia Hào nhìn yếm dài, bao tay, bao chân đều nhỏ xíu, ngộ nghĩnh đáng yêu, nhưng nghĩ đến hài tử mình sinh ra phải gọi người khác bằng mẫu thân lại uất ức:

- *Ta!Vươngphi, nếukhôngcógì nữa, tamang thai mệtmỏi, ngườivềcho!*

Hiền Liên Từ Tâm cau mày không biết phải làm sao thì đã nghe Hạnh Lộ vui vẻ đi vào, trên khay bễ một cốc sữa bò nóng:

- *Trắc phi, còn rất nóng, ngườiđùngqua!*

Hiền Liên Từ Tâm nhìn thờ nhìn Phùng Gia Hào hít qua lần hơi ấm nóng rồi hộp miệng đầu tiên vào miệng. Hiền Liên Từ Tâm thờ phào nhẹ nhõm, khóe miệng có nét cười.

Phùng Gia Hào đột ngột dừng lại, nghi ngờ nhìn vào cốc sữa, lại không an tâm liếc mắt:

- *Vươngphi, ngườiườicúi!*

Hiền Liên Từ Tâm hơi hoảng, liền chối:

- *Bảnphi...khôngcó!*

Phùng Gia Hào nghe bụng nhói lên, thất kinh cực độ:

- *Cóđộc! Giữchúng lại!*

Phùng Gia Hào nghiền răng, mắt long lên sòng sọc:

- *Ngườikhôngnhớtrótừlần trước hạđộcta chết thênnàosao? Hômmaytachongườixuống cầu tuyền gặpà!*

Phùng Gia Hào đỏ phẫn sữa còn lại vào miệng Hiền Liên Từ Tâm, bụng lúc này đã nhói lên mấy lần. Lại nhìn qua nha hoàn đi cùng Hiền Liên Từ Tâm, cay độc:

- *Đánhchết, đánhđến chết, àđộcchạitừt, hạđộc vào sữahòngthaita cùng Vươngphi!*

Hiền Liên Từ Tâm nghe tanh đắng trong miệng, máu đen cứ thế từ trong người nồn xuống, thoáng chốc co quắp chân tay ngã xuống, toàn cơ thể tím tái dần, đến khi ngừng gậy giữa đã chết hẳn.

Phùng Gia Hào lúc này cũng không đứng nổi, nằng ta ôm lấy bụng:

- *Không đúng, tachidungcó một hộp, không thể chết!*

Hạnh Lộ cùng mấy bà tử nhìn máu thấm dần trên y phục Phùng Gia Hào, kích động:

- *Nhanh lên, gọi Thái y!*

Trong viện rồi rối loạn loạn, hạ nhân quay cuồng hoảng hốt. Phùng Gia Hào cuối cùng cũng không giữ được thai tự. Đứa nhỏ vì một hộp sữa mà rơi mất.

Hiên Hậu mất muối muối, Tuyên Quý phi mất đi cốt nhục duy nhất của nhi tử để lại, sống ngằm trong hoàng cung đáng lên đừ dột.

Tuyên Quý phi ngồi trên kiệu đi từ Càn Thanh cung đến Diên Hương các, cau mày nhìn Hồng Tổ:

- *Người trong viện toàn bộ là thântín của Phùng Gia Hào?*

- *Vâng đúng a! Toàn bộ là người Trắc phidưa từ Vương phủ vào!*

Tuyên Quý phi khẽ cười:

- *Xem ra Hiên hịchếtoan rồi, lờikhaimột phía, hạingười haimình!*

Hồng Tổ nhỏ giọng, có chút lý giải:

- *Nương nương không để tâm, nhưng mấy hôm trước Thục Trinh Huyền chúa từng gặp Hoàng hậu nương nương, sáng nay thăm viện Trắc phothidểchiếuàyra đại sự!*

Tuyên Quý phi tháo hộ giáp, đưa cho Lục Tổ:

- *Đem về cãnhàngâm vào được, sáng mai bácung còn phải hầu hạ Hoàng thượng!*

Thào được ấy, chính là căn nguyên bệnh tình Vĩnh Nguyên Đế đang phải chịu. Tuyên Quý phi chăm chú nhìn mấy đầu móng tay son tì mị, nhàn nhạt:

- *Phùng Gia Hỳnhĩ rằng bácung máu Thành Vương liênrònên hồ đồ, nên tấttinhtoảncứ trica Thành Vương phỉlãn Phùng Gia Hào!*

Hồng Tổ hơi lo lắng:

- *Nương nương có muốn ban tộihuyện chúa?*

Tuyên Quý phi âm trầm lắc đầu:

- *Không cần, càng nhiều người chết, Hoàng thượng càng có lý do tâm thần bất thanh tỉnh!*

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Bo5: Mạng Người Là Của Ta

Khái Đức nằm như một đồng bụi nhùi nhưng từ mắt thường có thể thấy thân thể hắn đang hồi phục một cách nhanh chóng, các vết bầm tím trên cơ thể tan dần, da dẻ trở nên gần như bình thường nhưng vẫn mề một hằn nhiên trận chiến vừa rồi khá căng thẳng khiến tâm lĩnh có chút mệt mỏi.

Bên kia Tiểu Tam cũng đã được Lão Hắc công trở về cho phục dụng liệu thương đan, Tượng Thạch kiểm tra qua người tam đệ của mình cũng trở nên yên tâm vì hẳn không có gì đáng ngại cả.

Tượng Thanh vượt sợi tóc bết trên trán Tiểu Tam, nằng mỉm cười nằng biết bao nhiêu năm qua, Tam huynh của nằng lòng không yên nhưng hôm nay huynh ấy đã cười trong lúc đối chiến này.

- nhị ca, lần này tới ta đi.

- uh, muội nhớ cẩn thận.

Tượng Thạch nhìn nằng gật đầu, nhắc nhở đôi chút nhưng cũng không nói gì nhiều vì tư trước đến nay chỉ cần điều nằng muốn mấy huynh đệ hẳn không ai ngăn cản cả.

Tượng Thanh đứng không trên không trung lơ lửng, hắc y trong gió phấp phới, mái tóc đen dài lay động trong ánh trắng mờ huyền ảo. Dáng dấp nằng khá cao, bộ y phục vừa vận được thật gọn ở nơi eo làm nổi bật lên bộ ngực cao và mỏng cong đầy đặn kết hợp với khuôn mặt thanh thoát khiến đám tân tu dõi theo có chút thương thức.

Tiểu Mạt hơi liếc nhìn đã rúm người lại vì bị néo ở bên hông, Thu Mai liếc nhìn hẳn nói:

- muốn ra đánh không??

- ách... Không không, chỉ là đản giả thuần tuý thôi.

- hừ...

Thu Mai néo thêm cái nữa mới bỏ qua hẳn, nằng bước lên trước Gióng cúi người nói:

- công tử, nằng này để ta đối phó đi.

- có tự tin không??

Gióng nhìn Thu Mai, thấy nằng lúc này khác với thường ngày, ở trên người nằng khiến người khác có cảm giác điềm tĩnh đến lạ, còn có thêm sự sắc bén.

- ta sẽ thắng.

- đi đi.

Thu Mai nhận mệnh mà đi, Tiểu Mạt nhìn nằng chăm chú.

Thu Mai đứng không đối diện với Tượng Thanh, Thu mai mặc một chiếc áo trắng phía ngoài là lớp giáp che phần ngực và bụng, eo được cột một sợi dây màu đỏ được tết như búi tóc và cài một chiếc mặt nạ quý đỏ. Bên cánh tay là hai miếng giáp kéo dài từ bắp tay xuống đến khuỷ, cổ tay cũng được bao lại bằng một đoạn giáp, trên hông nằng giắt hai thanh kiếm một dài một ngắn.

Tượng Thanh đánh giá Thu Mai đôi chút, nằng chấp tay nói:

- tiểu nữ Tượng Thanh, xin sư tỷ chỉ giáo.

- Thanh cô nương, mời...

Thu Mai hơi cúi đầu nói, tay đặt trên cán kiếm bên hông vào thế đợi.

Tượng Thanh thấy vậy gật đầu, trên tay xuất hiện một Nhuyễn Tiên dài, nó là những đoạn trụ dài được nối với nhau bằng những vòng tròn, một đầu là tay cầm một đầu là như một mũi thương.

Tiên xuất ra uốn lượn bay, phụng vũ, uy lực mạnh mẽ mà công tới Thu Mai, Thu Mai thân pháp nhẹ nhàng uyển như một cách hoa trong gió xáo diệu biến ảo trên không trung tránh đòn, tay nằng vẫn nắm chuôi kiếm bên hông.

- trăm không hoá.

Thu Mai tay rút kiếm nhanh chém về phía Tượng Thanh một hoạ nhàn lớn. Tượng Thanh đưa đoạn tiên lên đỡ, thân, nằng uyển chuyển di chuyển thân pháp vừa điều khiển ngạch tiên tấn công vừa phòng thủ.

Ngạch tiên lên công về thủ nhịp nhàng, công như mắng xà xuất động về thủ nhanh chóng gọn gàng, công thủ xa gần, khi quán quật, trối, vẩy, đập, chém biến hoá liên tục.

Thu Mai thân pháp uyển chuyển trên không, khi công kích mãnh liệt lúc phòng thủ kín kẽ rồi phản đòn hiểm hóc bằng những nhát chém hoá nhận vào những bộ vị yếu hại trên người Tượng Thanh như hông, đầu, cuống họng nhưng khó mà vượt qua phòng thủ của Tượng Thanh.

"keng"

Trong giây phút suy tư tìm đối sách, mũi tiền đâm vào mũi trụ của Thu Mai, khiến nàng hơi ngã người về sau, mũi trụ rơi khỏi đầu khiến mái tóc nàng tung bay trong gió.

Thu Mai lùi người lại nhìn Tượng Thanh, Tượng Thanh thấy vậy cũng hơi khựng lại.

Thu Mai cuốn lại mái tóc của mình thành cuộn cuộn sau đầu, rồi lấy đoản kiếm trên hông thay trâm cài giữ lại, nàng lấy chiếc mặt nạ quý đưa lên mặt, chiếc mặt nạ màu đỏ không che được cả mặt má chỉ che được miệng mũi nhưng có điểm nhấn là cặp răng nanh dài lớn nhọn hoắt quý dị.

Tượng Thanh chờ đợi Thu Mai làm xong tất cả, nhưng nàng cảm thấy Thu Mai như một người khác biệt, cảm giác thêm một phần huyết sắc nguy hiểm.

Thu Mai thân lưng trên điểm cao, từ thân người nàng hoá điểm mang viền đen phát ra đậm đặc, mặt trắng phía sau nàng như biến thành màu huyết hồng mị hoặc.

Tay đưa tới nói cán kiếm cả bàn tay nàng và cây kiếm như bị hoá điểm bao phủ, nàng rút kiếm ra với một tốc độ kinh ngạc chém liên tiếp xuống:

- Thiên khung toàn huyết trăm.

Hoá nhận như vô tận loạn sát như xé gió, khiến bầu trời trở nên nóng rực, hoá nhận công tới Tượng Thanh liên miên.

Tượng Thanh Ngạch tiên như đại xà cuộn mình, thành từng vòng tròn xung quanh mình đánh bật những hoá nhận đang tới nhưng chéo áo của nàng cũng xuất hiện những vết cắt nóng rực để lộ làn da thiếu nữ mềm mại.

Ngạch tiên phòng thủ thấy thế liền chuyển sang công, mũi tiền thể mạnh như tiễn rời cung, Thu Mai thân thể hơi lay chuyển nhưng mãnh giáp bên bà vai bị đánh bật đi cùng với mảnh y phục trắng, trên vai nàng là một hình xăm sóng biển phủ kín tay.

- nhát kích xuyên tâm.

Chẳng màng tới bà vai mình, nàng và kiếm như một mũi tiễn lao xuống từ trên không.

Tượng Thanh tay khiến ngạch tiên trở lại, chúng cuộn tròn thành một chiếc khiên tròn chắn lấy chiều thức hung hiểm ấy.

Sự liên kết của Ngạch tiên dường như vì sự bén nhọn từ kiếm pháp làm cho tan rã, trên tiền đã có đôi chỗ xuất hiện những vết nứt.

Mũi Kiếm chỉ thẳng tới cổ họng Tượng Thanh, Tượng Thanh chân đạp nhẹ hư không, cả người cấp tốc bay lùi nhanh về sau, Thu Mai như không bỏ mà theo.

Tượng Thanh vừa lùi về sau ánh mắt hơi loé, Ngạch Tiên như chiếc bẫy rập hồng hướng tới cuốn Thu Mai, Thu Mai thu kiếm lại cả người bắn ngược trở lại tránh khỏi bẫy rập.

Thu Mai tra lại kiếm vào vỏ, quanh xuất hiện hư ảnh ba đầu sáu tay, đều đưa tay vào chuỗi kiếm, kiếm chém ra tạo thành vòng xoáy như mũi hoá khoan.

- loa toàn toả sát kiếm.

Hoá điểm như phá tan không gian mà đi.

Tượng Thanh thân thể di chuyển Ngạch tiên, Ngạch tiên di chuyển nhịp nhàng, thủy linh lực theo sự chuyển động của ngạch tiên một vòng xoáy nước lớn hướng hóa khoan đang tới.

Vòng xoáy thủy linh lực, bị hoá khoan đốt cháy hơi nước bốc lên nghi ngút, Ngạch tiên bị đứt đoạn mà bắn tung. Tượng Thanh tay ra pháp chỉ, hư ảnh Tượng hình hiển hoá, từ chiếc vôi của hư ảnh bắn ra một cột nước lớn bắn mạnh đẩy lùi mũi khoan.

Thấy mũi khoan sắp bị tiêu tán, Thu Mai tay Hua kiếm tạo thành một tường lửa chặn ngay lại trước khi cột nước lớn ập tới.

Tượng Thanh thân hoá tàn ảnh, hai chiếc chủy thủ xuất nơi tay, một chiếc nàng ném mạnh về phía Thu Mai, chủy thủ xuyên phá tường lửa, Thu Mai nhanh nhẹn đưa kiếm gạt đi.

Nhưng Tượng Thanh đã áp sát, chiếc chủy thủ nơi tay dừng cách mi tâm của Thu Mai một chiếc lá.

- tỷ tỷ.. Người bắt cần rồi!

- ta thua, bắt cần hay không không ý nghĩa.

Thu Mai đáp lời, thay tra kiếm vào vỏ, khi tức rút đi mất hút, lúc này nàng như thể một người bình thường chỉ là thân thể trên không mà thôi.

Thu Mai nói rồi quay người đằng không trở về, Tượng Thanh thấy đối phương dứt khoát như vậy thì cũng không nói gì, vừa rồi nàng thắng vì nàng đánh lừa người và nhanh chóng chớp thời cơ nhưng nếu thật sinh tử chiến nàng không rõ dù nàng hiện chân thân có thắng được hay không.

Thu Mai hạ người xuống đứng trước mặt Gióng không nói, nàng phủ một lớp vải trắng quý xuống, tay rút đoản kiếm trên đầu xuống đặt ngay ngắn ở trước mặt mình rồi gỡ bỏ giáp trụ trên người đặt ra bên cạnh.

Gióng và Thạch Sanh nhìn nhau nhưng không ai hiểu ta nàng là gì. Tiêu Mạt nhìn đáng vẻ nàng từ lúc trở về tới giờ, thấy biểu hiện nàng lúc này, hẳn lại gần kéo tay nàng đứng dậy quát:

- không được, nàng đứng lên cho ta, nàng không được làm thế..

Hai người Gióng bắt ngờ vì thái độ khản trương của Tiêu Mạt, Khái Đức đang mỉm cười giương như mơ gặp Tiểu Bạch nghe tiếng quát mà bật dậy nghi hoặc.

- chẳng bỏ ra, ta đã quyết, từ nay chàng thôi mãi đi sờ mặt nữ nhân rồi.

Thu Mai dang tay Tiêu Mạt ra, nhất quyết không chịu đứng dậy, Tiêu Mạt tức đầu:

- ta không muốn, nếu nàng cần ta chặt bàn tay này cho nàng. Thu Mai ta cần, nhi nữ cần nàng.

Tiêu Mạt rút đoản kiếm đặt nơi bàn tay năn nỉ nói.

Tiếng động bên này khiến rất cả đám tán tu nhìn sang, không ai hiểu chuyện gì nhưng chăm chú theo dõi.

Thu Mai nhìn Tiêu Mạt kiên quyết nói:

- chẳng biết mà, chẳng hiểu ta mà...hãy chăm sóc cho con chúng ta thật tốt.

Tiêu mạt, cổ tay bị lưới kiếm hần sâu từng giọt tiền huyết chảy ra nhưng hần không đau đớn, thấy ánh mắt kiên nghị của Thu Mai khiến hần đau lòng.

"keng"

- được, nàng đi thanh thân, cứu tuyền gấp lại.

Tiêu Mạt ném đoản kiếm xuống đất, bỏ lại rồi quay người đi hướng khác, hai bàn tay hần nắm chặt nhưng run rẩy.

- Thu Mai chuyện là sao??

Thu Mai đập đầu xuống đất rồi ngẩng lên, hai bàn tay nắm lại thành quyền đầu chống xuống đất, đầu hơi cúi xuống nói:

- từ khi còn rất nhỏ, khi mới bắt đầu con đường này, thứ mà những người như chúng ta được dạy đầu tiên không phải cách dùng kiếm kết liễu kẻ thù mà là cách kết liễu bản thân khi thất trận hay khi chủ nhân vẫn lạc.

- chủ nhân... Thu Mai thua rồi! Thu Mai nguyện lấy cái chết tạ tội cho sai lầm của mình.

Thu Mai dứt lời nàng cúi bỏ y phục của mình xuống, bộ ngực được băng kín bởi lớp vải trắng những không thể che đi vẻ đầy dả của nó. Hai tay nàng cẩn trọng nâng đoản kiếm lên rồi xoay hướng mũi kiếm vào bụng mình.

- khoan...

"rầm"

Mọi người nằng chìm vào thính lặng vì những lời nói và hành động của nàng thì có người cắt lời ngăn lại, chiếc riu lớn rơi xuống ngay cạnh nàng.

Khải Đức nghe nãy giờ quỳ ngay xuống trước cây riu của mình nhìn Thu Mai nói:

- đại tỷ, đường hoàng tuyền cô đơn, người đi trước ta sẽ theo sau.

Khải Đức nói rồi đập đầu với Gióng và Thạch Sanh.

- tốt. Có đệ đi cùng không tệ chút nào.

Thu Mai hai tay nắm chặt chuỗi kiếm mà gió cao, khoẻ miệng mỉm cười, tuy không có tiếng nhạc chẳng có những cánh hoa anh đào bay trong gió nhưng lòng nàng bình yên đến lạ.

Tiêu Mạt đứng yên lặng như hảo minh vào trong màn đêm, từng ánh mắt dõi theo lòng có khắc khoải, những người như vậy thử hỏi tu chân giới có mấy người? Noi người ta đánh giết theo đuổi cái gọi là trường sinh??

Đoàn kiếm như loé sáng dưới ánh trăng mờ ảo, bờ vai gầy nhưng trở nên lớn hơn.

- pháp

Nhưng chẳng có tiên huyết bắn ra nền vải trắng mà là một chiếc quyền trượng đen tuyền cắm ngay trước mặt Thu Mai ngăn đường đi của đoàn kiếm.

- ta dường như không phải chủ nhân của người.

Gióng nhìn Thu Mai mà nói.

- chủ nhân, chủ nhân có thể chọn hạ nhân cũng như hạ nhân cũng có thể chọn người chủ nhân mà bản thân muốn đi theo. Chủ nhân có ân với Thu Mai với cả gia đình Thu Mai, Thu Mai lựa chọn đòi kiếp đi theo người, Thu Mai khiến người thất vọng, Thu Mai chỉ có cái mạng này.

Thu Mai cúi đầu nói, từ giây phút đầu tiên nàng đã có suy nghĩ này, phần vì từ trước đã được dạy dỗ phần vì Gióng đã giúp đỡ nhiều.

- nếu người đã coi ta là chủ nhân, vậy người ta nhận nhưng nếu đã vậy thì mạng của người thuộc về ta mà không phải một ai khác, cũng không còn là của chính người. Người chỉ được chết khi cho ta phép, cho dù bất kỳ hoàn cảnh nào cũng vậy người phải sống để chuộc lại lỗi lầm mình mắc phải, mạng của người đối với ta nó chỉ có giá trị khi người còn sống, cái xác thì ta không cần. Lắm người của ta nên nhớ một điều người có thể thua nhưng không được gục ngã mà hãy đứng dậy cho ta thấy người có thể làm tốt hơn, người thua ta Sẽ không vui nhưng nếu người chết thì đó là không tôn trọng người chủ nhân như ta.

- chủ nhân... Ta

- đứng dậy..

- vâng.

Thu Mai vâng lời đứng dậy lùi ra sau lưng Gióng, nàng chấp tay mà đứng. Gióng nhìn Tiêu Mạt vẫn đứng yên lặng phía ngoài nói

- người còn đứng đó làm gì?? Lấy đồ cho vợ người mặc đi, để chứng hùng thế mà được ah??

- dạ. Tạ ơn chủ nhân.

Tiêu Mạt thu gom mấy thứ đồ của Thu Mai vứt trên nền đất, tạ ơn Gióng rồi trở lại loay hoay muốn mặc cho Thu Mai, nhưng Thu Mai lờn cái liền nghiêm chỉnh đứng một bên phía sau lưng Gióng.

Khải Đức thấy vậy thì cười cười toan đứng dậy thì Gióng đã bước tới nhỏ cay trượng đập hấn mấy phát.

"bóp" "bóp"

- còn người cứ quỳ đấy, cho đến khi nào ta cho đứng dậy thì thôi! Xem ra trở về nghĩa phụ người phải huấn luyện từ tế người, nếu không được ngay cả hấn và người do chính tay ta luyện.

Gióng nói rồi cầm quyền trượng đi thẳng, để lại Khải Đức ngây ngốc như gà mắc tóc quý ôm đầu, mắt nhìn Thạch Sanh cầu cứu nhưng đáp lại ánh mắt của hấn là ánh mắt đáng sợ của Thạch Sanh.

Thạch Sanh còn nhớ như in cuộc huấn luyện ngày xưa mà Thiên Lôi đánh cho hấn nhưng nghe Thiên Lôi nói đó chỉ là gián lược phương pháp của Thần Vương thôi ah, cảm giác ấy hấn không muốn phải gặp lại bất kỳ lần nào nữa đâu, xem ra trở về phải cho Tên này vào khuôn khổ không thì người sắp mặt lại là Thạch Sanh hấn." Noi sa mạc bóng cháy, khoáng không như bị hơi nóng làm cho bóng rât đến độ run rẩy.

Thánh Tôn nằm trên chiếc xe buông rèm trắng đầu gối lên chiếc đùi trắng mềm mại của Tiểu Bạch, miệng hứng những quả nho chín mọng từ tay nàng, phía trước tứ đại Bạch Hổ ì ạch kéo xe.

- Tiểu Bạch đây là đâu??

- Thánh Tôn, phía trước hai mươi dặm chính là hoá diễm sơn.

- Hoá Diễm sơn??

- vâng chính là Hoá Diễm sơn.

- haha tốt cho một cái Hoá Diễm sơn.

Thánh Tôn cười khoái chí khiến cho Tiểu Bạch có chút nghi hoặc " Hoá diễm sơn nóng nực như vậy có gì tốt chứ??"

Tiểu Bạch không biết nhưng trog đầu Thánh Tôn lúc này hiện lên hình bóng một mỹ nhân xinh đẹp tay cầm chiếc quạt nhỏ đã khiến hấn một phen váo.

Hoà Diễm sơn, một ngôi nhà nhỏ đơn sơ một Thiếu nữ một tay ôm một nắm cỏ, tay kia dắt tay một thằng nhóc đầu ba chòm tóc mặc một chiếc yếm đỏ đứng trước một con Trâu có từ đồng và chiếc sừng gầy, mũi bị sỏ khuyên buộc vào gốc cây.

- Nguu ca ah, ta với hai nhĩ lại đến thăm chàng, nơi này dễ kiếm chút cỏ cho chàng cũng thật không dễ dàng, chàng nói đúng không??

- Nguu ca, người ăn nhiều một chút nhìn người đạo này gầy lắm đấy, sắp thành thịt bò khô đến nơi rồi!

- Nguu ca, chàng nói gì đi?? Thiết Phiến thấy mặt mới quá!

- ghé ơ... Phi phi

- thôi chàng ăn đi ta về.

Nữ từ tên Thiết Phiến nhìn không biết nói gì hơn, bấy lâu nay mỗi lần đến đây chỉ có nàng độc thoại và nhận lại chỉ như vậy, Nàng dắt tay hai từ rồi đi, gió cắt làm tà áo nàng tung bay, nét xuân thì của mỹ phụ một con ẩn hiện, trên mái tóc chiếc quạt nhỏ xanh lam tôn thêm cho nàng vẻ kiều sa.

Từ đồng Nguu nhìn theo mắt rồi một hàng lệ đỏ, Một chiếc xa giá mỹ lệ dừng lại, một nam nhân gầy dính thủy châu bước xuống tiến lại gần, hấn ngồi sỏ lấy chiếc khăn tay lau đi hàng lệ của Nó miệng Thì thì

- Nguu ca, huynh số khổ dẫn đến nắng cũng khổ, thôi huynh chịu khó ơ lại mà tu đạo, về phần nắng ta sẽ bù đắp thay huynh.

Xá giá rồi đi theo hướng trong gió cát để lại một Nguu Vương lòng lộn kêu gào thảm thiết ở phía sau."

____ Lão Tôn Không Muốn Thịnh Kinh ____

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 129: Bo5: Ta Đứng Cho Người Đánh

Thần hắc giáp cao lớn, Gióng cầm chiếc quyền trượng trong tay, chân bước từng bước ra giữa trung tâm. Phi phong không gió mà lay động, khí tức ngày xưa phảng phất, khí tức của một người áp cả chúng sinh.

Giống dừng lại tay chống xuống chiếc quyền trượng, mắt nhìn về hướng tán tu chờ đợi. Từng ánh mắt cũng theo dõi từng bước tiến của Giống, nhưng bước tiến nhẹ nhàng như thường nhân tàn bộ, chỉ là khi tức phát ra khiến người khác cảm thấy run sợ, cái khi tức này từ đâu mà có??

Thao Sáng hỏi gắt đầu với những người khác cũng bước chân ra, bọn họ chọn ra năm người thì bốn người đã chiến đấu rồi chỉ còn mình hấn, hấn không muốn đăng không ra trong khi người ấy chỉ đi bộ.

Hấn bước từng bước nhưng trong lòng có muôn vạn suy nghĩ nhưng cũng lắm phần hiếu kỳ, vị đại nhân này khí độ phi phàm đối nhân xử thế khác với thường nhân vậy tu vì Sê ra sao? Tu vì như thế nào mà khiến những cường nhân thuận lòng quy phục?.

- là người sao?? Người sắp băng hoá rồi nếu còn sử dụng linh lực quá nhiều khó mà nói, người đang đùa đùa với chính bản thân người.

Giống đánh giá thần thể Thao Sáng, Thao Sáng khác biệt rất nhiều so với trước, lang da nhăn nhoe nhọt nhọt, thậm chí trên khuôn mặt có lớp băng mỏng, hơi thở như một làn sương lạnh.

Thao Sáng chấp tay:

- đại nhân, nếu đã biết sớm muộn sẽ chết thì sớm hay muộn cũng đã sao? Nếu vì vậy canh cánh trong lòng, sợ trước sợ sau thì chẳng phải uống sống ở đời? Thà rằng buông tay mà sống, sống thật nhiệt để khi chết có thể mỉm cười.

- người nói đúng, sống cho sao ra sống để không uống đã sống. Sống thật đặc sắc để khi chết có thể làm ma vui vẻ, những điều này khiến ta nhớ đến một câu " khi ta sinh ra, mọi người cười ta khóc. hãy sống sao cho khi ta chết đi rồi, mọi người khóc ta cười."

- " khi ta sinh ra, mọi người cười ta khóc. Hãy sống sao cho khi ta chết đi rồi, mọi người khóc ta cười."

Thao Sáng lăm bắm lại câu nói này, nhưng người khác cũng lăm bắm nhấc lại rồi trầm ngâm.

- người biết không con đường của người chỉ mới vừa bắt đầu, tu chân dài đằng đằng, nguyên anh hoá thần cũng chỉ là một bước nhỏ, người ta thường nói trên người có người ngoài trời lại thấy trời cao khác, liệu người đã sống đủ nhiệt? Đó đã gọi là nhiệt? Người nên sống thật lâu để thấy rằng sự sống này thật vi diệu biết chừng nào.

- đại nhân, vậy còn người??

- ta ư?? Ta vẫn chưa thấy quá nhiệt, tu chân giới này chỉ là vị diện thấp nhất làm sao đủ để thấy nhiệt.

- vị diện thấp nhất sao??

Thao Sáng ngăn người hỏi lại đây nghĩ hoặc.

- người từng ăn kẹo hồ lô chứ? Như khi người cầm thẳng thanh kẹo đỏ lên thì viên đầu tiên đó Sê là tu chân giới còn mấy viên khác ở ngoài kia.

Giống nói rồi chỉ tay thẳng lên trời, mọi người nhìn theo hướng tay Giống.

- như tu chân giới có phân chia tầng lớp tu sĩ, thế giới cũng vậy nhưng để thấy được điều đó người phải sống thật lâu, hoặc có thể không cần như vậy nếu ta đưa người đi.

Những điều Giống nói khiến người khác kinh nghi nhưng không hiểu sao lại khiến họ tin tưởng và càng thêm thấy Giống rất huyền bí.

Giống thấy mọi người trầm lắng như vậy cười nói:

- không nói chuyện này nữa, không khéo khiến đạo tâm xụp đổ thì không hay, nào chúng ta bắt đầu thôi!

- Thao Sáng xin đại nhân chỉ giáo.

Thao Sáng cũng hồi lại tinh thần, nghe vậy liền chấp tay thêm phần cung kính.

Giống ngẫm nghĩ xem nên đánh thế nào ah, tu vi hiện tại hơi thiếu hụt, Giống nhìn hắc giáp trên người mình rồi nói:

- thế này đi, ta đứng cho người đánh nếu người không thể làm gì ta thì người thua.

- chuyện này... Đại nhân người chắc là muốn như vậy chứ??

Thao Sáng khi tức đã được đẩy lên, hơi nóng toa ra hừng hực nhưng ngập ngừng nhìn Giống hỏi, hấn bản khoanh ah lỗ như sao hấn khó mà tiếp nhận được.

Những người khác nghe vậy thì bất ngờ đứng yên cho một nguyên anh hậu kỳ đánh? Cái này nếu luận cảnh giới thì phải chênh lệch lớn nếu không thì phải có phòng ngự như thế nào? Không lẽ trong mắt người nguyên anh không đáng nhắc đến?

- còn sao nữa cứ đến thôi! Ta không lo, người không cần nhọc tâm.

Giống đáp lời, thân đứng thẳng tắp nhưng khiến người khác ngược vọng vì lúc này dường như trong lòng người khác Giống trở nên to lớn khác thường.

- vậy đại nhân, ta đắc tội rồi.

Thao Sáng cất lời khi thế đẩy lên cuộn cuộn, hoá linh lực xen lẫn bạch sắc khiến hấn như vừa bước ra từ một phòng xông hơi.

- hoá phần thiên quyền

Thao sáng bay người mà tới quyền đầu hoá điểm bao phủ, đâm vào ngực Giống.

Giống hứng trọn quyền này, ngực hơi lõm xuống bị bao phủ một lớp băng mỏng, cá người bắn về phía sau một khoảng xa mới dừng lại.

Sau lưng Giống, Hắc sắc vũ sĩ mở rộng, Giống bay trở lại đứng trước Thao Sáng, đưa tay phui lớp băng trên ngực, vết lõm trời lên trở lại bình thường như chưa có gì xảy ra.

- không tệ, tiếp nào.

Ngáy giấc, toàn trường trở nên lặng thinh. Có thể quyền vừa rồi chưa phải toàn lực nhưng không hề thấy Giống vận dụng linh lực, nếu nói hắc giáp là pháp khí thì cũng cần phải có linh lực che chở, đáng này không hề có dấu hiệu linh lực gì cả.

- Thiên lý bài điểm chương.

Thao Sáng ra chương pháp, hư ảnh hoá chương lớn xuất hiện đầy rẫy xung quanh Thao Sáng như vô tận đánh về phía Giống.

Giống hắc sĩ sau lưng trườn lên phía trước như một lớp tường chắn hoá chương lại, hoá chương in lên đôi cánh những vết tay bằng như chẳng bao lâu đã hoá thành làn sương trắng, Giống hơi lùi bước về sau nhưng không quá xa vì hoá lực đã bị hắc sĩ tiêu đi phần nhiều.

Hắc sĩ vẫn nguyên vẹn như ban đầu, Giống đây là lần đầu dùng cấp sĩ có từ lúc trúc cơ nên không nghĩ rằng nó cũng không đơn giản.

Sờ đi Giống vẫn bình yên là nhờ hắc sĩ, hắc giáp còn một phần là lớp lân giáp hoàng kim nơi thân, món quà huyết mạch này khiến giống như được bao bọc trước cường lực.

Hắc sĩ bùng ra, Giống nhìn Thao Sáng vẫy tay ra hiệu nói:

- tiếp tục đi.

Thao Sáng ngậy người nhìn kết quả đòn công kích vừa rồi, nghe Giống nói vậy, hoá điểm nơi tay hoá đao mà chém tới:

- hoá trăm thiên hà.

Hoà nhận sắc bén mang theo hơi thở nóng như thể chém rách hư không, từng hoà nhận liên miên mà đi.

Trên thân hắc giáp đầy những vết cắt nông rục vương đầy hoá điểm rồi lại băng hoá lại, Giống bị hất người xuống đất, hoà nhận chém trên nền đất những rãnh dài, cây cỏ cháy xem rồi trở nên đóng băng, nơi Giống nằm sương giá bốc lên nghi ngút như thể đó là một suối nước nóng.

Mọi người nhìn vào làn sương chờ đợi, nhưng một hồi chưa thấy động tĩnh gì, trở nên nghi hoặc lo lắng thì từ màn sương ấy hắc giáp cao lớn quen thuộc bước ra.

Những vết cắt trên hắc giáp vốn đã bị băng hoá lại nhưng phía trong đó xuất hiện những dấu hiệu hoá điểm, băng bị hoá diễn này làm tan chảy, theo từng bước chân của Giống những vết cắt dần liền lại một cách hoàn hảo.

- đại nhân, tiếp theo ta muốn dùng đòn tối cường của ta, nếu kết quả không thay đổi thì ta không đánh nữa, đánh với đại nhân ta có cảm giác đạo tâm của mình sụp đổ mất thôi.

- được tới nào.

Thao Sảng lĩnh lực đẩy lên mức cực đại mà hân có thể, hoà lĩnh lực bằng khí bốc lên ngùn ngụt hoà quyền với nhau tạo thành hư ảnh người khổng lồ bằng hoà, hư ảnh tay nắm thành quyền đầu.

- hư thần song lĩnh quyền.

Quyền đầu lớn mang hai lĩnh vực trái ngược mà tới, kèm theo kinh phong mạnh mẽ.

Giống đánh gĩa quyền đầu đang tới, bàn tay gĩa ra phía trước, bàn tay Giống từng ngón tay hoà điểm bốc lên như đóm lửa bếp củi nhỏ lay động, Giống lăm bắnr

- Thiên Vẫn hoá, cho ta thấy người có thể làm gì??

Thiên Vẫn hoá, tương truyền ngày trước khi những môn đồ Giống yêu cầu Hùng Vương rèn thành, được mang lên đàn tế trời để báo cáo thương thiên thì một hoà cầu lớn phá thiên mà tới đánh thẳng vào ngựa sắt, khi Giống tới tu chân này nó chỉ còn là một đóm lửa nhỏ.

Một bàn tay đón lại một đại quyền đầu, thần thể Giống bị đẩy lùi dần lại, phía sau lưng phi phong bay pháp phối. Thiên vẫn hoá nơi tay Giống như một đứr trê hầu ăn cần nuốt hoà quyền đầu to lớn khiến hư ảnh mờ dần mà nó lớn dần lên, hư ảnh từ quyền đầu nhạt dần rồi cả hư ảnh người khổng lồ bằng hoà như biến thành lỏng hoà lưu bị Thiên Vẫn hóa hút vào bản thân.

Thao Sảng thấy vậy liền sợ hãi ngắt liên hệ với hư ảnh, nhưng dường như hơi chậm khoé miệng hốc ra huyết dịch, thần thể lao đảo không vững mái tóc bạc như cước và làn da nhẵn nhéo với những lớp màn bằng.

- biểu ca...

- Thao Sảng..

- tiểu tử...

Mọi người thấy vậy lo lắng, gọi nhưng không thể tiến tới vì hai người chưa ai nói chấm dứt chiến đấu.

Giống lúc rầy toàn thân hoà điểm bao phủ, nó giống như với Thao Sảng vừa rồi hoà xen lẫn bằng gĩa, Giống bất ngờ không thôi thì ra Thiên Vẫn hoá còn có thể cần nuốt.

Thu hồi hòa điểm, Giống chẳng tới đứng trước Thao Sảng. Thao Sang cố định trụ cơ thể hành lễ mà nói:

- đại nhân, Thao Sảng cam bái hạ phong.

Dứt lời hân như thoát lực đổ xuống, Giống thấy vậy hơi ngồi xuống, cho hân ngồi khoanh chân xuống đất rồi Giống khoanh chân ngồi phía sau, tay đưa vận pháp mộc lĩnh lực như một mảng xanh tươi bao quanh người Giống, theo tay Giống đặt trên lưng Thao Sảng mà tiến vào người Thao Sảng.

Đám đông từ xa thấy vậy, đập không bay tới vây quanh lấy hai người, Uyển Thanh gấp ngừng toan chạy tới gần:

- biểu ca...

Nhưng nào vừa cất bước thì cảm thấy như có một vách ngăn cản năng lại, Thạch Sanh cất lời:

- yên lặng đi, chớ làm đại nhân nhà ta phân tâm kéo lắt nữa các người chỉ có thể kiên nhẫn chờ.

Thì ra đó là vách ngăn do Thạch Sanh tạo nên để những người khác làm ảnh hưởng đến Giống, vì lúc này nếu Giống bị ảnh hưởng có thể bị phản phệ dẫn tới nội thương.

Những người khác nghe vậy, tuy lòng còn lo lắng nhưng đều lùi bước về sau im lặng mà nhìn.

Mộc lĩnh lực như một nguồn sinh cơ cường đại, có cây xung quanh nơi hai người ngồi đều trở nên xanh tươi rập rập, hiện trạng rơi vào mắt người nhìn đều cảm thấy thần kỳ, Bá Nhan Tượng Thạch nhìn nhau đều thấy sâu trong khoé sự huân hi này sinh.

Thao Sảng da thịt trở nên căng hơn và trở nên hồng hào hơn trước, mái tóc bạc đã lốm đốm sắc đen, mắt hân hơi động đậy rồi từ từ mờ ra, cảm nhận thấy sự thay đổi trong cơ thể mình, cảm nhận thấy sự hiện diện của luồng mộc lĩnh lực tới từ phía sau, trong lòng hân có chút gì đó không rõ.

Giống thấy Thao Sảng đã qua thời điểm nguy hiểm liền thu tay lại, mộc lĩnh lực trong cơ thể Giống cũng không còn nhiều cũng cần thời gian phục hồi nữa.

Giống tay chống quyền trượng mà đứng dậy. Thao Sảng thấy vậy cung đứng dậy hướng Giống dùng đại lễ mà nói:

- Thao Sảng tạ ơn đại nhân ra tay cứu giúp.

- không có gì, lần này cũng do ta sợ ý mà ra. Coi như ta chuộc lỗi với người.

- không giám, đại nhân đó là khi giao tranh khó tránh khỏi. Đại nhân kéo ta lại khi ta đã bước nửa bước vào quỷ môn quan, đó khác chi là ơn tái tạo.

Thao Sảng lắc đầu người cúi càng sâu hơn to về cảm kích, những người khác thấy về sức sống trở lại trên người Thao Sảng mà trở nên ngấy ngốc mắt nhưng Giống càng trở nên tôn kính phần nào.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tử Thêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 130: Ngọa Hỏa Tự Phần (Hạ) 1

Hoàn Nhan Viên Thuuyết ngày ngày đều ngủ lại Càn Thanh cung, tỏ ra vô cùng hiếu thảo tận tâm hầu hạ Vĩnh Nguyên Đế. Ngay cả những chuyện đơ bản nhất cũng không ngại khó ngại khổ mà làm, trong triều quan viên đều ca ngợi không ngớt lời. Thêm năm ngày nữa, thì thể của Đại Hoàng tử được đưa về, Hiền Hậu dựa theo chỉ ý của Vĩnh Nguyên Đế, chu đáo phát tang theo thân phận Hoàng tử. Lúc này, chuyện lập trữ quân lại được đẩy lên cao. Hoàn Nhan Viên Thuuyết từ thứ tử trở thành trưởng tử, xuất thân cao quý nhà mẹ lại vừa đủ, không gọi là uy hiếp, tính cách lại hào sảng khoan đạt, văn võ song toàn. Hiện tại, coi như là nhân tuyển thích hợp nhất.

Hoàn Nhan Viên Thuuyết sau khi hầu Vĩnh Nguyên Đế nghỉ ngơi thì tự ý ra đoạn hành lang nói qua hoa viên. Huỳnh Kiện công công vội vàng khuyên như:

- Điện hạ, bệnh cũ đã tái phát, người không nên hứng thêm gió lạnh!

Hoàn Nhan Viên Thuuyết lắc đầu, nhìn khăn tay màu tươi mỗi ngày nhiều thêm một chút, lòng dâng ưu phiền:

- Chuyện của Sở Hồng Vi thế nào rồi?

- Nó tài đã sắp xếp hộ tịch cho tiểu Thế tử ở Giang Châu, cũng mua ruộng làm nhà, hiện tại coi như đã hoàn thành!

Hoàn Nhan Viên Thuuyết thở dài:

- Khi nào Gia Hỷ ra khỏi cung, thì để hai bên gặp mặt...

Hoàn Nhan Viên Thuuyết nói chưa dứt câu, cả người đột ngột ngã khụy xuống ngất đi. Huỳnh Kiện công công hoảng sợ gấp gáp:

- Người đâu, người đâu! Thái ý! Thái ý!

Buổi chiều, Vĩnh Nguyên Đế đợi mãi không thấy Thịnh Vương, đến giờ uống thuốc, Cừu Hoàng tử lại là người đem vào, Vĩnh Nguyên Đế ngạc nhiên liền hỏi:

- Lãng Mặc đâu?

Cừu Hoàng tử bê thuốc đến cạnh giường giao cho Quang Từ công công:

- Phụ hoàng, Nhị Hoàng huynh trư nay chứng ho thêm nặng, cộng với lao lực quá độ nên bỗng nhiên bị ngất. Hiện tại đang nằm lại Diên Hi cung điều trị!

Vĩnh Nguyên Đế nghe lòng đau như dao cứa, nhiều ngày qua nhìn Thịnh Vương tí mĩ lo lắng, lại ôn chuyện xưa cũ, cảm tưởng hân nãi mãi là một đứa bé bám theo chân ông đọc Tam Tự kinh hai mươi năm trước. Một lúc lâu sau, Vĩnh Nguyên Đế mới tiếp tục:

- Có tin gì từ biên quan chưa?

Cửu Hoàng từ lắc đầu:

- Dạ chưa!

- Lãng Thần thường ngày rất thông minh, luôn hiểu được ý Trẫm, tại sao lần này lại khinh xuất đến độ mất mạng! Chưa tìm thấy xác vẫn là có hi vọng!

Vĩnh Nguyên Đế trở người ngồi thẳng hơn một chút:

- Quang Tử, chuẩn viết thánh chỉ, hạ lệnh Tương Đại Nguyên Soái cử năm vạn tinh binh hành quân gấp rút đến Nam cương, chấm dứt nhiều nhương này!

Cửu Hoàng từ sau khi qua loa hầu hạ Vĩnh Nguyên Đế xong liền cáo từ. Vĩnh Nguyên Đế nhìn hân lắc đầu, đối với ông chán thật tốt, chỉ có mình Thịnh Vương. Có điều, lần này cũng là do ông tính toán thiếu sót, mới gây nên cái đại họa Nam cương. Vốn dĩ chỉ cần Đại Hoàng từ gây tội biên cương, Thành Vương dâng tấu, hết thấy mọi chuyện đã an bài, ông liền lập tức cho người đến ứng chiến. Nào ngờ, Thành Vương tự làm theo ý mình, quá muốn lập công. Đại Hoàng từ chết ở Mĩ Châu, ngay trên đất phong Thành Vương, nói không can hệ là không phải. Tuyền Quý phi chỉ còn mỗi hài tử này, nếu thật sự hân không quay về được...

Vĩnh Nguyên Đế càng nghĩ càng mệt mỏi, thoáng chốc chìm vào mê man.

Hoàn Nhan Viên Thuyết tỉnh dậy đã vào nửa đêm, Huỳnh Kien công công vừa trông thấy liền vui mừng khắp khởi:

- Điện hạ, nô tài đi báo với nương nương!

- Không cần!

Hoàn Nhan Viên Thuyết trở người ngồi dậy, nhàn nhạt hỏi:

- Phụ hoàng hôm nay có động tĩnh gì không?

Huỳnh Kien công công lập tức bẩm báo:

- Nghe Cửu Hoàng từ nói, Hoàng thượng chuẩn bị hạ lệnh Tương Đại Nguyên Soái đem năm vạn quân tiếp viện Nam cương!

Hoàn Nhan Viên Thuyết vừa nghe sắc mặt đã thay đổi, lấy giấy bút cẩn thận ghi chép:

- Đưa cái này đến Giang Châu, càng nhanh càng tốt, ở đó có Hiến Đạo, năm xưa từng nhận ân ban Vương, vốn là tội phạm truy nã, hân ta võ công cái thế, tạm thời cứ để hân đem quân lực Giang Châu giả làm sơn tặc bị mặt cướp thánh chỉ, không được để nó đến được tay Tương Đại Nguyên Soái!

Huỳnh Kien công công nhận mệnh, vừa chuẩn bị lui đi, đã nghe Thịnh Vương tiếp lời:

- Hạ Mệ Thần tán vào thuốc của phụ hoàng!

- Nô tài hiểu rồi!

Hoàn Nhan Viên Thuyết ôm đầu nằm xuống giường, con ho lại dồn dập, máu cứ thế tứa ra, đó thẳm đến ghê người.

Diễn Hương Các.

Gia Hỷ hằng ngày sau khi chép kinh chính là tiếp tục chép kinh, Tuyền Quý phi không giám hăm nãng, có thể tùy ý ra ngoài, miễn không đi vào những vùng cấm. Chiều muộn, gió thổi heo hút, Bối Lan sau khi thêm than vào lò, mới nhỏ giọng:

- Tiểu thư, Đại Lão gia đã đổ bệnh!

Gia Hỷ thờ dài, có chút xót xa:

- Mùa đông năm nay quá lạnh!

Phụ thân nãng dù bệ tinh với mẫu thân, nhưng đối xử nãng không đến mức tệ hại, có điều chưa từng ân cần, chăm sóc. Suy cho cùng, ngoài dòng máu chảy trong thân thể, nãng và ông, vốn rất xa lạ.

- Phụ thân có lẽ vì Phùng Gia Hào mà đổ bệnh, bản thân ta trong tay Tuyền Quý phi, chưa thấy người gửi một lá thư nào vào cung cả!

Phùng gia trải qua mấy năm sống gò, bây giờ coi như không còn thịnh vượng như xưa. Vừa rồi Đại Lão gia ra sức giúp đỡ Thành Vương, nữ nhi lại gặp nạn trong chính Thành Vương phủ, sợ rằng đã kích này với ông không nhỏ sinh ra tâm bệnh. Dù cho Hân thị từng hồng hạnh vượt tường, từng độc hại nguyên phối, lừa dối hạ sinh Phùng Cẩm, thì đối với Đại Lão gia, tình cảm ông dành cho Hân thị không hề suy chuyển. Ông để Lão phu nhân trừng phạt Hân thị vì chữ Hiếu, vì thanh danh gia tộc. Thật tâm ông vẫn yêu thương Phùng Gia Hào, vẫn không nỡ giết Phùng Cẩm. Tình yêu của nam nhân ở thời đại này, với nữ nhân là vô cùng quan trọng. Cho dù nãng đã trả thù được giúp mẫu thân, thì trên đường tình, mẫu thân vẫn là bại tướng dưới tay Hân thị.

Gia Hỷ khoác áo lông rời phòng, ầm ló trong tay nóng hổi hổi, trời đã tối, gió rét càng thêm rét, tuyết rơi càng thêm rơi. Đạm Ngọc xoa xoa hai tay vào nhau, má đỏ lên:

- Nghe nói, Thịnh Vương bệnh cũ tái phát, lần này rất nặng, người có đến thăm?

Bối Lan huyếch vai Đạm Ngọc, nãng ta thấy chủ nhân im lặng cũng biết mình lỡ lời, ngậm miệng lại. Gia Hỷ vòng vèo một hồi thì dừng lại trước Y Cục, nãng ngạc nhiên khi trời đã tối như vậy, Y Cục vẫn còn sáng đèn.

Đây là nơi chuyên làm y phục, trực thuộc Nội Vụ phủ, bởi vì cung trang từ cung nữ đến lễ phục Hoàng hậu đều do Nội Vụ phủ đảm nhiệm, nên Y Cục mới được thành lập. Thường ngày, người không có phận sự không được vào, để phòng trộm cắp tráo đồ hoặc các chuyện dơ bẩn hăm hại.

Gia Hỷ xoay người qua lối khác, lại đụng phải một cung nữ đang vắt và bê chõng giặt cao giặt, vài vốc cứ thế đổ tràn xuống nền đá. Cung nữ này hoảng hốt, vội vàng dập đầu, không cần biết trước mặt là ai:

- Nương nương tha tội, nương nương tha tội!

Gia Hỷ nghe tim đập thình thịch, chất giọng này, thực sự rất quen thuộc. Nàng siết tay áo, hắng giọng:

- Đứng dậy đi!

Cung nữ kìa ngẩng mặt nhìn lên, thẳng thốt không nói được. Hồi lâu mới lui đi, quệt nước mắt:

- Tạ ơn Huyền chúa!

Tìm Gia Hỷ thất lạc, là Vĩnh Đan, nay Đại Hoàng từ cũng đã chết, Vĩnh Đan coi như hoàn thành tâm nguyện. Nếu có thể bình yên trong cung sống, thêm mấy năm nữa, đúng hai mươi lăm tuổi, nãng ta có thể an ổn xuất cung, sống cuộc đời tự do tự tại.

Gia Hỷ quay về viện, Vĩnh Đan còn có thể trông ngóng một đời tự do tự tại, thoát ra khỏi Cẩm Thành, sống như cánh nhạn trên trời, không còn bận tâm gì nữa. Nhưng nãng thì không thể, hết ba năm đại tang, nãng tốt xấu gì cũng phải gả đi, gả vào đâu chưa rõ, nhưng chính là chuyển từ nhà tù này đến nhà tù khác, họa phúc khôn lường.

Gia Hỷ thổn thức khóc bên cửa sổ, nước mắt rơi xuống tuyết nhanh chóng hóa thành băng. Đạm Ngọc thở dài, giúp chủ nhân đóng cửa tránh gió, lại nói:

- Người đang tự dần vật?

Gia Hỷ lau đi lệ nóng, lắc đầu:

- Ta không!

- Chủ nhân, nô tì cái gì có thể không biết, nhưng chuyện tình cảm, chắc chắn rõ ràng hơn người!

Gia Hỷ bản thân, nụ cười gượng gạo không khiến gương mặt thanh lệ tươi tắn hơn được. Đạm Ngọc lại tiếp:

- Người tránh mặt Thịnh Vương chính là tự lừa dối bản thân!

- Ta không...

Đạm Ngọc nóng vội, nắm lấy tay Gia Hỷ, lại cắt ngang lời nàng:

- Tiểu thư, người chính là đang tự trách bản thân đã yêu một kẻ vô lương bất nhân như Thịnh Vương đúng không?

Gia Hỷ che miệng nàng ta lại:

- Lời này không được nói ra, đây là phạm thượng!

Đạm Ngọc không dừng, lại tiếp:

- Nếu Thịnh Vương không cho người nhục nhã Bạch Vương phi, không ra lệnh giết biểu ca người, không hạ độc người để tránh hôn sự với Thành Vương, không đem người ra làm quân cờ trong trận Phủ Đồ độc mưu phản, thì hiện tại, người có ở đây chấp kinh cầu phúc Thành Vương?

Gia Hỷ bản thân, quay mặt đi hướng khác:

- Chuyện đã xảy ra, dù cho thế nào cũng không thể vãn hồi!

- Thành Vương cứu người ba lần, người coi đó là nghĩa để trả ơn. Nhưng người có đủ quyết đoán, để giờ khắc sinh tử thực sự đứng về phía diện hạ! Thứ cho nô tì nói thẳng, người yêu ghét bất phân, sau này sẽ tự hại mình, hại người!

Gia Hỷ đứng dậy, mỗi mọng đỏ như chu sa, gương mặt càng thêm bệch bạc:

- Đạm Ngọc, đủ rồi! Lui đi!

Đạm Ngọc khòe mắt hơi hồng, gặm chần:

- Nô tì biết, hiện tại người còn đau lòng Thịnh Vương! Nếu Quý phi nương nương biết được tâm người vốn không đặt lên hài tử nương nương, Tiểu thư chắc chắn sẽ không thể sống tiếp được!

Bối Lan nghe ồn ào, bên ngoài tiến vào, khe khẽ:

- Đạm Ngọc, cô nhỏ tiếng thôi, đây đâu phải Phòng phủ!

Gia Hỷ mông lung nhìn ánh nến rực rỡ trước mắt, hồ hững:

- Tình yêu, vốn không thể cưỡng cầu, ta cũng chưa từng nghĩ, sẽ bước vào Hoàng tộc! Ta không có can đảm, làm người luôn suy nghĩ quá nhiều, ta sợ bản thân tổn thương, sợ cả làm người khác tổn thương! Hiện tại, ta đã cố gắng hết lực. Cục diện này rồi sẽ sớm tàn, khi đó, ta cũng muốn mình trở thành chim nhạn, miễn vướng bận nhân gian!

Đầy vốn không phải cuộc đời của nàng, nàng xuyên qua thân thể này, giúp nguyên chủ trả thù mẫu thân, lại khiến bản thân lọt vào giữa cuộc đoạt đích, tự mình vướng vào lưới tình. Nàng chưa bao giờ được dạy bảo sẽ phải sống trong thời đại này ra sao, bảo vệ mình và thân nhân thế nào. Nàng trách Thịnh Vương bất nhân, nhưng chính bản tay nàng, cũng nhuộm bao nhiêu máu. Sinh mệnh nào cũng quý trọng như nhau, nàng, sống đến hiện giờ, là không còn can hệ gì với cô kẻ toán hai mươi lăm tuổi ở thế kỉ hai mươi mốt. Cũng không liên quan gì đến Phòng Gia Hỷ đích trường nữ Thượng thư phủ đã chết năm mười ba tuổi kia. Xuyên không vốn dĩ đã là nghịch thiên, nàng còn vọng tưởng mình đóng vai chính diện hay sao.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Ngoạn Hỏa Tự Phán (Hạ) 2

Ngày thứ mười, Vĩnh Nguyên Đế vẫn không thuyên giảm bệnh tình, lại rơi vào mê man như cũ, tâm thần bất thanh tỉnh, dấu hiệu so với lúc đầu còn nặng nề hơn. Dựa vào toa thuốc của Tọa Trì phương trượng viết lại lúc trước, bấy giờ, Thái Y mới để nghị lấy máu các Hoàng tử đang ở kinh thành làm thuốc dẫn. Tuy vậy thuốc dẫn này phải dùng liên tiếp ba thang, mà Thịnh Vương lại đang đỡ bệnh, vì vậy ngay cả Tam Hoàng tử từ Vĩnh Nguyên Đế ghét bỏ cũng được triệu tập, chỉ duy nhất Bát Hỏa Vương lúc nguy cấp này thì lại đi đến Liễu Châu hỗ trợ Trương Quốc công. Bởi thế, hôm nay tới Thái Y viện lấy huyết dẫn chỉ có Tam Hoàng tử cùng Cửu Hoàng tử.

Trong Thái Y viện lúc này ngoài Tuyên Quý phi chính là Hiền Hậu. Vốn dĩ Hoàng hậu và Nhất phẩm cung phi buộc phải có mặt trong loại đại sự thế này, chỉ là Vạn Quý phi vì chăm sóc Thịnh Vương mà vắng mặt.

Cửu Hoàng tử bức nhọc đưa tay ra, không phải hẳn không yêu phụ hoàng, mà vì hẳn nhận thánh chỉ phong làm Hộ Biên Vương đã lâu, Hoàng thượng tuy để hẳn cùng ngày nhận phong với Gia Lăng Vương, cuối cùng Gia Lăng Vương đã đến đất phong cả năm, phủ đệ hẳn vẫn chưa xây xong, lễ phong bị dời lại, đến giờ vẫn chưa ai gọi hẳn một tiếng Vương gia. Tam Hoàng tử từ ngự cực lại, tuy bị chán ghét, tước cả phong vị, nhưng nếu lần này lập được công giúp phụ hoàng, vẫn có khả năng trở mình.

Thái y lấy máu xong thì vào trong chế thuốc dẫn, Hiền Hậu chân chương quay về, không nhìn Tuyên Quý phi dù chỉ một cái liếc mắt. Có điều chưa ra đến cổng, đã bị hai vị Thái y mời ở lại. Tuyên Quý phi có chút ngạc nhiên, đi vào trong phòng chế thuốc trước, Hiền Hậu cau có mặt mày vào sau.

Trên bàn, hai bát nước sạch có hỗn hợp huyết đều ghi rõ họ tên người trích. Máu của Cửu Hoàng tử cùng Vĩnh Nguyên Đế hòa lại vẹn toàn. Ngược lại, hai phần máu Tam Hoàng tử lại trời nổi tách rời phần máu phụ hoàng mình.

Hiền Hậu không nói lên lời, từ khi ngồi trên phương vị đến hiện tại, nàng ta chưa một lần thấy đại sự cực này. Nhìn qua bên kia, Tuyên Quý phi sắc mặt cũng đại biến. Hiền Hậu lập bập:

- Lâm sao bày giờ? Phải làm sao?

Tuyên Quý phi xoa xoa mi tâm, suy nghĩ một lúc thì dần dò:

- Tạm thời dừng để lộ ra ngoài, chuyện này ảnh hưởng uy nghiêm Hoàng thất, phải để Hoàng thượng tự mình quyết định!

Hiền Hậu cảm thấy có lý, cũng không phản đối, lên phương tiện quay về Khôn Ninh cung, có điều Hiền Hậu là kiểu người không quen giữ bí mật, suy đi tính lại một hồi, lại thì thầm to nhỏ bí mật sai sứ Lộ Hà đến Diên Hi cung.

Hoàn Nhan Viên Thuyết tựa người vào rèm ấm, nhìn Lộ Hà lên là lên lút thoáng ảo kìm hít đi vào. Hẳn có chút buồn cười, vốn dĩ Hoàng hậu thăm hỏi bệnh tình của Hoàng tử là thường tình, Hiền Hậu lại bày tỏ như vậy, khác nào lay ông tôi ở bụi này. Lộ Hà quý củ quý xương, gương mặt nhỏ nhắn trong tuyết lạnh ứng hồng:

- Tham kiến điện hạ!

Hoàn Nhan Viên Thuyết gật đầu, Lộ Hà nhìn xung quanh một lượt, Huỳnh Kiện công công hiểu ý để tất cả cùng lui, sau khi cửa đã đóng Lộ Hà mới dám bẩm báo:

- Điện hạ, vừa rồi lấy huyết dẫn ở Thái Y viện đã xảy ra đại sự!

Hoàn Nhan Viên Thuyết gật đầu, ra hiệu đang lắng nghe, Lộ Hà mới ngập ngừng nói tiếp:

- Tam Hoàng tử...máu không cùng Hoàng thượng hòa chung...

Hoàn Nhan Viên Thuyết thất kinh, ngồi thẳng dậy:

- Nói rõ ràng đi!

- Tam Hoàng tử không chung huyết thống với Hoàng thượng, hiện tại ngoài Hoàng hậu nương nương, Tuyên Quý phi cũng đã biết. Chuyện vẫn đang được giữ kín!

Hoàn Nhan Viên Thuyết cười lớn, thật tốt, thời cơ cực thế bất ngờ đến. Tất cả Hoàng tử đều cùng lúc khiến phụ hoàng bất tin, nên hẳn, nếu khiến ông khỏe mạnh thanh tỉnh thì chính là điểm sáng duy nhất để phụ hoàng bầu vùi. Hoàn Nhan Viên Thuyết đứng dậy, tuy lồng ngực vẫn còn ẽ ẩm đau, nhưng không còn quá mệt mỏi. Tín tức vừa rồi như tiếp thêm sức mạnh vào cơ thể hẳn.

Lộ Hà nghĩ đến Hiền Hậu, vẫn còn một chuyện Hiền Hậu có tình giấu giếm, bấy giờ Thịnh Vương đang vui như thế, nếu nàng nói ra, biết đâu, Thịnh Vương dễ dàng chấp nhận. Lộ Hà lấy hết can đảm

- Điện hạ, còn việc này...

Hoàn Nhan Viên Thuyết phản phò người chuẩn bị nước tắm, dù sao cũng phải tận hiếu, lúc này không làm thì đợi đến bao giờ. Hắn đã tung tin bản thân bệnh đến bất tỉnh, hiện tại gắng chút sức lực cuối cùng chăm sóc cho phụ hoàng, đám triều thần nếu không ca ngợi hẳn thì còn ca ngợi được ai.

Nhìn Lộ Hà quý dưới chân bối rối, Hoàn Nhan Viên Thuyết gật đầu:

- Nói đi!

- Điện hạ, Hoàng hậu nương nương hoải thai rồi! Hôn một tháng!

Hoàn Nhan Viên Thuyết sững lại, tâm trạng mấy lượt thay đổi. Hoải thai? Ngay lúc này lại hoải thai? Phụ hoàng sau hai đợt bệnh tật gãy vò đã không gần nữ sắc. Hiền Hậu thật điên rồi!

Huỳnh Kiến công công khúm núm sau bình phong bước vào, cúi người:

- Điện hạ, nước tắm đã đủ độ ấm!

Hoàn Nhan Viên Thuyết đỡ hồ Lô Hà đứng dậy, vì quá gần khoảng cách, làn hơi nam tử tỏa ra xâm chiếm lấy nàng ta, Lô Hà liền lùi lại, sợ hãi. Hoàn Nhan Viên Thuyết nửa miệng cười, có chút dụ hoặc:

- Bàn Vương thường ngày không có cung nữ bên cạnh! Nàng...có thể hầu tắm bàn Vương?

Huỳnh Kiến công công biết ý lui ra ngoài. Lô Hà lắc đầu quấy quấy, nhưng cũng không tỏ ra chống đối. Trong lòng Hoàn Nhan Viên Thuyết dâng lên nhàn nhạt khinh bỉ, bẻ bồng nàng ta vào bồn tắm. Hắn không phải thèm muốn nữ nhân đến phát cuồng, nhưng dù sao Lô Hà nhan sắc cũng không tệ, quan trọng hơn, Lô Hà là cung nữ thấp thân duy nhất của Hiền Hậu. Mà, cái thai Hiền Hậu, cần phải trừ bỏ.

Hoàn Nhan Viên Thuyết sau khi đôi ý phục thì ngay lập tức cho người áp giải Tam Hoàng tử đến Càn Thanh cung. Bài trích máu nhận thân một lần nữa được diễn tả lại, Vinh Nguyên Đế một phần vì chưa thanh tỉnh hẳn, phần còn lại vì chứng cứ quá xác đáng, qua lời Thái Y, kể cả Hiền Hậu cùng Tuyên Quý phi đều đã biết, nên theo ý Thịnh Vương, ban chết cho Tam Hoàng tử.

Hoàn Nhan Viên Thuyết nhìn thì thế phù vai trắng bí mật đem ra khỏi Cẩm Thành chôn cất qua quýt, tự thấy đời người sinh tử vô thường. Thì thế kia, từng cùng hắn xưng huynh gọi đệ, nay chỉ vì vài giọt máu, liền chết không kịp trăn trối. Nghe tiếng ho khan của Vinh Nguyên Đế, Hoàn Nhan Viên Thuyết liền quay vào:

- Phụ hoàng!

- Trẫm nghe nói con không khỏe, sao còn lao lực!

Hoàn Nhan Viên Thuyết nhu hòa cười:

- Nhi thần có thể làm sao được, cũng chỉ là bệnh cũ..

Vinh Nguyên Đế thở dài, nhớ lại chuyện xưa năm đó, lòng dâng lên chua xót:

- Cùng là thù tặc huynh đệ, các con về sau không nên gây khó dễ cho nhau nữa!

Hoàn Nhan Viên Thuyết lộ mờ đoán ra được ý đồ Vinh Nguyên Đế, năm xưa Thành Vương hại hắn phải quay về kinh thành trong mùa đông lạnh, gây nên bệnh chứng này, có điều giọng điệu Vinh Nguyên Đế không đơn thuần là dận dò, Hoàn Nhan Viên Thuyết khắp khỏi mừng thầm

- Phụ hoàng, người cũng thấy, nhi thần tuy nuôi quân lực ở đất phong, nhưng chưa từng một lần điều động! Huống hồ, mẫu phi xuất thân từ Bá phủ, trong cung không cao hơn ai, càng không thể làm ra chuyện gì to tát!

Vinh Nguyên Đế ngẫm nghĩ hồi lâu, lại không nói gì, cuối cùng lãnh đạm:

- Đêm nay con hồi phủ đi! Trẫm còn có đại sự!

Hoàn Nhan Viên Thuyết không dám hỏi nhiều, ngay trong đêm xuất cung. Đây là thời điểm vô cùng nhạy cảm, việc hạ Mê Thần tán cũng đã dừng hẳn lại.

Qua thêm hai ngày nữa, giữa mùa đông buổi giá, chính ngoại tổ phụ của Thịnh Vương Lại bộ Thượng thư cùng Quang Từ Đại Tông quân đích thân đến Thịnh Vương phủ tuyên chỉ, lập Nhị Hoàng tử Hoàn Nhan Viên Thuyết thành Đông cung Thái tử. Đại lễ qua năm mới sẽ được tiến hành.

Tin tức này chấn động triều đình, phe cánh Hoàn Nhan Viên Thuyết giờ như hổ mọc thêm cánh, tấu chương chúc mừng, thỉnh an đột ngột tăng lên rất nhiều. Vinh Nguyên Đế hiện tại tuy sức khỏe đã tốt hơn, nhưng vẫn không tự mình xử lý được tấu chương nữa, quyền lực chuyển giao dần dần về tay tân Thái tử. Hoàn Nhan Viên Thuyết trở thành trư quân, không quên Cửu Hoàng tử, liền tổ chức đại lễ để hắn ta danh chính ngôn thuận làm một Hộ Biên Vương. Phe cánh Đông - Châu phong quang vô hạn.

Diễn Hương Các.

Tuyên Quý phi tựa người bên cửa sổ, bên ngoài ồn ào bàn luận, chỉ riêng ở đây im lìm lặng lẽ. Hồng Tổ chậm rãi tiến vào:

- Nương nương, Thục Trinh Huyện chúa đang đợi bên ngoài!

Gia Hỷ đứng ngoài khách phòng, gió tuy rét, nhưng hiện tại, nàng biết, không đâu lạnh lẽo bằng tâm Tuyên Quý phi. Nàng cẩn thận theo chân Hồng Tổ, hành lễ quy củ. Tuyên Quý phi chỉ vào ghế gỗ, trầm mặc:

- Ngồi đi!

- Tạ nương nương!

Tuyên Quý phi nhìn chồng kinh thư Gia Hỷ đem đến, hốc mắt đỏ ửng lên:

- Người, về sau không cần phải chép nữa! Hoàng thượng cũng đã dừng tìm kiếm Lăng Thần rồi!

Gia Hỷ nghe lòng nức nhen, lắc đầu:

- Nương nương! Người đừng mất hi vọng, điện hạ đã hứa sẽ quay về, nhất định sẽ khải hoàn quay về!

Tuyên Quý phi xoay người vào trong, nỗi buồn tỏa ra đậm đặc, đến đáng đi cũng thế lương:

- Người quay về Phùng phủ được rồi! Hiện tại bản cung muốn một mình!

Gia Hỷ thì lễ, nhìn bóng Tuyên Quý phi khuất sau bình phong, thâm tâm dâng lên đắng chát. Hiện tại tân Thái tử vừa được lập, ai nấy đều phải bày tỏ thái độ vui mừng, thiên ân rộng lớn, ngoài kia đâu đâu cũng treo đèn lồng đỏ, chỉ duy nhất nơi này như tích tụ toàn bộ sầu muộn nhân gian, tịch mịch thảm thiết!

Gia Hỷ lên xe ngựa, quay về Phùng phủ. Tây Môn son son mờ ra, nàng vén rèm nhìn lại Cẩm Thành mật mù mây xám. Cho dù triều đại nàng xuyên qua không tồn tại trong lịch sử, thì toàn bộ nỗi đau bất hạnh của phận người sau bức tường son này đều chân thật. Xe ngựa ngày càng rời xa Hoàng cung, dần hòa lẫn vào đoàn người trên phố, hương bánh mứt năm mới ủa vào, chỉ còn hơn mười ngày nữa. Năm cũ sẽ qua.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132: Phong Khởi Vân Dững (Thượng)

Triệu Tử Đoạn cúi mặt không nhìn nữ nhân mỹ lệ khuất sau bình phong thêu mẫu đơn tinh tế, tí mỉ bầm báo lại:

- Nô tài theo dấu vết tìm kiếm được, khẳng định điện hạ cố ý lao xuống vách núi đá cách Đa Ban hơn hai ngày đường. Vương Hậu còn gì dặn dò?

Hoàn Nhan Hòa Cát thần thờ một hồi lại tỏ ý nghi ngờ:

- Làm sao người biết là Lăng Thần cố ý?

- Nô tài tìm thấy dây buộc tóc Phiêu Kỵ Tướng quân được buộc kỹ trên một nhánh cây giữa vực. Khả năng điện hạ bị Mạt Quân truy đuổi ráo riết đã phải liều mình. Như vậy vẫn còn hi vọng!

Hoàn Nhan Hòa Cát bước ra khỏi bình phong, tóc mây tết thành hai bím dày nặng thả chạm gót chân. Mỗi bước đi hàng trăm chuỗi vàng nhỏ dính trên y phục lạnh canh thánh thót. Nàng nhìn nam nhân đối diện, huyết y tựa lửa, dù rằng đang cấp báo, nét mặt vẫn tồn tại một loại nhân nhả không ăn nhập cục diện, khỏe mỗi hân hơi thở, màu môi cùng đầu chu sa giữa hai hàng mày đỏ đến mức như có thể phát ra ánh sáng.

Hoàn Nhan Hòa Cát lướt qua Triệu Tử Đoạn một vòng, đột ngột đưa chủy thủ chặn ngay yết hầu hắn:

- Người không phải hoạn quan?

Triệu Tử Đoạn mất huyền cau lại, thần người không động:

- Vương Hậu có ý gì?

Lưỡi chủy thủ không khoan nhượng lại cửa sâu thêm một chút vào da thịt, không khí thoáng lên tanh nồng máu tươi.

- Nói xem, bản Hậu nên tin người hay không tin người? Người còn là người Mạt Quốc!

Triệu Tử Đoàn không bất ngờ trước biểu tình của Hoàn Nhan Hòa Cát, nàng ta là Viêm Quốc Vương Hậu, hoàng ti cùng mẹ với Thành Vương, trong tình cảnh này, nàng ta xác thực lo sợ cho an nguy Thành Vương. Và lại, hẳn từ trước đến giờ đều không rời Thành Vương nửa bước, lần này, hẳn vô sự đứng đây, Thành Vương lại mất tích bí hiểm. Trên hết, đối thủ lại chính là Mạt Quốc.

- Vương Hậu đã vượt vạm, nếu chỉ để hỏi nô tài nấy câu vô nghĩa thì thật không đúng tính cách của người. Vương Hậu hiển nhiên cũng sẽ không giết một kẻ hữu dụng nhất trong thời khắc này như nô tài, người đang muốn khống chế?

Hoàn Nhan Hòa Cát hạ lưỡi dao xuống, mắt nàng thăm thẳm như giếng khơi, sâu không thấy đáy:

- Người đã nói vậy, bản Hậu cũng đánh lật bài ngựa. Bản Hậu có nắm vận ky binh thuận thực đánh trên bất kỳ địa hình nào, từ hoang mạc đến dốc núi do đích thân Quốc Vương huấn luyện! Người xem, làm sao để bản Hậu giao nó cho người?

Triệu Tử Đoàn sờ lên vết thương trên yết hầu, máu đỏ chảy vào làn da trắng tuyết càng thêm ghê người:

- Vương Hậu nói ra thì ắt hẳn đã có đối sách, chỉ cần cứu được điện hạ, nô tài cam tâm tình nguyện!

Hoàn Nhan Hòa Cát hạ tay, cùng với bên cạnh dâng lên hộp gỗ đơn giản, Triệu Tử Đoàn lẳng lặng đón lấy, bên trong chỉ duy nhất một viên đan đen tuyền tỏa ra mùi hương quái dị. Triệu Tử Đoàn nhìn biểu hiện Hoàn Nhan Hòa Cát, nhàn nhạt bỏ vào miệng, vị đắng đột ngột xộc thẳng vào mọi giác quan, từ cổ họng trào lên một cổ kinh tởm chỉ muốn nôn ra. Triệu Tử Đoàn vận tay vào thành ghế, trấn an bản thân.

Hoàn Nhan Hòa Cát nở nụ cười:

- Tốt!

Triệu Tử Đoàn hộp ngum trà trên bàn, dè nén nòn nao:

- Người đã yên tâm?

- Bản Hậu đã chuẩn bị quân phục Đại Quốc cho năm vạn kỵ binh này, người trong thời gian ngắn nhất phải tìm được Thành Vương. Bản Hậu cũng sẽ tìm cách liên lạc với Trương Đại Nguyên soái. Ở kinh thành, Hoàn Nhan Viên Thuyết đã nhận thành chi lập tức rồi! Lăng Thần có thể biết được nội tình gì đó!

Triệu Tử Đoàn nhận được binh phù thì lạnh lùng cáo từ. Hoàn Nhan Hòa Cát nhếch môi:

- Người không muốn biết bản Hậu đã cho người uống gì sao?

Triệu Tử Đoàn không quay người lại, hờ hững:

- Nếu nô tài đoán không nhầm, đến khi đại tể tần Thái tử được tổ chức mà nô tài vẫn chưa tìm ra điện hạ, thì độc này liền phát tán!

Hoàn Nhan Hòa Cát xoa mi tâm nhìn theo bóng áo huyền hoặc kia, trong lòng nặng bất an lớn dần. Người này, vốn thật sự không nên giữ lại, hẳn ta, dù chính hay tà, vô tình hay hữu ý cũng sẽ điên đảo chính trường Đại Quốc.

Triệu Tử Đoàn đưa Viêm quân trao cho Phùng Hậu nửa phần, tốt xấu gì cũng phải từ từ lấy lại thành trì, mới mình Tây Định Vương không thể, nhưng thêm mấy vạn binh cùng anh hùng thiếu niên như Phùng Hậu coi như thế trận có chút giảm co. Lĩnh Hồ Vương là kẻ đáng gờm. Nếu không, năm đó, Triệu Tử Đoàn hẳn đã chẳng lưu lại tận đến Mi Châu.

Nắm hai vạn binh còn lại phân thành nhiều nhóm nhỏ dọc theo dòng chảy con sông dưới chân vực mà truy tìm. Triệu Tử Đoàn từng trốn chui trốn nhui ở đây một thời gian rất dài, xung quanh vùng này là những lăng mộ nhỏ của nhiều bộ tộc khác nhau, họ đều đã thuần phục Mạt Quốc Vương. Nếu như Thành Vương không để lộ thân phận, may mắn có thể yên ổn sống.

Trời chiều.

Gió heo hút thổi, tuyết rơi dày. Hoàn Nhan Viên Hạo cảm giác xột ngựa nơi lồng ngực, khó khăn lắm mới thở mát được. Ý nghĩ đầu tiên hiện lên chính là hẳn biết mình còn sống, có hết sức lật người lại, liền phát hiện bản thân nằm ở bãi bồi một con sông lớn nhòem đá cuội. Đang giữa mùa đông, trên dòng sông cũng đã đóng một lớp băng mỏng. Hoàn Nhan Viên Hạo lật người thêm lần nữa, bên cạnh hẳn, Trác Tây Lan nằm yên đó, trên mặt băng, có chút máu đỏ nhiễm ra.

Hoàn Nhan Viên Hạo loay hoay đứng dậy, một bên cánh tay đau nhức không thể cử động được, khó khăn lắm mới diu được Trác Tây Lan lên bờ. Lúc này, có một đôi mắt từ trang phục lạ lẫm đọc theo bờ sông dừng cọc gỗ đâm cá đang ngủ đông dưới mặt băng. Hoàn Nhan Viên Hạo ôm cánh tay đi đến:

- Đại nương, ta cũng mệt mỏi lắm đường gặp nạn, hiện tại không biết đây là nơi nào?

Phụ nhân kia nhìn qua con trai, lại nói thứ tiếng gì không rõ, nhưng cuối cùng vẫn ra hiệu để Hoàn Nhan Viên Hạo đi theo. Băng qua cánh đồng khô cằn ngập tuyết là một ngôi làng nhỏ, chỉ hơn chục nóc nhà. Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn lá cỏ bay trong gió, lòng thất lại, đây là cờ hiệu của Mạt Quốc. Âm kếm dương sai thế nào, hẳn lại lưu lạc đến tận đây.

Hoàn Nhan Viên Hạo nhận ý phục mới từ tay phụ nhân kia, mà Trác Tây Lan cũng được băng bó ổn thỏa, cẩn thận bắt mạch, Hoàn Nhan Viên Hạo thở phào, Trác Tây Lan không có gì nguy hiểm, chỉ hơi sốt nhẹ, mà máu kia cũng chỉ từ một vết trầy sâu trên chân.

Hoàn Nhan Viên Hạo nhớ lại tình cảnh nhiều ngày trước, sau khi nhảy xuống vực, hẳn bám vào được một nhánh cây, cố ý để lại dấu vết, lại từ từ tìm cách di chuyển xuống. Có điều vách đá quá dốc, công lực chưa hồi phục lại thêm một Trác Tây Lan sợ độ cao đến phát hoảng. Quá nửa đêm, hẳn không trụ nổi, cả hai rơi xuống một lùm cây tán lá um tùm, xoay xở chưa xong lại tiếp tục rơi xuống lần nữa. Mãi đến khi tỉnh lại mới biết bản thân nằm trên mặt băng. Lạ lùng là, lúc hẳn trốn khỏi Đa Ban, tuyết chưa rơi, đến bây giờ, sông đã đóng băng mỏng. Thời gian không thể tính toán chính xác nữa, hiện tại có lẽ đã là cuối năm đi.

Hoàn Nhan Viên Hạo mượn một chiếc áo toi dẹt từ vỏ cây, bên tay bắt động đã được băng bó bằng thảo dược, nép lại kỹ càng. Hẳn cứ thế quay lại con sông tìm đường ra. Hoàn Nhan Viên Hạo lấy một viên đá cứng có đầu sắc nhọn, từ từ khắc chữ "Thần" lên cây rừng. Phong hiệu "Thần" quá lộ liễu, sợ rằng viện binh chưa đến kẻ địch đã tường. Hoàn Nhan Viên Hạo vòng quanh chân vực một ngày, lại quay về thôn nhỏ.

Phụ nhân kia bấy giờ đã nấu xong bữa tối, một nồi cháo cao đoan chừng là bắt được dưới sông băng. Trác Tây Lan cũng đã tỉnh, kỳ lạ thay, nàng ta không hề thương tổn xương cốt, coi như may mắn. Hoàn Nhan Viên Hạo sở sọang khắp người, cuối cùng cũng tìm được một viên trân châu. Vốn dĩ hẳn không thường đem theo ngân lượng, là Thần Vương, nếu phải chi, thì chỉ cần đóng ấn lên ngân phiếu có sẵn. Viên trân châu này gắn ở đuôi kiếm, ngày đó thoát khỏi đại lao Đa Ban, đến kiếm cũng không mang theo mà viên trân châu này có chút ý nghĩa, nên hẳn mới không nỡ bỏ lại.

- Đại nương, dù sao ăn không ở không nơi này ta thấy vô cùng bất tiện! Người nhận lấy!

Phụ nhân kia đưa bàn tay nhàn nhèo đỡ lấy viên trân châu, ngo ngắc nhìn hẳn mấy lần, Hoàn Nhan Viên Hạo tìm đủ cách ra hiệu, cuối cùng phụ nhân kia mới cất vào ngực áo. Trác Tây Lan nằm trong góc nhà, trên một ổ rom to, nơi này không có giường chiếu, ai ai cũng đều như vậy. Hoàn Nhan Viên Hạo đem cháo đến. Trác Tây Lan lắc lắc đầu:

- Ta không ăn được cả!

Hoàn Nhan Viên Hạo cẩn thận gấp từng miếng thịt cá trắng mịn ra, mỉm cười:

- Không có cả! Không còn cá nữa!

Trác Tây Lan nhìn điệu bộ nam nhân trước mặt, thật muốn trêu chọc thêm, nhưng thấy cánh tay hẳn còn chưa lành lặn, lại đau lòng:

- Được rồi, ta ăn ta ăn!

Buổi tối, Hoàn Nhan Viên Hạo tìm cách vận công, hòng khi ổn trọng nặng nề dần cuộn cuộn trong thân thể, Hoàn Nhan Viên Hạo nhẹ nhõm hẳn, cố lại được công lực, sẽ dễ dàng quay về. Trác Tây Lan cuộn mình trong ổ rom, bên ngoài gió rét kinh hoàng, trong nhà trống trơn, lửa vào từng cơn lạnh lẽo một.

Đột ngột, có tiếng đập cửa, Trác Tây Lan lâu đã lâu bầu từ mình ngủ tiếp. Hoàn Nhan Viên Hạo áp tai vào tường, nghe trong tuyết tiếng bước chân tiếng lại gần, mũi phập phồng hơi thở, cổ họng đắng ngắt cảm nhận sát khí vây quanh. Hoàn Nhan Viên Hạo một vòng kiểm tra trong nhà, mẫu từ kia không còn ở đó nữa. Hoàn Nhan Viên Hạo đánh thức Trác Tây Lan, khoác áo kín áo toí ướt, trong bóng đêm, lặng lẽ đốt cháy căn nhà đang ở.

Trác Tây Lan không hiểu được Hoàn Nhan Viên Hạo muốn làm gì. Nhưng từ khi cùng hẳn nhảy xuống vực sâu, nàng đã giao phó sinh mệnh mình cho hẳn. Căn nhà làm từ gỗ và bùn đất bất lửa nhanh chóng, cháy đỏ kinh hoàng. Hoàn Nhan Viên Hạo cùng Trác Tây Lan biến mất trong màn đêm.

Kỳ thực, người dân ở đây không biết ngôn ngữ Đại Quốc, không thể đọc được chữ "Thần" hẳn khắc ở bờ sông. Hoàn Nhan Viên Hạo bản thân suy nghĩ, nụ cười nhạt nhòa hiện lên gương mặt đã nhuộm màu phong trần. Lòng tham con người, hẳn lại quên mất lòng tham con người, viên trân châu ấy chính là mồi đường cho kẻ cướp, có lẽ, dân làng nghĩ hẳn còn nhiều thứ quý giá hơn nữa. Chỉ với một viên trân châu, hẳn đã khơi nên phần xấu xa của những người lương thiện ở ngôi làng bé nhỏ này.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Phong Khởi Vân Dững (Trung)

Triệu Tử Đoạn cùng binh lính dọc theo dòng sông đi bộ tìm kiếm dấu vết, đến chiều ngày thứ ba, mới thấy được chữ "Thần" khắc trên một thân cây rừng. Triệu Tử Đoạn nhẹ nhõm tám can, thúc giục thuộc hạ:

- Xung quanh nơi này các tộc người nhỏ cư trú, các người không cần quá kinh động, âm thầm xem thử điện hạ có trong làng không! Chia ra làm ba đường, một vào làng, một tiếp tục đi theo dòng sông, còn lại cùng ta vào rừng.

Triệu Tử Đoạn đi thêm được hơn trăm dặm, phát hiện một đồng lúa vẫn còn cháy than nóng, chứng tỏ người di chưa xa. Quân lính cũng hồ hởi hẳn, ai nấy đều tin chắc Thành Vương đang ở nơi này. Triệu Tử Đoạn cất giọng:

- Thành Vương điện hạ!

Núi rừng vang vọng lại thanh âm, truyền đi rất xa, len qua từng nhánh cây, làm lá khô cuối đồng rơi rụng tầng tầng. Hoàn Nhan Viên Hạo đang đi qua hẻm núi, cũng bị âm thanh gây chú ý. Trắc Tây Lan nắm nắm tay áo hần lay lay:

- Được cứu rồi, chúng ta được cứu rồi!

Hoàn Nhan Viên Hạo nghe lòng dâng lên hân hoan lạ, thậm chí xa như vậy, hần vẫn nhận ra đây là giọng của Triệu Tử Đoạn. Chỉ mấy khắc sau, cả hai gặp được nhau. Triệu Tử Đoạn không rõ vì sao nước mắt nam tử tự nhiên rơi xuống, nhanh chóng hóa thành băng đóng trên mặt đất.

- Thuộc hạ tham kiến Vương gia, là thuộc hạ đến trễ, khiến người gặp nguy hiểm!

Hoàn Nhan Viên Hạo lắc đầu ôm lấy hần:

- Bàn Vương nghĩ, sẽ không thể gặp lại người!

Trắc Tây Lan tò mò nhìn hai nam tử trùng trùng xúc động kia, thề thốt:

- Phạn ca, tìm gì cho điện hạ ăn đi, nhiều ngày nay, đến một bữa no cũng không có!

Triệu Tử Đoạn thoát đau lòng, gặp được Thành Vương, đầu óc hần lần không đủ sáng suốt để suy xét, ngay lập tức cười gương, lấy trên ngựa xuống thịt muối, mìn thẩu, lương khô đủ cả. Quá trưa, đoàn người theo đường mòn quay về Nam Châu. Hoàn Nhan Viên Hạo được đại phu quân ngũ chữa trị, Trắc Tây Lan cũng được bồi thuốc. Sau khi lên xe ngựa, không chống đỡ nổi mệt nhọc nhiều ngày qua, Hoàn Nhan Viên Hạo dần thiếp đi. Triệu Tử Đoạn cẩn thận đắp chăn lên người chủ nhân, lắng nghe hơi thở đều đặn ngủ say, mới để thuộc hạ báo cáo.

- Thiếu giám, tìm được viên trấn châu này, trong một ngôi làng phía bên kia sông. Còn có một căn nhà bị cháy, dân làng nói là do một kẻ lạ mặt làm, có thể là điện hạ!

Triệu Tử Đoạn ngắm viên trấn châu tỏa ánh sáng xanh nhạt dịu dịu, khẽch mỗi:

- Cừ người quay lại đó, bắt toàn bộ thiếu nữ, giết sạch nam nhân, người già trẻ con tạm tha vậy!

- Thiếu giám, vậy có quá độc ác? Họ cũng chưa làm hại được điện hạ...

Triệu Tử Đoạn cau mày tâm lại, đầu chu sa đỏ càng thêm đỏ, còn dợi phải hại được mới trừng trị sao:

- Ác độc? Ta còn nghĩ ta đã lương thiện quá mức. Đẳng nào cũng mang tiếng ác, thôi thì giết sạch vậy!

Không cần biết ai sai ai đúng, chỉ cần có tà tâm với điện hạ, chính là tìm đường chết, hần không thể để một ai bất kính với điện hạ mà sống sót. Xe ngựa đi hai ngày, Hoàn Nhan Viên Hạo cũng ngủ hai ngày liền, đến khi mở mắt đã thấy bản thân nằm trong binh doanh, trên giường nằm ấm chăn êm. Bên cạnh bàn, Triệu Tử Đoạn gục đầu ngủ, ngọn nến cháy phập phồng rọi soi rõ từng đường nét tinh diễm như tạc tượng.

Hoàn Nhan Viên Hạo khẽ thêm than vào lò, nào ngờ khiến Triệu Tử Đoạn tỉnh dậy:

- Chủ nhân!

- Ngủ tiếp đi! Có muốn dùng trà, bản Vương pha giúp người!

Triệu Tử Đoạn lắc đầu cười, gió thổi qua lều bạt từng tiếng rít dạt:

- Chúng ta sắp lấy lại được Đa Ban rồi! Năm trận liên tiếp Mạt Quốc đại bại, rút đến tận thành trì cuối cùng!

Hoàn Nhan Viên Hạo nâng trà nóng lên mắt, hơi ấm vô cùng dễ chịu:

- Tây Định Vương xuất chúng vậy sao?

- Là Hòa Cát Công chúa, đem năm vạn kỵ binh Viêm Quốc cho mặc giáp phục Đại Quốc, Phùng Hậu coi như anh hùng xuất thiếu niên, không tệ! Nhanh như vậy đã lấy được bốn thành!

Hoàn Nhan Viên Hạo tự đun nước tắm, thử độ ấm xong lại cẩn thận thả thảo dược vào. Triệu Tử Đoạn thật không muốn cắt đứt giây phút nhàn nhã hiếm hoi của chủ nhân, nhưng vì tình thế gấp rút, đành mở miệng:

- Điện hạ, trong kinh xảy ra rất nhiều chuyện, người có muốn biết?

Hoàn Nhan Viên Hạo ngắm người trong bồn gỗ, cũng đoán được tám phần:

- Hoàn Nhan Viên Thuyết trở thành Thái tử rồi sao?

Triệu Tử Đoạn mong lung suy nghĩ, lại sợ chủ nhân không tiếp nhận được, bèn nói tránh:

- Qua năm mới mới chính thức cử hành đại lễ!

Hoàn Nhan Viên Hạo khẽ cười, đôi trước, Hoàn Nhan Viên Thuyết được lập tức sớm hơn, hần vẫn nhớ rõ, trước khi hần ra pháp trường ba ngày, Hoàn Nhan Viên Thuyết cử hành đại lễ, lại cũng dùng chính danh nghĩa Thái tử mà hạ lệnh vạn tiễn xừ từ hần. Hôm nay Hoàn Nhan Viên Hạo này còn sống, chính là ông trời không muốn lập lại bị kịch lần nữa, chắc chắn kiếp này, Hoàn Nhan Viên Thuyết không thể chính thức bước chân vào Thái Hòa điện cử hành đại lễ.

- Còn gì nữa không?

Triệu Tử Đoạn sắp xếp lại dữ kiện trong đầu, tuân tự kể:

- Phùng Trắc phi hoài thai...

So với chuyện Thịnh Vương được lập tức, tin tức này lại khiến Hoàn Nhan Viên Hạo mười phần bất ngờ:

- Hoài thai? Bằng cách nào?

Triệu Tử Đoạn phát phát tay áo, cười không được khốc không xong:

- Điện hạ, người nghĩ nữ nhân có thể tự mình hoài thai sao? Chỉ là vì cái thai không rõ ràng này, mà cả Phùng Trắc phi lẫn Vương phi đều đã hương tiêu ngọc vẫn!

Hoàn Nhan Viên Hạo xoa xoa mi tâm:

- Hiện già lập kế đối phó bản Vương, Hiên Liên Tử Tâm chết hay sống đến giờ phút này không còn quan trọng. Bản Vương chỉ lo cho người.

Triệu Tử Đoạn cắt ngang:

- Không, thuộc hạ với nàng là vô tình một đêm phát sinh, làm sao có thể đặt nàng ta lên bàn cân với điện hạ? Người đừng khiến thuộc hạ tự mình áy náy!

Hoàn Nhan Viên Hạo đổi trung y, Triệu Tử Đoạn lấy khăn lụa theo thói quen lau tóc chủ nhân, tiếp tục:

- Với Phùng Trắc phi. Quý phi nương nương có lẽ vì quá giận tặc chúng trong bụng nàng ta, nên đã trả về Phùng phủ, gach tên gia phả, quy vào tội độc hại chính thể!

Hoàn Nhan Viên Hạo lắc đầu, phượng mâu dâng lên tính toán:

- Mẫu phi vội vàng quá rồi! Phùng Thượng thư vừa giúp bản Vương, nữ nhi cứ thế mà vong mạng trong Thành Vương phủ, lại còn bị tặc đối xử, nếu ngược lại Đại Hoàng ti bị người ta đối xử như thế, mẫu phi có chịu nổi? Đem giấy bút đến đây, bản Vương phải viết thư tạ lỗi, ít nhiều xoa dịu Phùng Thượng thư!

Ngồi đến mấy ngày bên cạnh Trắc Tây Lan, Hoàn Nhan Viên Hạo có chút khó hiểu:

- Thân phận người ở Mật Quốc thật khác thường, bản Vương không tiện hỏi, nên tùy người muốn nói hay không thôi! Phận!

Triệu Tử Đoạn gương mặt ánh lên nét hờn dỗi như nữ nhi, mắt huyền nheo lại:

- Trắc Tây Lan dám nói?

- Nàng ta dám kể xấu người sao?

Triệu Tử Đoạn lấy áo dày khoác lên người Thành Vương, tâm trạng nổi lên thống khổ cùng đau đớn, hồi ức ủa về đợt ngọt, khiến nội tâm hẳn bị gằng xé đến day dứt.

- Chuyện đã trải qua nhiều năm rồi. Mật Quốc Vương Hậu đã khuất tên tự là Từ Di, sinh mẫu Linh Hồ Vương, cách đây gần hai mươi năm, dân chúng sinh dịch lạ, người chết nhiều như ngã rạ, Mật Quốc Vương vì một giấc mơ đã coi Vương Hậu là bả thuốc chữa bệnh, nẫu cũng vạ loại được liệu phản phát trong dân. Kỳ lạ thay, được liệu ấy, lại đẩy lùi được nạn dịch!

Hoàn Nhan Viên Hạo cười nhạt, gằn giọng:

- Hầm hồ! Chuyện bất nhân như vậy sao có thể xảy ra?

Triệu Tử Đoạn nghe sống mũi cay nhè nhẹ:

- Cũng như Phùng Trắc phi, Vương Hậu hồng hạnh vượt tường, người thông gian kia lại là Thủ lĩnh một tộc người dũng mãnh, cũng là tướng lĩnh thần tín nhất, là huynh đệ kết nghĩa vào sinh ra tử cùng Mật Quốc vương.

Hoàn Nhan Viên Hạo thờ dãi:

- Nên Mật Quốc vương đã dùng cách đó để trả hận? Người chết không nguyên vẹn mãi mãi không thể siêu sinh, là Hậu lại không thể dễ dàng ban tử, còn phải gìn giữ thể diện Hoàng tộc!

Triệu Tử Đoạn tựa người sâu vào thành ghế, uể oải chán chường:

- Không những thế, Mật Quốc Vương còn cho quân lính tàn sát toàn bộ người vị tướng quân kia, già trẻ không tha! Duy nhất chỉ có một hải tử sống sót, khi đó nó chỉ vừa được bốn tuổi, gia đình, làng mạc sau một sáng mùa đông lạnh giá nhiều lần hôm nay đều cháy thành màu! Đưa trẻ đó đã lấy thanh nứa chẻ đôi, rạch bụng một phụ nhân đã chết vì bị cắt cổ, chui vào trong đó vừa để sưởi ấm, vừa để lẫn trốn đám quan binh!

Hoàn Nhan Viên Hạo nghe đáng ghét nơi lồng ngực, đến đây cũng dễ dàng đoán được đứa trẻ đó là ai, Hoàn Nhan Viên Hạo khẽ siết lấy tay Triệu Tử Đoạn:

- Đừng nói nữa, người còn có bản Vương!

Triệu Tử Đoạn lau đi khóe mắt, cười hờ hững:

- Thuộc hạ là đứa trẻ đáng nguyên rủa kia, là hậu quả của cuộc tình vụng trộm của Vương Hậu, là đứa trẻ đã hại cả Phận tộc tuyệt diệt. Chuyện này nhiều năm sau hầu như các bộ tộc gần đó ai ai cũng rõ. Sau này, Linh Hồ Vương đã mười lăm, mười sáu tuổi, vẫn không buông tha thuộc hạ, hẳn luôn cho rằng thuộc hạ là nguồn cơn cái chết Vương Hậu, hẳn chưa từng nghĩ, Vương Hậu cũng là mẫu thân thuộc hạ. Nơi nào thuộc hạ có mặt, hẳn liền đem quân thám sát. Mật Quốc coi thuộc hạ không khác gì ác quỷ, gieo rắc cái chết. Mười hai tuổi, thuộc hạ trốn chạy đến Mị Châu, rồi sau đó, gặp được điện hạ!

Hoàn Nhan Viên Hạo nghe gió đông thổi rú trên mái lều bạt, phượng mẫu hữu thần:

- Linh Hồ Vương đang ở Đa Ban?

- Dễ thủ khó công, lương thực đầy đủ, nạn dân đều đã trốn chạy, bên trong chỉ còn một ít tù lâu, quán ăn của người Mật Quốc, hưởng hồ, Mật Quốc đã tăng gấp đôi binh lực cho Linh Hồ Vương sau khi mất trắng bốn thành trong ba ngày, sợ rằng chúng ta không thể cướp lại trước khi Thịnh Vương cư hành đại lễ!

Hoàn Nhan Viên Hạo nửa miệng cười, kiêu ngạo lời nói:

- Không chuyện gì là không thể! Bản Vương không những cướp lại Đa Ban, còn giúp người trả luôn mối thù này!

Triệu Tử Đoạn nửa tin nửa ngờ, hồ nghi:

- Điện hạ!

Hoàn Nhan Viên Hạo ngồi vào bàn giấy, vẽ một sơ đồ đơn giản:

- Người không phải luôn tin bản Vương thần cơ diệu toán hay sao? Đầu tiên, phải sơ tán toàn bộ người dân ra khỏi khu vực chúng ta đóng quân!

Triệu Tử Đoạn nhìn những dòng chữ thành hình trên giấy, không giấu nổi nét cười.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 134: Phong Khởi Vân Dừng (Hạ)

Hai mươi tám tháng chạp, Nam cương trận ngập tuyết rồi, tuy rằng không quá lạnh như trong kinh, nhưng băng cũng đã đóng một lớp mỏng. Trước đó mấy ngày, toàn bộ dân chúng Đa Phiên đã theo kế sách của Thành Vương mà sơ tán. Tây Định Vương cũng theo ý Thành Vương hiện tại cũng bắt đầu rút quân, lên đường hồi kinh. Tuy vậy, vẫn chưa hề có động tĩnh viện binh triều đình, nửa phần đều phải dựa vào Viêm quân.

Triệu Tử Đoạn cùng binh sĩ đổ dầu lạc xung quanh đường phố, lại bôi thêm mỡ lợn khắp các ngôi nhà, công việc vốn không đơn giản, phải đảm bảo làm sao một lần liền đạt. Mất hết nửa ngày, khắp người đều như nhớp mùi dầu khó ngửi, Triệu Tử Đoạn mới hoàn thành được. Lúc này, một thuộc hạ chấp tay đi đến:

- Thiếu giám, trong đám nữ nhân bắt giữ ở bộ tộc kia, có một thiếu nữ Đại Quốc, bị kẻ tù nhỏ, biết chút ít tiếng nói chúng ta!

Triệu Tử Đoạn phui vạt áo, không để tâm nhiều:

- Bao nhiêu tuổi?

- Mười hai!

Triệu Tử Đoạn nhàn nhạt nụ cười:

- Đưa vào Vương phủ đi, cùng là đồng hương, điện hạ không nỡ để tiểu cô nương đó trở thành binh kỹ dẫu. Nhưng mười hai thì...chưa trưởng thành, viết nô tịch, làm cung nữ cũng tạm được!

Ngày hôm sau, Hoàn Nhan Viên Hạo chọn ra năm nghìn kỵ binh sức khỏe tốt nhất, lại phân phó kỹ lưỡng Phùng Hậu. Trời vừa hừng sáng, Hoàn Nhan Viên Hạo trực tiếp dùng số quân đó đánh thẳng vào cổng lớn thành Đa Ban.

Đa Ban là thành trì cuối cùng, giáp ranh biên giới Đại Quốc và Mật Quốc. Đa Ban nổi tiếng giao thương, hương liệu và tơ lụa nhập, là cửa ngõ đi đến nhiều nước. Vì vậy, có thể nói, chiếm được Đa Ban chính là chiếm được một mỏ vàng khổng lồ. Linh Hồ Vương có thể mất bốn thành, nhưng tiếng Đa Ban phải giữ bằng được.

Giữa trưa, một phó tướng nhanh chân vào cấp báo:

- Vương tử, Mật Quốc tiến đánh!

Linh Hồ Vương thư thái gác chân lên bàn, hừ lạnh:

- Đóng cửa thành, ném đá xuống, bắn tên theo, xem bọn chúng vào bằng cách nào!

Phó tướng kia gương mặt méo mó, ấp úng trả lời:

- Vương tử, người dẫn đầu là...là Thành Vương!

Linh Hồ Vương vội vớt ly rượu trên tay, mắt long lên:

- Thành Vương? Hắn còn sống?

Phó tướng kia không dám nói gì, Linh Hồ Vương gấp gấp khoắc giáp bảo, vội vã lên thành nhìn xuống. Đúng thật là, kè kìm giáp uy phong trên lưng bạch mã kia chính là Thành Vương. Linh Hồ Vương tức giận, máu đỏ về mắt đỏ thẫm

- Mạng hắn cũng thật lớn, rơi xuống vực sâu như vậy liền không chết, còn có thể lãnh lỵn ngồi kia!

Phó tướng bên cạnh thì thảo:

- Hôm qua mặt báo chúng ta cho hay, Tây Định Vương đã dẫn binh hồi kinh. Như vậy binh lực trong tay Thành Vương không nhiều, hẳn ta dám đến đây, gan cũng không nhỏ!

Linh Hồ Vương phát tay, cung thủ trên thành liền bắn tên xuống, có điều Thành Vương đã tính toán, kỵ binh đều cách ra khỏi tầm xa của tiễn, cho nên không hề hấn gì. Linh Hồ Vương bực dọc tự mình ra tay, nào ngờ mũi tên bị Hoàn Nhan Viên Hạo dễ dàng đoạt được, bẻ làm đôi. Phía dưới kỵ binh Đại Quốc hoan hô ầm ĩ, một số còn la hét rất ngạo mạn.

"Linh Hồ Quy, rửa rứt đầu!"

"Rửa rứt đầu!"

"Rửa Vương tử!"

Ngoài xa, kỵ binh Đại Quốc còn may cả một lá cờ lớn, trên vẽ hình Linh Hồ Vương đội mai rùa, lại viết mấy chữ đại ý móc mỉa cả Mạt Quốc đều là rùa. Linh Hồ Vương tức đến nổ đom đóm mắt:

- Hiếp người quá đáng! Chuẩn bị binh mã!

Phó tướng bên cạnh lau mồ hôi đã ướt đầm trên trán, lắp bắp:

- Vương tử, Quốc Vương đã dặn kỹ, chúng ta chỉ cần thủ vững Đa Ban này!

Linh Hồ Vương xóc cổ áo hấn ta lên, chỉ xuống dưới:

- Người xem, bọn chúng chỉ mấy ngàn binh mà dám nhục mạ Mạt Quốc như vậy! Người còn có thể yên ổn trong thành sao? Sĩ khí của quân ta chắc chắn liền giảm!

- Vương tử! Không được, ngăn cản không được, ra khỏi thành chính là mất thành!

Linh Hồ Vương không nói không rằng, lấy đại đao xoẹt một đường ngang cuống họng phó tướng, máu loang ra trên thành, nhỏ tong tong rồi đóng thành băng lạnh trên tuyết tanh nồng ghê người. Mạt quân thấy máu càng hiếu chiến, la hét ầm ĩ.

Trên thành có biến động, Hoàn Nhan Viên Hạo dặn dò kỵ binh lần cuối:

- Vừa đánh vừa lui, như kế hoạch đã định!

Linh Hồ Vương cùng binh mã xông ra, Hoàn Nhan Viên Hạo không chút lo lắng, hạ lệnh ứng chiến. Hai bên sau khi giằng co, Mạt quân liền thắng thế, đuổi theo kỵ binh Đại Quốc. Hoàn Nhan Viên Hạo ghim cương, trực diện giao chiến trên lưng ngựa cùng Linh Hồ Vương. Thật ra với cách này, Hoàn Nhan Viên Hạo không phải đối thủ hấn, Đại Quốc không có thảo nguyên, dùng ngựa không thể thông thạo được.

Cuối cùng, Linh Hồ Vương vì háo thắng, đã lọt vào thành Đa Phiên, bên trong vườn không nhà trống. Hoàn Nhan Viên Hạo nhàn nhạt cười, nhìn cổng thành đóng lại. Linh Hồ Vương hừ lạnh:

- Người thật sự muốn chết? Năm ngàn binh của người lấy gì để đối phó ta?

Hoàn Nhan Viên Hạo không trả lời, mắt phương óc lên kì dị ánh sáng. Mắt hút sau một nháy nhỏ. Lúc này, trên mái ngói một cao lâu nhiều tầng, có tiếng nói vang vọng, chất giọng Mạt Quốc đặc trưng:

- Thiên Phần! Cuối cùng cũng gặp lại người!

Linh Hồ Vương nheo mắt nhìn nam tử huyết y bay loạn trong gió rét, đỏ như máu, đỏ thê lương, đỏ huyền hoặc, đỏ đến mê người. Linh Hồ Vương trông thấy gương mặt diễm lệ kia, đau đớn cười, từng đường nét, cùng mẫu hậu hấn, không hề khác biệt, tất cả đều khiến hấn thống hận.

- Phạn!

Triệu Tử Đoạn nhìn ngọn đuốc đang bùng rực sáng trên tay, thả lỏng để nó rơi xuống mặt đất. Bàn thân rút trường kiếm ra:

- Hôm nay, là cơ hội duy nhất người có thể giết ta!

Linh Hồ Vương một cước踢 ngã làm diêm tẩu, vịn công lên nơi Triệu Tử Đoạn đứng, đại đao cũng nắm sẵn trên tay. Ngọn đuốc bầy giờ rơi xuống mặt băng, kết hợp cùng dầu lạc, bắt lửa rất nhanh, lửa cháy trên băng, linh lung tươi đẹp, ngựa thấy lửa lan, hoảng hốt lồng lên. Cùng lúc, toàn bộ Đa Phiên đều bốc cháy, lửa đỏ ngùn ngụt, ngàn vạn mũi tên từ đầu không rõ, liên tục bắn xuống Mạt quân.

Trên mái cao lâu, Linh Hồ Vương nhìn cục diện bất ngờ thay đổi, tâm run lên:

- Phạn! Người bày ra trò này?

- Là Thành Vương điện hạ!

Linh Hồ Vương vung đao, giữa lửa đỏ ngút trời, hai nam tử giao chiến. Hoàn Nhan Viên Hạo từ trên cổng thành nhìn qua, Đa Phiên, lần này, coi như bị hủy, chỉ duy nhất có cổng thành bằng đá xanh sẽ mãi mãi tồn tại cùng thiên thu. Phùng Hậu làm lem bụi khỏi tiền đến:

- Điện hạ, Mạt quân toàn bộ đã chết! Đa Ban thành không nhà trống, thuộc hạ đã đánh úp từ sau khi Linh Hồ Vương rời thành!

Hoàn Nhan Viên Hạo khẽ gật đầu, phương mâu không yên, hơi thở mang theo ưu phiền. Phùng Hậu hướng mắt nhìn theo:

- Có cần thuộc hạ giúp Triệu Thiếu giám?

Hoàn Nhan Viên Hạo bạc môi giữa lạnh lẽo mất đi huyết sắc:

- Ông trời tự có an bài! Họ là thân huynh đệ!

Huyết y trong gió phiêu bạt, Triệu Tử Đoạn đỡ đại đao của Linh Hồ Vương, miệng nhếch lên:

- Thật tâm người hận ta hay hận mẫu hậu?

Linh Hồ Vương nghe nhói đau đáy lòng, hốc mắt nóng rực:

- Ta hận gương mặt này! Người đã từng biết ta phải khổ sở để tồn tại trong Mạt cung thế nào? Phụ hoàng chưa từng coi ta là con người, chưa từng đối xử với ta như con người!

Hồi ức như con dao nhọn, rạch qua trí óc Linh Hồ Vương, từ khi mẫu hậu hồng hạnh xuất tường, hấn đã không còn được coi là một chân chính Vương tử nữa. Nếu như hấn không phải là Hoàng tử duy nhất, thì có lẽ, hiện tại hấn không còn đứng đây, mà đã xuống cửu tuyền gặp lại mẫu hậu rồi.

Linh Hồ Vương nghe nhói đau trên ngực, liền phát hiện mũi kiếm của Triệu Tử Đoạn đang đâm sâu vào, hấn lạnh lùng gạt ngang trường kiếm bằng đại đao to lớn, đao xoẹt qua cánh tay Triệu Tử Đoạn để lại một vết chém dài.

Triệu Tử Đoạn nửa miệng cười, lúc này cả hai đều đã thương tích đầy mình, mà lửa cũng sắp bén tới mái cao lâu.

- Ta không nghĩ, chiêu thức của người và ta có thể giống nhau như vậy? Thiên Phần!

Linh Hồ Vương lắc đầu:

- Có chối bỏ thế nào, cũng không thay đổi được dòng máu! Hôm nay, tại đây, hoặc là ta chết, hoặc là người chết!

Hoàn Nhan Viên Hạo siết tay, giữa khói lửa ngút trời, bóng áo đỏ kia như chiếm hết tâm tư hấn. Nhưng Triệu Tử Đoạn lại muốn chính bản thân giải quyết án oán này, hấn không tiện nhúng tay vào. Hoàn Nhan Viên Hạo quay về hướng khác:

- Bất kể sống chết, bất buộc đưa được Triệu Tử Đoạn ra khỏi đó. Nếu Triệu Tử Đoạn thất bại, thì Linh Hồ Vương cũng phải chết!

Triệu Tử Đoạn dùng hết lực đưa trường kiếm nhắm thẳng yết hầu Linh Hồ Vương, sức lực con người có hạn, sau thời gian dài giao chiến, cả hai đều đã rã rời mỏi mệt. Linh Hồ Vương đại đao đỡ lấy mũi kiếm, nào ngờ, Triệu Tử Đoạn thêm một chùy thủ, găm sâu vào tim Linh Hồ Vương, máu từ miệng hắn ta ộc ra. Linh Hồ Vương sờ tay lên ngực, nhìn máu tươi giữa tuyết trắng ròn rợn:

- Phạn! Không ngờ...ngươi...

Triệu Tử Đoạn gần giọng nói, rút nhanh chùy thủ, máu tươi bắn thành tia, tanh nồng trong gió:

- Ta chưa bao giờ là chính nhân quân tử, đừng dè cao ta!

Triệu Tử Đoạn rã rời thân thể, cũng không đứng vững, ngã người nằm xuống cạnh Linh Hồ Vương. Linh Hồ Vương nhìn tuyết trời cuối năm âm u xám đục. Nước mắt nhẹ hẫng rơi xuống. giây phút này, trong hân thành bình đến lạ, như chưa từng có oán thù, cứu hận. Hắn nắm lấy tay Triệu Tử Đoạn, dùng chút sức tàn:

- Đệ...sống tốt...đời này chúng ta không thể là huynh đệ tốt...nếu có kiếp sau...chắc chắn sẽ khác...sẽ không ai...thân sinh hoàng tộc! Gọi ta...là...đại ca...

Triệu Tử Đoạn không rõ tâm trạng mình chuyển biến thế nào, chỉ thấy thống khổ cùng đau đớn, vết thương trên da gặp tuyết lạnh nhừ nhối đến tận cùng, nhưng đáy lòng hắn lại xót xa bội phần. Đã trả thù, đã giết người, sao trong tâm không hề thỏa mãn, chỉ thấy chán chường, chỉ thấy hối tiếc, chỉ thấy mệt mỏi. Triệu Tử Đoạn hét lên giữa đất trời:

- Đại ca! Được...đệ gọi huynh một tiếng đại ca! Không được chết! Không được chết!

Triệu Tử Đoạn ôm lấy Linh Hồ Vương, giữa mệnh mỏng lửa lớn, đột ngột hắn thấy trống rỗng, người duy nhất cùng huyết thống với hắn, đã bị chính tay hắn giết chết. Linh Hồ Vương hơi thở yếu dần, thì thào:

- Đừng để thi thể ta lại! Quay về Mạt cung...ta sẽ lại phải chịu đựng...cô độc!

Linh Hồ Vương chết, Triệu Tử Đoạn đem thi thể hắn thiêu thành tro, luôn mang theo người. Mất một thời gian dài sau, trên gương mặt mỹ lệ tuyệt đẹp ấy, không thể có được nụ cười chân thật.

Đánh đuổi được Mạt Quốc, Hoàn Nhan Viên Hạo hạ lệnh hồi kinh.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Si Nhân Thuyết Mộng

Gia Hỷ đứng chân trước khu khách điểm tối tăm, từng căn phòng một san sát nhau chung một mảnh sân. Bởi vì đã sắp sang năm mới, ngoài hiên treo đầy ới tời khô, lạp xưởng, thịt xông khói.

Gia Hỷ nghỉ hoặc quay lại trò chuyện cùng Đàm Ngọc:

- Có chắc Sở Hồng Vi hẹn ta ở đây?

Đàm Ngọc gật đầu lia lịa, tiện tay đẩy cửa ngõ bằng gỗ có chút mục nát:

- Chắc chắn, không thể sai được, cả kinh thành này chỉ duy nhất khu này là cho người nghèo thuê ở!

Gia Hỷ vén váy đi vào, tuyết rơi ngập tràn trên lối đi, cũng không ai quét dọn, so với cảnh vật có phần nhếch nhác sơ sài, áo xống nàng lại vô cùng nổi bật, trần quý khôn tả. Đàm Ngọc gõ cửa một căn phòng trống, đợi thêm một lúc lâu, mới có tiếng lịch cách hé mở.

Sở Hồng Vi y phục như phụ nhân ở quê, vội vàng kéo tay Gia Hỷ vào. Trong phòng thiếu hơi ấm, chỉ duy nhất một chậu than đặt gần đũa tré đang ngủ.

Gia Hỷ sờ tay, tuy đũa tré có hơi gây, nhưng xem ra cũng không bị ốm, nàng lo lắng ánh mắt:

- Sao lại đến nông nỗi này? Thịnh Vương đối với cô nương không tốt?

Sở Hồng Vi kéo Gia Hỷ ngồi lên chiếc giường duy nhất, thì thào:

- Không! Điện hạ vốn đã sắp xếp trang viên hạ nhân cho mẫu tử ta! Chỉ là, làm sao một Thế tử đang yên đang lành có thể nói chết liền chết! Tuy rằng đám tang được tổ chức, nhưng Vạn Quý phi không tin, đã âm thầm điều tra!

Gia Hỷ nắm lấy tay Sở Hồng Vi, trong lòng khó kìm cảm xúc:

- Cho nên, Vạn Quý phi cử người sát hại cô nương cùng Thế tử?

Sở Hồng Vi gật đầu, hơn mười ngày nay, nàng cùng hai tử chỉ hơn một tuổi này ngày ngày trốn chui trốn lủi, chỗ ở thay đổi liên tục, nhưng luôn bị người của Vạn Quý phi tìm đến được.

- Cô nương đã gặp Thịnh Vương điện hạ chưa?

Sở Hồng Vi mông lung nước mắt:

- Ta không thể nào liên lạc được! Huống hồ, bây giờ quan trọng nhất là đảm bảo tính mạng, cứ tiếp tục trốn tránh thế này, không phải là cách hay!

Gia Hỷ cau mày, mắt hạnh trong suốt nhiễm dần u tối:

- Cô nương có tin ta?

- Ta tất nhiên tin tưởng Huyện chúa thì mới tìm gặp người!

Gia Hỷ siết lấy tay Sở Hồng Vi:

- Ta có cách để đưa bé này yên ổn quay về Bạch gia mà sống! Người Vạn Quý phi muốn giết chính là đứa bé, không có nó bên cạnh, cô nương cũng dễ dàng ứng phó hơn! Hoặc tạm thời, ta giấu cô nương trong Phụng phủ, cô nương thấy thế nào?

Sở Hồng Vi cân nhắc, hồi lâu mới gật đầu:

- Vương gia cho ta rất nhiều ngân phiếu, chỉ là hiện tại ta không dám tiêu, không dám đổi, sợ sẽ bị phát hiện!

Gia Hỷ ngắm gương mặt xương gầy đó diện, so với một năm trước nàng gặp, Sở Hồng Vi không còn nét thướt tha rực rỡ của một Trắc phi thịnh sùng nữa. Gia Hỷ đưa nàng ta cùng hai tử lên kiệu, lặc cộc quay về.

- Điện hạ đặt tên đứa nhỏ là gì?

Sở Hồng Vi lên lau nước mắt, cười đau lòng:

- Gọi là gì cũng đâu còn quan trọng! Điện hạ giờ đã là Thái tử rồi! Đứa trẻ này cũng đã làm hết phận sự của nó!

Ba mươi tháng chạp, tuyết mù mịt hơn ngày thường rất nhiều. Gia Hỷ y phục màu hồng sẫm, khoác áo gấm chần lông thú cùng hồng, môi tô đậm, nhìn thật khác biệt thường ngày. Nàng cài trâm ngọc lên tóc, má môi vì lạnh mà ửng đỏ. Đàm Ngọc vừa hầu hạ, vừa sụt sùi xoa:

- Tiểu thư hợp với màu tươi sáng thế này, hằng ngày lại cứ quanh quẩn mấy loại xiêm y nhạt nhòa! Hoài phi nhan sắc!

Gia Hỷ không đáp, chỉ cười, mắt hạnh có chút rung động đặc biệt. Bối Lan đeo túi thơm vào thắt lưng nàng, hương nhiều loại hoa cùng hòa quyện, tạo ra cảm giác tân niên vui vẻ.

- Tiểu thư, chỉ là đi gặp Bạch đại nhân, như thế này, xem ra còn hơn cả lần đầu người vào cung!

Đàm Ngọc bĩu môi:

- Đây gọi là mỹ nhân kế...ha...ha...ha! Một người đẹp, tất nhiên sẽ khiến nam nhân chịu khó lắng nghe hơn. Huống hồ, Bạch Thị lang này đã cập quan từ lâu mà còn chưa có thể từ đấy!

Gia Hỷ đeo thêm hoa tai, mặc kệ Đạm Ngọc nhanh mồm nhanh miệng, quyết định để nàng ta ở lại phủ, liền phản phó:

- Bối Lan, theo ta!

Ngày cuối năm, thường thường quán ăn đều đã đóng cửa, nhưng có một nơi vẫn tấp nập khách nhân, đó chính là Bào Hoa lâu, cao lâu của Hòa Vương. Trên tầng ba, ở nhả gian rộng nhất, ấm áp nhất, Hộ Biên Vương đang ôm mỹ nữ trong tay, rượu cũng đã cạn sạch nhiều vô, huơ tay múa chân cùng Bạch Thực Thần.

- Người không biết, Nhị Hoàng huynh làm Thái tử đã lập tức thay đổi, một bước cũng không rời khỏi Ngự Thư phòng, suốt ngày phê phê duyệt duyệt! Bần Vương đáng mỹ nữ, lại còn bị huynh ấy đuổi về? Thế là thế nào?

Bạch Thực Thần mới nhấp hờ chén rượu:

- Điện hạ làm việc tự có lý do của mình!

Kỳ thực trong tâm Bạch Thực Thần đang mắng chửi Hộ Biên Vương ngu dốt, Thái tử còn chưa ấm ghế, liền ăn chơi quên công vụ, triều thần sẽ phản ứng đến mức nào. Huống hồ bây giờ, Thành Vương xác định đã chết, Hoàng thượng muốn đợi qua năm mới, chính thức cử hành đại lễ mới tổ chức tang chế.

Hộ Biên Vương lại lấy thêm rượu:

- Người cũng giống Nhị Hoàng huynh, đều là khúc gỗ, nhìn nữ nhân mà không hứng thú...tốt nhất nên đi làm hoạn quan!

Bạch Thực Thần đã hai mươi lăm tuổi, cũng không phải chưa biết đến nữ nhi, nhưng bản thân luôn coi thường phụ nhân, nên không muốn kết hôn, không muốn có thê tử. Còn Hộ Biên Vương vốn là con trai út của Vĩnh Nguyên Đế, chỉ vừa mười lăm, mười sáu, nói chuyện quá mức phóng lố tự cao. Nếu không vì hấn quấy phá Ngự Thư phòng khiến Thái tử chán ghét, Bạch Thực Thần cũng chẳng phải nhận lệnh chủ nhân mà ngồi đây bồi lặt.

Tiểu nhị đem theo thức ăn tiến vào:

- Hai vị khách nhân, ngoài kia có một tiểu thư muốn gặp!

Bạch Thực Thần thoáng chút ngạc nhiên rồi lại gật đầu. Hộ Biên Vương cười khàng khặc:

- Cứ tưởng người là hòa thượng, nào ngờ bây giờ cũng có nợ đào hoa tìm đến!

Cửa chính hé mở, giữa đông lạnh một bóng hồng y, quạt gỗ dần hương che nửa khuôn miệng cười. Trong phòng liền ngiao ngạt hương thơm mùa xuân, mắt hạnh trong suốt có chút lấp lánh sao đêm. Bạch Thực Thần thẩn ngắc nhiên:

- Thực Trinh Huyền chúa! Hạ quan tham kiến Thực Trinh Huyền chúa!

Gia Hỷ khụy chân thi lễ, giọng nói vừa dịu dàng lại ngọt như đường mật càng khiến tâm trí Bạch Thực Thần xao động:

- Gặp qua điện hạ, gặp qua Bạch đại nhân!

Cửu Hoàng từ nhếch môi, uống cạn ly rượu trong tay:

- Ngỡ ai xa lạ, hóa ra là Thực Trinh Huyền chúa, bần Vương còn đang nghĩ người ở phủ khóc tang cho Ngũ Hoàng huynh, sao lại chạy đến đây cầu dẫn người khác!

Bạch Thực Thần nghe chối tai, nhưng không tiện nhắc nhở, chỉ cau mày:

- Điện hạ, người uống nhiều rồi!

Hộ Biên Vương càng khó chịu:

- Ta uống nhiều? Rõ ràng là Phùng thị có ý rõ cao, hết Thịnh Vương cho đến Thành Vương đều tìm mọi cách tiếp cận! Người còn không biết, Nhị Hoàng huynh đã đề tấu xin phụ hoàng để ả ta làm Thái tử phi!

Trái tim Gia Hỷ siết lại, hơi thở không thông được, gương mặt như đóng băng không hiện ra biểu tình nào. Hộ Biên Vương cau có quay ra khỏi nhả gian, tiểu nhị cũng nhanh chóng dọn dẹp dốt lò hương lên.

Bạch Thực Thần đưa tay mời nàng ngồi xuống, lại chậm rãi:

- Huyền chúa gặp hạ quan, là có việc gì?

Gia Hỷ bình tĩnh khỏi dòng suy nghĩ, lúc này mới gọi Bối Lan đến. Bối Lan giờ áo choàng dây nặng ra, tiểu hài tử đang say ngủ trong ấm áp cảm thấy nhiệt độ thay đổi liền ề a meo máo. Bạch Thực Thần sợ hãi:

- Thế tử? Sao...sao lại...

Gia Hỷ nhàn nhạt:

- Là cốt nhục của muội muội Bạch đại nhân, người không muốn ôm thử?

Đứa bé trong lòng Bạch Thực Thần ngo ngoáy, bàn tay nhỏ xù hươ hươ nắm lấy hà bao hần. Gia Hỷ lặng lẽ kể lại từng chút một chuyện đã xảy ra cùng Bạch Cẩm Chúc. Từ chuyện nàng ta bị bức nhục bởi thuộc hạ của Thịnh Vương, đến chuyện mang thai Lữ Định Ân, vì sao Lữ Định Ân chết. Còn cả Bạch Cẩm Chúc bị hạ độc mỗi ngày như thế nào.

Bạch Thực Thần tựa hồ không tiếp nhận nổi, chỉ thấy thân thể hần run lên, hồi lâu mới khẽ cười:

- Một Thị lang như ta có thể hạ bệ được Thái tử đương triều sao? Có khác gì người điên nói mộng! Huống hồ, chi duy nhất một đứa bé...

Gia Hỷ chậm rãi thuyết phục:

- Ta còn Sở Hồng Vĩ, Trắc phi Thịnh Vương phủ! Huống hồ...nếu đại nhân thật sự muốn làm, chắc chắn người sẽ điều tra ra, người vốn là Thị lang Hình Bộ, nổi tiếng về phá án!

Bạch Thực Thần lưu lyến trá đưa bé cho Bối Lan, tháo cả ngọc bội bản thân đeo cho tiểu hài tử. Gia Hỷ cảm thấy những gì cần nói đã nói hết. Liền muốn đứng dậy ra về. Lại nghe Bạch Thực Thần tiếp tục:

- Hạ quan ngày trước nhìn qua dung mạo Huyền chúa, cũng tự hỏi vì sao hai vị điện hạ xuất chúng lại bị người mà điên đảo! Giờ thì hạ quan nhận ra rồi, một người không biết sống chết, bất chấp hậu quả để lo chuyện bao đồng như Huyền chúa thật khiến người khác mờ to mắt!

Gia Hỷ che miệng cười, bỏ qua hăm ý giễu cợt:

- Bạch đại nhân quá lời, trên đời, ta sợ nhất là cái chết, bản thân ta làm gì cũng chỉ mưu cầu được sống! Tất nhiên vì thế, ta cũng hiểu nữ nhân vô lực vô quyền như ta, đều muốn cầu sống mà không được! Tựa như Bạch Cẩm Chúc, trước khi buông xuôi, nàng ta, chắc chắn, đã từng mong mỏi có ai đó cứu vớt được mình ra khỏi vũng bùn đó! Bây giờ, ta đối với tiểu hài tử này cùng Sở Hồng Vĩ chính là như vậy, giúp họ cũng như ta, đều được sống!

Bạch Thực Thần nhìn hồng y nữ tử thông thả bước xuống cầu thang gỗ, trong lòng ề ảm đau đớn. Nàng ta không gọi là đơn thuần, cũng không thể gọi là mưu lược, chỉ có chút cơ trí, lại muốn đứng vững chân giữa cuộc đoạt địch. Hần làm sao không thể nhận ra biến chuyển của muội muội mình, chỉ là hần đang ần nhẫn, đang đợi thời cơ. Bạch Thực Thần hần, một đời đã không muốn theo ai, có vạn kim cầu cũng không, huống hồ gì chi với quyền lực như Thịnh Vương mà ép uống hần.

Thị thể của Bạch Cẩm chúc, hần đã nghiệm thi từ lâu, muội muội hần, đúng là trúng độc kinh niên mà chết. Ngày hôm nay, nếu Phùng Gia Hỷ không bỗng đưa bé đến, có lẽ hần sẽ vì an nguy Bạch gia mà chờ đợi thời cơ. Nhưng nàng đã nói đúng, đứa bé này, cũng như muội muội hần, chính là muốn được tiếp tục sống.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136: Tinh Phong Huyết Vũ (Trung) 1

Hoàn Nhan Viễn Thuyết đi đi lại lại, đêm nay là mừng tám tháng giêng, mười vạn đại quân từ trước đến giờ hần chiêu mộ sẽ giúp hần bước lên vị trí cửu ngũ chí tôn, nuôi quân ba năm dùng quân một giờ. Đồng cung không có ánh nến, cả Cẩm thành cũng chìm trong bóng đen mờ mịt, đèn lồng đỏ mờ hồ trong tuyết trắng.

Bạch Thực Thần nhắm hờ mắt, Đồng Tướng quân cũng siết chặt trường kiếm trên tay:

- Điện hạ, kỳ lạ là, hôm nay Hoắc Tướng quân không có trong cung!

Hoàn Nhan Viên Thuyết khàn khàn giọng nói:

- Thường ngày hẳn cũng hay đi công vụ, một tháng chỉ trên dưới mười lần đích thân vào chỉ huy Cẩm vệ quân, đừng có thần hồn át thần tính như thế!

Bạch Thực Thần hộp trà ngọt, không có chút biểu hiện khác thường gì:

- Châu Thế tử cùng Hộ Biển Vương đều đã bao vây các cổng thành, chỉ cần từ Càn Thanh cung Hoàng hậu phát tín hiệu, liền nhanh chóng tấn công, thần không biết, quý không hay! Ngày mai, giăng sơn này đã là của người!

Hoàn Nhan Viên Thuyết ngồi xuống ghế chủ vị, đầu có chút đau nhức:

- Bàn Vương lo lắng quá độ rồi! Đêm nay, Hiền thị hầu hạ bên đó, chắc chắn không thất bại...

Hoàn Nhan Viên Thuyết chưa nói hết câu, đột ngột có tiếng pháo hoa bắn lên nền trời rực rỡ. Bạch Thực Thần nhoen miệng cười, Đồng Tướng quân cũng gấp rút đứng dậy. Hoàn Nhan Viên Thuyết mắt phượng lại ánh lên kiêu ngạo vốn có:

- Từ từ mới mở cổng thành, đi theo bàn Vương đến tận cung phụ hoàng!

Càn Thanh cung sáng rực ánh đèn, Hoàn Nhan Viên Thuyết vui vâng đi vào, chỉ là, nơi này không có một bóng người. Lô Hà giả trang thành Hoàng hậu, gục đầu trên bàn, máu vương từ miệng nàng ấy chảy tràn xuống mặt đất, toàn thân nàng xanh tái, bệch bạc, nổi bật phượng y đỏ thắm đến ghê người. Chén rượu trên tay nàng lăn lóc dưới nền đá, minh chứng cho việc trúng độc.

Hoàn Nhan Viên Thuyết siết tay lại, hơi thở lạnh như gió thổi từ vực sâu vạn dặm:

- Không xong rồi!

Đồng Tướng quân hoảng loạn, giọng nói cũng lạc đi:

- Hoàng thượng đã phát hiện ra! Chúng ta đã bị phát hiện!

Hoàn Nhan Viên Thuyết trường bào Thái tử cao lãnh, phượng mâu đen tối dần:

- Đã đến nước này...hạ lệnh tấn công! Ai lấy được đầu Vĩnh Nguyên Đế, thưởng vạn lượng kim ngân!

Bạch Thực Thần nhắm mắt, đây chính là thiên gia, đây thực sự là thiên gia, thần sinh hoàng tộc, độc ác vô lương, bắt thần tính bắt phụ tử bắt thù tặc. Đồng Tướng quân đứng trên đài cao, dồn dập đánh trống. Tiếng trống nào động Cẩm thành, nào động Thẩm Đô. Mười vạn đại quân từ bên ngoài xông vào kinh thành, giết chết toàn bộ binh lính triều đình, lại bao vây Hoàng cung. Mà Châu Thế tử cùng Hộ Biển Vương cũng đưa binh hùng sức từng cung điện một, một góc Cẩm thành đã thê lương lửa đỏ. Thẩm Đô sau gần nửa thế kỷ lần nữa chìm vào biển đen.

Bên ngoài đường phố, phản binh ngang nhiên đi lại, những gia tộc nào từng phản đối Thái tử Hoàn Nhan Viên Thuyết liền bị toàn gia giết sạch, trong đêm máu chảy lửa cháy băng hoàng đất trời.

Phùng phù.

Gia Hỷ chạy vội đến đại sảnh, băng qua hoa viên, nàng vẫn có thể nghe được tiếng sấm thần công ầm ầm nổ, có mảnh lửa theo gió rơi rớt dưới chân, Gia Hỷ càng thêm vội vã:

- Phụ thân!

Trong nhà đầy đủ người, ai nấy đều đã chuẩn bị đầy đủ hành lý. Từ phu nhân bối rối khóc lóc, Gia Hỷ siết tay lại, đây đúng thật là chiến tranh.

- Mọi người tỉnh đi đâu?

Đại lão gia trong giọng nói có chút khản trương:

- Trong đêm, bất luận thế nào cũng phải ra được khỏi kinh thành. Lão Tử thường ngày phụng sự Thái tử, có thể bài, có thể đi được, bây giờ, trong nhà hãy theo lão Tử tạm thời đi về thôn trang sinh sống! Đừng vì ta mà liên lụy!

Gia Hỷ mơ mơ hồ hồ, lại nhìn qua Ngũ gia:

- Đây là sao?

- Hoàng thượng bạo bệnh, Thái tử lâm phản, hiện tại những ai không phải vây cánh Thái tử đều bị triệt hạ!

Gia Hỷ thảng thốt, hẳn, đã thực sự hạ thủ:

- Mọi người còn không nhanh!

Đại lão gia gắt gỏng:

- Là đời con, cùng Tử thúc, Ngũ thúc rời kinh, mau lên! Ta đã hứa với Thành Vương điện hạ sẽ đợi người ở đây, sống chết gì cũng không nuốt lời!

Từ khi cung cấp số đầu lạc mở lộn cho trận yên hòa biên thủy ấy, ông đã tin tưởng Thành Vương quân lâm thiên hạ, khai hoàn đoạt vị. Chỉ là hiện tại, tuy có chút thay đổi, có chính biến, nhưng thâm tâm ông chưa từng có ý nghĩ rằng Thành Vương sẽ thất bại.

Gia Hỷ che miệng, phụ thân nàng đã nói vậy, có nghĩa là Thành Vương sẽ hồi kinh, cũng có nghĩa là...

Gia Hỷ dập đầu dưới chân Đại lão gia, như nói lời cuối cùng:

- Phụ thân, đừng lo cho nữ nhi, toàn gia cứ đi, nữ nhi còn có việc phải làm!

Gia Hỷ chạy vội ra cổng, hai ti nữ nàng gấp rút đi theo, không một ai đuổi kịp, tiếng sấm thần công nổ ngày càng gần, ngày càng chói chói. Gia Hỷ lên xe ngựa, bây giờ không có phu xe, ngựa hí vang dội. Dạm Ngọc thờ hồng hộc:

- Tiểu thư muốn vào cung?

Gia Hỷ gật đầu, nắm lấy tay Bối Lan:

- Em ở lại, lo cho Sở cô nương cùng tiểu hài tử!

Bối Lan khóc lớn, lắc đầu quầy quậy:

- Tiểu thư, đừng đi, bây giờ ra đường sẽ chết mất...Tiểu thư...

Gia Hỷ gạt gạt tay áo Dạm Ngọc, ngựa hí lên rồi phi nước đại vào Cẩm Thành. Nàng nhìn lại Bối Lan lau nước mắt, là nàng không muốn Bối Lan gặp nguy hiểm, chính bản thân nàng, đối với hai ti nữ cũng liền khác biệt tình cảm mà đối xử, làm sao trách được bất cứ ai.

Gia Hỷ nhìn trong loạn đao, tìm đường đi vào, Hoàng cung này đã nhiều lần nàng đi, liền biết đường nào nhanh nhất, ngắn nhất. Đột ngột, một lưỡi kiếm bén ngọt kể vào lưng, Gia Hỷ chảy mồ hôi ròng ròng, lại nghe âm thanh quen thuộc:

- Thực Trinh Huyện chúa!

Gia Hỷ bàng hoàng xoay người lại:

- Bạch Thực Thần!

Tên lính đang uy hiếp nàng cũng thu lại kiếm, Bạch Thực Thần cau mày:

- Huyện chúa sao giờ này lại chạy vào đây? Muốn tự sát mà không đủ can đảm?

Gia Hỷ thở phào, dung hoa thất sắc liền tươi nét cười:

- Đưa ta đi gặp điện hạ!

- Huyện chúa muốn tận mắt nhìn điện hạ chết?

Gia Hỷ siết chặt tay, gương mặt càng thêm bệch bạc:

- Đại nhân nói gì? Ta chính là không muốn Thịnh Vương mất mạng!

Bạch Thục Thần không rõ hi nộ, cả cười:

- Huyền chúa, nàng nghĩ gì trong đầu khi nói cho ta biết muội muội ta bị bức nhục đến chết thế nào, rồi bây giờ lại muốn hấn được sống?

- Ta là muốn người biết trên đời vẫn còn cốt nhục của Bạch Cẩm Chúc để người bảo vệ, cũng là muốn người khuyên nhủ điện hạ đừng làm ra chuyện thương thiên hại lý!

Bạch Thục Thần nắm lấy tay Gia Hỷ, lời nàng ra công cung:

- Nàng nghĩ ai có thể khuyên được hấn, hấn vừa mới hạ lệnh kẻ nào giết được Hoàng thượng liền thưởng vạn lượng kim ngân! Hấn ta không phải là người, đừng nói Bạch Thục Thần ta, đến Phật Tổ cũng không khiến hấn hoàn lương được!

Gia Hỷ cắn môi, vung tay lao vào trong:

- Ta sẽ làm được!

Gia Hỷ xoay người về Thái Hòa điện, chắc chắn Hoàn Nhan Viên Thuyết đang ở Thái Hòa điện. Một kẻ yêu hoàng quyền tựa mạng sống như hấn, sẽ ở nơi có ngai vàng này. Đạm Ngọc chưa bao giờ thấy tiểu thư chạy nhanh như vậy. Gia Hỷ băng qua thi thể, băng qua gió tanh mưa máu, băng qua khói lửa, bạch y lấm lem hồng trần cuối cùng cũng đứng trước đại sảnh.

Tiếng nàng thê lương vang vọng:

- Lãng Mặc!

Hoàn Nhan Viên Thuyết thân mặc hoàng bào trầm mặc ngồi trên long ý, vừa thấy hồng nhan trong mộng, như không thể tin được, vội vàng bước xuống:

- Hỷ nhi!

Hấn ôm lấy nàng, trên người nàng ngập tràn mùi thuốc súng, mùi tử thi, cả hương hoa quen thuộc, Hoàn Nhan Viên Thuyết thấy hốc mắt nóng lên:

- Nàng vì ta mà đến đây?

Gia Hỷ quệt lệ trên mặt hấn, nét cười yếu ớt:

- Lãng Mặc, đi thôi! Phải đi thôi! Thành Vương đã đem binh vào thành rồi! Đi thôi!

Hoàn Nhan Viên Thuyết siết lấy vai Gia Hỷ:

- Nàng nghĩ bản Vương sẽ thua hấn?

Gia Hỷ lắc đầu, không nén được tiếng khóc:

- Trong ngoài đều là địch, điện hạ định làm thế nào?

Hoàn Nhan Viên Thuyết cười nhạt:

- Không thể, mười vạn đại binh của ta đã bao vây toàn bộ Thần Đô này, tất cả là không thể!

Bạch Thục Thần giữa khói lửa tiến vào, quạt giấy để thơ phát phơ trước mặt:

- Từ khi điện hạ bức nhục muội muội ta, mọi chuyện đều là có thể!

Gia Hỷ nắm lấy tay Hoàn Nhan Viên Thuyết, gấp gáp:

- Đi thôi! Sẽ không kịp mất!

Bên ngoài đột ngột có tiếng la hét ầm ĩ, có tiếng thần công nổ khác thường. Châu Thế tử giúp trụ nặng nề đi vào:

- Điện hạ, Thành Vương...phản công! Bốn bề đều có quân triều đình!

Hoàn Nhan Viên Thuyết ngồi xuống ngai vàng, phượng mâu đỏ máu:

- Bạch Thục Thần! Người! Phản chủ!

Hấn lại nhìn sang Châu Thế tử, quyết liệt:

- Chống trả, không được để quân lực Thành Vương vào thành trước khi giết được Hoàng thượng!

Bạch Thục Thần nhàn nhạt cười:

- Hoàng thượng không ở trong kinh, người giết thế nào! Hoàng thượng đang ở phủ Nguyên Soái! Tương Đại Nguyên Soái cũng đã giết chết Hiền Đạo, dẫn toàn bộ đại binh nhập thành, người còn muốn làm Hoàng Đế? Si tâm vọng tưởng!

Bạch Thục Thần cười lớn, một tên Thang Tử phẩm như hấn có thể hạ được Thái tử đương triều, chính là việc vui nhất đời người, là hấn viết thư cho Tương Đại Nguyên soái biết Hiền Đạo đang cướp thành chỉ, là hấn dâng bằng chứng Thịnh Vương phản quốc đem bản đồ tâm thành Nam cương đưa cho Mạt Quốc, là hấn liên lạc cùng Tây Định Vương, để lộ ngày giờ Thịnh Vương binh biến.

Hoàn Nhan Viên Thuyết rút kiếm, nụ cười trên mặt quái dị không tả nổi, tràn ngập oán khí:

- Khá cho người! Bản Vương tin lắm người!

Bạch Thục Thần nhếch môi, sẵn sàng đón nhận cái chết:

- Huyền chúa! Tình ý của người hại cả thiên hạ! Vốn là, người không tồn tại, thì đã không có chính biến này!

Thần công nổ ầm trời, rơi trên mái Thái Hòa điện. Hoàn Nhan Viên Thuyết hơi lùi lại. Thái Hòa điện bắt ngờ bốc cháy, Gia Hỷ ho sặc sụa trong khói. Hoàn Nhan Viên Thuyết buông kiếm, bế bóng nàng trên tay:

- Không sao, trời có sập, ta cũng che cho nàng!

Gia Hỷ kéo lấy áo hấn, hơi thở nặng nhọc:

- Đi thôi! Phải ra khỏi đây! Đi thôi!

Hoàn Nhan Viên Thuyết coi hoàng bào, khoác ngân giáp, tránh né khói lửa đưa mỹ nhân trong ngực ra ngoài. Đạm Ngọc đánh xe, ngựa hoàng hốt lồng lên mấy bận. Hoàn Nhan Viên Thuyết nắm lấy tay Gia Hỷ:

- Nàng phải ra khỏi cung, bản Vương để âm vệ hộ tống nàng!

- Không! Điện hạ phải cùng ta đi!

Hoàn Nhan Viên Thuyết lắc đầu:

- Sinh tử một khắc, để bản Vương và hấn tử chiến!

Gia Hỷ lau lệ trên gương mặt nam tử, lại cười, nàng rút trâm vàng kẻ vào cổ:

- Nếu hôm nay điện hạ không cùng ta đi, ta liền chết tại nơi này!

Hoàn Nhan Viên Thuyết thần thờ, lệ rơi vào áo Gia Hỷ nóng rực:

- Bản Vương đã yêu nàng từ ngày đầu tiên nàng bước vào Cẩm Thành, nàng còn nhớ không?

Gia Hỷ nghẹn ngào, hồi ức tràn về:

- Khi đó ta cùng Châu Dư Lộ tranh chấp, là người giải vây!

- Bàn Vương sao có thể quên được, chiều hôm đó, bàn Vương còn đứng trước mặt Tam đệ khẳng định nàng là người của bàn Vương..

Gia Hỷ bật khóc, trăm vàng cũng rơi xuống, Hoàn Nhan Viên Thuyết ôm lấy nàng, trăm mực:

- Bàn Vương nghe theo nàng, rồi cung!

Hoàn Nhan Viên Thuyết rút ngọc bội "Hoàn Nhan" lại đưa cả trường bào Thái tử cho một ám vệ. Kẻ này ngay lập tức liền hiểu ra, mặc y phục giả trang quay lại Thái Hòa điện.

Hoàn Nhan Viên Thuyết siết tay Gia Hỷ, xe ngựa cứ thế an toàn rời khỏi Cẩm Thành.

Giữa ngày tuyết rơi, yên hòa rợp trời.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 137: Tinh Phong Huyết Vũ (Hạ)

Phù Trương Đại Nguyên Soái

Vĩnh Nguyên Đế nắm lấy tay Tuyên Quý phi, trong phòng chỉ đốt mấy ngọn nến. Chẳng rõ Vĩnh Nguyên Đế đã nói gì, chỉ thấy Tuyên Quý phi mắt đỏ nhòa lệ. Lúc này, bên ngoài ồn ào hơn một chút, có tiếng binh đao ầm ĩ. Đức Công công xách vật áo chạy vào:

- *Hoàng thượng, nương nương, không hay rồi!*

Vĩnh Nguyên Đế khàn khàn thờ, có chút mặt nhợt:

- *Có gì không hay!*

Đức Công công không dám nói tiếp, mặt nhăn như quả táo khô, run rẩy:

- *Thái tử...Thái tử...*

Tuyên Quý phi lơ mơ đoán ra, cau mày:

- *Thái tử thế nào?*

Đức Công công còn chần chờ, bên ngoài Hạ Nhạc Thâm đã tiến vào:

- *Hoàng thượng, Thái tử là hạ lệnh ai lấy được đầu người, liền thưởng vạn lượng kim ngân!*

Vĩnh Nguyên Đế ngồi phịch xuống ghế, tâm can như vỡ nát, tay cũng không còn đủ lực giữ lấy ly trà, cứ thế tan hoang trên nền đất. Tuyên Quý phi mắt đẹp híp lại, ngày xưa Vĩnh Nguyên Đế ngăn lần bắt công với Thành Vương thế nào, bấy giờ lại ngồi đây đợi Thành Vương cứu giá.

Tuyên Quý phi nhìn Hạ Nhạc Thâm hắc y cùng kiếm giáp chỉnh tề, lo lắng:

- *Ai đang dẫn binh bên ngoài?*

- *Đổng Tướng quân, hiện tại đã cho người đem thần công đến phá cổng. Tuy là phù Nguyên soái vô cùng cứng cáp, nhưng cái thế này sợ không chống trả nổi!*

Tuyên Quý phi ngồi cạnh Vĩnh Nguyên Đế lại rớt thêm trà mới:

- *Hoàng thượng, người là thiên tử, trời cao liền phù hộ! Không có gì đáng lo!*

Hạ Nhạc Thâm lau mồ hôi, suy nghĩ rất lung:

- *Nếu như không giữ được cổng, thần sẽ liều mình mở huyết đạo, Hoàng thượng và Quý phi ra được bên sông, liền có thuyền của Hoắc Đại Tướng quân tiếp viện!*

Tuyên Quý phi gạt đầu, nghe tiếng nổ ầm ỏi, biết là phản quân đã đem được súng thần công đến. Hạ Nhạc Thâm gạt đầu chào rồi gấp rút ra ngoài. Thần là Mật Sát thị vệ, hiển nhiên chỉ có một lý tưởng quên mình bảo vệ chủ nhân. Hạ Nhạc Thâm nghĩ đến thế tử còn trong Hạ phủ, lòng dạ rối bời. Phùng Tú Mai yêu hân như vậy, nếu hôm nay liều mình bỏ mạng tại nơi này, nàng ấy làm sao chịu đựng nổi.

Tuyên Quý phi nhìn sắc trời còn chưa sáng, can đảm trong lòng cũng tăng lên, liền hỏi:

- *Bệ hạ, vì sao người luôn thiên vị Thịnh Vương như vậy, đều là Hoàng tử của người, đều chung máu huyết, người lại phân biệt đến tận cùng?*

Vĩnh Nguyên Đế nhìn ánh nến rung rinh, hơi thở lay lay động động:

- *Nếu ai phi muốn biết Trẫm có bao giờ hối hận vì đã quá yêu quý Lăng Mặc không, hiện tại vẫn là không! Trẫm chỉ thất vọng, là trăn ngáp thất vọng! Năm xưa Trẫm biết trước tiên đế bị hoàng huynh độc hại mà chết, nhưng hoàn toàn không can ngăn, nhắm mắt làm ngơ! Lăng Mặc so với khi đó, còn ra giá lấy mạng Trẫm! Đây là ông trời có mắt, ácsĩthắc báo! Hoặc là Trẫm chưa dành đủ tình thương để cảm động hân!*

Tuyên Quý phi hừ nhẹ, nước mắt thoáng chảy dài:

- *Thần thiếp theo người từ khi còn ở tiềm đế, đến tận bây giờ, vẫn không hiểu nổi tâm can người, người là muốn lập đích, sao lại cố tình thiên vị Thịnh Vương, là thứ tử? Thần thiếp cũng biết Thịnh Vương giống người, từ tình cách đến dung mạo, nhưng lẽ nào Tử Hoàng tử, Thái Hoàng tử không giống người? Thậm chí Lăng Thần nào có khác gì người...*

Vĩnh Nguyên Đế ha hả cười, lắc đầu:

- *Là Trẫm thiên vị! Thật tâm trẫm cũng nhìn thấy mỗi hài tử đều có điểm khác có điểm giống, Lăng Mặc ngày ngày bên cạnh, được Trẫm đích thân dạy bảo, hiển nhiên phải giống Trẫm nhiều nhất, thừa hưởng từ Trẫm nhiều nhất! Trên đời không có gì là tuyệt đối, cũng như giờ khắc này, Trẫm không hề quan tâm đến sinh tử phi tần khác, chỉ lưu tâm mỗi ai phi, đưa ai phi đến nơi này lánh nạn, cũng không hề đem theo người thứ hai!*

Tuyên Quý phi không nói gì nữa, đột ngột cửa bật mở, Hạ Nhạc Thâm người đầy vết thương, gấp gấp giọng nói:

- *Nhanh! Chúng ta phải đi! Thần mở đường máu! Người đầu, hộ giá!*

Cẩm Thành.

Hoàn Nhan Viên Hạo kim giáp sáng chói chậm rãi đi trên trời lửa Cẩm thành. Lúc này, gần như mọi thứ đã tan hoang. Thi thế ngang dọc khắp lối. Qua đen từng bảy đeo bám mái ngói hoàng cung mà gào thét thể lương. Ngày hân dẫn quân đi, nơi này còn ngập tràn hoa lệ, bấy giờ, ngoài tuyết tháng giêng, cũng chỉ là mưa máu tanh tào.

- *Tìm thấy thi thể Hoàn Nhan Viên Thuyết chưa?*

Triệu Tử Đoạn lắc đầu, môi đỏ yếu dị tón lên làn da trắng hơn đồ sứ:

- *Đã bắt sống được Bạch Thực Thần, nhưng thi thể Thịnh Vương vẫn chưa tìm ra!*

Kỷ thực, Bạch Thực Thần vừa tắt lị Thục Trình Huyền chia đưa Thịnh Vương rời cung. Nhưng Triệu Tử Đoạn còn đang tìm cơ hội nói rõ với chủ nhân, Thành Vương vượt ngàn trùng biên cương khải hoàn, chỉ mong gặp gỡ được mỹ nhân trong lòng, hiện tại nếu biết được, có hay không sẽ bị đá kích!

Hoàn Nhan Viên Hạo một vòng khắp hoàng cung, nhìn cảnh tượng lụi tàn không tương lại, cau mày phân phó:

- *Xem ra thời gian sau phụ hoàng phải chịu khó đến Hành cung thiết triều rồi! Cẩm Thành này đầu phải nói tu sửa liền tu sửa ngay được!*

Hoàn Nhan Viên Hạo ngồi trên bậc thang dẫn vào Thái Hòa điện, mái ngói đều đã đổ sập. Thượng Quan Khâm cùng Cẩm vệ quân tiến đến:

- *Điện hạ, Hoắc Tướng quân đã an toàn đưa Hoàng thượng cùng Quý phi đến Hành cung. Người có gì dặn dò nữa không ạ?*

Hoàn Nhan Viên Hạo thật sự rất không hài lòng, thì thò Thịnh Vương chưa tìm ra, tung tích Hiên Hậu cũng chẳng có, nhưng đã vào thành nửa ngày đành nhặt phần phở:

- *Bất giam Vạn Quý phi cùng Châu Lệ phi, hai nhà Đông, Châu tru di tam tộc! Nữ quyến sung bình kỹ! Hộ Biên Vương tạm thời cho vào thiên lao, đợi Hoàng thượng xử lý! Hiên gia...giết sạch, xóa bỏ kỳ tộc! Thứ nhất phế Hậu, thứ nhì phế Hậu!*

Triệu Tử Đoạn nghe đến đó thì đưa tay ra hiệu ngừng lại:

- *Chủ nhân, như vậy thân phận Vương phi?*

Hoàn Nhan Viên Hạo đi thêm một bước, lạnh lùng:

- *Hưu thư phế vị, xóa gia phả, tước Hoàng tịch!*

Thượng Quan Khâm ghi chép đầy đủ, đọc qua một lượt thấy không còn thiếu sót mới chấp tay:

- *Điện hạ anh minh! Vì thần lập tức thì hành!*

Hoàn Nhan Viên Hạo xoa xoa mi tâm, một đêm không ngủ vô cùng khó chịu, nói vọng theo:

- *Đưa người đến Phùng phủ bảo vệ, tránh kiêu binh giết nhầm!*

Triệu Tử Đoạn nhìn tuyết bay lất phất, chán chường giọng điệu:

- *Thuộc hạ nghĩ chủ nhân không cần lo lắng như vậy đâu!*

Hoàn Nhan Viên Hạo không đáp, phượng mâu hữu thần lóe dương quang, Triệu Tử Đoạn đành tiếp lời:

- *Huyền chúa tử mở sáng đã liễu mình vào Hoàng cung khuyên giải Thịnh Vương chạy trốn rồi!*

Hoàn Nhan Viên Hạo im lặng, hô hấp có chút ngưng trệ, giọng nói lạc đi, mà mắt cũng thâm màu lại:

- *Đừng nói vậy! Phùng gia có công lớn trong trận yên hòa biên thùy, bản Vương còn có ý định phong Hầu!*

Triệu Tử Đoạn nhếch môi, xoay người hướng khác:

- *Tùy người tin hay không! Thuộc hạ có bao giờ dối gạt người!*

Hoàn Nhan Viên Hạo ngời đỏ, trên bậc thang dẫn lên ngai vàng, hẳn thật không biết nên cười hay nên khóc. Nàng chưa từng hại hắn, cũng chưa từng giúp hắn. Hắn tự nguyện cứu nàng ba lần, cũng chẳng mong nàng đền ơn, nhưng nàng sao lại có thể đem trái tim trao cho một kẻ ác độc vô lương. Đến giờ phút cuối cùng, nàng lại vì Hoàn Nhan Viên Thuyết liễu mình vào hung hiểm, rằng đã từng nghĩ sinh mệnh của nàng hôm nay, là do hắn tìm lại được, rằng có quyền gì giao phó cho Hoàn Nhan Viên Thuyết!

Phùng Hậu đứng một bên, không nghĩ gì, số phận nàng, vốn đã quá cay nghiệt, cho nên nhìn tấn trò đời bây giờ, cũng chỉ với nửa con mắt mà thôi:

- *Điện hạ, loạn cũng đã dẹp rồi, người muốn làm gì tiếp theo!*

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn bàn tay đầy than bụi, mắt mơ hồ nóng lên:

- *Đốt Đông cung! Ngày sau bản Vương còn ở đó, một chút vết tích gì của Hoàn Nhan Viên Thuyết lưu lại đều làm bản Vương kinh tâm!*

Phùng Hậu không hỏi nhiều, y mệnh mà làm. Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn Cẩm Thành dần thành tro bụi, bỗng nhiên như nhớ ra điều gì, hạ lệnh:

- *Có mệnh cung nữ từng hầu hạ ở Đông cung, thường gọi là Uyển Mân, đem nàng ta đến đây!*

Phùng Hậu hơi khựng bước chân nhưng cũng không quá chú tâm, gật đầu thi hành. Triệu Tử Đoạn có chút khó khăn khi nhìn chủ nhân khổ tâm, nhưng hành động vừa rồi, lại khiến hắn không thể không khuyên giải, Uyển Mân đó chính là Vĩnh Đan:

- *Điện hạ! Nhân duyên không thể cưỡng cầu, nữ nhi tình trường anh hùng khí đoản, loại chuyện nam nữ này...*

Hoàn Nhan Viên Hạo đứng dậy, lắc đầu, mắt đỏ ngầu khói bụi và bi ai, hắn chậm rãi đi trên nền trời xám ngắt mùa đông, giọng nói trầm đục phát ra từ lồng ngực:

- *Người không hiểu đâu! Cả hai kiếp, bản Vương mới yêu một người!*

Triệu Tử Đoạn hiển nhiên không rõ lời Thành Vương, chỉ nghĩ rằng chủ nhân đang ảm ý, hắn cười nhạt:

- *Thuộc hạ có thể không hiểu người thống khổ đến mức nào! Nhưng hiện tại nhân người có bao nhiêu bị thương, thuộc hạ có bấy nhiêu cay đắng cùng bất lực! Nếu chỉ vì nàng, thì người cứ đưa nàng về! Cả đời người đã là chính nhân quân tử, người thứ một lần ích kỷ vì bản thân đi!*

Hoàn Nhan Viên Hạo nhận cương ngựa từ vệ binh, nét cười mang nặng ưu tư hiện lên:

- *Người nói đúng! Thứ gì Hoàn Nhan Viên Thuyết muốn, bản Vương dù có phải hy sinh cũng không thể để hắn sở hữu!*

Hoàn Nhan Viên Hạo phi ngựa đến Hành cung thì đã qua chiều. Tuyên Quý phi ngụ tại Khôn Điện, vừa nghe tin hãi tử đến liền tự mình ra đón. Thành Vương cũng không khách khí phải đi thăm hỏi phụ hoàng trước mà trực tiếp theo Tuyên Quý phi.

- *Hagia, nếm hận chút hoàng ân! Hạ Nhạc Thâm vì mới huyết đạo mà vong mạng!*

Hoàn Nhan Viên Hạo gật đầu, hỏi lại:

- *Hạ Nhạc Thâm nghe nói có một con trai, có giatử cchơhân là được!*

Tuyên Quý phi cau mày, có chút lo lắng:

- *Đàn hôn này không có phù thân, sống trong Hagiaphức tạp như vậy, có bản tử cchơhân là không tồn tại được!*

Hoàn Nhan Viên Hạo im lặng một hồi, chiếu lệ trả lời:

- *Tiêm phủ này, ở định thể cchơhân, nhữhân sãn bài hợp tình hợp lý! Phụ hoàng đâu?*

Tuyên Quý phi vô vàn khẩn tay, chán chường bực dọc biểu hiện:

- *Đừng nhắc, mẫu phi vừa nói rằng Thịnh Vương đã chết, phụ hoàng con liền động tửngắt đi! Hãn taragiản lượng đểmuacáidâulãoHoàng đếđó! Mặđếncuối cùng, lãovãncoitronghãnhancon!*

Hoàn Nhan Viên Hạo nhận cuộc nói, một đời Thịnh Vương, không giống như hắn, không biết ghê lạnh là gì, không hề thiếu thốn tình thương, nhân duyên mọi thứ mười phần đều tốt đẹp.

Bình biến diễn ra trong một đêm, kết thúc trong một ngày. Tuyệt nơi kinh kì nhuộm đỏ máu tươi, quyền lực một khắc xoay vần biến chuyển. Cẩm Thành hơn một nửa bị hủy không còn gì, phần tiền triều đều bị đốt cháy sạch. Vĩnh Nguyên Đế dời toàn bộ về Hành cung, đặt tên mới là Tân Hoàng thành. Toàn bộ sự biến cùng những người liên quan đều do Thành Vương xử lý.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 138: Vạn Đại Bi Thống (Thượng)

Ba ngày sau chính biến.

Vĩnh Đan rời khỏi Vĩnh Hưng cung - nơi Thành Vương đang tạm ở sau đại biến Thần Đô. Nàng áo ngoài màu ngà quy chuẩn cung nữ, để lộ trung y hồng nhạt có chút tươi tắn. Vừa đến giữa cầu gỗ bắc ngang Điều Trì phân chia nơi ở phi tần và đại diện tiền triều, liền đụng phải Triệu Tử Đoạn. Vĩnh Đan quy củ hành lễ, lùi lại một bước:

- Gặp qua Thiếu giám!

Triệu Tử Đoạn lười nhác ném viên đá trong tay thia lia xuống mặt nước, điềm nhiên hỏi:

- Điện hạ muốn tìm Thục Trinh Huyền chúa?

Vĩnh Đan lắc đầu, đây không phải là tìm, mà là ép buộc Thục Trinh Huyền chúa tiến cung. Thành Vương tự mình viết hai đạo thánh chỉ, đều thiếu ấn tín. Một phong Hầu Phùng gia, tiểu thư nàng tiến cung. Một Phùng gia vì Phùng Tử Rào gia từng làm phó tướng Giang Châu - đất phong Thịnh Vương mà bị quy tội, toàn bộ Phùng gia nam sung nô nữ sung tì.

Vĩnh Đan lại thi lễ, khề kháng nói:

- Thục Trinh Huyền chúa hoàng hoa khuê nữ, cửa trước không ra cửa sau không lại, có thể đi đâu được! Điện hạ muốn triệu kiến, nô tì liền xuất cung thông báo! Vốn dĩ không có gì là tìm hay không tìm!

Triệu Tử Đoạn nhếch môi, Thành Vương ần nhẫn như nước, nhưng nếu đã nổi giận thì khác gì hồng thủy. Thục Trinh Huyền chúa đường sống không cần đi cầu tử đạo, sợ rằng lần này nếu không phải thể thảm, chính là rất thể thảm

- Vậy cô nương đi đi, điện hạ làm gì cũng không muốn đợi quá lâu đâu!

Vĩnh Đan đoan trang lui ra ba bước, mỉm cười:

- Nô tì mạn phép!

Triệu Tử Đoạn ần ý nhìn theo, khôn ngoan thâm trầm như vậy, không khó để hiểu vì sao nàng ta có thể yên ổn sống trong Đông cung, hại Đại Hoàng tử nghiên cấm được đến thần trí mê muội, gây hiểm khích cùng Tam Hoàng tử để rồi bị tống vào thiên lao.

- Thật uống phí! Cung nữ mãi mãi cũng chỉ là cung nữ!

Băng lãnh giọng nói phía sau phát lên, bóng người cao ngạo che lấp mặt trời đầu xuân:

- Cung nữ còn có thể phong làm Đáp ứng!

Triệu Tử Đoạn một chân quỳ trên tuyết, khoe mắt cau lại:

- Chủ nhân!

Bạch y knot ngang người hắt, hương thơm tinh túy từ thảo dược lắng đọng hòa với tuyết lạnh:

- Uyển Mân đoan trang xinh đẹp, được thừa ân cũng không có gì là lạ!

Thành Vương quay vào trong, Triệu Tử Đoạn bị ai nhìn theo, đây chính là hận, không chỉ hận tình cảm bản thân, Thành Vương còn đang hận cả số mệnh cô độc, không thể nhận được yêu thương. Nếu Thục Trinh Huyền chúa đem tâm mình dâng cho người khác, Thành Vương đã chẳng đau lòng đến vậy. Bước đến Thái Hòa điện, nhìn Cẩm Thành chìm trong hoang tàn, đối với Thành Vương đã là một đả kích, lại phải tỏ ra điềm tĩnh khi nghe tin mỹ nhân quay lưng theo chân địch thủ, thì hiện tại, gấu trong ánh mắt băng lãnh kia là bao nhiêu bị phản, là bao nhiêu đau thương tích tụ.

Phùng phủ.

Gia Hỷ quý trong Tử đường, trước linh vị nẫu thân, mắt nàng nhắm nghiền, chuyen tâm rì rầm đọc kinh. Bên cạnh nàng, Ngũ gia thanh y thì thào:

- Hỷ nhi biết Đại ca vì sao ra nông nỗi này không?

Gia Hỷ đạm mạc gật đầu, trăm ngọc trên đầu liền rung rinh xao động, hàng mi nàng không mở, môi đỏ chỉ hé hờ:

- Chết nữ rõ, phụ thân biết được chết nữ đi cùng Thịnh Vương!

- Không phải cùng, mà là thông đồng, giúp đỡ Thịnh Vương trốn thoát! Giữa biến loạn thế này, muốn diệt môn hoàn toàn đơn giản, hành động của Hỷ nhi...

Gia Hỷ mở mắt, đập đầu xuống đất ba lạy, Bối Lan đưa hương đèn, nàng thong thả đứng dậy dùng hương vãi thêm ba vãi, lại đưa tì nữ dâng lên. Cuối cùng mới lui ra ngoài sân.

- Chết nữ hiểu rõ, nên hiện tại, đang đứng đây!

Phụ thân ốm nặng, hiện tại đã liệt giường, một người sống trong quan trường mấy mươi năm, leo đến được Nhị phẩm, lại làm Thượng thư một bộ, biến chuyển theo thế cục vô cùng khôn ngoan, khi Thịnh Vương thịnh thế chưa từng đắc tội, khi Thành Vương khai hoàn lại ra tay trợ giúp. Một người lươn lẹo như thế, cuối cùng bị chính nữ nhi mình đả kích, chính là thất vọng khôn cùng.

Ngũ gia thờ dài:

- Hỷ nhi không sợ? Thành Vương với Hỷ nhi dù có đậm tình thế nào, thì chuyện vừa rồi cũng cắt đứt tất cả rồi! Hỷ nhi còn muốn trông mong gì?

Gia Hỷ chậm rãi theo đường mòn mà đi, nàng nhân nhợt cười, nụ cười gương ép mười phần:

- Chết nữ không hi vọng gì cả, nhưng nếu chết nữ thật sự cùng Thịnh Vương ra đi, mấy mươi tính mạng trong Phùng gia sẽ thế nào! Chết nữ ở lại, Thành Vương có thể lau lại chút tình, suy nghĩ nghiêm túc, mà giờ cao đánh khẽ...

Sau nhánh mai nở đỏ rực, Đạm Ngọc gấp gấp:

- Tiểu thư, trong cung phải người đến!

Ngũ gia khựng bước chân lại, cuối cùng thì cũng không tránh khỏi. Gia Hỷ nhìn hắt, lại thấy khoe mắt hắt ửng hồng, nàng mỉm cười trấn an thì lễ rồi đi.

Vĩnh Đan đứng trong đại sảnh, nơi này nàng đã rời đi mấy năm, bây giờ ngẩng nhìn không tránh khỏi bồi hồi. Vẫn lộ sứ trắng có nhánh mai đỏ, vẫn châu sa thả sau bạch lăng trưởng, trên kệ kê Diệu Độc tì bà. Rèm châu có chút lạnh cạnh lay động, Vĩnh Đan theo phản xạ liền quay người lại hành lễ:

- Nô tì gặp qua Huyền chúa!

Gia Hỷ bước lên tháp, sau lưng Vĩnh Đan còn có hai cung nữ nữa, chứng tỏ thân phận nàng ta bây giờ đã thay đổi, chỉ ít cũng cao hơn ngày trước, nàng dịu dàng đưa tay:

- Không cần đa lễ!

Vĩnh Đan nhìn quanh phòng, Gia Hỷ gật đầu cho tất cả lui ra, lúc này, Vĩnh Đan mới dám đem hai đạo thánh chỉ đưa lên:

- Điện hạ nói người chọn một!

Gia Hỷ đạm mạc đọc qua lần lượt, khoe miệng tuy cười, nhưng hạnh mâu đã đỏ hồng, lệ nóng rơi xuống, trượt dài trên thánh chỉ:

- Điện hạ thật biết trêu chọc, nếu đã như vậy, ta đành phải thuận theo!

Vĩnh Đan nâng tay đưa Gia Hỷ đến trước gương đồng:

- Nô tì giúp người chải tóc trang điểm!

Vĩnh Đan nhìn biểu tình chủ nhân lạnh lẽo như nước hồ đông, lòng đau như cắt, nàng lau đi nước mắt, an ủi:

- Tiểu thư, phận nữ nhi sinh ra phải học cách chấp nhận! Người tiến cung, đã là may mắn hơn ngàn vạn nữ nhân khác trên đời!

Gia Hỷ ngâm giấy hồng, cánh môi dần đỏ lên như huyết mai trong vườn, nàng thêm trầm lên tóc, mắt mơ hồ hơi nước:

- *Họ nghĩ ta có thể có rất nhiều lựa chọn, cuối cùng lại chọn cách khổ sở trần ai nhất! Thật ra...ta chưa từng có lựa chọn nào cả!*

Gia Hỷ lau nước mắt, nàng yếu hèn, còn chưa bao giờ nhận ra bản thân đã yếu hèn, hèn tuyệt tình, xảo trá, vô lương, bất nhân, ngoan độc. Nhưng nàng cuối cùng không thể bàng quan nhìn hần từ trận, lại bất chấp tính mạng vì hần. Đó không phải là lựa chọn. Cũng như nàng vì huyết mạch Lữ gia mà cứu Sở Hồng Vĩ dù đang đứa nhỏ. Sở Hồng Vĩ đã năm lần bảy lượt cầu cứu nàng, nàng không thể làm ngơ. Nàng ra tay với Hiền Liên Từ Tâm cùng Phùng Gia Hạo vì danh dự Thánh Vương. Hoặc là thân nhân hoặc là ân nhân hoặc là tình yêu...

Gia Hỷ bật khóc, đột ngột nắm lấy chủy thủ:

- *Bạch Thực Thần nói đúng, nhân tình của ta, hại cả thiên hạ!*

Vĩnh Đan không ngăn kịp, chủy thủ đã cắm sâu vào lồng ngực Gia Hỷ, máu như thác đổ trào xuống ướt đầm bạch y, ướt tay nàng, khôe môi Gia Hỷ cũng vương máu tươi. Vĩnh Đan thất thanh:

- *Người đầu...người đầu...*

Cung nữ vội vàng qua loa cầm máu, ôm nàng lên xe ngựa. Máu dây trên tuyết trắng, lẫn với cánh mai đỏ không thể nào phân biệt được. Xa mã gấp rút đến Tân Hoàng thành.

Vĩnh Đan quỳ bên giường, Gia Hỷ nằm ở đó, khí lạnh ủa vào thể lương tột độ. Tịch Đình hiền này trông vắng đến âm u, nơi đây bị bỏ hoang nhiều năm, ngoài có đại cũng chỉ là cỏ dại, không hương không sắc. Nơi này, chủ nhân nặng tiến cung ngụ lại, có phải quá thiết thời. Vĩnh Đan siết chặt tay, nhìn mũi giày thêu song long vờn mây ngự trên ghế chủ vị kia, đánh bạo:

- *Điện hạ, đầu xuất tiết trời rất lạnh, nơi này trống trải, Huyền chúa đang bị thương, sợ rằng chịu đựng không nổi!*

Hoàn Nhan Viên Hạo bạc môi hờ hững cười:

- *Khỏi lừa Cầm thành nàng còn có thể vượt qua vì hần, một nhát dao này, có gì là chịu không nổi?*

Vĩnh Đan im lặng, đến thờ cũng chẳng dám, tiểu thư năng, đã khiến điện hạ thất vọng đến nhường nào. Hoàn Nhan Viên Hạo mở cửa sổ, gió càng thêm rét hoang hoải thổi vào nhà trống, nhanh tay đóng lại, đột ngột phản phó:

- *Đem rượu đến đây! Rượu nóng!*

Bếp than nhanh chóng đặt giữa nhà, vô rượu đun trên lửa hồng tỏa ra khí ấm dễ chịu. Vĩnh Đan hồng hồng nét mặt, thật tốt quá, miễn là có than sưởi, tiểu thư sẽ đỡ đau hơn rất nhiều.

Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn biểu tình Vĩnh Đan, khẽ cười, nhấp từng ly rượu một, lòng hần như nhỏ máu, muốn nâng tiến cung, nàng lại chọn cách này tiến cung! Nàng thật sự muốn thử thách kiên nhẫn hần!

Cửa hé mở, Đức Công công cung kính giọng điệu vọng vào:

- *Điện hạ, Quý phi nương nương mời người đến.*

Hoàn Nhan Viên Hạo cau mày, choàng áo lông, bỏ lại một câu:

- *Hàng ngày sắc thuốc, đem siêu thuốc đến cạnh giường!*

Vĩnh Đan mơ hồ suy nghĩ, chỉ biết đáp đầu tiển chân, nãi khi bóng người khuất xa, nàng mới nhận ra, Thánh Vương sợ tiểu thư nàng chịu lạnh, lại không muốn hạ mình phản phó người đưa than bạc đến. Vĩnh Đan mỉm cười, nhìn về hướng Thánh Vương:

- *Tạ ơn điện hạ! Tạ ơn điện hạ!*

Hoàn Nhan Viên Hạo che ô mừng băng qua hoa viên, không nhanh không chậm tiến vào Khôn Điện. Năm xưa, nơi này quy chế dành cho chính cung Hoàng Hậu nghỉ hè, hiện tại mẫu phi hần đường đường chính chính mỗi ngày đều ở. Đại sảnh, Tuyền Quý phi vẫn mặc lễ phục, tóc vẫn mẫu đơn kẻ cài mười hai trăm vàng, đại trang nghiêm chỉnh, bà phát tay để hương thơm từ lò xông tán mát ra, nhìn Thánh Vương đội tuyết đến, trong lòng lo lắng:

- *Có lạnh? Sao lại không dùng quạt?*

Hoàn Nhan Viên Hạo trút bỏ áo ngoài, lắc đầu:

- *Đường ngắn, nhi thần không muốn phiền phức!*

Tuyền Quý phi tự mình pha trà, động tác thanh lệ thuần thực, môi đỏ nhàn nhạt:

- *Vương gia uống thử?*

Hoàn Nhan Viên Hạo phượng mẫu dâng lên nhai vắn, đột ngột thay đổi giọng điệu, chính là có chuyện không hài lòng. Tuyền Quý phi điềm nhiên như vô tình:

- *Nghe nói Vương gia hạ lệnh để Thực Trình Huyền chúa tiến cung?*

Hoàn Nhan Viên Hạo đặt tách trà lên bàn, hơ hơ tay vào lửa ấm:

- *Hiện tại đang ở Tịch Đình hiền!*

Tuyền Quý phi không nhìn lên, tay cũng không ngừng lại, nhưng giọng nói vô cùng quyết liệt:

- *Vương gia còn muốn phong Hầu cho Phùng Thượng thư? Ngày trước Phùng phu đã có một Phùng Gia Hạo bại hoại, nay Vương gia lại muốn nạp thêm một nữ nhi họ Phùng nữa?*

- *Phùng Thượng thư lập đại công trong trận yên hòa Nam cương, không thể không thưởng! Còn chuyện Phùng Gia Hạo, không phải chính Thực Trình Huyền chúa giúp mẫu phi phát hiện? Lại giúp mẫu phi trừ bỏ?*

Lúc này, Tuyền Quý phi mới dừng động tác, liếc mắt để Hồng Tổ nhanh chóng thu dọn trà cụ đi:

- *Thực Trình Huyền chúa kết cấu cùng Hoàn Nhan Viên Thuyết, lên lút đưa người bỏ trốn, Vương gia còn muốn để nàng ta tiến cung?*

Hoàn Nhan Viên Hạo mày kiếm cau lại, mắt phượng ngoáy ý cứng cỏi:

- *Hoàn Nhan Viên Thuyếtnhi thần thông cáo thiên hạ đã chết trong loạn đao! Chuyện Thực Trình Huyền chúa cấu kết là không hề có thật!*

Tuyền Quý phi vịn tay Lục Tổ đứng dậy, vòng qua lò hương:

- *Lời Vương gia nói ra làmsaokhông đúng? Là bản cung nghĩ sai nói sai! Đã tiến cung ắt phải có danh phận, Vương gia muốn để Thực Trình Huyền chúa là gì, Phu nhân hay Trắc phi?*

Hoàn Nha Viên Hạo không đáp, nhìn mệnh mông tuyết trắng bên ngoài, Điều Trì mặt băng chưa tan, ngụ ý:

- *Tân Hoàng thành mùa xuân không được ấm áp, phụ hoàng phải nhờ mẫu phi chăm sóc nhiều!*

Tuyền Quý phi nhìn xuống bộ hộ giáp rực rỡ châu ngọc, quay người lại:

- *Vương gia liệu xem, nên để lại gì, bỏ đi gì, Hoàng thượng cho dù các nhân thiên tướng, cũng không thể thoát khỏi sinh lão bệnh tử. Đông tuy lâu nhưng xuân lại chóng tàn!*

Hoàn Nhan Viên Hạo ngạ đầu ra sau, trê trên bàn đá lạnh tanh, ý của mẫu phi hần hiểu rất rõ, phụ hoàng sẽ không sống qua hết mùa xuân. Bấy giờ chính là lúc hần phải thay đổi cả hậu cung lẫn tiền triều, trải đường cho ngày đăng cơ.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 139: Vạn Đại Bi Thống (Trung)

Khi Gia Hỷ tỉnh dậy đã là ba ngày sau, sắc mặt nàng bệch bạc, trung y hồng nhạt còn thấm vài giọt máu, nàng xoa tóc bao lấy khuôn mặt nhỏ nhắn, hàng mày dài mảnh tồn lên nét điểm đậm. Gia Hỷ nhìn siêu thuốc sôi lục bục, lại nhìn tấm phòng xa lạ, giữa thảng giêng, trời rét đến tận can, gió rít trên mái nhà nghe rờn rợn.

- Tiểu thư tỉnh rồi à?

Bối Lan vén rèm đi vào, tuyết trên vai áo nàng còn chưa phủ hết, đặt ô che vào một góc, Bối Lan ngồi xuống cạnh siêu thuốc, cẩn thận san ra bát:

- Đạm Ngọc đang đợi Thiện phòng lấy com, tiểu thư dùng thuốc khi còn nóng, Thái y có dặn dò sau khi dùng nửa canh giờ mới được ăn cháo loãng!

Gia Hỷ lê thân ra cạnh giường, nhúc nhối nơi lồng ngực khiến nàng đau đến bật khóc, Gia Hỷ đỡ lấy bát thuốc:

- Ta tự uống được!

Bối Lan dõi lò than đến gần Gia Hỷ hơn một chút, tí mẩn kể lại:

- Tiểu thư nghĩ quần làm em cùng Đạm Ngọc sợ quá! May mà Uyển Mân có nương nhanh trí cầm máu kịp thời, Thái y lại mở vết thương lấy được dao kia ra. Chỉ sợ sẽ để lại sẹo thôi! Mà Uyển Mân có nương ấy, càng nhìn càng giống Vĩnh Đan tí tí!

Gia Hỷ không cảm nhận được vị đắng trong miệng, mọi sự bấy giờ với nàng đều mang theo đau thương tột độ:

- Mấy ngày nay phủ chúng ta có xảy ra chuyện gì không?

Bối Lan lắc đầu, thu dọn bát thuốc, lại đưa đến cho nàng ít táo đen ngào đường:

- Không có! Tiểu thư tiến cung, là chuyện lý, trong kinh thành hiện tại bao nhiêu nhà muốn dâng nữ nhi tiến cung đều không được!

Gia Hỷ tựa người sâu vào gối mềm, các gia tộc không có trọng thần tiền triều, hiển nhiên muốn đưa nữ nhân vào hậu cung. Hiện tại người lên ngôi cửu ngũ chí tôn kia ngoài Thành Vương thì còn có thể là ai khác? Nữ nhân vào Tiềm Đế càng sớm, càng có cơ hội tấn vị cao hơn. Nàng, như thế nào lại thành chim đầu cành.

- Hoàng thượng đã chọn ngày sách lập Thái tử?

Bối Lan lắc đầu, loại đại sự này một tiểu ti như nàng sao có thể biết được, huống hồ Tịch Đình hiển cô lập cách biệt. Gia Hỷ không nghe thấy câu trả lời, mắt nhắm dần lại. Đạm Ngọc lúc này cũng quay về, đặt lên bàn một đĩa bốn bánh màn thầu, một bát canh xương dẻ hầm củ cải, một âu cháo đậu xanh.

Bối Lan xuyết xoa người mùi thơm ngọt, cười tươi như hoa:

- Mãi cũng chen chúc lấy được! Xem ra trong cung không dễ sống chút nào!

Đạm Ngọc bữu mồi, đặt bát đĩa xuống:

- Là Uyển Mân tí ti nhận hộ, nếu không còn lâu chúng ta mới có đồ ăn! Tiểu thư tiến cung không phân vị, cho nên gặp ai đều phải nhường nhịn!

Gia Hỷ còn ẽ ảm đau, chưa vào giấc ngủ, lời hai ti nữ nói nàng đều nghe được. Nàng là Huyện chúa, là đích trưởng nữ, nhưng Thành Vương lại lạng lẽ để nàng tiến cung thế này, chính là bức nhục. Thành Vương chưa hạ chỉ phong Hầu phụ thân, nghĩa là tính mạng mấy nưoi người Phủng gia chưa được đảm bảo. Đây là cảnh cáo nàng vì nàng đã dám tự ý tìm chết! Ngay cả cái chết, sợ rằng, nàng cũng không thể nào làm chủ.

Gia Hỷ ở Tịch Đình hiển thêm mười ngày, đều đặn uống thuốc bồi cao, vết thương cũng đã khép miệng, tuy rằng cơn đau còn chưa dứt, nhưng không đến mức không trở mình nổi như lúc đầu. Tháng giêng cũng đã đi đến những ngày cuối cùng, nàng chưa hề thấy bóng dáng Thành Vương một lần, cũng không nghe được tin tức gì từ gia tộc. Mỗi ngày, nhìn mặt trời mùa xuân xuất hiện mấy canh giờ, lại thấy hoa mai tàn rụng, trong lòng chỉ có thể tự mình niệm Phật cầu an.

Ba mươi tháng giêng, Vĩnh Đan đến thăm nàng, đem theo một tượng Quan Âm dương chi bạch ngọc.

- Nó ti nghe nói Huyện chúa mỗi ngày đều niệm kinh! Có Quan Âm bên mình cũng là phù hộ độ trì!

Gia Hỷ sờ tay vào bức tượng mát lạnh trên quỳ, nước mắt ứa ra:

- Lâu ngày không gặp thân nhân, thấy muội liền không kiềm được!

Vĩnh Đan đỡ tay chủ nhân vào thiên viện, cho cung nữ thái giám dọn dẹp sạch sẽ, đặt thêm chân đèn bát hương lò xông, treo mảnh tường, lại chuẩn bị cả nệm dây quỹ bãi, thoáng chốc liền thành một Phật đường nho nhỏ. Gia Hỷ vái lạy thấp hương xong, mới cười nói:

- Vật đồi sao dôi, ngày hôm nay, ta lại phải nhờ cậy em!

Vĩnh Đan len lén nhìn xung quanh, thì thào:

- Giờ nọ vừa rồi, tam tộc Đông gia đều đã lên đoạn đầu đài! Vạn Quý phi cũng bị bức tử, thì thế vừa mới đưa ra khỏi Cẩm Thành!

Gia Hỷ nhắm mắt, nhớ lại phồn hoa năm xưa, khi nàng lần đầu nhập cung dự yến, Vạn Quý phi còn một thân lễ phục vàng tươi mỗi bước đi tiền hô hậu ứng, một nét cau mày trăm người quý rập, thoáng chốc mọi thứ đã không còn, người cũng hóa cát bụi! Một lần chính biến, bao đại gia tộc diệt vong, vãn cơ đoạt địch, nhuộm bao nhiêu huyết lệ. Vĩnh Đan ở thêm mấy khắc, lại siết lấy tay Gia Hỷ:

- Nó ti đi trước, nếu cần gì người cứ để Bối Lan tìm nò tí! Còn nữa, nó ti không rõ Đạm Ngọc kia tiểu thư thu nhận thế nào, nhưng nàng ta không phải là người nhẫn nại, lại hay tọc mạch, người nên xem chừng!

Gia Hỷ mỉm cười, lục tìm khắp trong người, cuối cùng không có gì đáng giá, đánh phải tháo đôi hoa tai ra:

- Em làm cung nữ không dư dả gì, trong Tịch Đình hiển rất lạnh, ban đêm chỉ mình ta có than để dùng, ta thật sự thương tâm hai người họ! Em giúp ta nhận thêm ít than!

Vĩnh Đan nhìn đôi trăn châu tròn đều sáng lấp lánh trên tay, nàng hiểu rõ tính cách chủ nhân, nếu nàng không nhận, tiểu thư sẽ ngại ngần không nhờ vả gì nữa. Vĩnh Đan gật đầu:

- Tiểu thư yên tâm, Vĩnh Đan em chuyện gì làm được tuyệt đối không từ chối!

Trời chiều, Tịch Đình hiển sáng đèn. Nền ở đây tiết chế sử dụng, Tần Hoàng thành này chỉ vừa mới ổn định xong, thứ gì cũng không đủ, cũng phải tiết kiệm. Gia Hỷ thấp duy nhất ngọn đèn dầu lạc ở tám phòng, cạnh lò than dùng để đun thuốc, trong phòng đậm đặc hương thảo được. Gia Hỷ biết rõ phòng kín đốt than dễ gây chết người, nên cẩn thận dùng trầm vàng chọc lỗ hồng lên giấy dầu dán cửa sổ để không khí lưu thông.

Bối Lan đón thêm mấy lóng bông vải lót dưới trung y nàng, cho nên dù trời lạnh, vết thương Gia Hỷ vẫn không mấy nhức nhối. Gia Hỷ giúp Bối Lan cùng Đạm Ngọc trải nệm lên giường nhỏ cạnh nàng, trong phòng chỉ có một lò sưởi nằm thế này tuy chen chúc nhưng bù lại ấm áp vô cùng.

Đạm Ngọc sắp chui vào chăn lại nghe tiếng động ngoài sân, liếc cau mày lâu bàu:

- Giờ này ai có thể đến?

Bối Lan chần chờ:

- Hay là...điện hạ!

Gia Hỷ lắc đầu, Thành Vương hiện tại sẽ không rảnh rỗi đến đây thăm nàng, mà nếu có đến, cũng chẳng phải để thăm. Tiếng bước chân ngày càng gần, Gia Hỷ thoáng ngạc nhiên, lại nghe giọng công công eo eo:

- Thục Trình Huyện chúa, nô tài chương quân Khôn Điện, Quý phi nương nương muốn gặp người!

Gia Hỷ thất kinh, không phải buổi sáng Vạn Quý phi bị bức tử, ngay buổi tối Tuyền Quý phi liền không tha cho nàng:

- Đức Tổng quân phiên đại tị một chút, đổi y phục xong ta liền ra ngay!

Trên đường đi, gió thổi tuyết từng cơn rét lạnh đau đớn như rơi mây quất vào gương mặt nàng thêm ửng đỏ. Thời tiết khắc nghiệt độ này, Tuyền Quý phi một cổ kiêu cũng không phân phó, Gia Hỷ đành chịu đựng mà đi. Tịch Đình hiển ở góc cuối Tần Hoàng thành, Khôn Điện lại nằm giữa trung tâm, đoạn đường là xa vô cùng.

Khôn Điện sáng rực ánh nến thơm, mùi đàn hương tàn mát trong không khí. Gia Hỷ ôm lấy hai tay tự giữ hơi ấm, Bối Lan che ô cho nàng tránh bớt tuyết rơi. Đại hai khác, Hồng Tổ mới bước ra:

- Thục Trình Huyện chúa, nương nương mời người vào!

Ngoài kia đang giữa mưa tuyết, trong điện lại ấm áp như tháng tư. Trà Long Tinh tỏa hương trên bàn, nước pha trà sôi lục bục trong ấm nung. Mẩu đơn trồng nhà ẩm trưng trên kệ gỗ tươi tắn tuyệt đẹp.

Gia Hỷ quy củ quý xuống:

- Thần nữ thỉnh an nương nương!

Tuyên Quý phi nhắm nháp tách trà, nhìn qua Lục Tổ mà dạy dỗ:

- Nước sôi già lừ, hương trà bay mất, cái gì quá cũng đều không tốt!

Lục Tổ gấp bát than đi, lại pha bình trà mới, động tác chậm rãi cẩn thận từng chút một:

- Tà nương nương có lòng dạy dỗ! Nó tí vụng về thô lậu, học mãi cũng không thể pha được ấm trà ngon như người!

Tuyên Quý phi che khăn lụa mỉm cười:

- Cái miệng cũng thật khéo!

Gia Hỷ cúi mặt, vết thương nàng vừa mới khỏi, đi lâu như vậy liền sinh nhức nhối, hiện tại tư thế quý thẳng lưng này, càng khiến nàng thêm đau đớn. Tuyên Quý phi tựa người vào lưng thấp, ngắm qua một lượt duy nhất độc trăm phi thấy cái trên tóc vẫn trần của Gia Hỷ, tai không đeo khuyên,裳 người mảnh khảnh gầy đi một vòng trong ý phục thù cái裳 xanh lục nhạt. Tuyên Quý phi phát tay giữ lấy đũa hương bay đến:

- Người ở Tịch Đình hiền có quen?

Gia Hỷ đợi lâu, chân đau mỏi, đầu óc cũng mơ màng, nghe hỏi liền giật mình:

- Thần nữ đã quen! Tà nương nương quan tâm!

Tuyên Quý phi gạt đầu, lãnh đạm:

- Thế thì tốt! Đại Thành Vương điện hạ rảnh rồi xử lý chính vụ, sẽ cho người một danh phận, không khiến người ủy khuất!

Gia Hỷ vẫn cúi mặt, giọng nói lặng lẽ hơn:

- Thần nữ không cầu danh phận, cũng không hề ủy khuất, chỉ xin gia tộc bình an!

- Gia tộc bình an?

Tuyên Quý phi nhàn nhạt cười, lặp lại lời Gia Hỷ thỉnh cầu:

- Nếu muốn gia tộc bình an sao còn có lí gan giúp đỡ phản tặc!

Gia Hỷ nghe hai chân tê rần, mồ hôi rơi ướt đầm sống lưng, gương mặt đã trắng càng mất đi huyết sắc:

- Thần nữ không dám!

Tuyên Quý phi tự mình thêm hương vào lò, môi đỏ thắm nhếch lên:

- Nếu người có thể khai ra Hoàn Nhan Viên Thuyết đang ở đâu, bản cung liền để người tại nguyên! Gia tộc người dỗi dòi bình an!

Gia Hỷ dập đầu, không lộ biểu tình:

- Nương nương thứ lỗi, thần nữ, thật sự không biết!

Cửa chính hơi hé mở, đèn trong phòng một loạt lung lay, Đức Công công nhìn qua Gia Hỷ một cái, lại khẽ khàng bấm báo:

- Nương nương, điện hạ đang đến!

Tuyên Quý phi mắt đẹp cau lại, trong lòng đáng lên khó chịu, bà đưa Phùng Gia Hỷ đến đây chưa được một canh giờ, thì Thành Vương đã nghe được, vốn là tỏ ra lạnh bạc, cuối cùng vẫn không dứt bỏ nổi. Tuyên Quý phi hừ lạnh nhìn Gia Hỷ:

- Người lui đi, dùng cổng sau, tránh cùng sung đột Vương gia!

- Dạ! Thần nữ cáo lui!

Gia Hỷ vịn tay Bối Lan đứng dậy, khó khăn lắm mới rời khỏi Khôn Điện được, đoạn đường quay về Tịch Đình hiền trong đêm càng thêm hun hút, Gia Hỷ men theo tường thành che chắn gió, cúi mặt trầm lặng bước.

Bối Lan thở dài:

- Tiểu thư sao lại không nghe theo Quý phi nương nương!

Gia Hỷ lắc đầu:

- Ta có thể nói gì chứ! Hiện tại chính Lăng Mặc ở đâu, ta còn không rõ!

Gia Hỷ đi một đoạn lại nghỉ một đoạn, thật lâu mới chỉ qua được nửa quãng đường. Xa xa, phía sau nàng vang lên lộc cộc xe ngựa. Bối Lan thì thào:

- Hoàng cung có thể dừng xe ngựa sao?

Gia Hỷ lùi qua một bên, nép vào tường thành:

- Đây là Hành cung, có lẽ không khác khe quy định, nhưng người được dùng xa mã, cũng không phải nhân vật tầm thường!

Xe ngựa đến trước mặt Gia Hỷ thì dừng hẳn lại, thị vệ nơi đầu xe nghiêm chỉnh giọng nói:

- Điện hạ có lời, truyền Thục Trình Huyền chúa!

Gia Hỷ chậm chạp mũi hải khó nhọc bám vào ghế gỗ lên xe, đột ngột một bàn tay giữ lấy tay nàng, kéo vào trong. Gia Hỷ chưa kịp phản ứng đã thấy cả người nằm gọn trong lồng ngực nam tử ấm áp, mùi hương mê hoặc quấn quanh khắp các giác quan nàng. Gia Hỷ nghe nhức nhối nơi lồng ngực, hơi thở mệt nhọc dần, cuối cùng chìm vào vô thức. Hoàn Nhan Viên Hạo biết nàng đã ngất, luồn tay vào ngực áo kiểm tra liền phát hiện một mảng đắp dính máu tươi. Vết thương xem ra vừa bị rách. Hoàn Nhan Viên Hạo phượng mâu thâm thúy, cũng đã đoán được Tuyên Quý phi không hải lòng Gia Hỷ nên có chút nặng tay.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 140: Hệ Thống Phẩm Cấp - Tước Vị

Chương này không nằm trong chính truyện, chỉ là tác giả đang rảnh rồi nên liệt kê lại cho những nàng nào thích tìm hiểu thôi.

Hệ thống này chỉ nằm trong bối cảnh của triều đại Đại Quốc này (và những bộ khác của tác giả). Không hoàn toàn đúng theo lịch sử, nhưng có sự bám sát nhất định, chỉ gồm những tước vị thường xuyên được nhắc đến. Bao gồm cả Tiền triều và Hậu cung, để mọi người dễ so sánh.

Lưu ý to bự là: Chỉ là hệ thống trong riêng bối cảnh bộ ba tiểu thuyết của tác giả, không có giá trị lịch sử!

Cục phẩm:

- Thái Hậu

- Hoàng Đế

- Hoàng Hậu

Chính Nhất phẩm

- Quan văn vị: Tả - Hữu Thừa tướng/ Thái Sư (thầy dạy Hoàng đế)
- Quan võ vị: Đại Nguyên soái thường trực.
- Tước vị: Thái tử, Nhất đẳng Thân Vương, Trưởng Công chúa (chị/em gái cùng mẹ của Hoàng đế).
- Hậu cung: Hoàng Quý phi

Tòng Nhất phẩm

- Quan văn vị: Thái Bảo (thầy dạy Thái tử).
- Quan võ vị: Nguyên soái không thường trực, Phiêu Kỵ Tướng quân (tước chỉ phong cho Hoàng tử), Cẩm Vệ Đại Tướng quân (bảo vệ Hoàng cung).
- Tước vị: Quốc Công, Hoàng Nhất Công chúa (con gái của Hoàng hậu).
- Hậu cung: Quý phi

Chính Nhị phẩm

- Quan văn vị: Thái Phó (thầy dạy Hoàng tử).
- Quan võ vị: Tả/Hữu Tướng quân trợ quản kinh thành.
- Tước vị: Nhị đẳng Thân Vương, Vương Thành Công chúa (con gái phi vị trở lên).
- Hậu cung: Phi, Vương phi (chính thể Thân Vương).

Tòng Nhị phẩm

- Quan văn vị: Thượng thư các bộ.
- Quan võ vị: Tổng Đốc.
- Tước vị: Quận Vương, Hầu.
- Hậu cung: Quý Tần

Chính Tam Phẩm

- Quan văn vị: Phủ Doãn (Trì phủ Kinh Thành), Đô Ngự sử, Chương sự Thái y Thái y viện.
- Quan võ vị: Tướng quân (phó tướng Đại Nguyên soái, Nguyên soái, Đại Tướng quân).
- Tước vị: Quận Công, Hoàng Thái tôn (con trai của Thái tử mà được chọn làm người kế vị), Bá, Quận chúa.
- Hậu cung: Thượng Tần (từ dôi Thân Long Hoàng đế, bỏ Tứ phi, ngừng phong Hoàng Quý phi, thêm Thượng Tần vào Cửu Tần), Trắc phi (vợ lẽ Thân Vương), Hoàng Trắc phi (vợ lẽ Thái tử).
- Ngoài ra còn là phẩm cấp của Đại giám Hoàng cung (Đại Tổng quản).

Tòng Tam phẩm

- Quan văn vị: Trì Châu, Thái y viện Ngự y.
- Quan võ vị: Tướng quân (thừa binh một Châu), Ngự tiền Cẩm vệ quân.
- Tước vị: Thân Vương Thế tử, Nam.
- Hậu cung: Tần.
- Thiếu giám, Ngự tiền cung nhân.

Chính Tứ phẩm

- Quan văn vị: Tả/Hữu Thị lang các bộ, Trì phủ, Phó đô Ngự sử.
- Quan võ vị: Tổng trì.
- Tước vị: Hầu tước Thế tử, Huyện chúa.
- Hậu cung: Quý nhân.
- Nội Vụ phủ Chương quân.

Tòng Tứ phẩm

- Quan văn vị: Đại Học sĩ, Thiêm sự.
- Quan võ vị: Phó Tổng trì.
- Tước vị: Trống.
- Hậu cung: Trống.

Chính Ngũ phẩm

- Quan văn vị: Hàn Lâm viện Thị độc, Thái y, Trì Huyện.
- Quan võ vị: Lãnh binh.
- Tước vị: Trống.
- Hậu cung: Thường tại.

Tòng Ngũ phẩm

- Quan văn vị: Hàn Lâm viện thị giảng.
- Quan võ vị: Phó Lãnh binh.
- Tước vị: Trống.
- Hậu cung: Trống.

Chính Lục phẩm

- Quan văn vị: Huyện thừa.
- Quan võ vị: Võ Úy (Bộ đầu)
- Tước vị: Trống.
- Hậu cung: Mỹ nhân, Lương đệ (thiếp Thái tử).

Tòng Lục phẩm

- Quan Văn vị: Thái y viện phó y
- Quan Võ vị: Phó Úy.
- Tước vị: Trống.
- Hậu cung: Trống.

Chính Thất phẩm

- Quan văn vị: Thái y viện biện nghiệm, Thông phán.
- Quan võ vị: Vệ Úy
- Tước vị: Trống.
- Hậu cung: Tài nhân, Phu nhân (thiếp Thân Vương).

Tòng Thất phẩm

- Quan văn vị: Chương bạ, Sử quán Biên lục.
- Quan võ vị: Phó vệ úy.
- Tước vị: Trống.
- Hậu cung: Trống.

Chính Bát phẩm

- Quan văn vị: Các thuế sứ (đi thu thuế), Phủ hà đề sứ (đi coi đê).
- Quan Võ vị: Nha vệ.
- Tước vị: Trống.
- Hậu cung: Đáp ứng.

Tòng bát phẩm

- Quan văn vị: Độ trưởng, Thị trưởng (quản lý chợ).
- Quan võ vị: Trống.
- Tước vị: Trống.
- Hậu cung: Trống.

Cửu phẩm

- Quan văn vị: Độ bình, Thị bình.
- Quan võ vị: Trống.
- Tước vị: Trống.
- Hậu cung: Quan nữ tử.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 141: Hồng Trần Bố Y

Hoàn Nhan Viên Hạo lẳng lặng đọc tấu sớ, nét chữ phóng khoáng cứng cỏi đó thấm chu sa chuẩn mực phê từ. Triệu Từ Đoạn nhiều ngày qua phải bồn ba thu dọn tâm cục, không có hân, Hoàn Nhan Viên Hạo vẫn cảm thấy chưa quen. Bên ngoài rèm lạnh canh tiếng động, Tuyên Quý phi chậm rãi đi vào.

- Nghe nói nửa đêm con rời Tịch Đình hiên, tâm thần mệt mỏi, sáng nay thiếp triều sớm, có lẽ còn chưa dùng thiện, mẫu phi đem chút canh hoa đào đến!

Hoàn Nhan Viên Hạo đặt bút xuống, chậm rãi hộp từng ngụm một, nhắc đến Tịch Đình hiên, hân lại day dứt đau lòng. Mà mẫu phi hân, chính là đang hàm ý năng dụ dỗ hân.

- Canh rất thơm!

Tuyên Quý phi ưu nhã cười, tự mình rót trà đưa đến:

- Gà hầm nguyên con một ngày một đêm, luôn giữ nước trong, đến khi mềm nhũn thì bỏ cái, thêm hoa đào vào, vừa thơm ngọt, vừa tự nhiên, lại bổ dưỡng!

Hoàn Nhan Viên Hạo khe khẽ lắc đầu cười:

- Nói về dưỡng sinh, hậu cung này mẫu phi là đáng nhất!

Tuyên Quý phi cũng cười, lại phát tay để toàn bộ hạ nhân lui, lúc này mới nghiêm túc:

- Hoàng thượng cũng sắp băng, con định thế nào!

Hoàn Nhan Viên Hạo thở dài, dù gì cũng là phụ hoàng, nặng ơn sinh thành, trong tâm hân dâng lên chút đau lòng:

- Chuyện triều chính tuy có nhiều bất cập, nhưng đều không ảnh hưởng đến việc nhi thần lên ngôi! Có điều phải xử lý xong đám phản quan, để tránh xung đột đại tang cùng đẳng cơ! Nhưng mẫu phi nói sắp, chính là bao lâu?

Tuyên Quý phi nhìn xuống bộ hộp giáp vàng ròng nạm châu tinh mỹ quý giá, bà đều đặn hạ được như vậy, Vĩnh Nguyên Đế chậm nhất cũng chỉ có thể:

- Thái y nói, là trong vòng mười ngày!

Hoàn Nhan Viên Hạo tựa người sâu vào thành ghế, nghe sóng mũi cay nồng. Tuyên Quý phi tiếp tục:

- *Thân cận hầu hạ bên con chỉ có một Thiếu giám, mà hần lại hay bận rộn, mẫu phi tiến cử người này, cũng là một hoạn quan tận tụy, con xem thế nào!*

Bên ngoài một hoạn quan chỉ hơn ba mươi tuổi, gương mặt cẩn trọng nghiêm nghị, mũi thanh mục tú. Hoàn Nhan Viên Hạo chậm rãi đánh giá, hần còn chưa lên ngôi, mẫu phi đã tìm cách nhét người vào ngự tiền hầu hạ.

- *Người tên gì?*

- *Nó tài là Tô An!*

Hoàn Nhan Viên Hạo đi quanh hần ta một vòng, nếu không nhận một người, mẫu phi lại đưa thêm người thứ hai, người thứ ba, và lại, hạ nhân phụng sự, thức thời sẽ tự biết đầu là chủ từ đích thực.

- *Cũng được, vậy thì thân giữ hần ở lại Vĩnh Hưng cung này!*

Tuyên Quý phi hài lòng cười, hài tử ruột thịt chính là thân cận vô cùng, đạt đến hoàng vị cũng không làm khó sinh mẫu, luôn luôn giữ lại thế diện bà.

- *Thế cục đi vào ổn định, Lễ bộ cũng đã chuẩn bị đầy đủ điển lễ đại tang cũng như dâng cơ, ngay cả sắc phong chính cung Hoàng Hậu cùng phi tần đều tương đối hoàn thành, con đã nhắm trúng khuê nữ trăm anh thế phiệt nào chưa?*

Hoàn Nhan Viên Hạo không đáp, lại hỏi tướng Tịch Đình hiền đêm qua, năng, hiện tại năng có bao nhiêu đau thương, có bao nhiêu khổ sở, lòng hần tựa như gai nhọn cào xé. Hoàn Nhan Viên Hạo không muốn nói thêm nữa, chỉ nhàn nhạt đáp lời.

- *Không gấp!*

Giữa trưa, tiết trời ẩm áp hơn, về cuối tháng hai, băng đã tan hết. Hoàn Nhan Viên Hạo một mình lẳng lẳng đến Tịch Đình hiền, Tô An theo sau hần, im lặng không gây đám phiền nhiễu. Ngược lại với suy nghĩ của Hoàn Nhan Viên Hạo, hần cho rằng năng hiện tại phải ôm u uất mà sâu khổ, mà hành hạ bản thân, nhưng không, Gia Hỷ ngồi bệch bên gốc sân viện trống, chậm rãi gieo hạt giống xuống nền đất vừa xới lên.

Bối Lan vẩy nước, khóa lấp đất lại, Gia Hỷ phui phui tay, thân mình gầy mảnh trong y phục màu hoa đình hương, làn da năng trắng hơn cả đồ sứ, trong suốt nổi từng đường gân xanh, năng ngồi xuống bàn trà cạnh hiên nhà, ngắm nhìn thành quả. Đạm Ngọc vẫn về khăn tay:

- *Tiểu thư trông mẫu đơn bằng hạt, biết bao giờ mới có thể ra hoa?*

Gia Hỷ lãnh đạm, năng ngừng một hướng ra xa, có thể nhìn rõ mắt môi năng đều sưng đỏ, áo kín cổ nhưng không thể che hết dấu ngân hôn:

- *Ta còn phải ở đây cả đời, sợ gì không đợi nổi một nhành mẫu đơn!*

Đạm Ngọc dường như không hiểu, lại tiếp:

- *Tiểu thư cũng đã thừa hoan, nếu không được là Phi cũng sẽ là Tần, liền có nơi ở tốt hơn!*

Gia Hỷ đột ngột xoay người vào trong, Đạm Ngọc biết mình lỡ lời liền im lặng. Ngoài sân vang lên tiếng bước chân, Gia Hỷ siết tay lại, năng hiện tại, không cần nhìn cũng đoán được là ai.

- *Thần nữ gặp qua Thành Vương điện hạ!*

Hoàn Nhan Viên Hạo đưa tay đỡ lấy Gia Hỷ, nào ngờ, năng hoảng sợ mà lùi lại, hần buông tay, nụ cười buồn bã:

- *Năng...bình thân!*

- *Tạ điện hạ!*

Hoàn Nhan Viên Hạo không biết phải mở lời thế nào, đánh chỉ vào lưng đất mới xới:

- *Năng trông mẫu đơn?*

Gia Hỷ vẫn cúi mặt, lại quay đầu hướng khác:

- *Nếu điện hạ không thích, ta liền không làm nữa!*

- *Không! Bàn Vương...rất thích! Đây là giống hoa gì?*

Gia Hỷ phẳng lặng như nước hồ, một chút biểu tình cũng không có, hỏi gì đáp đó:

- *Là Thanh long ngọc mặc trì!*

Hoàn Nhan Viên Hạo tiến vào viện, Bối Lan ngồi ngắn dâng trà. Đêm qua phát sinh động tĩnh gì cả Tần Hoàng thành có thể không biết, nhưng năng lại vô cùng rõ ràng, hiện tại tiểu thư có thể đối mặt với Thành Vương, đã là cố hết sức. Hoàn Nhan Viên Hạo nghe hơi âm lan tỏa, đột ngột đưa ra quyết định:

- *Mấy ngày nữa Phùng Thượng thư được phong Hầu tước! Bàn Vương nghĩ, năng cũng nên hỏi phi chia vui!*

Gia Hỷ không tin được, mắt hơi chớp, giọng nói mất đi tự nhiên:

- *Ý điện hạ là...*

Hoàn Nhan Viên Hạo mỉm cười lặp lại:

- *Nếu năng muốn, hiện tại có thể về lại Phùng gia!*

Đạm Ngọc và Bối Lan nhìn nhau, Thành Vương thực sự đang nghĩ gì, hạ thánh chỉ gọi tiểu thư tiến cung, sau đó lâm hạnh rồi trả về nhà mẹ. Tiểu thư hỏi phi không danh không phận, mà sau này cũng không thể gả đi được nữa. Có điều, so với Hoàng cung lạnh lẽo nhân tình này, quay về Phùng phủ vẫn là tốt nhất.

Sau ngo thiện, Hoàn Nhan Viên Hạo hỏi Vĩnh Hưng cung, Tô An nhỏ giọng:

- *Điện hạ có truyền thêm điểm tâm, nó tài thấy người dùng không nhiều!*

Hoàn Nhan Viên Hạo thông thả từng bước một, lắc đầu:

- *Năng không tự nhiên, bàn Vương rời sớm, năng ăn sẽ ngon miệng hơn!*

Tô An giương ô nhỏ giúp chủ nhân che chắn hanh hao, hàm ý:

- *Năm xưa phé Hậu Hiền thị tuyển tú, Hoàng thượng không để năng ta tham dự, cuối cùng lại một đạo thánh chỉ phong Hậu...*

Hoàn Nhan Viên Hạo nhàn nhạt cười, cố ý biểu hiện:

- *Dùng so sánh Thực Trinh Huyền chúa với Hiền thị! Bàn Vương chính là muốn cho năng cái vinh dự đó!*

Mẫu phi hần vội tay đến trung cung, hiển nhiên đã chọn ra nhân tuyển, có điều, bản thân hần cũng có lựa chọn cho riêng mình. Ngôi vị Hoàng Hậu, tuy là làm chủ Hậu cung, nhưng ảnh hưởng đến Tiền triều không nhỏ. Họa tử trong nhà mà ra. Hai lần lập Hậu, phụ hoàng hần đều phạm những sai lầm chí nặng, gây nên hậu quả thảm khốc. Nếu mẫu phi đã tận tâm như vậy, hần liền mở bài ngựa, để xem, bước kế tiếp sẽ ra sao, và quân cờ mà mẫu phi hần chọn, liệu có xứng đáng.

Gia Hỷ không đợi lâu, qua trưa, xa mã liền đưa năng rời khỏi Tần Hoàng thành. Năng tựa người vào cửa sổ chợp mắt trong chấp chôn, đêm qua quá mệt mỏi, năng không ngủ ngon, thân thể cũng ê ẩm nhức nhối. Được một chốc, xe liền dừng lại, Gia Hỷ một mực nhọc phấn phó:

- *Hai em ra ngoài cho đỡ ngột ngạt! Ta ngủ một lát, khi nào đường thông thì gọi ta dậy!*

Xe ngựa tấp vào lề, Bối Lan cùng Đạm Ngọc xuống quán nước bên đường, chỉ cảnh xe ngựa mấy chục bước chân. Gia Hỷ kéo chăn mỏng che ngang người, giấc ngủ chưa sâu đã nghe thoang thoảng Long Diên hương đặc trưng quen thuộc. Năng bàng hoàng mở mắt:

- *Điện hạ!*

Hoàn Nhan Viên Thuyết ngồi bên cạnh năng, trên người đơn bạc bố y, vẫn phượng mầu thâm thụy trong suốt, vẫn nét cười ngạo nghễ nhân gian, nhưng tất cả, đều phẳng phát buồn thương cùng bất lực.

- *Ta đâu còn là Thịnh Vương, năng tôn xưng làm gì!*

Gia Hỷ che tiếng nấc đứt quãng, oán trách:

- *Lăng Mặc! Sao chàng lại quay về đây! Chàng không đọc thư ta viết lại, chàng đi đâu cũng được, Mạt Quốc, Viêm Quốc, Tây Nữ quốc, thậm chí vượt biển đến những đảo quốc xa xôi! Chỉ cần rời xa kinh thành này, chàng sẽ an bình sống!*

Hoàn Nhan Viên Thuyết lắc đầu, hốc mắt thoáng hồng:

- *Ta không yên tâm! Ta biết nàng tiến cung, chắc chắn hẳn không để nàng yên! Hẳn muốn nàng đưa ra tung tích của ta có đúng không?*

Gia Hỷ khựng lại, nước mắt nhỏ giọt trên chần mòng:

- *Không...có!*

Hoàn Nhan Viên Thuyết siết lấy tay Gia Hỷ, cần trọng bất mạch:

- *Nàng bị thương?*

Gia Hỷ lần nữa lắc đầu, năng nghẹn ngào trấn an:

- *Ta rất tốt, chàng đừng lo lắng!*

- *Nàng thật sự không thể đi cùng ta sao?*

Gia Hỷ bật khóc, Hoàn Nhan Viên Thuyết không biết phải làm sao, đành lặng lẽ ôm nàng vào lòng, nước mắt nàng thấm qua hai lần áo, ướt đầm lồng ngực hắn. Hoàn Nhan Viên Thuyết ghi lấy bờ vai mảnh khảnh, nhẹ nhàng xoa dịu lưng Gia Hỷ. Gió từ khe cửa thổi bay mớ tóc đen huyền, trên phản cổ trắng như ngọc, đầu ngón hôn đỏ thắm hiện lên, đập vào mắt Hoàn Nhan Viên Thuyết, chói lọi đến ghê người.

Hoàn Nhan Viên Thuyết nghe mẩn mẩn trên môi, máu tanh ngọt từ đáy tim trào ra, cũng như bao uất hận cừ thù không kiềm nén được. Hoàn Nhan Viên Thuyết cười buồn, hẳn ta, thật sự đã làm vậy, bức nhục nàng. Đồng gia tru di, mẫu phi chết trong bi thảm, hiện tại, đến nàng, người hắn dùng toàn lực yêu thương, toàn lực bảo vệ, cũng bị ủy khuất.

- *Hỷ nhi! Nàng đừng khóc! Là ta...liên lụy nàng!*

Gia Hỷ lau nước mắt, gượng cười:

- *Lăng Mặc, chàng tha lỗi cho ta, Phùng gia còn đó, ta không thể rời bỏ được! Chỉ cần chàng sống tốt! Ta vẫn còn nơi để hy vọng, nín kéo chút hơi tàn!*

Tiếng bước chân lại gần, có giọng cười Bối Lan khúc khích. Gia Hỷ hoảng loạn:

- *Đi đi! Nhanh lên!*

Hoàn Nhan Viên Thuyết nhanh chóng biến mất, trên đồi cao, nhìn xe ngựa nàng mài miết phi nước đại về Phùng phủ. Trông xa, Tân Hoàng thành sáng rực giữa chiều tà, hẳn dần dâng lên mồn liệt lệ khi.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Mặc Tân Thiêm Đại Mặc Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.